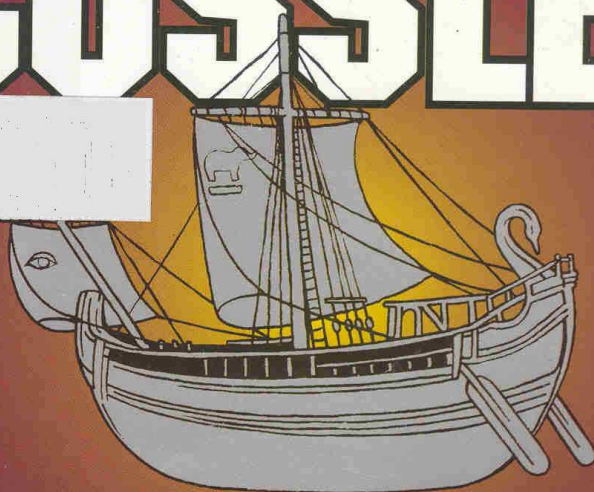

V HLAVNÍ ROLI DIRK PITT™

CLIVE CUSSLER

POKLAD

NÁVOD K OVLÁDNUTÍ SVĚTA JE 1600 LET STARÝ...

CLIVE CUSSLER

POKLAD

Přeložil Karel Smejkal

PAMÁTCE ROBERTA ESBENSONA

ŽÁDNÝ ČLOVĚK NEMĚL OPRAVDOVĚJŠÍHO PŘÍTELE

Vydal Jiří Buchal – BB art v roce 2002

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1988 by Clive Cussler Enterprises, Inc. All rights reserved

Z anglického originálu Treasure

(First published by Pocket Books, a division of Simon&Schuster Inc.) přeložil © 2001 Karel Smejkal

Redakce textu: Marek Fikar Grafická úprava obálky © 2002

Bohumil Fencel

Jazyková korektura: BABYKA, Praha Tisk: CENTA s.r.o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 80-7257-560-0

ALEXANDRIJSKÁ KNIHOVNA skutečně existovala, a kdyby byla uchráněna před zpustošením válkami a různými fanatiky, poskytla by nám nejen vědomosti o egyptské, řecké a římské říši, ale i o těch málo známých civilizacích, jež povstaly a zase zanikly daleko od břehů Středozemního moře.

V roce 391 křesťanský imperátor Theodosius rozkázal, aby všechny knihy a umělecké předměty, zobrazující cokoli třeba jen vzdáleně pohanského, což zahrnovalo i učení nesmrtelných řeckých filosofů, byly spáleny a zničeny.

Dlouhou dobu se však věřilo, že většina sbírky byla tajně zachráněna a odvezena pryč. Co z těchto památek zbylo a kde je to uschováno, zůstalo tajemstvím po celých šestnáct následujících století.

PŘEDCHŮDCI

*15. července L. P. 391
V neznámé zemi*

Malé mihotavé světélko strašidelně tančilo v černé tmě podzemní chodby. Muž, oblečený do vlněné tuniky, jež mu spadala až pod kolena, se zastavil a pozdvihl olejovou lampu nad hlavu. Tlumené světlo nyní dopadalo na lidskou postavu, spočívající uvnitř rakve ze zlata a křišťálu, a na hladce otesanou stěnu v pozadí vrhalo groteskní, roztřesený stín. Muž v tunice se na okamžik zadíval do nevidoucích očí mrtvého, pak spustil svítilnu k zemi a obrátil se k odchodu.

Pečlivě si prohlédl dlouhou řadu nehybných předmětů, stojících zde v mrtvolném tichu v takovém množství, že se až jakoby ztrácely v nekonečnu rozlehlé podzemní jeskyně.

Junius Venator se znovu vydal kupředu. Jeho páskové sandály se na nerovné kamenné podlaze pohybovaly téměř neslyšně. Tunel se postupně rozšiřoval do široké hlavní chodby. Vznášeje se téměř do výšky deseti metrů, klenutý strop byl rozdělen několika oblouky, jež

mu dodávaly pevnost. Stružky, vytesané ve vápenci, se spirálovitě vinuly po stěnách k podlaze, kudy odváděly prosakující vodu do hlubokých drenážních komor. Stěny byly lemovány nevelkými prohlubněmi, v nichž byly umístěny tisíce pevných válcovitých bronzových pouzder. Až na velké dřevěné bedny, stojící uprostřed jeskyně, mohlo toto nehostinné místo připomínat třeba i katakomby pod Římem. Venator si prohlédl měděné destičky připevněné na bednách a zkontroloval jejich čísla podle svitku, který si rozvinul na malém skládacím stolku. Vzduch byl suchý, ale těžký, takže vrstvami prachu usazeného na jeho kůži se začínaly prodírat potůčky potu. O dvě hodiny později s uspokojivým vědomím, že vše je zkatalogizováno a v náležitém pořádku, seznam znovu svinul a zastrčil ho za šerpu ovinutou kolem pasu.

Ještě jednou chmurně pohlédl na předměty umístěné v podzemní galerii a lítostivě si povzdechl. Věděl, že je už nikdy v životě neuvidí, že se jich už nikdy nedotkne. Unaveně se obrátil a s lampou před sebou se vrátil do chodby.

Venator nebyl žádný mladík. Blížil se mu sedmapadesátý rok, což v jeho době byl pokročilý věk. Popelavý, vráscitý obličej, propadlé tváře, zemdlené šouravé kroky, to vše svědčilo o únavě člověka, který již ztratil chuť k životu. A přesto, kdesi hluboko v srdci cítil teplo vnitřního uspokojení. Podařilo se mu úspěšně dokončit obrovský projekt a z ramenou mu spadla nesmírná tíha. Zbývalo mu už jen to poslední – přežít cestu zpět do Říma.

Minul čtyři další chodby, mířící do nitra hory. Vchod do jedné z nich blokoval mohutný zával. Pod ním zmizelo dvanáct otroků, když se na ně zbortil strop. Byli stále ještě uvnitř, s těly rozdrcenými a pochovanými na místě, kde padli. Venator však výčitky nepociťoval. Bylo to pro ně lepší, zemřít takto rychle, než žít ještě dlouhá léta téměř bez jídla někde v dolech říše, aby nakonec zemřeli na nějakou nemoc nebo vyčerpáním poté, co už stáří nemohli pracovat.

Venator zahrnul do poslední chodby nalevo a vydal se ke zdroji matného denního světla na konci průchodu. Vstupní šachta byla ručním tesáním rozšířena do nevelké jeskyně a měřila v průměru dva a půl metru. Přesně tolik, aby tudy prošly i ty největší bedny.

Náhle se v podzemí rozlehla ozvěna zaúpění, které se sem doneslo zvenku. Venatorovi se na čele objevily starostlivé vrásky a přidal do kroku. Jakmile vykročil z podzemí, ze zvyku přimhouřil oči proti jasnému slunečnímu svitu. Na okamžik zaváhal a pohledem přelétl tábor, rozkládající se na nedalekém horském úbočí. Několik římských legionářů tam stálo kolem skupinky barbarských žen. Jedna z nich, mladá dívka, stále ještě vydávala kvílivé zvuky a snažila se utéct. Málem se jí podařilo proniknout kordonem římských vojáků, ale jeden legionář ji ještě stačil chytit za dlouhé černé vlasy. Strhl ji zpátky, až dívka upadla na kolena do hrubého šterku.

Jakýsi obrovitý, drsný chlapík si Venatora povšiml a přistoupil k němu. Byl to skutečný obr, nejméně o hlavu převyšující všechny ostatní muže z celého vojenského tábora. Měl rozložitá ramena, štíhlé boky a paže, které připomínaly dubové větve. Končetiny byly zakončeny rukama, jež mu dosahovaly téměř ke kolenům.

Latinius Macer, původem Gal, byl vrchním dozorcem nad otroky. Mávnutím Venatora pozdravil a promluvil až překvapivě vysokým hlasem.

„Je všechno v pořádku?“ otázal se.

Venator přikývl. „Kontrola je u konce. Můžeš vchod uzavřít.“

„Spolehni se.“

„Co znamená to vzrušení v táboře?“

Macer šlehl pohledem svých pronikavých černých očí po vojácích a odplivl si. „Ti hloupí legionáři začali být netrpěliví, takže přepadli jednu domorodou vesnici asi pět mil odsud. Masakr, který tam rozpoutali, byl úplně nesmyslný. Zabili přinejmenším čtyřicet barbarů. Jenom deset z nich byli muži, zbytek ženy a děti. A přitom bez důvodu. Nenašli tam žádné zlato, ani kořist, která by měla cenu větší než oslí hovno. Vrátili se jenom s několika ošklivými ženskými, o které nyní mezi sebou hrají. Jiného nic moc.“

Venatorův obličej se napjal. „Přežil ještě někdo jiný?“

„Slyšel jsem, že dva muži uprchli do houštin.“

„Ti spustí po ostatních vesnicích poplach. Obávám se, že Severus kopnul do sršního hnízda.“

„Severus!“ Macer ze sebe vyrazil to jméno spolu s dalším plivancem. „Ten zatracený centurio se svou bandou neumí dělat nic

jiného než spát nebo likvidovat naše zásoby vína. Podle mě je celá tahle líná banda jenom voština v zadku.“

„Byli najati, aby nás ochraňovali,“ připomněl mu Venator.

„Před čím?“ dožadoval se Macer. „Před těmi primitivními pohany, kteří jedí brouky a hady?“

„Sežeň dohromady otroky a nech rychle zavalit vchod do podzemí. A dej si záležet. Až odsud odejdeme, barbaři se nesmí prohřabat dovnitř.“

„Neměj strach. Podle toho, co jsem v téhle zatracené zemi zatím viděl, nemá dosud nikdo ani ponětí o práci s kovem.“ Macer se odmlčel a pak ukázal na obrovskou kupu vydolovaného kamene, tyčící se nad vchodem do štol, poněkud nejistě zadržovanou obřími podpěrami z otesaných kmenů. „Jakmile se tohle jednou sesype, můžeš se přestat o ty svoje vzácné starožitnosti bát. Žádný barbar se k nim nikdy nedostane. Určitě ne holýma rukama.“

Venator, poněkud uklidněn, dozorce propustil a plný hněvu se vydal ke stanu Domitia Severa. Minul vyvěšený znak vojenského oddílu, na němž se skvěl stříbrný býk Taurus, pod kterým byl oštěp, a odstrčil stranou stráž, která se mu pokusila zabránit, aby vešel dovnitř.

Centuriona našel, jak sedí v polním křesílku a prohlíží si nahou, nemytou barbarskou ženu, která dřepěla na zemi a vydávala nepřetržitý zvuk, sestávající z podivných samohlásek. Byla mladá, určitě jí nebylo víc než čtrnáct. Severus měl na sobě krátkou rudou tuniku, na levém rameni sepnutou sponou. Holé paže mu zdobily dva bronzové náramky, objímající jeho bicepsy. Byly to svalnaté ruce vojáka, vyvíčené k používání meče a štítu. Když Venator náhle vstoupil do jeho stanu, Severus se ani nenamáhal na něj pohlédnout.

„Takhle trávíš svůj čas, Domitie?“ zeptal se úsečně Venator hlasem plným chladného sarkasmu. „Hodláš ukázat své pohrdání boží vůlí tím, že znásilníš tohle barbarské dítě?“

Severus svýma tvrdýma šedýma očima pomalu pohlédl na Venatora. „Je moc teplo, než abych naslouchal těm tvým křesťanským žvástům. Můj bůh je ale tolerantnější než ten tvůj.“

„Máš pravdu, ty ale uctíváš pohanského boha.“

„To je pouze otázka, kterému z nich dá člověk přednost. Ani jeden z nás se se svým bohem tváří v tvář nesetkal. Kdo tedy může říct, že má pravdu?“

„Kristus byl přece synem skutečného Boha.“

Severus se na Venatora podíval popuzeně „Ty jsi ale vnikl do mého soukromí. Pověz, co máš na srdci, a pak odejdi.“

„Abys mohl pustošit tohle barbarské dítě?“

Severus neodpověděl. Vstal, popadl monotónně mumlající dívku za paži a hrubě jí mrštil na polní lůžko.

„Nechceš se ke mně připojit, Junie? Můžeš začít jako první.“ Venator zůstal na centuriona zírat. Celým tělem mu proběhla mrazivá vlna strachu. Od římského centuriona, velícího těžké pěchotě, se očekávalo, že to bude tvrdý chlapík. Tento muž byl však nemilosrdný surovec.

„Naše posláni zde skončilo,“ oznámil Venator. „Macer se svými otroky se připravuje zasypat vstupní šachtu. Můžeme zrušit tábor a vrátit se k lodím.“

„Zítra to bude jedenáct měsíců, co jsme opustili Egypt. Jeden den navíc, kdy si budeme užívat místních rozkoší, tedy nebude vadit.“

„Naším úkolem nebylo žádné plundrování. To jenom barbary vyprovokuje k odplatě. A jich je spousta, zatímco nás jen málo.“ „Troufám si své legionáře postavit proti jakékoliv hordě barbarů.“ „Tví muži však jako žoldnéři za poslední měsíce změkli.“

„Určitě nezapomněli bojovat,“ pronesl Severus se sebevědomým úsměvem.

„Budou ale ochotni za čest Říma i zemřít?“

„Proč by měli? Proč by měl kdokoliv z nás? Velké roky římské říše přišly a mezitím zase odešly. Z našeho kdysi slavného města na Tibeře se stal jeden velký brloh. V našich žilách koluje již jen málo římské krve. Většina z mých mužů pochází z provincií. Já sám jsem Španěl a ty, Junie, jsi Řek. Kdo může v těchto zmatených dnech cítit třeba jen špetku loajality k imperátorovi, který vládne někde daleko na východě ve městě, které nikdo z nás nikdy nespatriil? Ne, Junie, mí vojáci budou bojovat, protože jsou profesionálové a protože dostali zapláceno, aby bojovali.“

„Možná že barbaři jim nedají na vybranou.“

„Až přijde čas, tak se s tou verbeží vypořádáme.“

„Raději bychom se měli konfliktu vyhnout. Jak říkám, vyrazíme před setměním...“

Venatora přerušilo hlasité zahřmění, při kterém se až otřásla země. Vyrázil ze stanu a pohlédl ke skále nad vchodem do štoly. Ot-
roci uvolnili podpěry pod hromadou kamenů, a spustili tak lavinu, která se přehnala přes ústí podzemní chodby a zavalila je tunami ob-
rovitých balvanů. Do vzduchu se vznesl oblak prachu, který zahalil rokli. K dunící ozvěně se přidaly radostné výkřiky otroků i legionářů.

„Hotovo,“ pronesl Venator slavnostním hlasem, s výrazem úna-
vy v obličeji. „Moudrost věků je konečně v bezpečí.“

Severus se k němu přiblížil a zastavil se po jeho boku. „Škoda že něco podobného se nedá říct také o nás.“

Venator se otočil. „Dopřeje-li nám Bůh hladkou cestu domů, če-
ho bychom se měli obávat?“

„Mučení a poprav,“ odpověděl Severus otevřeně. „Postavili jsme se císaři. Theodosius snadno nezapomíná. V celé říši nebude jediné místo, kde bychom se mohli schovat. Nejraději bychom měli zůstat ve vyhnanství v nějaké cizí zemi.“

„Moje žena a dcera... chystají se na setkání se mnou v naší vile v Antiochii.“

„Touhle dobou je císařovi agenti nejspíš už zajali. Buď jsou mrtvé, nebo prodané do otroctví.“

Venator nevěřicně potřásl hlavou. „Mám mocné přátele, kteří je ochrání, dokud se nevrátím.“

„Přátele je možno zastrašit nebo koupit.“

Venatorovy oči se rozšířily v náhlém vzdoru. „Žádná oběť není dost velká, aby vyvážila to, co jsme dokázali. A to všechno by bylo zbytečné, kdybychom se nevrátili s podrobnými záznamy a mapou naší cesty.“

Severus se právě chystal odpovědět, když zahlédl svého zástup-
ce, Artoria Norica jak běží do mírného svahu směrem ke stanům. Snědý obličej tohoto mladého legionáře se v poledním horku leskl. V běhu gestikuloval rukama směrem k vrcholu nevysokého skalního hřebene.

Venator pozdvihl ruku, aby si zastínil tvář, a pohlédl vzhůru. Ústa se mu stáhla.

„Barbaři, Severe. Vrátili se pomstít za vyplnění své vesnice.“

Skoro to vypadalo, jako by se po kopcích začali rojit mravenci. Stálo tam přinejmenším tisíc domorodců, mužů, žen i dětí, shlížejících dolů na kruté vetřelce. Byli ozbrojeni luky a šípy, koženými štíty a oštěpy opatřenými špičkami ze štípaného obsidiánu. Někteří třímali kyje nebo velké kameny, přivázané ke krátkým dřevěným rukojetím. Muži měli na sobě pouze bederní roušky.

Stáli tam v ledovém mlčení, bez výrazu v obličejích, nezkrocení a zlověstní jako přicházející bouře.

Noricus vykřikl: „Další záplava těch barbarů stojí mezi námi a našimi loděmi.“

Venator se otočil, obličej celý popelavý. „To je výsledek tvé hlouposti, Severe.“ V hlasu mu zazníval divoký hněv. „Zabil jsi nás všechny.“ Pak klesl na kolena a začal se modlit.

„Tvoje zbožnost ty barbary v ovečky nezmění, staříku,“ pronesl sarkasticky Severus. „Vysvobodit nás může jedině meč.“ Obrátil se, uchopil Norica za paži a okamžitě začal vydávat rozkazy. „Naříd' trubači, aby zatroubil nástup k boji. Pověz Latiniu Macerovi, aby nechal ozbrojit otroky. Vytvoř z mužů těsný bojový útvar. Pak se ve formaci vydáme na pochod k řece.“

Noricus předpisově pozdravil a vyrazil.

Jednotka šedesáti pěšáků se rychle zformovala do karé – čtverhranného útvaru. Syrští lučištníci zaujali svá místa na křídlech, mezi ozbrojenými otroky, a obrátili se čelem do stran. Římané zaujali svá postavení vpředu a vzadu. Ve středu tohoto útvaru, tedy maximálně chráněn, se ocitl Venator se svým malým štábem řeckých a egyptských pomocníků a trojčlenný tým lékařů.

Hlavní pěchotní zbraní římských vojsk ve čtvrtém století byl gladius, dvousečný špičatý meč, osmdesát dva centimetry dlouhý, a pilum, dvoumetrové kopí. K osobní ochraně vojáci nosili železné helmice s volně visícími destičkami kryjícími tváře, zavazované pod bradou. Tyto prilby vypadaly skoro jako jezdecké čapky se štítkem obráceným dozadu. Dále měli vojáci na sobě pancíř z překrývajících se kovových plátek, obkružující celý trup a kryjící ramena, a koneč-

ně plechové pláty na holeních. K obrannému vybavení patřil i okrouhlý štít vyrobený z vrstveného dřeva.

Namísto aby se barbaři bezodkladně vrhli do útoku, dávali si načas a římské vojáky zatím jenom obkličovali. Nejprve se pokoušeli vylákat jednotlivé vojáky ze sevřeného tvaru. Několik útočníků se přiblížilo až těsně k jednotce a vykřikovalo na ně různá slova a činilo výhružné pohyby. Avšak vojáci, jakkoliv mnohonásobně přečíslení nepřítelem, nepropadli panice a nedali se na útek.

Centurio Severus byl příliš ostříleným veteránem, než aby pociťoval strach. Vystoupil před přední linii obránců a přehlédl terén, po němž se nyní barbaři jen hemžili.

Udělal směrem k nim několik výsměšných posunků. Nebylo to zdaleka poprvé, kdy musel v boji čelit zdrcující přesile. Severus vstoupil do legie, když mu bylo šestnáct. Během let pak postupoval z prostého vojáka výš. Získal několik vyznamenání za statečnost v bitvách s Góty na Dunaji a s Franky na Rýně. Po skončení služby se z něho stal námezdní žoldněr, který se nechával najímat vždy za největší peníz. V tomto případě byl jeho zaměstnavatelem Junius Venator.

Severus měl ve své legionáře nekonečnou důvěru. Slunce nyní dopadalo na jejich helmice a obnažené meče. Byli to výkonní bojovníci a v bitvách ošlehaní válečníci, kteří zatím poznali vždy jenom vítězství.

Většina zvířat, která se sebou vezli, včetně jejich koňů, zemřela během vyčerpávajícího putování z Egypta, takže Severus nyní pochodoval pěšky v čele bojového čtverhranu, každých několik kroků se otáčel a ostražitě pozoroval nepřítele.

Náhle s řevem, který se vzdouval a zase opadal jako vlny přílivu, se barbaři rozběhli po sluncem rozpáleném svahu a vrhli se na Římany. První vlna útočníků byla úplně zdecimovaná, těla probodnutá dlouhými kopími nebo syrskými šípy. Kupředu se hnula druhá vlna, narazila na hradbu vojáků a padla jako obilí podťaté kosou. Blýskající se ocel mečů potměla a zrudla barbarskou krví. Poháněni proudem šťavnatých kleteb a hrozbou trestajícího biče Latinia Macera se i otroci chovali dobře a drželi se.

Formace pomalu postupovala kupředu, i když ji ze všech stran svíraly barbarské hordy, průběžně doplňované ze zdánlivě nekonečných rezerv. V prachu vyprahlé země se objevily velké rudé skvrny. Stále víc a víc nahých těl se kácelo k zemi, kde zůstávalo ležet v neforemných kupách bez známky života. Ti, kteří se hrnuli zezadu, přelézali mrtvolu svých soudruhů, o poházené zbraně si rozřezávali bosé nohy, naráželi svými trupy do hrozivých kovových hrotů kopí, které hladce vnikaly do jejich prsou i žaludků, aby nakonec připojili svá těla k hromadám mrtvých. V soubojích zblízka neměli proti římské bojové disciplíně nejmenší šanci.

Charakter boje se nyní poněkud měnil. Barbaři si uvědomili, že proti mečům a cizincům neprorazí, proto se stáhli a přeskupili se. Pak začali s vystřelováním záplavy šípů a házením svých primitivních oštěpů, zatímco jejich ženy vrhaly kameny.

Římané pouze pozdvihli štíty nad hlavu, jako krunýř nějaké obří želvy, a pokračovali v pochodu k řece a do bezpečí svých lodí. Nyní mohli útočníky ohrožovat pouze syrští lučištníci. Začal se však projevovat nedostatek štítů k ochraně otroků, takže ti museli bojovat bez záštity před dopadajícími šípy. Vzhledem k předchozí dlouhé cestě a namáhavým výkopovým pracím byli navíc značně unaveni. Mnoho z nich upadlo a bylo ponecháno svému osudu. Barbaři se na jejich těla okamžitě sesypali, vysvlékli je a hrozným způsobem zohavili.

Severovi byl tento způsob boje dobře znám – zažil ho již například proti Britanům. Když viděl, jak je nepřítel neukázněný a nezkušený, nařídil náhle zastavit a složit zbraně na zem. Barbaři, kteří si toto počínání vyložili jako vzdání nepříteli, se nechali unést a vrhli se na legionáře. V tom okamžiku se Římané na Severův rozkaz znovu chopili zbraní a podnikli protiútok.

Centurio, rozkročen na dvou kamenech, mával svým mečem v téměř pravidelném rytmu. Čtyři barbaři se mu skáceli k nohám. Za okamžik skolil dalšího, jehož zasáhl plochou stranou meče, a propíchl hrdlo druhému, který se ho snažil napadnout z boku. Pak se rozrušená lidská vlna konečně zastavila a hordy nahých válečníků se opět stáhly z dosahu ozbrojených paží.

Severus využil přestávky v boji k sečtení svých ztrát. Z původních šedesáti vojáků jich dvanáct leželo mrtvých nebo umírajících.

Čtrnáct dalších utrpělo vážná zranění. Nejhuř na tom byli otroci – víc než polovina z nich byla mrtvá nebo nezvěstná.

Přistoupil k Venatorovi, jenž si utrženým cárem tuniky právě obvazoval ránu na paži. Řecký učenec však stále opatroval drahocenný seznam památek, který měl zastrčený za šerpou u pasu.

„Pořád jsi ještě naživu, starce?“

Venator vzhlédl, v očích směs strachu a odhodlání. „Ty zemřeš dřív než já, Severe.“

„To má být hrozba, nebo proroctví?“

„Záleží na tom? Nikdo z nás už nikdy římskou říši neuvidí.“

Severus neodpověděl. Boj se náhle znovu rozhořel. Barbaři vypustili další mračno šípů a kamenů, které až zaclonilo slunce a s bušením začalo dopadat na jejich štíty. Centurio se rychle vrátil do čela své vyčerpané jednotky.

Rímané bojovali sice stále dostatečně rozhodně, ale jejich počet se pomalu začínal zmenšovat. Padli již skoro všichni syrští lučištníci. Jak útoky barbarů neztenčenou měrou pokračovaly, bojový čtverhran se neustále zmenšoval. Bojeschopní vojáci, mnozí z nich ranění, začínali trpět vyčerpaním a únavou. Jejich meče začínaly ochabovat a oni si je nyní přehazovali z jedné ruky do druhé.

Barbaři byli neméně vyčerpaní a utrpěli ještě větší ztráty, přesto však bojovali o každický metr svažující se pláň. Kolem každého zabitého legionáře leželo přinejmenším půl tuctu mrtvol domorodců. Těla žoldnéřů se ježila spoustou šípů, takže připomínala jehelníčky.

Obrovitý dozorce otroků Macer byl zasažen do kolena a do stehna. Zůstal sice stát na nohou, ale už se nebyl schopen se zbytkem formace pohybovat. Zaostal tedy vzadu a brzy přilákal nejméně dvacet barbarů, kteří ho obklopili. Obrátil se, zahnán do úzkých, a začal kolem sebe máchat mečem. Tři protivníky doslova rozpůlil, načež se zbytek v obavách před jeho obrovskou silou stáhl a zaváhal. Macer na ně mohutným hlasem volal, lákal je k sobě a vyzýval k dalšímu boji.

Barbaři se však dost bolestně poučili a nehodlali se nechat zaplést do boje zblízka. Stáhli se a vyslali na něj záplavu šípů. Během několika vteřin se mu z pěti ran na těle vyvalila krev. Macer uchopil šípy za dřívky a začal si je z ran vytahovat. Vtom se k němu přiblížil

jeden z divochů a zasáhl ho oštěpem do krku. Macer začal kvůli ztrátě krve postupně vrávorat, až se nakonec svezl k zemi. Barbarské ženy se na mrtvolu vrhly jako smečka divokých psů a kameny roztloukly jeho tělo na kaši.

Nyní Římany dělil od řeky jen poslední příkrý pískovcový útes. Za ním však náhle obloha změnila barvu z modré na oranžovou. K nebi se začal vznášet sloup černého, hustého kouře a od řeky sem vítr přinášel zápach hořícího dřeva.

Venatora se zmocnil šok, vzápětí následován zoufalstvím.

„Lodě!“ vykřikl. „Barbaři útočí na naše lodě!“

Krví pokrytí otroci zpanikařili a v sebevražedném pokusu sami vyrazili k řece. Barbaři zaútočili z křídel a divoce je napadli. Několik otroků se vzdalo, odhodilo zbraně, ale byli v okamžiku zmasakrováni. Zbytek otroků se u malého hájku zakrslých stromů pokusil postavit na odpor, ale jejich pronásledovatelé je do jednoho zlikvidovali. Prach cizí země se stal jejich rubášem, suchá křoviska jejich rovem.

Severus se zbývajícími legionáři si nadále probojovával cestu k vrcholu pískovcového útesu. Když k němu dospěli, zarazili se, jako by na okamžik přestali vnímat boj kolem sebe, a zkameněli úžasem hleděli na pohromu pod sebou.

Z hladiny řeky šlehaly ohnivé sloupy, přecházející do oblaků černého dýmu. Kouř se pak jako nějaký obří had vinul vzhůru. Celá flotila, jejich jediná naděje, byla zakotvená u břehu řeky a hořela. Veliké lodě na dovoz obilí, kterých se kvůli přepravě objemného nákladu zmocnili v Egyptě, postupně mizely za obrovskou přehradou divokých plamenů.

Venator se protlačil přední řadou legionářů a přistoupil k Severovi. Centurio tam stál mlčky, jeho tunika byla prosáklá potem a krví. Zoufale hleděl na moře ohně a kouře, pozoroval, jak se hořící plachty mění v pouhou záplavu jisker, a v jeho očích se poprvé nemsazatelně odrážela strašlivá realita porážky.

Lodě kotvily těsně u břehu a kolébaly se na hladině zcela obnažené a bezbranné. Horda barbarů obklíčila nevelkou skupinu lodníků a podpalovala vše, co mohlo hořet. Požáru odolala jen malá obchodní loď, jejíž posádce se podařilo útočníky odrazit. Čtyři námořníci se

nyní horečně snažili vztyčit plachty, zatímco zbývající muži se usilovně opírali do vesel, aby dostali loď na hloubku do bezpečí.

Venator ucítil v ústech saze a chuť katastrofy. Dokonce i obloha mu nyní připadala rudá. Prostě tam jenom stál, plný bezmocného vzteku. Původní víra, kterou vkládal do pečlivě provedených opatření k zajištění bezpečnosti neocenitelných památek a důkazů vědění minulosti, mu nyní v srdci zemřela.

Na jedno rameno mu dopadla těžká ruka. Když se obrátil, hleděl do Severova obličeje, na němž byl patrný podivný, chladně pobavený výraz. „Vždycky jsem si přál umřít,“ pronesl centurio, „opilý dobrým vínem a vleže na krásné ženě.“

„Jenom Bůh rozhoduje o smrti člověka,“ odpověděl Venator nepřítomně.

„Skoro bych řekl, že tady hraje roli štěstí.“

„Škoda, jaká hrozná škoda.“

„Alespoň že jsou všechny ty tvé věci bezpečně schované,“ poznamenal Severus. „A ti námořníci, kterým se podaří uniknout, poví učencům v říši, co jsme zde udělali.“

„Ne,“ potřásl Venator hlavou. „Takové fantastické historce hloupých námořníků nikdo neuvěří.“ Otočil se a zadíval k nevyšokým pahorkům v dáli. „To všechno tady zůstane ztracené navždy.“

„Umíš plavat?“

Venator znovu upřel oči na Severa. „Plavat?“

„Dám ti pět svých nejlepších mužů, aby ti prosekali cestu k vodě, jestli myslíš, že doplaveš k té lodi.“

„Já... já nevím.“ Pečlivě si prohlížel řeku a stále se rozšiřující mezeru mezi lodí a břehem.

„Chyť se nějaké plovoucí trosky, jestli ti to pomůže,“ řekl Severus drsným hlasem. „Ale pospěš si. Do setkání s našimi bohy už nám schází jenom pár minut.“

„A co ty?“

„Tenhle kopec je zrovna tak dobré místo k zastavení jako kterékoliv jiné.“

Venator centuriona objal. „Bůh s tebou.“

„Radši by měl doprovázet tebe.“

Severus se odvrátil a rychle vybral pět nezraněných vojáků, kterým nařídil, aby ochránili Venatora na jeho cestě k řece. Pak se začal věnovat svým záležitostem a přeskupil zbědovanou jednotku k poslední obraně.

Kolem Venatora se shlukl žalostně malý hlouček legionářů. Vyrazili k řece a s křikem, mávajíce zbraněmi, začali pronikat nesoustředěnými řadami překvapených domorodců. Bodali a sekali kolem sebe v krvavém běsnění jako šílenci.

Venator byl už nad pomyšlení unaven, ale stále se nepřestával ohánět mečem, stále ještě postupoval kupředu. Byl vědcem, ale stal se z něho bojovník a hubitel. Dostal se již daleko za hranici, z níž není návratu. V srdci mu zůstal jen pocit nelétné nezlomnosti. Jakýkoliv strach ze smrti byl pryč.

Probojovávali se plamennou stěnou sálajícího horka. Venator cítil čpavý zápach hořícího masa. Odtrhl si další kus tuniky, omotal si ho kolem nosu a úst a pokračoval v boji.

Vojáci jeden za druhým padali k zemi, ale chránili Venatora do posledního dechu. Ten náhle pod nohama ucítil vodu. Vrhł se kupředu a v okamžiku, kdy mu hladina sahala po kolena, skočil do řeky a potopil se. Koutkem oka zahlédl ráhno, které se dostalo do vody z jedné hořící lodi, a zamířil k němu. Neodvažoval se ohlédnout.

Vojáci stojící na vrcholu útesu stále ještě odolávali všemu, co se na ně vrhalo. Barbaři kolem nich přebíhali a hrozivě vykřikovali, zatímco se snažili najít nějaké slabé místo v římské obraně. Čtyřikrát se seskupili do útočné formace, aby udeřili, čtyřikrát byli vrženi zpět. Pokaždé se jim však podařilo snížit počet obránců o nějakého dalšího vyčerpaného legionáře. Z původního čtverhranu zůstal nyní již jen těsný hlouček vojáků, kteří však neochvějně bok po boku bojovali. Vrchol již pokrývaly zmasakrované kupy mrtvých a umírajících, jejichž krev stékala v potůčcích po svahu kopce. A přesto se Římané bili dál.

Bitva zuřila bez přestávky již téměř dvě hodiny, ale barbaři napadali Římany se stejnou intenzitou jako na začátku. Nyní cítili blížící se vítězství, a proto se sebrali k poslednímu útoku.

Severus ulomil dřívky několika šípů, trčících z jeho těla, a bojoval dál. Země kolem něj byla poseta těly barbarů. Po boku mu zůstá-

valo jen několik zbývajících legionářů. Jeden po druhém však hynuli, s mečem v ruce, pohřbeni pod záplavou kamenů, šípů a oštěpů.

Severus padl jako poslední. Podlomily se pod něj nohy a jeho paže už nedokázala pozdvihnout meč. Zakymácel se na kolenou, učinil ještě jeden marný pokus se zvednout, ale potom pohlédl k nebi a potichu zamumlal: „Matko, otče, přiviňte mě do své náruče.“

Jakoby v odpověď na tuto jeho prosbu se na něj barbaři vrhli a divoce ho ubili k smrti, která ukončila jeho agónii.

V řece se zatím Venator křečovitě přidržoval ráhna a kopal nohama, jak se horečně snažil dosáhnout bezpečí vzdalující se lodi. Jeho snaha však byla marná. Říční proud a vítr posunovaly obchodní loď od něj pryč.

Křičel na posádku a zuřivě na ně mával volnou rukou. Na zádi stála skupinka lodníků a jedno děvče se psem, bez zájmu se na něj dívali, ale ani se nepokusili obrátit loď k němu. Pokračovali ve svém útěku po proudu řeky, jako by Venator vůbec neexistoval.

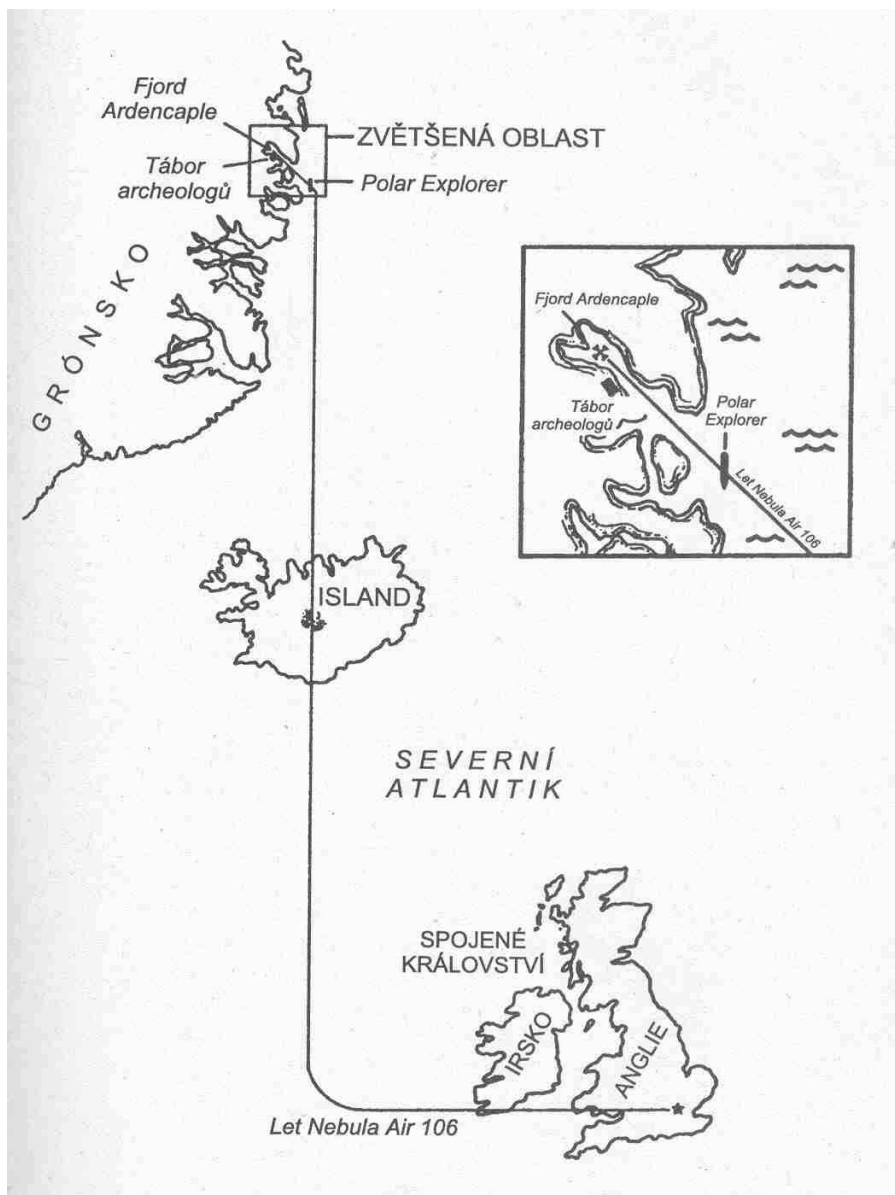
Bezmocně si uvědomil, že ho opouštějí. Žádná záchrana ho nečekala. Vztekem udeřil pěstí do ráhna a nekontrolované se rozvzlykal. Byl přesvědčen, že jeho Bůh na něj zapomněl. Nakonec obrátil pohled směrem k pobřeží a zůstal zírat na obraz masakru a zmaru.

Celá expedice byla zničena, proměnila se v hrozivou noční můru.

ČÁST I

Nebula Air,

let 106

1

Nikdo si ani nevšiml pilota, který proklouzl kolem davu novinářů a dopisovatelů, překypujících z haly VIP. Stejně tak nikdo z cestujících čekajících u vchodu číslo 14 ani nezaregistroval, že namísto obvyklé aktovky nese velký cestovní vak. Pilot měl hlavu stále skloněnou k zemi, oči upřené před sebe a pečlivě se vyhýbal celé baterii televizních kamer, mířících na vysokou atraktivní ženu s hladkou hnědou tváří a podmanivýma, jako uhel černýma očima, která zřejmě představovala střed všech těch hlučných aktivit.

Pilot rychle prošel krytou nástupní chodbou a zastavil se před dvojicí příslušníků letištní ostrahy. Ti byli oblečeni v civilu, ale svými těly bránili vstupu do letadla. Pozdravil je nenuceným mávnutím a snažil se mezi nimi proklouznout dovnitř, ale jedna rozhodná ruka ho chytila za paži.

„Moment, pane kapitáne.“

Pilot se zarazil a na opálené tváři se mu objevil trochu tázavý, i když přátelský výraz. Vypadal dokonce, jako by ho tato překážka lehce pobavila.

Jeho olivově hnědé oči měly v sobě jistotu, až cikánskou pronikavost. Jeho nos byl v minulosti nejednou zlomený a po levé straně brady mu probíhala dlouhá jizva. Krátce ostříhané šedivé vlasy pod kapitánskou čepicí i vrásky, jež brázdily jeho obličej, vypovídaly, že se blíží šedesátce. Měřil přibližně sto devadesát centimetrů a měl statnou postavu s naznačeným bříškem. Jak tu stál vzpřímeně, zkušený a sebevědomý, v uniformě šité na míru, vypadal jako kterýkoliv z desettisíců pilotů mezinárodních letů.

Z náprsní kapsy vytáhl osobní průkaz a podal ho jednomu ze strážců.

„Vezeme tentokrát nějakého hlavouna?“ zeptal se nevinně.

Britský strážný, maximálně korektní a bezvadně oblečený, přikývl. „Houf lidí ze Spojených národů na zpáteční cestě do New Yorku – včetně generální tajemnice.“

„Paní Haly Kamilové?“

„Ano.“

„To je sotva vhodná funkce pro ženu.“

„Takové premiérce Thatcherové její pohlaví také příliš nevadí.“

„Nikdy toho ale na ní neleželo tolik.“

„Kamilová je bystrá žena. Zvládne to.“

„Za předpokladu, že ji muslimští fanatici z její vlastní země nevyhodí do povětří,“ odpověděl pilot s výrazným americkým přízvukem.

Brit se na něj podíval poněkud zvláštním pohledem, ale dále už nic neříkal. Porovnal fotografii na průkazu totožnosti s obličejem před sebou a nahlas přečetl pilotovo jméno. „Kapitán Dale Lemke.“ „Nějaký problém?“

„Ne, naopak se mu snažím zabránit,“ odpověděl strážný klidně. Lemke natáhl ruce před sebe.

„Chcete mě také prohledat?“

„To není nutné. Pilot bude sotva unášet své letadlo. Musíme ale zkontrolovat vaše doklady, abychom si byli stoprocentně jisti, že jste člen posádky.“

„Nemám na sobě tuhle uniformu kvůli nějakému maškarnímu bálu.“ „Mohli bychom se podívat do vašeho zavazadla?“

„Poslužte si.“ Odložil modrý nylonový pytel na podlahu a otevřel ho. Druhý agent z něho vytáhl standardní leteckou a pilotní příručku a prolistoval ji. Pak pozvedl jakousi strojní součástku s malým hydraulickým válcem. „Můžete nám říct, co je tohle?“

„Poháněcí jednotka k záklopce olejového chlazení. Jak vidíte, zarazila se v pozici otevřeno a naši údržbáři z Kennedyho letiště mě požádali, abych ji odvezl domů k podrobné prohlídce.“

Nato se agent dotkl poněkud objemného předmětu, pečlivě sba-leného na dně vaku. „Ohó, co to tady máme?“ Pak vzhlédl, v očích zvědavou otázkou. „Odkdy piloti nosí s sebou padáky?“

Lemke se zasmál. „Mým koníčkem je parašutismus. Kdykoliv mám delší přestávku mezi lety, jdu si zaskákat s přáteli v Croydonu.“

„Nepředpokládám ale, že byste si chtěl skočit z dopravního proudového letadla?“

„Určitě ne z takového, co letí rychlostí devět set kilometrů ve výšce dvanácti tisíc metrů nad Atlantikem.“

Agenti si vyměnili uspokojené pohledy. Cestovní vak opět zavřeli a osobní průkaz vrátili pilotovi.

„Omlouváme se, že jsme vás zdrželi, pane kapitáne Lemke.“

„Rád jsem si s vámi popovídal.“

„Příjemný let do New Yorku.“

„Děkuji vám.“

Lemke vklouzl do letadla a vešel do kokpitu. Zamkl za sebou dveře a zhasl palubní světlo, takže pro jakéhokoliv náhodného pozorovatele z prosklené galerie venku byl neviditelný. Pak poklekl za sedadly pilotů, z kapsy pláště vytáhl malou baterku a nadzvedl dveře v podlaze, jež vedly do prostoru s elektronikou pod kokpitem. Tohle místo kdysi nějaký již zapomenutý srandista nazval „pekelnou dírou“. Do černočerného prostoru pod sebou sklopil Lemke žebřík. Z hlavní kabiny se ozývaly tlumené hlasy palubních stevardů, chystajících se na nápor cestujících a ze zadní části letadla byl slyšet hluk nakládání zavazadel.

Lemke sáhl nad sebe, přitáhl si cestovní vak a rozsvítil baterku. Rychlý pohled hodinky ho ujistil, že do příchodu posádky mu zbývá nějakých pět minut. Začal postupovat způsobem, který si již minimálně padesátkrát nacvičil. Vytáhl hydraulickou poháněcí jednotku a spojil ji s miniaturním časovým spínačem, který dosud schovával v čepici. Takto smontované zařízení připevnil k pantům malých dvířek, která občas používali letečtí mechanici. Pak z vaku vytáhl padák.

Když dorazil první a druhý palubní důstojník, Lemke už seděl ve svém křesle a zaujatě studoval letištní informační manuál. S příchozími si vyměnil letmé pozdravy a pak zahájili předletovou přípravu. Ani druhý pilot, ani palubní inženýr si nevšimli, že Lemke je nějak neobvykle tichý a zamlklý.

Jejich vnímání by snad bylo bývalo ostřejší, kdyby věděli, že následující noc bude jejich poslední.

V přeplněné letištní hale mezitím stála Hala Kamilová před lesem mikrofónů, zalitá září světel televizních osvětlovačů. Se zdánlivě nekonečnou trpělivostí čelila palbě dotazů, které jejím směrem vyletovaly z klubka zvědavých novinářů.

Několik se jich vyptávalo na její cestu po Evropě a na dlouhou řadu jednání s hlavy států. Většina se snažila získat její názor na převrat hrozící v Egyptě ze strany muslimských fundamentalistů.

Upřímně řečeno, ona zatím dost dobře nechápala rozsah tohoto rozruchu. Fanatičtí mulláhové, pod vedením Ahmada Jázida, učitele islámského práva, zažehli náboženské nepokoje, které se následně rozšířily mezi milióny strádajících venkovanů v okolí Nilu a ožebračenou masou obyvatel káhirských slumů. Vysocí důstojníci armády i letectva začali docela otevřeně konspirovat s muslimskými radikály ohledně odstranění nedávno zvoleného egyptského prezidenta Nadvy Hasana. Situace se vyhrocovala každou hodinou, ale Hala dosud neobdržela od egyptské vlády aktuální informace, takže byla nucena formulovat své odpovědi neurčitým a trochu alibistickým způsobem.

Navenek se zdála vyrovnaná jako sfinga a mluvila sebejistě a bez emocí. Uvnitř však tápala mezi pocity zmatku a duševního otřesu. Sama se cítila jaksi odtazité a osaměle, jako by se všechny ty nekontrolovatelné události odvíjely kolem někoho jiného, komu není pomoci a koho může jen politovat.

Hala mohla klidně sedět modelem pro kolorovanou bustu královny Nefertiti, nacházející se v berlínském muzeu. Obě měly stejně dlouhý krk, jemné rysy a kouřný vzhled. Hale bylo čtyřicet dva let, měla štíhlou postavu, černé oči, žlutohnědou neposkvřenou pleť a dlouhé, jako havran černé hedvábné vlasy, sčesané rovně dozadu a spadající jí až na ramena. Ve vysokých podpatcích měřila sto osmdesát osm centimetrů a dnešní elegantní model s plisovanou sukní jen zdůrazňoval její pružné, dobře formované tělo.

Za svého života se těšila pozornosti celkem čtyř milenců, avšak nikdy se nevдалa. Manžel a děti znamenali pro ni cosi cizího. Odmítala se nějak dlouhodobě vázat a milování jí poskytovalo jen o málo větší uspokojení nežli kupříkladu taková návštěva baletu.

Když ještě žila jako dítě v Káhiře, kde její matka byla učitelkou a otec filmovým producentem, trávila každíčkou volnou chvíli kreslením a kopáním ve starých rozvalinách, ke kterým pohodlně dojížděla z domova na bicyklu. Časem se z ní stala jednak prvotřídní kuchařka, jednak umělkyně s doktorátem z dějin umění a se specializací na egyptské památky. Pak se začala věnovat jednomu z mála povolá-

ní, které bylo přístupné i muslimským ženám. Nastoupila jako výzkumná pracovnice ministerstva kultury.

Díky obrovskému osobnímu úsilí a fantastické zásobě energie se jí podařilo prorazit islámskou diskriminaci a vypracovat se na místo ředitelky oddělení památek a poté dokonce na post šéfa odboru informací. V té době upoutala pozornost prezidenta Mubarak, který ji vyzval k účasti v egyptské delegaci na plenárním zasedání Organizace spojených národů. O pět let později byla jmenována místopředsedkyní Valného shromáždění OSN. Pak uprostřed svého druhého funkčního období odstoupil Javier Pérez de Cuéllar kvůli skandálu, který vyvolalo pět muslimských zemí odmítnutím Charty OSN a svými kontroverzními požadavky na reformu náboženství. Jelikož muž, který stál v hierarchii OSN nad Halou, tuto nabídku odmítl, byla ustanovena do funkce generální tajemnice v jakési mlhavé naději, že se jí podaří zacelit stále se rozšiřující trhliny v samých základech této organizace.

Teď, když se její vlastní vláda potácela na samém pokraji svého zániku, měla dost reálnou šanci, že bude prvním čelním představitelem Spojených národů bez zázemí vlastní země. Přistoupil k ní sekretář a pošeptal jí něco do ucha. Přikývla a pozvedla jednu ruku.

„Právě jsem se dozvěděla, že letadlo je připraveno k odletu. Poslední otázku, prosím.“

Ruce reportérů vyletěly do vzduchu a ozval se tucet různých dotazů. Hala ukázala na jednoho muže, stojícího ve dveřích s magnetofonem v ruce.

„Leigh Hunt z BBC, madam Kamilová. V případě, že Ahmad Jázid nahradí demokratickou vládu prezidenta Hasana islámskou republikou, vrátíte se do Egypta?“

„Jsem muslimka a Egyptka. Jestliže si vůdci mé země, bez ohledu na tu či onu konkrétní vládu, budou přát můj návrat, samozřejmě je poslechnu.“

„I přesto, že Ahmad Jázid vás už nazval kacířem a zrádcem?“

„Ano,“ odpověděla Hala pevně.

„Jestli bude jen zpoloviny tak fanatický, jako je ajatolláh Chomejní, může vás tam čekat třeba i poprava. Chtěla byste k tomu něco

říct?“ Hala zavrtěla hlavou, elegantně se usmála a řekla: „Ted’ už musím jít. Děkuji vám.“

Skupina osobních strážců ji vyvedla ze zajetí novinářů ke vstupu do letadla. Její pobočníci i celá velká delegace z UNESCO byli již usazeni uvnitř. V přípravně jídel se čtyři členové Světové banky dělili o láhev šampaňského a tiše spolu rozmlouvali. Hlavní kabina voněla po leteckém benzínu a hovězím á la Wellington.

Hala si poněkud unaveně přitáhla bezpečnostní pás a pohlédla z okna. Venku byla trochu mlha a podél pojízdné dráhy svítila řada modrých světýlek, které nakonec mizely v dáli. Vyzula si boty, zavřela oči a vděčně na chvíličku úplně vypnula. Za moment přijde stevard s koktajlem.

Po chvíli vyčkávání v zákrytu za TWA 747 v horkých plynech z jeho motorů dostalo konečně letadlo OSN, let číslo 106, pokyn k rolování na začátek startovací dráhy. Když z kontrolní věže přišlo definitivní povolení ke startu, Lemke posunul plynové páky kupředu a Boeing 720–B se rozjel po vlhkém betonu, až se konečně vznesl do zamlžené oblohy.

Jakmile dosáhl cestovní výšky 10 500 metrů, Lemke zapojil autopilota, rozepnul si bezpečnostní pás a vstal.

„Příroda si nedá poroučet,“ poznamenal a zamířil ke dveřím do hlavní kabiny. Druhý důstojník, palubní inženýr, muž s pihovatým obličejem a vlasy pískové barvy, se usmál od svého přístrojového panelu, z něhož však ani na okamžik nespustil zrak. „Bud’ klidný, já nikam nejdu.“

Lemke se trochu násilně zasmál a vešel do kabiny cestujících. Stevardi tam právě připravovali jídlo. Aroma hovězího á la Wellington bylo teď ještě výraznější. Gestem k sobě povolal vedoucího stevarda.

„Přál byste si něco, kapitáne?“

„Jenom šálek kávy,“ odpověděl Lemke, „ale neobtěžujte se. Obsloužím se sám.“

„To není žádné obtěžování.“ Stevard vstoupil do kuchyňky a nalil mu šálek.

„Ještě tu je jedna taková věc.“

„Pane?“

„Společnost nás požádala, abychom se zúčastnili na nějaké meteorologické studii sponzorované vládou. Jakmile budeme dva tisíce osm set kilometrů od Londýna, klesnu na dobu asi deseti minut do patnácti set metrů a tam zaznamenáme vítr a teplotu. Pak se zase vrátíme na naši normální letovou hladinu.“

„Dost se divím, že s tím společnost souhlasila. Rád bych měl ty peníze, které bude stát palivo navíc.“

„Můžete se vsadit, že ti parchanti ve vedení pošlou Washingtonu pěkně mastný účet.“

„Až k tomu dojde, budu informovat cestující, aby se nevylekali.“

„Můžete jim současně oznámit, že když v okénku uvidí nějaké světlo, patří to flotile rybářských lodí.“

„Postarám se o to.“

Lemke přešel očima po kabině cestujících. Na okamžik se zastavil na spící postavě Haly Kamilové. „Nepřipadá vám, že bezpečnostní opatření jsou nějak neobvykle přísná?“ otázal se Lemke konverzačním tónem.

„Jeden z novinářů mi pověděl, že Scotland Yard dostal nějaký tip, že na generální tajemnici má být spáchán atentát.“

„Chovají se, jako by pod každým kamenem číhal nějaký terorista. Musel jsem jim ukázat svoje papíry a pak mi prohledali příruční zavazadlo.“

Steward pokrčil rameny. „Čert to vem, je to pro naši bezpečnost, stejně jako pro bezpečnost cestujících.“

Lemke pokynul směrem do uličky. „Alespoň že nikdo z nich jako únosce nevypadá. Stejně pro jistotu zamкну dveře do kokpitu. Zavolejte mě interkomem, jenom kdyby šlo o něco vážného.“

„Provedu.“

Lemke dopil kávu, odložil šálek a vrátil se do kokpitu. První důstojník, jeho spolupilot, upíral okénkem zrak na světla Walesu, která byla severně od nich. Na zadním sedadle inženýr propočítával spotřebu paliva.

Lemke se otočil zády k nim a z náprsní kapsy uniformy nenápadně vytáhl malý balíček. Otevřel ho a připravil si injekční stříkačku, obsahující vysoce smrtelný nervový jed jménem sarin. Pak se

obrátil tváří k posádce. Zavrával, jako by ztratil rovnováhu, a chytil se druhého důstojníka za paži. „Promiň, Franku, zakopl jsem o kobereček.“

Frank Hartley měl mohutný knír, řídké vlasy a podlouhlý, docela pohledný obličej. Jehlu, která se mu zabodla do ramene, vlastně ani nepocítil. Vzhlédl od ciferníků a světýlek na panelu před sebou a lehce se zasmál. „Budeš muset nakonec s tím pitím přestat, Dale.“

„Létat rovně ještě dokážu,“ odpověděl dobromyslně Lemke. „Horší je to s chozením.“

Hartley otevřel ústa, aby něco odpověděl, ale náhle se mu v obličeji objevil prázdný výraz. Potrásl hlavou, jako by si ji chtěl pročistit. Pak se mu oči stočily vzhůru a celé tělo se zhroutilo.

Lemke se o něj opřel, aby se nesesunul ze svého sedadla, vytáhl mu z těla injekční stříkačku a rychle ji vyměnil za druhou. „Myslím, že s Frankem je zle.“

Jerry Oswald se obrátil na svém sedadle druhého pilota. Byl to mohutný chlap, ale v obličeji měl vyzábělé rysy pouštního prospektora. Tázavě se na Franka podíval. „Co ho trápí?“

„Radši by ses na něj měl přijít kouknout.“

Oswald protáhl své mohutné tělo uličkou mezi sedadly a sehnul se nad Hartleym. Lemke do něj zabodl jehlu a stlačil píst. Ale Oswald to píchnutí pocítil.

„Co to ksakru má znamenat?“ vyhrkl, otočil se a nechápavě zíral na stříkačku v Lemkeho ruce. Byl daleko těžší a silnější než Hartley, takže sarin na něj nezačal působit tak rychle. V náhlém pochopení se mu rozšířily oči, vrhl se kupředu a chytil Lemkeho za krk.

„Vy nejste Dale Lemke,“ zavrčel. „Proč jste tak nalíčený, abyste vypadal jako on?“ Muž, který se za Lemkeho vydával, by nemohl odpovědět, ani kdyby chtěl. Obrovské ruce z něj právě ždímalý poslední dech. Přimáčkнутý k přepážce pod Oswaldovým mohutným tělem se pokusil vydat ze sebe několik lživých slov, ale nešlo to. Vrazil tedy kolenem do protivníkovy rozkroku. Jedinou odpovědí bylo krátké zamručení. Před očima se mu už pomalu začínalo stmívat.

Posléze tlak přece jen zeslábl a Oswaldovo tělo se zhroutilo. V očích se mu objevil výraz hrůzy, jak si uvědomil, že umírá. Hleděl na

Lemkeho se směsí nenávisti a zmatku. Jen několik vteřin předtím, než mu definitivně vypovědělo srdce, dokázal ještě pozdvihnout pěst a udeřit jí vši silou Lemkeho do břicha.

Lemke se svezl na kolena, zpola omráčen, s vyraženým dechem. Jakoby přes závoj mlhy pozoroval, jak Oswaldovo tělo klouže po sedadle pilota k zemi. Lemkemu se podařilo posadit a nabrat dech. Chvilí tak zůstal, lapal po dechu a masíroval si břišní stěnu.

Po chvíli nejistě vstal a zaposlouchal se, zda neuslyší něco zvláštního z druhé strany dveří do kabiny. Tam se však zdálo všechno v klidu. Vypadalo to, že přes monotónní hukot motorů nikdo z posádky ani cestujících nic neobvyklého nezaslechl.

Než se mu podařilo přesunout Oswalda na jeho sedadlo a zajistit ho tam, byl celý zbrocený potem. Hartleyho bezpečnostní pás byl již zapnutý, takže toho si všímat nemusel. Nakonec se sám usadil na sedadlo hlavního pilota a pustil se do výpočtu polohy letadla.

O pětáctyřicet minut později Lemke odbočil z původního směru na New York. Letadlo nyní nabralo kurs na věčně zmrzlou Arktidu.

Bylo to jedno z nejpustších míst na zemi, kam žádný turista ani nevstročí. V posledních sto letech do této nehostinné krajiny vstoupila jen hrstka průzkumníků a vědců. Moře podél rozeklaného pobřeží je až na několik týdnů v roce zamrzlé a teď, na začátku podzimu, se zde teploty pohybují kolem 58 stupňů pod nulou. Ledovou oblohu po dlouhou řadu zimních měsíců svírá temnota a dokonce i v létě může být sluneční svit během necelé hodiny zastřen neproniknutelnou clonou sněhové bouře.

Přesto však i zde, ve stínu hor pokrytých ledovci, bičovaných neutuchajícími větry, žila v obrovské prázdnotě horních oblastí fjordu Ardenaple na severovýchodním pobřeží Grónska před téměř dvěma tisíci lety skupina lovců. Podle vyšetření radioaktivity uhlíku v objevených vykopávkách žili v tomto místě lidé zhruba od roku 200 do roku 400. Z archeologického pohledu šlo jen o nepatrný časový úsek, ale tehdejší obyvatelé tu zanechali přes dvacet obydlí, díky mrazivému klimatu dodnes dokonale zachovalých.

Nad starověkou vesnicí byla vztyčena prefabrikovaná hliníková konstrukce, kterou sem nechali helikoptérou dopravit vědci z Coloradské univerzity. Výkonné topení a mohutná vrstva tepelné izolace tu sváděly poněkud nerovný boj s chladem. Přinejmenším ale dokázaly ochránit vnitřní prostory před nikdy neutuchajícím větrem, který se strašidelným skučením narážel na zevní stěny konstrukce. Ta tak umožňovala archeologům práci i nyní, na samém počátku zimy.

Lily Sharpová, profesorka antropologie na Coloradské univerzitě, si uvědomovala zimu kolem sebe, když vkročila do zastřešené vesnice. V jednom bývalém obydlí však poklekla na zem a malou zednickou lžící začala opatrně odhrnovat zmrzlou půdu. Byla sama, takže se plně soustředila na pátrání v bývalém příbytku prehistorických lidí.

Byli to lovci velryb, kteří zde trávili kruté arktické zimy v příbytcích, zčásti vyhrabaných pod zemí, s nízkými kamennými zdmi a střechami z drnů, podpíranými velrybími kostmi. Zahřívali se zde olejovými lampami a dlouhé zimní měsíce trávili vyřezáváním mini-

aturních sochařských děl z naplaveného dříví, mrožích klů a sobích parohů.

V této části Grónska se usadili v průběhu prvního století po Kristu. Pak, naprosto nepochopitelně, na vrcholu své kultury, se sbalili a zmizeli odsud. Zanechali za sebou pouze dosti výmluvný soubor památek.

Vytrvalost Lily začínala přinášet své výsledky. Zatímco všichni tři mužští členové archeologického týmu po večeři odpočívali v chatě, kterou obývali, Lily se vydala na místo, kde pokračovala v pátrání. Podařilo se jí objevit kus parohu soba karibu s vyřezanými dvaceti figurkami podobnými medvědům, dále jemně vyřezávaný ženský hřeben a kamennou nádobu na vaření.

Náhle Lily lžící zavadila o něco pevného. Opakovala svůj pohyb a zaposlouchala se. Vzrušeně poklepala na příslušné místo. Rozhodně to nebyl typický zvuk nárazu na kámen. I když to znělo trochu tlumeně, byl to jasně kovový zvuk.

Naroval se a protáhla si záda. Zpod tlusté vlněné čepice jí padaly silné prameny dlouhých, tmavě rudých vlasů, které ve světle Colemanovy lampy jasně zářily. V jejích modrozelených očích se zřetelně odrážela zvědavost smíšená se skepsí, když hleděla na nevelký předmět, vykukující z černé půdy.

Zde přece žili prehistoričtí lidé, uvědomovala si. Ti neznali ani železo, ani bronz.

Lily se snažila zůstat klidná, ale přesto se jí začínal zmocňovat úžas. Pak ho vystřídal vzrušení a nakonec nutkání. Zapudila archeologické puntičkářské opatrnickví a začala ve ztvrdlé půdě usilovně kopat a hrabat. Každých několik minut svou práci přerušila a uvolněnou zeminu opatrně odmetla stranou malým štětcem.

Konečně před ní ležel celý nález. Naklonila se nad něj, aby si ho mohla lépe prohlédnout. V jasně bílém světle Colemanovy lampy se před ní předmět žlutavě třpytil.

Lily vykopala zlatou minci.

A k tomu hodně starou, soudě podle odřených okrajů. Uprostřed měla malou díрку, skrz níž byl ještě protažen zbytek koženého řemínku. Mince byla kdysi nejspíše nošena jako přívěsek nebo osobní amulet.

Sedla si na zem a zhluboka se nadechla. Skoro měla strach se té věci dotknout. Pět minut později se již zase na kolenou skláněla nad místem nálezu a pokoušela se v mysli najít nějaké vysvětlení, když se náhle otevřely dveře přístřešku a z venkovní zimy v záplavě sněhu vešel dovnitř tlustý muž s laskavou tváří, lemovanou černými vousy. Jak dýchal, obklopovala ho oblaka páry. Obočí i bradku měl pokryté ledem, takže vypadal jako nějaká zmrzlá příšera ze science fiction. Tento dojem však trval jen do chvíle, než se mu tvář roztáhla do širokého úsměvu.

Byl to doktor Hiram Gronquist, šéf této čtyřčlenné skupiny archeologů. „Omlouvám se, že tě vyrušuju, Lily,“ pronesl jemným hlubokým hlasem, „ale myslím, že to trochu přeháníš. Oddechni si. Pojď zpátky do chaty, zahřej se a já ti naleju sklenici pořádně staré brandy.“

„Hirame,“ odpověděla Lily a dělala všechno možné, aby potlačila vzrušení v hlase. „Chci, aby ses na něco podíval.“ Gronquist přistoupil blíž a poklekl vedle ní. „Co jsi našla?“

„Podívej se sám.“

Gronquist zapátral v kapse po svých brýlích a nasadil si je na nos. Naklonil se nad minci, až byl od ní jeho obličej vzdálen jen několik centimetrů, a prohlédl si ji ze všech úhlů. Po chvíli pozvedl pohled k Lily a v očích se mu objevila veselá jiskřička.

„Ty si ze mě děláš legraci, vid', dámo?“

Lily na něj ostře pohlédla, pak se však uvolnila a zasmála se. „Bože můj, ty si myslíš, že jsem to narafičila?“

„Sama musíš přiznat, že je to něco podobného jako najít pannu v bordelu.“

„To sedí.“

Přátelsky jí poklepal na koleno. „Gratuluju, to je doopravdy vzácný nález.“

„Jak myslíš, že se to sem dostalo?“

„Na tisíc mil kolem tu není žádné naleziště zlata a tahle mince rozhodně nebyla vyražena místními obyvateli. Jejich úroveň byla jen o nepatrný stupínek vyšší než v době kamenné. Ta mince se sem evidentně dostala odjinud a někdy později.“

„Jak ale vysvětlíš, že byla uložena ve stejné vrstvě jako památky, které jsme datovali zhruba rokem 300?“

Gronquist pokrčil rameny. „To nevím.“

„Co si o tom alespoň myslíš?“ trvala na svém Lily.

„Takhle od boku bych řekl, že ta mince se sem nejspíš dostala s Vikingy.“

„Neexistuje ale jediný doklad o tom, že by se kdy Vikingové dostali podle východního pobřeží tak vysoko na sever,“ poznamenala Lily.

„Oukej, třeba někdy daleko později obchodovali Eskymáci s norskými usedlíky na jihu a užívali tohle místo jako tábor při svých loveckých výpravách.“

„No tak, určitě přijdeš na něco lepšího, Hirame. Přece jsme našli žádné známky osídlení po roce 400.“

Gronquist se na Lily káravě podíval. „Ty se nikdy nevzdáváš, vid’? Vždyť na té minci není ani letopočet.“

„Mike Graham je expert na staré mince. Jedna z jeho specialit je právě datování mincí pocházejících z oblasti Středomoří. Třeba bude schopen identifikovat i tuhle.“

„Za zkoušku nic nedáme,“ souhlasil Gronquist. „Pojďme. Mike se na to může podívat, zatímco my si dáme tu brandy.“

Lily si natáhla silné rukavice lemované kožešinou, upravila si kapuci a ztlumila Colemanovu lampu. Gronquist rozsvítil baterku a podržel jí dveře. Lily vykročila do království vše umrtvující zimy a větru, který skučel jako nějaký hřbitovní duch. Mrazivý vítr zaútočil na její nekryté tváře a celou ji rozechvěl. To byla reakce, které se nedokázala ubránit, přestože ji zažila již mnohokrát.

Chytila se pevně lana, nataženého k obytné chatě, a tápavě se vydala na ten krátký úsek cesty, alespoň zčásti chráněna mohutnou Gronquistovou postavou. Krátce pohlédla k nebi. Obloha byla jasná a hvězdy vypadaly jako obrovský koberec třpytivých diamantů, osvětlujících holá horská úbočí na západě i ledový příkrov pokrývající fjord až k mořské hladině na východě. Arktida je s touto svou podivnou krásou poněkud krutou milenkou, uvědomila si Lily. Chápala však, proč muži dokážou tomuto kouzlu zaprodat duši. Po třicetimetrovém klopýtání temnotou vstoupili oba do chodby jejich chatky,

prošli další tři metry a otevřeli druhé, vnitřní dveře. Po otřesné zimě, jaká panovala venku, si Lily připadala, jako by vstoupila do rozpálené pece. Vůně kávy, která ji udeřila do nosu, byla lákavější než nějaký vzácný parfém. Okamžitě si tedy stáhla rukavice a parku a šla si nalít šálek.

Samu Hoskinsovi spadaly světlé vlasy až na ramena a tvořily tak vhodný doplněk k mohutnému kníru stejné barvy. Nyní se nakláněl nad rýsovacím prknem. Hoskins byl newyorský architekt s láskou k archeologii, takže si i přes svůj časově náročný program každoročně dopřával dva měsíce oddechu, kdy se věnoval kopání v nějakém zastřeném koutu světa. Jeho profese znamenala neocenitelnou pomoc. Byl kupříkladu schopen vypracovat detailní nákresy toho, jak taková prehistorická vesnice před nějakými sedmnácti sty lety skutečně vypadala.

Další člen týmu, Mike Graham, muž se světlou pletí a řídnoucími vlasy pískové barvy, ležel na kavalci a četl jakousi ohmatanou brožurku. Lily si nedokázala vzpomenout, že by ho někdy viděla bez nějaké podobné dobrodružné knížky v ruce, nebo alespoň v kapse. „Hej, Mikeu!“ zahřimal Gronquist. „Podívej, co Lily vykopala.“

S těmi slovy mu přes celou místnost minci hodil. Lily úzkostlivě zalapala po dechu, ale Graham peníz zkušeným pohybem chytil a začal si jej prohlížet.

Za okamžik vzhlédl, oči podezíravě přimhouřené. „Děláte si ze mě legraci.“

Gronquist se upřímně zasmál. „Přesně to jsem také povídal, když jsem ji viděl poprvé. Není to ale žádný podtrh. Vykopala to na osmičce.“

Graham zpod svého lůžka vytáhl kufřík, ve kterém našel lupu. Přidržel minci pod zvětšovací sklem a ze všech stran si ji prohlédl.

„No tak, jaký je tvůj závěr?“ otázala se Lily netrpělivě.

„To je neuvěřitelné,“ zamumlal Graham uchváceně. „Zlatý trojsolidus. Zhruba třináct a půl gramu. Ještě jsem ho nikdy neviděl ve skutečnosti, jsou docela vzácné. Sběratel by za něj určitě zaplatil takových šest až osm tisíc dolarů.“

„Kdo je ta postava na lícové straně?“

„To je Theodosius Veliký, císař říše východořímské a poslední císař celé římské říše. Jeho, stojící postava je docela typický motiv mincí z té doby. Když se podíváš pozorně, můžete si u jeho nohou všimnout ležících zajatců, zatímco on v ruce drží kouli a labarum.“

„Labarum?“

„Ano, císařskou korouhev s řeckými písmeny XP tvořícími monogram, který znamená ‚ve Jménu Krista‘. Císař Konstantin ji začal používat, když přestoupil ke křesťanství, a po jeho smrti ji pak převzali i jeho následovníci.“

„Jak rozumíš těm písmenům na rubu mince?“ zeptal se Gronquist.

Grahamovo oko za zvětšovací sklem, studující minci, bylo teď obrovské. „Jsou tu tři slova. První vypadá jako TRIVMFATOR. Ta další dvě nemůžu rozluštit. Jsou vyhlazená skoro do nečitelnosti. Katalog pro sběratele by to měl však popsat a dokonce uvést i latinský překlad. S tím ale budu muset počkat, až se vrátím do civilizace.“

„Můžeš tu minci nějak datovat?“

Graham se přemýšlivě zahleděl do stropu. „Vyraženo někdy během panování Theodosia, což, jestli si vzpomínám dobře, byla léta Páně 379 až 395.“

Lily pohlédla směrem ke Gronquistovi. „To přesně odpovídá.“

Ten zavrtěl hlavou. „To je ale přece čirá fantazie. Předpokládat, že Eskymáci ze čtvrtého století měli nějaké kontakty s římskou říší!“

„Nemůžeme to ale plně vyloučit,“ trvala na svém Lily.

„Jakmile se tohle rozkřikne, objeví se v tisku záplava spekulací a domněnek,“ pronesl Hoskins a poprvé si také minci prohlédl.

Gronquist se napil brandy. „Staré mince se už v minulosti objevily na různých zvláštních místech. I když stárí a zdroj nálezů lze obvykle jen těžko prokázat k plné spokojenosti archeologické veřejnosti.“

„Možná,“ pomalu připustil Graham. „Dal bych ale svůj sporták mercedes za to, kdybych věděl, jak se ta věc ocitla tady.“

Chvilí všichni na minci mlčky zírali, každý ponořen ve svých myšlenkách. Ticho konečně přerušil Gronquist. „Zdá se, že si můžeme být jisti jednou věcí. Že tu máme opravdovou záhadu.“

Krátce před půlnocí zahájil falešný pilot složitý sled úkonů k opuštění tryskového dopravního letadla. Obloha byla třpytivě čistá a nad plochým černým horizontem moře vystupovala jen tmavá rozmazaná skvrna, která představovala Island. Nevelký ostrov byl ozářen mdlými, ale poněkud strašidelnými nazelenalými paprsky polární záře.

Samozřejmě si uvědomoval těla mrtvých mužů, ležící v kabině kolem něho. Na zápach krve si však již zvykl a ani se mu z něho nedělalo špatně. Smrt a kaluže krve prostě představovaly součást jeho práce. K znetvořeným tělům měl stejně neutrální vztah jako soudní patolog nebo řezník ze sousedství.

Falešný Lemke se na zabíjení díval naprosto prakticky. Počet mrtvých byla pouhá matematická suma. Byl placeným žoldákem a nechal si platit dobře. Lišil se tedy výrazně od náboženského fanatika, který zabíjí ve jménu „věci“. Proto ho uráželo, když ho nazývali atentátníkem nebo teroristou. Ta slova nesnášel. Měla v sobě politický přídech, a on politiku a zejména politiky z duše nenáviděl.

Byl mužem tisíce osobností. Byl perfekcionista, který odmítal střelbu naslepo uprostřed davu, stejně jako všelijaké bomby lajdácky nastražené v autech. Považoval je za pouhé hračky mladých idiotů. Jeho vlastní metody byly daleko jemnější. Nikdy neponechával nic náhodě. Proto také různá mezinárodní vyšetřování jen s obtížemi odlišovala jeho četné zásahy od nešťastných náhod.

Smrt Haly Kamilové byla však něčím víc než jen pouhou zakázkou. Považoval to za svou povinnost. Trvalo mu pět dlouhých měsíců, než si připravil svůj složitý plán, a pak čekal na vhodnou příležitost.

Je jí skoro škoda, přemítal. Kamilová je krásná žena. Současně však představuje i hrozbu, která musí být odstraněna.

Jemně přiškrtil plyn a zatlačil řídicí páku kupředu. Začal pomalý sestup. Pro kohokoliv jiného než pro pilota bylo mírné snížení rychlosti a začátek klesání skutečně těžko postihnutelné.

Stevardi v hlavní kabině ho nevzrušovali. Většina cestujících touto dobou stejně již podřimovala. Jak bývá na dlouhých letech obvyklé, nejspíše se marně pokoušeli pořádně usnout.

Už podvacáté zkontroloval kurs letadla a zahleděl se na klesající čísla na palubním počítači, který ohlašoval čas a vzdálenost k cíli.

O patnáct minut později dopravní letadlo přeletělo nad neobydlenou částí islandského jižního pobřeží a zamířilo do vnitrozemí. V krajině dole se střídaly šedivé skály a bílý sníh. Pilot vysunul klapky a ještě víc zpomalil, takže Boeing 720-B nyní letěl rychlostí 352 kilometrů za hodinu.

Znovu zapnul automatického pilota. Tentokrát ho zaměřil na přibližovací rádiový signál z Hofsjokullu, ledovce vystupujícího uprostřed ostrova do výšky 1 737 metrů. Poté nastavil výšku letadla tak, aby stroj narazil do ledovce zhruba 150 metrů pod jeho vrcholem.

Pak v kokpitu naprosto systematicky rozmlátil a vyřadil z provozu veškeré komunikační a navigační prostředky. Začal rovněž s vypouštěním paliva, pojistkou pro případ, že by se do jeho pečlivě připravených plánů přece jen vloudila nějaká chybička. Ještě osm minut.

Protáhl se otvorem v podlaze kokpitu. Tou dobou už měl oblečené francouzské výsadkářské boty s tlustou elastickou podrážkou. Rychle z vaku vytáhl oblečení pro seskok a nasoukal se do něj. Jeli-kož v zavazadle nebylo dost místa na helmu, natáhl si na hlavu lyžařskou masku a pletenou čepici. Následovaly rukavice, ochranné brýle a nakonec výškoměr, který si připevnil k zápěstí.

Připnul si postroj a přesvědčil se, že všechny popruhy jsou dostatečně napjaté. Na zádech měl řemeny uspořádané tak, že rezervní padák se mu opíral o lopatky a hlavní měl umístěný na bedrech. Spoléhál se, že o jeho otevření se postará náporový vrchlík, čtvercový kus plátna.

Pohlédl na ciferník hodinek. Ještě jedna minuta a dvacet vteřin. Otevřel úniková dvířka a do „pekelné díry“ vtrhnul proud vzduchu. Pečlivě pozoroval vteřinovou ručičku a začal odpočítávat.

Když došel k nule, prostrčil nevelkým otvorem nohy a posadil se na jeho okraj ve směru letu. Ledový poryv, který se do něho suro-

vě opřel jako nějaká lavina, mu málem vyrazil dech z plic. Ucítíl, jak nad ním letadlo prolétá a s ohlušivým řevem ho mívá, na okamžik si uvědomil horký vzduch z výfuků motorů a pak už bylo všechno pryč a on padal k zemi.

S obličejem obráceným dolů, ve stabilní poloze s doširoka roztaženými končetinami, s koleny lehce pokrčenými a rukama před sebou, Lemke pátravě hleděl k zemi, ale všude stále panovala neproniknutelná tma. Žádná světla nebyla vidět.

Musel předpokládat to nejhorší – že se jeho skupině nepodařilo dosáhnout místa setkání. Bez kontroly podle pozemních ukazatelů však nedokázal ani odhadnout sílu a směr větru, který ho snáší. Mohlo by se mu také stát, že přistane kilometry od předpokládaného cíle, nebo, což by bylo ještě horší, že skončí vážně zraněn někde uprostřed nakupeného ledu, odkud ho nikdo včas nedostane.

Za deset vteřin urazil volným pádem téměř 360 metrů. Ručička na světélkujícím ciferníku výškoměru dosáhla už červeného pole. Dál čekat nemůže. Uvolnil z pouzdra vrchlík a pustil ho do větru. Ten za sebou okamžitě na oblohu vytáhl hlavní padák.

Pocítil, jak se padák otevřel, čímž se jeho tělo okamžitě přemístilo do svislé polohy. Vytáhl z kapsy baterku a posvítíl nad sebe. Hedvábí bylo dokonale vyklenuté.

Najednou asi míli napravo od něj zablikal malý kruh světél. Pak do vzduchu vylétla světlice a několik vteřin se vznášela – právě tak dost dlouho, aby mohl odhadnout směr i sílu větru. Zatáhl za řídicí šňůru po své pravé ruce a začal se snášet směrem ke světlům.

Do vzduchu vylétla další světlice. Jak se blížil k zemi, vítr byl stálý, bez poryvů. Teď už svou skupinu viděl jasně. Natáhli na zemi šňůru světél, směřující k již dříve osvětlenému kruhu. Lemke zatahal za řídicí šňůry padáku a obrátil se o 180 stupňů, přímo proti větru.

Připravil se na doskok. Místo k přistání bylo vybráno dobře. Podrážkami bot se dotkl měkkého povrchu tundry a po dokonalém dopadu zůstal stát přesně uprostřed kruhu.

Beze slova odepnul padákové řemení a odkráčel ze záře světél do tmy. Zvedl zrak k nebi.

Letadlo, i s nic netušícím zbytkem posádky a cestujícími, pokračovalo v letu směrem k ledovci, který vystupoval výš a výš, a nepozorovaně tak zmenšoval mezeru mezi ledem a kovovým ptákem.

Zůstal tam chvíli stát, naslouchal, jak utichá zvuk motorů letadla mizejícího v dálce, a pozoroval, jak se blikající navigační světla postupně rozplývají v noční tmě.

V přípravně jídla před hlavní kabinou jedna ze stevardek náhle sklonila hlavu na stranu a zaposlouchala se.

„Co to je za divný zvuk z kokpitu?“ podivila se.

Gary Rubin, hlavní stevard, vstoupil do uličky a obrátil se čelem k přídi. To, co slyšel, znělo jako trvalé, tlumené burácení, téměř jako zvuk proudící vody někde v dálce.

Deset vteřin po zmizení falešného pilota se však zapnul časový spínač připevněný na hydraulickém ramenu a zavřel dveře do „pekelné díry“. V tom okamžiku podivný zvuk utichl. „Teď to přestalo,“ řekl. „Už to neslyším.“

„Co myslíš, že to bylo?“

„To nevím. Něco takového jsem nikdy neslyšel. Na moment mě dokonce napadlo, jestli neztrácíme v letadle tlak.“

Vtom se rozblíkal zvonek od jednoho cestujícího, takže si letuška rychle rukou upravila svůj blond účes a vyrazila do hlavní kabiny. „Možná že by ses měl radši zeptat kapitána,“ prohodila ještě přes rameno.

Rubin zaváhal. Vzpomněl si na Lemkeho příkaz, aby nikdo posádku v kokpitu neobtěžoval, pokud nepůjde skutečně o něco důležitého. Pak se však rozhodl pro jistotu. Blaho cestujících bylo na prvním místě. Přitiskl si k uchu sluchátko palubního telefonu a stiskl knoflík pro kokpit.

„Kapitáne, tady je hlavní stevard. Právě jsme zepředu slyšeli jakýsi divný zvuk.“

„Nějaký problém?“ Neozvala se žádná odpověď. Zkusil to celkem třikrát, ale sluchátko bylo stále němé. Chvilí zůstal nerozhodně stát a přemítal, proč mu pilotní kabina neodpovídá. Něco takového za celých dvanáct roků, co létal, dosud nezažil.

Stále se ještě pokoušel do té záhady proniknout, když se k němu přihnala letuška a cosi mu začala povídat. Zpočátku ji nevnímal, ale nakonec se ho zmocnila naléhavost jejích slov.

„Cože? Co to říkáte?“

„Letíme nad zemí!“

„Nad zemí?“

„Je přímo pod námi,“ trvala na svém. „Ukázal mi to jeden cestující.“

Rubin pochybovačně potřásl hlavou. „To není možné. Teď musíme být někde uprostřed oceánu. Nejspíš uviděl světla nějaké rybářské lodi. Kapitán říkal, že něco takového můžeme zahlédnout během sestupu letadla na nižší letovou hladinu kvůli meteorologickému výzkumu.“

„Podívejte se sám,“ vybídla ho. „Přibližujeme se k zemi dost rychle. Myslím, že se chystáme přistát.“

Rubin přistoupil k okénku a pohlédl dolů. Namísto tmavých vod Atlantiku se pod letadlem rozkládala třpytivá bílá plocha. Ani ne 240 metrů pod nimi ubíhala souvislá ledová pokrývka. Byli dost blízko, takže paprsky navigačních světél se třpytivě odrážely od ledových krystalů. Na okamžik znehybněl ve snaze pochopit, co se to děje, a vysvětlit si, co vlastně vidí.

Jestli jde o nouzové přistání, proč kapitán neinformoval palubní personál? Dokonce se ani nerozsvítily nápisy „Zapnout bezpečnostní pásy“ a „Nekouřit“.

Téměř všichni pasažéři Spojených národů byli nyní vzhůru. Buď si četli, nebo se spolu živě bavili. Pouze Hala Kamilová spokojeně spala. Kolem stolu v zadní části letadla se sesedlo několik delegátů Mexika, kteří se vraceli z ekonomické porady s vedením Světové banky. Ředitel odboru zahraničních investic ministerstva hospodářství Miguel Salazar právě o něčem pochmurně polohlasně promlouval. Atmosféra kolem stolu byla neradostná. Mexiko v nedávné minulosti utrpělo nebývalý ekonomický kolaps a stálo nyní na pokraji bankrotu, který mohla odvrátit jen brzká finanční pomoc.

Rubin pocítil strach a zamumlal: „Co se to sakra děje?“

Ve tváři stevardky se objevily podobné obavy. Měla bledý obličej a doširoka rozevřené oči. „Neměli bychom začít s nouzovými opatřeními?“

„Neplašte cestující. Alespoň zatím ještě ne. Nejprve se spojím s kapitánem.“

„Máme ještě čas?“

„To nevím.“

Rubin násilím ovládl obavy a rychlým krokem, téměř poklusem se vydal směrem k pilotní kabině. Předstíraným zíváním se cestou snažil zabránit, aby se ho některý cestující na něco ptal. Trhnutím za sebou zatahl závěs, který ho skryl před pohledy z kabiny cestujících, a vzal za kliku. Dveře do kokpitu byly zamčené.

Horečně na ně zabouchal. Zevnitř se neozvala žádná odpověď. Nerozhodně hleděl na tenkou přepážku, která ho dělila od pilotní kabiny, neschopen jediné rozumné myšlenky. Pak se náhle, v záblesku jakéhosi zoufalství, rozebral proti dveřím a silně do nich kopnul.

Tenké dveře se normálně otvíraly ven, avšak prudkým nárazem se otevřely tak, že se zarazily až o stěnu přepážky. Rubin překročil práh a vstoupil do zdemolované kabiny.

Mysl mu zachvátily pochybnosti, zmatek, strach a hrůza – to všechno se mu prohnalo hlavou jako záplava vody, valící se otvorem v přehradní hrázi.

Jediným pohledem zaregistroval Hartleyho, zborceného proti ovládacímu panelu, i Oswalda, nataženého na podlaze, s obličejem obráceným vzhůru a očima slepě upřenýma na strop kabiny. Zdálo se, že Lemke zmizel.

Rubin překročil Oswaldovo tělo, naklonil se přes prázdné sedadlo pilota a s hrůzou pohlédl okénkem kupředu.

Před přídí letadla, necelých deset mil daleko, čněl masiv ledovce Hofsjokull. Mihotající světlo polární záře ozařovalo okraje ledu a barvilo jeho nerovný povrch strašidelnými odstíny šedivé a zelené barvy.

V zoufalství a panice se hlavní stevard vrhl do pilotního křesla a chopil se řídicí páky. Vší silou ji přitáhl k sobě.

Nic se nestalo.

Páka odmítala poslušnost, i když výškoměr paradoxně začal vykazovat nevelkou, leč trvalou vzestupnou tendenci. Znovu se opřel do řídicí páky, tentokrát ještě silněji. Mírně se pohnula. Ta nepoddajnost ho děsila.

Nebyl čas na nějaké rozvažování. Byl příliš nezkušený, než aby si uvědomil, že se snaží přemoci automatického pilota brutální silou, když by na to ve skutečnosti stačil tlak pouhých dvanácti kilogramů.

Díky čistému ledovému vzduchu venku se zdálo, že ledovec je natolik blízko, že stačí pouze natáhnout ruku a dotknout se ho. Posunul plynové klapky kupředu a znovu přitáhl řídicí páku. Neochotně se pohnula, jako volant auta, které příliš nereaguje na řízení. V předsmrtné agónii boeing pomalu pozvedl nos a proklouzl sotva třicet metrů nad vrcholkem ledovce.

Muž, který v Londýně zavraždil Dalea Lemkeho, pravého pilota letu číslo 106, a poté zaujal jeho místo, stál právě dole na ledové pláni a dalekohledem pro noční vidění hleděl do dálky. Severní záře nyní již téměř pohasla, ale nerovný okraj Hofsjokullu byl stále ještě patrný proti obloze.

Ve vzduchu se vznášelo napjaté ticho. Jediný hluk pocházel od dvou mužů, kteří nakládali světla a vysílačku zaměřovacího signálu do nitra helikoptéry.

Oči Sulejmana Azíze Ammara se již přizpůsobily panující temnotě, takže rozeznávaly zubaté mezery mezi ledovými stěnami, obklopujícími ledovou kru.

Ammar stál nehnutě jako socha, odpočítával v duchu vteřiny v očekávání záblesku výbuchu, který potvrdí definitivní konec letu 106.

Ohnivá koule se ale stále neobjevovala.

Ammar nakonec odložil dalekohled a povzdechl si. Kolem něho se rozprostírala ledová nehybnost, chladná a neosobní. Strhl si z hlavy šedivou paruku a odhodil ji. Pak si svlékl speciálně upravené boty a z jejich podpatků odstranil deseticentimetrové nástavce. V té chvíli si uvědomil, že vedle něj stojí jeho sluha a přítel Telmuk.

„Skvělé maskování, Sulejmane, vůbec bych tě nepoznal,“ pronesl Telmuk, muž se snědým obličejem a černými kudrnatými vlasy.

„Je všechno vybavení naložené?“ otázal se Ammar.

„Všechno je zajištěné. Byla ta akce úspěšná?“

„Vloudila se jenom drobná chybička. To letadlo jakýmsi způsobem dokázalo přeletět nad hřebenem ledovce. Alláh věnoval slečně Kamilové ještě několik minut života.“

„Ahmad Jázid nebude mít radost.“

„Ta Kamilová zemře tak, jak bylo plánováno,“ pronesl Ammar sebejistě. „Nic nebylo ponecháno náhodě.“

„Letadlo je ale stále ještě ve vzduchu.“

„Ani Alláh ho nedokáže udržet ve vzduchu věčně.“

„Selhal jsi,“ ozval se jiný hlas.

Ammar se prudce otočil a zjistil, že hledí do mrazivě zakaboněného obličeje Mohameda Ismaila. Egyptanův kulatý obličej vyzařoval zvláštní směs zloby a dětské nevinnosti. Nad mohutným knírem mu nenávistně blýskaly korálkově černé oči, jejich pohled však postrádal skutečnou pronikavost. Bylo v nich pouhé chvástání, ničím nepodložené. Pouhé předstírání síly. Také uměl pouze jedinou věc – stisknout kohoutek.

Ammar ohledně spolupráce s Ismailem neměl na vybranou. Tento bezvýznamný venkovský mulláh mu byl vnucen Ahmadem Jázidem. Islámský idol v sobě totiž skrblicky strádal svou víru a předával ji pouze těm, kdož podle jeho přesvědčení měli dostatek bojového ducha a fundamentální náboženské oddanosti původním zákonům islámu. Pro Jázida znamenala religiózní součást charakteru člověka víc než jeho schopnosti či profesionální hodnoty.

Ammar se sice prohlašoval za pravého věřícího, Jázid však přesto k němu přistupoval s určitou obezřetností. Tento atentátník mívál totiž ve zvyku mluvit s představiteli muslimské víry jako se sobě rovnými, což se Jázidovi příliš nelíbilo. Proto trval na tom, aby Ammar provedl svůj smrtící útok pod Ismailovým dohledem.

Ammar svého hlídacího psa přijal bez námitek. Byl mistrem klamu. Rychle se mu podařilo zmanipulovat Ismaila do role hejla, přesně podle svých záměrů.

Přesto však Arabova hloupost Ammara trvale popuzovala. Nebyl schopen jakéhokoliv chladného, analytického myšlení. Proto teď unaveně potřásl hlavou a trpělivě se jal Ismailovi celou situaci objasňovat.

„Jsou věci, které se mohou stát, aniž bychom je dokázali ovlivnit. Například stoupavý vzdušný proud, porucha funkce automatického pilota nebo výškoměru, náhlá změna větru. Sto a jeden důvod, proč letadlo přeletělo vrchol ledovce. Přesto však bylo se všemi mož-

nostmi počítáno. Automatický pilot je nastavený na směr k pólu a letadlu nezbývá víc než devadesát letových minut.“

„Co jestli ale někdo objeví mrtvoly v pilotní kabině a někdo z cestujících umí řídit letadlo?“ trval na svém Ismail.

„Pečlivě jsem probral záznamy o každickém cestujícím. Nikde jsem nenarazil na zmínku, že by měl někdo zkušenosti s řízením letadla. Mimoto jsem pečlivě zničil rádiové a navigační zařízení na palubě. Kdokoliv, kdo by se pokusil letadlo řídit, by byl ztracen. Nemá k dispozici ani kompas, ani žádné pozemní orientační body. Hala Kamilová a její společníci z OSN prostě zmizí v studených vodách Severního ledového oceánu.“

„Žádná naděje na jejich přežití tedy neexistuje?“ ujišťoval se Ismail.

„Žádná,“ odpověděl Ammar s jistotou. „Absolutně žádná.“

Dirk Pitt se pohodlně rozvaloval v houpacím křesle. Nohy měl natažené, takže jeho skoro stodevadesáticentimetrové tělo se nacházelo téměř ve vodorovné poloze. Zívl a rukama si prohrábl husté vlnité černé vlasy.

Pitt byl štíhlý muž s pevnými vypracovanými svaly. Na to, že každý den neběhal patnáct kilometrů, ani nepovažoval upoceně posilování za božský prostředek proti stárnutí, byl v prvotřídní kondici. Obličej měl opálený a jeho kůže svědčila o tom, že dává přednost slunci před lampou v kanceláři a tráví podstatnou část dne pod širým nebem. Jeho tmavozelené oči vyzařovaly zvláštní kombinaci tepla i krutosti, zatímco jeho rty se zdály být trvale zformované do přátelského úsměvu.

Dokázal se sice hladce pohybovat mezi bohatými a mocnými, avšak přednost dával spíše společnosti mužů a žen, kteří pili kořalku neředěnou a kterým nevadilo zamazat si ruce.

Jako produkt výchovy Letecké akademie byl veden v ranku majora vzdušných sil. Byl však dlouhodobě zapůjčen Národní podmořské a oceánské agentuře NUMA, kde již téměř šest let fungoval jako ředitel speciálních projektů.

Spolu s Alem Giordinem, svým nejbližším přítelem z dětství, žil a působil již na všech mořích světa, jak na hladině, tak v hlubinách, přičemž se za pět let střetl s více dobrodružstvími, než kolik by jich průměrný muž okusil za deset životů. Podařilo se mu nalézt ztracený expresní vlak *Manhattan Limited* poté, co proplaval podzemními jeskyněmi pod New Yorkem, objevil osobní parník *Empress of Ireland*, který klesl ke dnu řeky svatého Vavřince s tisícovkou duší na palubě. Uprostřed Pacifiku našel ztracenou nukleární ponorku *Starbuck* a k místu jejího odpočinku v Karibiku vystopoval i záhadnou loď *Cyclops*. A vyzvedl *Titanic*. Jak Giordino často prohlašoval, Dirk Pitt byl člověk posedlý historií, ale ke své smůle narozený o osmdesát let později.

„Tohle by tě mohlo zajímat,“ ozval se náhle Giordino z druhého koutu místnosti.

Pitt se odvrátil od barevného monitoru, zobrazujícího mořské dno sto metrů pod kýlem výzkumného ledoborce *Polar Explorer*. Bylo to solidní nové plavidlo postavené speciálně pro plavbu po mořích pokrytých ledem. Nad palubou se tyčila mohutná hranatá nástavba, připomínající pětioschodovou správní budovu. Přídě masivního trupu, poháněného motory o 80 000 koňských silách, byla schopná proniknout ledem až do tloušťky půldruhého metru.

Pitt se opřel nohou o lodní přepážku, pokrčil ji v koleně a odstrčil se. Podobný manévr měl zažitý, protože ho udělal již mnohokrát a navíc ho pečlivě sladil s jemným kolébavým pohybem lodi. Cestou přes zhruba tři metry nakloněné podlahy k polici s elektronickým zařízením ještě stačil své houpací křeslo otočit o 180 stupňů.

„To vypadá, jako bychom se blížili k nějakému kráteru.“ Al Giordino seděl před skříňkou a upřeně hleděl na obrysy záznamu, jenž se objevoval na obrazovce Kleinova bočního sonaru. Al měl nevelkou postavu, od svých nohou velikosti jedenáct až k temeni hlavy měřil pouhých 162 centimetrů. Měl však téměř býčí ramena, takže celá jeho postava byla klínovitého tvaru. Vypadal, jako by byl celý složen z náhradních dílů na buldozer. Měl tmavé kučeravé vlasy, dědictví po svých italských předcích, takže s šátkem na hlavě nebo náušnicí v uchu by mohl klidně excelovat jako flašinetář. Se svým smyslem pro suchý humor, se svou nezlomností a spolehlivostí v jakékoliv situaci představoval Giordino pro Dirka Pitta bezpečnou pojistku proti kterémukoliv z Murphyho zákonů. Jeho pozornost neochabla ani ve chvíli, kdy Pitt nataženými nohama zarazil svůj přesun a zastavil se vedle něho.

Pitt se zadíval na počítačem zesílený signál sonografu, který znamenával postupné zvedání okraje kráteru a pak zase prudký pokles jeho vnitřní stěny.

„Padá to zatraceně prudce,“ poznamenal Giordino.

Pitt pohlédl na stupnici sonaru. „Ze 140 na 180 metrů.“

„Na venkovní straně moc velký sklon ale nebyl.“

„Už tam je hloubka dvě stě metrů a stále klesá.“

„Na sopku to je dost podivná formace,“ poznamenal Giordino.

„Není tu ani stopa po nějaké lávové skále.“

Otevřely se dveře a do kabiny nakoukl vysoký muž s růžovými tvářemi a hustými, poněkud šedivějícími hnědými vlasy, vykukujícími zpod baseballové čepičky, posunuté bezstarostně do týla.

„Tak co, vy noční sovy, nemáte chuť na něco k jídlu nebo k pití?“

„Takový sendvič s burákovou pomazánkou a hrníček černé kávy by bodly,“ pronesl Pitt, aniž by se odvrátil od sonaru. „Terén se vyrovnává ve 220 metrech.“

„Pár koblih s mlékem,“ objednal si Giordino.

Korvetní kapitán námořnictva Spojených států Byron Knight, velitel výzkumného plavidla, jenom přikývl. Kromě Pitta a Giordina byl jediným mužem na palubě, který měl přístup ke všemu elektronickému vybavení. Pro ostatní důstojníky a členy posádky to zde bylo zakázané území.

„Zajistím, aby kuchyně vyřídila vaše objednávky.“

„Ty jsi přece jen úžasná lidská bytost, Byrone,“ poznamenal Pitt se sarkastickým úsměvem. „Bez ohledu na to, co o tobě říká celý zbytek námořnictva.“

„Už jsi někdy ochutnal sendvič s burákovou pomazánkou a arzenikem?“ zeptal se na odchodu Knight přes rameno.

Giordino pozorně sledoval, jak se polokruhovitá formace v mořské hlubině rozšiřuje. „Má to průměr téměř dva kilometry.“

„Uvnitř je na dně hladký sediment,“ poznamenal Pitt. „Ani nejmenší nerovnost.“

„Musela to být nějaká obrovská sopka.“

„Sopka to nebyla.“

Giordino se otočil tváří k Pittovi, v očích údiv. „Ty máš nějaké jiné pojmenování pro tuhle podmořskou neštovici?“

„Co třeba takový kráter po dopadu meteoritu?“

Giordino se zatvářil skepticky. „Kráter po meteoritu takhle hluboko pod hladinou?“

„Nejspíš sem dopadl před tisícovkami, nebo dokonce milióny let, kdy tohle moře bylo podstatně mělčí.“

„Co tě vede k takovému závěru?“

„Celkem tři věci,“ odpověděl Pitt. „Za prvé, máme tady docela zřetelný okraj bez výraznějšího zevního svahu. Za druhé, indikátor

ukazuje, že příčný průřez dnem je mísovitého tvaru. A konečně za třetí,“ odmlčel se a ukázal na hrot zapisovacího zařízení, který divoce poskakoval po celé šířce grafického záznamu, „magnetometr právě dostal záchvat. Je tam dost železa, aby se z něho dala postavit celá flotila bitevních lodí.“

Giordino náhle ztuhl. „Máme cíl!“

„Kdepak?“

„Dvě stě metrů na pravoboku, leží kolmo na vnitřním svahu kráteru. Obraz není moc jasný. Objekt je částečně krytý okolními útvary.“

Pitt popadl telefon a spojil se s můstkem. „Máme nějakou poruchu na zařízení. Pokračujte ve stávajícím směru až na konec tohoto oblouku. Jestli se nám podaří opravit zařízení včas, otočíte se a pojedete stejnou trasu ještě jednou.“

„Provedu, pane,“ odpověděl důstojník ve službě.

„Ty bys mohl prodávat hadí olej,“ usmál se Giordino.

„Nevíme přece, jak velké uši mají Sověti.“

„Něco z videokamery?“

Pitt pohlédl na monitor. „Jsme právě tak mimo dohled. Kamery by ale něco měly zachytit při dalším přejezdu.“

Původní sonarový obraz, který se objevil na záznamovém papíru, vypadal jako hnědá skvrna na světlejším pozadí stěny kráteru. Pak ten předmět proklouzl mimo dosah postranního sonaru a jeho obrazu se zmocnil počítač, který zesílil veškeré detaily. Výsledný obraz se objevil na speciálním barevném videomonitoru s vysokým rozlišením. Skvrna se náhle změnila v docela jasně zobrazený předmět.

Pomocí myši Pitt posunul zaměřovací kříž do středu obrazu a kliknutím ho zvětšil.

Počítač chvíli chrochtal, ale pak se objevilo nové, větší zobrazení. Kolem předmětu se automaticky ukázaly kóty, které popisovaly velikost objektu. Další přístroj současně otiskl obrázek na arch lesklého papíru.

Korvetní kapitán Knight přiklusal do tajné elektronické místnosti. Po dnech nudného křížování sem a tam po mořské hladině, které připomínalo sečení nějaké veliké louky, po dlouhých hodinách únav-

ného zírání na prázdné obrazovky, byl náhle celý vzrušený a plný očekávání.

„Předali mi vaši zprávu o údajné poruše. Našli jste cíl?“

Ani Pitt, ani Giordino mu neodpověděli. Usmívali se však jako nějací zlatokopové, kteří právě narazili na zlatou žílu. Při pohledu na ně Knight okamžitě znal odpověď.

„Dobrý bože na nebesích!“ vyhrkl. „My ji našli! Opravdu jsme ji našli?“

„Ztracenou v oceánu,“ dodal Pitt a prstem ukázal na monitor. Poté Knightovi podal vytištěný obrázek. „Dokonalý snímek sovětské ponorky třídy Alfa.“

Knight zůstal fascinovaně zírat na obě sonarová zobrazení. „Přitom tu Rusové tak pečlivě pátrali. Je neuvěřitelné, že ji nenašli sami.“

„Dala se snadno přehlédnout,“ vysvětloval Pitt. „Navíc v době, kdy oni prováděli ten průzkum, byla vrstva ledu silnější. Nebyli tedy schopní udržet trvale přímý kurs. Nejspíš propluli nad opačnou stranou kráteru a jejich sonar zaznamenal jenom nějaký stín v místě, kde ta ponorka leží. Neobvykle vysoká koncentrace železa na dně kráteru navíc zřejmě zmátla měření jejich magnetometru.“

„Naši zpravodajci budou určitě radostí vyskakovat až ke stropu, až tohle uvidí.“

„Jestli se o tom dozvědí rudí, tak těžko,“ poznamenal Giordino. „Sotva budou chtít zůstat stát stranou, aby se opakovala ta akce s Glomar Explorerem z pětasedmdesátého, kdy jsme z hlubin vytáhli jejich ponorku třídy Golf.“

„To chceš naznačit, že nespolkli naši historku o tom, že tu provádíme geologický průzkum mořského dna?“ otázal se sarkasticky Pitt.

Giordino se na něj podíval dost kysele. „Špionáž je podivná věc. Zatímco posádka téhle lodi stále ještě nemá nejmenší potuchy, o co tady jde, sověští agenti ve Washingtonu dokázali vyčmuchtat skutečnou podstatu naší výpravy už před několika týdny. Jediný důvod, proč se zatím zdržují intervence, je skutečnost, že naše podmořská technologie je lepší a oni chtějí, abychom je k jejich ponorce sami zavedli.“

„To nebude nic jednoduchého, oklamat je“ pronesl souhlasně Knight. „Dvě jejich rybářské lodě sledují každický náš pohyb od okamžiku, kdy jsme vyjeli z přístavu.“

„Stejně jako jejich špionážní družice,“ dodal Giordino.

Pitt se ozval. „O další důvod víc, proč jsem požádal můstek, abychom pokračovali v původním směru, než se vrátíme, abychom se na tu věc podívali zblízka.“

„Chvályhodná snaha, ale Rusové určitě zaznamenají, že se vracíme po stejné trase.“

„Bezpochyby, ale jakmile jednou přejedeme nad tou ponorkou, budeme nadále pokračovat v pátrání, jako by se nic nestalo. Já pak zavolám rádiem naše inženýry ve Washingtonu a budu si stěžovat na poruchy ve fungování techniky a budu požadovat instrukce, jak ji opravit. Pak budeme stejný manévr opakovat každých několik mil, abychom tomu triku dodali na věrohodnosti.“

Giordino pohlédl na Knighta. „Na to by mohli skočit. Docela se tomu dá věřit.“

Knight se nad tím zamyslel. „Dobře, nebudeme se tady moc zdržovat. Bude to náš poslední pohled na cíl. Pak pojedeme dál a budeme se chovat, jako bychom nic nenašli.“

„A jak dokončíme pátrání v téhle oblasti, přesuneme se o padesát kilometrů dál a začneme předstírat, že jsme něco našli.“

„To je chytrý fór,“ pronesl Giordino souhlasně. „Můžeme tak zanechat falešnou stopu.“

Knight se suše zasmál. „Vypadá to jako docela dobrý scénář. Začneme.“

Lod' se s pohupováním naklonila mírně na pravobok, jak ji kormidelník otočil čelem vzad. Daleko za její zádi, jako nějaký poslušný pes na dlouhém vodítku, podmořský robot jménem *Sherlock* automaticky zaostřil své dvě kamery a jeden fotografický aparát, zatímco nepřestával vysílat sonarové vlny. Robot, který byl svým konstruktérem pojmenován podle bájněho detektiva, vysílal detailní obraz mořského dna, které dosud žádný člověk nespátril.

Minuty ubíhaly tak pomalu, jako by to byly spíše hodiny, až se konečně na obrazovce bočního sonaru objevil okraj kráteru. Když

Polar Explorer vlekl *Sherlock* a nad šikmým vnitřním svahem kráteru, na obrazovku se napjatě upíraly tři páry očí.

„Tady to je,“ ohlásil Giordino s náznakem vzrušení v hlase.

Sovětská ponorka téměř zaplnila obrazovku sonaru na levoboku. Ležela v hodně ostrém úhlu, přídí směrem ke středu kráteru, zádí k jeho zevnímu okraji. Trup seděl na dně ve vzpřímené poloze a byl neporušen, na rozdíl od dvou amerických ponorek *Thresher* a *Scorpion*, které se potopily v roce 1960 a jejichž trupy se tlakem okolní vody zbouraly. Nepatrný náklon sovětské ponorky na pravobok nebyl větší než dva nebo tři stupně. Od chvíle, kdy zmizela, uplynulo už deset měsíců, ale díky ledovému arktickému oceánu byl její povrch prost jakékoliv mořské vegetace, stejně jako známek rezivění.

„Není pochyb, že je to ponorka třídy Alfa,“ poznamenal Knight. „S nukleárním pohonem, s antimagnetickým titanovým trupem, resistantním proti slané vodě, s poslední technologií tichého pohonu, ponorka schopná nejhlubšího ponoru a nejrychlejší plavby ze všech ponorek námořních sil Sovětského svazu i Spojených států.“

Odstup, mezi sonarovým obrazem a videozáznamem činil zhruba třicet vteřin.

Ne nepodobní divákům při tenisovém utkání odvrátili náhle všichni tři hlavy od sonarového monitoru a zadívali se na televizní obrazovku.

Na ní se pomalu začaly objevovat hladké linie, ozářené reflektory kamer, které obrazu propůjčovaly tajuplný modrošedý nádech. Zdálo se nemožné, že ruské plavidlo, na které s právě dívali, je hrohem více než sto padesáti mužů uvězněných uvnitř. Ponorka spíše vypadala jako dětská hračka, spočívající na dně mělké louže.

„Je tam nějaká známka radioaktivity?“ otázal se Knight.

„Jen velice lehký vzestup,“ odpověděl Giordino. „Nejspíš z jejího reaktoru.“

„To znamená, že se tedy neroztavil,“ dohadoval se Pitt.

„Podle všech těch hodnot určitě ne.“

Knight se upřeně díval na monitor a zběžně komentoval patrné škody. „Nějaké poškození na přídí. Utržená stabilizační plocha na levoboku. Promáčknutí dna na levoboku, přinejmenším dvacet metrů dlouhé.“

„Podle toho, jak to vypadá, je to promáčknutí dost hluboké,“ poznamenal Pitt. „Nejspíš způsobilo proděravění stěny vyrovnávacích nádrží, která je odděluje od vnitřního trupu. Musela narazit na protější okraj kráteru, který asi způsobil tu trhlinu. Člověk si docela dokáže představit, jak se posádka snaží o vynoření, zatímco ponorka pokračuje v plavbě nade dnem kráteru. Nabrali ale příliš mnoho vody, než aby se dokázali zvednout, takže nakonec narazili na vnitřní svah této strany kráteru.“

Kabina na chvíli zmlkla. *Sherlock* pomalu minul ponorku, která postupně zmizela z dosahu kamer. Všichni tři však dále zírali na obrazovku, na níž se posunovalo dno kráteru. V duchu si představovali hrůzu smrti, jež tak náhle zaskočila muže, plavící se v nebezpečných hlubinách moře.

Dobré půl minuty nikdo nepromluvil, dokonce nikdo téměř ani nedýchal. Pak setřásl tu hrůznou noční mŕu a odvrátili oči od monitoru. Ledy byly prolomeny. Postupně se uvolnili a ozval se smích. Jejich pocity se podobaly spontánnímu nadšení hospodských štamgastů, oslavujících vítězný gól domácího týmu.

Pitt a Giordino si nyní mohli oddechnout a celý zbytek cesty již jen odpočívat. Jejich úkol byl splněn. Podařilo se jim najít jehlu v kupce sena. Teprve po chvíli se výraz Pittovy tváře začal pomalu měnit. Vypadal znovu vážně a jeho oči bloudily kdesi v neznámu.

Giordino tyhle příznaky znal, měl s nimi již svou zkušenost. Jakmile splnili svůj úkol, Pitt začal být pokaždé nervózní. Když zmizel jeden problém, jeho neklidná mysl se okamžitě obrátila k nějakému dalšímu.

„Udělal jste zatraceně dobrou práci, Dirku a Ale,“ pronesl Knight důrazně. „Vy, lidé z NUMA, tedy opravdu umíte hledat. Tohle bude určitě největší zpravodajský úspěch za posledních dvacet let.“

„Jen se nenech moc unést,“ nabádal ho Pitt. „To nejhorší teprve přijde. Vyfouknout takovou ponorku Rusům přímo před nosem bude zatraceně obtížná operace. Tentokrát to nebude nic ani zdaleka podobného té akci s *Glomar Explorerem*. Žádná záchranná operace z povrchového plavidla, které je vidět na míle daleko. Celá akce bude muset být v tomto případě provedena pod vodou...“

„Co je hergot tohle?“ Giordinův pohled se mezitím vrátil k monitoru. „Vypadá to jako nějaký široký džbán.“

„Spíš jako popelnice,“ poznamenal Knight.

Pitt dlouze hleděl na obrazovku a tvářil se zamyšleně. Unavené, zarudlé oči mu náhle zpozorněly. Neznámý objekt stál na dně ve vzpřímené poloze. Na obou stranách úzkého hrdla byla dvě držadla, přecházející dole do široké, oválně tvarované nádoby, která se postupně zužovala do míst, kde mizela v sedimentu dna.

„Amfora z terakoty,“ pronesl konečně Pitt.

„Máš pravdu,“ souhlasil Knight. „Řekové a Římané je používali k transportu vína a olivového oleje. Ještě dodnes se nacházejí po dně celého Středozemního moře.“

„Co ale tahle dělá v Grónském moři?“ ozval se Giordino. „Tamhle vlevo je druhá.“

Pak se ve světle kamer objevila skupina dalších tří, a nato jiných pět, roztroušených v nerovné řadě zhruba od jihovýchodu na severozápad.

Knight se obrátil na Pitta. „Ty jsi přece expert na lodní vraky. „Co si o tom myslíš?“

Uplynulo dobrých deset vteřin, než Pitt konečně odpověděl. I tak měl hlas jaksi vzdálený, jako by přicházel odněkud z vedlejší kabiny.

„Podle mého názoru ta řada amfor vede k vraku nějaké lodi, který by tu podle všech historických pramenů vůbec neměl být.“

Rubin by dal duši za to, kdyby se mohl zbavit toho nemožného úkolu, sundat své zpocené ruce z řídicí páky, zavřít unavené oči a smířit se se smrtí. Pocit zodpovědnosti vůči posádce i cestujícím ho však poháněl dál.

Ještě nikdy, ani v nejbujnějších snech, se neocítl v tak bláznivé krizi. Jediný špatný pohyb, nepatrně nesprávný úsudek – a padesát lidí nalezne svůj hrob v hlubinách moře. To přece není fér, chtělo se mu křičet znovu a znovu, to není fér.

Ani jeden z navigačních přístrojů nefungoval. Veškerá komunikační aparatura byla totálně němá. Žádný z cestujících nikdy žádné letadlo nepilotoval, dokonce ani ultralehké letadlo ne. Byl naprosto dezorientován a beznadějně zmaten. Ručičky ukazatelů paliva ukazovaly nepochopitelně „Prázdnó“. Jeho mysl byla z toho všeho zmatku napnutá až k prasknutí.

Kde je kapitán? Co způsobilo smrt ostatních důstojníků? Kdo je zodpovědný za celou tu šílenost?

Všechny tyto otázky se mu honily hlavou, avšak odpovědi zůstávaly nevyříčené. Rubinovou jedinou úlevou byla skutečnost, že nebyl sám. V kokpitu letadla s ním byl ještě jeden muž.

Eduardo Ybarra, člen mexické delegace, kdysi sloužil v letectvu své země jako mechanik. Od doby, kdy se s francouzským klíčem v ruce dotýkal motorů vrtulových letadel, uplynulo již třicet let, ale jakmile se posadil do křesla druhého pilota, začaly se mu útržky zapomenutých vědomostí přece jen alespoň trochu vybavovat. Nyní tedy pomáhal Rubinovi tím, že dával pozor na ukazatele přístrojů a staral se o páky plynu.

Ybarra měl okrouhlý hnědý obličej, husté černé vlasy protkané šedivými nitkami a široce posazené hnědé oči, jež byly nyní dokonale bez výrazu. Ve svých šatech s vestou vypadal v kokpitu jaksi nepatřičně. Na čele mu však kupodivu nestála jediná kapička potu. Také si ani nepovolil kravatu, ani nesvlékl sako.

Pokynul směrem k přednímu oknu. „Podle hvězd bych soudil, že náš kurs vede přímo k severnímu pólu.“

„Podle mě můžeme zrovna tak letět na východ přes Rusko,“ poznamenal Rubin pochmurně. „O našem opravdovém kursu nemám ani potuchy.“

„Právě jsme přeletěli nějaký ostrov.“

„Myslíte, že to bylo Grónsko?“

Ybarra potřásl hlavou. „Několik posledních hodin máme pod sebou stále jen vodu. Kdyby to bylo Grónsko, tak bychom letěli stále ještě nad ledem. Podle mě jsme přeletěli Island.“

„Můj bože, jak dlouho letíme na sever?“

„Nemám ponětí, kdy vlastně pilot odbočil z kursu Londýn – New York.“

K Rubínově palčivé nejistotě přibyla další obava. Jedna kalamita stíhala druhou. Šance na přežití, která byla ještě před chvílí tak jedna k tisíci, náhle poklesla na jedna k miliónu. Musí rychle dospět k nějakému rozhodnutí. Rozhodnutí těžkému, ale jedině možnému.

„Otočím letadlo o devadesát stupňů na levobok.“

„Nemáme na výběr,“ souhlasil Ybarra pochmurně.

„Jestli narazíme do země, může to několik lidí přežít. Pokusit se přistát na mořskou hladinu ve vysokých vlnách a ještě k tomu ve tmě by bylo nemožné i pro zkušeného pilota. A kdyby se nám to i nějakým zázrakem podařilo, pak žádný člověk oblečený do normálních šatů by v té mrznoucí vodě nevydržel déle než několik minut.“

„Možná je už stejně pozdě.“ Delegát OSN z Mexika kývl hlavou směrem k panelu s ukazateli přístrojů. Nápadně tam blikalo rudé výstražné světlo, oznamující prázdné nádrže s palivem. „Obávám se, že náš čas právě uplynul.“

Rubin překvapeně zíral na palubní přístroje. Ještě si nestačil uvědomit, že boeing, letící rychlostí 360 kilometrů za hodinu ve výšce 1 500 metrů, spotřebovává stejné množství paliva jako při rychlosti 800 kilometrů v 10 500 metrech. „Oukej, poletíme tedy směrem na západ, dokud to s námi nespadne.“

Rubin si otřel dlaně o kalhoty a znovu pevně uchopil řídicí páku. Od chvíle, kdy se letadlo přespíhalo nad ledovcem, se nepokoušel stroj řídit. Nyní se zhluboka nadechl a stiskl knoflík „Vypnutí automatického řízení“. Byl příliš nejistý a bál se, že při manipulaci se směrovými křídélky boeing nesklouzl po křídle, proto se rozhodl k

obratu použít pouze kormidla. Letadlo tedy začalo, trochu jako krab, sklouzávat do ploché zatačky. V momentě, kdy se opět vyrovnalo k přímému letu, ucítil Rubin, že něco není v pořádku.

„Otáčky prvního motoru klesají,“ hlásil Ybarra rozechvělým hlasem. „Nemá dost paliva.“

„Neměli bychom ho vypnout?“

„Já nevím,“ odpověděl Ybarra bezradně.

Bože můj, pomyslel si v duchu Rubin, slepý vede slepého. Výškoměr začal zaznamenávat prudkou ztrátu výšky. Také rychlost vzhledem k okolnímu prostředí začala klesat. Vypadalo to, že Rubin udržuje letadlo ve vzduchu s maximálním duševním vypětím a spíše silou vůle, než aby ho doopravdy řídil.

Snažil se bojovat s časem, zatímco vzdálenost mezi strojem a mořskou hladinou se sice pomalu, ale zato vytrvale zmenšovala. Pak se náhle, bez nejmenšího varování, začala řídicí páka v jeho rukou chvět a letadlo na ni přestalo reagovat.

„Začíná se propadat,“ vykřikl Ybarra a v jeho stoicky klidném obličejí se konečně objevil strach. „Nakloňte ho nosem dolů.“

Rubin zatlačil řídicí páku dopředu, i když věděl, že tím jen přibližuje ten nevyhnutelný okamžik. „Otevřete klapky, ať se trochu zvýší vztlak!“ nařídil Ybarrovi.

„Klapky otevřeny,“ procedil Ybarra mezi sevřenými rty. „Tak, a je to,“ zamumlal Rubin. „Jdeme k zemi.“

V otevřených dveřích do pilotní kabiny stála stevardka a naslouchala jejich konverzaci s očima strachem doširoka otevřenými a obličejem bílým jako papír. „Havarujeme?“ zeptala se hlasem sotva hlasitějším než šepot.

Rubin se napřímil ve svém sedadle. Měl toho teď na starosti příliš mnoho, než aby se k ní mohl otočit. „Jistě, krucinál! Zapněte si bezpečnostní pásy.“

Stevardka se prudce otočila a málem upadla, jak se rozběhla uličkou do hlavní kabiny, aby upozornila cestující i další členy posádky, že je čeká to nejhorší. Všichni si byli vědomi, že není možno odkládat nevyhnutelné, takže naštěstí nevypukla žádná panika ani hysterické scény. Dokonce i modlitby se ozývaly jen potichu. Ybarra se pootočil v křesle a pohlédl do uličky za sebe. Zahlédl Kamilovou,

jak uklidňuje jakéhosi staršího muže, který se celý nekontrolované třásl. Její tvář byla naprosto klidná, dokonce se v ní odráželo jakési vnitřní uspokojení. Je to skutečně krásná žena, pomyslel si Ybarra. Jaká škoda, že její krása zakrátko zmizí. S povzdechem se obrátil zpět k přístrojové desce.

Výškoměr nyní klesl již pod dvě stě metrů. Ybarra se rozhodl to risknout a nastavil zbývajícím třem motorům plyn na maximum. Bylo to však jen marné gesto, vyvolané čirým zoufalstvím. Mohl očekávat jedině to, že motory spolykají poslední galony benzinu rychleji, a definitivní konec se tak dostaví dříve. Ybarra však už neuvažoval logicky. Nemohl tam jen tak sedět a nic nedělat. Měl pocit, že musí alespoň naposledy dát najevo svůj vzdor, i kdyby to znamenalo dřívejší příchod smrti. Uplynulo pět mučivých minut. Černá hladina se již téměř dotýkala trupu letadla.

Náhle Rubin vykřikl: „Vidím světla! Přimo před námi!“

Ybarra okamžitě zaostřil svůj pohled. „Lod’!“ vykřikl. „To je lod’!“ Téměř ve stejném okamžiku se letadlo s burácením přehouplo nad lodí *Explorer*, přičemž minulo jeho radarovou anténu o slabých deset metrů.

Posádku ledoborce upozornil radar na přibližující se letadlo již před chvílí. Muži stojící na můstku se přesto instinktivně shrbili, když se jim obří letoun, s motory řvoucími jako splašené sirény, přesmykl nad hlavami a pokračoval na západ směrem k pobřeží Grónska.

Hluk roztřásl také kabinu s elektronickým vybavením, která se v okamžiku vyprázdnila stejně rychle jako jezero vody skrz prolomenou přehradní hráz. Knight bleskově vyrazil na můstek, Pitt s Giordinem těsně za ním. Když kapitán vrazil do dveří můstku, žádný z přítomných mužů ani neotočil hlavu. Všichni upřeně zírali směrem, kterým obří letadlo zmizelo.

„Co to hergot bylo?“ obrátil se kapitán k službu konajícímu důstojníkovi.

„Nějaké neznámé letadlo málem narazilo do naší lodi, pane kapitáne.“

„Vojenské?“

„Ne, pane. Na okamžik jsem zahlédl spodní plochu jeho křídel a tam žádné označení nebylo.“

„Tak tedy nějaké špionážní letadlo?“

„To pochybuji. Všechna okénka svítla.“

„Linkové letadlo,“ nadhodil Giordino.

Knightův obličej byl bezvýrazný, snad jen trochu podrážděný. „Co tím jenom pilot sleduje, že ohrožuje mou loď? Co tady vůbec dělá? Vždyť jsme stovky mil daleko od normálních leteckých linek.“

„To letadlo klesá,“ poznamenal Pitt, který sledoval, jak se blikající světla v dálce zmenšují. „Myslím, že jde dolů.“

„Bůh jim pomoz, jestli sednou ve tmě do tohohle moře.“

„Je podivné, že nerozsvítili přistávací světla.“

Důstojník konající službu souhlasně přikývl. „Podivné je správné slovo. Kdyby byl pilot v nesnázích, určitě by vyslal nouzový signál. Naše komunikační centrum ale nezachytilo ani hlásek.“

„Pokusili jste se s nimi spojit?“ zeptal se Knight.

„Hned ve chvíli, kdy se objevili na našem radaru. Nedostali jsme ale žádnou odpověď.“

Knight přistoupil k oknu a zadíval se ven do tmy. Asi tři nebo čtyři vteřiny zamyšleně bubnoval prsty a pak se otočil čelem k prvnímu důstojníkovi.

„Udržujte kurs, pokračujte v pátraní.“

Pitt na něj zvědavě pohlédl. „Rozumím sice tomuto rozhodnutí, ale nemůžu říct, že bych mu tleskal.“

Jste na vojenské lodi, Pitte,“ pronesl Knight odměřeně. „Nejsme žádná Pobřežní hlídka. Pro nás je prvořadý náš úkol.“

„Na palubě toho letadla ale můžou být ženy a děti.“

„Podle dostupných faktů zatím k žádné tragédii nedošlo. Letadlo je stále ještě ve vzduchu. Jestliže však *Polar Explorer* pro ně znamená jedinou naději, proč se s námi nespojili rádiem? Proč nevyslali nějaký nouzový signál? Nepokusili se upozornit na sebe zablikáním přistávacími světly? Proč jsme nezaregistrovali žádné jejich přípravy k přistání na hladinu? Vy sám jste pilot, tak mi povězte, proč to letadlo třeba kolem nás nezakroužilo, jestli je v nesnázích?“

„Třeba hledá místo k přistání.“

„Odpusťte, pane kapitáne,“ vmísil se první důstojník. „Zapomněl jsem se zmínit, že letadlo mělo otevřené přistávací klapky.“

„Přesto tu není nic, co by svědčilo o hrozící havárii,“ odpověděl Knight umíněně.

„K čertu s nějakým slitováním, jenom pokračujte plnou parou vpřed,“ pronesl Pitt ledovým hlasem. „Tohle ale není válka, kapitáne. Tady mluvíme o misi milosrdenství. Nechtěl bych mít na svědomí, že spousta lidí zemře jenom kvůli tomu, že jsem odmítl něco pro ně udělat. Námořnictvo si sakra může dovolit přijít o trochu toho paliva, které nás ta záchranná akce bude stát.“

Knight pokynul hlavou směrem k prázdné mapovně. Když do ní Pitt s Giordinem vstoupili, zavřel za nimi dveře. „Musíme myslet na naše vlastní poslání,“ trval na svém. „Když teď změníme kurs, Rusové budou okamžitě předpokládat, že jsme tu jejich ponorku našli, a zaměří se na tuhle oblast.“

„To je rozumný názor,“ uznal Pitt. „Ale stále ještě můžeš využít mě a Ala.“

„Poslouchám.“

„Použijeme naši helikoptéru, která stojí na zadní palubě, a ty nám půjčíš lékařský tým a pár silných chlapíků. Zatímco *Polar Explorer* bude pokračovat v pátrání, my se vydáme za letadlem.“

„Co ale to ruské sledování? Co si o tom bude myslet analytické oddělení jejich zpravodajské služby?“

„Nejdříve to za náhodnou shodu určitě považovat nebudou. Nejspíš už teď se pokoušejí najít nějaké spojení mezi těmi událostmi. Jestliže ale, nedej bůh, to letadlo havaruje a ukáže se, že šlo o linkový aeroplán, pak budeš mít alespoň dostatečně silný důvod pro to, abys změnil kurs a zahájil záchranné akce. Po jejich skončení můžeme znovu obnovit naše pátrání, oklamat Rusy a pokusit se katastrofu přeměnit ve výhru.“

„Pokud jde ale o let vaší helikoptéry – určitě budou sledovat každický váš pohyb.“

„Al i já budeme udržovat spojení v otevřené řeči a budeme neustále komentovat naše pátrání po potopeném záhadném letadle. To by mělo jejich podezření vyvrátit.“

Knight měl sklopené oči, zaostřené na něco, co se nacházelo hluboko pod palubou. Pak si povzdechl, zvedl hlavu a podíval se na Pitta.

„Ztrácíme čas. Ať vám toho vašeho ptáčka připraví a zahřejí motor. Jdu sehnat lékařský tým a skupinu dobrovolníků.“

Rubin se nepokoušel zakroužit kolem lodi *Polar Explorer* jednak proto, že měl jen nepatrnou výšku, jednak kvůli tragickému nedostatku svých pilotních schopností. Byla tu totiž dost velká pravděpodobnost, že by letadlo ve vzduchu neudržel a v přemetech se s ním zřítil do vln.

Skutečnost, že zahlédli onu loď, však zažehla v kokpitu letadla jiskřičku naděje. Kdosi je konečně viděl a zachránci budou vědět, kde začít pátrat po těch, kteří případně přežijí. Byla to sice jen nepatrná naděje, ale byla lepší než nic.

Černá hladina se náhle změnila v solidní ledovou pokrývku, od níž se odrazilo světlo hvězd a která šílenou rychlostí ubíhala pod trupem letadla. Rubin měl dojem, že se po tom ledu už už klouže.

Teprve nyní, když do konečného dopadu zbývala pouhá minuta, jej konečně napadlo nařídít Ybarrovi, aby rozsvítil přistávací světla.

Mexičan se horečně rozhlížel po přístrojové desce, až našel příslušně označené vypínače, které zapnul. V náhlé záři se na moment objevil bílý polární medvěd, aby pak zase rychle zmizel za letadlem. Hnali se nad mrtvou, zmrzlou planinou.

„Matko boží,“ zamumlal Ybarra. „Tamhle vpravo vidím nějaké hory. Jsme nad zemí.“

Kyvadlo štěstí se konečně přiklonilo na Rubinovu stranu. To, co Ybarra považoval za hory, byl ve skutečnosti řetězec pustých kopců, táhnoucí se sto šedesát kilometrů podél zubatého pobřeží Grónska. Rubinovi se jakýmsi záhadným způsobem podařilo je minout a téměř zázračně zavést klesající boeing doprostřed fjordu Ardencaple. Proletěl jeho úzkým ústím a pokračoval mezi hrozivými příkrými útesy po obou stranách směrem do vnitrozemí. Další šťastnou shodou okolností byl čelní vítr, který letadlu dodal ještě něco vztlakové síly. Led se nyní zdál tak blízko, že by se ho mohl snad dotknout nataženou rukou. Dopadající světlo se od něj odráželo v celém kaleidoskopu měnících se barev. Před nimi se tyčila temná masa. Jemně sešlápl pedál pravého kormidla a překážka proklouzla po jejich levoboku.

„Spusťte podvozek!“ zvolal Rubin.

Ybarra ho beze slova uposlechl. Při normálním nouzovém přistání by to si bylo to nejhorší, co mohli udělat, ale vzhledem ke stávajícímu stavu terénu se ve své nevědomosti rozhodli k řešení nejlepšímu. Jak podvozek vyklouzl ven, letadlo díky zvýšenému odporu vzduchu promptně ztratilo svou rychlost.

Rubin tiskl řídicí páku tak pevně, až mu kotníky rukou docela zbělaly. Nyní upíral zrak těsně před nos stroje, kde pod nimi divoce ubíhala ledová pláň. Ozářené ledové krystaly k němu jakoby stoupaly a ubíhaly dozadu.

Rubin stiskl oči a vroucně si přál, aby dosedli do prachového sněhu, namísto aby narazili do pevného, tvrdého ledu. Ani on, ani Ybarra však nemohli už nic jiného dělat. Konec se blížil úděsnou rychlostí.

Naštěstí nevěděl, ani nemohl vědět, že led pod nimi je silný pouze jeden metr, takže po přistání zdaleka nedokáže udržet obrov-

skou váhu Boeingu 720–B. Labyrint světýlek na přístrojovém panelu se náhle jakoby zbláznil a všechny žárovky začaly rudě blikat. Z temnoty se na ně hrnul led. Rubin měl pocit, že letadlo proráží černou záclonu na cestě do bílé prázdnoty. Přitáhl řídicí páku k sobě a rychlost poklesla, jak boeing naposledy pozvedl nos v marné snaze zamířit ke hvězdám.

Ybarra teď seděl přimrazený hrůzou. Nijak nereagoval na to, že rychlost letadla činí 320 kilometrů v hodině, a ani se nepokusil ubrat plyn. Stejně tak ho ve stavu ochromení ani nenapadlo, aby uzavřel přívod paliva nebo vypnul elektrické zapalování.

Pak narazili do ledu.

Rubin i Ybarra si reflexivně zakryli obličej rukama a zavřeli oči. Pneumatiky podvozku se dotkly ledu, proklouzly a pak do něj začaly vyryvat dvě hluboké rýhy. Vnitřní motor na levoboku se zborstil, byl vytržen ze svého uložení a s bláznivým otáčením zmizel v temnotě. Ve stejnou chvíli se o led zachytily oba motory na pravoboku, čímž nejprve zkroutily a pak utrhyly pravé křídlo. Zbyla z něj jen zmačkaná kupa kovu. V té chvíli byla přerušena dodávka proudu a všechna světla zhasla. Boeing se v poloze na boku hnal po ledové ploše fjordu a cestou se zbavoval dalších a dalších protestujících kusů kovu, které za ním vlály jako ocas za kometou. Trup letadla pak narazil do ledové bariéry, která se před ním vytvořila nahrnutím ledové pokrývky. Čelní podvozek se zborstil proti spodní části nosu letadla, v jehož plášti vyrval velkou díru. Před trupu pak klesla na led, kterým se začala prodírat jako nějaké obrovské saně. Tenké hliníkové pláty se přitom deformovaly a tlačily dovnitř kokpitu. Pak se kinetická energie vyčerpala a pomačkané, pokroucené a potřhané letadlo se konečně na své ničivé pouti zastavilo, necelých třicet metrů před hromadou velkých balvanů, které se kupily na okraji zamrzlého břehu.

Na několik krátkých vteřin se rozhostilo naprosté ticho. Pak led několikrát hlasitě zapraskal, kov zaskřípěl o kov a tragicky zdeformovaný trup letadla se pomalu začal propadat ledem do mrazivé vody.

Také archeologové slyšeli, jak boeing vletěl do fjordu.

Vyrazili ze své chaty právě včas, aby krátce zahlédli obrysy velikého letadla, rýsující se v paprscích přistávacích světel odražených ledem. Jasně rovněž uviděli svítící okénka kabiny cestujících a spuštěný podvozek. Téměř bezprostředně nato se ozval mohutný skřípot kovu a vzápětí rána, jak letadlo narazilo do ledové příkrývky fjordu. Světla zhasla, ale protesty deformovaného kovu se ozývaly ještě několik vteřin. Pak se náhle v temnotě rozhostilo naprosté ticho, které přehlušilo dokonce i do té doby monotónní skučení větru.

Archeologové strnuli, ochromeni šokem. Stáli bez hnutí, jako omráčení, neschopni nejmenšího pohybu, a nevnímající zimu jen zírali coby strašidelní duchové do černé noci.

„Dobrý bože,“ zamumlal Gronquist pln posvátné hrůzy, „spadli do fjordu.“

Lily nedokázala skrýt šok. „To je hrozné! To přece nemohl nikdo ve zdraví přežít.“

„Jestli spadli do vody, nejspíš jsou všichni mrtví.“

„To je zřejmě důvod, proč ten vrak nechtyl,“ dodal Graham.

„Všiml jste si někdo, co to bylo za letadlo?“ otázal se Hoskins.

Graham zavrtěl hlavou. „Stalo se to všechno moc rychle. Bylo ale dost velké. Vypadalo jako několikamotorové. Mohla to být třeba hlídka k průzkumu ledu.“

„Jak daleko si myslíte, že dopadli?“ otázal se Gronquist.

„Tak kilometr, kilometr a čtvrt.“

Lily byla bledá a měla v obličejích napjatý výraz. „Musíme něco udělat, abychom jim pomohli.“

Gronquist se zadíval směrem, kde letadlo zmizelo, a promnul si nechráněné tváře. „Pojďme dovnitř, než sami zmrzneme. Musíme si udělat plán, nesmíme vyrazit úplně zbrkle.“

Lily byla první, která začala uvažovat rozumně. „Dejte dohromady pokrývky a veškeré rezervní teplé oblečení,“ pronesla rozhodným hlasem. „Já se postarám o lékárničku.“

„Mikeu, běž k rádiu,“ nařídil Gronquist. „Uvědom meteorologickou stanici v Daneborgu. Oni to můžou předat dál leteckým záchranným jednotkám v Thule.“

Graham souhlasně mávl rukou a jako první se vrátil do chaty. „Radši bychom si měli s sebou vzít také nějaké nářadí, kdybychom museli dostávat cestující z vraku ven,“ poznamenal Hoskins.

Gronquist souhlasně přikývl a rozhodným pohybem si natáhl parku a rukavice. „Dobrý nápad. Zamyslete se, co ještě bychom mohli potřebovat. Zapřáhneme za jeden sněžný skútr saně a na ně můžeme všechny ty věci naložit.“

Ještě před pěti minutami všichni spokojeně spali. Nyní na sebe navlékali eskymácké oblečení a pospíchali za svými úkoly. Záhadná římská mince byla zcela zapomenuta, stejně jako teplé pohodlí lůžek v chatě. Jediné, na čem teď záleželo, bylo dostat se co nejdřív k potápěcímu se letadlu.

Gronquist opět vyrazil ven, hlavou přímo proti náhlému poryvu větru, a uháněl kolem chaty k malému zastřešenému přístavku, kde byly schovány dva sněžné skútry. Odkopl led, který se za poslední hodiny zformoval kolem spodního okraje dveří, a trhnutím je otevřel. Uvnitř byl malý olejový radiátor, který bojoval s mrazem asi stejně úspěšně jako zapálená svíčka s mrazicím boxem. Přesto se mu dařilo udržovat vnitřní teplotu zhruba o dvacet stupňů vyšší, než jaká panovala venku. Zkusil startovací knoflík, ale baterie byly po měsících stálého používání příliš slabé. Motory tedy jen škytly a zmlkly. S mrznoucím oparem kolem úst zaklel, zuby si stáhl rukavice a pokoušel se nahodit motory pomocí startovací šňůry. Motor prvního skútru naskočil na pátý pokus, ale druhý zůstal paličatě němý. Teprve po dvaatřiceti prudkých škubnutích (Gronquist to počítal) si motor dal říct a neochotně se s kašláním rozběhl.

K držáku skútru, který již chvíli běžel, pak připojil oj velkých saní. To všechno dokončil právě včas, protože v prstech obou rukou již začínal ztrácet cit.

Jeho kolegové zatím nanosili potřebné vybavení a zásoby na kupu před vchod chaty. S výjimkou Gronquista byli všichni zachumlaní do vatovaných kombinéz. Saně byly naloženy až do výšky postranic

během necelých dvou minut. Když Graham každému předal pořádnou baterku, byli připraveni vyrazit.

„Jestli se probořili skrz led, tak je tohle všechno zbytečné,“ poznamenal Hoskins dost nahlas, aby ho přes burácení větru bylo slyšet. „To máš pravdu,“ odpověděl Graham. „Touhle dobou by už byli kvůli podchlazení mrtví.“ Lily ztvrdnul pod lyžařskou maskou pohled. „Pesimismus ještě nikdy nikoho nespasil. Navrhuj, abyste se, vy vazouni, konečně pohnuli.“

Gronquist ji popadl kolem pasu, zvedl ji do vzduchu a posadil na skútr. „Poslechněte, co nám dáma říká, mládenci. Tam venku umírají lidé.“

Přehodil nohu přes sedadlo před Lily a přidal plyn. Hoskins a Graham se rozběhli k přístřešku, kde brumlal motor druhého skútru. Výfuk prvního stroje zabafal a zadní pás se zakousl do sněhu. Téměř na místě se obrátili o 180 stupňů a vyrazili k pobřeží. Saně poskakovaly za nimi.

Klouzali přes nerovný terén, tvořený zledovatělými kameny na břehu fjordu. Byla to nebezpečná cesta. Paprsek jediného reflektoru, upevněného na řídítkách, divoce poskakoval po ledové pokrývce, takže jezdci před sebou viděli jen zmatenou směsici stále se měnících stínů a světel. Gronquist tedy nikdy včas neviděl ledové hřebeny, jež se jim stavěly do cesty. Zahlédl je vždy teprve až na poslední chvíli, kdy se do nich skútr přední lyžinou zabořil a pak přes ně přešel jako nějaký záchranný člun na cestě rozbouřeným mořem. Nic z jeho řídičského umění však nemohlo zabránit saním v závěsu, aby neustále neklouzaly a nehoupaly se ze strany na stranu.

Lily rukama křečovitě objala Gronquistovo břicho, zavřela oči a zabořila hlavu do jeho zad. Sice na něj křičela, aby zpomalil, ale on ji ignoroval. Otočila tedy hlavu dozadu a pozorovala, jak se k nim rychle přibližuje poskakující světlo druhého skútru.

Jejich pronásledovatelé, kteří za sebou nevlekli saně, je brzy dostihli a předjeli. U řídítek seděl Hoskins, Graham vzadu. Za chvíli z nich zůstala jen nejasná silueta v oblaku jemného zvířeného sněhu.

Náhle ucítila, jak se celé Gronquistovo tělo napjalo, když se na okraji světelného kuželu před nimi objevil jakýsi temný kovový objekt. Gronquist okamžitě strhl řídítko doleva. Hrana přední lyžiny se

zakousla do sněhu a skútr proklouzl sotva metr od kusu deformovaného křídla letadla. Gronquist se zoufale pokusil stroj opět vyrovnat, ale odstředivá síla smýkla saněmi do strany tak prudce, jako by to byl ocas rozdrážděného chřestýše. Saně s poměrně vysokým těžištěm se klouzaly, až se bokem přitiskly ke skútru a vytrhly se ze závěsu. Pak se zařízly do sněhu, převrátily sanicemi vzhůru a veškerý jejich náklad se rozsypal kolem jako úlomky při nějakém výbuchu.

Gronquist cosi vykřikl, ale zmlkl ve chvíli, kdy ho sanice udeřila do ramene a srazila ze skútru. Vyletěl do vzduchu jako obří koule používaná k demolici zdí. Při letu mu z hlavy sklouzla kapuce, takže když narazil na led, neměl hlavu ničím chráněnou.

Paže, kterými se ho Lily držela, Gronquistovo tělo samozřejmě neudržely, takže o zmizelo ve tmě. Hlavou jí bleskla myšlenka, že bude rovněž smetena, ale saně ji naštěstí minuly a s nárazem se zastavily několik metrů od ní. Sněžný skútr měl však jiné záměry. Bez pevné Gronquistovy ruky na spojce a plynu se zastavil, ustal chvíli balancovat v pětáctyřicetistupňovém úhlu, s motorem předoucím naprázdno, aby se nakonec převálil na bok a přitiskl bezmocnou Lily k ledu. Celá dolní polovina jejího těla byla nyní znehybněna.

Hoskins s Grahamem si hned této nehody nevšimli a hnali se dál vstříc vlastnímu neštěstí. Když urazili zhruba dvě stě metrů, Graham se otočil. Bylo to spíše ze zvědavosti než z intuice, protože se chtěl přesvědčit, jak daleko Gronquistovi a Lily ujeli. Překvapilo ho, když viděl, že světlo jejich stroje je daleko za nimi a přitom se nepohybuje, ale míří k zemi.

Udeřil Hoskinse do ramene a zakřičel mu do ucha. „Myslím, že se jim něco stalo.“

Hoskins chtěl vyhledat rýhu, kterou letadlo při přistávání vyrylo v ledu, a pak ji sledovat až k havarovanému stroji. Měl proto pohled doslova přilepený k zemi, když jeho koncentraci přerušila Grahams slova.

Ta však zanikla v rachotu motoru. Pootočil proto hlavu a zaječel na Grahama za sebou.

„Neslyším tě.“

„Obrat' to zpátky. Něco se stalo.“

Hoskins chápavě přikývl a znovu obrátil oči na terén před sebou. Chvilka nepozornosti však stačila. Příliš pozdě zahlédl před sebou koryta vyrytá v ledu podvozkiem letadla. To už byl téměř v nich. Sněžný skútr přeletěl dvoumetrovou díru v ledu a ocitl se ve vzduchu. Váha obou mužů sklonila nos vozítka k zemi, takže ten narazil do protějšího okraje ledu s ostrým plesknutím, připomínajícím výstřel z pistole. Hoskins a Graham, naštěstí pro ně, přeletěli přes okraj ledu a bláznivě se po něm rozkutáleli, jako hadrové panenky smekající se po navoskované podlaze.

O třicet vteřin později se Graham, celý ztuhlý jako nějaký devadesátiletý stařík, namáhavě pozvedl na rukou a kolenou. Otřesen zůstal chvíli sedět a snažil se upamatovat, jak se do téhle pozice vlastně dostal. Odněkud se ozýval ostrý syčivý zvuk. Pátravě se rozhlédl. Hoskins seděl na ledu, ale s bolestivou grimasou si pevně tiskl rukama stehna. Namáhavě dýchal přes zaťaté zuby a kýval se dopředu a dozadu.

Graham si stáhl zevní rukavice a lehce se dotkl svého nosu. Nevypadalo to, že je zlomený, ale tekla mu z něho krev, takže musel dýchat ústy. Několik zkusmých pohybů ho přesvědčilo, že všechny klouby jsou plně pohyblivé a svém místě. Vzhledem k tlusté vrstvě oblečení, jež ho kompletně obalovalo, nebylo divu. Připlazil se k Hoskinsovi, jehož bolestivě sykové nádechy se nyní změnilly v nářikavé sténání. „Co se stalo? otázal se Graham. Už v okamžiku, kdy tuto pitomou otázku vyslovil, toho litoval.

„Narazili jsme do příkopu, vyrytého letadlem v ledu,“ podařilo se Hoskinsovi ze sebe vypravit mezi jednotlivými steny. „Ježíšikriste, já jsem snad přišel o koule.“

„Ukaž, já se podívám,“ Graham mu odtáhl ruce a rozepnul mu kombinézu. Z kapsy vytáhl baterku a rozsvítil ji. Nebyl schopný potlačit úsměv. „Tvoje žena si bude muset najít nějakou jinou výmluvu, až tě bude chtít opustit. Žádná známka krváčení. Tvůj sexuální život je zajištěn i nadále.“

„Kde je Lily... a Gronquist?“ otázal se Hoskins nejistým hlasem.

„Přibližně dvě stě metrů za námi. Budeme muset obejít tu díru v ledu a jít se po nich podívat.“

Hoskins se bolestivě postavil na nohy a přikulhal k okraji otvoru. Reflektor sněžného skútru kupodivu stále ještě svítil a jeho tlumená záře osvětlovala v šestimetrové hloubce dno fjordu a bubliny vzduchu, které vystupovaly k hladině. Také Graham přistoupil blíže a zahleděl se do vody. Pak se oba na sebe podívali.

„Než se živit jako záchranáři, to bychom měli raději zůstat u archeologie,“ pronesl sklíčeně Hoskins.

„Ticho!“ okřikl ho náhle Graham. Přiložil si dlaň v rukavici k uchu a začal otáčet hlavou sem a tam, jako radarovou anténou. Pak se zarazil a vzrušeně ukázal na blikající světla v dálce. „Krucinál!“ vykřikl. „Tamhle nad fjordem k nám letí helikoptéra.“

Lily střídavě nabývala a zase pozbývala vědomí.

Nechápala, proč je pro ni stále obtížnější soustředit myšlenky. Pozvedla hlavu a rozhlédla se po Gronquistovi. Ten ležel nehybně několik metrů od ní. Několikrát vykřikla ve snaze dostat alespoň nějakou odpověď. Gronquist však nadále ležel nehybně jako mrtvola. Po chvíli to vzdala a postupně, ale hladce vplula do snového světa. V obou nohou již ztratila jakýkoliv cit. Teprve když se začala celá třást, uvědomila si, že se nachází v mírném šoku.

Byla si jistá, že Graham a Hoskins se pro ni každým okamžikem vrátí, ale okamžiky se protahovaly do minut a nikdo se neukazoval. Lily se cítila velice unavená a málem už sklouzla do milosrdného spánku, když uslyšela, jak se k ní přibližuje jakýsi podivný hlasitý zvuk. Pak okolní temnotu prořízlo oslnivé světlo a oslepilo ji. Náhlým poryvem větru se zvedl volný sníh a začal kolem ní zmateně vířit. Pak se hlasitý zvuk poněkud ztišil a k ní se začala blížit nějaká nejasná postava zalitá světlem.

Z rozmazané postavy se zakrátko vyklubal muž oblečený v kožešinové parce. Okamžitě zhodnotil situaci, popadl skútr za řídítka, zvedl ho a osvobodil její nohy.

Obešel ji, takže mu světlo ozářilo obličej. Lily nebyla sice schopná dokonale zaostřit svůj pohled, ale i tak vnímala, že se dívá do jiskřivých zelených očí, které jí až braly dech. Zdálo se jí, že v nich vidí současně tvrdost, jemnost i nepředstíranou starost. Když

neznámý zaznamenal, že má před sebou ženu, oči se mu nepatrně zúžily. Trochu zmateně ji napadlo, odkud se tu ten člověk asi vzal.

Lily v tu chvíli nedokázala říci nic jiného než „Och, jsem doopravdy ráda, že vás vidím“.

„Potěšení je na mé straně. Jmenuju se Dirk Pitt,“ odpověděl jí cizí vřelý hlas. „Jestli nebudete mít něco jiného na práci, co kdybyste šla se mnou zítra na večeři?“

Lily vzhlížela na Pitta a pokoušela se porozumět tomu, co říká. Nebyla si jistá, jestli prve dobře slyšela. „Třeba se na to nebudu cítit.“

Stáhl si kapuci parky a přejel rukama po jejích nohou. Jemně stiskl kotníky. „Žádná zjevná zlomenina, žádný otok,“ pronesl přátelským hlasem. „Máte bolesti?“

„Jsem příliš zmrzlá, než abych cítila nějakou bolest.“

Pitt z rozházeného nákladu saní vybral dvě pokrývky a přikryl ji. „Vy ale nejste z toho letadla. Jak jste se sem dostala?“ zeptal se jí.

„Jsem členkou archeologického týmu, který provádí vykopávky v jedné starodávné eskymácké vesnici tady nedaleko. Uslyšeli jsme, jak do fjordu vletělo letadlo, a vyběhli jsme z naší chaty právě včas, abychom ho viděli přistát na ledu. Vyrazili jsme k místu havárie s pokrývkami a lékařskými potřebami, když...“ Slova Lily se pomalu vytratila do neurčitá a ona jen mávla rukou směrem k převráceným saním.

„My?“

Ve světle helikoptéry Pitt rychle pochopil, k čemu tady došlo. V měkkém sněhu byla patrná rovná stopa sněžného skútru, pak ostrá zatáčka před utrženým křídlem letadla, několik hlubokých stop po sanicích saní, které se vymkly kontrole – a teprve teď zahlédl další postavu, ležící nehnutě zhruba dva metry za křídlem.

„Počkejte moment.“

Pitt ušel několik kroků a poklekl vedle Gronquista. Velký archeolog dýchal pravidelně. Pitt ho zběžně vyšetřil.

Lily je chvíli mlčky pozorovala a pak se úzkostně zeptala: „Není mrtvý?“

„To sotva. Jenom ošklivě narazil čelem do ledu. Nejspíš má otřes mozku. Možná i nějakou zlomeninu lebky, i když o tom pochybuji. Má hlavu pevnou jako bankovní sejf.“

Tou dobou se k nim připlahočil Graham, za nímž kulhal Hoskins. Oba vypadali jako sněžní muži, kombinézy obalené sněhem, s ledem na obličejových maskách v místech, kde se srážel jejich dech.

Graham si masku nadzvedl, čímž odhalil zakrvácený obličej, zůstal chvíli na Pitta zírat a pak se na něj ponuře usmál.

„Vítejte, cizinče. Vstoupil jste na scénu právě včas.“

Nikdo z posádky vrtulníku tyto zbývající dva členy archeologické expedice ze vzduchu neviděl, takže Pitta maně napadlo, kolik dalších pacientů se asi ještě kolem fjordu potuluje.

„Máme tady zraněného muže a ženu,“ pronesl Pitt bez ohledu na nějaké formality. „Vy k nim také patříte?“

Z Grahamova obličejce zmizel úsměv. „Co se stalo?“

„Ošklivě se vybourali.“

„My taky.“

„Viděli jste to letadlo?“

„Dívali jsme se, jak šlo k zemi, ale nedojeli jsme až k němu.“

Hoskins obešel Grahama, pohlédl na Lily a pak se rozhlížel tak dlouho, až uviděl Gronquista. „Jak vážně jsou poranění?“

„To budeme vědět líp, až absolvují rentgen.“

„Musíme jim pomoci.“

„Na palubě vrtulníku máme lékařský tým...“

„Na co tedy kčertu čekáte?“ přerušil ho Hoskins. „Zavolejte je sem.“ Vyrázil, jako by chtěl proklouznout kolem Pitta, ten ho však zastavil a ocelovým stiskem ho chytil za paži. Hoskins zvedl oči a nechápavě pohlédl do zelených očí, které ani nemrkly.

„Vaši přátelé budou muset počkat,“ pronesl Pitt pevným hlasem. „Přednost musí dostat všichni ti, kteří případně přežili havárii letadla. Jak daleko je to odtud do vašeho tábora?“

„Asi kilometr směrem na jih,“ odpověděl Hoskins ochotně.

„Tenhle sněžný skútr stále ještě funguje. Vezměte si na pomoc vašeho kolegu, připojte ke skútru saně a odvezte všechny do tábora. Jedte opatrně, co kdyby měli nějaké vnitřní zranění. Máte rádio?“

„Ano.“

„Nalad'te ho na frekvenci třicet dva a zůstaňte u něj na hlídce,“ doporučil mu Pitt. „Jestli to letadlo bylo dopravní linka plná cestujících, tak nás čeká pořádný blázinec.“

„Budeme čekat,“ ujistil ho Graham.

Pitt se naklonil nad Lily a stiskl jí ruku. „Nezapomeňte na naši schůzku,“ řekl jí.

Pak si trhnutím přetáhl kapuci parky přes hlavu a poklusem vyrazil zpátky k helikoptéře.

Rubin cítil, jak se na něj ze všech stran vytrvale mačká jakási síla, která ho stlačuje dozadu. Záchranný pás a nějaké řemeny se mu bolestivě zařezávaly do břicha a do ramene. Otevřel oči, ale vše, co viděl, byly jen jakési nejasné kontury.

Jak čekal, až se mu zaostří zrak, chtěl pohnout rukama. Zdálo se však, že jsou pevně připoutány.

Pak se mu pomalu projasnilo vidění a on pochopil, co se stalo. Skrz roztržštěné přední okno se do kokpitu nahrnula lavina sněhu a ledu, která zavalila jeho tělo až po prsa. Zoufale se pokusil uvolnit se. Po několika minutách zápolení to vzdal. Nepoddajný tlak zvnějšku ho udržoval stejně nehybného, jako by byl oblečený do svěrací kazajky. Bez cizí pomoci se z kokpitu nedostane.

Prvotní šok začal pomalu odeznívat a nyní co chvíli musel stisknout zuby, aby potlačil bolest vystřelující ze zlomené nohy. Měl takový zvláštní pocit, jako by měl nohy ponořené ve vodě. Došel k závěru, že to nejspíš bude jeho krev.

Rubin se mýlil. Trup letadla se po prolomení ledu ponořil téměř tři metry hluboko, takže voda nyní zaplavovala kabinu až do úrovně sedadel.

Teprve v této chvíli si vzpomněl na Ybarru. Otočil hlavu doprava a snažil se zrakem proniknout temnotou. Stěna na pravoboku přední části letadla byla promáčknutá dovnitř téměř až k panelu palubního inženýra. Jediné, co z mexického delegáta viděl, byla ztuhlá ruka, čnějící vzhůru z masy sněhu.

Rubin se odvrátil. Udělalo se mu špatně, když si uvědomil, že ten nevelký muž, sedící po jeho boku během jejich nedávného údésného dobrodružství, je mrtev, s polámanými kostmi v celém těle. Rubin si ale stejně tak uvědomoval, že i jemu zbývá jen velice krátký čas, než zmrzne. Začal křičet.

„Mělo by se objevit každou chvíli!“ snažil se Giordino překřičet hluk motoru a rotoru.

Pitt přikývl a dál upřeně pozoroval příkop, protínající nekonečnou ledovou pláň. Po jeho okrajích byly roztroušeny zbytky deformovaných trosek. Najednou je uviděl. V záři světél se před nimi zjevil zřetelný výtvar lidských rukou s rovnými liniemi. Byli nad letadlem.

Pomačkaný stroj působil smutným až zlověstným dojmem. Jedno křídlo bylo odtrženo úplně a druhé bylo zlomené a přitisknuté k trupu. Ocasní část byla žalostně pokroucená. Letadlo připomínalo rozšlápnutého brouka na bílém koberci.

„Trup se probořil ledem a asi do dvou třetin ho zatopila voda,“ poznamenal Pitt.

„Alespoň že nevzplanul,“ dodal Giordino. „To bylo štěstí.“ Pozvedl ruku, aby si zastínil oči před oslepujícím odrazem světél helikoptéry od ledové pláně pod nimi.

„Podívej se na ten vyleštěný trup. Údržba se o něj starala opravdu dobře. Myslím, že to byl Boeing 720-B. Vidíš nějakou známku života?“

„Ne, nic takového,“ odpověděl Pitt. „Nevypadá to moc dobře.“

„Co identifikační znaky?“

„Tři pruhy probíhající po celé délce trupu, světle modrý a purpurový, mezi nimi zlatý.“

„To nejsou barvy žádné letecké společnosti, kterou bych znal.“

„Klesni trochu níž a obleť to letadlo,“ řekl Pitt. „Dívej se po místě, kde bychom mohli přistát. Já se zatím porozhlédnu po nápisích na trupu.“

Giordino naklonil stroj a po spirále se přiblížil k vraku. Přistávací reflektory, namontované na přední a zadní část vrtulníku, nyní naplno zalily polopotopené letadlo oslňující září. Jméno nad ozdobnými pruhy na boku bylo napsáno zkosenými literami, namísto snadněji čitelných tiskacích písmen.

„NEBULA,“ přečetl je Pitt nahlas. „NEBULA AIR“

To jméno jsem ještě nikdy neslyšel,“ poznamenal Giordino s očima upřenýma na ledovou plochu vedle letadla.

„Luxusní aerolinky, převážející velké hlavouny – VIP. Létají jenom na speciální objednávku.“

„Co ale ksakru dělá tady, tak daleko od normálních tras?“

„To se brzy dozvíme, jestli tam někdo přežil.“

Pitt se obrátil a pohlédl na osm mužů, pohodlně sedících v teple kabiny helikoptéry. Všichni byli oblečeni odpovídajícím způsobem. Měli na sobě modré námořnické kombinézy pro Arktidu. Jeden z nich byl lodní lékař, tři patřili mezi střední zdravotní personál a čtyři byli experti specializovaní na technická poškození. Rozmlouvali mezi sebou tak chladnokrevně, jako by jeli na autobusový výlet do Denveru. Mezi nimi ležely připevněny k podlaze bedny lékařského vybavení, balíky pokrývek, halda nosítek a azbestové obleky spolu s bednou protipožárního vybavení.

Proti hlavním dveřím byl k podlážce připevněný tepelný radiátor na nouzový pohon se závěsnými kabely vedoucími k vrátku u stropu kabiny. Těsně vedle tohoto agregátu stála rolba s uzavřenou kabinou a sněžnými pásy.

Šedovlasý muž s šedivým knírem a bradkou, sedící těsně za kokpitem, se na Pitta podíval a ušklíbl se. „Nejspíš je načase, abychom si zasloužili svou mzdu, že ano?“ otázal se radostným tónem.

Zdálo se, že veselou povahu doktora Jacka Galea nedokáže nic zkalit.

„Chystáme se přistát,“ odpověděl Pitt. „Kolem letadla se nic nehýbe. Nejsou patrné žádné známky ohně. Kokpit je zabořený ve sněhu, trup je pomlácený, ale zdá se celý.“

„Nic není nikdy úplně jednoduché.“ Gale pokrčil rameny. „Aspoň že nebudeme muset ošetřovat popáleniny.“

„To je ta dobrá zpráva. Ta horší zní, že v kabině bude tak metr vody a my si zapomněli doma galoše.“

Galeova tvář zvážněla. „Pomoz bůh všem zraněným, kteří nezůstali v suchu.“

„V té mrznoucí vodě určitě nevydrželi déle než nějakých osm minut.“

„Jestli nikdo ze zachráněných nedokáže otevřít nějaký nouzový východ, pak si budeme muset cestu dovnitř prořezat.“

„Jiskry z vrtaček mají přitom tu nepříjemnou vlastnost, že můžou zapálit případně rozlité palivo,“ poznamenal poručík Cork Simon, podsaditý velitel záchranářů z *Polar Exploreru*. V obličeji měl výraz člověka, který zná dokonale svou práci.

„Raději bychom se měli pokusit dostat dovnitř přes dveře hlavní kabiny. Tady doktor Gale bude potřebovat co největší prostor, aby zevnitř mohli vynést všechny případy, které budou potřebovat nosítka.“

„Souhlasím,“ řekl Pitt. „Avšak takové dveře, deformované nárazem při havárii, půjdou otevřít jen sakramentsky obtížně. A mezitím budou uvnitř mrznout lidé. První náš úkol bude tedy vyvrtat do trupu díru, kudy zavedeme do kabiny hadici s horkým vzduchem od radiátoru.“

Odmlčel se, protože v té chvíli Giordino ostře zabočil a dosedl na kousek rovinky, jen co by od vraku kamenem dohodil. Všichni se na svých sedadlech napjali. Vrtule rotoru vyvolala venku malou sněhovou vichřici, jak rozvířila částechy sněhu a ledu, které přeměnily přistávací plochu v kaši barvy alabastru, omezující veškerou viditelnost na nulu.

Giordino se sotva dotkl podvozkem ledu a dramaticky ubral plyn, když Pitt měl již otevřené nákladové dveře. Vyskočil do mrazu a okamžitě zamířil k vraku. Za ním doktor Gale začal řídit vykládání zásob, zatímco Cork Simon se svými lidmi spouštěli vrátkem radiátor a rolbu z útrob vrtulníku na led. Pitt zatím klouzavým poklusem oběhl trup letadla. Opatrně se vyhýbal dírákům v ledu. Vzduch čpěl nepříjemným pachem benzínu. Pitt se vyšplhal na ledovou kupu, která se tyčila zhruba metr nad úrovní okna kokpitu. Šplhání po kluzkém povrchu bylo stejně namáhavé jako plazení po namazané šikmé rovině. Pokusil se vyhloubit přístup do pilotní kabiny, ale rychle to vzdal. Určitě by mu to trvalo alespoň hodinu, než by se nakupeným ledem prokopal a vyhloubil si tunel.

Sklouzl tedy opět dolů a rozběhl se kolem jediného zbylého křídla. Jeho hlavní část byla deformovaná a vytržená z podpěr. Konec křídla mířil k ocasní části. Křídlo samo leželo na ledě, přitisknuté k částečně ponořenému trupu, na dosah ruky pod řadou okének. Pitt ho využil jako mostu nad otevřenou vodní hladinou, klesl na něm na ruce a na kolena a pokusil se nahlédnout dovnitř. Od plexiskla okének se však odráželo světlo z helikoptéry, takže si musel přitisknout ruce kolem očí, aby ho odclonil.

Nejprve uvnitř žádný pohyb nepozoroval, pouze temnotu a mrtvolný klid.

Pak se, zničehonic, na opačné straně okénka, jen pár centimetrů od Pittova obličej, objevila jakási groteskní tvář.

Reflexivně ucukl. Náhlé zjevení ženy s otevřenou ránou nad jedním okem, z níž vytékala krev a pokrývala polovinu obličej, navíc trochu deformované prasklým okénkem, Pitta na okamžik skoro vyděsilo.

Rychle však ze sebe tento nepříjemný šok setřásl a pozorně se zadíval do nezohyzené poloviny jejího obličej. Vysoké lícní kosti, dlouhé tmavé vlasy a olivové hnědé oči, to vše ukazuje na velice půvabnou ženu, napadlo Pitta. Naklonil se znovu blíže k okénku a zakřičel: „Můžete otevřít nouzový východ?“

Pečlivě vytrhané obočí se nepatrně zvedlo, ale v očích zůstal nechápavý výraz.

„Slyšíte mě?“

V tom okamžiku Simonovi muži nastartovali pomocný generátor a rozzářila se baterie reflektorů, které zalily trup letadla světlem jasným jako ve dne. Pak rychle zapojili radiátor a Simon přitáhl jeho ohebnou hadici po ledě k letadlu.

„Pojďte s tím sem, na křídlo,“ mávl Pitt rukou. „A pošlete sem někoho, kdo vyřízne okénko.“

Záchranářský tým byl vytrénovaný k naléhavým opravám lodí, takže teď se pustil do práce velice kompetentně, bez jediného zbytečného pohybu, jako by záchrana cestujících z potopeného vraku letadla byla jejich denním chlebem.

Když se Pitt otočil zpátky k okénku, obličej oné ženy zmizel.

Simon a jeden z jeho týmu se vyšplhali na poškozené křídlo a namáhavě udržovali rovnováhu, jak za sebou přitahovali hadici od radiátoru. Pitt ucítil závan horkého vzduchu. Byl upřímně překvapen, jak málo času potřeboval radiátor k rozehrátí.

„Abychom se dostali dovnitř, budeme asi potřebovat hasičskou sekeru,“ poznamenal Pitt.

Simon vykouzčil na tváři povýšeneckou grimasu. „Dovolte, aby vám americké námořnictvo ukázalo něco z fint, které ovládá. Už jsme pokročili daleko za ty primitivní a hrubé metody, jaké navrhuje-

te.“ Z kapsy vytáhl mašinku na bateriový pohon. Zmáčkl vypínač a na jedné straně se roztočilo řezné kolečko. „Tohle dokáže proniknout hliníkem a plexisklem jako máslem.“

„Pusťte se do toho,“ odpověděl Pitt suše a odstoupil poněkud stranou.

Ukázalo se, že Simon nepřeháněl. Jeho malý řezací instrument pronikl silným zevním okénkem za necelé dvě minuty. Slabší vnitřní tabule vzdorovala méně než třicet vteřin.

Pitt se sehnul, strčil dovnitř ruku s baterkou a rozsvítil ji. Po ženě nebyla ani stopa. V paprscích světla se blyštěla hladina ledové vody, jejíž vlnky olizovaly prázdná sedadla poblíž.

Simon s Pittem zastrčili do otvoru hadici s teplým vzduchem a spěšně se přesunuli k přední části letadla. Muži od námořnictva se zatím ponořili pod hladinu a podařilo se jim otevřít zámek hlavních dveří. Ty však, jak konečně předpokládali, byly vzpříčené a otevření se bránily. Proto do nich rychle navrtali několik otvorů, do nichž upevnili nerezové háky, připevněné na ocelová lana. Ta nakonec upnuli k tažnému zařízení rolbý.

Její řidič zařadil rychlost a stroj se pomalu posouval od trupu letadla, až se lana dokonale napnula. Pak přidal plyn, ocelové hroty pásů se zaryly do ledu a nevelká rolba zabrala celou svou silou. Několik vteřin se zdálo, že se nic neděje. Ozývalo se pouze brumlání výfuku a křupavé zvuky vydávané pásy, zakusujícími se do ledu.

Po chvíli úzkostného očekávání se však ozval další zvuk – za úděsného skřípění protestujícího kovu se z vody vynořil okraj dveřního křídla. Ocelová lana byla odpojena a pak se celý tým opřel rameny do dveří, až se jim je po chvíli podařilo téměř úplně otevřít.

Vnitřek letadla byl temný a hrozivý.

Pitt se naklonil přes úzký pruh vodní hladiny a nahlédl do neznáma. Žaludek se mu ze samé morbidní zvědavosti prudce svíral. Jeho postava vrhala na hladinu uličce hlavní kabiny stín, takže zpočátku neviděl nic jiného než odlesky světla odrážející se od stěny kuchyňky.

Uvnitř panovalo podivné ticho a nikde nebyly patrné ani zbytky lidských bytostí.

Pitt zaváhal a ohlédl se. Za ním stál doktor Gale se svým zdravotnickým týmem, plný neradostného očekávání. Šimonovi lidé zatím odvíjeli elektrický kabel od generátoru, aby osvětlili vnitřek kabiny.

„Jdu dovnitř,“ prohlásil Pitt.

Přeskočil neširokou mezeru a přistál v kabině. Voda mu zde dosahovala nad kolena. Měl pocit, jako by se mu do nohou náhle zabodly tisíce jehel. Brodil se kolem přepážky, oddělující kuchyňku od kabiny cestujících. Tajuplné mlčení mu drásalo nervy. Jediným zvukem bylo šplíchání vody kolem jeho nohou. Pak v náhlém šoku znehybněl. Jeho nejtemnější obavy se začaly naplňovat. Pitt se totiž najednou ocitl tváří v tvář řadám přízračných bílých tváří. Žádná z nich se nepohnula ani nemrkla. Nikdo z nich nepromluvil. Ta těla tam jenom seděla, připoutaná k sedadlům záchrannými pásy, a zírala před sebe nevidomýma očima mrtvých.

Pittovi po zádech přeběhl mráz, studenější než okolní ledový vzduch. Okénky dovnitř pronikalo světlo zvenku a vrhalo na stěny strašidelné stíny. Přejížděl pohledem od jednoho křesla ke druhému, jako by očekával, že se někdo z cestujících hne, mávnutím ho pozdraví nebo snad něco řekne. Těla tu však před ním seděla stejně nehybně jako mumie v hrobce.

Naklonil se k muži s rudými vlasy sčesanými dozadu, rozdělenými přesně uprostřed pěšinkou, který seděl na sedadle u uličky. V obličeji nebyla patrná ani stopa po nějaké agónii. Měl napolo otevřené oči, víčka jakoby přimhouřená spánkem, rty přirozeně stisknuté, lehce uvolněnou spodní čelist.

Pitt mu pozdvihl bezvládnou ruku a přitiskl konečky prstů na vnitřní stranu zápěstí do míst, kde pod kůží probíhá tepna. Žádný puls však necítil – srdce toho člověka se zastavilo.

„Žije?“ dotazoval se doktor Gale, jenž se prosmýkl kolem něho, aby se věnoval dalšímu cestujícímu.

„Je po smrti,“ odpověděl Pitt.

„Tenhle taky.“

„Z jaké příčiny?“

„To vám ještě nepovím. Zjevně tu ale nejsou žádné známky poranění. Navíc nejsou mrtvi dlouho. Není na nich vidět žádná známka bolesti ani zápasu. Barva neodpovídá dušení.“

„To poslední určitě souhlasí. Kyslíkové masky jsou stále ještě ve svých schránkách nad cestujícími.“

Gale se rychle pohyboval od jednoho cestujícího ke druhému. „Víc budeme vědět až po podrobnějším vyšetření.“

Odmlčel se, dokud Simon nedokončil instalaci světlometu nad dveřním otvorem, bezpečně mimo dosah vody. Námořní důstojník pak dal pokyn kolegům venku a interiér kabiny pro cestující zaplavilo světlo.

Pitt se rozhlédl kolem sebe. Jediným patrným poškozením v dohledu byla nevelká deformace stropních panelů. Všechna sedadla se nacházela ve vertikální poloze a bezpečnostní pásy byly zapnuté.

„Je těžko uvěřit, že by tu všichni zůstali jen tak sedět, napolo ponoření do ledové vody, a tiše zemřeli na podchlazení, aniž by se kdokoliv z nich pohnul,“ poznamenal, zatímco prohlížel jednu po starší hnědovlasou ženu a pátral po nějakých známkách života. Ani ona neměla v obličeji sebemenší stopu po nějakém utrpení. Vypadala, jako by prostě klidně usnula. V prstech držela malý růženec.

„Všichni byli evidentně po smrti, ještě než letadlo narazilo na led,“ mínil Gale.

„To se zdá pravděpodobné,“ zamumlal Pitt a rychle se rozhlédl po řadách těl, jako kdyby někoho hledal. „Smrt nejspíš nastala v důsledku otravy nějakými jedovatými plyny.“

„Cítíte něco?“

„Ne.“

„Já taky ne.“

„Co to tedy znamená?“

„Nejspíš otrávené jídlo.“

Gale se na Pitta dlouze zadíval. „Uvědomujete si, že mluvíte o masové vraždě? Mohlo by nám pomoci, kdybychom měli nějakého svědka.“

„Toho máme.“

Gale ztuhl a rychle se rozhlédl po bílých obličejích na sedadlech. „Našel jste někoho, kdo ještě dýchá? Ukažte mi ho.“

„Těsně předtím, než jsme se dostali dovnitř,“ vysvětloval Pitt, „dívala se na mě skrz okénko nějaká žena. Byla živá. Teď ji tu ale nikde nevidím.“

Než mohl Gale odpovědět, přiblížil se k nim uličkou Simon. Oči měl nechápavě, nevěřičně vykulené. „Co to tady kčertu je?“ Divoce se rozhlížel po kabině. „Všichni vypadají jako voskové figuríny v panoptiku.“

„Nebo jako mrtvolý v márnici,“ poznamenal Pitt suše.

„Oni jsou mrtví? Všichni? Jste si úplně jistý?“

„Někdo tu je naživu,“ řekl Pitt. „Buď je v kokpitu, nebo se schovává vzadu na toaletě.“

„V tom případě potřebuje mou pomoc,“ poznamenal Gale.

Pitt přikývl. „Myslím, že bude nejlepší, když budete pokračovat v prohlídce pro ten nepravděpodobný případ, že by někdo měl v sobě ještě jiskřičku života. Tady Simon může zkontrolovat pilotní kabinu. Já se vydám dozadu a podívám se na toalety.“

„Co všechny tyhle mrtvoly?“ otázal se Simon nepříliš cituplně. „Neměli bychom uvědomit kapitána Knighta a začít s jejich evakuací?“

„Nechte je být,“ řekl Pitt potichu, „a udržujte rádiové mlčení. Kapitánu Knightovi to ohlásíme osobně. Zadržte své muže venku. Zavřete dveře a zakažte přístup do vnitřku letadla. Totéž platí i pro váš zdravotnický tým, doktore. Nedotýkejte se ničeho, pokud to není nezbytně nutné. Stalo se tady něco, co zatím nechápeme. Zpráva o havárii se už rozšířila. Během několika hodin se to tu bude hemžit vyšetřovateli leteckých katastrof a novinářů tu bude jako kobylek. Uděláme nejlíp, když všechno, co jsme tu našli, budeme držet pod pokličkou, dokud se toho neujmou příslušná úřední místa.“

Simon se nad Pittovými slovy na okamžik zamyslel. „Chápu,“ pronesl pak. „Tak se vydejme pátrat po té osobě, co přežila.“

Co by normálně bylo tak dvacetivteřinovou procházkou, zabralo Pittovi téměř dvě minuty namáhavého prodírání vodou, která mu sahala až do poloviny stehů. Když se konečně dostal k toaletám, necítil nohy. Nepotřeboval doktora Galea, aby věděl, že jestli si je během nejbližší půl hodiny neосуší a nezahřeje, hrozí mu akutní nebezpečí omrzlin.

Počet mrtvých by byl ještě mnohem vyšší, kdyby letadlo bylo plné cestujících. Ale i při mnoha prázdných sedadlech napočítal Pitt doposud třiapadesát obětí.

Zastavil se, aby zkontroloval tělo stewardky, zborcené v sedadle u zadní přepážky. Hlavu měla přepadlou kupředu a přes obličej jí splýval závoj světlých vlasů. Ani u ní však nenašel nejmenší náznak srdeční činnosti.

Konečně dorazil k toaletám. Nápis na třech z nich hlásaly VOLNO. Nahlédl do nich a opravdu tam nikdo nebyl. Na čtvrtých dveřích se skvělo OBSAZENO a bylo navíc zamčeno. Uvnitř musel být někdo, kdo za sebou zastrčil západku.

Pitt prudce zabušil na dveře a hlasitě vykřikl: „Slyšíte mě? Rozumíte mi? Pomoc je tady. Pokuste se, prosím, odemknout dveře.“

Přiložil ucho na dveře a zdálo se mu, že slyší vzlykot následovaný mumláním, jako by se spolu tlumeně bavili dva lidé.

Znovu pozvedl hlas. „Ustupte stranou. Otevřu ty dveře násilím.“

Pitt pozvedl nohu, ze které mu stékala voda, a ostře, i když opatrně kopl do dveří tak, aby vylomil pouze zámek a nerozrazil dveře do tváří těch, kdož byli uvnitř. Patou se trefil těsně nad kliku, takže se mu podařilo vyrazit zámek z rámu. Dveře povolily asi o dva centimetry. Po mírném zatlačení ramenem se pak otevřely dokořán.

V těsném prostoru uvnitř se k sobě tiskly dvě ženy. Stály na toaletní míse, jejíž vršek byl těsně nad hladinou vody, třásly se a jedna druhou přidržovala. Vlastně se přidržovala jen jedna, ta, která byla oblečena do uniformy palubní stevardky. Oči měla doširoka rozevřené obavami a strachem laně, jež se ocitla v pasti. Stála jen na pravé noze, levou měla křečovitě napnutou a ukročenou. Poraněné koleno, napadlo Pitta.

Druhá žena se narovнала a vzdorovitě na něj pohlédla. Pitt v ní okamžitě poznal tu, kterou prve zahlédl okénkem. Část obličeje měla stále ještě maskovanou sraženou krví, obě oči však byly nyní otevřené a vyzařoval z nich jednoznačně nenávistný výraz. Pitt byl jejím nepřátelstvím překvapen.

„Kdo jste a co chcete?“ dožadovala se chraplavým hlasem, který nesl stopu cizího přízvuku.

To je dost pitomá otázka, napadlo Pitta, ale pak si uvědomil, že takovéto podrážděné naléhání má svůj původ nejspíše v šoku. Vykouznil proto na tváři svůj nejdůvěrohodnější úsměv správného skauty.

„Jmenuju se Dirk Pitt a jsem členem záchranného týmu z lodi Spojených států *Polar Explorer*.“

„Můžete to nějak dokázat?“

„Je mi líto, ale řidičský průkaz jsem nechal doma.“ Bylo to téměř komické. Zkusil tedy jiný přístup. Opřel se o rám dveří a nenuceně zkrřížil paže na prsou. „Jenom klid, prosím,“ pronesl uklidňujícím tónem. „Chci vám pomoci, ne ublížit.“

Zdalo se, že stevardka se uklidnila. Napjatý výraz jejích očí zmizel a koutky úst se jí dokonce pozvedly do nesmělého úsměvu. Pak se však náhle vrátil strach a ona začala hystericky vzlykat. „Všichni jsou mrtví, zavraždění!“

„Ano, já vím,“ připustil jemně Pitt. Pak pozvedl ruku. „Pojďte, zavedu vás někam, kde je teplo a kde vám lodní doktor bude moci ošetřit rány.“

Reflektory svítily v přední části kabiny, a tak Pittova tvář byla ve stínu a vnitřně silnější z obou žen mu do očí pořádně neviděla. „Mohl byste patřit k teroristům, kteří tohle všechno způsobili,“ pronesla ovládaným hlasem. „Proč bychom vám měly věřit?“

„Protože když nebudete, tak tady zmrznete.“

Pitta už tyhle slovní potyčky unavovaly. Pokročil kupředu, chytil stevardku do náručí a postavil ji do uličky. Sice se nebránila, ale obavami měla celé tělo napjaté.

„Jenom se uklidněte,“ nabádal ji. „Myslete si, že jste Scarlett O’Harová a já Rhett Butler, který vás přišel uchvátit do náručí.“

„Jako Scarlett si moc nepřipadám. Musím vypadat hrozně.“

„Mně se nezdáte,“ ušklíbl se Pitt. „Co takhle někdy spolu zajít na večeři?“

„Mohl by s námi jít i můj manžel?“

„Jedině když zaplatí účet.“

Teprve teď to konečně vzdala a Pitt ucítil, jak se celé její tělo unaveně uvolnilo. Pomalu jej objala kolem krku a zabořila mu obličej do ramene. Zarazil se a oslovil druhou ženu. Teple se usmál a oči se mu ve světle zaleskly. „Držte se. Hned se pro vás vrátím.“

Poprvé za celou dobu se Hala cítila v bezpečí. Nyní se prolomila hráz, doposud zadržující noční mûru zoufalství a vlny pochybností nad současnými událostmi.

Konečně se uvolnily její potlačované emoce a ona se rozplakala.

Rubin věděl, že umírá. Pocity zimy i bolesti pomalu mizely. Podivné hlasy ani náhlý objev světla pro něj nic neznamenaly. Zmocnila se ho lhostejnost. Jeho zmatené mysli to všechno připadalo jako cosi, co již zažil, někde daleko a kdysi dávno.

Náhle kokpit zaplavilo ostré bílé světlo. Napadlo ho, jestli to není světlo na konci tunelu, jež popisovali lidé, kteří se ocitli na pokraji smrti.

Ozval se jakýsi nehmotný hlas: „Jenom klid, jenom klid.“

Rubin se pokusil zaostřit pohled na nejasnou postavu, sklánějící se nad ním.

„Jste pánbůh?“ Simonův obličej zůstal na chvíli bezvýrazný. Pak se soucitně usmál. „Ne, jsem pouhý smrtelník, který se náhodou vyskytl poblíž.“

„Já nejsem mrtvý?“

„Lituji, ale pokud můžu soudit podle vašeho věku, tak si na to budete muset ještě takových padesát let počkat.“

„Nemůžu se pohnout. Mám pocit, jako by mi někdo tisknul nohy. Mohly by být zlomené. Prosím vás... prosím, dostaňte mě ven.“

„Proto jsem tady,“ pravil Simon povzbudivě. Rukama odhrabával kolem Rubina sníh a led, a když ho odstranil dobrých třicet centimetrů, stevard konečně pohnul svými rukama. „Tak, teď se alespoň můžete podrbat na nose, než se vrátím s lopatou a acetylenovým hořákem.“

Simon zmizel v hlavní kabině právě ve chvíli, kdy Pitt hlavními dveřmi podával tělo stevardky čekajícím pažím Galeových zdravotníků. Ti ji jemně uložili na nosítka.

„Hej, doktore, v pilotní kabině máme jednoho živého.“

„Už tam jdu,“ odpověděl okamžitě Gale.

„Docela by se mi hodila i vaše pomoc,“ oslovil Simon Pitta.

Ten přikývl. „Dejte mi asi dvě minuty, než ze zadní části kabiny vynesu další záchráněnou.“

Hala sklouzla na kolena a naklonila se kupředu, aby se na sebe podívala v zrcadle. Bylo dost světla, aby se viděla. Obličej, na který shlížela, měl zapadlé oči a prázdný výraz. Celkový dojem byl příšerný. Vypadala jako nějaká zběhlá šlapka, kterou zmlátil její pasák.

Natáhla se a z poličky sebrala několik papírových ručníků. Namočila je ve studené vodě a pak si jimi z okolí úst setřela zaschlou krev i rtěnku. Maskara a oční stíny vypadaly, jako by je na ni naplá-

cal Jackson Pollock. Raději tu příšernost také utřela. Účes byl ještě docela ucházející, takže si jenom zastrkala volné konečky vlasů.

Zoufala si, že i po tom všem vypadá stále ještě příšerně. Když se znovu objevil Pitt, vykouznila na tváři úsměv v naději, že tak bude vypadat přece jen poněkud snesitelněji.

Pitt se na ni dlouze zadíval a pak se mu v obličejí objevil výraz poněkud nesouhlasné zvědavosti. „Odpusťte mi, vy úžasné stvoření, ale neviděla jste tu někde jednu takovou starou bábu?“

Z Haliných očí vytryskly slzy a ona se napůl rozplakala a napůl rozesmála. „Jste moc hodný, pane Pitte. Děkuji vám.“

„Dělám, co můžu, Bůh je mi svědkem,“ odpověděl poněkud posměšně. Pitt s sebou přinesl několik pokrývek, do kterých ji nyní zachumlal. Pak ji chytil jednou rukou pod koleno, druhou kolem pasu a bez nejmenší námahy ji zvedl. Jak ji nesl uličkou, jeho chladem otupělé nohy začínaly vypovídat službu, takže než se znovu vzpamatoval, několik kroků klopýtal.

„Jste v pořádku?“ zeptala se ho.

„Není mi nic, co by nevyhlédl pořádný lok whisky Jack Daniel's z Tennessee.“

„Jakmile se dostanu domů, pošlu vám jí celou bednu.“

„Kde to je, doma?“

„Momentálně v New Yorku.“

„Mohli bychom spolu zajít na večeři, až budu příště ve městě.“

„Považovala bych to za čest, pane Pitte.“

„Já rovněž, slečno Kamilová.“

Hala pozvedla obočí. „Vy jste mě poznal, i když vypadám takhle hrozně?“

„Přiznávám, že teprve potom, co jste si trochu upravila obličej.“

„Promiňte, že vás takhle obtěžuji. Musíte mít úplně zmrzlé nohy.“

„Ta trocha nepohodlí rozhodně stojí za to, abych mohl tvrdit, že jsem držel v náručí generální tajemnici Spojených národů.“

Pozoruhodné, vskutku pozoruhodné, pomyslel si Pitt. Musí to být opravdu výjimečný den. Domluvit si během pouhé půl hodiny rande s jedinými třemi ženami v okruhu nějakých tří set kilometrů ledové pustiny, a ještě k tomu krásnými, to už je rekord. Tenhle úspěch pro něj znamenal víc než objev nějaké ruské ponorky.

O patnáct minut později, když Hala s Rubinem i stevardkou byli již pohodlně usazení v helikoptéře, si Pitt stoupl před kokpit a rukou mávl na Giordina, který mu odpověděl vztyčením palců na obou rukou. Rotor se pohnul a za chvíli se již stroj vznášel nad vířícím oblakem sněhu. Helikoptéra se otočila o sto osmdesát stupňů a zamířila k lodi Polar Explorer. Teprve když byl stroj bezpečně ve vzduchu a na cestě, odebral se Pitt k pomocnému radiátoru.

Svlékl promočené boty a ponožky a natáhl bosé nohy nad trysku radiátoru. Nasával do sebe teplo a vděčně pociťoval bodavou bolest, jak se mu v nohou obnovovala cirkulace krve. Jen mimoděk si uvědomoval, že se k němu blíží Simon. Simon se zastavil a zadíval se na pomačkané boky letadla. Nyní už nevypadalo opuštěné. Vzhledem ke skutečnosti, že uvnitř byla řada mrtvých, mu teď letadlo připomínalo spíše márnici.

„Delegáti Spojených národů,“ pronesl nepřítomně, „to jsou oni?“

„Několik z nich bylo členy pléna,“ odpověděl Pitt. „Zbytek byli ředitelé a zástupci různých specializovaných agentur Spojených národů. Podle Kamilové se většina z nich vracela z turné po detašovaných pracovištích.“

„Kdo by něco získal jejich vraždou?“

Pitt vyždímal ponožky a rozložil je na žhnoucí radiátor. „Nemám tušení.“

„Teroristé ze Středního východu?“ dohadoval se Simon. „To bych se divil, že by k vraždě použili jed.“

„Co vaše nohy?“

„Postupně tají. A co vaše?“

„My od námořnictva fasujeme boty do nepohody. Moje nohy jsou v suchu a teple, jako v bavlnce.“

„Hurá všem ohleduplným admirálům,“ zamumlal Pitt sardonicky.“

„Řekl bych, že tu špinavou práci udělal jeden ze tří zachráněných.“

Pitt zavrtěl hlavou. „Jestli se ten jed opravdu prokáže, tak ho do letadla dostal nejspíš někdo od firmy, která obstarává jídlo.“

„Nebo to taky mohl udělat hlavní stevard, nebo nějaká stevardka v kuchyňce letadla.“

„Otrávit najednou nějakých padesát porcí by bylo dost obtížné, aby to někdo nezpozoroval.“

„Co třeba nápoje?“ zkoušel to dál Simon. „Vy jste zatraceně tvrdohlavý mezek.“

„Můžeme si přece klidně takhle spekulovat, dokud nás odsud nevyzvednou.“ Pitt zkontroloval stav svých ponožek. Byly stále ještě vlhké.

„Oukej, nápoje by určitou možnost představovat mohly, zvláště káva a čaj.“ Simon vypadal potěšené, že alespoň jedna jeho teorie se dočkala uznání. „Dobrá, vy chytráku, kdo tedy z těch tří zachráněných nejspíš připadá v úvahu?“

„Nikdo.“

„Chcete říct, že vrah si vědomě sám také vzal jed a spáchal sebevraždu?“

„Ne, ale tvrdím, že existuje ještě čtvrtý člověk, který přežil.“

„Já ale napočítal jenom tři.“

„Poté, co letadlo havarovalo. Předtím byli čtyři.“

„Myslíte toho mrňavého mexického chlapíka na sedadle druhého pilota?“

„Ano.“

Simon vypadal dokonale nedůvěřivě. „Jaká brilantní logická úvaha vás dovedla k tomuto závěru?“

„To je zcela prosté,“ odpověděl Pitt s uličnickým úšklebkem. „Podle všech nejlepších tradic bývá vrahem vždycky ten nejméně podezřelý subjekt.“

„Kdopak rozdával tyhle sračky?“

Julius Schiller, náměstek ministra zahraničí pro věci politické, se dobromyslně zašklebil, když si prohlédl karty v ruce. Mezi zuby stiskl vyhaslý doutník, pozvedl modré inteligentní oči a pohlédl do tváře svých spoluhráčů.

U pokerového stolečku seděli proti němu čtyři muži. Nikdo z nich nekouřil, proto se Schiller diplomaticky rozhodl si též nezapálit. Ve starodávných lodních kamnech praskalo několik cedrových polen, a poněkud tak zmírňovalo chlad počínajícího podzimu. Hořící cedrové dřevo navíc vydávalo příjemné aroma, naplňující týkem obloženou jídelnu Schillerovy jachty. Překrásně stavěná pětatřicetimetrová plachetnice s motorem kotvila na řece Potomac, v blízkosti South Islandu, přímo naproti Alexandrii ve Virginii.

Zástupce sovětského ambasadora Alexej Korolenko, muž s mohutným tělem a klidnou povahou, měl, jako vždy, žoviální výraz, který se již ve společenských kruzích Washingtonu stal pro něj typickým.

„Škoda že nehrajeme v Moskvě,“ pronesl přísným, i když trochu posměšným tónem. „Znám na Sibiři pár míst, kam bych toho, kdo rozdával, docela rád poslal.“

„Já bych ten návrh podpořil,“ pronesl Schiller. Pohlédl na muže, který rozdával karty. „Příště je trochu zamíchej, Dale.“

„Když máš tak smolné ruce, proč to nepoložíš?“ zamumlal Dale Nichols, zvláštní prezidentův poradce.

Senátor George Pitt, který předsedal senátnímu výboru pro zahraniční vztahy, se zvedl a svlékl si sportovní sako lososové barvy. Pověsil ho na opěradlo křesla a obrátil se k Juriji Vychotskému.

„Já nevím, na co si vy, mládenci, stěžujete. Vy i já ještě máme přece co vyhrávat.“

Zvláštní poradce sovětského velvyslance pro americké záležitosti přikývl. „Za celých těch pět let, co spolu hrajeme, jsem ještě nedostal slušnou kartu.“

Ty pokerové sedánky ve čtvrtek večer na Schillerově jachtě se skutečně datovaly již od roku 1986. Šlo při nich o daleko víc než jen o partičku karet mezi přáteli, kteří si potřebovali jednou týdně oddechnout. Jejich schůzky původně představovaly jakousi první šterbinu ve zdi mezi oběma supervelmocemi. Díky nim bylo možno předávat i přijímat různá stanoviska a názory, a to bez jakýchkoliv oficiálních diplomatického protokolu a mimo dosah médií. Docházelo zde k výměně myšlenek a informací, které měly mnohdy přímý vliv na samotné sovětsko–americké vztahy.

„Otevírám a sázím padesát centů,“ oznámil Schiller.

„Zvyšuju na dolar,“ přidal se Korolenko.

„A pak se diví, že jim nevěříme,“ zasténal Nichols.

Senátor nyní oslovil Korolenka, aniž by na něj přímo pohlédl. „Jak dlouho podle vás, Alexeji, bude trvat, než dojde k otevřenému povstání v Egyptě?“

„Prezidentu Hasanovi nedávám víc než třicet dní. Do té doby Ahmad Jázid jeho vládu svrhne.“

„Nepočítáte, že by došlo k nějakému delšímu boji?“

„Ne, pokud se za Jázida postaví armáda.“

„Hrajete, senátore?“ zeptal se Nichols.

„Přidám se.“

„Juriji?“

Vychotskij přihodil do banku tři padesáticentové mince.

„Od té doby, co Hasan po Mubarakově rezignaci převzal vládu,“ ozval se Schiller, „dosáhl určité míry stability. Proto myslím, že se udrží.“

„Totéž jsi tvrdil i o iránském šáhovi,“ neodpustil si Korolenko šťouchnutí.

„Nemá cenu zapírat, že jsme se tenkrát zmýlili.“ Schiller se odmlčel a odhodil dvě karty na stůl. „Dejte mi dvě.“

Korolenko zdvihl prst a dostal jednu kartu. „To byste zrovna tak mohli lít pomoc do bezedného hrnce, pánové. Spousta Egyptanů žije na pokraji hladovění. Taková je situace, která živí vlnu náboženského fanatismu, šířícího se po chudých předměstích a vesnicích. Šance zastavit Jázida je stejně malá, jako tomu bylo v případě Chomejního.“

„A jaké je stanovisko Kremlu?“ zeptal se senátor Pitt.

„Budeme vyčkávat,“ odpověděl lhostejně Korolenko. „Počkáme si, až se usadí prach.“

Schiller si prohlédl své karty a zamíchal je. „Ať to dopadne jakkoliv, nikdo vlastně nevyhraje.“

„To je pravda. Všichni něco ztratí. Vy jste třeba v očích islámských fundamentalistů považováni za velkého Satana, ale ani my, jako komunističtí ateisté, nejsme oblíbenější. A nemusím ani zdůrazňovat, že nejvíc na tom bude bit Izrael. Po té katastrofální porážce Iráku ve válce s Íránem a po zavraždění prezidenta Saddáma Husajna mají teď Írán a Sýrie volnou cestu k tomu, aby přiměli umírněné arabské země ke spojení sil a k útoku na třech frontách proti Izraeli. Tentokrát ale Židé určitě prohrají.“

Senátor pochybovačně potřásl hlavou. „Izraelci představují ten nejdokonalejší válečný stroj na Středním východě. Podařilo se jim vyhrát už v minulosti, a jistě jsou k tomu připraveni i teď.“

„Ne nad ‚lidskými vlnami‘ téměř dvou miliónů Arabů, kteří se na ně vrhnou,“ varoval Vychotskij. „Asadovy síly zaútočí ze severu, zatímco Jázidovi Egyptané povedou invazi přes Sinaj z jihu, přesně jako to udělali v šedesátém sedmém a sedmdesátém třetím roce. Jenomže tentokrát se přes Saudskou Arábii a Jordánsko přizene i Írán a překročí západní břeh Jordánu. I přes veškeré bojové umění a dokonalější technologii budou Izraelci tentokrát přemoženi.“

„A až ta jatka konečně skončí,“ dodal Korolenko významně, „bude celý Západ uvržen do ekonomické deprese, protože spojené muslimské vlády, jež budou mít pod kontrolou pětapadesát procent všech světových zásob ropy, vyšroubují její cenu někam do astronomických výšek. A to udělají zcela určitě.“

„Kolik sázíte?“ otázal se Nichols Schillera.

„Dva dolary.“

„Zvyšuju o další dva dolary,“ oznámil Korolenko.

Vychotskij odhodil karty na stůl. „Pas.“

Senátor se nad svými kartami na okamžik zhloubal. „Dorovnáвам ty vaše čtyři a zvyšuju o další čtyři.“

„Žraloci začínají kroužit kolem,“ pronesl Nichols s napjatým úsměvem. „Se mnou nepočítejte.“

„Přestaňme si něco namlouvat,“ pronesl senátor. „Není přece žádné tajemství, že Izrael má malý arzenál jaderných zbraní a že nebude váhat ho použít, kdyby došlo k nejhoršímu.“

Schiller si zhluboka povzdechl. „Na následky v takovém případě nechci ani pomyslet.“ Vzhlédl, protože na dveře salonu zatřákal kapitán jachty. Váhavě vstoupil.

„Promiňte, že vás vyrušuji, pane Schillere, ale máte tu naléhavý hovor.“

Schiller přistrčil své karty Nicholsovi. „S tímhle nemá cenu tu agónii prodlužovat. Omluvíte mě, prosím?“

Jedním z kardinálních pravidel těchto každotýdenních seancí byla zásada „žádné telefonní hovory“, pokud nešlo o záležitost skutečně neodkladnou a nějakým způsobem se týkající všech přítomných. Nyní nicméně hra pokračovala, ale zbývající čtveřice hrála bezmyšlenkovitě, protože v nich narůstala zvědavost.

„Co vaše sázka, Alexeji,“ pobídl ho senátor. „Zvyšuju o další čtyři dolary.“

„Dorovávám.“

Korolenko rezignovaně pokrčil rameny a položil karty na stůl lícem vzhůru.

Měl pouhý jeden pár čtyřek.

Senátor se křivě usmál a ukázal své karty. Vyhrál s párem šes-tek. „Och, dobrý bože,“ zaúpěl Nichols. „Já pasoval s párem králů.“ „Tak jste přišel o peníze na zítřejší oběd, Alexeji.“ Vychotskij se zasmál.

„Takže jsme se vzájemně přeblušovali,“ uzavřel diskusi Korolenko. „Alespoň si budu pamatovat, že nikdy nemám kupovat ojeté auto od amerického politika.“

Senátor se opřel v křesle a rukou si prohrábl kštici hustých šedivých vlasů. „Během studií na právech jsem si mimochodem opravdu přivydělával prodáváním ojetých aut. To byl také můj nejlepší trénink na pozdější volební kampaň do Senátu.“

Do místnosti se vrátil Schiller a posadil se ke stolu. „Omlouvám se, že jsem musel odejít, ale právě jsem se dozvěděl, že zvláštní let se členy OSN na palubě havaroval někde na severním pobřeží Grónska.

Zatím se ví o více než padesáti mrtvých. O tom, že by někdo přežil, dosud žádné zprávy nejsou.“

„Byl na palubě nějaký sovětský zástupce?“ ptal se Vychotskij.

„Seznam cestujících ještě není k dispozici.“

„Teroristický bombový útok?“

„Na odpověď je ještě brzy, ale podle prvních strohých zpráv nešlo o nehodu.“

„Co to bylo za let?“ otázal se Nichols.

„Londýn – New York.“

„V severním Grónsku?“ opakoval Nichols zamyšleně. „To se museli dostat na tisíce mil ze svého původního kursu.“

„To zavání únosem,“ podotkl Vychotskij.

„Na místě jsou záchranné jednotky,“ objasňoval Schiller. „Nejdéle během hodiny bychom měli vědět víc.“

Senátorova tvář potemněla. „Mám nepříjemné tušení, že na palubě byla Hala Kamilová. Měla se vracet z Evropy do ústředí OSN v New Yorku, aby se tu příští týden zúčastnila plenárního zasedání.“

„Myslím, že George má pravdu,“ připojil se Vychotskij. „Cestovali s ní také dva ze sovětských delegátů.“

„To je šílenství,“ řekl Schiller, unaveně potřásaje hlavou. „Naprosté šílenství. Kdo by mohl co získat povražděním plného letadla lidí z OSN?“

Zprvu mu nikdo neodpověděl. Rozhostilo se dlouhé ticho. Korolenko zíral s prázdným výrazem v obličeji na desku stolu. Pak potichu pronesl: „Ahmad Jázid.“

Senátor se podíval Rusovi přímo do očí. „Vy jste to věděl.“

„Jen mě to napadlo.“

„Myslíte tedy, že Jázid si objednal smrt Kamilové?“

„Vím, že naše zpravodajská služba v Káhiře odhalila existenci islámské frakce, která tento útok plánovala.“

„A nic jste s tím neudělali, takže zemřelo padesát lidí.“

„Zmýlili jsme se v předpokladech,“ přiznal Korolenko. „Nevěděli jsme, jak a kdy má být ten atentát proveden. Předpokládali jsme, že život Kamilové bude v ohrožení, teprve až se vrátí do Egypta – a to ne od Jázida samotného, ale spíše od jeho fanatických následovníků. Jázid osobně totiž ještě nikdy nebyl dáván do souvislosti se žád-

ným teroristickým aktem. Vaše materiály ho popisují stejně jako ty naše – brilantní muž, který sám sebe považuje za muslimského Gándhího.“

„To dost vypovídá o hodnotě materiálů KGB a CIA,“ pronesl Vychotskij sladce.

„Je to prostě další příklad toho, jak se zpravodajští experti nechají napálit dobře naplánovanou dezinformační kampaní,“ povzdechl si senátor. „Ten chlap je větší psychopat, než jsme si mysleli.“

Schiller souhlasně přikývl. „Za tu tragédii je určitě zodpovědný Jázid. Jeho stoupenci by rozhodně nic takového neudělali bez jeho schválení.“

„Měl také motiv,“ poznamenal Nichols. „Kamilová má nesmírný šmrnc a šarm. Její popularita mezi lidmi a dokonce i u armády dalece přesahuje oblíbenost prezidenta Hasana. Doma plnila funkci jakéhosi nárazníku. Jestli je nyní po smrti, tak Egyptu zbývá do nastolení vlády extremistických mulláhů jen posledních pár hodin.“

„A až Hasan padne?“ otázal se Korolenko lišácky. „Jaká pak bude reakce Bílého domu?“

Schiller si s Nicholsem vyměnili zasvěcené pohledy. „Inu, stejná jako Kremlu,“ odpověděl Schiller. „Počkáme si, než se usadí prach.“

Z Korolenkova obličejů na okamžik zmizel jinak věčně přítomný úsměv. „A když, nebo spíše až spojené arabské síly zaútočí na Izrael?“

„Budeme Izrael maximálně podporovat, jako jsme to dělali i v minulosti.“

„Pošlete tam ale americké síly?“

„Pravděpodobně ne.“

„Arabští vůdci by mohli být zatraceně méně opatrní, kdyby se tohle dozvěděli.“ I

„Dělejte, jak myslíte. Pamatujte si ale jedno, Alexeji – *tentokrát* se ani nepokusíme na Izrael tlačit, aby se vzdal okupace Káhiry, Bejrútu nebo Damašku.“

„Chcete říct, že váš prezident Židům nebude stát v cestě, ani kdyby hodlali sáhnout k nukleárním zbraním?“

„Něco podobného,“ připustil Schiller s pečlivou lhostejností. Otočil se k Nicholsovi. „Kdo je na řadě?“

„Myslím, že já,“ odpověděl senátor a snažil se, aby jeho hlas zněl co možná nenuceně. Změna v prezidentově politice vzhledem ke Střednímu východu byla pro něj novinkou. „Začneme se sázkou padesáti centů?“

Rusové to nehodlali nechat bez komentáře. „To mi připadá velice závažné,“ poznamenal Vychotskij.

„Ke změně postoje už muselo někdy dojít,“ přiznal Nichols. „Podle posledního odhadu obsahují všechna ložiska ropy na americkém území asi osmdesát miliard barelů. Při ceně blížící se padesáti dolarům za barel si můžou naše naftařské společnosti dovolit zahájit opravdu rozsáhlý průzkum. A navíc můžeme samozřejmě i nadále počítat s mexickými a jihoamerickými rezervami. Důsledkem toho všeho je skutečnost, že se už nemusíme spoléhat výhradně na ropu ze Středního východu. Takže dáváme najevo – jestli si sovětská vláda přeje převzít celý ten arabský bordel, tady to má.“

Korolenko nemohl uvěřit svým uším. Díky hluboce zakořeněné ostražitosti byl v podstatě skeptikem. Na druhou stranu však znal Američany příliš dobře než aby je podezíral, že v záležitosti takovéto důležitosti by ho dokázali klamat či podvádět. Také senátor Pitt měl své pochybnosti nad tím, co se prezident rozhodl vzkázat sovětským zástupcům. Existovalo totiž značné riziko, že v momentě, kdy to Amerika bude nejvíce potřebovat, žádná ropa přes Rio Grande nepoteče. V Mexiku s dalo každou chvíli čekat, že vypukne revoluce.

Egypt byl prokletý fanatiky temných věků, jakým byl kupříkladu Jázid. Avšak Mexiko mělo také své blázny, jako třeba Topiltzina, považujícího se za vtělení Benita Juáreze a Emilia Zapaty, který zvěstoval návrat k náboženskému státu, vycházejícímu ze základů aztécké kultury. Podobně jako Jázid, i Topiltzin měl podporu miliónů chudých a ocitl se na dosah ruky od svržení stávající vlády.

Odkud všichni tito blázni pocházejí? napadlo senátora. Kdo ploidí takovéto démony? Když začal rozdávat, musel se vědomě soustředit, aby se mu netřáslы ruce.

„Pět karet, pánové. Hrajeme.“

Do děsivého ticha noci se tyčily obrovské postavy a svýma prázdnýma očima zíraly do pusté krajiny, jako by čekaly na nějakou neznámou sílu, jež je oživí. Chladné, kamenné sochy dosahovaly výšky dvoupodlažní budovy. Na jejich pochmurné, bezvýrazné tváře dopadal svit úplňku.

Před nějakými tisíci lety podpíraly střechu chrámu, stojícího na vrcholu pětistupňové pyramidy Quetzalcoatl v toltéckém městě Tula. Chrám zmizel, ale pyramida zde zůstala a byla archeology rekonstruována. Ruiny se nyní prostíraly podél nízkého horského hřebenu. V době rozkvětu města v jeho ulicích žilo a pohybovalo se na šedesát tisíc lidí.

Na toto místo však nyní zabloudilo jen nemnoho turistů a ty, kteří tak učinili, naplnila bázeň, vyvolaná dojmem opuštěnosti tohoto posvátného okrsku. Měsíc vrhal po celém mrtvém městě strašidelné stíny. Po strmých schodech směrem ke kamenným sochám na vrcholu pyramidy stoupal osamělý muž. Byl oblečen do evropských šatů s kravatou, v ruce držel kožený atašé kufřík.

Na každé z pěti teras se vždy na okamžik zastavil, aby si prohlédl vlasy se strašidelnými výjevy, zdobící kamenné stěny. Z doširoka rozevřených tlam různých hadů na návštěvníka hleděly lidské tváře, zatímco kamenní orli rvali zobáky lidská srdce. Muž poté pokračoval podél oltáře s vytesanými lebkami a hnáty, symboly užívanými o staletí později karibskými piráty.

Když konečně dosáhl vrcholu pyramidy a rozhlédl se kolem, byl zbrocený potem. Nebyl tu sám. Ze stínu vystoupily dvě postavy a nešetrně ho prohledaly. Pak ukázaly na kufřík v jeho ruce. Poslušně ho otevřel a strážci prohrabali jeho obsah. Jelikož žádnou zbraň nenašli, stáhli se opět tiše ke kraji chrámové plošiny.

Rivas se uvolnil a stiskl tajný vypínač v držadle kufříku. Malý magnetofon, ukrytý ve dvojitém víku, se začal pomalu otáčet.

Po necelé minutě se ze stínu velké kamenné sochy vynořil nějaký člověk. Byl oblečen do dlouhého hábitu z bílé látky, který sahal až k zemi. Jeho dlouhé vlasy byly svázané těsně u hlavy, takže skoro

připomínaly kohoutí ocas. Nohy měl ukryté pod dlouhým hábitem, avšak jeho paže byly holé a měsíční paprsky jasně odhalovaly náramky zhotovené ze zlata a vykládané tyrkysy.

Nebyl příliš vysoký. Rysy hladkého, podlouhlého obličeje svědčily o jeho indiánském původu. Tmavé oči si pečlivě prohlížely vysokého muže s příjemnou tváří, jehož civilizované oblečení se do těchto míst rozhodně nehodilo. Zkřížil paže a pronesl podivná slova, jež zazněla téměř lyricky.

„Jsem Topiltzin.“

„Mé jméno je Guy Rivas a jsem zvláštním zplnomocněncem prezidenta Spojených států.“

Rivas očekával, že se setká s poněkud starším člověkem. Bylo sice obtížné nějak přesně odhadnout věk tohoto mexického mesiáše, ale rozhodně nevypadal na víc než na třicet let.

Topiltzin pokynul k nízké zídce. „Nesedneme si k tomu povídání?“

Rivas s díky přikývl a posadil se. „Vybral jste si velice neobvyklou scénérii.“

„Ano, myslel jsem, že našemu setkání by mohla Tula vyhovovat.“ V tónu Topiltzinova hlasu se náhle objevilo opovržení. „Váš prezident měl strach, abychom spolu nehovořili na veřejnosti. Nepřál si popudit a rozhněvat své přátele v Mexico City.“

Rivas byl příliš zkušený, než aby se nechal nachytat. „Prezident mě požádal, abych vám vyjádřil jeho vděk za to, že spolu můžeme mluvit.“

„Očekával jsem někoho ve vyšším postavení v exekutivě.“

„Dal jste si podmínku, že budete hovořit jen s jedním člověkem. Pochopili jsme to tak, že si nepřejete žádného tlumočníka. A jelikož nehodláte mluvit ani anglicky, ani španělsky, zůstal jsem já, jako služebně nejstarší úředník, ovládající nahuatl, jazyk Aztéků.“

„Ovládáte ho velmi dobře.“

„Moje rodina imigrovala do Ameriky z města jménem Escampo. Naučili mě ten jazyk, ještě když jsem byl docela malý.“

„Znám Escampo, malou vesnici s hrdými lidmi, kteří jen taktak dokáží přežívat.“

„Vy prohlašujete, že skončíte s chudobou v celém Mexiku. Prezident se velice zajímá o vaše programy.“

„Proto vás za mnou poslal?“ otázal se Topiltzin.

Wyas přikývl. „Rád by s vámi navázal komunikaci.“

Následovalo ticho a přes obličej Topiltzina přeletěl poněkud pokrivený úsměv. „Mazaný člověk. Vzhledem k tomu, že tato země se nachází ve stavu ekonomického kolapsu, ví celkem jistě, že povstání mého lidu smete vládnoucí Partido revolucionario Institucional, a obává se proto zhoršení mexicko–amerických vztahů. Takže to hraje na obě strany.“

„Já nedokážu číst prezidentovy myšlenky.“

„Brzy pochopí, že velická většina mexického lidu už nechce sloužit jako rohožka mocných a bohatých. Mexičané mají už dost všelijakých politických podvodů a korupce. Už se nehodlají přehrabovat v odpadcích na špinavých, rozpadajících se předměstích měst. Už odmítají dál trpět.“

„A vy toho chcete dosáhnout vybudováním utopie na prachu starých Aztéků?“

„I váš národ by udělal dobře, kdyby se vrátil ke způsobům vašich otců zakladatelů.“

„Aztékové byli přece největšími řezníky celé Ameriky. Přizpůsobit moderní vládu starodávným barbarským zvyklostem je...“ Rivas se odmlčel. Málem řekl „idiotské“. Rychle se vzpamatoval a použil slovo „naivní“.

Topiltzinův oválný obličej ztuhl a jeho ruce se mimoděk několikrát sevřely. „Zapomínáte, že to byli španělští dobyvatelé, kteří povraždili naše společné předky.“

„Španělé by mohli to samé říct o Maurech, což by však na druhou stranu sotva dokázalo ospravedlnit inkvizici.“

„Co ode mě váš prezident chce?“

„Pouze mír a prosperitu pro Mexiko,“ odvětil Rivas v souhlasu se svými instrukcemi. „A slib, že nepovedete tuto zemi ke komunismu.“

„Já nejsem žádný marxista. Nenávidím komunismus stejně jako on. Mezi mými lidmi nejsou žádné guerillas.“

„To prezidenta potěší.“

„Naše nová aztécká vláda dosáhne velikosti, jakmile budou obětováni všichni bohatí, kteří získali svůj majetek kriminálním způsobem, zkorumpovaní úředníci a současní představitelé vlády a armády.“

Rivas si nebyl jistý, jestli teď dobře rozumí. „Mluvíte o popravách tisíců lidí.“

„Nikoliv, pane Rivas, já hovořím o posvátných obětech našim uctívaným bohům, Quetzalcoatlovi, Huitzilopochtlimu a Tezcatlipocovi.“

Rivas na něho nechápavě pohlédl. „Posvátné oběti?“

Topiltzin neodpověděl.

Rivas, který upíral pohled do té stoické tváře před sebou, náhle pochopil.

„Ne!“ vybuchl. „To nemůžete myslet vážně.“

„Naše země bude znovu známa pod svým aztéckým jménem Tenochtitlan,“ pokračoval Topiltzin nezúčastněným hlasem. „Staneme se náboženským státem. Nahuatl bude oficiálním jazykem. Obyvatelé země budou podléhat tvrdým regulačním opatřením. Cizí průmyslové podniky se stanou majetkem státu. V naši zemi budou smět zůstat pouze zde narození. Všichni ostatní budou vyhnáni.“

Rivas byl ohromen. Jenom tam v tichosti seděl, s obličejem bílým jako křída.

Topiltzin plynule pokračoval. „Z Ameriky nebudeme nakupovat naprosto žádné zboží a Spojeným státům naopak nebude dovoleno dovážet naši ropu. Naše dluhy u světových bank budou prohlášeny za neplatné a neexistující, všechny zahraniční vklady u nás budou konfiskovány. Budu také požadovat navrácení našich pozemků v Kalifornii, Texasu, Novém Mexiku a Arizoně. Abych toho dosáhl, hodlám pustit milióny našich lidí přes americké hranice.“

Topiltzinovy hrozby nebyly rozhodně nic zanedbatelného. Rivasův zmatený mozek teď ani nedokázal všechny ty hrůzné souvislosti naplno chápat.

„To je je přece čiré šílenství,“ pronesl Rivas zoufalým hlasem. „Prezident takovým absurdním požadavkům nebude ani naslouchat.“

„Myslíte, že mi nebude věřit?“

„Žádný duševně zdravý člověk by tomu nevěřil.“ Rivas nyní ve svém znepokojení zašel příliš daleko.

Topiltzin pomalu vstal a s očima doširoka otevřenýma a hlavou skloněnou promluvil naprosto bezbarvým hlasem. „Takže mu budu muset poslat takovou zprávu, aby tomu porozuměl.“ pozvedl ruku nad hlavu, paži nataženou proti temnému nebi.

Vtom se jako na znamení objevili čtyři Indiáni v bílých kápích, sepnutých u krku. Jinak byli nazí. Obklopili Rivase ze všech stran a rychle ho přemohli. Ten se překvapením nedokázal ani pohnout. Zvedli ho a přenesli k oltáři s vytesanými hlavami a hnáty. Tam ho hrubě položili na záda a přidrželi mu ruce a nohy.

Rivas byl zprvu příliš ochromený, než aby se bránil, příliš šokovaný, než aby byl schopen pochopit Topiltzinovy záměry. Když mu došla hrůznost celé situace, vykřikl: „Och, bože! To ne! Ne!“

Topiltzin chladně ignoroval vyděšeného Američana i hrůzu v jeho očích. Přistoupil k oltáři a kývl hlavou. Jeden z mužů roztrhl Rivasovi košili a obnažil jeho hrud’.

„Nedělejte to!“ žadonil Rivas.

V Topiltzinově pozdvižené levé ruce se náhle zničehonic objevil ostrý obsidiánový nůž. Ve světle měsíce se zablesklo jeho černé, jakoby skelné ostří.

Rivas zaječel. To byl poslední zvuk, který ze sebe vydal.

Pak se nůž ponořil.

Vysoké sochy shlížely na celý krvavý výstup s kamenným chladem. Byly svědky podobných ukázek nelidské krutosti již mnohokrát – naposledy před tisíci lety. V jejich unavených kamenných očích se neobjevil stín soucitu ani ve chvíli, kdy Rivasovo stále ještě tlukoucí srdce bylo vyrváno z jeho hrudi.

I přes spoustu lidí a jejich neutuchající aktivitu Pitta uchvátilo téměř hmatatelné ticho ledového severu. Všude panovala neuvěřitelná nehybnost, která zastírala i lidské hlasy a zvuky strojů. Připadal si, jako by se ocitl v ochromeném osamění uprostřed mrazícího boxu tohoto ztraceného světa.

Konečně se začalo rozednívat. Denní světlo však bylo filtrováno závojem zvláštní šedivé mlhy, díky níž neexistovaly stíny. Během dopoledne začaly sluneční paprsky pronikat i tímto mlžným oparem a obloha změnila barvu na oranžovobílou. Skalnaté vrcholky obklopující fjord, na něž ono neskutečné světlo dopadalo, připomínaly náhrobní kameny na zasněženém hřbitově.

Bezprostřední okolí havarovaného letadla začínalo vypadat jako oblast vojenské invaze. První přiletěla na místo flotila pěti helikoptér Vzdušných sil Spojených států, které dovezly jednotky Speciální armádní služby, tvořené po zuby ozbrojenými odhodlanými muži, již okamžitě obklopili trup a začali hlídkovat v okolí. O hodinu později přistáli vyšetřovatelé Federální agentury pro letecká neštěstí a okamžitě začali lokalizovat všechny úlomky letadla, které bude třeba odvézt. Poté následoval tým patologů, kteří označovali a odnášeli mrtvá těla do vrtulníků, jež je měly co nejrychleji přepravit do márnice letecké základny v Thule. Nakonec se dostavil i zástupce námořnictva, v osobě korvetního kapitána Knighta, který neočekávaně dorazil s lodí *Polar Explorer*. Když se ozvala série hlasitých zahoukání lodní sirény, odrážejících se od skalnatých stěn fjordu, ustaly na chvíli veškeré horečné aktivity a oči všech se obrátily k moři.

Polar Explorer se právě vyhýbal čerstvě vytvořeným krám, které se nenápadně sunuly téměř v úrovni hladiny, a prvním zimním ledovcům, připomínajícím ruiny gotických hradů. Loď pomalu vplouvala do ústí fjordu. Kolem zjizvené přídě se syčivě vzdouvala popelavě modrá voda, měnící svou barvu doběla.

Mohutná špice ledoborce se hladce prodírala mezi ledovými plotnami, až se zastavila necelých padesát metrů od vraku letadla. Knight nechal zastavit motory, sešplhal z paluby po žebříku na led a

velkoryse nabídl celou loď k dispozici bezpečnostním a vyšetřovacím týmům jako jejich hlavní stan. Tato nabídka byla také bez meškání vděčně přijata.

Bezpečnostní opatření udělala na Pitta dojem. Do této chvíle nebylo dokonce porušeno ani embargo vůči novinářům, které bylo na celou událost uvaleno. Na Kennedyho letišti bylo pouze oznámeno, že let OSN bude opožděn. Bylo však pouze otázkou času – maximálně tak jedné hodiny –, než se nějaký šťouravý korespondent něco dozví a spustí poprask.

„Myslím, že mi právě přimrzly oči k víčkům,“ postěžoval si sklesle Giordino. Seděl na sedadle pilota v helikoptéře agentury NUMA a pokoušel se vypít šálek kávy, ještě dřív než úplně zmrzne. „Je to studenější než vemeno dojné krávy v Minnesotě v lednu.“

Pitt se na svého přítele podíval trochu podezíravě. „Co ty o tom můžeš vědět? Vždyť jsi celou noc nevylezl z toho svého vyhřívaného kokpitu.“

„Já dostanu omrzliny už při pohledu na kostku ledu ve sklenici skotské.“ Giordino natáhl před sebe ruku a roztáhl prsty. „Jen se na to podívej. Jsem tak ztuhlý mrazem, že ji ani nesevřu v pěst.“

Pitt náhodou pohlédl bočním okénkem ven a uviděl korvetního kapitána Knighta, jak se sem plahočí od lodi po ledové pláni. Vrátil se tedy do hlavní kabiny a otevřel nákladová dvířka v okamžiku, kdy Knight vstoupil na schůdky. Giordino lítostivě zakvílel, jelikož zevnitř uniklo něco drahocenného tepla a do kabiny zavál mrazivý vzduch.

Knight mávnutím ruky oba pozdravil a vlezl dovnitř. Kolem úst se mu vznášel oblak páry. Sáhl do vnitřní kapsy své parky a vytáhl odsud láhev v koženém obalu.

„Malý pozdrav z ošetřovny. Koňak. Nemám ani tušení, co je to za značku. Přesto mě ale napadlo, že pro to najdete nějaké použití.“

„Mám dojem, že jsi teď právě poslal Giordina do nebe,“ pronesl Pitt se smíchem.

„Radši bych byl v pekle,“ zamumlal Giordino. Otevřel láhev a soustředil se na vychutnání brandy, která mu stékala jícnem do žaludku. Pak znovu zvedl ruku a sevřel ji v pěst. „Myslím, že jsem vyléčený.“

„V každém případě se tady můžeme zabydlet,“ poznamenal Knight. „Dostali jsme rozkaz zůstat tu příštích dvacet čtyři hodin. Jestli, pánové, prominete tu slovní hříčku, tak nás chtějí nechat u ledu, dokud celá ta záchranná operace neskončí.“

„Jak se daří těm, co přežili?“ dotazoval se Pitt.

„Slečna Kamilová docela klidně odpočívá. Mimochodem, ptala se po tobě. Povídala něco o tom, že máte dnes spolu v New Yorku povečeřet.“

„Povečeřet?“ otázal se Pitt jako nevinátko.

„Je to legrační,“ pokračoval Knight. „Ale těsně předtím, než doktor Gale ošetřil poraněné vazy v koleně té stevardce, také ona se zmínila o nějakém pozvání na večeři s tebou.“

Pitt měl v obličejí výraz naprosté nevinnosti. „Zřejmě mají obě hlad.“

Giordino zakoulel očima a znovu si přihnul z láhve. „Myslím, že něco podobného jsem už kdysi slyšel.“

„A jak je na tom stevard?“

„Ten je v horším stavu,“ odpověděl Knight. „Doktor si ale myslí, že se z toho dostane. Jmenuje se Rubin. Když na začátku narkózy usínal, fantazíroval cosi o tom, že kdosi zavraždil prvního i druhého pilota a pak z letadla během letu zmizel.“

„Třeba to ani tak divoká historka není,“ poznamenal Pitt. „Pilotovo tělo stále ještě nenašli.“

„To se mě netýká,“ pokrčil Knight rameny. „Mám toho dost, o co se musím starat, i bez zabředání do nějakých nevysvětlitelných leteckých záhad.“

„Jak jsme na tom s tou ruskou ponorkou?“ zeptal se Giordino.

„Držíme ten objev pod pokličkou, dokud o něm osobně neporeferujeme našim náčelníkům ve Washingtonu. Bylo by dost hloupé, kdybychom to všechno zbabrali jenom kvůli nějakému pitomému úniku informací. Ta havárie letadla je pro nás vlastně velké štěstí. Dává nám to pádný důvod zamířit nejkratší cestou domů do našeho doku v Portsmouthu v okamžiku, kdy budou zranění letecky převezeni do nemocnice na pevninu. Doufejme, že tahle neplánovaná diverze zmate analytiku sovětské špionáže natolik, že nám dají pokoj.“

„S tím moc nepočítej,“ zchladil jeho nadšení Giordino, který začínal docela pěkně žhnout v obličejí. „Jestli Rusové pojmu sebe-menší podezření, že jsme snad byli úspěšní, a budou natolik parano-ičtí, aby se domnívali, že jsme tu havárii letadla sami nastavili, pak po nás vyrazí se všemi svými záchrannými plavidly, s podporou vá-lečných lodí a celým hejnem letadel. Jakmile tu ponorku lokalizují, vyloví ji a odtáhnou na svou základnu v Severomorsku na poloostro-vě Kola.“

„Nebo ji vyhodí do povětří,“ dodal Pitt.

„Že by ji zničili?“

„Sověti nevlastní technologii k větším záchranným akcím. Takže jejich primárním zájmem bude zejména to, aby se jejich po-norka nedostala do ruky někomu jinému.“

Giordino podal Pittovi láhev s koňakem. „Nemá cenu, abychom se tu vybavovali o studené válce. Proč bychom se nemohli vrátit na loď, kde je pěkně sucho a teplo?“

„To byste klidně mohli,“ souhlasil Knight. „Vy dva jste už svůj díl práce odvedli.“

Pitt se protáhl a začal si zapínat parku. „Myslím, že se půjdu projít.“

„Nevrátíš se tedy ještě s námi?“

„Za chvíli. Napadlo mě, že bych se stavil u těch archeologů a podíval se, jak se jim daří.“

„Zbytečná cesta. Doktor za nimi poslal jednoho člověka ze své-ho týmu. Ten už se vrátil. Až na pár odřenin a pohmožděnin jsou prý úplně v pořádku.“

„Stejně by mě zajímalo, co to tu vykopali,“ trval na svém Pitt.

Giordino se už vyznal v Pittově způsobu uvažování. „Třeba tu našli pár starých řeckých amfor, že?“

„Neuškodí, když se po tom poptám.“

Knight uštědřil Pittovi tvrdý pohled. „Dávej si pozor, co jim řek-neš

„Neboj se, stále mám po ruce tu historku o našem geologickém průzkumu

„Co cestující a posádka letadla?“

„Všichni zůstali uvězněni v kabině a zemřeli, buď na hypotermii, nebo zmrzli v ledové vodě.“

„Myslím, že lhát umí docela dobře,“ poznamenal suše Giordino.

„Dobře,“ přikývl souhlasně Knight. „Chápeš, o co jde. Jenom jim neříkej nic, co nemusí vědět.“

Pitt otevřel nákladní dveře helikoptéry a neurčitě na ně kývl. „Nečekejte na mě“

Pak vykročil do mrazu.

„Jo je ale umíněný chlap,“ zamumlal Knight. „Já nevěděl, že se tolik zajímá o starožitnosti.“

Giordino oknem sledoval Pitta, jak rázuje napříč ledovou plání. Pak si povzdechl „On také ne.“

Led byl pevný a hladký, takže Pitt na své cestě přes fjord postupoval docela rychle. Cestou si všiml, jak se od severozápadu blíží hrozivý šedivý mrak. Počasí se mohlo během několika minut proměnit z jasného slunečného dne ve sněhovou bouři, ve které zmizí veškeré orientační body. Představa, že by tu bez kompasu mohl zůstat bloudit, se mu ani v nejmenším nezamlouvala. Přidal proto do kroku. Nad ním se vznášel párek bílých rarohů. Tito ptáci, na něž tvrdé arktické podnebí zdánlivě nepůsobilo, byli jedněmi z mála živočichů, kteří zůstávali na severu i během kruté polární zimy.

Pitt cestou k jihu překročil pobřeží fjordu a zamířil ke sloupu kouře, vinoucím se v dálce nad chatou archeologů. Náhle před sebou uviděl vzdálenou a rozmazanou skvrnu. Připadalo mu, že se na ni dívá z opačného konce dalekohledu.

Pitt byl jen asi deset minut chůze od tábora, když bouře udeřila. Jednu chvíli viděl téměř dvacet kilometrů daleko, a vzápětí dohlédl necelých pět metrů.

Dal se do běhu a jen doufal, že se pohybuje v alespoň trochu přímém směru. Vítr hnal sníh téměř horizontálně. Ten narážel do jeho levého ramene, takže se musel proti němu naklánět.

Vichřice zesílila a zaútočila na něj tak silně, že sotva dokázal vzpřímeně stát. Nyní se jen slepě šoural dál kupředu, s hlavou skloněnou, počítaje krok za krokem. Pažemi si zakrýval hlavu. Dobře věděl, že nedokáže postupovat delší dobu naslepo, bylo jen otázkou

času, kdy se začne motat v kruzích. Stejně tak si byl vědom i toho, že může projít kolem chaty archeologů ve vzdálenosti třeba jen několika metrů a přitom ji vůbec nemusí spatřit. Pak by ve své samotě klopýtal tak dlouho, až by vysílením padl.

I přes významně zmrazující vliv větru ho jeho oblečení udržovalo v relativním teple a podle rychlosti vlastního pulsu soudil, že se ani nijak nadměrně nenamáhá.

Když odhadl, že se dostal zhruba do blízkosti archeologického tábora, zastavil se. Po chvíli udělal dalších třicet kroků a znovu se zastavil.

Obrátil se doprava a popošel asi tři metry, dokud stále ještě viděl své stopy, přes něž se nyní z opačného směru hnal vítr se sněhem. Pak se vydal rovnoběžně s původní stopou zpět, podobně jako před nedávným křížovali s lodí nad mořským dnem. Ušel přibližně šedesát kroků. Tou dobou už jeho staré otisky ve sněhu začínaly slábnout a mizet. Takovýmto způsobem prošel celkem pět rovnoběžných tras. Potom se znovu obrátil doprava a pokračoval v pátrání do té doby, než narazil na nyní již téměř úplně zavátou původní řadu stop. Poté zahájil podobnou křížovou pátrací proceduru na levé straně. Po třetí obrátce vklopýtal do závěje a narazil přímo do kovové stěny chaty. Obešel dva její rohy, než narazil na napjaté lano vedoucí ke vchodu. S obrovskou úlevou strčil do dveří. V duchu si vychutnával vědomí, že ještě před chvílí se nacházel v ohrožení života a že to nebezpečí překonal. Vstoupil dovnitř a celý se napjal zvědavostí.

Nebyla to obytná chata, ale velká konstrukce z vlnitého plechu, postavená nad místem vykopávek. Vnitřní teplota nebyla příliš nad bodem mrazu, ale budova poskytovala dokonalou ochranu před venkovní vichřicí.

Jediné světlo vycházelo z Colemanovy lampy. Nejprve se domníval, že místo je zcela opuštěné, avšak za okamžik se z koryta v zemi vynořila hlava a po ní ramena. Postava klečela zády k Pittovi a zdálo se, že je plně pohroužená do opatrného odhrabávání kamínků z malé římsy ve výkopu. Pitt vystoupil ze stínu a pohlédl k zemi. „Jste připravená?“

Lily se prudce otočila, spíše překvapená než polekaná. Do očí jí svítilo světlo, takže jediné, co viděla, byly neurčité obrysy jeho postavy. „Připravená k čemu?“

„Vyjít si do města.“

Teprve teď poznala Pittův hlas. Pozvedla lampu a pomalu vstala. Zadívala se mu do obličeje, ve kterém ji znovu zaujaly Pittovy oči. Toho naopak upoutaly její temně rudé vlasy, které se v ostrém světle syčící Colemanovy lampy blýskaly jako oheň.

„Pan Pitt... že ano?“ Stáhla si pravou rukavici a napřáhla ruku.

On také stáhl rukavici a pevně jí ruku stiskl. „Mám radši, když mi dámy říkají Dirku.“

Lily náhle pocítila rozpaky jako nějaká nedospělá holčička. Měla na sebe vztek, že není nalíčená, a napadlo ji, jestli vnímá mozoly na její ruce. A co bylo úplně nejhorší, cítila, že se červená.

„Lily... Sharpová,“ vykoktala. „Já i moji přátelé jsme doufali, že vám budeme moct poděkovat za včerejšek. Myslela jsem, že to o té večeri byl jenom žert. Skutečně jsem si nemyslela, že vás opět uvidím.“

„Jak můžete slyšet...,“ odmlčel se a hlavou pokynul směrem ke skučícímu větru venku, „ani sněhová bouře není schopná mě zadržet.“

„Musíte být blázen.“

„To ne, jenom trouba, který si myslel, že dokáže arktickou bouři předběhnout.“

Oba se zasmáli a napětí povolilo. Lily začala šplhat z výkopu ven. Pitt ji chytil za paži a pomohl jí. Když bolestivě ucukla, rychle svůj stisk uvolnil.

„Neměla byste vlastně vůbec chodit.“

Lily se statečně ušklíbla. „Jsem jenom trochu ztuhlá a bolavá tou spoustou modřin, které vám nemůžu ukázat, ale přežiju to.“

„Pitt pozvedl lampu a rozhlédl se po podivných skupinách kamenů kolem místa vykopávek. „Co to tady máte?“

„Starodávnou eskymáckou vesnici, kde žili lidé zhruba v prvním až čtvrtém století po Kristu.“

„Jmenuje se to nějak?“

„Nazýváme tohle místo Vesnice v Gronquistově zálivu – podle doktora Hirama Gronquista, který ji tady před pěti lety objevil.“

„Není to jeden ze tří mužů, se kterými jsem se včera v noci setkal?“

„Byl to ten veliký chlap v bezvědomí.“

„Jak se mu daří?“

„Až na obrovskou fialovou bouli na čele dobře. Přisahá, že ho ani nebolí hlava, ani mu není špatně. Když jsem ho viděla naposledy, právě pekl krocana.“

„Krocana?“ opakoval Pitt překvapeně. „To tedy musíte mít prvotřídní zásobování.“

„Každé dva týdny sem z Thuly přilétá letadlo Minerva s vertikálním startem, které univerzité zapůjčil jeden bohatý bývalý absolvent.“

„Já myslel, že provádět vykopávky takhle daleko na severu se dá jenom uprostřed léta, kdy při teplotě nad nulou země rozmrzne.“

„Všeobecně řečeno, je to pravda. Avšak s pomocí takovéhoho prefabrikovaného přístřeší, vztyčeného nad místem hlavních vykopávek, můžeme pracovat od dubna až do října.“

„Nenašli jste tu něco mimořádného, jako kupříkladu něco, co sem nepatří?“ Lily vrhla na Pitta zvláštní pohled.

„Proč se ptáte?“

„Ze zvědavosti.“

„Podařilo se nám vykopat celé stovky zajímavých artefaktů, ilustrujících životní styl a technologie prehistorických Eskymáků. Máme je všechny v chatě, jestli se na ně chcete podívat.“

„Existuje nějaká šance, že bych si je mohl prohlédnout nad porcí krocana?“

„Ta šance je dobrá až výborná. Doktor Gronquist je vyhlášený kuchař.“

„Hodlal jsem vás všechny pozvat na večeři na loď, avšak ta sněhová bouře mi pokazila plány.“

„Já i mí kolegové ale vždycky rádi u stolu uvítáme nějakou novou tvář.“

„Vy jste přece jen našli něco doopravdy neobvyklého, že?“ otázel se náhle Pitt.

Lilyiny oči se podezíravě rozšířily.

„Jak to víte?“

„Bylo to Řecko nebo Řím?“

„Římská říše. Přesněji řečeno – Byzanc.“

„Jaká Byzanc?“ vyptával se Pitt s náhle tvrdým pohledem. „Jak stará?“

„Zlatá mince, konec čtvrtého století.“

Pitt se uvolnil. Prudce se zhluboka nadechl a pak pomalu vypouštěl vzduch z plic.

Lily ho pozorovala poněkud zmateně a s nemalým podrážděním. „Vysvětlete mi to!“ vyzvala ho Lily úsečně.

„Co kdybych vám řekl,“ začal Pitt zvolna, „že na dně moře leží řada amfor, která ukazuje do tohoto fjordu?“

„Amfory?“ překvapeně opakovala Lily.

„Mám je nafilmované na záznamu naší podmořské kamery.“

„Tak oni sem skutečně dorazili.“ Ted' mluvila málem jako v transu.

„Dopřavdy přepluli Atlantik. Takže Římané vstoupili do Grónska ještě před Vikingy.“

„Důkazy tomu nasvědčují.“ Pitt uvolnil paži, doposud objímající Lily kolem pasu, a zamířil ke dveřím. „Když už mluvíme o směřování, jsme tady v zajetí dokud sněhová bouře potrvá, nebo ten provaz přede dveřmi vede k vaší chatě?“

Přikývla. „Ano, lano je napjaté mezi oběma budovami.“ Zmlkla a zahleděla se do výkopu, ve kterém našla minci. „V roce 350 před Kristem vykonal jakýsi řecký mořeplavec jménem Pytheas jednu impozantní cestu. Podle legendy se plavil na sever do Atlantiku, až nakonec dosáhl Islandu. Je zvláštní, že neexistují žádné záznamy ani legendy ohledně římské výpravy, která se dostala takhle daleko na sever a na západ, a přitom se konala o celých sedm set padesát let později.“

„Pytheas měl prostě štěstí – dostal se zpátky domů, takže o svém putování mohl vyprávět.“

„Vy myslíte, že Římané, kteří byli zde, se domů nevrátili?“

„Ne, myslím, že jsou stále ještě tady.“ Pitt se na ni zadíval s rozhodným výrazem v očích. „A vy a já, krásná dámo, je najdeme.“

ČÁST II

Serápis

14. října 1991
Washington, D. C.

14

Hlavní město se halilo do závoje studeného mrholení, které před sebou hnal nepříjemný vítr. Na rohu Sedmnácté a Pennsylvania Avenue, přímo před starou vládní budovou, zastavil taxík. Muž oblečený v poštácké uniformě vystoupil ze zadního sedadla auta a nařídil řidiči, aby počkal. Pak se naklonil dovnitř vozu a vytáhl odtud balíček v rudém hedvábí. Kvapně přešel chodník, sestoupil po několika schodech a vešel do místnosti příjmu pošty.

„To je pro prezidenta,“ pronesl se španělským přízvukem.

Zaměstnanec poštovní služby balíček zapsal, včetně přesného času přijetí. Pak vzhlédl a usmál se. „Pořád ještě prší?“

„Je to spíš jenom takové mrholení.“

„I to stačí, aby se člověk cítil pěkně mizerně.“

„A navíc ten hrozný provoz v ulicích,“ dodal doručovatel a zatvářil se mrzutě.

„Přesto vám přeju hezký den.“

„Vám taky.“

S tím doručovatel odešel. Poštovní úředník vzal balíček a vložil ho pod rentgen.

Pak kousek odstoupil a zadíval se na obrazovku, která ukazovala zabalený předmět. Na první pohled bylo jasné, že jde o kufřík, ale dále ho to poněkud mátlo. Uvnitř nebyly žádné papíry, ani stopa po nějakém tvrdém předmětu typického tvaru a nic, co by připomínalo výbušninu. S rentgenováním různých předmětů měl již dlouhá léta zkušenosti, ale tentokrát nevěděl, co si o tom má myslet.

Zvedl telefon a přednesl svůj požadavek osobě na druhém konci. Ani ne za dvě minuty se dostavil bezpečnostní agent se psem.

„Máte něco pro moji Sweetpea?“ ujišťoval se agent.

Poštovní úředník přikývl a položil balíček na zem. „Na rentgenu nevím, co si tom mám myslet.“

Sweetpea, na rozdíl od svého jména, ve skutečnosti rozhodně nic sladkého nepřipomínala. Byla kříženec, plod krátké známosti mezi beaglem a jezevčíkem. Měla velké hnědé oči, nevelké tlusté tělo, podpírané krátkýma hubenýma nohama. Sweetpea však byla dokonale vycvičená, takže dokázala vyčenichat jakoukoliv výbušninu, od té nejobyčejnější až po exotickou. Oba muži ji nyní pozorovali, jak obchází balíček s chvějícím se nosem, podobná zavalitá matrona očuchávající řadu lahviček s parfémů.

Náhle se zarazila a celá ztuhla. Zježily se jí chlupy na krku i na hřbetě a začala couvat. V psím obličejí se objevil podivně podezíravý až znechucený výraz a fenka začala vrčet.

Agent vypadal překvapeně. „Takhle normálně nereaguje.“

„Uvnitř je něco divného,“ přidal se poštovní úředník.

„Komu je ten balíček adresovaný?“

„Prezidentovi.“

Agent přešel k telefonu a vytočil jedno číslo. „Raději by sem měl přijít Jim Gerhart.“

Gerhart, zvláštní agent odboru fyzické bezpečnosti Bílého domu, přijal telefonní hovor u svého stolu, kde chvatně pojídal oběd. Okamžitě se odebral do místnosti pro příjem pošty.

Zaznamenal reakci psa a prohlédl si balíček pod rentgenem. „Nevidím žádné dráty ani detonátor,“ poznamenal svým protáhlým hlasem rodáka z Georgie.

„Bomba to není,“ souhlasil poštovní úředník.

„Oukej, tak to otevřeme.“

Když byl červený hedvábný obal opatrně odstraněn, objevil se černý atašé kufřík. Nenesl žádné označení, dokonce ani jméno výrobce nebo číslo modelu. Namísto číselných zámků tu na přezkách byly štěrbinové pro klíček.

Gerhart zkusil otevřít najednou oba zámkové. Obě přezky odskočily současně.

„Okamžik pravdy,“ pronesl s opatrným úšklebkem.

Položil ruce na dva rohy víka a pomalu ho zvedal, až se kufřík naplno otevřel a objevil se jeho obsah.

„Ježíšikriste!“ vyjekl Gerhart.

Bezpečnostní agent zbledl a odvrátil se. Zaměstnanec poštovní služby vydal dávivý zvuk a vyrazil do umyvárny.

Gerhart prudce zaklapl víko. „Odvezte tu věc do Univerzitní nemocnice George Washingtona.“

Bezpečnostní agent musel nejprve polknout žluč, která se mu nahrnula do krku a teprve pak byl schopen promluvit. Nakonec ze sebe s obtížemi dostal: „Je ta věc skutečná, nebo jde o nějaký hal-loweenský trik? Nebo to snad má být nějaké žertovné překvapení?“

„Je to skutečné,“ potvrdil ponuře Gerhart. „A věřte mi, že žádné žertovné překvapení to rozhodně není.“

Dale Nichols se ve své kanceláři v Bílém domě pohodlně opřel v houpacím křesle a upravil si brýle na čtení. Možná už podesáté se probíral tlustým svazkem listin, který mu poslal Armando Lopéz, prezidentův vrchní ředitel odboru pro záležitosti Latinské Ameriky.

Nichols svým zjevem připomínal univerzitního profesora, kterým také ve skutečnosti byl, než ho prezident přesvědčil, aby vyměnil klidnou posluchárnu v univerzitním kampusu ve Stanfordu za politickou žumpu ve Washingtonu. Jeho počáteční zdráhavost se posléze změnila v pobavené ohromení, to když objevil svůj skrytý talent k manipulování byrokracií Bílého domu. Kštici hnědých vlasů mu uprostřed rozdělovala upravená pěšinka. Staromódní brýle s malými okrouhlými skly a drátěnými obroučkami vypovídaly o konzervativní cílevědomé povaze, která s výjimkou bezprostředního úkolu dokázala nevnímat cokoliv jiného. Celkový dojem dokreslovaly pro akademické prostředí tolik typický motýlek a nezbytná dýmka.

Nyní si ji zapálil, aniž by odtrhl oči od výstřižků z mexických novin a časopisů, zabývajících se jediným tématem. Tím námětem byl Topiltzin.

Výstřižky obsahovaly rozhovory, které charismatický novodobý mesiáš poskytl oficiálním zástupcům středo- a latinskoamerických zemí. Rozhodně odmítal hovořit s americkými novináři, stejně jako se zástupci americké vlády. Nikomu z nich se rovněž nepodařilo proniknout přes val osobní Topiltzinovy ochranky.

Nichols se naučil španělsky v průběhu svého dvouletého mandátu v mírových silách v Peru, takže článkům bez problémů rozuměl. Přitáhl si poznámkový blok a začal si zapisovat seznam požadavků a konstatování, které Topiltzin vznesl nebo učinil během uvedených interview.

1) Topiltzin popisuje sám sebe jako člověka pocházejícího z těch nejchudších chudých. Narozen údajně v chatrči z lepenky na divoké skládce odpadků na okraji města Mexico City, aniž by znal den, měsíc či rok narození. Jakýmsi způsobem přežil a dokonale poznal, co to znamená žít v zápachu hnoje a bahna mezi hejny much, uprostřed hladových bezdomovců.

2) Přiznává, že nemá žádné školy. O jeho dětství a mládí až do doby, kdy se vynořuje jako samozvaný kněz archaického toltécko-aztéckého náboženství, neexistují žádné zprávy.

3) Prohlašuje se za reinkarnaci Topiltzina, vládce Toltéků z desátého století, který býval ztotožňován s bájným bohem Quetzalcoatlem.

4) Jeho politická filosofie je poněkud šílenou směsí starodávné kultury a zvláštního druhu autokratického bezpartijního systému vlády jednoho člověka. Zdá se, že vůči mexickému lidu hodlá hrát roli benevolentního otce. Přitom ignoruje otázky, jak hodlá oživit rozvrácené mexické hospodářství. Odmítá rovněž diskutovat o způsobu restrukturalizace vlády poté, co se dostane k moci.

5) Je fascinujícím řečníkem. Dosahuje téměř zázračného duchovního spojení se svými posluchači. Mluví pouze jazykem starých Aztéků, užívá tlumočníka. Tento jazyk je stále používán mnoha Indiány v centrálních oblastech Mexika.

6) Hlavní část jeho příznivců tvoří fanatici. Jeho popularita se šíří celou zemí jako příslovečná přílivová vlna. Politicé analytici předpovídají, že by mohl vyhrát celonárodní volby rozdílem téměř šesti procentních bodů. Přesto odmítá účast ve volbách s logickou námitkou, že zkorumpovaní politici se nikdy nevzdají vlády, i kdyby ve volbách prohráli. Topiltzin hodlá převzít moc na základě jednostranného všeobecného vyhlášení.

Nichols odložil dýmku do popelníku a zamyšleně se na chvíli zadíval ke stropu. Pak se znovu dal do psaní.

ZÁVĚR: Topiltzin je buď neuvěřitelným ignorantem, nebo neuvěřitelně nadaným politikem. Ignorantem je v případě, že je skutečně tím, za koho se prohlašuje. Nadaným politikem v tom případě, že v jeho šilenství je nějaká metoda, jakýsi cíl, známý pouze jemu. Problém, problém, problém.

Nichols znovu pročetl novinové články ve snaze najít klíč k Topiltzinovu charakteru. Vtom zazvonil telefon. Zvedl sluchátko.

„Prezident na lince jedna,“ ozvala se sekretářka.

Nichols stiskl příslušný knoflík. „Ano, pane prezidente.“

„Máte nějakou zprávu o Guy Rivasovi?“

„Ne, nic.“

Na prezidentově straně nastalo krátké odmlčení. Pokračoval až po malé chvíli. „Měl se se mnou setkat už před dvěma hodinami. Mám o něj starost. Kdyby se i dostal do nějakých problémů, jeho pilot by nám to už touhle dobou měl nahlásit.“

„Rivas ale neletěl do Mexico City letadlem Bílého domu,“ vysvětloval Nichols. „V zájmu utajení se rozhodl cestovat normální linkou jako obyčejný turista. Měl dokonce letenku do turistické třídy.“

„Chápu,“ řekl prezident souhlasně. „Kdyby se prezident De Lorenzo dozvěděl, že jsem za jeho zády vyslal osobního vyslance, aby se spojil s opozicí, určitě by to považoval za urážku a zrušil by účast na konferenci v Arizoně plánované na příští týden.“

„Která je v našem prvořadém zájmu,“ dopověděl Nichols.

„Máte nějaké podrobnosti ohledně toho neštěstí letadla OSN?“ změnil náhle prezident téma rozhovoru.

„Ne, pane,“ odvětil Nichols. Jediná zpráva, kterou jsem dostal, říká, že Hala Kamilová žije.“

„Ona a dva členové posádky. Zbytek zemřel na nějakou otravu.“

„Otravu?“ vyhrkl nevěřicně Nichols.

„To říká zpráva vyšetřovatelů. Podle nich se pilot nejprve pokusil všechny na palubě otrávit a pak nad Islandem vyskočil s padákem z letadla.“

„Takže pilotem musel být nějaký podvodník.“

„To se nedozvíme, dokud nebude nalezeno jeho tělo – ať živé či mrtvé.“

„Bože můj, jaké teroristické hnutí by mohlo mít důvod zabít přes padesát představitelů OSN?“

„Zatím se k tomu činu nikdo nepřihlásil. Martin Brogan z CIA se domnívá, že to je opravdu dílo teroristů, pak tentokrát řádně přestřelili.“

„Cílem mohla být Hala Kamilová,“ navrhl Nichols. „Ahmad Jázid přece přísahal, že ji zlikviduje.“

„Tuhle možnost samozřejmě vyloučit nemůžeme,“ připustil prezident.

„Dozvěděli se o něčem z toho novináři?“

„Celá záležitost bude ve všech novinách a televizních vysíláních nejdéle do jedné hodiny. Neviděl jsem důvod, proč to tajit.“

„Existuje něco, co byste si přál, abych udělal, pane prezidente?“

„Uvítal bych, Dale, kdybyste mohl monitorovat reakce lidí kolem prezidenta De Lorenza. Na palubě toho letadla bylo jedenáct delegátů a zástupců Spojených národů z Mexika. Vyjádřete mým jménem mexické vládě naši soustrast a nabídnete jí spolupráci do té míry, jak jenom to budou okolnosti dovolovat. Ach ano, měl byste také informovat Julia Schillera z ministerstva zahraničí, abychom o sebe neklopýtali.“

„Zařídím, aby se do toho můj personál co nejdříve pustil.“

„A dejte mi vědět okamžitě, jakmile se dozvíte něco o Rivasovi.“

„Jistě, pane prezidente.“

Nichols zavěsil a znovu se přiměl soustředit na papíry před sebou. Teď ho napadlo, jestli za tím vražedným útokem na letadlo OSN nemůže být náhodou Topiltzin. Jenom kdyby tu objevil nějakou nitku, které by se mohl chytit.

Nichols nebyl žádný detektiv. Chyběl mu dar chladné kalkulace, rozkrývání zkoumaného jevu vrstvu po vrstvě, dokud nezjistí jeho

skutečnou podstatu. Jeho akademická specializace spočívala spíše v systémových předpovědích změn mezinárodní politiky.

Topiltzin pro něj představoval záhadu. Hitler měl zavádějící vizi árijské nadřazenosti. Chomejního zase poháněl náboženský zápal, aby navrátil Střední východ do lůna středověkého muslimského fundamentalismu. Lenin kázal křížácké tažení komunismu.

Co bylo cílem Topiltzina?

Mexiko Aztéků? Návrat do minulosti? Žádná moderní společnost přece nemůže fungovat podle takto archaických pravidel. Mexiko není země, kterou by bylo možno řídit podle nějakých donkichotských fantazií. Za tím mužem musí existovat nějaká jiná hnací síla. Nichols se se svými dohady pohyboval ve vakuu. Obrázek Topiltzina mu připomínal spíše karikaturu padoucha.

Do kanceláře vstoupila jeho sekretářka a položila mu na stůl složku papírů. „Zpráva CIA, kterou jste si přál – a na lince tři máte hovor.“

„Kdo je to?“

„Nějaký James Gerhart,“ odpověděla.

„Ten je od bezpečnosti Bílého domu,“ poznamenal Nichols. „Neříkal, co chce?“

„Jenom že je to něco naléhavého“

Nicholse se zmocnila zvědavost. Zvedl sluchátko. „Tady je Dale Nichols.“

„Jim Gerhart. Pane, mám na starosti...“

„Ano, já vím,“ přerušil ho Nichols. „O co jde?“

„Myslím, že by bylo nejlepší, kdybyste mohl zaskočit na patologii nemocnice George Washingtona.“

„Univerzitního špitálu?“

„Ano, pane.“

„Proč bych to dělal, ksakru?“

„Raději bych to neříkal po telefonu.“

„Jsem velice zaměstnaný, pane Gerharte. Budete muset být trochu konkrétnější.“

Nastalo krátké ticho. „Jedná se o záležitost, týkající se vás i prezidenta. Víc vám říct nemůžu.“

„Copak mi nemůžete alespoň něco naznačit?“

Gerhart toto pobídnutí ignoroval. „Jeden z mých lidí právě čeká před dveřmi vaší kanceláře. Odveze vás do nemocnice. Počkám tam na vás v čekárně.“

„Poslyšte, Gerharte...“ To bylo vše, co Nichols stačil říct, než uslyšel oznamovací tón.

Mrholení se změnilo v déšť. Nicholsova nálada věrně ohrázela ponuré počasí, když ho vedli vchodem univerzitní nemocnice na patologii. Ten éterový zápach, prostupující celou budovu, prostě nenáviděl.

Přesně jak slíbil, Gerhart na něj čekal v čekárně. Oba muži se podle vidění i jména znali, ale ještě spolu přímo nehovořili. Gerhart se přiblížil o několik kroků, ale ruku k pozdravu nenabídl.

„Děkuji, že jste přišel,“ pronesl oficiálním tónem.

„Proč jsem tady?“ otázal se Nichols přímo.

„Kvůli identifikaci.“

Nicholse náhle přepadlo neblahé tušení. „Kdo to je?“

„Byl bych raději, abyste tohle pověděl vy mně.“

„Na prohlížení mrtvol nemám žaludek.“

„Tohle vlastně není typická mrtvola, ale silný žaludek potřebovat budete.“

Nichols pokrčil rameny. „Dobře tedy. Pojd'te, ať to máme za sebou.“

Gerhart mu podržel dveře a vedl ho dlouhou chodbou do prostorné místnosti, jejíž podlaha i stěny byly obloženy velkými bílými kachlíky. Podlaha se od stěn lehce svažovala do středu, kde byl umístěn kanálek. Uprostřed laboratoře stál osamocený stůl z nerezové oceli. Na něm ležel jakýsi podlouhlý objekt, ne vyšší než tři centimetry, zakrytý bílou neprůhlednou plachtou z umělé hmoty.

Nichols se na Gerharta překvapeně podíval. „Co tu mám identifikovat?“

Gerhart beze slova pokrývku pozvedl a odhrnul, až spadla zmačkaná na zem.

Nichols zůstal nechápavě zírat na tu věc na stole. Nejdříve se domníval, že je to jakýsi papírový profil lidské postavy. Když mu

však ta krvavá pravda došla, celý zachvěl. Naklonil se nad kanálek a začal zvracet.

Gerhart vyšel z místnosti a obratem se vrátil se skládací židlí a ručníkem. Dovedl Nicholse k židli a podal mu ručník. „Tady máte,“ pronesl soucitně.

Nichols zůstal sedět téměř dvě minuty a s ručníkem přitisknutým k obličejí opakovaně dával. Konečně se vzpamatoval natolik, že mohl pohlédnout na Gerharta. Koktavě ze sebe vypravil: „Dobrý bože... to je přece jenom...“

„Kůže,“ dokončil Gerhart. „Stáhnutá lidská kůže.“

Nichols se přinutil znovu obrátit zrak k té příšerné věci na stole.

Připomínalo mu to vypuštěný balón. To byl jediný způsob, jak by to popsal. Někdo vedl řez od zátylku až ke kotníkům a pak celou kůži sloupł stejně, jako se stahuje kožich ze zvířat. Na hrudníku byla navíc ještě jedna dlouhá, svisle běžící rána, která byla nahrubo sešita. Oči chyběly, zato však tu byla kůže z celého těla, včetně svráštělých rukou a nohou.

„Mohl byste mi povědět, kdo by to podle vás mohl být?“ otázal se jemně Gerhart.

Nichols se upřímně snažil, ale groteskní, znetvořené rysy v obličejí na stole mu to prakticky znemožnily. Jenom vlasy se mu zdály trochu povědomé. Přesto však věděl.

„Guy Rivas,“ zamumlal.

Gerhart neodpověděl. Vzal Nicholse za paži a odvedl ho do vedlejší místnosti, pohodlně zařízené křesly. Na stolku stál kávovar. Nařídil jeden šálek a podal ho Nicholsovi.

„Napijte se. Hned se vrátím.“

Nichols tam seděl, stále ještě šokovaný tím odporným zážitkem z pitevně, a připadal si, jako by ho navštívila nějaká zlá noční můra. Pořád se nemohl vzpamatovat z toho, jak hrozným způsobem Rivas zemřel.

Gerhart se vrátil s atašé kufříkem. Položil ho na stolek. „Tohle bylo doručeno do kanceláře přijímající poštu. Kůže byla složená uvnitř. Nejdříve jsem si myslel, že jde o práci nějakého psychopata. Pak jsem provedl podrobnou prohlídku a pod vnitřním potahem jsem našel miniaturní magnetofon.“

„Přehrál jste si ho?“

„Moc mi to nepomohlo. Zní to jako konverzace dvou mužů v jakémisi kódu.“

„Jak jste vystopoval Rivase až ke mně?“

„Do záhybů kůže byla vložena jeho identifikační karta. Ať ho zabil kdokoliv, rozhodně chtěl, abychom ty zbytky poznali. Zašel jsem do Rivasovy kanceláře a vyzpovídal si jeho sekretářku. Podařilo se mi z ní vydolovat, že Rivas se setkal s vámi a s prezidentem pouhé dvě hodiny před svým odjezdem na letiště, odkud se vydal neznámým směrem. Pripadalo mi trochu neobvyklé, že ani jeho sekretářka neznala cíl jeho cesty. Došlo mi tedy, že měl tajné posláním. Proto jsem se spojil nejprve s vámi.“

Nichols na něj přísně pohlédl. „Říkáte, že na pásku je zachycená nějaká konverzace?“

„Stejně jako Rivasův křik, když ho zaživa řezali.“

Nichols zavřel oči a snažil se potlačit tu představu.

„Budeme muset uvědomit jeho rodinu,“ pokračoval Gerhart. „Má ženu?“

„A čtyři děti.“

„Znal jste ho dobře?“

„Guy Rivas byl výborný člověk. Jeden z mála, s nimiž jsem se ve Washingtonu setkal, kdo si dokázal zachovat svou čest. Pracovali jsme spolu na několika diplomatických misích.“

Gerhartova tvář poprvé změkla. „Je mi to moc líto.“

Nichols ho neslyšel. Pohled mu postupně zhořkl a zkameněl. Pocit hrůzného snu nyní docela zmizel. Už také necítil pachut' žluče v ústech, ani fyzickou nevolnost vyvolanou hrůzným zážitkem. Brutální zvěrstvo, spáchané na někom jemu blízkém, v něm vyvolalo vlnu hněvu a vzteku tak velkou, jakou Nichols dosud nezažil.

Profesor, jehož moc bývala omezena stěnami univerzitní posluchárny, náhle přestal existovat. Místo něho se objevil muž patřící do prezidentovy nejužší svity, člen malé elitní skupiny mezi washingtonskými mocnými mající dostatek moci formovat dění natolik, aby vyvolalo katastrofu kdekoliv na světě.

Bez ohledu na míru moci či prostředky, jimiž v Bílém domě vládl, ať již s požehnáním prezidenta a oficiálních kruhů nebo bez

něho, Nichols byl rozhodnut vraždu Rivase pomstít. Topiltzin musí zemřít.

Malé výkonné tryskové letadlo Beechcraft se dotklo země se za-
ječením kol podvozku a začalo pojíždět po šterkovém povrchu při-
stávací dráhy privátního letiště, nacházejícího se zhruba dvacet kilo-
metrů jižně od Alexandrie v Egyptě. Ani ne minutu poté, co se zasta-
vilo vedle zeleného volva s anglickým nápisem TAXI na boku, ztich-
lo ječení motorů a otevřela se dvířka pro cestující.

Z nich sestoupil na zem muž v bílých šatech, kravatě a tmavo-
modré košili. Měřil necelých sto osmdesát centimetrů a měl štíhlou
postavu. Na moment se zastavil, aby si kapesníkem osušil vysoké
čelo. Pak si jedním ukazovákem blazeovaně přejel mohutný černý
knír. Jeho oči se skrývaly za tmavými brýlemi a na rukou měl bílé
kožené rukavice.

Sulejman Azíz Ammar ani v nejmenším nepřipomínal pilota,
který v Londýně nastoupil na let 106.

Přešel k automobilu a pozdravil se s menším svalnatým řidičem,
který se vysoukal zpoza volantu. „Dobré jitro, Telmuku. Měl jsi ně-
jaké problémy na zpáteční cestě?“

„Tvoje záležitosti jsou v pořádku,“ odpověděl Telmuk a otevřel
zadní dvířka. Ani se nesnažil skrýt pistoli, kterou měl zastrčenou v
podpažním pouzdře.

„Zavez mě k Jázidovi.“

Telmuk krátce přikývl a Ammar se usadil na zadním sedadle.

Zevnějšek taxíku byl klamavý, koneckonců stejně jako celá řada
Ammarových přestrojení. Tmavě zbarvená skla i boky karoserie byly
neprůstřelné. Uvnitř seděl Ammar v nízkém, pohodlném koženém
křesle, před nímž se nacházela nevelká skříňka, obsahující solidní
sestavu elektronického zařízení včetně dvou telefonů, počítače, rádi-
ové vysílačky a televizního monitoru. Byl zde však rovněž i příruční
bar a přihrádka se dvěma automatickými puškami.

Zatímco auto projíždělo přelidněnými vnitřními částmi Alexan-
drie, aby pak zahrulo do ulice al-Jaysh Beach, Ammar se zaobíral
kontrolováním svých rozsáhlých investic. Bohatství, jehož výše byla
známa jen jemu, dosahovalo vsutku závratné výše. Svého finanční-

ho úspěchu však dosáhl spíš bezohledností než schopnostmi. Kdykoliv se totiž setkal s nějakým představitelem firmy, nebo i reprezentantem státu, jenž mu stál v cestě za výnosným obchodem, zlikvidoval ho.

Na konci dvacetikilometrové jízdy Telmuk zpomalil vůz a nakonec zastavil před vraty nevelké vily, vypínající se na nízkém kopci, odkud byl příjemný výhled na širokou písečnou pláž.

Ammar vypnul počítač a vystoupil z auta. Obklopili ho čtyři strážníci, oblečení do maskovacích uniforem barvy pouštního písku, a zručně ho prohledali. Nakonec ho ještě vyzvali, aby prošel rentgenovým kontrolním rámem na detekci kovu jaký se běžně používá na letištích.

Pak ho odvedli po kamenném schodišti do domu. Cesta vedla podél ohrazeného prostoru, vybudovaného z hrubého betonu a obsazeného malou elitní armádou Jázidových osobních strážců. Ammar se usmál, když minuli zdobenou přední bránu, určenou jen pro čestné hosty, a vstoupili do domu menšími postranními dveřmi. Potlačil ten pocit urážky, jelikož si byl dobře vědom, že právě to patří k Jázidovým způsobům. Takovouto krátkozrakou nevychovaností vědomě ponižoval ty, kteří pro něj dělali špinavou práci, ale přitom nepatřili do vnitřního okruhu jeho fanatických patolízalů.

Ammara zavedli do nehostinné, prázdné místnosti, v níž stála pouze jediná dřevěná židle a na stěně visel kašan, veliký perský koberec. V místnosti bylo horko a dusno. Nebylo tu totiž ani jedno okno a osvětlení místnosti zajišťoval pouze světlík ve stropu. Ammarův průvodce ho beze slova opustil a zavřel za sebou dveře.

Ammar zívł a nenuceně se podíval na hodinky, jako by kontroloval čas. Pak si sundal tmavé brýle a promnul oči. Tato naprosto nenápadná gesta mu umožnila objevit čočky televizních kamer mezi vzorem zavěšeného koberce a nedat přitom najevo, že o nich ví.

V horké místnosti se smažil téměř celou hodinu. Teprve pak se koberec odhrnul stranou a do místnosti malým klenutým průchodem pyšně vkrácel Ahmad Jázid

Duchovní vůdce egyptských muslimů byl mladý muž, nebylo mu více než pětatřicet let. Postavou byl malý. Aby se mohl podívat Ammarovi do očí, musel pořádně zvednout hlavu. Jeho tváří chybě-

ly výrazné rysy většiny Egypt'anů, měl oblejší bradu a měkkou linii lícních kostí. Hlavu mu halila pokrývka z bílé krajky, stočená do menšího turbanu, a jako tyčka hubené tělo mu zahaloval bílý hedvábný kaftan. Když přešel ze stínu na světlo, barva jeho očí se změnila z černé na tmavě hnědou.

Na znamení úcty se mu Ammar lehce uklonil, aniž by mu pohlédl do očí.

„Och, příteli můj,“ oslovil ho Jázid vřele. „Je dobré, že ses vrátil.“

Ammar vzhlédl, usmál a připojil se ke hře. „Jsem poctěn, že mohu stát v tvé přítomnosti, Ahmade Jázide.“

„Prosím, posad' se,“ vyzval ho Jázid. Byl to spíše rozkaz než pozvání.

Ammar uposlechl a posadil se na dřevěnou židličku, takže Jázid se na něho mohl dívat svrchu. Jázid však přidal ještě jeden způsob ponižování. Jak začal bez velkého úvodu hovořit, přecházel po celé místnosti, takže Ammar se musel neustále otáčet čelem k němu.

„V poslední době přináší každý týden nový útok na křehkou autoritu prezidenta Hasana. Jediné, co dosud brání jeho pádu, je loajalita armády. Stále se ještě může spolehnout na podporu 350 000 vojáků. Ministr obrany Abú Hamid se zatím snaží hrát to na obě strany. Ujistil mě, že silou armády podpoří naše snažení o islámskou republiku, ale pouze v tom případě, jestliže bez krveprolévání zvítězíme v celonárodním referendu.“

„To je zlé?“ otázal se Ammar s nevinným výrazem v obličeji.

Jázid na něho vrhl ledový pohled. „Ten muž je prozápadní šarlatán a je příliš zbabělý, než aby se vzdal americké pomoci. Jediné, na čem mu záleží, jsou ta jeho milovaná trysková letadla, bojové helikoptéry a tanky. Má strach, že Egypt se vydá stejnou cestou, jakou se vydal Írán. Ten idiot trvá na spořádaném předání moci, jen aby do země mohly i nadále přitékat všechny ty peníze ze světových bank a z Ameriky.“

Na chvíli se odmlčel a pohlédl Ammarovi přímo do očí, jako by svého špičkového atentátníka vyzýval, aby s ním opět nesouhlasil. Ammar však mlčel. V zatuchlé místnosti na něho všechno padalo.

„Abú Hamid rovněž tak požaduje můj slib, že Hala Kamilová zůstane na postu generální tajemnice OSN,“ dodal Jázid.

„Přesto jsi mi nařídil, abych ji eliminoval,“ pronesl udiveně Ammar.

Jázid přikývl. „Ano, chtěl jsem tu čubku mrtvou, protože ona využívá svého postavení v OSN jako platformy, z níž demonstruje opozici vůči našemu hnutí a šťve světové mínění proti mé osobě. Kdyby však Hala Kamilová byla veřejně zavražděna, Abú Hamid by toho tvrdě využil proti mně. Proto jsem spoléhal na tebe, Sulejmane, že ji odstraníš způsobem, který bude jednoznačně vypadat jako nehoda. K mé lítosti jsi selhal. Podařilo se ti na palubě toho letadla zabít každého, ovšem s výjimkou Kamilové.“

Poslední slova dopadla jako kladivo. Ammarův předstíraný klid se sesypal. Celý zmatený pohlédl na Jázida.

„Ona žije?“

Jázidovy oči se změnily ve dva kusy ledu. „Před necelou hodinou ohlásil tuto novinu Washington. Letadlo ztroskotalo v Grónsku. Všichni lidi na palubě, s výjimkou Kamilové a dvou členů posádky, byli nalezeni otráveni nějakým jedem.“

„Jedem?“ zamumlal Ammar nevěřicně.

„Naše placené zdroje v amerických médiích tu zprávu potvrzují. Co jsi zamýšlel udělat, Sulejmane? Ujistil jsi mě, že letadlo zmizí v moři.“

„Neuvádějí ty zprávy, jak se letadlo dostalo do Grónska?“

„Palubní stevard objevil mrtvá těla v pilotní kabině. S pomocí jednoho mexického delegáta OSN se chopil řízení letadla a podařilo se mu nouzově přistát v jednom fjordu na pobřeží. Kamilová i potom stále ještě mohla zemřít mrazem, což by tě spasilo, ale naneštěstí v blízkosti křižovala jedna americká loď, která na havárii letadla promptně zareagovala a zachránila jí život.“

Ammar se tvářil ohromeně. Nebyl zvyklý prohrávat. Nedokázal si upřímně představit, jak jen mohl jeho pečlivý plán takhle selhat. Když zavřel oči, představil si, jak letadlo přelétává nad vrcholkem ledovce. Téměř vzápětí se však v duchu začal probírat všemi téměř nepostižitelnými událostmi a snažil se v nich pojmenovat něco, co mu na celé věci nehrálo.

Jázid zůstal chvíli mlčky nehnutě stát, pak ale přerušil Ammarovo soustředění. „Doufám, že si uvědomuješ, že teď z celé tragédie budou obviňovat mě.“

„Neexistuje přece jediný důkaz, který by to neštěstí spojoval se mnou nebo mou osobu s tebou,“ pronesl rozhodně Ammar.

„Možná že ne, ale za prokázanou vinu může být brán už samotný motiv činu. V západních novinách mě z mnohonásobné vraždy usvědčí již pouhé spekulace a pověsti. Měl bych tě nechat popravit.“

Ammar vymazal z hlavy všechny myšlenky a lhostejně pokrčil rameny. „To by bylo zbytečné plýtvání. Stále jsem ten nejlepší eliminátor na Středním východě.“

„A nejlépe placený.“

„Nemám ve zvyku účtovat si za nedokončený projekt.“

„To doufám,“ kysele pronesl Jázid. Náhle se otočil a vykročil ke koberci na stěně. Odhrnul ho levou rukou, pak se zarazil a obrátil se zpět k Ammarovi. „Musím připravit svou mysl k modlitbě. Můžeš jít, Sulejmane Azízi Ammare.“

„A co Hala Kamilová? Ten úkol přece ještě není splněn.“

„Pověřím jejím odstraněním Mohameda Ismaila.“

„Ismaila,“ zabručel Ammar. „Ten muž je kretén.“

„Můžu mu ale důvěřovat.“

„Důvěřovat v čem? V čištění kanálů?“

Jázidovy tvrdé, ledové oči se hrozivě upřely na Ammara. „Kamilová už není tvůj problém. Zůstaň tu v Egyptě, mně nablízku. Mí věrní poradci a já máme další projekt, jak posílit naši věc. Budeš mít příležitost vykoupit se v očích Alláhových.“

Než mohl Jázid projít klenutým průchodem, Ammar vstal. „Ten mexický delegát, který pomáhal řídit letadlo. Ten nebyl otráven?“

Jázid se otočil a zavrtil hlavou. „Podle zprávy zemřel teprve při přistání.“ S tím zmizel a koberec opět zakryl dveře.

Ammar se znovu usadil na židli. V mlze záhad se pomalu začal vynořovat poněkud jasnější obrys událostí. Správně by měl být bez sebe vztekem, ale ve skutečnosti žádný hněv necítil. Namísto toho se mu pod knírem začaly rty formovat do úsměvu.

„Takže jsme byli dva,“ oslovil nahlas prázdnou místnost. „A ten druhý otrávil jídlo, které se podávalo za letu.“ Pak udiveně potřásl hlavou. „Jed v hovězím á 1a Wellington. Můj bože, jak malebné.“

Zpočátku oné malé skvrnce, která se začala ukazovat na samém okraji obrazovky sonaru, nikdo nevěnoval pozornost.

Za uplynulých šest hodin pátrání našli několik objektů, vyrobených lidskou rukou. Pár kusů letadla, jež byly označeny k pozdějšímu vyzvednutí, potopený rybářský trawler, hromady odpadu, vyhozeného přes palubu z rybářských lodí, jež ve fjordu hledaly útočiště před bouří, to vše bylo videokamerami zaznamenáno a zapomenuto.

Poslední anomálie neležela na dně fjordu, jak se čekalo. Nacházela se v nevelké zátoce, obklopené příkrými útesy. Do vody zasahovala pouze jedna její část, zbytek byl pohřben pod masami ledu.

Pitt byl první, komu došel význam tohoto nálezu. Seděl před záznamovým zařízením, vedle něho Giordino, korvetní kapitán Knight a archeologové. Pitt Právě hovořil do mikrofonu.

„Zahňte trochu s tou rybou, směr jedna–pět–nula stupňů.“

Polar Explorer byl stále ještě zakotvený uprostřed zamrzlého fjordu. Venku na ledové pláni tým vedený Corkem Simonem vyvrtal v ledu díru, kterou do vody spustil snímač. Pak s touto rybou, jak tomu říkali, velmi pomalu otáčeli a prohlídli tak okolí v záběru 360 stupňů. Když prohledali jednu oblast, odmotali delší kus kabelu a opakovali proceduru ve větší vzdálenosti od lodi.

Simon zaznamenal Pittův pokyn a zkroutil kabel tak, že snímač mířil směrem 150 stupňů.

„Jak to vypadá?“ zeptal se.

„Jste přesně ve směru,“ potvrdil z lodi Pitt.

Teď, při pohledu z lepšího úhlu, byl obraz přece jen poněkud jasnější. Pitt ho na záznamovém papíře zakroužkoval černým fixem.

„Myslím, že tu něco máme.“

Gronquist přistoupil o něco blíž a souhlasně přikývl. „I když toho není moc vidět, aby se to dalo jednoznačně určit. Co si o tom myslíte?“

„Je to hodně nejasné,“ odpověděl Pitt. „Jelikož většina objektu je zakryta ledem, který na něj napadal z okolních útesů, musí člověk

hodně zapojit představivost. Ale ta část, co je vidět pod vodou, ukazuje na dřevěnou loď. Je tu jasně patrný tvar oblouků, sbíhajících se k něčemu, co by mohl být vysoký prohnutý zadní vaz.“

„Ano,“ ozvala se Lily vzrušeně. „Vysoký a elegantní. Typický pro obchodní loď ze čtvrtého století.“

„Jenom se nenechte zbytečně unést,“ varoval ji Knight. „Zrovna tak dobře by to mohla být i stará rybářská plachetnice.“

„Je to možné.“ Giordino vypadal zamyšleně. „Jestli mi ale paměť slouží, tak Dánové, Islandané i Norové, kteří po staletí v těchto vodách rybaří, používají užší lodě, se špicí na obou koncích.“

„Máš pravdu,“ přidal se Pitt. „Tu špičatou přídí i zádí převzali od Vikingů. Plavidlo, které máme před sebou, by mohla být podobná loď, ale podstatně širší.“

„Přes všechny ten led kolem trupu ho nevidím jasně,“ stěžoval si Gronquist. „Mohli bychom ale kameru ponořit do čisté vody přímo za zádí.“

Giordino se tvářil pochybovačně. „Kamera by pak zobrazila jenom zádí vraku, nic jiného.“

„Na lodi máte přece spoustu silných chlapů,“ poznamenala Lily. „Mohli bychom se tedy prokutat ledem a podívat se na ni přímo.“

„Obávám se, že budete muset kopat bez nás,“ ozval se Knight. „Mám rozkaz vyplout v 18:00. Takže na nějaké zdlouhavé vykopávky nám nezbývá čas.“

Gronquist se zatvářil překvapeně. „Ale to je už za pět hodin.“

Knight udělal bezmocné gesto. Je mi líto, ale do toho já mluvit nemůžu.“

Pitt si prohlížel tu tmavou skvrnu na záznamu. Pak se obrátil ke Knightovi. „Kdybych prokázal, že se opravdu jedná o římskou loď ze čtvrtého století, dokázal bys přesvědčit velitelství severního Atlantiku, aby nás tu ještě jeden nebo dva dny nechali?“

Knightovi se v očích objevil lstivý pohled. „Copak to chystáš?“

„Jdeš do toho se mnou?“ tlačil na něho Pitt.

„Ano,“ odpověděl Knight rozhodně. „Ale jenom když doopravdy prokážeš, nade vši pochybnost, že se jedná o tisíc roků starý vrak lodi.“

„Dohodnuto.“

„Jak to hodláš dokázat?“

„Jednoduše,“ ujistil ho Pitt. „Potopím se pod led a vynořím se až v trupu lodi.“

Cork Simon a jeho posádka se s řetězovými pilami pustili do prořezávání otvoru v metr silném ledu. Odlámali už řadu kusů, až se konečně dostali k poslední vrstvě ledu. Tu prorazili železnou palicí, přivázanou na konci dlouhé trubky. Pak hákovacími kotvicemi pečlivě odstranili zbytky ledu, aby se Pitt mohl bezpečně potopit.

Když byla hladina konečně čistá, Simon sklonil hlavu a vešel do nevelkého plátěného přístřešku postaveného poblíž. Vnitřek byl vytápěn mohutným radiátorem a byl plný mužů a potápěčského vybavení. Vedle radiátoru stál bafající kompresor, s výfukem vyvedeným navenek.

Lily a zbytek archeologů seděly v jednom koutě a intenzivně něco kreslily a diskutovaly s Pittem, který se strožil do potápěčského oblečení.

„Jakmile budeš hotov, my jsme připraveni,“ oznámil Simon.

„Ještě pět minut,“ odpověděl Giordino a dál kontroloval sadu ventilů a regulátor na masce Mark I, používané potápěči námořnictva.

Pitt si přes dlouhé spodní prádlo z izolačního tlustého nylonu navlékl suchý potápěčský oblek. Poté si natáhl kapuci a oblékl pásek se záteží, zatímco se snažil absorbovat poznatky z rychlokursu o konstrukci starodávných lodí.

„U starých obchodních lodí dávali tesaři přednost cedru a cypřiši. Na obšívku používali borovici,“ hučel do něj Gronquist. „Kýl se stavěl hlavně z dubu.“

„Obávám se, že nerozeznám jedno dřevo od druhého,“ poznamenal Pitt.

„Tak se soustřeďte na trup. Prkna obšívky bývala pevně spojena čepy a drážkami. Řada lodí měla trup pod hladinou krytý olověnými pláty. Kovové předměty by měly být ze železa nebo z mědi.“

„Co kormidlo?“ otázal se Pitt. „Měl bych pátrat po něčem typickém, pokud jde o jeho tvar a způsob připevnění?“

„Středové kormidlo tam nenajdete,“ ozval se Sam Hoskins. „To nebylo známé ještě dalších osm set let. Všechny lodě ve Středomoří

té doby užívaly dvojici kormidelních vesel, připevněných po stranách zadní paluby.“

„Nechceš ještě rezervní láhev vzduchu na zpáteční cestu?“ přerušil je Giordino.

Pitt zavrtěl odmítavě hlavou. „Na ponoření v takhle mělké vodě to nepotřebuju, když budu uvázaný na laně.“

Giordino pozvedl masku Mark I a pomohl ji Pittovi navléknout. Zkontroloval těsnění kolem obličeje, poněkud upravil její polohu a utáhl řemínky v zátylí. Byla zapnutá dodávka vzduchu, a když Pitt signalizoval, že vzduch proudí normálně, Giordino k masce připojil komunikační kabel.

Zatímco jeden z námořníků začal odvíjet a vyrovnávat vzduchovou trubici s komunikačním kabelem, Giordino uvázal Pittovi kolem pasu záchranné manilové lano. Provedl poslední kontrolu před ponořením a pak si nasadil sluchátka s mikrofonom.

„Slyšíš mě dobře?“ zeptal se.

„Jasně, ale trochu slabě,“ odpověděl Pitt. „Přidej malinko hlasitost.“

„Je to lepší?“

„Mnohem.“

„Jak se cítíš?“

„Pokud vdechuju teplý vzduch, tak pěkně a pohodlně.“

„Jsi připravený?“

Pitt odpověděl palcem a ukazovákem, které spojil do signálu O.K. K opasku si připnul potápěčskou svítilnu.

Lily ho na moment objala a nakoukla do jeho obličejové masky. „Dobrý lov a buďte opatrný.“

Pitt na ni spiklenecky mrkl.

Pak se otočil a vykrácel ven do mrazu, za ním dva příslušníci námořnictva, kteří postupně odvíjeli hadice a lana.

Giordino se chystal vydat za nimi, když ho Lily chytila za ruku. „Budeme moct slyšet, co povídá?“ otázala se naléhavě.

„Ano, připojil jsem ho na reproduktory. Můžete s doktorem Gronquistem zůstat tady v teple a pohodlně poslouchat. Kdybyste Pittovi chtěli něco vzkázat, přijďte prostě za mnou a já mu to vyřídím.“

Pitt nemotorně přešel k okraji otvoru v ledu, kde se posadil. Teplota vzduchu klesla hluboko pod nulu. Byl třpytivý listopadový den s kousavým větrem o rychlosti asi patnáct kilometrů v hodině.

Když si navlékl ploutve, zvedl oči a pohlédl na strmé stěny skal, zdvihající se v okolí zálivu. Zdálo se, že celé tuny sněhu a ledu, zatím lnoucí k příkrým svahům, se musí každou chvíli utrhnout. Obrátil pohled k hornímu konci fjordu, kde byl vidět okraj ledovce, který se s vrásněním neustále posunoval směrem k moři.

Pak se podíval pod sebe.

Voda ve vyřezaném otvoru byla tmavě zelená a vypadala hrozi-vě a studeně.

K Pittovi přistoupil kapitán Knight a položil mu ruku na rameno. Skleněným průhledem masky viděl jenom pár pozorných zelených očí. Promluvil tak nahlas, aby ho Pitt slyšel.

„Zbývá už jenom hodina dvacet tři minuty. Myslel jsem, že bys to měl vědět.“

Pitt mu opětoval ocelově tvrdý pohled, ale nahlas neřekl nic. V pozdravu zdvihl palce obou rukou a úzkým otvorem začal klouzat do nelákavé vody.

Pomalu se sunul podél okolních bílých stěn. Připadal si, jako by se potápěl ve studni. Když se konečně dostal do volné vody, téměř ho oslnil kaleidoskop barev, jak ledem pronikaly sluneční paprsky. Spodní plocha ledové pokrývky byla celá zubatá a nerovná, s nesčetnými ledovými krápníky, vytvořenými okolním mořem z rychle mrznoucí sladké vody, dostávající se sem z tajících ledovců.

Viditelnost pod vodou dosahovala v horizontálním směru téměř osmdesáti metrů. Když pohlédl směrem pod sebe, uviděl nevelkou kolonii hnědých mořských řas, pokrývající kamenité dno. V nehybné vodě se mu před očima míhaly tisíce korýšů připomínajících garnáty.

Z uctivé vzdálenosti ho zvědavě pozoroval asi tři metry dlouhý vousatý tuleň s chomáči hrubých štětin kolem tlamy. Pitt zamával rukou, velké zvíře na něj vrhlo znechucený pohled a odplulo.

Po chvíli se nohama dotkl dna a strávil chvíli vyrovnáváním tlaku v uších. Potápění pod ledem ve vestě s automatickým vyrovnáváním vztlaku je dost nebezpečné, a proto Pitt nic takového na sobě neměl. Teď byl trochu moc těžký, takže od pasu odhodil několik

kusů olovené zátěže. Vzduch, který mu z kompresoru přes filtr a zásobník proudil do masky, byl poněkud neurčité chuti, ale dokonale čistý.

Podíval se vzhůru a podle zářícího otvoru v ledu se zorientoval. Pak pohlédl na kompas. Hloubkoměr si s sebou tentokrát ani nevzal. Neměl se totiž pohybovat ve větší hloubce než čtyři metry.

„Mluv na mě,“ ozval se z reproduktoru v masce Giordinův hlas.

„Jsem na dně,“ ohlásil se Pitt. „Všechny systémy fungují dobře.“

Na místě se otočil a zahleděl se skrz zelenou prázdnotu. „Ta loď leží asi deset metrů odsud na sever. Vydám se k ní. Povolte mi lano a hadici.“

Pomalu plaval daným směrem a neustále kontroloval svou pupenční šňůru, aby nezachytila o nějaký balvan na dně. Z ledové vody se mu do těla začínal vkrádat intenzivní chlad. Pocítil vděčnost nad Giordinovou předvídavostí, se kterou se rozhodl pro dodávku teplého a suchého vzduchu.

Nyní se mu před očima postupně začala zjevovat zád' vraku. Boky trupu byly pokryty vrstvami řas. Rukou v rukavici kousek otřel. Vzápětí se kolem něho zvedl zelený mrak. Počkal chvíli, než se tento závoj rozptýlí, a pak si ten kousek odhaleného trupu prohlédl.

„Informuj Lily a její kolegy, že si právě prohlížím dřevěný trup lodi, z kterého nevyčuhuje žádné kormidlo, ale kde není rovněž ani jedno kormidelní veslo.“

„Rozumím,“ odpověděl Giordino.

Pitt vytáhl z pochvy připevněné k lýtku nůž a zaryl ho do spodní části trupu v blízkosti kýlu. Pod jeho hrotem se objevil nějaký měkký kov.

„Máme tady dno lodi pokryté olovenými pláty,“ oznámil.

„To vypadá dobře,“ odpověděl Giordino. „Doktor Gronquist chce vědět, jestli není něco vyřezaného na zadním vazu.“

„Počkejte moment.“

Pitt opatrně odstranil nános z rovné plochy zadního vazu těsně pod místem, které nahoře mizelo v ledu. Opět musel chvíli počkat, než se rozplyne závoj řas.

„Je tu přidělaná nějaká destička z tvrdého dřeva. Vypadá to, že na ní je nějaký nápis a čísi obličej.“

„Obličej?“

„S kudrnatými vlasy a mohutnými vousy.“

„Co je tam napsaného?“

„Je mi líto, ale já neumím řecky.“

„To není latinsky?“ otázal se skepticky Giordino.

Vypouklou řezbu nebylo v mihotavém světle filtrovaném vrstvou ledu vidět příliš jasně. Pitt se proto přiblížil k destičce natolik, až se jí skoro dotýkal sklem masky.

„Je to řecky,“ opakoval Pitt rozhodně.

„Jseš si jistý?“

„Kdysi jsem chodíval s jednou dívkou, která byla členkou Alfa Delta Pí.“

Počkej moment. Teď jsi právě naše vykopávače kostí uvedl do transu.“

Uplynuly skoro dvě minuty, než se Giordino opět ozval ve sluchátkách. „Gronquist si myslí, že máš nějaké halucinace, ale Mike Graham tvrdí, že ve škole studoval klasickou řečtinu, a chce, abys mu ta písmena popsal.“

„První písmeno připomíná S, ve tvaru takového blesku. Pak následuje A s chybějící pravou nožičkou. Další je P, po němž se opakuje opět to invalidní A. Pak je tu písmeno, které vypadá jako vzhůru nohama postavené L nebo jako šibenice. Pak následuje I. Poslední písmeno je zase ten blesk ve tvaru S. Líp to popsat nedovedu.“

Graham v přístřešku naslouchal Pittovu popisu a zaznamenával příslušné tvary do zápisníku. Nakonec mu vyšlo slovo

ΣΑΡΑΡΙΑ

Chvíli se zahleděl na to, co si napsal. Něco tu nehrálo. Usilovně se snažil popohnat svou paměť, až mu to nakonec došlo. Písmena byla sice klasická, ale patřila do východní řečtiny.

Na zadumaném obličejí se mu pomalu objevil výraz nevěřícnosti. Zuřivě napsal další slovo na čistou stránku, vytrhl ji a pozvedl. Moderními literami se na ní skvěl nápis

SARÁPIS

Lily se tázavě podívala na Grahama. „Znamená to něco?“

Gronquist odpověděl: „Myslím, že to je jméno jednoho řecko-egyptského boha.“

„V oblasti Středozemního moře to bylo docela oblíbené božstvo,“ poznamenal souhlasně Hoskins, „Podle modernějšího pravopisu se to píše jako Serápis.“

„Takže naše loď se jmenuje Serápis“ zamumlala zamyšleně Lily.

Knight nespokojeně zavrčel. „Jenže to může být vrak římské nebo řecké stejně jako egyptské lodi. Co je to tedy vlastně zač?“

„To už je na nás moc,“ odpověděl Gronquist. „K tomu bychom potřebovali nějakého experta na námořní archeologii, který zná lodě dávného Středomoří, aby to dokázal určit.“

Pod ledem se Pitt zatím přesunul na pravobok trupu a zastavil se v místech, kde prkna obšívky mizela v ledu. Proplul kolem záďového vazů na levou stranu lodi. Sloupky zde byly zborcené a vyvrácené směrem ven. Jen párkrát kopl ploutvemi a ocitl se u části trupu, která byla promáčknutá ledem.

Opatrně se k tomu otvoru přiblížil a strčil do něj hlavu. Bylo to, jako by se díval do tmavé šatní skříně. Patrně byly pouze nějaké nejasné tvary. Natáhl ruku a dotkl se čehosi tvrdého, kulatého. Očima odhadl velikost otvoru, ale ten byl příliš těsný, než aby protáhl dovnitř ramena.

Popadl tedy prkno na horním okraji, opřel se ploutvemi o stěnu trupu a zatáhl. Dokonale zachované dřevo se pomalu prohnulo, avšak nepovolilo. Pitt se opřel oběma nohama a vyvinul veškerou sílu. Prkno obšívky stále pevně drželo. Když už se chtěl vzdát, dřevěné klíny přidržující obšívku k žebrům lodi náhle povolily a promočené dřevo se uvolnilo. Pitta to podivně pomalým pohybem vrhlo dozadu, proti velké skále.

Kteréhokoliv normálního mořského archeologa by tak brutální, surové zacházení se starobyloou památkou bezesporu uvedlo do stavu šílenství. Pitt se však vůči podobným akademickým ohledům cítil naprosto imunní. Byla mu zima a každou chvíli to bylo horší, po nárazu na skálu ho bolela ramena a k tomu všemu věděl, že pod vodou už nebude moci zůstat příliš dlouho.

„Objevil jsem díru v trupu,“ ohlásil s funěním, jako nějaký maratónský běžec. „Pošlete dolů kameru.“

„Rozumím,“ odvětil flegmatický Giordinův hlas. „Vrať se zpátky a já ti ji podám.“

Pitt připlaval pod díru v ledu a sledoval bubliny až k vodní hladině. Giordino ležel na kraji ledu, natahoval ruku dolů a podával Pitovi kompaktní podvodní videorekordér.

„Natoč pár metrů a vrať se,“ radil Giordino. „Už jsi toho dokázal dost.“

„Co korvetní kapitán Knight?“

„Vydrž, dám ti ho.“

Ve sluchátku se ozval Knightův hlas. „Dirku?“

„Spust', Byrone.“

„Jseš si stoprocentně jistý, že tu máme patnáct set roků starý lodní vrak v původním zachovalém stavu?“

„Všechny známky pro to jednoznačně svědčí.“

„Potřebuju něco hmatatelného, jestli mám přesvědčit naše velitelství, aby nás tu nechalo ještě dalších osmačtyřicet hodin.“

„Vydrž chvíli a já to zpečetím polibkem.“

„Stačil by nějaký identifikovatelný historický předmět,“ odpověděl Knight zarputile.

Pitt na něj zamával a zmizel pod hladinou.

Když připlul k vraku, nevstoupil hned do něho. Ani nevěděl, jak dlouho se před tím zubatým otvorem vznášel. Snad jednu minutu, určitě ne déle než dvě. Nevěděl, proč náhle zaváhal. Možná čekal na gesto nějakého kostlivce, který by ho pozval dovnitř. Nebo se obával, že uvnitř nenajde nic jiného než zbytky osmdesát let starého islandského rybářského škuneru. Nebo byl nakonec jen příliš ostražitý před vstupem do něčeho, co vlastně mohlo být hrobkou.

Nakonec sklonil hlavu, přitiskl ramena k sobě a opatrně několikrát kopl ploutvemi.

Jak vplul dovnitř, otevřelo se kolem něho temné neznámo.

Když Pitt proklouzl otvorem, zastavil se a znehybněl. Pak pomalu klesl na kolena a zaposlouchal se do tlukotu vlastního srdce a syčení vzduchu, unikajícího výdechovým ventilem. Vyčkával, až se jeho oči přizpůsobí tekuté tmě kolem.

Upřímně řečeno nevěděl, co má očekávat, že najde. Objevila se řada terakotových džbánů, amfor, hrníčků a talířů, pečlivě srovnaných v policích na stěnách. Jak nejistě tápal kolem, dotkl se velké měděné nádoby, jejíž stěny byly pokryty zelenou patinou.

Nejdříve se domníval, že klečí na tvrdé palubě. Pak rukama ohmatal okolí a zjistil, že pod jeho nohama se nachází vlastně dláždění krbu. Když vzhlédl, uviděl, jak se bubliny vydechovaného vzduchu vznášejí vzhůru a rozvinují vodní plochu. Narovnal se tedy a hlavou i rameny se vynořil nad hladinu.

„Jsem v lodní kuchyni,“ informoval své fascinované posluchače venku na ledové pláni. „Horní část místnosti je suchá. Kamera běží.“ „Rozumím,“ zareagoval stručně Giordino.

Několik dalších minut Pitt využil k filmování kuchyňských prostorů nad i pod vodou. Současně slovně komentoval vnitřní vybavení. Nalezl otevřenou skříňku, v níž bylo několik elegantních skleněných pohárů. Pozvedl jeden z nich a nahlédl dovnitř. Byly tam nějaké mince. Vzal jednu do ruky, rukavicí z ní setřel povlak řas a druhou rukou na ni zamířil objektiv kamery. Povrch mince zlatě zazářil.

Pitta zaplavil pocit posvátné úcty, ale současně i obav. Rychle se rozhlédl kolem sebe, jako by očekával, že spatří, jak se na něj palubními průlezy hrnou duchové starodávné posádky, nebo alespoň jejich kostry, aby ho potrestaly za vpád do jejich království a obvinily ho z loupeže. Žádná posádka tu však nebyla. Byl stále sám a dotýkal se předmětů, jež náležely mužům, chodícím kdysi po stejné palubě jako nyní on. Právě v této místnosti si připravovali jídlo a stolovali. To všechno však bylo již před šestnácti sty lety.

Napadlo ho, co se s nimi asi stalo. Jak je možné, že se ocitli v této mrazivé arktické oblasti, když o jejich cestě se nikde v historii

nezachovala ani zmínka? Určitě zemřeli zimou, kde ale leží jejich těla?

„Radši by ses měl vrátit,“ ozval se Giordino. „Jsi tam už skoro třicet minut.“

„Ještě ne,“ odpověděl Pitt. Půl hodiny, pomyslel si. Jemu to připadalo daleko sníš jako pět minut. Čas ubíhal zcela nepozorovaně. Chlad mu však nicméně už začínal ochromovat mozek. Vrátil minci do sklenice a pokračoval v prohlídce.

Strop kuchyně byl zhruba půl metru nad hlavní palubou. Malá obloukovitá okénka v horní části přední přepážky, která normálně kuchyň dostatečně odvětrávala, byla zabeďněná. Pitt se jedno z nich pokusil alespoň zčásti otevřít, ale narazil do solidní stěny ledu.

Přibližným měřením zjistil, že voda je směrem k zadní části kuchyně hlubší. Podle toho Pitt usoudil, že před i střední část trupu jsou povytažené na břeh a spočívají na mírném, ledem pokrytém svahu.

„Máš tam ještě něco zajímavého?“ dotazoval se Giordino, stravený zvědavostí.

„Jako co například?“

„Třeba pozůstatky posádky.“

„Je mi líto, ale žádné kosti tu nevidím.“ Pitt se opět ponořil pod hladinu a pohledem zkontroloval podlahu, aby se o tom definitivně přesvědčil. Bylo tu čisto, chyběly dokonce i různé odpadky či smetí.

„Nejspíš zpanikařili a loď opustili ještě na moři,“ dohadoval se Giordino.

„Na nějakou paniku tu ale nic neukazuje,“ ozval se Pitt. „Tahle kuchyně by klidně snesla kontrolu pořádku.“

„Nemůžeš se dostat do zbývajících prostor lodi?“

„V přední přepážce je průlez. Pokusím se podívat, co je za ním.“

Sklonil hlavu a vklouzl do nízkého a úzkého otvoru. Opatrně za sebou přitáhl záchranné lano a vzduchovou hadici. Temnota kolem na něho působila depresivně. Odepnul od pasu baterku a přešel jejím světlem po nevelkém prostoru, ve kterém se nyní nacházel.

„Jsem teď v něčem, co připomíná skladiště. Vody tu není nijak moc, dosahuje mi sotva ke kolenům. Vidím tu různé nástroje, ano, nářadí lodního tesaře, rezervní kotvy, velký přezmen...“

„Přezmen?“ přerušil ho Giordino.

„Mincír, který se věší na hák.“

„Aha, chápu.“

„Je tu také řada seker, olověných závaží a různého rybářského náčiní. Počkej moment, jen co to nafilmuju.“

Z místnosti vedl úzký dřevěný žebřík nahoru do průlezu na hlavní palubu. Pitt nejprve dokončil fotodokumentaci a pak žebřík opatrně vyzkoušel. Dřevo bylo překvapivě zachovalé, takže ho udrželo.

Pomalů stoupal vzhůru, až vystrčil hlavu nad podlahu poničené palubní kajuty. Kromě několika trosek toho zde moc k vidění nebylo. Kabina byla v důsledku tlaku obrovské masy ledu téměř úplně zničená.

Seskočil z žebříku a vydal se k dalšímu průlezu, vedoucímu zjevně do nákladového prostoru. Posvítil si do něj baterkou a prozkoumal ho od levoboku po pravobok. Z toho, co uviděl, okamžitě ztuhl. Ta místnost nebyla pouhým nákladovým prostorem. Byla zároveň kryptou.

Extrémní chlad přeměnil tento celkem suchý prostor v mrazicí box. Kolem malých železných kamínek v příďové polovině prostoru bylo seskupeno osm téměř dokonale zachovaných postav. Každá z mrtvol byla pokryta ledovým příkrovem, takže vypadaly jako zabalené v silných plastických pokrývkách.

Výrazy v jejich obličejích byly mírumilovné, s očima dokořán otevřenýma. Jako manekýni ve výkladních skříních i tyto postavy zaujímaly různé polohy, takže připomínaly uměle naaranžovanou scénu. Čtyři z nich seděli u stolu s talířem v ruce a hrníčkem pozvednutým k ústům. Další dva se vsedě vedle sebe opírali o stěnu a pročítali jakési svitky. Jeden se skláněl nad dřevěnou bednou, zatímco poslední seděl u stolu a psal.

Pitt si připadal, jako by vstoupil do stroje času. Stále nedokázal naplno pochopit, že se právě dívá na dávné obyvatele římské říše. Že se před ním nacházejí starověcí mořeplavci, kteří za svého života navštěvovali historická města, nyní již dávno pohřbená pod nánosem mnohem pozdějších civilizací. Ti muži představovali předky z doby před šedesáti generacemi.

Nebyli připraveni na arktický mráz. Ani jeden z nich neměl nějaké teplejší oblečení, všichni se pouze choulili do hrubých pokrývek. Ve srovnání s Pittem vypadali daleko menší, nejméně o hlavu. Jeden z mužů měl na temeni lysinu a pouze po stranách se nacházely zbytky šedin. Další měl husté rezavé vlasy a mohutný plnovous. Většina z nich však byla hladce oholena. Podle toho, co mohl skrz ledové příkrovy vidět, nejmladšímu z nich mohlo být tak osmnáct, nejstaršímu kolem čtyřicítky.

Námořník, jenž zemřel při psaní, měl na hlavě naraženou koženou čepici a kolem nohou omotané dlouhé pruhy vlněné látky. Skláněl se nad kupičkou voskových tabulek, vyrovnaných na podrápané desce malého skládacího stolku. V pravé ruce stále ještě držel pisátko.

Nikdo nevypadal, že by hladověl nebo zemřel pomalu zimou. Smrt je přepadla náhle a nečekaně.

Pitt se domníval, že její příčinu zná. Všechny průlezy a průzory byly pečlivě zabeďněny proti chladu a jediný ventilační otvor zamrzl. Hrnce obsahující jejich poslední jídlo byly dokonce stále ještě na nevelkých olejových kamínkách. Nikde nebyl otvor, kudy by zkažený vzduch mohl unikat ven. V místnosti tedy postupně a nepozorovaně narůstala koncentrace smrtelného oxidu uhelnatého tak dlouho, až zasáhla všechny muže při tom, co právě dělali. Bez varování se dostavilo nejprve bezvědomí a brzy pak smrt.

Téměř jako by se obával, že by mohl tyto dávno mrtvé námořníky vzbudit, Pitt opatrně uvolnil několik voskových tabulek z ledového sevření. Pak rozeplnul před ní zip na svém potápěčském oblečení a schoval si je tam.

Již drahnou chvíli nevnímal okolní chlad. Z pórů kůže mu prýštil nervózní pot a celé tělo se mu trásl. Veškeré myšlenky pohlcovala morbidnost oné scény natolik, že nic nevnímal a nereagoval ani na Giordinovy opakované výzvy.

„Jsi tam ještě?“ dožadoval se Giordino. „Odpověz, zatraceně!“

Pitt zamumlal několik nepříliš inteligentních slov.

„Zopakuj to. Máš nějaké problémy?“

Starostlivý tón Giordinových otázek konečně Pitta probudil z transu.

„Informuj komandéra Knighta, že se potvrdily ty nejhorší obavy,“ odpověděl Pitt. „Ta loď je skutečně antické plavidlo. A mimochodem,“ dodal nevzrušeným lakonickým hlasem, „můžeš se zmínit, že kdyby chtěl nějaké svědky, můžu mu představit posádku.“

„Máš telefon,“ zavolala na Julia Schillera jeho žena z kuchyňského okna.

Schiller vzhlédl od grilovacího roštu, který právě obsluhoval na dvorku jejich domu ve stínu stromů v Chavy Chase. „Představil se?“

„Ne, ale hlas měl jako Dale Nichols.“

Povzdechl si a zvedl kleště na obracení masa. „Pojď pohlídat ty stejky, ať se nepřipálí.“

Když pak paní Schillerová na zápraží svého muže mījela, letmo jej políbila na tvář. Domácí pán vstoupil do pracovny, zavřel za sebou dveře a teprve pak zvedl sluchátko.

„Ano?“

„Ahoj, Julie, tady Dale.“

„Co máš na srdci?“

„Omlouvám se, že volám v neděli,“ spustil Nichols. „Nevyrušil jsem tě z něčeho.“

„Jenom z rodinného rožnění.“

„To musíš být pěkný nezmar. Venku je dobrých pětáctýřicet stupňů.“

„Je to pořád lepší než vykuřovat garáž.“

„Stejk a smažená vajíčka, to miluju.“

Schiller pochopil Nicholsovu narážku na smažená vejce a přepojil telefon prostřednictvím počítačového rušícího zařízení na bezpečný příjem. „Oukej, Dále, co máš?“

„Hala Kamilová. Výměna proběhla docela hladce.“

„Takže její dvojnice je teď už v nemocnici Waltera Reeda?“ ujíšťoval se Schiller.

„A pod tak přísnými bezpečnostními opatřeními, aby to vypadalo věrohodně.“

„Kdo se za ni vydává?“

„Herečka Teri Rooneyová. V líčení odvedla prvotřídní práci. Nerozeznal bys ji od pravé generální tajemnice, dokud by ses jí nedíval do obličeje z několika centimetrů. Navíc jsme zorganizovali tis-

kovou konferenci, kterou uspořádali tamní doktoři. Uvedli na ní, že Kamilová je vážně zraněná.“

„A co opravdová Kamilová?“

„Zůstala ve vojenském letadle, které ji přivezlo z Grónska. Po natankování s ní letělo na letiště Buckley Field nedaleko Denveru. Odtud ji převezla helikoptéra do Breckenridge.“

„Do toho zimního střediska v Coloradu?“

„Ano. Ted' odpočívá na chatě senátora Pitta kousek za městem. Až na pár pohmožděnin a nevelké omrzliny vlastně žádné zranění neutrpěla.“

„Jak se jí tahle nucená rekonvalescence zamlouvá?“

„To zatím nevím. Když Halu převáželi z nemocnice v Thule, pořádně ji utlumili. Určitě ale bude souhlasit, až se dozví, jak se pro ni snažíme zajistit bezpečnou cestu do sídla OSN, aby tam mohla pronést zahajovací projev na plenárním zasedání. Důvěryhodné zdroje nám sdělily, že se chystá vystoupit se zničujícím obviněním Jázida, kterého hodlá odhalit jako náboženského šarlatána, a nabídnout důkazy o jeho tajných teroristických aktivitách.“

„Četl jsem zprávu od téhož zdroje,“ připustil Schiller.

„Do zahájení zasedání zbývá pět dní,“ pokračoval Nichols. „Jázid určitě udělá všechno, jen aby ji umlčel.“

„Musíme ji tedy držet stranou až do chvíle, než vystoupí na pódium,“ pronesl naprosto vážně Schiller.

„Je v bezpečí,“ ujistil ho Nichols. „Něco nového ohledně egyptské vlády?“

„Prezident Hasan nám ve věci Kamilové poskytuje plnou spolupráci. Využívá každíčkou hodinu k realizaci svých ekonomických reforem a k tomu, aby nahradil vojenské velitele lidmi, kterým může věřit. Hala Kamilová představuje pro Jázida jedinou hrozbu, jež mu brání v bleskovém převzetí moci v Egyptě. Jestli se Jázidovým vrahounům podaří zastavit ji předtím, než pronese svou řeč, která bude přes satelity přenášena do celého světa, existuje skutečné nebezpečí, že nejdéle do měsíce se z Egypta stane druhý Írán.“

„Jen klid. Jázid se o té habaděře nedozví, dokud nebude pozdě,“ pronesl Nichols sebevědomě.

„Předpokládám, že ji přísně střeží.“

„Nejlepší agenti tajné služby. Prezident na celou operaci dohlíží osobně.“

Schillerova žena zaťukala na dveře a oznámila. „Stejky jsou hotové, Julie.“

„Hned jdu,“ odpověděl.

Nichols zaslechl jejich rozhovor. „To je prozatím ode mne všechno. Nechám tě, aby ses mohl vrátit k těm stejším.“

„Měl bych příjemnější pocit, kdyby se v tom angažovala FBI,“ poznamenal Schiller.

„Bezpečnostní služba Bílého domu zvážila všechny možnosti. Prezident rozhodl, že nejlepší bude držet to v co největší tajnosti.“

Schiller se na chvíli zadumaně odmlčel. Pak řekl: „Nezvorej to, Dale.“

„Jenom se neboj. Slibuji, že Hala Kamilová dorazí do budovy OSN v New Yorku naprosto svěží a plná elánu.“

„To by tedy měla.“

„To je, jako bys pochyboval, že slunce zapadá na západě.“ Schiller položil telefon. Nemohl si pomoci, ale měl stále takový divný, nepříjemný pocit. Jenom doufal, že Bílý dům proboha ví, co dělá.

Na opačné straně ulice seděli tři muži uvnitř dodávky Ford, která měla na boku namalovaný nápis „Instalatérství hlavního města – pohotovostní služba 24 hodin denně“. Stísněný interiér byl přeplněn elektronickým odposlouchávacím zařízením.

Nebetyčná nuda pro osádku vozu začala již před pěti hodinami. Takovéto sledování je hned po pozorování, jak reznou koleje, pravděpodobně tou nejotravnější činností. Ve vzduchu se nade všemi vznášel mrak podrážděnosti. Jeden z mužů kouřil, druhí dva ne, takže ti zase nesnášeli nedýchatelný vzduch. Všichni byli po dlouhých hodinách celí ztuhlí. Šlo o bývalé agenty protišpionážní služby, kteří se po svém odchodu do výslužby rozhodli pro kariéru nezávislých podnikatelů.

Většina penzionovaných agentů příležitostně externě pracuje pro vládu, avšak tato trojice patřila k těm několika, kteří dávali přednost penězům před pocitem vlastenectví. Byli pokaždé ochotni prodat i ty

nejtajnější informace, které mohli vyčmukat, komukoliv za nejvyšší finanční nabídku.

Jeden z trojice, hubený světlavý hastroš, pozoroval dalekohledem přes okno s kouřovým sklem Schillerův dům. „Právě odchází z pracovny.“

Tloušťík, nakloněný nad nahrávacím zařízením, se sluchátky na uších, souhlasně přikývl. „Hovor skončil.“

Třetí z nich, muž s mohutným navoskovaným knírem, obsluhoval laserovou parabolickou anténu, která představovala vysoce citlivý mikrofon, schopný zachytit hovor uvnitř místnosti z vibrací skleněných okenních tabulek, zesílit kmitání optickými kanály a opět je převést na srozumitelné zvuky. „Něco zajímavého?“ zeptal se hubený blondák.

Tlust'och si sundal sluchátka a otřel si pot z čela. „Myslím, že ze svého podílu si tentokrát koupím rybářský člun.“

„Mám rád zboží, které se dobře prodává.“

„Tahle informace má ve správných kruzích sakramentsky vysokou cenu.“

„Máš na mysli někoho konkrétního?“ otázal se muž s knírem. Tloušťík se ušklíbl jako přejedený kojot. „Nějakého bohatého, vysoce postaveného arabáče, který si chce šplhnout u Ahmada Jázida.“

Prezident se zvedl od stolu a krátce pokynul hlavou směrem k řediteli CIA Martinu Broganovi, kterého právě uvedli do Oválné pracovny k ranní zpravodajské instruktáži.

Formality, jako potřásání rukou, odpadly mezi těmito dvěma muži hned po prvním dnu jejich pravidelných porad. Štíhlému, uhlaženému Broganovi to ani v nejmenším nevadilo. Měl totiž gracilní ruku houslisty s dlouhými prsty, zatímco mohutný, asi stokilový prezident byl znám svou medvědí tlapou a mohutným stiskem.

Brogan počkal, až si prezident sedne, a teprve pak se sám usadil v koženém křesle. Téměř jako by vykonával rituál, prezident nalil do šálku kávu, přidal do něj lžičku cukru a hrníček vlídně podal Broganovi.

Prezident si prohrábl stříbrné vlasy a upřel na Brogana své průzračné šedé oči. „Tak, jakápak tajemství skrývá svět dneska ráno?“

Brogan lehce pokrčil rameny a přes stůl podal prezidentovi několik papírů v kožených deskách. „V 09.00 moskevského času se sovětský prezident Grigorij Antonov cestou do Kremlu pomuchlal se svou milenkou na zadním sedadle limuzíny.“

„Závidím mu způsob, jak začíná den,“ poznamenal prezident se širokým úsměvem. „Také z auta dvakrát telefonoval. Jeden hovor měl se Sergejem Kornilovem, šéfem sovětského kosmického programu, ten další se svým synem, který pracuje v ekonomické sekci jejich ambasády v Mexico City. Přepis obou hovorů najdete na stránkách čtyři a pět.“

Prezident otevřel spis, nasadil si brýle na čtení a přelétl očima popsané stránky. Jako obvykle pocítil obdiv nad absolutní dokonalostí získávání informací.

„Jakýpak byl zbytek Grigorijova dne?“

„Většinu času strávil nad domácími problémy. Určitě byste si nepřál být v jeho kůži. Výhledy sovětské ekonomiky jsou každým dnem horší a horší. Všechny jeho reformy průmyslu i zemědělství šly k čertu. Staříci v politbyru se snaží podkopat jeho pozici. Představitelé armády jsou zklamáni z návrhů na omezení zbrojení a začínají to

dávat veřejně najevo. Jak se prodlužují fronty v obchodech, prostí sovětští občané se ozývají stále hlasitěji. S minimální podporou našich operativců se stále častěji objevují ve městech na stěnách domů graffiti, napadající vládu. Celkový růst ekonomiky poklesl na dvě procenta. Existuje docela silná možnost, že Antonov bude nucen odstoupit ještě před začátkem příštího léta.“

„Jestli se nám nepodaří snížit deficit rozpočtu, možná že skončím stejně,“ poznamenal ponuře prezident.

Na to Brogan neodpověděl. Ani se to od něj nečekalo.

„Jaké jsou poslední zprávy z Egypta?“ přesunul se prezident k dalšímu tématu. „Prezident Hasan se také drží jen taktak. Letectvo mu sice stále zůstává loajální, ale generalita pozemního vojska se začíná přiklánět k Jázidovi. Ministr obrany Abú Hamid se tajně setkal s Jázidem v Port Saidu. Podle našich informací není Hamid ochoten začít podporovat Jázida, pokud se mu nedostane záruk pevného postavení v budoucnu. Nehodlá si nechat diktovat příslušníky Jázidovy skupiny fanatických mulláhů.“

„Myslíte, že Jázid s tím bude souhlasit?“

Brogan zavrtěl hlavou. „Ne, ten se s nikým o moc dělit nehodlá. Hamid podcenil Jázidovu tvrdou bezohlednost. Nám se už podařilo odhalit plán na nastražení bomby do Hamidova soukromého letadla.“

„Uvědomili jste o tom Hamida?“

„K tomu bychom potřebovali vaše schválení.“

„Máte ho,“ prohlásil bez rozmyšlení prezident. „Hamid je ale hodně opatrnický. Třeba si bude myslet, že to na něj hrajeme, abychom ho udrželi z Jázidovy sféry vlivu.“

„Jsme schopni dodat jména atentátníků. Když bude Hamid chtít, může se pak sám přesvědčit, že je to pravda.“

Prezident se opřel v křesle a na chvíli se zadíval do stropu. „Můžeme Jázida nějak spojit s tou havárií letadla OSN s Halou Kamilovou na palubě?“

„Přinejlepším jen pomocí nepřímých důkazů,“ přiznal Brogan. „Dokud to vyšetřovatelé neuzavřou a nesepíší, nebudeme mít k dispozici žádný konkrétní závěr. Prozatím je celá havárie jednou velkou hádankou. Podařilo se nám odhalit opravdu jen několik skutečností. Pozitivně víme alespoň to, že pravý pilot byl zavražděn – jeho

tělo bylo nalezeno v kufru jednoho auta zaparkovaného na Heathrow.“

„To vypadá jako útok mafie.“

„Téměř. Až na to, že vrah odvedl tak mistrovskou ukázkou maskování, že se dokázal úspěšně vydávat za pilota. Poté, co s letadlem odstartoval, zabil celou posádku injekcemi nervového jedu sarinu, změnil kurs letu a nad Islandem sám letadlo opustil.“

„Musel určitě spolupracovat s celým týmem vysoce schopných profesionálů,“ pronesl prezident skoro obdivně.

„Máme důvod se domnívat, že pracoval sám,“ řekl Brogan.

„Sám?“ Prezident se zatvářil nevěřícně. „Ten chlap musí tedy být setsakra mazaný zkurvysyn.“

„Přesně taková šikovnost a rafinovanost chování jsou typické pro jednoho Araba jménem Sulejman Azíz Ammar.“

„Je to terorista?“

„Ne v tom nejvlastnějším slova smyslu. Ammar je jedním z nejchytřejších žijících atentátníků. Kéž by byl na naší straně!“

„Dejte si pozor, aby vás neslyšel některý z těch liberálů z Kongresu,“ poznamenal hořce prezident.

„Nebo nějaký novinář,“ dodal Brogan.

„Má Ammar u vás nějaký záznam?“

„Asi tak metr tlustý. Je považován za mistra převleku. Je to správný nábožensky aktivní muslim, který se o politiku příliš nezajímá. Působí jako nájemný vrah, který nemá žádné spojení se známými fanatickými islámskými odnožemi. Ammar si účtuje enormní honoráře – a dostává je. Navíc je prohnaným obchodníkem. Jeho majetek se odhaduje na nějakých šedesát miliónů dolarů. Jen zřídka se chová podle očekávání. Jeho vraždy bývají geniálně naplánované i provedené. Vždycky vypadají jako nehody. Žádnou z nich se mu dosud nepodařilo s jistotou připsat. Nevinné oběti pro něj vůbec nic neznamenají, jen když se mu podaří zlikvidovat hlavní cíl. Podezíráme ho, že stojí za přibližně stovkou vražd v posledních deseti letech. Pokus zabít Halu Kamilovou, jestli se nám podaří prokázat mu ho, by byl prvním známým případem jeho selhání.“

Prezident si posunul brýle na nose a obrátil pozornost ke složce o havárii letadla. „Něco mi muselo uniknout. Jestli chtěl, aby letadlo

zmizelo někde v Atlantiku, proč se pak namáhal s otrávením všech cestujících? Jaký důvod mohl jenom mít, že je zabil vlastně dvakrát?“

„Je v tom háček,“ vysvětloval opatrně Brogan. „Mí analytici se domnívají, že Ammar za vraždu cestujících zodpovědný není.“

V prezidentových očích se objevil výraz překvapení. „Tak teď vám vůbec nerozumím, Martine. O čem to ksakru mluvíte?“

„Patologové z FBI zaletěli do Thuly a provedli tam pitvy všech obětí. V tělech osádky našli padesátinásobnou smrtelnou koncentraci sarinu, ale v případě cestujících bylo příčinou smrti požití výtažku ze stromu mancinella přimíchaného do jídla.“

Brogan se odmlčel, aby se napil kávy.

Prezident mlčky čekal na pokračování a perem netrpělivě poklepal o kalendář.

„Mancinella, nebo jak se také nazývá guava, roste volně v oblasti Karibiku v zemích Mexického zálivu,“ pokračoval Brogan. Je to strom, který plodí smrtelně jedovaté nasládlé plody podobné jablkům. Karibští Indiáni do jeho šťávy namáčeli své šípy. Spousta dřívějších trosečníků a později i turistů zemřela právě na otravu tímto ovocem.“

„A vaši lidé se domnívají, že atentátník Ammarova kalibru by se k použití mancinelly nesnížil?“

„Správně,“ přikývl Brogan. „Ammar, díky svým konexím, by neměl nejmenší problém koupit nebo třeba ukrást sarin z nějaké chemické továrny v Evropě. Mancinella je ale něco jiného. Ta se v obchodě nekoupí. Navíc také účinkuje dost pomalu. Osobně pochybuji, že by Ammar o jejím použití vůbec uvažoval.“

„Když tedy ne ten Arab, kdo jiný přichází v úvahu?“

„To nevíme,“ odpověděl Brogan. „Určitě to nebyl nikdo z těch tří zachráněných. Jediná stopa, a to dost nezřetelná, vede k mexickému delegátovi jménem Eduardo Ybarra. On byl jediným cestujícím kromě Haly Kamilové, který nevečeřel.“

„Tady se píše, že zemřel při havárii.“ Prezident vzhlédl od popsaných stránek. „Jak by ale mohl dostat ten jed do jídla, aniž by ho při tom někdo viděl?“

„To bylo provedeno v kuchyni firmy, která dodává jídlo na palubu letadel. Britští vyšetřovatelé to právě prošetřují.“

„Co když je ale ten Ybarra nevinný? Třeba jenom nechtěl jíst z nějakého úplně prostého důvodu.“

„Podle svědectví stevardky, která také přežila, Hala během podávání večeře spala, zatímco Ybarra předstíral, že mu je špatně.“

„Což je docela dobře možné.“

„Stevardka ho ale viděla, jak vytahuje ze svého kufříku sendvič a jí ho.“

„Takže on znal pravdu.“

„Vypadá to tak.“

„Proč tedy riskoval a vůbec na palubu vstupoval, když věděl, že kromě něho všichni ostatní zemřou?“

„Fungoval jako pojistka pro případ, že by se hlavní cíl nebo cíle atentátu, nejspíš všichni členové mexické delegace, tomu jedu nějak vyhnuli.“

Prezident se opět opřel a zahleděl se do stropu. „Oukej, Kamilová představuje trn v Jázidově patě. Jázid proto zaplatí Ammarovi, aby se jí zbavil. Ten ovšem útok zpacká a letadlo nezmizí uprostřed Severního ledového oceánu, jak bylo plánováno, ale přistane v Grónsku. Tolik, pokud se týká první záhady. Pro vysvětlení tu máme docela solidní fakta. Můžeme je považovat za důkaz spojení této záležitosti s Egyptem. Záhada číslo dvě, spojení s Mexikem, je daleko nejasnější. Pro masovou vraždu tu není žádný důvod, a navíc jediný podezřelý je po smrti. Kdybych byl soudcem, pak bych nařídil odložit případ pro nedostatek důkazů.“

„Já ale budu muset ve vyšetřování přece jen pokračovat,“ povzdechl si Brogan. „Zatím jsme nezaznamenali jedinou známku aktivity teroristů mimo území Mexika.“

„Zapomínáte na Topiltzina,“ nečekaně namítl prezident.

Brogana překvapil výraz ledového, zuřivého hněvu, který se objevil v prezidentově obličeji.

„Naše agentura na Topiltzina nezapomněla,“ ujistil ho Brogan. „Ani na to, co udělal Guy Rivasovi. Jakmile dáte pokyn, okamžitě ho nechám zlikvidovat.“

Prezident si náhle povzdechl a celý jako by se v křesle zmenšil.

„Kdyby to jen bylo tak jednoduché. Lusknu prsty a CIA zlikviduje zahraničního lídra opozice. Riziko je ale přitom příliš vysoké. To zjistil už i Kennedy, když přimhouřil oko na pokusem mafie zabít Castra.“

Reagan ale ani v nejmenším pranic nenamítal proti pokusům odstranit Muamara Kaddáfího.“

„Jistě,“ připustil prezident unaveně. „Kdyby jen věděl, že Kaddáfí nás vlastně všechny doběhne a zemře si na rakovinu!“

„V případě Topiltzina takové štěstí mít nebudeme. Podle lékařských dobrozdání je silný jako mula z Missouri.“

„Ten člověk je zatracený šílenec. Jestli se mu podaří ovládnout Mexiko, máme tu problém.“

„Poslechl jste si ten pásek, nahraný Rivasem?“ otázal se Brogan, přestože předem znal odpověď.

„Čtyřikrát,“ odvětil prezident hořce. „Dost na to, abych z toho měl noční můry.“

„A jestli Topiltzin opravdu svrhne současnou vládu a splní hrozbu, že pošle milióny svých lidí přes naše hranice, aby se zmocnili amerického Jihozápadu...?“

Brogan nechal tu otázku otevřenou.

Prezident mu odpověděl v překvapivě mírném tónu. „Pak mi nezbude, než abych nařídil armádě, aby s tlupami ilegálních cizinců na našem území začala zacházet jako s útočníky.“

Když se Brogan vrátil do své kanceláře v ústředí CIA v Langley, našel tam čekajícího Elmera Shawa, náměstka ministra vojenských námořních sil.

„Je mi líto, že nabourávám váš už tak nabitý program,“ omlouval se Shaw, „ale mám nějaké novinky, které vás asi překvapí.“

„To musí být dost důležité, když si to vyžádalo vaši osobní přítomnost.“

„Je to důležité.“

„Pojďte dál a posad'te se. Je to dobrá zpráva, nebo špatná?“

„Velmi dobrá.“

„V poslední době se zdá, že nám nic nevychází,“ povzdechl si Brogan pochmurně. „Docela s radostí si poslechnu pro změnu něco potěšujícího.“

„Naše průzkumná loď *Polar Explorer* pátrala po sovětské ponorce třídy Alfa, která se ztratila...“

„S tou misí jsem obeznámen,“ přerušil ho Brogan.

„No, tak ji tedy našli.“

Brogan překvapením mírně vykulil oči a v radostném gestu udeřil do stolu. „Gratuluji. Ponorky třídy Alfa jsou nejlepší v obou vojenských námořnictvech. To se tedy vašim lidem skvěle povedlo!“

„Ještě ji nemáme v rukou,“ mírnil ho Shaw.

Broganovy oči se zúžily. „Co na to Rusové? Vědí o vašem objevu?“

„My si myslíme, že ne. Krátce poté, co přístroje potopenou ponorku zaznamenaly, tedy včetně pořízení videozáznamu, naše loď přerušila pátrání a zapojila se o operace na záchranu lidí z havarovaného letadla OSN. Byla to taková vítaná kouřová clona, poslaná přímo z nebes. Naši nejlepší zpravodajci v sovětském válečném námořnictvu nehlásí žádnou neobvyklou aktivitu. Stejně tak z KGB. A konečně, ani satelitové sledování jejich severoatlantické flotily neprokázalo žádné dramatické přesuny do prohledávané oblasti.“

„Je trochu s podivem, že tam neměli žádný špiónážní rybářský trawler, který by *Polar Explorer* sledoval přímo na místě.“

„Ale oni měli,“ vysvětloval Shaw. „Velice pečlivě sledovali veškeré naše aktivity a pomocí satelitu trvale monitorovali kurs lodi i veškeré rádiové spojení. Nechali nás pracovat v naději, že naše dokonalejší technologie podmořského pátrání přinese pozitivní výsledek tam, kde selhala ta jejich. Pak vsadili na možnost, že někdo z naší posádky nějakým nedopatřením prozradí polohu vraku.“

„Což se ale nestalo.“

„Ne,“ odpověděl Shaw rozhodně. „Bezpečnostní opatření na lodi byla vodotěsná. S výjimkou kapitána a dvou expertů na podmořské pátrání z agentury NUMA byla celá posádka informována, že výprava má za úkol sledování trasy ledovců a geologický průzkum mořského dna. Zprávu o úspěchu pátrání jsem dostal z Grónska osobně od velícího důstojníka lodi *Polar Explorer*, takže ani tady nemohlo dojít k žádnému prozrazení.“

„Oukej, co budeme dělat teď?“ dotazoval se Brogan. „Sověti evidentně už nikdy nepřipustí žádný podobný úlovek, jaký se nám

podařil s *Glomar Explorerem*. Mimochodem, v oblasti východního pobřeží, kde jim v šestaosmdesátém zmizela ta raketová ponorka, patrolují ještě dodnes.“

„Uvažujeme o podmořské záchranné operaci,“ řekl Shaw.

„Kdy?“

„Když teď začneme dávat celou akci dohromady, včetně potřebných změn konstrukce a modifikací existujících ponorek i jejich vybavení, pak bychom se záchrannými pracemi mohli začít tak do deseti měsíců.“

„Takže do té doby si té ponorky nebudeme všimnat, nebo to alespoň budeme předstírat?“

„Správně,“ odvětil Shaw. „Mezitím nám do klína spadla další událost, která Sověty trochu zmate. V tom ale bude vojenské námořnictvo potřebovat pomoc vaší agentury.“

„Poslouchám.“

„Během záchranných prací a následujícího pátrání ohledně oné letecké katastrofy s námi spolupracovali lidé z agentury NUMA. Ti přitom náhodou narazili na cosi, co je nejspíše starořímská loď pohřbená v ledu.“

Brogan skepticky pohlédl na Shawa. „V Grónsku?“

Shaw přikývl. „Podle mínění expertů je to tak.“

„Co ale může CIA udělat, aby námořnictvu pomohla se starým vrakem?“

„Mohli byste spustit malinko dezinformační kampaň. Rádi bychom, aby s Rusové mysleli, že *Polar Explorer* od samého začátku pátral po té ztroskotané lodi.“

Brogan si povšiml, že se mu na komunikačním panelu rozblíkala kontrolka. „To je dobrý nápad. Zatímco se válečné námořnictvo bude připravovat na vytažení ponorky z vody, my budeme trousit chlebové drobečky po falešných cestíčkách.“

„Něco na ten způsob.“

„Jak vy se postavíte k tomu starořímskému vraku?“

„Vypracujeme a rozjedeme archeologický projekt jako krytí skutečné operace. *Polar Explorer* zůstane na místě, takže jeho posádka pomůže při vykopávkách.“

„To znamená, že ta ponorka je nedaleko?“

Necelých dvacet kilometrů.“

„Máte nějakou představu, v jakém je stavu?“

„Po nárazu na nerovnosti dna má nějaké strukturální škody, ale jinak je zřejmě neporušena. ‘

„A co ta římská loď?“

„Naši lidé na místě hlásí, že našli zmrzlá těla, která jsou však bezvadně zachovalá.“

Brogan se zvedl od stolu a vyprovodil Shawa ke dveřím. „Je to vlastně skoro neuvěřitelné“ pronesl nadšeně. Pak se uličnický ušklíbl. „Zajímalo by mě, jestli přitom nenajdeme také nějaké státní tajemství.“

Shaw se zašklebil v odpověď: „Nebo radši nějaký poklad „

Ani jeden z obou mužů by nebyl vsadil desetník, že tento jejich lehce ironický rozhovor je už během osmačtyřiceti hodin bude pronásledovat jako černá můra.

Pod vedením archeologů se posádka lodi *Polar Explorer* vrhla do odkopávání ledu kolem zamrzlé lodi. Odstraňovali vrstvu po vrstvě, až odhalili celou vrchní palubu od klounovce na přídi až po záďový vaz.

K vraku se teď upínala pozornost každického člověka v celém fjordu. Zvědavost všechny jako by hypnotizovala. Pouze Pitt a Lily scházeli. Ti seděli v kabině ledoborce a studovali voskové tabulky.

Nad celým zástupem námořníků a archeologů se rozprostíralo naprosté mlčení. Připojil se k nim i tým vyšetřovatelů letecké havárie. Všichni se shromáždili na okraji vykopávek a potichu zírali na částečně odkrytou starou loď, skoro jako na nějakou hrobku pradávných vladařů.

Hoskins s Grahamem změřili trup a zjistili, že jeho délka dosahuje téměř dvaceti metrů a šířka sedmi metrů. Stěžen se kdysi ulomil asi dva metry nad svou patou a zmizel. Po palubě a bocích se plazily zbytky konopného lanoví, jako by je nějaký obrovský pták posbíral do pařátů a pak odhodil. Z celé mohutné ráhnové plachty zůstalo jen několik kousků potřhané plachtoviny.

Nejprve vyzkoušeli kvalitu palubních prken a zjistili, že jsou stejně pevná jako v den, kdy byla loď spuštěna na vodu v nějakém dávno zapomenutém středomořském doku. Předměty, jež se nacházely rozházené po palubě, byly vyfotografovány, opatřeny popisem, opatrně vyzdvíženy a přeneseny na *Polar Explorer*, kde byly po vyčištění zaneseny do katalogu. Pak bylo vše uloženo v lodním mrazícím boxu, aby se zabránilo dalšímu případnému poškození těchto věcí cestou do země národa, jenž v době poslední cesty starověké obchodní lodi ještě ani neexistoval.

Gronquist, Hoskins i Graham se zborceného palubního přístřešku ani nedotkli, stejně jako se nepokusili vstoupit do kuchyně. Zato všichni tři spojenými silami pomalu, téměř něžně nadzvedli jeden okraj krytu nákladového prostoru a zpola ho otevřeli.

Gronquist si pak lehl na břicho a hlavu až po ramena vsunul do otvoru, aby viděl do podpalubí.

„Jsou tam?“ otázal se Graham vzrušeným hlasem. „Je to takové, jak to Pitt popsal?“

Gronquist zíral do bílých tváří, připomínajících zmrzlé masky. Zdálo se mu, že kdyby z nich odstranil led a zatřásl jimi, jejich oči zamrkají a oni obživnou.

Dříve než odpověděl, poněkud zaváhal. Jasně denní světlo, vnikající do podpalubí otevřeným průlezem, odhalilo v nejpřednější části nákladového prostoru dvě k sobě stulené postavy, kterých si Pitt předtím nevšiml.

Je to přesně tak, jak to Pitt popsal,“ odpověděl střízlivým hlasem, „až na jednoho psa a jedno děvče.“

Pitt stál ve stínu palubního jeřábu a pozoroval Giordina, jak manévruje s helikoptérou agentury NUMA nad zádí ledoborce *Polar Explorer*. Za dalších patnáct vteřin se lyžiny vrtulníku dotkly paluby v místech, kde byl namalovaný veliký terč, turbíny motoru ztratily na tahu a vrtule rotoru se pomalu zastavily.

Na pravé straně stroje se otevřely dveře kokpitu a na palubu z nich vyskočil vysoký muž v zeleném rolákovém svetru pod hnědým manšestrovým sportovním sakem. Chvilí se rozhlížel, až si všiml Pitta, který na něj zamával. Rychlým krokem se k němu vydal, s rameny nachýlenými kupředu. Ruce, které ho v mrazivém větru začínaly zábst, měl zastrčené hluboko v kapsách.

Pitt rovněž udělal několik kroků a pak rychle návštěvníka doprovodil palubním průlezem do teplého nitra lodi.

„Doktor Redfern?“

„Vy jste Dirk Pitt?“

„Ano, já jsem Pitt.“

„Četl jsem o vašich pozoruhodných činech.“

„Děkuji vám, že jste si udělal čas, uvolnil se ze svých povinností a přijel sem.“

„Děláte si legraci?“ vyhrkl Redfern, oči nadšením vykulené. „Po vašem pozvání jsem doslova skočil. Neexistuje jediný archeolog na světě, který by nedal třeba své přední zuby za možnost být osobně při takovémhle objevu. Kdy se na to budu moct podívat?“

„Za nějakých deset minut bude tma. Myslím, že by bylo nejlépe, kdyby vás nejdříve zasvětil doktor Gronquist, archeolog, který šéfuje místnímu průzkumu. Může vám také ukázat artefakty, které jsme našli na zevní palubě. Potom, s prvním světlem, budete moci vstoupit na tu loď a ujmout se velení celému projektu.“

„To zní rozumně.“

„Máte nějaké zavazadlo?“ otázal se ho Pitt.

„Cestoval jsem nalehko. Mám jenom kufřík a malou kabelu.“

„A1 Giordino...“

„To je pilot helikoptéry?“

„Ano. Al dohlédne, aby vám dopravili věci do vaší kabiny. Kdybyste mě teď následoval, postaral bych se, abyste dostal něco teplého do žaludku, a přitom bych si rád poslechl váš názor na jednu velice zajímavou hádanku.“

„Až po vás.“

Doktor Mel Redfern se tyčil nad Pittem do úctyhodné výšky, takže při procházení palubním průlezem se musel téměř zlomit v pase. Měl světlé vlasy, které se mu na čele sbíhaly doprostřed, a před šedomodrýma očima mu seděly brýle. Vytáhlé tělo měl na svých čtyřicet let stále poměrně štíhlé, i když se mu už začalo objevovat břicho.

Redfern býval hvězdou univerzitního basketbalového týmu. Namísto přechodu k profesionálům dal však přednost doktorátu z antropologie. Později zaměřil svůj nemalý talent na oblast podmořského bádání a stal se jedním z předních světových expertů na klasičskou mořskou archeologii.

„Měl jste příjemný let z Athén do Reykjavíku?“ otázal se Pitt.

„Většinu jsem ho prospal,“ odpověděl Redfern. „Teprve cestou hlídkovým letadlem námořnictva z Islandu k eskymácké osadě asi sto mil jižně odsud jsem se málem změnil v kus ledu. Doufám, že si budu moci vypůjčit nějaké teplé oblečení. Byl jsem vybavený na slunné ostrovy Řecka a tenhle bleskový výlet k polárnímu kruhu jsem opravdu nečekal.“

„Komandér Knight, kapitán lodi, vás jistě náležitě ošatí. Na čem jste právě pracoval?“

„Na jedné řecké obchodní lodi, která se ve druhém století před Kristem potopila s nákladem mramorových soch na palubě.“ Redfern nedokázal skrýt svou zvědavost, a proto začal Pitta zpovídat. „Ve svém rádiovém vzkazu jste neuvedl, jaký byl náklad té vaší lodi.“

„S výjimkou těl posádky jsem v nákladovém prostoru nic neobjevil.“

„Člověk nemůže mít všechno,“ prohlásil filosoficky Redfern. „Povídal jste ale, že loď je v podstatě nedotčená.“

„Ano, to je pravda. Kdybychom zacelili díru v trupu, znovu postavili stožár s takeláží a zavěsili kormidelní vesla, mohl byste s ní klidně plout třeba až do newyorského přístavu.“

„Bože můj, to je úžasné. Dokázal doktor Gronquist určit nějaký přibližný letopočet?“

„Ano, podle mincí ražených kolem roku 390. Víme dokonce, že se jmenovala Serápis. To jméno bylo vyřezané na jejím zádovém vazu.“

„Kompletně zachovaná byzantská obchodní loď ze čtvrtého století,“ zamumlal Redfern udiveně. „To je určitě archeologický nález století. Už se nemůžu dočkat, až se jí dotknu.“

Pitt ho zavedl do důstojnické jídelny, kde u stolu seděla Lily a kopírovala nápisy z voskových tabulek na papír. Pitt je představil. „Doktorka Lily Sharpová, doktor Mel Redfern.“

Lily povstala a napráhla ruku. „Je to pro mě čest, pane doktore. Ačkoliv mým oborem je pozemní archeologie, patřím k obdivovatelům vašich podmořských průzkumů již od školních let.“

„Potěšení je čistě na mé straně,“ odpověděl zdvořile Redfern. „Pojďme zapomenout na ty směšné tituly a držme se křestních jmen.“

„Co byste si přál k jídlu?“ otázal se ho Pitt.

Takový galon horké čokolády a mísa polévky by mě mohly tak akorát rozehrát.“

Pitt předal objednávku stevardovi.

„Tak, vy jste se zmínil o nějaké hádance,“ spustil pak Redfern s dychtivostí dítěte, vyskakujícího na Štědrý den z postele.

Pitt na něj pohlédl a usmál se. „Jak jste na tom s latinou, Mele?“

„Docela to ujde. Myslel jsem ale, že jste říkal, že loď je řecká.“

„Také že je,“ odpověděla Lily, „ale kapitán vedl svůj palubní deník na voskových destičkách v latině. Šest z nich je popsáno slovy, na sedmé jsou nějaké čáry, jako by to byla mapa. Dirk přinesl ty destičky ze své první návštěvy lodi. Já jsem je přepsala do trochu čitelnější podoby na papír, takže je bude možné okopírovat. Také jsem nakreslila zvětšenou kopii destičky, představující mapu. Zatím jsme ji ale nedokázali nějak lokalizovat, nevíme, co zobrazuje, protože tu chybí popis.“

Redfern se posadil a vzal do ruky jednu z tabulek. Téměř uctivě si ji prohlížel a teprve po chvíli ji odložil stranou. Pak vzal do ruky jeden list, který Lily přepsala, a začal číst.

Steward mu přinesl mohutný hrnek horké čokolády a velkou mísu bostonské husté zeleninové polévky. Redfern byl nyní natolik zaujat překládáním přepisu, že téměř nevnímal, co jí. Jako automat pozvedal hrnek k ústům a srkal čokoládu, aniž by odtrhl oči od popsané stránky. Po zhruba deseti minutách vstal a začal přecházet mezi jídelními stoly, mumlaje si pro sebe latinské fráze, zcela ztracen sám v sobě. Na napjaté diváky úplně zapomněl.

Pitt a Lily seděli v naprosté tichosti, snažili se nerušit tok jeho myšlenek a jen zvědavě sledovali jeho reakce. Redfern se náhle zastavil, jako by se mu podařilo v duchu konečně umístit problém do správné perspektivy. Pak se vrátil ke stolu a znovu začal pečlivě prohlížet jednotlivé stránky. Atmosféra v místnosti přímo sršela očekáváním.

Uplynulo ještě několik nekonečných minut, než Redfern třesoucíma se rukama odložil popsané papíry na stůl. Pak se zadíval prázdným pohledem do nekonečna. Oči měl podivně zastřené.

Redfern byl evidentně do hloubi duše otřesen.

„Vypadáte, jako byste našel svatý grál,“ poznamenal Pitt.

„Co je?“ zeptala se Lily. „Co jste zjistil?“

Redfernovu odpověď téměř neslyšeli. Mluvil totiž potichu a hlavu měl skloněnou.

„Je možné, zatím jenom možné,“ řekl, „že váš náhodný objev by mohl odemknout dveře k největší sbírce uměleckých a literárních pokladů, jakou svět dosud poznal.“

„Ted', když máte naši naprostou pozornost,“ pronesl Pitt suše, „nemohl byste se s námi podělit o své odhalení?“

Redfern potřásl hlavou, jako by si chtěl uspořádat myšlenky. „Ta historie – nebo spíše sága – je ohromující. Ani to všechno nedokážu pochopit.“

Lily se na něho obrátila s dotazem: „Vysvětlují ty voskové destičky, proč se tahle řecko–římská loď ocitla tak daleko od domácích vod?“

„Ne řecko–římská, ale byzantská,“ poopravil ji Redfern. „V době, kdy *Serápis* brázdil moře, Konstantin Veliký přemístil hlavní město říše z Říma k Bosporu, kde kdysi stávala řecká osada jménem Byzantion.“

„Z čehož se pak stalo Konstantinopolis,“ dodal Pitt.

„A později Istanbul.“ Redfern se obrátil k Lily. „Omlouvám se, že jsem vám neodpověděl přímo. Ano, ty destičky objasňují, jak a proč se ta loď dostala až sem. Abychom to dokázali plně pochopit, musíme si představit tehdejší situaci. Můžeme začít v roce 323 před Kristem, tedy v roce, kdy Alexandr Veliký v Babylóně zemřel. Jeho generálové si rozdělili říši. Jeden z nich, Ptolemaios, odtrhl od říše Egypt a stal se jeho králem. Podařilo se mu rovněž zmocnit Alexandrovu mrtvolu nacházející se v křišťálové a zlaté rakvi. Později tělo uložil do přepychového mauzolea a kolem něho vybudoval nádherné město, které svou krásou předstihlo dokonce i Athény. Na počest bývalého krále nazval toto město Alexandrií.“

„Co má to všechno co společného se Serapidem?“ zeptala se Lily.

„Mějte se mnou trpělivost, prosím,“ odpověděl Redfern mírným hlasem. „Ptolemaios na zelené louce vybudoval obrovské muzeum a knihovnu. Jejich obsah byl opravdu monumentální. Dědici trůnu, jak Kleopatra, tak i pozdější následovníci pokračovali ve shromažďování rukopisů a uměleckých předmětů, až se muzeum a zejména knihovna staly největší studnicí umění, vědy a literatury, jaká kdy existovala. Představovaly souhrn vědomostí až do roku 391 po Kristu. V tomto

roce císař Theodosius a alexandrijský patriarcha Theophilus, náboženský šílenec, rozhodli, že vše, co se netýká principů tehdy nového křesťanského náboženství, je kacířstvím. Vypracovali tedy důkladný způsob zničení obsahu celé knihovny. Sochy, pohádková umělecká díla z mramoru, bronzu, zlata a slonoviny, překrásné obrazy i tapiserie, nekonečná řada knih napsaných na pergamenu nebo papyrových svitcích, dokonce i Alexandrova mrtvola – to vše mělo být rozbito na prach nebo spáleno na popel.“

„O jakých počtech teď mluvíme?“ dotazoval se Pitt.

„Jenom knih bylo několik set tisíc.“

Lily smutně zavrtěla hlavou. „Jaká strašná škoda.“

„Ušetřeny byly pouze biblické a chrámové texty,“ pokračoval Redfern. „Nakonec, když kolem roku 646 zaplavila Egypt islámská armáda Arabů, byla srovnána se zemí i budova knihovny a muzea.“

„Mistrovská díla, která byla shromažďována celá staletí, se tedy navždy ztratila,“ povzdechl si Pitt.

„Byla ztracena,“ přitakal Redfern. „To si historikové opravdu mysleli. Až dodneška. Avšak jestli je pravda to, co jsem si právě přečetl, pak nejlepší kusy z oné sbírky nejsou neodvolatelně zničené. Jsou někde schované.“

Lily byla náhle celá zmatená. „Chcete říct, že se uchovaly do dnešních dnů? Že je někdo propašoval na *Serapidovi* z Alexandrie ještě dřív, než mohly shořet?“

„Podle textu na těch tabulkách tomu tak bylo.“

Pitt se tvářil pochybovačně. „Serápis by ale určitě nedokázal odvézt víc než jenom nepatrný zlomek celé sbírky. Na víc by nestačil. Loď je strašně malá, může mít nosnost necelých čtyřiceti tun. Posádka do jejího nákladového prostoru mohla narovnat sotva pár tisíc svitků a několik soch, ale rozhodně ani zdaleka ne takové množství, o jakém mluvíte.“

Redfern se na Pitta podíval s uznáním. „Jste velice všímavý. Víte toho o starověkých lodích hodně.“

„Vraťme se k *Serapidovi*, kterého vlny vyvrhly na břeh Grónska,“ pobízel jej Pitt.

Redfern vzal do ruky příslušné stránky textu a srovnal je za sebou.

„Nebude to doslovný překlad latiny ze čtvrtého století. Text je příliš tuhý a formální. Namísto toho se pokusím převést ho do moderní angličtiny. První zápis je třetího dubna roku 391 podle juliánského kalendáře. Říká se v něm:

„Já, Cuccius Rufinus, kapitán *Serápida*, ve službách Nicia, řeckého obchodníka z přístavního města Rhodu, který pronajal mou loď Juniu Venatorovi, jsem souhlasil s tím, že odvezu jeho náklad z Alexandrie. Bylo mi řečeno, že cesta bude dlouhá a svízelná, avšak její přesný cíl mi Venator nesdělil. Této výpravy se zúčastní také moje dcera Hypatia. Její matka bude mít za jisté velkou starost kvůli délce trvání cesty. Venator nicméně platí dvacetinásobek obvyklé sazby, což znamená výdělek jak pro Nicia, tak i pro mne a celou posádku lodi.

Náklad byl dopraven na palubu v noci, pod ochrannou silné stráže a se spoustou tajností, jelikož mně i celé posádce bylo nařízeno zdržovat se po dobu nakládání na břehu. Na palubě zůstali čtyři vojáci pod velením centuriona Domitia Severa. Ti všichni se poplaví s námi.

Nelíbí se mi to, ale Venator mi vyplatil peníze za celou cestu, takže nemohu odstoupit od smlouvy.’“

„Čestný muž,“ poznamenal Pitt. „Sotva se dá ale věřit, že neodhalil, co vlastně veze.“

„Přišel na to o trochu později. Následujících několik řádek jsou vlastně záznamy z lodního deníku o plavbě. Zmiňuje se rovněž o jmenovci lodi. Přeskočím to až k místu, kde zaznamenává návštěvu prvního přístavu.

„Děkuji našemu bohu Serápidovi za to, že nás obdařil čtrnáct dní trvající hladkou a rychlou plavbou do Carthaga Novy, kde jsme pak po pět dnů odpočívali. Poté jsme nabrali čtyřnásobně veliké zásoby jídla. Zde

jsme se rovněž setkali s dalšími loděmi Junia Venatora. Většina z nich má nosnost přes dvě stě tun, některé skoro tři sta tun. Spolu s vlajkovou lodí Venatora je nás celkem šestnáct. Náš houževnatý Serápis je z celé flotily nejmenší.”“

„Flotila!“ vykřikla Lily. Oči jí svítily, celé tělo měla napnuté. „Oni tu sbírku zachránili!“

Redfern potěšené přikývl. „Nebo alespoň její podstatnou část. Dvou– až třiset tunové lodě představovaly v té době pořádná obchodní plavidla. Když odečteme dvě lodě, které vezly mužstvo a zásoby, a u čtrnácti zbývajících lodí počítáme s průměrnou tonáží dvou set tun, pak nám zbývá celková užitečná tonáž flotily 2800 tun. Dost na to, aby se dala odvézt dobrá třetina knih z knihovny a docela velký díl uměleckých pokladů z muzea.“

V té chvíli Pitt vyhlásil přestávku. Zašel k okénku do kuchyně a přinesl odtud dva šálky kávy. Jeden postavil před Lily a vrátil se pro talíř koblih. Sám zůstal stát. Vstoje se lépe soustředil, snáze se mu přemýšlelo.

„Až potud se tedy o teorii velkého vyloupení knihovny bavíme pouze teoreticky,“ pronesl nahlas. „Zatím jsem ale neslyšel nic, co by potvrdovalo, že se ony předměty skutečně podařilo z Alexandrie odvézt.“

„Rufinus se k tomu dostává později,“ pokračoval Redfern. „Téměř na konci loďního deníku je uveden seznam *Serápidova* nákladu.“

Pitt se na podmořského archeologa podíval netrpělivě, ale přece jen se posadil a s očekáváním se opřel v křesle.

„Na další tabulce se Rufinus zmiňuje o menších opravách lodi. o různých pověstech, které zaslechl, a o svých turistických dojmech z Cartaga Novy, dnes Cartageny ve Španělsku. Kupodivu už přestal připomínat své výhrady vůči nastávající cestě. Dokonce ani neznamenal datum vyplutí flotily z přístavu. Avšak velice neobvyklá část jeho záznamů je ta, která hovoří o cenzuře. Poslechněte si, co říká v dalším odstavci.

„Vypluli jsme dnes na dost divoké moře. Rychlejší lodě pomáhají táhnout ty pomalejší. Už nemohu o ničem psát. Vojáci na nás dávají pozor. Podle přísného rozkazu Junia Venatora nesmí o naší výpravě zůstat jediná zmínka.“

„Právě když jsme začínali tu skládanku dávat dohromady,“ zamumlal Pitt, „tak nejdůležitější část najednou chybí.“

„Musí tam být ještě něco,“ dožadovala se Lily. „Vím, že jsem přepisovala text ještě po této pasáži.“

„Správně,“ přitakal Redfern a vytáhl další list papíru. „Rufinus pokračuje o jedenáct měsíců později.“

„Nyní mohu opět svobodně zaznamenávat naši krutou pouť, aniž bych se musel obávat trestu. Venator s celou svou malou armádou otroků, Severus a jeho legionáři i posádka všech ostatních lodí, ti všichni byli barbary povražděni a celá flotila byla zapálена. *Serápis* unikl pouze proto, že jsem kvůli obavám z Venatora zůstal ostražitým.“

Dozvěděl jsem se jak o původu, tak obsahu nákladu, který flotila vezla, a nyní znám místo jeho úkrytu v horách. Takováto tajemství však musí zůstat uchráněna před obyčejnými smrtelníky. Podezírám Venatora a Severa z toho, že od samého začátku hodlali nakonec všechny pobít, snad jen s výjimkou několika málo svých věrných a posádky jedné lodi, která by je odvezla zpátky domů.

Bál jsem se o život své dcery, a proto jsem svou posádku ozbrojil a nařídil jim, aby se stále zdržovali poblíž lodi, abychom mohli odrazit při první známce zrady. Avšak barbaři udeřili jako první a zmasakrovali Venatorovy otroky i Severovy legionáře. Také naši strážci v bitvě zahynuli, proto jsme přerážli lana a urychleně odrazili od břehu. Venator se pokusil zachránit a utekl se do vody. Volal o pomoc. Já však nemohl

riskovat život Hypatie ani celé posádky tím, že bych se ho pokusil zachránit, takže jsem se rozhodl nevrátit. Dělat něco takového v dané situaci a ještě k tomu manévrovat proti proudu by se rovnalo sebevraždě.”

Redfern se na chvíli odmlčel, ale pak se znovu nadechl a pokračoval: „V tomto bodě Rufinus odbočuje a vrací se zpátky k odjezdu flotily z Carthaga Novy.

„Cesta z Hispánie do našeho cíle trvala padesát osm dní. Počasí nám přálo a celou dobu vál zadní vítr. Za tuto přízeň si však bohové vybrali od *Serápida* svou oběť. Dva členové posádky zemřeli mně neznámou chorobu.”

„Určitě má na mysli kurděje,“ podotkla Lily.

„Staří námořníci skutečně zřídka kdy pluli déle než jeden nebo dva týdny vcelku,“ souhlasil Pitt. „Kurděje se objevily až v době dlouhých španělských výprav. I když ti námořníci mohli umřít i z řady jiných příčin.”

Lily pokynula Redfernovi. „Omlouvám se za to přerušení. Pokračujte, prosím.”

„Poprvé jsme vystoupili na suchou zem na jednom velikém ostrově obydleném barbary, kteří připomínali Skythy, ale s tmavší kůží. Chovali se přátelsky a ochotně nám pomohli doplnit zásoby jídla a vody pro celou flotilu.

Cestou jsme viděli další ostrovy, ale vlajková loď nikde nezakotvila a pokračovala v plavbě. Konečně jsme dopluli k pustému pobřeží a k široké deltě nějaké řeky. Tam jsme vyčkávali celkem pět dní a nocí, než se obrátil vítr a začal vát příhodným směrem. Pak jsme vytáhli plachty a vyrazili proti proudu. Místy jsme museli i veslovat, než jsme dosáhli pahorků Říma.”

„Pahorků Říma?“ opakovala Lily poněkud nepřítomně. „To je tedy překvapivý obrat.“

„Musel to myslet jen jako přirovnání,“ pravil Pitt.

„Je to pěkný rébus,“ přiznal Redfern.

„Pod vedením Latinia Macera začali otroci kopat v pahorcích nad řekou. O osm měsíců později byl náklad z lodí přenesen do připravených skrýší.“

„Popisuje nějak ty ‚připravené skrýše‘?“ chtěl vědět Pitt. Redfern vzal jednu tabulku a porovnal ji s kopií, kterou vyhotovila Lily. „Některá slova jsou tu nečitelná. Pokusím se je doplnit, jak budu moci nejlépe.“

„Takže uvnitř pahorku, v jeskyni vyhloubené otroky, je nyní skryto to největší tajemství. Místo samo není možno spatřit kvůli příkrým skálám v okolí. Když však bylo všechno uloženo, z hor se náhle vyrojili barbaři. Nevím, zda hlavní komora byla tou dobou již zabezpečena, protože jsem právě pomáhal své posádce odstrkávat loď na hlubší vodu.“

„Rufinus nikde neudává vzdálenosti,“ poznamenal Pitt zklamaně, „stejně jako neuvádí směr. Teď se tedy můžeme jenom dohadovat, jestli ti barbaři, ať už to by kdokoliv, podzemní komoru vyloupili nebo ne.“

Redfernova tvář zvažněla. „Tuhle možnost samozřejmě nemůžeme vyloučit.“

„Já si nemyslím, že se stalo to nejhorší,“ pronesla Lily optimisticky. „Taková obrovská sbírka se nedá prostě jen tak zničit, jako by nikdy neexistovala. Určité se z ní objeví alespoň pár kousků.“

„Všechno záleží na oblasti, kde se to odehrálo,“ řekl Pitt. „Za padesát osm dní při průměrné rychlosti – řekněme tři a půl uzle, mohla taková starověká loď jako ob *Serápis* urazit přes čtyři tisíce námořních mil.“

„Za předpokladu, že pluli stále přímým směrem,“ dodal Redfern. „Což není příliš pravděpodobné. Rufinus uvádí jenom to, že pluli padesát osm dní, než opět vstoupili na suchou zem. Jelikož cestovali neznámými vodami, drželi se nejspíš většinou pobřeží.“

„Kam to ale pluli?“ otázala se Lily.

„Nejlogičtější cíl se zdá jižní pobřeží západní Afriky,“ odpověděl Redfern. „Posádky Féničanů dokázaly obeplout Afriku po směru hodinových ručiček již v pátém století před Kristem. V dobách Rufina byla většina trasy již dostatečně zmapována. Zdá se tedy logické, že po proplutí Gibraltarskou úžinou Venator zamířil se svou flotilou na jih.“

„Nikdy nic nepředpokládejte,“ ozval se Pitt. „Rufinus se přece zmiňoval o nějakých ostrovech.“

„To mohla být Madeira, Kanárské nebo Kapverdské ostrovy.“

„To mě stále ještě nepřesvědčuje. Můžete mi vysvětlit, jak se Serápis nakonec octl v Grónsku – půl světa od jižního cípu Afriky? Mluvíme o vzdálenosti osmi tisíc mil!“

„To je pravda. Tahle skutečnost mě také mate.“

„Proto bych spíše pomýšlela na severní cestu,“ ozvala se Lily. „Ty ostrovy mohly být Shetlandy a Faerské ostrovy. Kopání podzemního úkrytu by se pak odehrávalo někde na norském pobřeží, nebo ještě lépe – na Islandu.“

„To zní rozumně,“ přitakal Pitt. „Tahle teorie by vysvětlovala, jak došlo k uvěznění *Serápida* v Grónsku.“

„Co nám říká Rufinus o tom, co se dělo po jejich útěku před barbary?“ zeptala se Lily.

Redfern se odmlčel, aby dopil horkou čokoládu. „Pokračuje takto:

„Vyjeli jsme na otevřené moře. Navigace byla obtížná. Hvězdy se nacházely úplně jinde. Ani slunce tu nebylo stejné. Z jihu na nás útočily divoké bouře. Desátý den plavby moře smetlo přes palubu jednoho lodníka, nějakého Gala. Vítr nás stále unášel na sever. Jednatřicátého dne nás náš bůh zavedl do jedné bezpečné zátoky, kde jsme mohli provést nutné opravy a nalodit to-

lik zásob, kolik nám tamní kraj poskytl. Několika balvany jsme též zvětšili kýlovou zátěž. Kousek od pobřeží tam hustě rostly zakrnělé borovice a z písku téměř na každém místě vyvěrala čerstvá voda.

Následovalo šest dní klidné plavby, po níž přišla vichřice, ještě horší než ta předcházející. Plachty byly rozervány a staly se nepoužitelné. Prudký poryv větru nám zlomil stěžeň a utrhl a odplavil kormidelní vesla. Mnoho dní nás bezmocně unášel nelítostný vítr. Nakonec jsem ztratil pojem o dnech. Nebylo prakticky možné spát. Počasí se výrazně ochladilo, paluba se začala pokrývat ledem. Lod' byla stále nestabilnější. Nařídil jsem své promrzlé a vyčerpané posádce, aby přes palubu vyhodili nádoby s vodou a vínem.”“

„To byly ty amfory, které jste našli na dně moře před vjezdem do fjordu.“ Redfern zmlkl a kývl na Pitta. Pak pokračoval ve čtení.

„Krátkce poté, co nás vítr zahnal do této dlouhé zátoky, podařilo se nám najet s lodí na břeh a nato jsme všichni na celé dva dny a dvě noci hluboce usnuli.

Bůh *Serápis* k nám nebyl milostivý. Vítr ustal a lod' obklíčil led. Nezbylo nám nic jiného než přečkat zimu a vydržet do teplejších dní. Na opačné straně zátoky se nachází jedna barbarská vesnice. Zjistili jsme, že její obyvatelé jsou ochotni s námi obchodovat. Začali jsme s nimi směňovat věci za jídlo. Naše zlaté mince užívají jen jako ozdoby, protože nerozumí jejich hodnotě. Ukázali nám, jak udržovat teplo pálením oleje z obrovských ryb. Nyní máme navíc plné žaludky a já doufám, že přežijeme.

Jelikož mám nyní spoustu volného času, rozhodl jsem se každý den napsat několik slov. Tentokrát se pokusím vzpomenout si na náklad, který Venatorovi otroci vynesli z nákladového prostoru *Serápida*. Já je tehdy nepozorován sledoval z lodní kuchyně a všechno si za-

pamatoval. Vzpomínám, že když uviděli ten veliký předmět, všichni uctivě padli na kolena.’“

„Co tím chce říct?“ otázala se Lily.

„Jenom trpělivost,“ uklidňoval ji Redfern. „Poslouchejte.

„Bylo tam tři sta dvacet měděných trubek, označených jako Zeměpisné mapy. Šedesát tři velkých tapiserií. Ty obalovaly obrovskou Alexandrovu rakev ze zlata a křišťálu. Při tomto pohledu se mi rozklepala kolena. Skrz víko jsem uviděl jeho obličej...’

Tady Rufinus se svými zápisky skončil,“ řekl smutně Redfern. „Ani nedokončil větu. Na poslední tabulce je kresba, ilustrující celkový tvar pobřeží a koryto nějaké řeky.“

„Ztracená rakev Alexandra Velikého,“ pronesla Lily sotva hlasitěji než šepem.

„Může tedy stále ještě ležet v nějaké podzemní jeskyni?“

„Spolu s poklady z alexandrijské knihovny?“ doplnil Redfern otázku Lily.

„Nemůžeme než doufat.“

Pittova reakce byla diametrálně odlišná; byla plná pronikavé sebedůvěry. „Naděje je dobrá jenom pro pasivní diváky. Já myslím, že dokážu ty vaše starožitnosti najít do třiceti... no, řekněme, do dvaceti dnů.“

Lily i Redfern úžasem doširoka otevřeli oči. Sledovali Pitta pohledem, jakým lidé obvykle hledí na politika, který jim slibuje snížení daní. Viditelně mu ani v nejmenším.

To ale měli.

„Zní to trochu nafoukaně,“ poznamenala Lily nahlas.

Z Pittových zelených očí zářila naprostá upřímnost. „Podívejme se na mapu.“

Redfern mu podal kopii, kterou podle voskové tabulky Lily zvětšila a překreslila.

Na ní však bylo jen několik vlnitých linií.

„To nám moc neřekne,“ pravil. „Rufinus nepřipojil žádný popis.“

„To stačí,“ prohlásil Pitt suše a nevzrušeně. „Stačí to k tomu, aby nás to zavedlo přímo na místo.“

Když se Pitt vzbudil, byly čtyři hodiny ráno. Automaticky se překulil na druhý bok, rozhodnut pokračovat ve spánku, ale přes pavučiny mrákot si uvědomil, že někdo v kajutě rozsvítil světlo a teď na něj mluví.

„Je mi líto, brachu, ale budeš se muset probudit a svěže vstát.“

Pitt mráкотně zašilhal do vážné tváře korvetního kapitána Knighta. „Co se děje?“

„Rozkazy shora. Máš okamžitě vyrazit do Washingtonu.“

„Říkají také proč?“

„Ti oni jsou Pentagon. Ne, žádným podrobným vysvětlením mě nepoctili.“

Pitt se zvedl na lůžku a svěsil bosé nohy na zem. „Doufal jsem, že se tu chvíli zdržím a budu sledovat další objevování.“

„Takové štěstí ti není přáno,“ ujistil ho Knight „Ty, Giordino a doktorka Sharpová máte být za hodinu na cestě.“

„Lily?“ Pitt vstal a zamířil k umyvadlu. „Chápu, že si generalita chce popovídat se mnou a s Alem o té sovětské ponorce, proč se ale zajímají o Lily?“

„Sbor náčelníků štábů se obyčejným pěšákům nesvěřuje.“ Knight se trochu zahořkle usmál. „Nemám ponětí.“

„Co naše doprava?“

„Pojedete stejně, jak přijel Redfern. Helikoptérou k eskymácké osadě a meteorologické stanici, pak letadlem vojenského námořnictva na Island, kde nastoupíte do bombardéru B-52 vojenských leteckých sil, přesunujícího se do Spojených států ke generální opravě.“

„To není zrovna podle mého gusta,“ zamumlal Pitt s kartáčkem na zuby v ústech. „Jestli stojí o mou seriózní spolupráci, pak budou muset pro nás poslat soukromé tryskové letadlo.“

„Na to, jak je brzo ráno, jsi dost frajer.“

„Když mě někdo vykopne z postele ještě před svítáním, tak se moc nestydím povědět ani sboru náčelníků, co si můžou strčit mezi hemeroidy.“

„Tady jde právě k čertu mé povýšení,“ zaúpěl Knight. „Vinen ze zločinného spolčování.“

„Drž se mě a skončíš jako admirál flotily.“

„To ti tak věřím.“

Pitt si zaťukal kartáčkem na hlavu. „Nápad genia. Okamžitě pošli zprávu. Oznam jim, že se sejdeme na půl cesty. Giordino a já poletíme helikoptérou agentury NUNA přímo na leteckou základnu v Thule. Odtamtud ať nás vyzvedne vládní tryskáč a hodí nás do hlavního města.“

„Ted' se chováš asi tak stejně, jako kdybys dráždil dobrmana při jídle.“

Pitt zvedl ruce v žertovném gestu. „Proč tu jenom není nikdo, kdo by důvěřoval mým tvůrčím kvalitám?“

Po oslnivě jasném dni Washington pomalu pohasínal. Díky jiskřivému podzimnímu počasí byl vzduch ostrý a záře zapadajícího slunce měnila bílou žulu vládních budov ve zlatavý porcelán. Obloha byla poseta drobnými obláčky, nadýchanými jako chomáčky bavlny, které se ale zdály dost pevné, aby na nich mohlo přistát i tryskové letadlo Gulfstream IV.

Letadlo bylo schopné přepravovat celkem devatenáct cestujících, ale Pitt, Giordino a Lily měli celou hlavní kabinu jen sami pro sebe. Giordino usnul ještě dřív, než se podvozek odlepil od rozjezdové plochy americké letecké základny v Thule, a od té doby neotevřel oči. Lily střídavě chvilkami pospávala nebo četla knížku s názvem *Práh* od Marlys Millhiserové.

Jediný Pitt zůstal vzhůru. Byl pohroužen v myšlenkách a čas od času si zaznamenal nějakou poznámku do bloku. Otočil hlavu a zadíval se malým okénkem ven, na houstnoucí provoz letadel, odvázejících vysoké úředníky z centra hlavního města do jejich domovů.

Myšlenky se mu zatoulaly zpět ke zmrzlé posádce *Serápida*, k jeho kapitánovi Rufinovi a jeho dceři Hypatii. Pitta mrzelo, že si postavy té dívky v temnotě nákladového prostoru nevšiml, i když videokamera ji dokázala zachytit docela jasně, jak tam sedí, rukama objímajíc malého dlouhosrstého psa.

Když ji Gronquist popisoval, téměř plakal. Pitta napadlo, jestli ta nebohá dívka nakonec neskončí jako zmrzlý exponát v nějakém muzeu, na nějž se budou chodit dívat v tajném údivu nekonečné zastupy zvědavců.

Jak gulfstream naposledy zakroužil před přistáním, Pitt pohlédl na hlavní Washingtonskou promenádu a zaplašil z hlavy myšlenky na *Serápida*. Nyní se soustředí zejména na pátrání po pokladech alexandrijské knihovny. Věděl přesně, co udělá. Část jeho plánů, která ho nicméně příliš netěšila, spočívala v tom, že vsadí všechno na jednu kartu. Celé pátrání musí založit na několika řádcích a čárách, neuměle vyrytých do voskové tabulky zmrzlou rukou umírajícího mu-

že. Podle Murphyho zákona – cokoliv může dopadnout špatně, také špatně dopadne – totiž veškerá pravděpodobnost mluvila proti němu.

Čáry na mapě nemusely odpovídat skutečné zeměpisné lokalitě z několika důvodů. Během zmrznutí na palubě *Serápida* a pozdějšího rozmrazování na *Polar Exploreru* mohlo dojít k deformaci voskové tabulky, Rufinus se mohl mýlit, pokud šlo o měřítko, linie i úhly pobřeží a vodního toku, nebo konečně, což bylo nejpravděpodobnější a současně úplně nejhorší, mohlo dojít k výrazným změnám terénu v důsledku náplav nebo naopak erozivní činnosti, zemětřesení nebo extrémních klimatických změn za posledních 1600 let. Žádná řeka na světě si přece za více než 1000 let své původní koryto nezachovala.

Pitta však již ovanula stará známá svůdně marnivá vůně výzvy. Zvláštní aroma, činorodému muži připomínající lákavou směsici vůní sexuálně vzrušené ženy a čerstvě pokosené trávy za deště. Takový smyslový zážitek pokouší a dráždí člověka tak dlouho, až ztratí i tu poslední pochybnost o konečném úspěchu a zapomene na každické nebezpečí. Vzrušení spojené s vlastním pátráním vlastně znamenalo pro Pitta tolik co samotný úspěch. Proto pokaždé, když dosáhl téměř nemožného, následovalo určité zklamání.

První vážnou překážkou byl nedostatek času k pátrání. Druhým problémem byla sovětská ponorka. Spolu s Giordinem patřil totiž k předním kandidátům na provádění dohledu nad podmořskými záchrannými operacemi.

Pittovo snění přerušil hlas pilota, který vybízel k zapnutí bezpečnostních pásů. Pozoroval, jak se na zemi drobný stín jejich letadla zvětšuje a uhání po korunách holých stromů. Pod strojem se míhaly pruhy hnědé trávy, které nakonec vystřídal beton. Pilot odroloval s letadlem z hlavní přistávací dráhy letecké základny Andrews, aby posléze zastavil vedle dodávky Ford Taurus.

Pitt pomohl Lily vystoupit. Pak spolu s Giordinem vyložili zavazadla a narovnali je do dodávky. Její řidič, typ atleticky stavěného absolventa vojenské přípravy, stál po celou dobu poněkud stranou, jako by se zdráhal zadat si s těmi dvěma svalovci, kteří i s těžkými kufry a vaky zacházeli naprosto lehce, jako by to byly pytle perí.

„Jaký máte plán?“ otázal se Pitt řidiče.

„Nejdříve vás čeká večeře s admirálem Sandeckerem v jeho klubu.“

„S jakým admirálem?“ chtěla vědět Lily.

„Sandeckerem,“ odpověděl jí Giordino. „To je náš šéf. Museli jsme udělat něco dobrého. Nebývá to moc často, aby nás pozval na večeři.“

„To už ani nemluvě o pozvání do klubu Johna Paula Jonese,“ dodal Pitt.

„Něco exkluzivního?“

Giordino přikývl. „Úschovna starých zrezivělých námořních důstojníků, kteří mají v měchýři podpalubní vodu.“

Když řidič konečně zabočil do klidné obytné ulice Georgetownu, byla již tma. Po pěti blocích vůz zahrnul na štěrkovanou příjezdovou cestu a zastavil pod krytým sloupořadím před vchodem honosné viktoriánské budovy z červených cihel.

Po koberci ve vstupní hale se svižně pohyboval nevelký, ale o to bojovnější človíček v obleku s vestou. Blížil se rychlými, energickými kroky, jako kočka chystající se proklouznout škvírou ve dveřích. Rysy v jeho obličeji byly ostré a Pittovi jako vždy připomínaly ptáka Noha. Jeho temně rudé vlasy přecházely ve stejně zbarvenou vandykeovskou bradku. Oči se zdály plné pichláků a octa.

Admirál James Sandecker nebyl z lidí, kteří se do místností vkrádají, bral je naopak útokem.

„Rád vás vidím zase zpátky, hoši,“ pronesl úsečně tónem daleko spíš oficiálním než přátelským. „Slyšel jsem, že ten váš poslední objev starověké lodi může změnit historii. Média tomu věnují obrovskou pozornost.“

„Měli jsme několikrát pořádné štěstí,“ odpověděl Pitt. „Dovolte, abych vám představil doktorku Lily Sharpovou. Lily, toto je admirál James Sandecker.“

Sandecker zářil jako maják pokaždé, když se ocitl v přítomnosti nějaké atraktivní ženy, takže v přítomnosti Lily přímo svítil. „Paní doktorko, určitě jste ta nejkrásnější žena, která kdy tyto prostory pocítila svou přítomností.“

„Jsem ráda, že tento klub nepraktikuje diskriminaci žen.“

„To ale není proto, že by vedení klubu bylo tak pokrokové,“ poznamenal Giordino. „Většina žen by totiž raději vydržela třeba i očkování proti tetanu, než by přišla sem a musela tu poslouchat všechny ty staré lidské trosky věčně omílající vzpomínky na minulé války.“

Sandecker vrhl na Giordina zničující pohled.

Lily nerozhodně hleděla na oba muže. Myslela si nejspíš, že se ocitla uprostřed nějakého dávného sporu.

Pitt se přiměl, aby se nerozesmál nahlas, ale nedokázal potlačit alespoň úsměv. Byl svědkem podobných výměn názorů už dobrých deset let. Všichni zasvěcení však nicméně věděli, že Giordino a Sandecker jsou vlastně velice blízcí přátelé.

Lily se rozhodla k taktickému ústupu. „Mohl by mi někdo z vás ukázat cestu k dámské toaletě, pánové? Ráda bych se upravila.“

Sandecker pokynul rukou na opačný konec haly. „První dveře vpravo. A nemusíte vůbec spěchat.“

Jakmile je opustila, admirál zavedl Pitta a Giordina do nevelké pracovny a zavřel za nimi dveře. „Za hodinu budu muset odjet na schůzku s ministrem námořních sil. Takže teď máme jedinou šanci hovořit soukromě. A musíme si pospíšet, než se doktorka Sharpová vrátí. Začnu tím, že vám povím, že jste odvedli sakramentsky dobrou práci, když jste našli tu sovětskou ponorku a pak to dokázali utajit. Prezident byl velice potěšen, jakmile se tu zprávu dozvěděl, a požádal mě, abych vám předal jeho dík.“

„Kdy začneme?“ zeptal se Giordino.

„Začnete s čím?“

„S tajnou podmořskou záchrannou operací na té ponorce.“

„Naši zpravodajci trvají na tom, aby se to zatím drželo pod pokličkou. Hodlají krmit sovětské agenty falešnými informacemi. Chtějí, aby to vypadalo, že pokračování v pátrání by bylo vlastně jen mrháním penězi daňových poplatníků, takže celou tu záležitost odepisujeme jako ztracenou.“

„Na jak dlouho?“ zajímal se Pitt.

„Možná na rok. Na takovou dobu, než projektanti namalují plány a sestrojí vybavení, potřebné pro zakončení celého projektu.“

Pitt se podezíravě zadíval na admirála. „Mám takové tušení, že nás z toho vynecháte.“

„Máš stoprocentně pravdu,“ odpověděl Sandecker suše. „Jak se říká u policie – jste z případu odvoláni.“

„Můžu se zeptat proč?“

„Protože mám pro vás dva daleko důležitější úkoly.“

„Co by mohlo být důležitější než ukrást tajemství z nejdokonalější ponorky sovětského válečného námořnictva?“ protestoval opatrně Pitt.

„Třeba dovolená na lyžích,“ odpověděl Sandecker. „Takovému svěžímu vzduchu a čerstvému sněhu ve Skalistých horách se přece nic nevyrovná. Na zítra ráno máte rezervaci na pravidelnou linku do Denveru, odlet v deset čtyřicet pět. Doktorka Sharpová vás doprovodí.“

Pitt pohlédl na Giordina, který jen pokrčil rameny. Obrátil se proto zpět k Sandeckerovi. „Má to být odměna, nebo exil?“

„Berte to jako pracovní dovolenou. Detaily vám vysvětlí senátor Pitt.“

„Můj otec?“

„Zítra k večeru vás očekává na své chatě.“ Sandecker z kapsičky u vesty vytáhl veliké zlaté kapesní hodinky a zadíval se na jejich ciferník ze slonoviny. „Nesmíme nechat krásnou dámu čekat.“

S tím Sandecker zamířil ke dveřím. Pitt s Giordinem zůstali na místě, jako by byli k poněkud ochozenému koberci přirostlí.

„Nebud'te tak tajuplný, admirále!“ Pittův hlas zněl nyní docela ostře. „Jestli to s námi nehodláte hrát na rovinu, tak zapomeňte, že bych snad zítra byl v tom letadle do Denveru.“

„Přijměte laskavě i moji omluvu,“ připojil se Giordino. „Cítím, jak mě právě přemáhá ta plíseň z kalimantanské džungle.“

Sandecker se zarazil uprostřed kroku, obrátil se, pozvedl obočí a pohlédl zpřímá na Pitta. „Mě ani na chvíli neoklamete, mistře. Tobě vůbec nejde o tu sovětskou ponorku. Ty tolik toužíš najít zbytky alexandrijské knihovny, že by ses zřekl třeba i sexu.“

Pitt trpělivým hlasem odpověděl: „Vaše porozumění je, jako obvykle, naprosto dokonalé. Stejně jako vaše zdroje drbů. Hodlal jsem vám

předat přepis lodního deníku *Serápida*, jakmile přijedeme do Washingtonu. Jak je vidět, někdo mě předběhl.

„Korvetní kapitán Knight. Kódovaně rádiem odvyšlál překlad doktora Redferna na ministerstvo námořnictva, které je následovně předalo Národní bezpečnostní radě a prezidentovi. Četl jsem jednu kopii ještě předtím, než vy jste opustili Island. Nevědomky jste otevřeli Pandořinu skříňku. Jestli ta rakev skutečně existuje a my ji objevíme, pak to může znamenat politicky převrat. Do toho se ale já pouštět nehodlám. Tenhle úkol dostal tvůj otec, protože je lépe kvalifikovaný k tomu, aby vám to pořádně vysvětlil.“

„Jak do toho všeho zapadá Lily?“

„Představuje součást vašeho krytí. Je takovou rezervou pro eventualitu, že by unikly informace, nebo pro případ, že by nás KGB začala podezírat, že jsme našli tu jejich ponorku. Martin Brogan tím chce dát jasně najevo, že pracujete na oficiálním archeologickém projektu. Proto se spolu setkáváme tady v klubu a proto to s vámi tvůj otec probere u sebe doma. Pro případ sledování musí veškeré vaše pohyby vypadat naprosto přirozeně.“

„Připadá mi to trochu přehnané.“

„Byrokracie má své vlastní cestičky,“ pronesl Giordino odevzaně. „Rád bych věděl, jestli dostanu lístek na zápas Denverských mustangů.“

„Jsem rád, že je mezi námi jasno,“ pronesl Sandecker s uspokojením. „Pojďme ale teď už ke stolu. Mám hlad.“

Lily vysadili před hotelem Jefferson. Oba je srdečně objala a pak zmizela v hotelové hale, následovaná portýrem s jejími zavazadly. Pitt a Giordino následně směřovali řidiče k desetipatrové budově se stěnami ze solárního skla, kde sídlil hlavní stan Národní podmořské a oceánské agentury.

Giordino zamířil přímo do své kanceláře ve čtvrtém poschodí, zatímco Pitt zůstal ve výtahu a vyjel až do komunikačního a informačního centra v posledním patře. U recepcie odložil ataše kufřík, ze kterého vyjmul jen jednu obálku. Tu zastrčil do kapsy kabátu.

Procházel podél zdánlivě nekonečných řad elektronického vybavení a počítačového hardwaru, až narazil na muže, sedícího se

zkříženýma nohama na dlaždičkové podlaze a prohlízejícího si miniaturní kazetový magnetofon, vyjmutý z hračky v podobě klokánka.

„Copak, zpívá falešně Matyldu?“ otázal se Pitt.

„Jak to víš?“

„Jenom tak hádám.“

Hiram Yaeger vzhlédl a ušklíbl se. Měl poněkud komickou tvář s rovnými světlými vlasy svázanými do ohonu. Bradka, nakadeřená v dlouhých vlnách, vypadala, jako by nebyla jeho a měl ji jenom vypůjčenou. Na svět hleděl přes babičkovské brýle a byl oblečen jako totálně vyřízený jezdec rodea ve starých džínách od Levi Strausse a botách, které by neváhala vyhodit ani stará štetka. Sandecker ukořistil Yaegera od jedné firmy z kalifornského Silicon Valley, která zabývala navrhováním počítačů, a dal mu naprosto volnou ruku, aby na zelené louce vybudoval databanku agentury NUMA. Dosáhl tak dokonalého spojení lidského génia a vysoce funkční jednotky centrálního zpracování informací. Yaeger spravoval obrovskou knihovnu, obsahující každičkou známou zprávu či knihu, tykající se světových oceánů.

Yaeger kritickým okem zkoumal nahrávací i reproduktorovou část hračky. „Uměl bych dát dohromady lepší systém třeba i pomocí kuchyňského náčiní.“

„Dokážeš to opravit?“

„Asi ne.“

Pitt zavrtěl hlavou a pokynul směrem k řadě počítačů kolem sebe. „To jsi dal dohromady všechno tohle zařízení, a přitom nedokážeš spravit obyčejný kazeták?“

„Nebaví mě to.“ Yaeger vstal, přešel do své kanceláře a hračku v podobě klokana položil na roh stolu. „Až na to budu mít jednoho dne náladu, tak z toho třeba udělám mluvící lampu.“

Pitt ho následoval a zavřel za sebou dveře. „Máš náladu na trochu exotičtější projekt?“

„Týkající se čeho?“

„Výzkumu.“

„Povídej.“

Pitt vytáhl z kapsy obálku a podal ji Yaegerovi. Počítačový kouzelník agentury NUMA v křesle nahrbil ramena, otevřel obálku a

vytáhl z ní její obsah. Nejprve rychle očima přelétl celý strojopis a pak se do něj začel pomaleji a pečlivěji. Po dlouhé odmlce zvedl oči a nad okrajem brýlí pohlédl na Pitta.

„To je z té lodi, kterou jste našli?“

„Už jsi o ní slyšel?“

„To bych musel být slepý a hluchý, kdyby ne. Jsou toho plné noviny i televize.“

Pitt mávl směrem k papírům, které Yaeger držel v ruce. „Tohle je překlad latinsky psaného lodního deníku.“

„Co ode mě chceš?“

„Podívej se na tu stránku s mapou.“

Yaeger našel příslušný list a zadíval se na neoznačené čáry. „Ty bys asi chtěl, abych porovnal ty čáry se známými zeměpisnými lokalitami, že?“

„Jestli můžeš,“ souhlasil Pitt.

„Moc tu toho není, z čeho by se dalo vycházet. Co to má být?“

„Pobřeží nějakého moře a koryto řeky.“

„Kdy to bylo namalováno?“

„V roce 391.“

Yaeger se pobaveně podíval na Pitta. „To bys ode mne zrovna tak mohl chtít, abych ti pověděl názvy ulic v Atlantidě.“

„Naprogramuj tu svou počítačovou hračičku, aby spočítala kurs lodi poté, co flotila vyplula z dnešní Cartageny. Také bys to mohl zkusit z opačné strany – od místa v Grónsku, kde ta loď skončila. Její současnou přesnou polohu jsem ti tam zapsal.“

„Uvědomuješ si, že ta řeka třeba už vůbec neexistuje?“

„To mě napadlo.“

„Budu k tomu potřebovat souhlas od admirála.“

„Ten dostaneš hned zítra ráno.“

„Tak dobře,“ souhlasil nakonec skoro smutně Yaeger. „Udělám, co budu moci. Dokdy potřebuješ výsledek?“

„Prostě se tomu věnuj, dokud něco nezjistíš,“ odpověděl povzbudivě Pitt.

„Musím na chvíli z města. Spojím se s tebou pozítří a ty mi povíš, co máš.“

„Můžu se tě na něco zeptat?“

„Jistě.“

„Je to doopravdy důležité?“

„Ano,“ odpověděl Pitt rozvážně, „myslím, že je. Možná důležitější, než si ty i já dokážeme vůbec představit.“

Když Pittův otec otevřel dveře svého domu na Massachusetts Avenue v marylandské Bethesdě, postaveného v koloniálním stylu, měl na sobě vybledlé khaki kalhoty a značně vytaháný pulovr. Tento Sokrates Senátu byl pověstný svým drahým a módním oblečením, pokaždé s květem kalifornského zlatého máku v klopě. Jakmile se však ocitl mimo dohled veřejnosti, s oblibou se oblékal jako rančer, tábořící venku v horách.

„Dirku!“ vykřikl potěšené a chytil svého syna do vřelého medvědího objetí. „V poslední době tě moc často nevidám.“

Pitt objal senátora kolem ramen a pak spolu bok po boku vešli do pracovny, kde dřevem obložené stěny byly od podlahy ke stropu zakryty policemi s knihami. Pod zdobenou římsou nad krbem, vyřezanou z týku, probleskovaly plameny ohně.

Senátor pokynul synovi ke křeslu a sám přešel k baru.

„Martini s Bombay ginem a kouskem citronu, jestli si dobře vzpomínám?“

„Na gin je trochu zima. Co takhle neředěného Jacka Danielse?“

„Jak je ctěná libost.“

„Jak se daří mámě?“

„Je právě v nějakých nóbl lázních někde v Kalifornii na své každoroční odtučňovací kúře. Vráti se pozítří, samozřejmě minimálně o kilo těžší.“

„Nikdy to ale nevzdá.“

„Poskytuje jí to uspokojení.“

Senátor podal Pittovi skleničku bourbonu a pak si pro sebe nalil portské. Pozvedl Pohár. „Na úspěšný výlet do Colorada.“

Pitt se nenapil. „Čí to byl geniální nápad, poslat mě tam na lyže?“

„Můj.“

Pitt klidně upil trochu Jacka Danielse a tvrdě se na otce podíval.

„Co máš společného s nálezy z alexandrijské knihovny?“

„Jestli skutečně existují, pak velmi mnoho.“

„Ted' mluvíš jako soukromý občan, nebo jako byrokrat?“

„Jako vlastenec.“

„Dobře,“ pravil Pitt s hlubokým povzdechem. „Pouč mě. Proč jsou klasická literární a umělecká díla, spolu s Alexandrovou rakví, tolik důležitá pro zájmy Spojených států?“

„Z toho, co jsi jmenoval, pro tento stát nic až tak důležitého samozřejmě není,“ přiznal senátor. „Náš hlavní zájem se dotýká map, ukazujících geologické zdroje starého světa. Ztracené zlaté doly faraónů, Kleopatřin zapomenutý důl na smaragdy, bájná, ale mystická země Punt, vyhlášená bohatstvím stříbra, antimonu a vzácného zeleného zlata. Její lokalizace byla známa ještě před nějakými dvěma či třemi tisíci lety, později však upadla do úplného zapomnění. Dále existovala pohádková země Ofir s pověstným bohatstvím vzácných minerálů. Rovněž i její umístění zůstává dráždivým tajemstvím. Doly králů Šalomouna, Nabuchodonozora či Šeby, královny ze Sáby, jejíž proslulá vlast je dnes jenom biblickou vzpomínkou. Legendární bohatství věků stále ještě leží skryté pod pískem Středního východu.“

„I kdyby se našla, co potom? Proč by ložiska vzácných nerostů, náležející cizím zemím, mohla zajímat naši vládu?“

„Jako cenný počáteční vklad při vyjednávacím procesu,“ odpověděl senátor. „Kdybychom dokázali ložiska lokalizovat, pak bychom mohli třeba snáze vyjednávat o společných podnicích na jejich využití. Dále bychom mohli získat trochu potřebné vstřícnosti ze strany představitelů některých zemí.“

Pitt potřásl hlavou a zamyslel se. „To je pro mě novinka, že by se Kongres zabýval dolováním za účelem zlepšení mezinárodních vztahů. Musí v tom být ještě něco navíc.“

Senátor přikývl, potěšen vnímavostí svého syna. „Samozřejmě že je. Říká ti něco pojem ‚stratigrafická past‘?“

„To by měl.“ Pitt se usmál. „S jednou takovou jsem se před pár lety setkal v Labradorském moři nedaleko pobřeží provincie Quebec.“

„Ano, byl to tehdy projekt Doodlebug. Vzpomínám si na to.“

„Stratigrafická past je ložisko nafty, které je velice obtížné objevit. Normální seismický výzkum na to nestačí. Přesto se občas ukáže, že jde o velice vydatný zdroj.“

„Což nás přivádí k živici, melasovitému dehtu nebo asfaltu, který v Mezopotamii používali už před pěti tisíci lety k vodotěsnému izolování staveb, kanálů, drenážních trubek a k utěšňování trupů lodí. Dále se ta hmota využívala k pokrývání cest, k léčení ran a jako lepidlo. O mnoho let později se Řekové zmiňují o pramenech v severní Africe, v nichž bublá olej. Římané zaznamenali jedno místo na Sinaji, které nazvali Olejová hora. A v bibli se praví, že Bůh nařídil Jakubovi, aby z kamene podobného křemenu vysál olej. Dále popisuje, že Sidimovo údolí je poseté bahnitými dírami, které vlastně mohly být dírami s asfaltem.“

„Cožpak žádná z těchto oblastí nebyla odkryta a prozkoumána?“ zeptal se Pitt.

„Ale ano, nějaké vrtné průzkumy proběhly, ale dodnes bez většího úspěchu. Geologové prohlašují, že existuje devadesátiprocentní šance, že přímo pod Izraelem se nachází ložisko o mocnosti pěti set miliónů barelů surové ropy. Ve starověku zmiňované lokality se naneštěstí během věků ztratily a v důsledku různých posunů země a zemětřesení zmizely pod povrchem.“

„Takže hlavním úkolem bude najít tu ropnou bonanzu pod Izraelem.“

„Musíš uznat, že by to vyřešilo spoustu problémů.“

„Jistě, to máš pravdu.“

Další minutu zůstali senátor i jeho syn sedět beze slov, jen mlčky zírali do ohně. Jestli Yaeger a baterie jeho počítačů nenarazí na nějaké vodítko, pak šance na nalezení správného místa zůstanou téměř beznadějně mizivé. Pitt náhle pocítil hněv nad tím, že mocní z Bílého domu i z Kongresu se více zajímají o ropu a zlato než o umění a literaturu, jež by mohly vyplnit řadu mezer v historii lidstva.

Byl to, uvědomil si, poněkud smutný obrázek priorit státních záležitostí.

Ticho náhle přerušilo zazvonění telefonu. Senátor přešel k aparátu a zvedl sluchátko. Sám neřekl ani slovo, jenom chvíli poslouchal a pak zavěsil.

„Pochybuji, že by se mi podařilo najít tu ztracenou knihovnu v Coloradu,“ pronesl suše Pitt.

„Tím bys vskutku překvapil kdekoho,“ přidal se senátor. „Můj personál ti ale zařídil konzultaci s nejvyšší autoritou v této oblasti. Pro doktora Bertrama Rothberga, profesora klasické historie na Coloradské univerzitě, je alexandrijská knihovna předmětem celoživotního zájmu. Doplní ti některá základní data, která mohou pomoci při tvém pátrání.“

„Proč musím jet já za ním? Připadalo by mi praktičtější, kdyby přijel on do Washingtonu.“

„Setkal ses s admirálem Sandeckerem?“

„Ano.“

„Pak tedy víš, jak je nezbytné vzdálit tvou i Giordinovu osobu tak daleko od oné sovětské ponorky, jak je to jen možné. Ten telefon před chvílí byl od agenta FBI, který sleduje agenta KGB, který sleduje tebe.“

„To je příjemné zjištění, že jsem tak populární.“

„Takže nesmíš udělat jediný pohyb, který by vzbudil podezření.“

Pitt uznale pokýval hlavou. „To je prima a báječné, ale co když se Rusové o té mé misi dozvědí? Kdyby se sami zmocnili knihovny, mohli by z toho profitovat stejně jako my.“

„Ta možnost tu samozřejmě existuje, ale je velice nepravděpodobná,“ zareagoval senátor opatrně. „Podnikáme veškerá opatření, aby ty voskové tabulky zůstaly tajné.“

„Mám další otázku.“

„Prosím.“

„Jsem sledován,“ řekl Pitt. „Co zabrání agentovi KGB, aby mě nesledoval až ke dveřím doktora Rothberga?“

„Nic,“ odpověděl senátor. „Naopak, my hodláme zůstat důsledně stranou a držet jim palce.“

„Takže budeme předstírat, že se nic nestalo.“

„Přesně tak.“

„Proč ale já?“

„Kvůli tomu tvému Cordu L-29.“

„Kvůli mému cordu?“

„Tomu klasickému automobilu, který sis v Denveru nechal restaurovat. Automechanik mně minulý týden volal, abych ti vyřídil, že je hotov a že výsledkem jeho práce je opravdový skvost.“

„Takže i se svým doprovodem pojedu do Colorada, abych si vyzvedl auto do své sbírky, trochu si zalyžoval a navštívil několik večírků s doktorkou Sharpovou.“

„Přesně tak,“ odvětil senátor. „Ubytuj se v hotelu v Breckenridgi. Budeš tam mít vzkaz, kde a jak se spojíš s doktorem Rothbergem.“

„Připomeň mi, abych se s tebou nikdy nepouštěl do obchodování s koňmi.“

Senátor se zasmál. „Ty sám ses také párkrát namočil do pěkně ďábelských intrik.“

Pitt dopil bourbon, vstal a odložil sklenici na krbovou římsu. „Vadilo by ti, kdybys si vypůjčil naši rodinnou chatu?“

„Byl bych raději, kdyby ses od ní držel stranou.“

„Mám tam ale v garáži uložené lyžáky a lyže.“

„Co budeš potřebovat, to si můžeš vypůjčit.“

„To je přece směšné.“

„Není to tak směšné,“ oponoval senátor vyrovnaným hlasem, „pokud si uvědomíš, že v momentě, kdy otevřeš přední dveře, tě zastřelí.“

„Jste si jistý, že chcete vystoupit právě tady, šéfe?“ dotazoval se taxikář nevěřicně, když zastavil vedle něčeho, co stálo v jednom rohu washingtonského mezinárodního letiště a nápadně připomínalo opuštěný hangár.

„Tady je to správně,“ ujistil ho Pitt.

Ridič se po tom opuštěném neosvětleném místě ostražitě rozhlédl. Ze všeho nejvíc to vypadá na přepadení, pomyslel si. Sáhl pod přední sedadlo a nahmatal kus kovové trubky, kterou si tam schovával právě pro podobné příležitosti. Nespouštěl přitom pátravé oko ze zpětného zrcátka. Pitt však z vnitřní kapsy kabátu vytáhl peněženku a taxikář si oddechl. Jeho zákazník se nechoval jako lupič.

„Kolik vám dlužím?“

„Tady na taxametu mám osm šedesát,“ odpověděl řidič.

Pitt zaplatil jízdné plus štedré spropitné a vystoupil z auta. Počkal, až mu taxikář vytáhne zavazadlo z kufru.

„To je ale sakra divné místo k vystupování z taxíku,“ zamumlal řidič.

„Někdo mě tu čeká.“

Pitt stál a pozoroval, jak zadní světla taxi pomalu mizí v dálce. Teprve pak se obrátil k budově hangáru, kapesním spínačem vypnul poplašný systém a postranním vchodem vstoupil dovnitř. Znovu stiskl kapesní spínač a interiér zalilo jasné světlo zářivek.

Tento hangár byl Pittův domov. V přízemí vedle sebe stály exempláře Pittovy sbírky, nablýskaná auta z první poloviny století. Dále tu byl starý Pullmanův vagón a Fordův trojmotorový aeroplán. Nejbizarnějším unikátem byla litinová vana opatřená přívěsným motorem.

Pitt přešel k obytné části, která se nacházela v prvním patře podél zadní steny hangáru. Vystoupal po zdobně kovaném točeném kovovém schodišti ke dveřím, jimiž prošel do obývací místnosti. Z jedné strany se odsud vcházelo do prostorné ložnice a pracovny, k druhé straně místnosti přiléhala jídelna a kuchyň.

Jakmile vybalil, vlezl si do sprchového koutu, otevřel kohoutek s horkou vodou a namířil její proud proti obkládačkám na stěně. Pak se ve stísněném prostoru složil na záda, s nohama vzhůru, opřenýma těsně pod kohoutky, takže prsty mohl regulovat teplotu vody. Okamžitě upadl do dřímoty.

O pětáctýřicet minut později vklouzl Pitt do koupacího pláště a zapnul televizi. Právě se chystal ohřát si hrnec texaského chilli, když se ozval bzučák domácího telefonu. Zmáčkl knoflík ovládající venkovní reproduktor v domnění, že se mu ozve Giordino. „Ano?“

„Tady dodávka občerstvení z Grónska,“ odpověděl ženský hlas. Zasmál se a stiskl vypínač, kterým odemkl boční vchod. Pak vyšel na ochoz a pohlédl dolů.

Vešla Lily, s velkým piknikovým košem v ruce. Jakmile se ocitla uvnitř, zarazila se a chvíli zůstala překvapeně zírat kolem sebe. Do očí jí blýskal chrom a vysoce naleštěný lak celé řady technických lahůdek.

„Admirál Sandecker se mi pokusil popsat tvé bydlení,“ vydechla s obdivem, „ale ani zdaleka se mu to nepodařilo.“

Pitt sešel po schodech, aby ji uvítal. Když jí vzal z ruky piknickový koš, málem ho upustil. „To váží snad tunu. Co je uvnitř?“

„Naše pozdní večere. Zastavila jsem se cestou v lahůdkářství a koupila pár dobrot.“

„Podle vůně to vypadá nadějně.“

„Začneme uzeným lososem, následovat bude houbový krém na divoko, pak špenátový salát s tetřívkem a ořechy, nudle v ústřicové omáčce s bílým vínem a k tomu všemu láhev Principessa Gavi. Jako moučník máme kávový a čokoládový pohár.“

Pitt pohlédl na Lily a s upřímným obdivem se na ni usmál. Její obličej byl plný života, oči se jí jen třpytily. Vyzařovalo z ní jakési chvění, kterého si dosud nevšiml. Dlouhé vlasy měla čerstvě vykartáčované. Byla oblečená do přiléhavých šatů, jež odhalovaly záda a byly pošíité flitry, které se při každém kroku blýskaly. Teď, když na sobě neměla tlustý kabát, jaký nosila od Grónska prakticky pořád, zjistil, že má ňadra větší a pas štíhlejší, než si kdy představoval.

Lily nejprve automaticky stydlivě sklopila zrak, ale pak, jako by puzena neodolatelnou silou, ho zase pomalu zvedla a pohlédla do Pittových očí. Jejich pohled byl tak pronikavý, že cítila, jak jí slábnou kolena a začínají se jí třást ruce. Celá zčervenala.

To je přece hloupost, pomyslela si Lily. Vždyť přece sama chladnokrevně plánovala, že ho svede – pomocí správného vína, šatů i dráždivé podprsenky a kalhotek. A nyní je z toho najednou celá zmatená a nejistá. Ani ve snu ji totiž nenapadlo, že to půjde tak rychle.

Pitt Lily beze slova sesmekl ramínka šatů a nechal třpytivě oblečení, aby se svezlo k jejím nohám na vysokých podpatcích. Pak jí jednou rukou zajel kolem nahého pasu a druhou pod kolena a jedním plynulým pohybem ji zvedl do náruče.

Jak ji nesl do ložnice, Lily mu přitiskla obličej na prsa. „Připadám si jako nějaká nestydatá děvka,“ zašeptala.

Pitt ji něžně položil na postel a pátravě na ni pohlédl. Její půvab v něm zažehl oheň.

„Bude lepší,“ pronesl chraptivě, „když se tak budeš chovat.“

Jázid vstoupil do jídelny své vily. Zastavil se a krátce pokývl směrem ke dlouhému stolu, prostřenému talíři, servírovacími mísami, jídelními přístroji a poháry; vše bylo odlito z bronzu.

„Doufám, že mí přátelé si na večeři pochutnali.“

Mohamed al-Hakim, učený mulláh, který byl Jázidovým stínem, odstrčil židli a povstal. „Bylo to, jako vždy, Ahmade, skvělé. Postrádali jsme však tvou osvětlenou přítomnost.“

„Když je můj žaludek naplněn, Alláh mi svá přání nesděljuje,“ pronesl Jázid s náznakem úsměvu. Rozhlédl se po místnosti a po pěti mužích, kteří rovněž povstali a různým způsobem mu projevovali úctu.

Ani dva z nich nebyli oblečeni stejně. Plukovník Nagíb Bašír, vůdce tajné organizace důstojníků, kteří byli Jázidovými přívrženci, byl oblečen do volně splývavé galábíe s dlouhými rukávy a kapuci, která od chvíle, kdy opustil Káhiru, pomáhala zastírat jeho totožnost. Al-Hakimovi seděl na hlavě poněkud groteskní turban a drobné tělo mu od ramen až po paty kryla dlouhá jednoduchá róba z obnošené černé bavlněné látky. Mussa Moheidin, novinář, který pracoval jako Jázidův hlavní propagandista, měl na sobě pohodlné sportovní oblečení a košili rozhalenou u krku, zatímco jediný Turek z celé skupiny, Chaled Fawzy, obávaný šéf revoluční rady, byl oblečen do polní uniformy. Pouze Sulejman Ammar byl pečlivě oděn do bezvadného, na míru ušitého safari obleku.

„Vy všichni se zajisté ptáte, proč jsem svolal toto naléhavé setkání,“ začal Jázid, „takže nebudu plýtvat časem. Alláh mi zjevil plán, jak se můžeme jedním rázem zbavit prezidenta Hasana i celé smečky jemu oddaných zkorumpovaných zlodějů. „Prosím, posad'te se a dopijte si kávu.“

Přešel k jedné stěně a stiskl vypínač. Ze stropu pomalu vyjela velká barevná mapa. Ammar v ní poznal běžnou egyptskou školní mapu Jižní Ameriky. Oblast uruguayského přímořského města Punta del Este byla červeně orámována. K dolnímu okraji mapy byla přilepena zvětšená fotografie luxusní zábavní lodi.

Muži kolem stolu se znovu usadili, tváříce se naprosto bezvýrazně. Ve všech se probudila zvědavost. Trpělivě však vyčkávali, až uslyší poselství, které Alláh vyjevil jejich náboženskému vůdci.

Pouze Ammar musel skrývat určitou nedůvěru. Byl totiž příliš velký realista, než aby věřil v nějaké svaté výmysly.

„Přesně za šest dnů,“ začal Jázid, „se v důsledku celosvětové monetární krize sejde mezinárodní ekonomický summit, který se bude konat ve známém rekreačním městě Punta del Este, dřívějším sídle konference Meziamerické ekonomické a sociální rady, která vyhlásila program Spojenectví pro pokrok. Země, jež jsou v postavení dlužníků, s výjimkou Egypta, se spojily, aby odmítly své závazky a vymazaly veškeré zahraniční dluhy. Takový postup způsobí pád stovek evropských a amerických bank. Západní bankéři a jejich národní finanční experti ve snaze oddálit hrozící ekonomickou katastrofu volají po zahájení nepřetržitých jednání. Jediný, kdo se staví proti navrhovanému postupu, je náš imperialistický patolízalský prezident. Hasan má na jednání vystoupit s projevem, kterým podminuje snahy našich islámských bratří a celého třetího světa, protože hodlá žebrotnit u západních vyděračů o další půjčky, jen aby udržel svou umdlévající vládu nad Egyptem. To nesmíme dovolit. *Bis millah*, tedy s Boží pomocí, využijeme tohoto momentu a pro dobro našeho lidu nastolíme skutečnou islámskou vládu.“

„Navrhuji, abychom našeho tyrana už jednou provždy zabili,“ pronesl skřípavým hlasem Chaled Fawzy. Byl mladý, arogantní a postrádal sebemenší takt. Svou netrpělivostí dokonce již způsobil neúspěch povstání revolučních studentů, který stál třicet lidských životů. Tmavé oči mu těkaly kolem stolu z jednoho obličeje na druhý. „Jediná přesně vypálená raketa země–vzduch, namířená na Hasanovo letadlo, kterým bude odlétat do Uruguaye, a máme od jeho zkorumpovaného režimu provždy pokoj.“

„A současně tak umožníme ministru obrany Abú Hamidovi, aby se jako diktátor chopil vlády, dřív než budeme připraveni,“ dodal Mussa Moheidin. Tento slavný egyptský spisovatel měl něco přes šedesát. Byl to duchaplný, uhlazený a výřečný muž s důstojným a civilizovaným vystupováním. Moheidin byl jediným z mužů sedících

kolem stolu, kterého si Ammar doopravdy vážil. Jázid se obrátil na Bašíra. „Je tato předpověď pravděpodobná, plukovníku?“

Bašír přikývl. Jako ješitný a povrchní člověk byl ochoten kdykoliv projevit svůj omezený pohled na vojenské záležitosti. „Mussa má pravdu. Abú Hamid váhá se svou podporou naší věci a schovává se za výmluvu, že čeká na důkaz přízně ze strany lidu. Je to samozřejmě pouze vyčkávací taktika. Hamid je ambiciózní politik. Čeká na příležitost, kdy by mohl využít sílu armády k tomu, aby se sám stal prezidentem.“

„To je bohužel pravda,“ přiznal Fawzy. „Jeden z jeho blízkých je členem našeho hnutí. Prozradil nám, že Hamid plánuje zaujmout místo prezidenta a nadále posílit svou pozici tím, že se ožení s Halou Kamilovou, která se všeobecně těší široké oblibě.“

Jázid se usmál. „To tedy staví hrad na písku. Hala Kamilová nebude schopná svatebního obřadu.“

„Je to jisté?“ ujišťoval se Ammar.

„Ano,“ odpověděl klidným hlasem Jázid. „Alláh si nepřeje, aby přežila ještě další východ slunce.“

„Prosíme, svěř se nám se svým vnuknutím, Ahmade,“ žadonil al-Hakim. Na rozdíl od ostatních mužů tmavé pleti, kteří jej obklopovali, měl al-Hakim kůži člověka, který polovinu svého života strávil ve sklepě. Jeho bledá pokožka byla téměř průsvitná. Avšak z očí, za silnými brýlemi nepřirozeně velikých, vyzařovalo neochvějné odhodlání.

Jázid souhlasně přikývl. „Od mých vysoce postavených zdrojů v Mexiku se mi dostalo informace, že kvůli neobvykle masivní invazi turistů došlo v Punta del Este k akutnímu nedostatku luxusních hotelových pokojů a honosnějších rezidencí. Aby zachránily pro svou zemi konání summitu a tím i pozornost mezinárodních médií, uruguayské úřady se rozhodly nabídnout hlavám i jiným významným členům zahraničních delegací ubytování na palubě najatých luxusních výletních jachet, jež budou po dobu trvání konference kotvit v přístavu. Hasan s celou egyptskou delegací bude ubytován na britské lodi jménem *Lady Flamborough*. Na stejné lodi bude bydlet i mexický prezident De Lorenzo se svou svitou.“

Nato se Jázid odmlčel a pohledem přejel od jednoho spolčnka ke druhmu. Pak znovu promluvil. „Alláh ke mně ve snu přistoupil a nařídil mi, abych tu loď zajal.“

„Budiž Alláh pochválen!“ vyhrkl Fawzy.

Ostatní na sebe nevěřicně pohlédli. Nakonec obrátili pozornost znovu k Jázidovi. Dívali se na něj s očekáváním, ale bez jediné vyslovené otázky.

„Podle výrazu ve vašich očích vidím, přátelé, že mému vidění nedůvěřujete.“

„To nikdy,“ pronesl slavnostním hlasem al-Hakim. „Ale třeba jsi Alláhovu pokynu špatně porozuměl.“

„Nikoliv, jeho přání bylo zcela jasné. Loď s prezidentem Hasanem a jeho ministry musí být zajata.“

„Za jakým účelem?“ otázal se Mussa Moheidin.

„Aby byl Hasan izolován a byl znemožněn jeho návrat do Káhi-ry, než naše islámské síly přeberou moc.“

„Abú Hamid však povolá armádu, aby překazila jakýkoliv převrat, s výjimkou jeho vlastního,“ varoval plukovník Bašír. „Tohle vím docela určitě.“

„Hamid nedokáže zastavit přílivovou vlnu revolučního zápalu,“ oponoval Jázid. „Občanské nepokoje dosáhly vrcholu. Masy národa už mají dost věčného odřikávání kvůli splácení úroků z cizích půjček. On i Hasan si sami podřezávají hrdlo tím, že odmítají veřejné odsouzení těch bezbožných cizích lichvářů. Egypt může být ochráněn jedi- ně obnovením čistoty islámského práva.“

Chaled Fawzy vyskočil od stolu a pozvedl pěst. „Stačí, abys mi jen vydal rozkaz, Ahmade, a já vyvedu na ulic mili- ón lidí.“

Jázid se odmlčel. Ocítl se v náboženském zanícení a dýchal zhluboka. Pak řekl: „Lid půjde v čele, já ho budu následovat.“

Al-Hakim se tvářil vážně. „Musím se přiznat, že mám temnou předtuchu.“

„Jsi zbabělec,“ vyrazil ze sebe Fawzy posměšně.

„Mohamed al-Hakim je moudřejší než ty,“ vysvětloval Moheidin trpělivě. „Chápu jeho myšlení. Nechce, aby se opakovalo fiasko s Achille La-rem z pětasm- desátého, kdy se Palestinci zmocnili ital-

ské výletní lodi a zavraždili jednoho invalidního Žida v kolečkovém křesle.“

Promluvil Bašír. „Teroristické vraždění by naší věci neprospělo.“

„Ty chceš jít proti Alláhovu přání?“ vyjel Jázid rozzlobeně.

Najednou všichni začali mluvit. Jak se rozhořely zarputilé diskuse, atmosféra v místnosti jako by zhořkla.

Pouze Ammar se držel zpátky. Jsou to idioti, pomyslel si, zatracení idioti. Přestal naslouchat jednotlivým výkřikům a místo toho se zahleděl na fotografii výletní lodi. V hlavě se mu začal stále rychleji roztáčet kolotoč myšlenek.

„My nejsme jenom Egypťané,“ argumentoval Bašír. „Jsme také Arabové. Jestliže povraždíme naše oficiální představitele, a eventuálně i některé jiné, pokud se nám připlou do cesty, ostatní arabské národy se obrátí proti nám. Rozhodně to nebudou považovat za dar od Alláha, ale spíše to budou brát jako akt politického terorismu.“

Moheidin pokynul směrem k Fawzymu. „Chaled řekl jednu moudrou věc. Je lepší zabít Hasana na domácí půdě než rozpoutat krveprolití na palubě lodi, kde se budou nalézat kupříkladu i vedoucí představitelé Mexika.“

„Akt hromadného terorismu nemůžeme akceptovat,“ pronesl rozhodně al-Hakim. „Negativní dopady pro naši novou vládu by byly tragické.“

„Jste všichni bídní červi, kteří patří do Hasanova tábora,“ vychrlil ze sebe vztekle Fawzy. „Já tvrdím, že musíme tu loď přepadnout a ukázat světu naši sílu.“

Nikdo však už tomuto fanatikovi, až pateticky protižidovskému a protikřesťanskému, nevěnoval pozornost.

„Copak nevidíš, Ahmade,“ naléhal Bašír, „že bezpečnostní opatření v Punta del Este budou určitě neproniknutelná? Uruguayských policejních člunů tam bude jako kobylek. Každá loď, na které budou bydlet delegáti, bude přísně střežená. To, o čem uvažujeme, je tedy dokonale sebevražedný útok vojenského komanda. To prostě není možné.“

„Dostane se nám pomoci ze zdroje, který musí zůstat utajen,“ prohlásil Jázid. S tím se obrátil a pozorně zahleděl na Ammara. „Ty,

Sulejmane – jsi přece expert na tajné operace. Jestliže se nám na palubu *Lady Flamborough* podaří tajně propašovat tým našich nejlepších bojovníků, můžeme loď ovládnout a udržet do doby, než doma vytvoříme republiku ve jménu islámu?“

„Ano,“ odpověděl Ammar, aniž odtrhl pohled od obrázku lodi. Hlas měl tichý, ale naprosto přesvědčený. „Šest dní je sice poněkud krátká doba, ale deset zkušených bojovníků a pět stejně zkušených námořníků by na takovou loď stačilo. Za předpokladu, že budeme mít na své straně moment překvapení.“

Jázidovi zazářily oči. „Och, já věděl, že s tebou můžu počítat.“

„To je nemožné,“ hlaholil Bašír. „Nikdy se ti nepodaří propašovat tolik lidí ani do Uruguaye, aniž bys vzbudil pozornost. A i kdybys nějakým zázrakem zajal loď a podrobil si její posádku, nejdéle do čtyřiaadvaceti hodin bys měl za zadkem všechna západní přepadová komanda. A nezastavila by je ani hrozba usmrcení zajatců. Měl bys obrovské štěstí, kdybys jim vydržel odolávat několik hodin.“ „Dokážu *Lady Flamborough* zajmout a udržet ji dva týdny.“

Bašír zavrtěl hlavou. „Pak se pohybuješ jenom v zajetí svých snů.“

„Jak bys to dokázal?“ otázal se Moheidin. „Zajímalo by mě, jak hodláš přelstít celou armádu vysoce trénovaných mezinárodních bezpečnostních sil, aniž bys s ní v boji prohrál.“

„Nehodlám s nimi bojovat.“

„To je přece nesmysl!“ vyhrkl šokovaný Jázid.

„Ani ne,“ oponoval Ammar. „Jde jen o to znát ty správné triky.“

„Triky?“

„Přesně,“ usmál se dobromyslně Ammar. „Víte, plánuju to udělat tak, že *Lady Flamborough* s celou svojí posádkou i cestujícími prostě zmizí.“

„Moje návštěva je ryze neoficiální,“ pronesl Julius Schiller k Hale Kamilové, když spolu vstoupili do obývací místnosti s trámovým stropem, nacházející se v přízemí lyžařské chaty senátora Pitta. „Kryjí mě mí pobočníci, podle nichž právě rybařím v Key Westu.“

„Chápu,“ odpověděla Hala. „Jsem vděčná za možnost hovořit s někým jiným než s kuchařem nebo s agentem tajné služby.“

Uvítala ho před chvílí elegantně oblečena do islandského svetru z hnědé vlny a barevně odpovídajících kalhot. Zdála se ještě mladší, než jak si Schiller vzpomínal.

Zato on tady, v lyžařském středisku, vypadal trochu nemístně, navlečený do šatů, vyleštěných špičatých bot, s atašé kufříkem v ruce.

„Existuje něco, co bych mohl udělat, aby zdejší bezpečnostní opatření byla pro vás trochu snesitelnější?“

„Ne, díky. Nic nemůže ulevit té frustraci z nicnedělání, když by toho bylo potřeba tolik vykonat.“

„Ještě pár dní a bude po všem,“ pronesl chlácholivě Schiller.

„Upřímně jsem ani nečekala, že vás tu uvidím, Julie.“

„Objevilo se cosi, co se týká Egypta. Náš prezident považuje za rozumné zkontaktovat s vámi poslední události.“

Hala skrčila nohy pod sebe a upila čaje. „Měla bych se cítit polichocená?“

„Řekněme, že by byl vděčný za vaši spolupráci.“

„Čeho se ta spolupráce týká?“

Schiller otevřel kufřík, podal Hale svazek listin a sám se usadil s šálkem čaje. Pozoroval, jak souběžně s tím, co čte, andělské rysy její tváře postupně tvrdnou. Konečně dočetla poslední stránku a složku zavřela. Pronikavě pohlédla na Schillera?“

„Je obsah tohoto dokumentu znám veřejnosti?“

Přikývl. „Objev té lodi bude oznámen dnes odpoledne. Zatím ale držíme v tajnosti jakoukoliv zmínku o pokladech alexandrijské knihovny.“

Hala se zadívala z okna. „Ztráta alexandrijské knihovny před šestnácti sty lety byla něco podobného, jako kdyby dnes váš prezident nařídil spálit washingtonský archiv, Smithsonian Institution a ještě Národní galerii.“

Schiller souhlasně přikývl. „To je docela příhodné přirovnání.“

Existuje nějaká naděje, že by mohly být zachráněny starověké knihy?“

„To ještě nevíme. Voskové tabulky z té lodi nám zatím poskytly jen několik poměrně lákavých stop. Poklad může být ukryt kdekoliv mezi Islandem a jižní Afrikou.“

„Vy se ale hodláte pustit do pátrání,“ konstatovala s rostoucím zájmem.

„Pátrací projekt už je v běhu.“

„Kdo o tom ještě ví?“

„Pouze náš prezident, já, pár důvěryhodných členů vlády a teď vy.“

„Proč jste do toho zasvětili mě, a ne prezidenta Hasana?“

Schiller vstal a přešel na opačnou stranu pokoje. Pak se obrátil zpět k Hale. „Vůdce vašeho národa už nemusí být příliš dlouho u moci. A my tuto informaci považujeme za nadmíru závažnou, než aby padla do nepovolaných rukou.“

„Do rukou Ahmada Jázida.“

„Upřímně řečeno, ano.“

„Vaše vláda s ním bude muset dříve nebo později stejně jednat,“ řekla Hala. „Jestli ten poklad z alexandrijské knihovny se všemi svými geologickými údaji bude objeven, Jázid bude požadovat jeho navrácení do Egypta.“

„To chápeme,“ pronesl Schiller. „To je také důvodem naší schůzky tady v Breckenridgi. Prezident si totiž přeje, abyste ten očekávaný objev oznámila ve svém projevu ve Spojených národech.“

Hala se na Schillera chvíli zpytavě dívala. Pak uhnula pohledem a v hlase jí zazněl hněv.

„Jak můžu ohlásit, že objev se dá čekat každou chvíli, když to pátrání může trvat ještě celé roky a nakonec ani nemusí být úspěšné? Považuji za nechutné, aby prezident a jeho poradci trvali na lživém konstatování a nutili mě k jeho uveřejnění. To má být zase jedna z

dalších pitomostí ve vašich politických hrátkách na Středním východě, Julie? Poslední pokus udržet prezidenta Hasana u moci a oslabit sílu Ahmada Jázida? Mám snad já být nástrojem k obelhání egyptského lidu, aby věřil, že na jeho území existují bohatá naleziště nerostů, která od základu obrátí naši upadající ekonomiku a zaženou jejich strašnou chudobu?“

Schiller jen tiše seděl a ani se nepokoušel zapírat.

„To jste si tedy vybrali špatnou ženu, Julie. Radši se smírím s pádem naší vlády i vlastní popravou rukama Jázidových vrahů, než abych podváděla egyptský lid falešnými nadějemi.“

„To je šlechetné stanovisko,“ zareagoval tiše Schiller. „Obdivuji vaše zásady, i když jsem přesvědčen, že náš plán je korektní.“

„Riziko je příliš velké. Jestliže prezident nedokáže splnit svůj slib a nezveřejní ty úžasné vědomosti alexandrijské knihovny, pak si bude koledovat o politickou katastrofu. Jázid toho využije v propagandistické kampani, která ještě rozšíří jeho moc a posílí ho víc, než si vaši experti na Egypt vůbec dokáží představit. Potom, a to už podesáté za stejný počet let, budou v očích celého světa vypadat američtí odborníci na zahraniční politiku jako nějací amatérští klauni.“

„Nějaké chyby se skutečně staly,“ připustil váhavě Schiller.

„Kdybyste se jenom nepletli do našich záležitostí!“

„Nepřišel jsem debatovat o středovýchodní politice, Halo. Přišel jsem vás požádat o pomoc.“

Zavrtěla hlavou a odvrátila se. „Je mi líto. Nemůžu ale oficiálně lhát.“

Schiller na ni soucitně pohlédl. Nechtěl na ni vykonávat nátlak. Namísto toho se rozhodl ustoupit.

„Vyřídím prezidentovi vaši odpověď,“ oznámil jí, zvedl kufrík a zamířil ke dveřím. „Bude velice zklamán.“

„Počkejte!“

V očekávání se otočil.

Hala vstala a přistoupila k němu. „Dokažte mi, že vaši lidé mají nějaké skutečné vodítko, pokud jde o místo uschování artefaktů z té knihovny, a ne jenom nějaké mlhavé představy, a já udělám, co si Bílý dům přeje.“

„Přednesete to oznámení?“

„Ano.“

„Do vašeho projevu zbývají čtyři dny, to tedy nemáme moc času.“

„To jsou moje podmínky,“ pronesla Hala odměřeně.

Schiller vážně přikývl. „Přijímám.“

Pak se znovu obrátil a vyšel ze dveří.

Mohamed Ismail pozoroval Schillerovu limuzínu, jak vyjíždí ze soukromé příjezdové cesty od chaty senátora Pitta a zahýbá na dálnici číslo 9 směrem k zimnímu středisku Breckenridge. Neviděl sice, kdo sedí na zadním sedadle, ale na tom mu nezáleželo.

Pohled na služební automobil, na muže hlídkující kolem chaty, promlouvající v pravidelných intervalech do mikrofونů vysílaček, a konečně na další dva muže sedící v dodávce Dodge nedaleko příjezdové cesty, to bylo vše, co potřeboval k potvrzení informace poskytnuté Jázidovými agenty ve Washingtonu.

Ismail se nenuceně opíral o velký sedan Mercedes-Benz s dieselovým motorem, takže nenápadně kryl muže na zadním sedadle, vyhlížejícího z otevřeného okénka dalekohledem. Na střešním nosiči bylo připevněno několik párů lyží. Ismail sám měl na sobě bílé lyžařské oblečení. Věčně zamračený obličej mu zakrývala lyžařská maska stejné barvy.

„Už jsi toho viděl dost?“ otázal se, zatímco předstíral, že upravuje něco na nosiči.

„Ještě moment,“ odpověděl pozorovatel. Mířil dalekohledem na chatu, která prosvítala mezi stromy. Za okuláry dalekohledu byl vidět pouze mohutný černý plnovous a rozčuchaná kštice vlasů.

„Spěchej. Já tady venku už můžu zmrznout.“

„Vydrž ještě poslední minutu.“

„Jak to vypadá?“ zeptal se Ismail.

Strážní skupina není silnější než pětičlenná. Tři jsou uvnitř. Dva v dodávce. Jenom jeden obchází venku, jednou za půl hodiny. Neztrácejí tím moc času, také je jim zima. Procházejí stále jen po jedné pěšině ve sněhu. Ani stopa po televizních kamerách, jednu ale nejspíš budou mít v té dodávce a monitorovat ji budou uvnitř domu.“

„Zaútočíme ve dvou skupinách,“ rozhodl Ismail. „Jedna zamíří na dům, druhá odstraní venkovní stráž a přepadne dodávku zezadu, odkud asi nejméně očekávají nějaký útok.“

Pozorovatel konečně odložil dalekohled. „Plánuješ zaútočit dnes večer, Mohamede?“

„Ne,“ odpověděl Ismail. „Zítra, až se ty americké svině budou cpát snídaní.“

„Přepad za denního světla bude nebezpečný.“

„Nebudeme se přece plížit ve tmě jako nějaké staré ženy.“

„Naše jediná ústupová cesta na letiště však vede přes centrum města,“ zaprotestoval pozorovatel. „Na ulicích bude velký provoz a stovky lyžařů. Sulejman Ammar by takové dobrodružství neriskoval.“

Ismail se prudce otočil a udeřil pozorovatele rukou v rukavici. „Tady velím já!“ vyštěkl. „Sulejman je jenom takový přeceňovaný šakal. Jeho jméno už přede mnou nevyslovuj.“

Pozorovatel se však před Ismailovým hněvem neshrbil. V jeho tmavých očích nyní blýskala nenávist. „Všechny nás zabiješ,“ poznamenal tiše.

„Necht' se tak stane,“ zasyčel Ismail hlasem ledovým jako sníh. Jestliže umřeme, aby zemřela i Hala Kamilová, pak ta cena nebude vůbec vysoká.“

„Nádhera,“ pronesl Pitt.

„Krása, jedním slovem krása,“ zamumlala Lily.

Rovněž Giordino souhlasně přikyvoval. „Opravdová špička.“

Všichni tři právě stáli v dílně specializované na restaurování automobilových veteránů a jejich pohled se upíral k exempláři městského vozu značky Cord L–29, rok výroby 1930. Šlo o model s nekrytým předním prostorem pro řidiče. Karoserie byla nalakovaná temně rudě, zatímco blatníky měly žlutohnědou barvu, která ladila s koženou střechou nad prostorem pro cestující. Vůz byl elegantního vzhledu, protáhlé konstrukce a s předním náhonem, což jenom přispívalo k jeho nízké siluetě. Původní designér prodloužil karoserii až na téměř pět a půl metru od předního nárazníku k zadnímu. Téměř polovinu této délky tvořila kapota, začínající přední mřížkou podobnou té u závodních vozů a končící ostře skloněným čelním sklem.

Celý stroj byl mohutný a přitom aerodynamicky tvarovaný. Reprezentoval estetický výtvar pocházející z doby horoucně uctívané starší generací, avšak zcela neznámé pokolením mladším.

Člověk, který našel toto auto zastrčené v jedné staré garáži, zarovnané čtyřicet roků starou veteší, a z rozbitého vraku ho zrestauroval do dnešní podoby, byl na výsledek své práce náležitě hrdý. Robert Esbenson, vysoký muž s šibalským výrazem zem ve tváři a průzračně modrýma očima, ještě naposledy láskyplně přešel utěrkou po kapotě a pak vůz předal Pittovi.

„Upřímně mě mrzí, že se s ním loučím.“

„Odvedl jste pozoruhodnou práci,“ řekl Pitt uznale.

„Necháte si ho dopravit domů?“

„Ještě ne. Rád bych s ním alespoň pár dní jezdil.“

Esbenson přikývl. „Oukej, jenom vám tedy trochu seřídím karburátor a předstih na našich šestnáct set metrů nadmořské výšky. Až se tu pak zastavíte před odjezdem, budu mít pro vás připravený transport auta do Washingtonu.“

„Můžu se v tom svézt?“ otázala se Lily toužebně.

„Celou cestu až do Breckenridge,“ odpověděl Pitt. Pak se obrátil na Giordina. Pojedeš s námi, Ale?“

„Proč ne? To půjčené auto můžeme nechat na parkovišti.“

Přeložili zavazadla z jednoho auta do druhého a za dalších deset minut již Pitt najížděl s automobilem značky Cord na mezistátní dálnici číslo 70. Protáhlý přední kryt motoru otočil na dálnici směrem k podhůří sněhem pokrytých Skalistých hor.

Lily seděla s Alem v příjemně teplé luxusní kabině pro cestující, oddělené skleněným oknem od místa pro řidiče, které zaujímal Pitt. Ten si ani neroztáhl stahovací střechu nad sebou, takže si nyní, zachumlán do ovčího kožichu, vychutnával nápor svěžícího vzduchu do obličeje.

Po určitou dobu soustředil pozornost výlučně na řízení vozu a kontrolu ukazatelů na palubní desce před sebou, aby se ujistil, že šedesát let starý automobil funguje přesně tak, jak má. Držel se v pravém pruhu, takže většina řidičů ho předjížděla, aby se po něm pak v úžasu ohlédla.

Pitt za volantem cítil vzrušení a uspokojení současně. Naslouchal klidnému předení osmiválcového motoru a jemnému bublání výfuku. Připadal si, jako by ovládal něco živého.

Kdyby byl měl jen potuchu, do jakého zmatku se řítí, dozajista by se byl na místě obrátil a zamířil nejkratší cestou zpět do Denveru.

Nad Kontinentálním předělem se pomalu snášela tma, když historický automobil Cord L-29 majestátně veplul do bývalého legendárního coloradského důlního města, které se v posledních letech změnilo v lyžařské středisko. Pitt projížděl hlavní ulicí, lemovanou budovami, jež si dosud podržely svůj původní vzhled historického západáctví. Chodníky překypovaly lidmi, kteří se sem, s lyžemi a hůlkami na ramenou, scházeli z okolních kopců.

Pitt zaparkoval v blízkosti vchodu hotelu Breckenridge. V recepci se zapsal a dostal záznamy dvou telefonických vzkazů. Přečetl si oba kousky papíru a strčil je do kapsy.

„Od doktora Rothberga?“ vyzvídala Lily.

„Ano, zve nás k sobě na večeři. Je to jenom přes ulici naproti hotelu.“

„V kolik?“ otázal se Giordino.

„Na půl osmou.“

Lily pohlédla na hodinky. „Pouhých čtyřicet minut, abych se vykoukala a učesala. Raději bych měla hned jít.“

„Pitt jí podal klíč od pokoje. „Bydlíš na dvě stě jedenadvacítce. Naše pokoje sousedí s tvým.“

Jakmile Lily s nosičem zavazadel zmizela ve výtahu, Pitt pokynul Giordinovi a oba se odebrali do hotelového baru. Počkal, než barmanka přijme jejich objednávky, a pak Giordinovi přisunul oba vzkazy přes stůl.

Giordino je tichým hlasem přečetl. „Tvému projektu pátrání po knihovně se dostalo vrcholné priority. Je nesmírně důležité, abyste objevili její nynější adresu nejdéle do čtyř dnů. Hodně štěstí, táta.“

Giordino trochu zmateně vzhlédl. „Rozumím tomu dobře? To máme pouze čtyři dny na to, abychom tu knihovnu našli?“

Pitt rozhodně přikývl. „Zdá se mi, že mezi řádky nalézám známky paniky, a ve washingtonských kruzích jako bych zaslechl nějaké hřmění.“

„Zrovna tak nás mohli pověřit, abychom vynalezli univerzální lék proti oparu, AIDS a akné,“ reptal nespokojeně Giordino. „S nějakým lyžováním se tedy můžeme rozloučit.“

„Zůstaneme tady,“ prohlásil rezolutně Pitt. „Nemůžeme dělat nic, dokud na něco nenarazí Yaeger.“ Pitt vstal. „Když už o něm mluvíme, měl bych mu radši zavolat.“

V hotelové hale vyhledal veřejný telefon a s pomocí kreditní karty vytočil příslušné číslo. Po čtyřech zazvoněních se ozval hlas, který zněl, jako by na druhém konci někdo právě zíval.

„Tady Yaeger.“

„Hirame, tady je Dirk. Jak pokračuješ v pátrání?“

„Pokračuju.“

„Narazil jsi na něco?“

„Moje mašinky prosévají veškerá geologická data, jež mají ve své paměti, od Casablanky kolem mysu Dobré naděje až k Zanzibaru. Na pobřeží Afriky žádné místo, jež by odpovídalo té tvé kresbě, nenašly. Objevily se jenom tři neurčité možnosti. Když jsem je však

projel programem, který rekonstruuje změny, k nimž pravděpodobně došlo v posledních šestnácti stoletích, nebylo z toho nic. Je mi líto.“

„Jaký je tvůj další postup?“

„Právě mířím dále na sever. Bude to trvat o něco déle, protože do této oblasti patří i britské ostrovy, pobřeží Baltu, Skandinávie a Rusko až po Sibiř.“

„Dokážeš to všechno prozkoumat do čtyř dnů?“

„Jenom když budeš trvat na tom, abych si přibral nějakou pomoc a pracoval nepřetržitě čtyřiaadvacet hodin na směny.“

„Trvám na tom,“ ujistil ho Pitt stroze. „Právě jsem dostal vzkaz, že ten projekt má nejvyšší prioritu.“

„Dáme se do toho,“ slíbil Yaeger hlasem spíše žoviálním nežli smrtelně vážným.“

„Jsem v Breckenridgi v Coloradu. Jakmile na něco přijdeš, zavolej mi do hotelu Breckenridge.“ Pitt dal Yaegerovi telefonní číslo hotelu a číslo svého pokoje.

Yaeger svědomitě čísla zopakoval. „Oukej, mám to.“

„Připadáš mi, jako bys měl docela dobrou náladu,“ poznamenal Pitt.

„Proč ne? Vždyť jsme toho už dost dokázali.“

„Jako třeba co? Stále ještě přece nevíš, kde ta zatracená řeka je.“

„To je pravda,“ odpověděl Yaeger radostně. „Ale na druhé straně jsme si už sakra jistí, kde není.“

Sněhové vločky velikosti kukuřičných lupínků se snášely k zemi, když trojice vyrazila z hotelu přes ulici k dvoupodlažnímu obytnému domu se stěnami z cedrového dřeva. Slavnostně osvětlený nápis pod střechou hlásal LYŽAŘSKÁ KRÁLOVNA. Návštěvníci se vydali po schodech vzhůru, až zaťukali na dveře s číslem 22B.

Bertram Rothberg je pozdravil veselým úsměvem, který se na jeho tváři rozprostřel pod mohutným šedivým plnovousem a jiskřivými modrými očima. Od hlavy mu ze změti šedých vlasů odstávaly uši jako dvě velké plachty. Mohutné býčí tělo halila červená kostkovaná košile a manšestrové kalhoty. Dát mu do jedné ruky sekýru a do druhé pilu, klidně by se od hodiny mohl hlásit do práce jako dřevorubec.

Bez oficiálního představování si s příchozími vřele potřásl rukou, jako by se už znali celá léta. Pak je dovedl po úzkém schodišti nahoru do místnosti, která sloužila jako kombinace obývacího pokoje a jídelny. Trámový strop, který se špičatě zvedal do výšky, byl opatřen světlíky.

„Co byste říkali takové čtyřlitrové láhvi levného burgundského před večeří?“ otázal se svých hostů s lišáckým úsměvem.

Lily se zasmála. „Já jsem pro.“

Giordino pokrčil rameny. „Mně je to jedno, jen když to teče.“

„A vy, Dirku?“

„Zní to dobře.“

Pitt se ani nenamáhal Rothberga ptát, jak každého z nich poznal, vždyť Pittův otec doktorovi jistě poskytl jejich dostatečně podrobný popis. Jeho představení bylo však nicméně takřka bezvadné. Pitt historika téměř podezíral, že někdy v minulosti pracoval pro některou z mnoha zpravodajských agentur.

Rothberg odešel do kuchyně, aby nalil víno do skleniček. Lily ho následovala.

„Můžu vám s něčím pomoci...?“ Náhle se zarazila. To když její pohled padl na prázdné police a studený sporák.“

Rothberg zaznamenal její udivený pohled. „Jsem mizerný kuchař, takže jsem večeři nechal donést. Měla by tu být kolem osmé.“ Ukázal na sektorový gauč v obývacím pokoji. „Udělejte si, prosím, pohodlí kolem krbu.“

Když rozdal skleničky, složil své mohutné tělo do koženého křesla. Pak pozdvihl pohár k přípitku.

„Na úspěšné hledání.“

„Na hledání,“ opakovala Lily.

Pitt neztrácel čas. „Táta mi prozradil, že jste celý život zasvětil studiu alexandrijské knihovny.“

„Dvaatřicet let. Asi bych na tom byl líp, kdybych si raději pořídil manželku, než abych celá ta léta trávil hrabáním v zaprášených knihovnách a kazil si oči nad různými rukopisy. Pátrání po té záhadě se mi ale stalo dokonalou milenkou, která ode mne nikdy nic nežádala, naopak mi věčně jenom dávala. Nikdy jsem ji také nepřestal milovat.“

Lily se ozvala: „Takový vztah dokážu pochopit.“

Rothberg se na ni usmál. „Jako archeolog byste opravdu měla.“

Vstal a pohrabáčem prohrábl oheň v krbu. Když se ujistil, že polena rovnoměrně hoří, spokojeně se znovu posadil a pokračoval.

„Ano, alexandrijská knihovna představovala nejen úžasný soubor vědění, ale současně i jeden z divů starého světa, obsahující vše určující a podstatné pro celou tehdejší civilizaci.“ Rothberg nyní mluvil skoro jako v transu, jako by se v myšlenkách dotýkal stínů minulosti. „Velké umění a literatura Řeků, Egyptanů i Římanů, posvátné zápisky Židů, moudrost a vědomosti těch nejnadanějších mužů, jaké kdy svět znal, božské výtvořiny filosofů, hudba nesmírné krásy, starověké bestsellery, mistrovská díla medicíny a jiných věd, to všechno tvořilo nejdokonalejší archiv materiálů a vědomostí, jaký byl kdy v antice shromážděn.“

„Byla ta knihovna přístupná veřejnosti?“ chtěl vědět Giordino.

„Rozhodně ne každému žebráku z ulice,“ odpověděl Rothberg. „Avšak vědci a učenci ji využívali zcela neomezeně k pátrání, výzkumům či překladům a výsledky své práce veřejně publikovali. Víte, knihovna a přilehlé muzeum znamenaly daleko víc než jen místa uložení různých artefaktů. Jejich sály poskytovaly prostor skutečné vědě a kreativnímu vzdělávání. Toto zařízení se stalo první referenční knihovnou, jak ji známe dnes, kde knihy byly systemizovány a katalogizovány. Celý komplex byl navíc znám jako Místo Múz.“

Rothberg se odmlčel a zkontroloval skleničky svých hostů. „Zdá se, že byste snesl ještě trochu vína, Ale.“

Giordino se usmál. „Drink zadarmo nikdy neodmítnu.“

„Lily, Dirku?“

„Ještě jsem se skoro ani nenapila,“ odmítla Lily.

Pitt zavrtěl hlavou. „Já jsem spokojený.“

Rothberg dolil Giordinovi i sobě a teprve pak pokračoval.

„Také pozdější říše a národy alexandrijské knihovně hodně dluží. Jen málo vědeckých institucí toho poskytlo tolik. Plinius, slavný Říman žijící v prvním století, vymyslel a sepsal první encyklopedii na světě. Aristofanés Byzantský, představitel a ředitel knihovny, již dvě stě let před Kristem sepsal první slovník. Kallimachos, slavný spisovatel a uznávaná autorita v oblasti řeckých tragédií, sestavil

první Kdo je kdo. Velký matematik Eukleidés sepsal první známou učebnici geometrie. Dionýsios sestavil gramatiku do přehledného systému a tuto práci publikoval jako ‚Umění gramatiky‘, což se stalo modelovým textem pro další jazyky, jak mluvené, tak psané. Všichni tito mužové, a tisíce dalších, vypracovali a vytvořili svá epochální díla na základě pramenů získaných v alexandrijské knihovně.“

„Vždyť vy popisujete univerzitu,“ poznamenal s údivem Pitt.

„Máte pravdu. Knihovna spolu s muzeem byly považovány za univerzitu helénského světa. Obrovské stavby z bílého mramoru obsahovaly navíc obrazové galerie, galerie soch, divadla poezie a přednáškové sály pro všechna možná témata – od astronomie až po geologii. Byly zde rovněž koleje pro studenty, menzy, podél kolonád klauzurní prostory k rozjímání, ale také zoologická a botanická zahrada. V rozlehlých halách byly uskladněny nejrůznější druhy rukopisů a knih. Státisíce z nich byly napsány buď na papýru, nebo na pergamenu a pak stočeny do svitků a uschovány v bronzových tubusech.“

„Jaký byl mezi těmi dvěma materiály rozdíl?“ zeptal se Giordino.

„Papyrus je tropická rostlina. Egypťané vyráběli z jeho stonků materiál podobný papíru. Pergamen, též zvaný vellum, byl vyráběn z kůže zvířat, zvláště mladých telat, kůzlat a jehňat.“

„Je možné, aby přetrvaly tolik století?“ dotazoval se Pitt.

„Pergamen by měl vydržet déle než papyrus,“ odpověděl Rothberg. Pak pohlédl na Pitta. „Jejich stav bude záležet na podmínkách, v jakých byly uskladněny. Kupříkladu, papyrové svitky z egyptských hrobek jsou stále čitelné, i po třech tisících letech.“

„Díky horké a suché atmosféře.“

„Ano.“

„Předpokládejme ale, že svitky byly uschovány někde na severním pobřeží Švédska nebo Ruska.“

Rothberg uvážlivě sklonil hlavu. „Předpokládám, že zimní mráz by jim neublížil, ale v průběhu letních oblev by nejspíš kvůli vlhkosti dávno shnily.“

Pitt náhle ucítil štiplavý pocit porážky. Byl to další hřebík do rakve jeho nadějí. Pravděpodobnost nálezů neporušených pokladů knihovny se nyní zdála být ještě slabší než kdy dříve.

Lily však Pittův pesimismus nesdílela. Oblíčeje se jí naopak rozzářil vzrušením. „Kdybyste byl na místě Junia Venatora, které knihy byste zachránil, doktore Rothbergu?“

„To je těžká otázka,“ odpověděl Rothberg. „Můžu se jenom dohadovat, že se nejspíš především pokusil zachránit kompletní dílo Sofokla, Eurípida, Aristotela a Platóna. A samozřejmě Homéra. Ten napsal celkem dvacet čtyři knih, ale jenom několik málo z nich se nám zachovalo. Myslím, že Venator mohl zachránit až padesát tisíc svazků o řecké, etruské, římské a egyptské historii. To by flotila jeho lodí dokázala uvést. Zvláště prameny o egyptské historii by mohly být nesmírně zajímavé, protože v knihovně se uchovávalo obrovské množství egyptské literatury, včetně náboženských a vědeckých děl, která se později ztratila. Například nevíme prakticky nic o Etruscích, i když Claudius o nich napsal rozsáhlé historické dílo, které se určitě nacházelo v policích knihovny. Já bych dále určitě odvezl i náboženské knihy pojednávající o hebrejském a křesťanském právu a tradicích. Uveřejnění těchto svitků by nejspíš pořádně otřáslo každým z dnešních biblických badatelů,“

„Co vědecké knihy?“ připomněl Giordino.

„To je samozřejmé.“

„Nezapomeňte na kuchařské knihy,“ přidala se Lily.

Rothberg se zasmál. „Venator byl velice inteligentní. Určitě by se snažil uchovat doklady o co nejširším poli vědomostí, včetně kuchařek a knih o domácnosti. Něco pro každého, dalo by se říct.“

„Zvláště ale staré geologické údaje,“ dodal Pitt.

„Zvláště ty,“ souhlasil Rothberg.

„Víme něco o tom, co byl vlastně za člověka?“ zeptala se Lily. „Venator?“

„Ano.“

„Ve své době byl jedním z vůdčích intelektuálů. Uznávaný badatel a učitel, kterého přivedli z jednoho významného athénského centra vzdělávání, aby se stal posledním důležitým alexandrijským kurátorem. Venator byl velkým kronikářem své doby. Víme o něm,

že napsal přes sto knih politických a společenských komentářů, kterými se dotkl historie známého světa za poslední čtyři tisíce let. Ani jedno z těchto jeho děl se nedochovalo.“

„Pracovníci archeologického průzkumu by měli sakramentský důvod k oslavě, kdyby se dozvěděli údaje shromážděné někým, kdo měl k naší dávné historii o dva tisíce let blíž,“ poznamenala Lily.

„Co ještě o něm víme?“ dožadoval se Pitt.

„Už moc ne. Venator k sobě přilákal spoustu žáků, z nichž se později staly význačné osobnosti literatury a vědy. Jeden z nich, Dioklés z Antiochie, krátce zmiňuje jeho jméno v jedné ze svých esejí. Popisuje Venatora jako odvážného inovátora, který se pouštěl i do oblastí, do nichž se ostatní učenci neodvažovali ani vstoupit. Ačkoliv byl křesťan, v náboženství spatřoval spíše společenskou vědu. To bylo též hlavní příčinou třenic mezi ním a křesťanským fanatikem Theophilem, biskupem alexandrijským. Theophilus vášnivě Venatora pronásledoval a knihovnu prohlašoval za ohnisko pohanství. Nakonec se mu podařilo přesvědčit imperátora Theodosia, oddaného křesťana, aby celé to nenáviděné místo nechal spálit. Předpokládalo se, že při nepokojích a srážkách mezi křesťany a pohany během ničení knihovny byl Venator zavražděn fanatickými následovníky Theophila.“

„My ale víme, že alespoň s částí sbírky unikl,“ řekla Lily.

„Když mě volal senátor Pitt a sdělil mi novinku o tom vašem objevu v Grónsku,“ přiznal se Rothberg, „pociťoval jsem takové vzrušení, jaké by cítil třeba pouliční metař, kdyby vyhrál v loterii milión.“

„Mohl byste nám prozradit vaši představu, kde by asi tak Venator mohl ten poklad schovat?“ otázal se ho Pitt.

Rothberg se dlouze zamyslel. Nakonec tiše pronesl: „Venator nebyl obyčejný člověk. Sledoval velice důsledně vlastní cíle. Navíc měl přístup ke spoustě vědomostí. Jeho cesta byla určitě velice přesně vědecky naplánovaná a jen velice málo bylo ponecháno náhodě. Rozhodně ale vykonal pořádnou práci, když uvážíte, že zbytky knihovny zůstaly neobjevené celých šestnáct set let.“ Rothberg zdvihl ruce v gestu porážky. „Žádné vodítko vám nenabídnu. Venator byl příliš tajemný, než abych dokázal odhadnout jeho úmysly.“

„Nějakou představu ale přece mít musíte,“ naléhal Pitt.

Rothberg se dlouze zadíval do plamenů v krbu. „Jediné, co o tom můžu říct, je asi toto: Venator jistě uschoval poklad tam, kde by nikoho ani nenapadlo ho hledat.“

27

Na Ismailových hodinkách bylo 07.58. Choulil se za malým stromkem modré jedle a hleděl na chatu před sebou. Z jednoho ze dvou komínů se k obloze vinul kouř, zatímco z ventilačních průduchů unikala teplá pára. Jak věděl, Kamilová měla ve zvyku vstávat časně a navíc byla dobrá kuchařka. Celkem správně si domyslel, že asi právě chystá ochrance snídani.

On sám byl mužem pouště, a nebyl proto zvyklý ledovému chladu, který se ho nyní zmocňoval. Přál si, aby mohl vstát a alespoň trochu se zahřát máváním rukama a podupáváním. Prsty na nohou ho mrazem štípaly a v rukou začínal i přes rukavice ztrácet cit. Chlad mu pomalu zaplavoval mysl a zpomaloval rychlost jeho reakcí. Začínal se ho zmocňovat strach, že třeba selže, a jeho smrt bude tedy zbytečná.

V těchto chvílích se projevovala Ismailova nezkušenost. V kritickém okamžiku celé operace se náhle cítil nesoustředěný a ochablý. Napadlo ho, jestli ti nenávidění Američané náhodou něco netuší, nebo dokonce o jeho přítomnosti nevědí. Nervózní a plný obav začínal ztrácet schopnost jasného a rychlého rozhodování.

07.59. Jeden rychlý pohled na dodávku stojící těsně u nájezdu ke srubu. Každé čtyři hodiny docházelo ke střídání stráží mezi těmi, kteří se zdržovali v teple chaty, a mezi lidmi v autě. Dvojice, která projde dvě stě metrů, aby vystřídala své kolegy v dodávce, se tedy nyní měla objevit každou chvíli.

Podíval se na strážného, pochodujícího po prošlapané pěšině kolem chaty. Právě se pomalu blížil k Ismailově jedli. S každým vydechnutím se mu kolem úst objevovala oblaka páry, ale jeho oči neustále pečlivě sledovaly okolí a pátraly po jakékoliv známce nebezpečí.

Pozornost agenta tajné služby neovlivnil ani citelný mráz. Oči mu jezdily po krajině tam a zpátky, jako paprsky radaru. Zbývala mu sotva minuta chůze, než zpozoruje Ismailovy stopy ve sněhu.

Ismail polohlasně zaklel a ještě více se zabořil do sněhu. Věděl, že je velice zranitelný. Jehličí, které ho jakžtakž chránilo před cizími pohledy, by kulky rozhodně nezastavilo.

08.00. Téměř na vteřinu přesně se otevřely přední dveře chaty a z nich vyšli dva muži. Na hlavách měli pletené kulichy, na sobě lyžařské bundy z prachového peří. Jakmile v tiché konverzaci vykročili po vyšlapané cestičce, automaticky se začali pátravě rozhlížet kolem.

Ismail původně hodlal počkat, než střídající dvojice dorazí k dodávce, a pak zlikvidovat všechny čtyři strážné najednou. Špatně však odhadl čas a přesunul se do nynější pozice příliš brzy. Oba muži neušli od chaty ani padesát metrů, když strážný obcházející chatu skutečně zpozoroval Ismailovy stopy ve sněhu.

Okamžitě zastavil a zvedl mikrofon vysílačky ke rtům. Jeho slova přerušila série ostrých zapraskání Ismailova samopalu Heckler & Koch MP5.

Ismailův poněkud amatérský plán se vyvíjel od začátku špatně. Profesionál by strážného vyřídil jediným výstřelem z poloautomatické zbraně s tlumičem ranou mezi oči. Ismail namísto toho zasáhl hrudník strážného přinejmenším deseti kulkami a minimálně dvacet dalších zasáhlo stromy v pozadí.

Jeden z Arabů začal freneticky zasypávat dodávku granáty, zatímco druhý útočník dávkami z automatu začal provrtávat její boky. Pro většinu teroristů bylo provedení poněkud komplikovanějšího útoku nad jejich schopnosti. Jakákoliv subtilnost jim byla stejně cizí jako tekuté mýdlo. Jejich jedinou spásou byla značná dávka štěstí. Jeden z granátů si totiž našel cestu skrz rozbité přední sklo a pak s hlasitým bouchnutím explodoval. Výbuch se však ani v nejmenším nepodobal těm chronicky opakovaným speciálním filmovým efektům. Benzinová nádrž nevybuchla a nezměnila auto v ohnivou kouli. Jenom karoserie dodávky jako by nabobtnala a roztrhla se. Vypadalo to, jako by v plechovce vybuchla rozbuška.

Oba muži uvnitř byli na místě mrtví.

Dva atentátníci, z nichž ani jeden nebyl starší dvaceti let, opojeni touhou po krvi, pokračovali v útoku na zničený automobil, dokud úplně nevyprázdnili zásobníky. Nevěnovali tedy včas pozornost dalším agentům tajné služby, nacházejícím se na cestě. Ti zatím stačili zaujmout kryt za stromy a ze svých samopalů Uzi vysílali velice přesné střely, které Arabi postupně kosily.

Předpokládali správně, že jejich kolegům v dodávce již není pomoci, takže se začali stahovat k chatě. Postupovali bokem, zády k sobě, přičemž jeden z nich stále ostřeloval Ismaila, jenž se musel ukrýt za jedním balvanem porostlým mechem.

Ismailova strategie se v celém tom zmatku nadobro rozplynula.

Dalších deset teroristů mělo zaútočit na zadní vchod do chaty v momentě, kdy Ismail začne střílet. V hlubokém sněhu však ztratili drahocenný čas. Jejich útok tedy přišel pozdě a byl naprosto efektivně zastaven střelbou agenta z chaty.

Jednomu z Arabů se podařilo dosáhnout relativního bezpečí u paty severní stěny srubu. Vytáhl z ručního granátu pojistku a hodil ho proti velkému oknu. Podcenil však tloušťku skla, takže granát se od něho odrazil zpět. Ve zlomku vteřiny, který mu zbýval, se mu na obličej ještě stačil objevit výraz překvapení. Pak ho už granát roztrhal na kousky.

Dva agenti se zatím připlížili ke schodům do chaty a bleskově se vrhli do dveří. Arabové spustili přehradní palbu a jednoho z agentů zasáhli do zad. Padl k zemi a nohy mu zůstaly ležet přes práh. Kolegové ho rychle vtáhli dovnitř a zabouchli za ním dveře. Ve stejném okamžiku se ozvalo téměř čtyřicet výstřelů a pak výbuch granátu, který ze dveří nadělal třísky.

Okenní tabule se tříštily v záplavě střepin, ale stěny ze silných klád odolávaly náporu kulek celkem úspěšně. Agenti tajné služby zasáhli další dva z Ismailových mužů, ale zbytek Arabů se posouval stále blíž, využívaje ke krytí kmenů borovic a kamenů. Když se dostali do vzdálenosti dvaceti metrů od srubu, začali házet do oken granáty.

Uvnitř srubu jeden agent poměrně neurvale strčil Halu do vyhaslého krbu. Právě před něj přisunoval masivní psací stůl jako dodatečnou ochranu, když se od krbové římsy odrazila sprška střel, vypá-

lená dovnitř oknem. Tři z kulek ho zasáhly do krku a ramene. Hala na něj dobře neviděla, ale zřetelně uslyšela temné bouchnutí, jak se jeho tělo svezlo na dřevěnou podlahu.

Nejhorší byly nyní granáty. V malém uzavřeném prostoru si vybíraly daleko větší daň než kulky ze samopalů. Jedinou obranou agentů byla opětovaná přesná střelba. S tak masivním útokem však nepočítali, takže jejich zásoby střeliva se ztenčily na několik posledních zásobníků.

I když okamžitě po prvním Ismailově výstřelu zavolali agenti vysílačkou o pomoc, jejich žádost zachytila jen kancelář tajné služby v Denveru, a než byla uvědoměna úřadovna místního šerifa a zformována zásahová jednotka, uplynulo mnoho vzácného času.

Pak vybuchl granát v místnosti skladu a zapálil plechovku s ředidlem barev. Od ní chytil kanystr s benzinem pro sněhový pluh a za moment byla již celá boční část chaty v plamenech.

Jak se oheň šířil, palba ustala. Arabové však pečlivě utáhli kolem srubu neprostupnou síť. Utvořili nepravidelný kruh a ústí každého automatu mířilo nyní na dveře či některé z oken. Trpělivě čekali, až zbývající obránce vyžene žár ven z chaty.

Uvnitř zůstali na nohou už jen poslední dva tajní agenti. Jejich kolegové leželi v krvavých kupách mezi rozbitým nábytkem na zemi. Oheň nyní naplno zachvátil kuchyň a zadní schodiště, kterým se začal šířit i do ložnic v patře. Celá chata byla již definitivně odsouzena k zániku. Sálající plameny začínaly být pro lidi v přízemí nesnesitelné.

Ve směru od města se začal údolím rozléhat zvuk sirény, který se neustále blížil. Jeden agent odstrčil od krbu psací stůl a po čtyřech odvedl Halu k jednomu nízkému oknu.

„Přijíždějí zástupci místního šerifa,“ řekl rychle. „Jakmile na sebe soustředí palbu těch teroristů, vyrazíme odsud, dřív než se tu usmažíme.“

Hala dokázala jen mlčky přikývnout. Sotva slyšela, jak byla ještě ohlušená nedávnými výbuchy granátů. Oči měla plné slz a k nosu i ústům si tiskla kapesník jako ochranu před oblaky stále hustšího kouře. Venku ve sněhu ležel Ismail, v ruce stále třímal svůj automat H&K, avšak vnitřně byl celý rozervaný nerozhodností. Z chaty se

rychle stávalo planoucí inferno, ze všech oken se valil oheň a kouř. Kdokoliv snad ještě uvnitř žil, musel nejdéle během několika vteřin buď vyrazit ven, nebo uvnitř zemřít.

Ismail však již nemohl dál čekat. Už zahlédl rudé a modré světlo, probleskující mezi stromy, jak se šerifův vůz řítí po silnici.

Z původního týmu dvanácti mužů jich nyní zůstalo jen sedm, včetně jeho. Každý zraněný musel být raději zastřelen, než aby padl do rukou americké zpravodajské služby a byl vyslýchán. Vykřikl tedy na své muže příkaz, aby se stáhli od chaty na příjezdovou cestu.

Na místo dorazili první šerifovi zástupci a smykem zablokovali příjezdovou cestu k chatě. Zatímco jeden podával rádiem hlášení, druhý opatrně otevřel dvířka, přešel pohledem po zničené dodávce a pak se s revolverem v ruce zahleděl na plápolající srub. Jejich úkolem bylo pouze obhlédnout situaci, ohlásit se a počkat na posily.

Toto byla rozumná taktika, pokud šlo o ozbrojené a nebezpečné zločince. Naneštěstí však vůbec nefungovala tvář v tvář malé armády neviditelných teroristů, kteří na ně spustili palbu. Déšť střel v momentě roztrhal hlídkový vůz na kusy a oba policisty zabil ještě dříve, než měli čas vůbec reagovat.

Na signál agenta, který vykukoval oknem ven, byla Hala náhle nadzvednuta a prudce vržena do sněhu. Oba tajní agenti ji následovali, rychle ji popadli za paži a spolu s ní se začali brodit sněhem směrem k silnici.

Uběhli sotva třicet metrů, když je jeden z Ismailových mužů zpozoroval a vykřikl na poplach. Do kmenů okolních stromů se začalyзарývat kulky a kolem uprchlíků padaly ulámané větve. Jeden z agentů náhle vyhodil ruce do vzduchu, sevřel je v pěst, jako by se chtěl zachytit oblohy, několikrát klopýtl a pak padl obličejem do sněhu.

„Snaží se nás odříznout od silnice!“ vyštěkl druhý agent. „Snažte se tam dostat. Já se pokusím je zadržet.“

Hala začala něco namítat, ale agent ji otočil a nepříliš něžně ji postrčil kupředu.

„Běžte, utíkejte, hergot!“ vykřikl.

Sám však viděl, že už je pozdě. I poslední naděje na únik zmizela. Od hořící chaty se totiž vydali špatným směrem, takže utíkali

přímo ke dvěma vozům Mercedes-Benz, zaparkovaným na pokraji lesa vedle cesty. Agent si teprve nyní s pocitem prohry uvědomil, že automobily patří teroristům. Neměl však na vybranou. I když je nezastaví, zpomalí je alespoň natolik, aby si Hala na silnici stopla nějaké projíždějící auto. V sebevražedném pokusu se agent rozběhl přímo proti Arabům, s prstem tisknoucím spoušť samopalu Uzi, vykřikuje ta nejobscennější slova, jaká znal.

Ismail a jeho muži překvapením na okamžik ztuhli při pohledu na něco, co jim připadalo jako útočící démon. Na dvě vteřiny zaváhali, pak se však vzpamatovali a na odvážného tajného agenta vypálili ze samopalu dlouhou dávku, která ho zarazila uprostřed běhu.

Ještě předtím se mu však podařilo tři z nich dostat.

Hala nyní také zahlédla ta dvě zaparkovaná auta. Současně uviděla i teroristy, jak se k nim ženou. Za sebou slyšela hromovou kanonádu. Zajímavě lapajíc po dechu, s ohořelými vlasy a šaty, vklopýtala do mělkého příkopu, kde upadla.

Když zlehka pozvedla hlavu, zjistila, že se dívá zblízka do černého asfaltu. Zvedla se na nohy a rozeběhla se po silnici. Byla si pohříchu vědoma, že jenom odsunuje to, k čemu beztak musí dojít. Že během několika příštích minut bude mrtvá.

Cord se majestátně sunul po silnici z Breckenridge. Ranní slunce se trpytivě odráželo od naleštěného chrómu a nového laku. Lyžaři kráčející k vlekům máváním zdravili šedesátiletou klasickou krásku, která je důstojně mījela. Giordino podřimoval v proskleném prostoru pro cestující, zatímco Lily nyní seděla na nekrytém sedadle vpředu vedle Pitta.

Ten se toho rána probudil s poněkud zarputilou náladou. Neviděl jediný důvod, proč by měl jezdit na vypůjčených lyžích, když se jeho vlastní nacházely v garáži jen asi pět kilometrů cesty od hotelu. Mimoto, říkal si, dojet k jejich rodinné chatě, vyzvednout si tam lyžařskou výstroj a vrátit se k lanovce mu bude trvat jen asi polovinu doby, kterou by musel strávit čekáním ve frontě v půjčovně lyží.

Pitt setřásl otcovo blíže nevysvětlené varování, aby se držel dál od chaty. Prostě to připsal jeho přílišné byrokratické starostlivosti. Asi stejného výsledku by se senátor zřejmě dočkal od zápasníka Hulka Hogana, kdyby ho nabádal, aby nastavil druhou tvář poté, co ho soupeř právě kopl do rozkroku.

„Kdopak to pořádá ohňostroj tak brzy po ránu?“ ozvala se Lily.

„To není ohňostroj,“ pronesl Pitt, který rozeznával ostré praskání výstřelu a dunění výbuchů granátů, které se ozvěnou odrážely od úbočí údolí. „Zní to spíš jako útok pěchoty.“

„Přichází to tamhle z lesa před námi...,“ ukazovala Lily, „napravo od silnice.“

Vrásky kolem usmívajících se Pittových očí poněkud ztvrdly. Přidal rychlost a současně zabubnoval na sklo prostoru pro cestující. Giordino se vzbudil a stočil okno.

„Vzbudil jsi mě právě ve chvíli, kdy začínaly pořádné orgie,“ pronesl mezi zívnutími.

„Poslouchej,“ nařídil mu Pitt.

Giordino sebou trhl, jak do prostoru pro cestující zavál ledový vzduch. Přiložil k uchu dlaň. V jeho obličejí se pomalu uhnízdil výraz ohromení. „To přistáli Rusové?“

„Podívejte,“ vykřikla vzrušeně Lily. „Lesní požár.“

Giordino rychle pohlédl na sloup černého kouře, který se objevil nad korunami stromů, následován šlehajícími jazyky plamenů. „Je to příliš husté,“ konstatoval krátce. „Řekl bych, že je to spíš hořící stavba, asi nějaký domek nebo činžák.“

Pitt věděl, že se Giordino nemýlí. Se zaklením udeřil do volantu. V tu chvíli již s bolestnou jistotou věděl, že jde právě o jejich rodinnou chatu, která krmí stále rostoucí oblaka plamenů i kouře.

Nahlas řekl: „Nemá smysl říkat si o nepříjemnost tím, že bychom zastavovali, jenom projedeme kolem a podíváme se na to. Ale, pojď sem dopředu. Lily, ty si vlez dovnitř a drž se při zemi. Nechci, abys přišla k nějakému úrazu.“

„A co já?“ otázal se Giordino s předstíraným pobouřením. „Copak já si nezasloužím trochu ohledů? Řekni mi jediný důvod, proč bych se měl vystavovat vedle tebe.“

„Abys chránil svého věrného šoféra před zraněním, špatností a zlotřilými pobudy.“

„To tedy rozhodně není žádný pořádný důvod.“

Pitt zkusil jiný přístup. „Samozřejmě, pak tu je ještě těch padesát dolarů, které jsem si od tebe půjčil onedhy v Panamě a ještě jsem ti je nevrátil.“

„Plus úroky.“

„Plus úroky,“ opakoval Pitt.

„Co bych neudělal, abych ochránil své ubohé jmění.“ Giordino va zoufalá rezignace vyzněla skoro upřímně. Protáhl se tedy oknem a vyměnil si s Lily místo.

O kousek dál, asi tři čtvrtě kilometru před ústím příjezdové cesty k chatě, stáli nějací lidé, choulili se za auty, zírali na valící se dým a naslouchali rachotu automatických zbraní. Pittovi připadalo trochu zvláštní, že se na místě dosud neobjevil nikdo z úřadovny šerifa. Teprve po chvíli zahlédl prostřílené hlídkové auto, které stálo napříč cesty ke srubu.

Poté se jeho pozornost soustředila na ohnivé peklo po jeho pravé ruce. Vtom periferním viděním zaregistroval nějakou postavu, běžící po silnici přímo proti jejich vozu.

Tvrdě dupl na brzdy a strhl volant doprava. Cord se stočil o devadesát stupňů a přešel do bočního smyku. Jeho velké úzké pneuma-

tiky zaječely na asfaltu. Cord zastavil napříč silnice, takže zablokoval oba jízdní pruhy, asi metr od nyní zcela nehybné ženské postavy.

Pittovi poskočilo srdce. Zhluboka s úlevou vydechl a pohlédl na ženu, která právě jen o vlasek unikla vážnému zranění, nebo dokonce i smrti. V jejích očích zahlédl strach a šok, který se pomalu přeměnil ve výraz nedůvěry.

„Vy!“ vyrazila ze sebe. Jste to doopravdy vy?“

Pitt na ni zůstal bezvýrazně hledět. „Slečna Kamilová?“

„Já věřím na *déjà vu*,“ zamumlal Giordino. „A věřím, a věřím, a věřím.“

„Och, díky Bohu,“ zašeptala. „Prosím vás, pomozte mi. Všichni jsou mrtvi. Přišli mě zabít.“

Pitt vyklouzl zpoza volantu ve stejné chvíli, kdy Lily vystoupila z prostoru pro cestující. Oba společně pomohli Hale nastoupit a usadili ji na zadním sedadle.

„Kdo jsou ti oni?“ otázal se Pitt.

Jázidovi najatí atentátníci. Zavraždili agenty tajné služby, kteří mě hlídali. Musíme rychle odsud. Budou tu každou chvíli.“

„Jenom klid,“ pronesla Lily konejšivě. Vůbec poprvé si uvědomila, že Hala má na několika místech popálenou kůži a ohořelé vlasy. „Zavezeme vás do nemocnice.“

„Na to není čas,“ vyhrkla Hala a třesoucí se rukou pokynula směrem z okna. „Pospěšte si, prosím vás, nebo vás taky zabijí.“

Pitt se obrátil právě včas, aby zahlédl dva černé mercedesy, jak vyrážejí z lesa a zatácejí na silnici. Celou jednu vteřinu si je pozorně prohlížel, a teprve pak skočil znovu do auta. Zařadil jedničku a sešlápl plyn až na podlahu. Zatočil volantem a zamířil s cordem jedním směrem, který byl dosud volný – zpátky do centra Breckenridge.

Krátce pohlédl do zpětného zrcátka, připevněného na rezervní pneumatice na boku vozu. Vzdálenost mezi cordem a automobily teroristů odhadl na necelých tři sta metrů. Tento krátký pohled bylo vše, co stihl. Zpětným zrcátkem náhle proletěla kulka a roztránila ho na několik kousků.

„Dolů, k zemi!“ vykřikl na obě ženy vzadu.

Cord neměl uprostřed tunel kardanu, takže obě cestující se mohly přitisknout skutečně těsně k podlaze. Hala hleděla zblízka Lily do obličeje a nekontrolovatelně se třásla. Lily ji objala a pokusila se o statečný úsměv.

„Není proč se bát,“ pronesla povzbuzujícím tónem. Jakmile se dostaneme do města, jsme v bezpečí.“

„Ba ne,“ zamumlala Hala, které se začal zmocňovat šok. „Nikde nebudeme v bezpečí.“

Giordino se na předním sedadle skrčil, aby se co nejvíc kryl před kulkami i před ledovým větrem, který na něj ostře fičel kolem předního skla. „Jak rychle dokáže tahle věc jet?“ otázal se konverzačním tónem.

„Nejvyšší vůbec zaznamenaná rychlost L-29 byla sedmdesát sedm,“ odpověděl Pitt.

„Mil nebo kilometrů?“

„Mil.“

„Mám takový nepříjemný pocit, že jsme tedy trochu ve druhé lize.“ Giordino musel křičet, aby ho Pitt přes řev motoru se zařazenou dvojkou vůbec slyšel.

„Co to máme proti sobě?“

Giordino se otočil, opřel se o dvířka a opatrně se podíval dozadu. „Z tohoto pohledu je těžko říct, jaké modely Mercedesu to jsou, ale řekl bych, že ti psi maj třístovky SDL.“

„Diesely?“

„Turbodiesely, abych byl přesný. Ty dokáží 220 kilometru v hodině.“

„Dohánějí nás?“ v

„Asi tak stejně rychle jako tygři tříprstého lenochoda,“ odpověděl ponuře Giordino.

„Budeme je mít přímo za zadkem dávno předtím, než dojedeme k lokálu s místním šerifem.“

Pitt vyšlápl pedál spojky až k podlaze, chopil se řadicí páky, která trčela z palubní desky, a zařadil trojku. „Radši bychom se měli snažit zůstat od nich co nejdál, ti šílení zabijáci jsou schopni zmasakrovat stovky nevinných lidí, jen aby dostali Kamilovou.“

Giordino se znovu ohlédl. „Myslím, že už vidím bělmo jejich očí.“

Když se Ismailovi zasekla zbraň, vychrlil ze sebe stovky nadávek. V návalu vzteku ji vyhodil z mercedesu na silnici a z rukou svého souseda na zadním sedadle vytrhl další automat. Vystrčil hlaveň z okna a vyslal za cordem dávku kulek. Automat vychrlil jen pět ran a tím se zásobník vyprázdnil. Ismail znovu zaklel a sáhl do kapsy pro nový zásobník, vytáhl ho a zastrčil do samopalu.

„Jenom se nevzrušuj,“ pronesl řidič klidným hlasem. „Ještě kilometr a máme je... Já je předjedu po levé straně a Omar pojede napravo od nich. Pak je dostaneme pěkně zblízka do křížové palby.“

„Chci dostat toho hajzla, co se do toho zamíchal,“ zavrčel Ismail.

„Budeš mít k tomu příležitost. Jenom trpělivost.“

Skoro jako tvrdohlavé dítě, které nemůže prosadit svou, se Ismail prudce opřel do sedadla a pomstychtivě zíral předním sklem na auto ujíždějící před nimi.

Ismail patřil k nejhoršímu druhu zabijáků. Neměl absolutně žádné výčitky svědomí. Byl by schopen oslavovat úspěch okamžitě poté, co vyhodil do povětří třeba celou porodnici. Prvotřídní atentátníci si obvykle zaznamenávali vlastní výsledky a zamýšleli se nad nimi, aby do budoucna ještě zlepšili svou výkonnost. Ismail se nikdy o počet mrtvých nestaral. Jeho plánování bylo vždy značně nedbalé. Ve dvou případech dokonce zlikvidoval nesprávnou oběť, což takového fanatika jako on dělalo ještě nebezpečnějším. Nepředvídatelný jako žralok, Ismail dokázal zasáhnout naprosto nevybíravě a nemilosrdně třeba i nevinného člověka, který měl tu smůlu, že se mu připletl do cesty. Své krvavé skutky ospravedlňoval náboženskými motivy, ale ve skutečnosti byl masovým vrahem, který byl schopen za sebou nechávat kupy mrtvol jenom tak, pro zábavu. Z Ismaila by se muselo udělat špatně i takovému Johnu Dillingerovi a Bonnie s Clydem.

Teď seděl a nervózně přejížděl prsty po zbrani, jako by to byl nějaký sexuální objekt. Netrpělivě čekal, až bude moci konečně spustit smrtonosnou palbu skrz tenké stěny starého automobilu na člověka, který se odvážil dočasně ho připravit o jeho kořist.

„Musí šetřit municí,“ pronesl Giordino nadějně.

„Jenom do té doby, než nás dostanou mezi sebe a zmáčknou nás. Pak se už určitě trefí,“ odpověděl Pitt. Oči měl upřené na silnici před sebou, ale v myšlenkách se horečně zabýval různými možnostmi úniku.

„Království za raketové odpalovací zařízení.“

„Což mi něco připomíná. Když jsem ráno nastupoval do auta, mimoděk jsem něco odkopl pod sedadlo.“

Giordino se předklonil a zašátral rukou po podlaze pod Pittem. Nahmatal nějaký studený a tvrdý předmět. Zvedl ho. „Je to jenom francouzský klíč,“ oznámil zklamaně. „Ten je nám asi tak stejně platný jako šunková kost.“

„Kousek před námi je úzká cesta pro terénní auta, která vede až na začátek sjezdovek. Údržbářská vozidla ji někdy využívají k dopravě zásob a zařízení na kopec. Mohlo by se nám tam třeba podařit ztratit je v nějaké strži nebo v lese. Jestli zůstaneme na hlavní silnici, jsme mrtví.“

„Jak daleko odtud to je?“

„Za příští zatáčkou.“

„Dokážeme to?“

„To kdybych věděl.“

Giordino se již potřetí ohlédl. „Sedmdesát pět metrů a přibližují se.“

„Jsou blízko, moc blízko,“ řekl Pitt. „Budeme je muset nějak zpomalit.“

„Mohl bych jim třeba ukázat svůj obličej a začít na ně dělat ne-slušné posuňky,“ navrhl suše Giordino.

„To by je jenom ještě víc rozčílilo. Musíme přistoupit k plánu číslo jedna.“

„Je mi líto, ale dneska jsem na brífinku chyběl,“ prohlásil sarkasticky Giordino.

„Jak je na tom tvoje pravá paže?“

Giordino chápavě přikývl. „Jenom udržuj tuhle starou herku v přímém směru a nezmar Giordino protivníky odrazí.“

Otevřený automobil představoval dokonalou základnu. Giordino si klekl na sedadlo čelem vzad a ramena mu čněla nad střechou. Za-

mířil, zvedl paži a vysokým obloukem vrhl francouzský klíč proti prvnímu mercedesu.

Na okamžik mu vynechalo srdce. Už se bál, že klíč hodil moc nízko, protože ten dopadl jen na kapotu auta. Od ní se však odrazil a roztrástil čelní sklo.

Arabský řidič zaregistroval Giordina až v momentě, kdy už vypouštěl svůj projektil. Zareagoval sice správně, ale přece jen ne dost rychle. Dupl na brzdy a strhl volant stranou přesně ve chvíli, kdy se čelní sklo rozsypalo na tisíc střípků, které mu vletěly do obličeje. Francouzský klíč se odrazil od volantu a skončil v Ismailově klíně.

Řidič druhého mercedesu se držel těsně za zadním nárazníkem svého kolegy a vzduchem plachtící klíč ani nezahlédl. Když se mu náhle před očima rozsvítila brzdová světla, byl dokonale překvapen. Mohl se jen bezmocně dívat, jak narazí do mercedesu před sebou a roztáčí ho jako hodiny. Poškozený vůz se nakonec zastavil přesně v protisměru.

„Něco takového jsi měl na mysli?“ zeptal se Giordino vesele.

„To je přesně ono. Teď se drž, blíží se naše odbočka.“ Pitt ubral rychlost a zahrnul s cordem na úzkou cestu pokrytou sněhem, která se před nimi klikatí a v serpentinách vzhůru po svahu. ,

Osmiválcový řadový motor o 115 koních se usilovně namáhal, aby dokázal hnát těžký vůz po kluzkém nerovném povrchu horské cesty. Relativně lehký zadek auta neustále poskakoval ze strany na stranu a tuhé pérování pohazovalo všemi pasažéry asi jako tenisovými míčky v pračce. Pitt se snažil vyrovnávat pohyby voz obratným manipulováním s plynovým pedálem i volantem a využít tažné síly předních kol. Tímto způsobem se mu dařilo udržovat dlouhou přední kapotu stále zhruba uprostřed vozovky, která však daleko spíše připomínala nepřiliš vyšlapanou peší stezku.

Lily s Halou se mezitím již zvedly z podlahy a seděly na sedadlech, s nohama zapřenýma proti stěně za řidičem a s rukama zoufale zaháknutýma do stropních úchyťů.

O šest minut později vyjeli z lesa a začali šplhat na vrchol hory. Cesta nyní vedla mezi velkými balvany a hlubokými závěsemi sněhu. Pitt si původně představoval, že někde zastaví, spolu s ostatními cord opustí a zalesněnou a skalnatou krajinou se dá na útěk. Nicméně pe-

řina pověstného prachového coloradského sněhu byla s narůstající nadmořskou výškou stále větší, takže jakýkoliv pěší pohyb byl prakticky nemožný. Nezbylo mu tedy nic jiného než snažit se dorazit až na vrchol a tam co nejrychleji nastoupit na sedačkovou lanovku, sjet s ní do údolí a ztratit se mezi davem lidí ve městě.

„Vaříme,“ ozval se Giordino.

Upřímně řečeno, Pitt ani nepotřeboval hlášení o unikající páře zpod víčka chladiče, protože již značnou chvíli pozoroval ručičku kontrolky teploty motoru, jak se šplhá neustále vzhůru, až se nakonec zarází před nápisem HORKO.

„Po té generální opravě má motor přece jen velmi malé tolerance,“ vysvětloval. „Navíc jsme mu dali pořádně zabrat ještě dřív, než si mohl pořádně sednout.“

„Co budeme dělat na konci téhle cesty?“ vyzvídál Giordino.

„Plán číslo dvě,“ odpověděl Pitt. „Pohodlně sjedeme lanovkou dolů a zmizíme v nejbližší hospodě.“

„Tvůj styl se mi líbí, ale bitva ještě neskončila.“ Giordino pokývl přes rameno. „Naši přátelé jsou tu zase.“

Pitt byl příliš zaujatý řízením, než aby mohl sledovat ještě pronásledovatele. Ti se zatím vzpamatovali z nehody a vyrazili po horské cestě za cordem. Ještě než se Pitt stačil ohlédnout, několik kulek rozrazilo zadní sklo přesně mezi hlavami Lily a Haly, prolétlo kabinou pro cestující, hladce proniklo předním sklem a nechalo za sebou tři malé úhledné dírky s pavučinou prasklin kolem. Tentokrát oběma ženám nikdo nemusel ani připomínat, aby se znovu složily na podlahu. Kdyby to bylo možné, nejraději by s ní splynuly.

„Myslím, že jsou našťvaní kvůli tomu francouzák,“ poznamenal Giordino. „Určitě nejsou ani zpola tak našťvaní jako já kvůli tomu, jak mi ničí tohle auto.“

Pitt projel ostrou serpentinou, a když znovu vyrovnal směr, obrátil se a rychle se podíval po svých pronásledovatelích. Stav zpětného zrcátka byl rozhodně dostatečným varováním.

Oba mercedesy nyní divoce tancovaly po zasněžené cestě. Jejich vyšší rychlost teď víc než vyrovnával přední náhon cordu. Pitt získával v prudkých zatáčkách, zatímco na rovinkách Arabové zase odstup pravidelně zmenšovali.

Pitt zahlédl, jak řidič prvního vozu točí volantem jako nějaký maniak, bez ohledu na opatrnost. Zadní kola jeho vozu se prakticky neustále podsmekávala. V každé ostřejší zatačce tedy vždy jen taktak nesjel z cesty a neuvázl v hlubokém sněhu.

Pitt byl překvapen, že mercedes neměl obuté zimní pneumatiky. Nemohl vědět, že Arabové, v zájmu zametení stop, s těmito vozy přejeli přes hranice z Mexika. Auta byla registrována na jednu neexistující textilní společnost z Matamoros a po splnění úkolu, tedy po zavraždění Haly, měla být nakonec ponechána na letišti v Breckenridgi.

To, co viděl, se Pittovi nelíbilo. Mercedesy se nyní vytrvale přibližovaly stále blíž a blíž. Ted' byly vzdálené už jen padesát metrů. Stejně tak se Pittovi pranic nelíbil pohled na muže, který skrz rozbité přední sklo mířil samopalem.

„A je to tady!“ vykřikl a sklouzl pod volant, takže jen taktak viděl nad palubní deskou na cestu. „Všichni k zemi!“

Sotva vykřikl ta slova, začaly se do corduзарývat další střely. Jedna kulka proděravěla rezervní kolo připevněné vedle pravého blatníku. Další zasáhla střechu, roztrhla její kožené polstrování a prohnula krycí plech.

Pitt se celý napjal a pokusil se ještě zmenšit. Vtom se rozevřela celá levá strana karoserie, jako by na ni najednou zaútočila armáda otvůráků na konzervy. Upadly panty zadních dvířek, ta se otevřela, groteskně zůstala chvíli viset, aby se pak urazila o nějaký kámen, kolem něhož se cord prosmýkl. Všude kolem přšely střepy skla. Jedna z žen začala křičet, jenom nebylo jasné která. Pitt si povšiml, že palubní desku pokryl jemný krvavý závoj. Jedna kulka totiž v Giordinově uchu vyryla hlubokou rýhu. Ten nevelký, energií přetékající Ital však ani nehlesl.

Giordino si nezúčastněně ohmatal ucho, jako by patřilo někomu jinému. Pak trochu sklonil hlavu a úkosem se na Pitta ušklíbl. „Obávám se, že ze mě utíká to víno ze včerejšího večera.“

„Je to zlé?“ otázal se Pitt. „Nic, co by plastický chirurg nedokázal za dva tisíce dolarů spravit. Co naše ženy?“

Pitt, aniž by se otočil, vykřikl: „Lily, jste s Halou v pořádku?“

„Jenom pár škrábanců od skleněných střepin,“ odpověděla Lily statečně. „Jinak zraněné nejsme.“ Byla dost vyděšená, ale rozhodně ne na pokraji paniky.

Pára z chladiče cordu nyní unikala jako z nějaké tlakové trysky. Pitt cítil, jak motor ztrácí otáčky a pomalu se začíná zadírat. Jako žokej, jedoucí na unavené staré herce, která by se měla již dávno jenom pást, i Pitt nutil automobil k výkonu tak nemilosrdně, jak se jen odvažoval.

Chladně se soustředil na to, aby s vozem profrčel i tu poslední serpentinu před vrcholem. Rozhodl se hazardovat, ale uniknout atentátníkům se mu nepodařilo. Drželi se jeho zadního nárazníku jako připoutaní řetězem.

Ložiska motoru začínala pomalu rachotit na protest proti nadměrnému zahřívání i zátěži. Levý zadní blatník pokropila další dávka kulek, která zasáhla i pneumatiku. Pitt statečně bojoval s volantem, aby udržel zadek vozu na cestě a nesjel po šedesátistupňovém prudkém svahu, posetém obrovskými rozeklanými balvany.

Cord mlel z posledního. Z ventilačních mřížek v kapotě se začal valit zlověstný modrý kouř. Prasklinou ve vaně pod motorem prosakoval olej. Vana totiž došla úhony při jednom z nárazů na kámen, kterému Pitt nedokázal zabránit. Ukazatel tlaku oleje brzy klesl k nule. Každým pohybem pístu se pravděpodobnost toho, že automobil dosáhne alespoň dočasného bezpečí na vrcholu, paradoxně stále zmenšovala.

Vedoucí mercedes divokým smykem projel poslední zatáčku. Pitt zoufale bojoval s volantem. Dokázal si docela dobře představit vítězný úšklebek na tváři pronásledovatelů, kteří nyní museli cítit, že jsou již jen pouhé vteřiny od kýženého cíle.

Pitt však neviděl žádnou možnost útěku, i kdyby automobil opustili. Pohybovali se nyní po úzké cestě, po jejíž jedné straně spadal svah prudce do údolí a na druhé vyrůstaly příkré skály. Nemohli jet nikam jinam než stále kupředu, alespoň dokud motor cordu definitivně nezmlkne.

Pitt vši silou sešlápl plyn a v duchu vyslovil krátkou, ale úpěnlivou modlitbu.

Ten starý dobrý veterán v sobě kupodivu stále ještě skrýval nějakou rezervu. Jako by ta mechanická věc měla vlastní rozum, dokázala sáhnout hluboko do svého ocelového srdce a vzepjala se k poslednímu mohutnému výkonu. Otáčky motoru se náhle zvýšily, přední pneumatiky se zakously do uježděného sněhu a cord vyrazil na poslední úsek cesty k vrcholu. O minutu později, zahalen oblakem modrého kouře a páry, se vůz ocitl na začátku lyžařské sjezdovky.

Ani ne sto metrů od nich stála horní stanice sedačkové lanovky. Pittovi připadalo podivné, že přímo pod cordem není na svahu jediný lyžař. Lidé totiž seskakovali ze sedaček a přesouvali se k protější straně lanovky, podle níž pak sjížděli dolů.

Teprve pak si povšiml, že část sjezdovky je zahrazena výstražnými šňůrami. Na laně zde přes cestu viselo několik jasně oranžových fáborů, varujících lyžaře před vstupem na sjezdovku. Vzhledem ke zledovatění byla totiž příliš nebezpečná.

„Konec cesty,“ pronesl Giordino vážným hlasem.

Pitt zklamaně kývl hlavou. „Můžeme se pokusit doběhnout k té lanovce. Oni nás ale složí dřív, než uběhneme deset metrů.“

„Můžeme tedy po nich buď začít házet sněhové koule, nebo to risknout a vzdát se.“

„Nebo můžeme zkusit plán číslo tři.“

Giordino se zvědavě podíval na Pitta. „Nemůže to být horší než ty předchozí dva návrhy.“ Pak se mu rozšířily oči a zaúpěl: „Nechceš... och, bože můj, to ne!“

Oba mercedesy byly nyní co by kamenem dohodil. Přibližovaly se bok po boku, aby sevřely cord z obou stran, když Pitt prudce stočil volant a vyrazil s autem střemhlav dolů po sjezdovce.

„Pomoz nám Alláh,“ zamumlal Ismailův řidič. „To jsou úplní blázni. Nezastavíme je.“

„Drž se jich!“ vykřikl Ismail hystericky. „Nenech je uniknout!“

„Stejně zemřou. Nikdo přece nedokáže přežít jízdu autem po sjezdovce.“

Ismail pohnul hlavní zbraně a její ústí vrazil hrubě řidičovi do ucha. „Koukej ty svině dostihnout,“ zavrčel divoce, „nebo uvidíš Alláha daleko dřív, než jsi plánoval.“

Řidič poněkud zaváhal, jelikož mu připadalo, že smrt na něj čeká bez ohledu na to, jak se rozhodne. Pak to vzdal a zahrnul s mercedesem na prudký svah za cordem.

„Alláh necht' řídí mé činy,“ zamumlal se strachem.

Ismail oddálil svůj automat od jeho hlavy a pokynul otvorem v čelním skle. „Uklidni se a věnuj se řízení.“

Ismailův podřízený ve druhém autě ani na chvíli nezaváhal a poslušně vyrazil za svým pánem a vládcem.

Cord poskakoval po zledovatělém sněhu jako utržený vagón a děsivým tempem nabíral rychlost. Neexistoval způsob, jak ten těžký vůz zpomalit. Pitt řídil jen nepatrnými pohyby volantu a střežil se silnějšího sešlápnutí brzdového pedálu. Věděl, že při prvním zablokování brzd by se cord začal nekontrolovatelně točit. Boční pohyb po svahu by mohl skončit jedině převržením auta, ze kterého by na úpatí sjezdovky zůstaly jen zbytky kovových součástí a lidských těl.

„Není právě teď vhodná doba zeptat se na bezpečnostní pásy?“ otázal se Giordino, který udržoval svou pozici jen díky nohám pevně vzpříčeným proti palubní desce.

Pitt zavrtěl hlavou. „To v roce devatenáct set třicet ještě do vybavení auta nepatřilo.“

Pitt si uvědomil, že nakonec měli přece jen kousek štěstí, když jim kulka roztrhla pneumatiku jednoho zadního kola. Další jízdou se guma sesmekla z ráfku a ten nyní pomáhal alespoň trochu udržovat směr, zvláště na zledovatělém povrchu. Zato za autem se zvedal celý závoj ledové tříště.

Ručička tachometru se chvěla u čísla 60, když před sebou Pitt zahlédl pole boulí. Zkušení lyžaři v těchto oblých sněhových nerovnostech nacházeli vítané překážky. Stejně tak Pitt pokaždé, když se na lyžích řítí po sjezdovce. Nyní to však bylo něco úplně jiného. Teď si totiž hrál na závod ve sjezdu v automobilu těžkém 2 120 kilogramů.

Rychlými a jemnými dotyky volantů vedl auto k neboulovitému okraji sjezdovky. Připadal si, jako by se snažil navléknout nit do ouška jehly za pomoci olympijských bobů. Pitt se podvědomě připravil na prudký otřes a drtivý náraz v okamžiku, kdy učiní první špatný pohyb a autem zasáhne nějaký kmen. To by pro ně samozřejmě znamenalo velice rychlý a krvavý konec.

Žádný drtivý náraz se však nekonal. Cord jakýmsi záhadným způsobem proletěl nejužším místem mezi sněhovými boulemi a skupinou stromů, které se jenom mihly kolem jako rozmazané kulisy.

Jakmile se Pitt ocitl na širokém úseku bez překážek, rychle otočil hlavu, aby zkontroloval své pronásledovatele.

Řidič vedoucího mercedesu byl šikula. Držel se ve stopě vyryté ráfky cordu, takže boule rovněž minul. Řidič druhého vozu však jejich stopu buď neviděl, nebo tuto trasu považoval za příliš nebezpečnou. V každém případě si svou chybu uvědomil až příliš pozdě a snažil se ji napravit tím, že začal s mercedesem zeširoka kličkovat ze strany na stranu. Zoufale se tak pokoušel vyhnout zhruba metrovým boulim.

Arabskému řidiči se skutečně podařilo minout první tři nebo čtyři terénní boule, ale do té další už narazil naplno čelem. Předek auta se zaryl do sněhu, zatímco jeho zadek se zvedl vzhůru a zdálo se, že zůstane viset v téměř devadesátistupňovém úhlu. Auto na chvíli znehybnělo, pak ale pokračovalo v přemetech za pronikavého skřípění mačkajícího se plechu a řinčení rozbitého skla.

Posádka tohoto vozu mohla zůstat naživu, kdyby ji hned první náraz vymrštil ven. Řinčivé nárazy karoserie o tvrdý sníh však automobilová dvířka zablokovaly. Nato se auto začalo rozpadat. Nejdříve se ze svého závěsu vyrval motor a šíleným skoky zmizel v lese. Ani kola, ani obě nápravy nebyly sestrojeny tak, aby odolaly tak velké míře destruktivního násilí. To všechno se tedy postupně oddělilo od

podvozku a s bláznivým kroužením pokračovalo samostatně na cestě po svahu.

„Nebylo by moc netaktní,“ ozval se Giordino podruhé od chvíle, kdy vyrazili po sjezdovce, „kdybych řekl ‚Jeden je mimo hru‘?“

„Přál bych si, abys taková slova nepoužíval,“ zamumlal Pitt mezi stisknutými zuby. „Skóre bude totiž nejspíš narůstat.“ Krátce odtrhl jednu ruku z volantu a ukázal kupředu.

Giordino ztuhl, když uviděl, jak se sjezdovka kus před nimi rozděluje a pak opět napojuje na další svah, hustě posetý postavičkami lidí v pestrém lyžařském oblečení.

Chytil se zbytku rámu čelního skla, postavil se a začal křičet a freneticky mávat. Pitt zatím tiskl dvojité klaksony.

Lyžaři se vyplašeně otáčeli a s hrůzou zjišťovali, že se na ně po svahu řítí dvojice aut. Vzhledem k tomu, že do střetu evidentně zbývalo jen několik vteřin, rozprchávali se ke kraji a šokované zírali, jak je míjí cord těsně sledovaný mercedesem. Najednou se před tímto neobvyklým tandemem objevil nájezd na lyžařský můstek, který končil asi po sto metrech ostrou hranou. Pitt měl sotva čas, aby rozpoznal tuto rampu od okolního svahu, avšak pak k ní bez váhání zamířil.

„To neuděláš,“ vyhrkl Giordino.

„Plán číslo čtyři,“ ujistil ho Pitt. „Pořádně se drž. Mohl bych ztratit kontrolu.“

„Myslel jsem, že už ji nemáš hodně dlouho.“

Můstek byl daleko menší než podobné konstrukce pro olympijské závody ve skoku na lyžích a sloužil výhradně pro akrobatické lyžování a exhibice lyžařských profesionálů. Nájezdová rampa byla široká právě tak pro automobil cord. Ve své konečné fázi opisovala asi třicet metrů prohnutého oblouku a pak náhle končila zhruba deset metrů nad zemí.

Pitt namířil k začátku nájezdové stopy. Širokým bokem cordu se mu podařilo zakrýt rampu před cestujícími v mercedesu. Nejriskantnější část plánu tkvěla v přesném načasování a pohotovém ovládnutí volantu.

V posledním momentu, těsně předtím, než přední kola protnula startovací čáru, Pitt strhl volant a smykem zadní části vozu se nájez-

du na skokanskou rampu vyhnul. Ismailův řidič, který pozorně sledoval veškeré manévry cordu, okamžitě strhl mercedes, aby zabránil srážce, a tím se dostal přesně na začátek nájezdové dráhy.

Zatímco Pitt dělal všechno možné, aby opět srovnal své auto do původního směru, Giordino se ohlédl a pozoroval pronásledovatele se zvláštní směsicí vzteku a strachu v obličeji. Vzápětí mu však mercedes zmizel z dohledu, jak začal zcela neovladatelně klouzat dolů po nájezdu. Dalo se očekávat, že se vznesl do vzduchu jako nějaký tlustý pták bez křídel. Avšak několik metrů před hranou můstku sjela zadní kola poněkud stranou ze stopy, takže celé auto vyletělo do vzduchu a začalo se točit jako nějaký obří, dobře kopnutý fotbalový míč.

V momentě, kdy se mercedes vznesl, se musel pohybovat rychlostí téměř 120 kilometrů v hodině. Hnán obrovskou setrvačností, otáčel se ve vzduchu a proletěl neuvěřitelnou vzdálenost, než začal opět klesat k zemi. Nakonec přece jen s prudkým nárazem dopadl všemi čtyřmi koly na tvrdý sníh. Jako ve zpomaleném filmu se od něj odrazil a vletěl do masivního kmene vysoké borovice, o který se zdemoloval. Řídkým vzduchem se rozlehl skřípavý zvuk trhaného plechu. Podvozek a karoserie se omotaly kolem stromu tak, že se předek a zadek auta na opačné straně kmene téměř setkaly, jako dva konce podkovy navlečené na kolík. Sklo se rozprsklo jako hrst konfet a těla lidí uvnitř se zmáčkla a rozdrtila jako mouchy pod plácačkou. Giordino v údivu zavrtěl hlavou. „To je ta nejzatracenější podívaná, jakou jsem kdy zažil.“

„A bude toho ještě víc,“ poznamenal Pitt. Podařilo se mu sice zastavit smyk a uvést vůz opět do přímého směru, auto však v žádném případě nezpomalilo. Brzdové obložení shořelo již v polovině svahu a spojovací čep tyče volantu byl celý ohnutý a držel už jen na vlásku. Směřování cordu bylo nadto již zcela zřejmé – vůz mířil přímo na rozlehlou budovu lyžařského zařízení s restaurací, nacházející se v přízemí dolní stanice lanovky. Jediné, co Pitt mohl dělat, bylo tisknout klakson a snažit se vyhýbat lyžařům, kteří byli příliš hloupí, než aby sami zmizeli z cesty.

Obě ženy pozorovaly konečnou destrukci druhého mercedesu s morbidní zvědavostí i obrovskou úlevou. Jejich úleva však měla jen

krátké trvání. Když se otočily po směru jízdy, před očima jim závratnou rychlostí rostla budova lanovky.

„Cožpak nemůžeme nic dělat?“ dožadovala se Hala.

„Jsem přístupný vašim návrhům,“ odsekl Pitt. Jakmile se mu podařilo vyhnout družstvu lyžařské školy, tvořenému malými dětmi, viditelně se uklidnil i přesto, že musel vyjet až na samý okraj sjezdovky, kde se auto téměř položilo na bok. Většina ostatních lyžařů buď viděla či slyšela neslavný konec mercedesu, nebo je k bleskovému úhybnému manévru donutil blížící se cord. Rychle se odsunuli ke krajům a pak jenom s hrůzou nechápavě sledovali, jak kolem nich cord profičel.

Z horní stanice lanovky již dolů dorazilo telefonické varování před zdivočelým automobilem, takže lyžařští instruktoři stačili odvést většinu lidí z budovy dolní stanice. Vpravo od lyžařského střediska se nacházela mělká zamrzlá nádrž. Pitt zamířil právě k ní v naději, že se mu podaří trefit se do ní a že prolomený led pomůže cord zastavit. Jediným problémem bylo, že přihlížející dav bezděky utvořil špalír vedoucí přímo k restauraci.

„Nepředpokládám, že by tohle byl plán číslo pět,“ poznamenal Giordino, zatímco se v očekávání nárazu znovu vzepřel proti palubní desce.

„Je mi líto, ale žádné další plány už nemám,“ odpověděl Pitt.

Lily s Halou jenom sledovaly okolí, přemožené beznadějí a ochromené hrůzou. Pak se obě skrčily za přepážkou za sedadlem řidiče, křečovitě zavřely oči a vzájemně se objaly.

Pitt trochu ztuhnul, když automobil narazil do dlouhých stojanů s lyžemi a holemi. Lyže přímo explodovaly a vyletěly k nebi jako hrst páráték na zuby. Cord byl chvíli pochovaný pod tou záplavou, ale v příštím okamžiku se znovu objevil, aby vzápětí proletěl po betonových schodech, těsně minul prostory restaurantu, roztrástil dřevěnou stěnu a ocitl se v denním baru.

Místnost byla naprosto prázdná, až na pianistu, který seděl před klaviaturou jako ochrnutý, a barmana, jenž se rozhodl pro soukromí a bleskově zmizel za barovým pultem právě v okamžiku, když zničený cord vpadl do místnosti a jako buldozer si razil cestu mezi řadami stolů a židlí.

Cord málem projel i protější stěnou baru, jejíž okna zde byla jedno patro nad zemí. Jako zázrakem se však setrvačnost pohybu právě zde vyčerpala a zmrzačené auto se zastavilo. Protilehlou stěnu prorazil jen zle pomačkaný přední nárazník. Denní bar však vypadal jako po dělostřeleckém útoku.

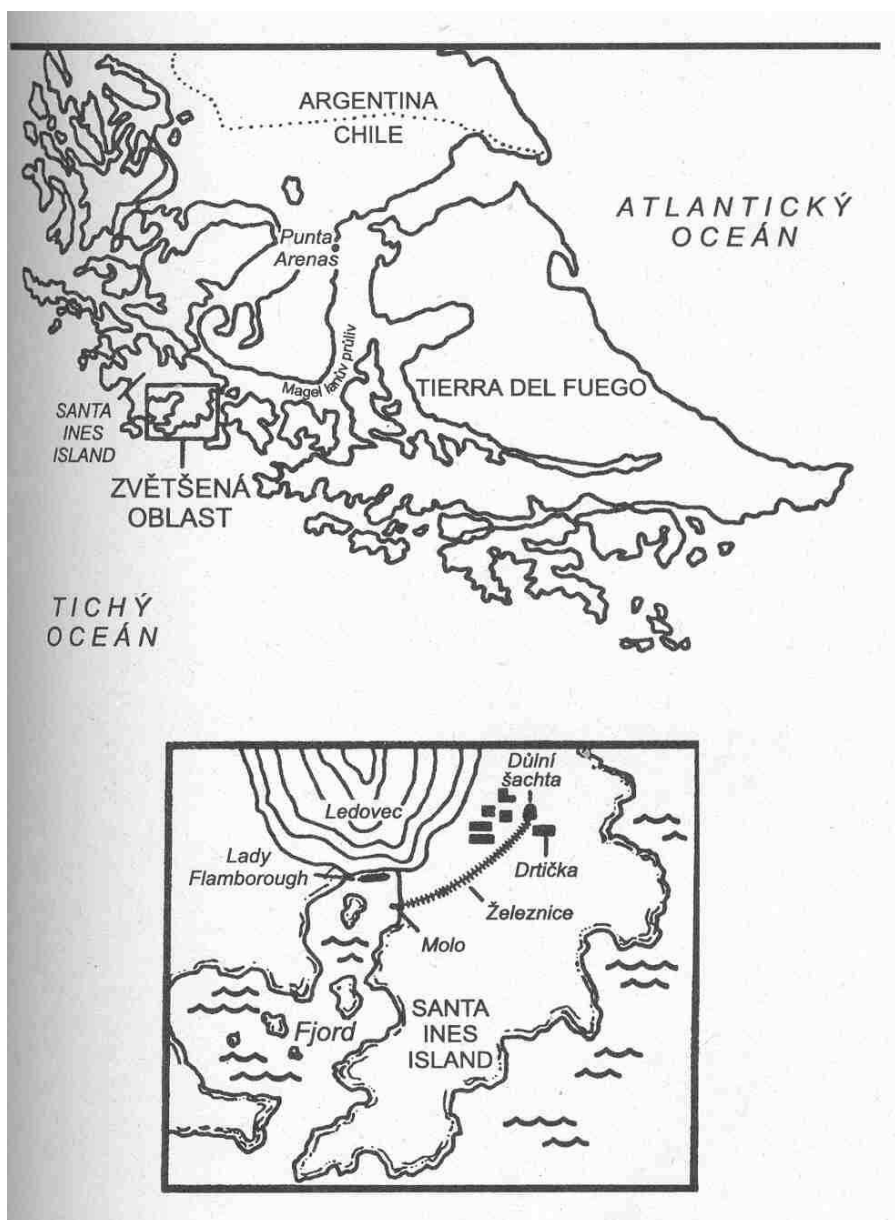
Až na syčení chladiče a praskavé zvuky z přehřátého motoru panovalo v místnosti naprosté ticho. Při zastavování Pitt narazil hlavou do rámu předního okna takže z rány nad obočím mu po obličeji stékal pramínek krve. Pohlédl na Giordina, který seděl vedle něho a zíral na stěnu před sebou tak nehnutě, jako by zkameněl. Pitt se obrátil a zkontroloval ženy na podlaze v prostoru pro cestující. Obě měly v obličeji vepsanu otázku „Jsme stále ještě naživu?“, ale jinak vypadaly nezraněné.

Jelikož barman se stále ještě zdržoval z dohledu, Pitt se obrátil k pianistovi, užasle sedícímu na trojnohé stoličce. Ten muž měl na hlavě buřinku a z koutku úst mu visela cigareta, z níž dokonce ani neupadl popel. Ruce měl zvednuté nad klávesami, celé tělo ztuhlé jako v transu. Otřeseně zíral na to zkrvavělé strašidlo, které na něho zářilo šíleným úsměvem.

„Promiňte, prosím,“ zdvořile pronesl Pitt. „Mohl byste zahrát ‚Polet’ se mnou k Měsíci‘?“

ČÁST III

Lady Flamborough

30

Kamenné zdi masivní stavby odrážely paprsky řady barevných reflektorů. Stěny velké pyramidy nasvětlovala modrá barva, zatímco oranžový reflektor dopadal na Chrám kouzelníka na jejím vrcholu. Rudý paprsek světlometu přejížděl po širokém schodišti, které vypadalo, jako by po něm stékala krev. Úplně nahoře, na střeše chrámu, stála štíhlá, bíle ozářená postava.

Topiltzin v božském gestu doširoka roztáhl paže, rozevřel pěsti a pohlédl hluboko pod sebe na statisíce tváří obrácených vzhůru. Všichni ti lidé obklopovali chrámovou pyramidu ve starobylém mayském městě Uxmal na poloostrově Yucatán. Právě končil svůj proslov, jak bylo jeho zvykem, liturgickým přednesem v rytmičtém jazyku Aztéků. Obrovská masa posluchačů jeho věty pochytila a sborově je opakovala.

„Síla a odvaha našeho národa leží v nás, kteří nikdy nebudeme ani velcí, ani bohatí. Avšak jsme to my, kdo hladovíme a lopotíme se pro naše vůdce, kteří jsou méně vznešení i čestní než my sami. Mexiko se nezaskví ve své slávě a velikosti, pokud nezmizí jeho nepoctivá vláda. Už nebudeme snášet otroctví! Bohové se znovu chystají na obětování nečistých za čisté. Jejich darem pak bude nová civilizace. Tak tomu musíme rozumět.“

Když jeho slova dozněla, barevná světla pomalu pohasla, až zůstala osvětlena jen postava Topiltzina. Pak náhle zhasl i tento poslední bílý reflektor a Topiltzin zmizel.

Vzplály obrovské hranice a z nákladního karavanu se mezi vděčné masy lidí začaly rozdávat krabice s jídlem. Každá krabice obsahovala stejné množství mouky i konzervovaného jídla, a navíc bohatě ilustrovanou brožurku s jednoduchou legendou.

Prezident De Lorenzo a jeho ministři tu byli namalováni tak, aby připomínali démony, kteří jsou Topiltzinem a čtyřmi hlavními aztéckými bohy vyháněni z Mexika přímo do otevřeného náručí Strýčka Sama s ďábelskou tváří.

Knížka obsahovala rovněž seznam instrukcí popisujících nenásilné, ale účinné způsoby rozvracení státního vlivu.

Během rozdávání jídla se v davu pohybovali muži a ženy, kteří prováděli nábor nových přívrženců Topiltzina. Celá akce byla připravena a provedena s dokonalou profesionalitou organizátorů rockových koncertů. Uxmál byl pouze jednou zastávkou v Topiltzinově kampani za svržení vlády v Mexico City.

K masám však hrdina a představitel hnutí promlouval pouze na místech velkých kamenných památek minulosti, jako jsou Teotihuacán, Monte Albán, Tulum a Chichén Itzá. Nikdy nevystupoval v moderních mexických městech.

Lidé ještě provolávali Topiltzinovi slávu a vykřikovali jeho jméno. Ten je však už neslyšel. V momentě, kdy pohasl světlo, ho jeho tělesní strážci rychle doprovodili po žebříku na odvrácené straně pyramidy dolů a do velkého obytného trajleru. Řidič okamžitě nastartoval motor a nákladní vůz, veden jedním osobním autem a následován druhým, se pomalu začal prodírat davem, až se konečně dostal na dálnici. Pak se otočil směrem k hlavnímu městu Yucatánu Méridě a konečně nabral rychlost.

Interiér trajleru byl celý nákladně vyzdoben, ale přitom byl důsledně rozdělen mezi konferenční část a soukromý obývací prostor.

Topiltzin se svými nejbližšími spolupracovníky nejprve krátce probral program na příští den. Když toto setkání skončilo, nákladní auto zastavilo a všichni mu popřáli dobrou noc. Dva osobní automobily pak naložily unavené organizátory a odvezly je do hotelu v Méridě.

Jakmile za nimi Topiltzin zavřel dveře, vystoupil z jednoho světa a okamžitě vstoupil do jiného.

Sejmul pérovou čelenku a vyklouzl z bílého hávu. Pod ním se objevily drahé kalhoty a sportovní košile. Otevřel skrytou skříňku, vytáhl z ní láhev chlazeného šumivého vína Schramsberg Blanc de Blanc a zručně ji odzátkoval. První sklenici vypil na žízeň, ale druhou si vychutnával již pomaleji.

Po chvíli, už uvolněně, Topiltzin vešel do malé kabiny obsahující moderní komunikační vybavení, na holografickém telefonu vytušil kódované číslo a obrátil se obličejem do středu místnosti. Usrská-

val kalifornské šampaňské a klidně čekal. Po chvíli se před ním začal postupně objevovat trojrozměrný obraz. Ve stejné chvíli byl na druhém konci telefonu, několik tisíc mil daleko, viditelný i Topiltzin.

Když se vyjasnily detaily, objevil se obraz muže sedícího na gauči a zírajícím Topiltzinovi přímo do očí. Měl tmavší kůži a řídké, dozadu sčesané černé vlasy blyštící se olejem. V očích měl jako diamant tvrdý pohled. Návštěvník měl přes pyžamo oblečený hedvábný květovaný župan. Na chvíli se zadíval na Topiltzinovy kalhoty a košili, a když si povšiml sklenice v jeho ruce, zamračil se.

„Žiješ nebezpečným způsobem,“ pronesl ostrou angličtinou s americkým přízvukem. „Módní oblečení, šampaňské – příště to budou ještě ženy.“

Topiltzin se zasmál. „Nepokoušej mě. Chovat se jako papež a osmnáct hodin denně chodit ve směšném oblečení by bylo samo o sobě dost krásné, i bez dodržování celibátu.“

„Já se podrobuji stejnému nepohodlí.“

„Každý z nás má svůj kříž, který musí nést,“ ukončil Topiltzin znuděným hlasem tuto diskusi.

„Jenom nezačni být neopatrný, když jsi už tak blízko konečnému úspěchu.“

„To nehodlám. Nikdo z mých lidí by se neodvážil narušit mé soukromí. Považují za samozřejmé, že kdykoliv jsem sám, věnuji se rozmlouvání s bohy.“

Druhý muž se usmál. „Tahle fráze zní povědomě.“

„Začneme se bavit o důležitých věcech?“ vyzval ho Topiltzin.

„Dobře, jak vypadá situace?“

„Všechno je připravené. Ve správný okamžik budou všichni na svých místech. Za úplatky jsem utratil přes deset miliónů pesos, jen abych zajistil konání schůzky, jakmile ale ti blázni splnili své úkoly, byli obětováni. Nejen proto, aby byla zajištěna jejich mlčenlivost, ale také jako varování těm, kteří čekají, aby mohli splnit naše instrukce.“

„Blahopřeji. Jsi velice důkladný.“

„Chytrrost ponechávám tobě.“

Po této poznámce následovalo chvíli trvající přátelské mlčení, zatímco oba muži spočinuli ve svých vlastních myšlenkách. Nakonec

se muž na druhém konci telefonní linky prohnaně usmál a ze záhybů svého županu vytáhl malou lahvičku koňaku.

„Na tvoje zdraví.“

Topiltzin se sarkasticky zasmál a pozdvihl sklenici s šampaňským.

„Na úspěch.“

Neskutečný návštěvník se odmlčel. „Na úspěch,“ opakoval a pak dodal: „A na hladký průběh.“ Pak po ještě delší odmlce zádumčivě řekl: „Bude zajímavé pozorovat, jak naše snahy změň budoucnost.“

Burácení motorů se zmírnilo, když se tryskový letoun Beachcraft bez poznávacích znaků zvedl ze startovací dráhy letiště Buckley Field na předměstí Denveru a začal šplhat do své cestovní výšky. Jak zamířil nosem směrem k velkým planinám, zasněžené vrcholky Skalistých hor zůstaly brzy za ním.

„Prezident posílá své přání brzkého uzdravení,“ pronesl Dale Nichols. „Když se dozvěděl o vašem utrpení, docela se rozčílil...“

„Spíš by se dalo konstatovat, že byl rozzuřený dobřela,“ vmísil se Schiller.

„Řekněme, že nebyl ani trochu šťastný,“ pokračoval Nichols. „Požádal mě, abych vyřídil jeho omluvu za to, že nenařídil silnější bezpečnostní opatření, a slíbil, že udělá vše, co je v jeho moci, aby vám zajistil ochranu po celou dobu vašeho pobytu ve Spojených státech.“

„Řekněte mu, že jsem za to velice vděčná,“ odpověděla Hala, „a poproste ho za mě, aby laskavě nezapomněl na rodiny všech těch, kteří kvůli mně zemřeli.“

„Postará se o ně,“ ujistil ji Nichols.

Hala ležela v posteli, podepřená polštářem, na sobě tenkou, bílou, zeleně pruhovanou velurovou cvičební soupravu, u krku s pleteným rolákovým límcem. Kotník pravé nohy měla v sádře. Pohlédla nejprve na Nicholse, pak se obrátila k Juliu Schillerovi a senátoru Pittovi, kteří seděli vedle jejího lůžka. „Jsem poctěna, že si tři tak vážení a zaměstnaní pánové udělali čas a přiletěli do Colorada, aby mě doprovodili zpátky do New Yorku.“

„Jestli můžeme pro vás něco udělat...“

„Už jste udělali daleko víc, než by kterýkoliv cizinec ve vaší zemi mohl očekávat.“

„Vy máte sedm životů, jako kočka,“ poznamenal senátor Pitt.

Její rty se prohnuly do lehkého úsměvu. „Za dva z nich ale dlužím vašemu synovi. Má neuvěřitelnou schopnost objevit se na prvním místě ve chvíli, kdy ho člověk ani v nejmenším nečeká.“

„Viděl jsem to Dirkovo staré auto. Je zázrak, že jste to vůbec přežili.“

„Byl to skutečně nádherný stroj,“ povzdechla si Hala. „Škoda že ho takhle zničili.“

Nichols si odkašlal. „Jestli bychom se mohli vrátit k vašemu zítřejšímu projevu před Valným shromážděním OSN...“

„Objevili vaši lidé nějaký solidní fakt vedoucí k objevení alexandrijské knihovny?“ otázala se Hala ostře.

Nichols vrhl na senátora a Schillera pohled člověka, který náhle vstoupil na tekutý písek. Záchranné lano mu hodil senátor, který Hale odpověděl. „Zatím jsme ještě neměli čas zahájit nějaké masivní pátrání,“ přiznal upřímně.

„Nevíme toho o mnoho víc, než jsme věděli před čtyřmi dny.“

Nichols se váhavě přidal. „Prezident... on doufal...“

„Ušetřím vám čas i rozpaký, pane Nicholse.“ Hala obrátila pohled na Schillera. „Můžete být klidný, Julie, hodlám se ve své řeči zmínit o bezprostřední možnosti objevení památek z alexandrijské knihovny.“

„Jsem velice šťasten, že jste změnila názor.“

„Když jsem zvážila poslední události, rozhodla jsem se, že to vaší vládě dlužím.“

Nicholsovi se zjevně ulevilo. „Vaše oznámení poskytne prezidentu Hasanovi značnou politickou výhodu před Ahmadem Jázidem a současně jedinečnou příležitost, aby egyptský nacionalismus přehlušil náboženský fundamentalismus.“

„Neočekávejte ale příliš,“ varoval senátor. „Tím vším jenom lepíme praskliny ve zdech rozpadající se pevnosti.“

Schillerovy rty se roztáhly do chladného úsměvu. „Dal bych svůj měsíční plat za to, abych mohl vidět Jázidův obličej, až si uvědomí, že prohrál.“

„Obávám se, že potom půjde s o to větší zuřivostí po Hale,“ řekl varovně Schiller.

„Myslím, že ne,“ opáčil Nichols. „Jestli se FBI podaří dát Jázida do souvislosti s těmi mrtvými teroristy a s atentátníkem, zodpovědným za havárii letadla, při které zemřelo šedesát cestujících, přestane spousta umírněných Egyptanů, kteří nemají rádi terorismus, jeho

hnutí podporovat. Dostane-li se těm teroristickým akcím mezinárodní publicity a budou-li mu veřejně připsány k tíži, Jázid si dvakrát rozmyslí, než nařídí nějaký další útok na život paní Kamilové.“

„Pan Nichols má v jednom bodě pravdu,“ přiznala Hala. „Většina Egyptanů jsou sunnité, kteří nepůjdou za krvavým revolučním bubnem iránských šíitů. Dávají spíše přednost evolučnímu přístupu, který posunuje loajalitu lidu od demokratického státu k náboženskému vedení povolna. Jázidovy krvelačné metody tedy nepřijmou.“ Hala se na okamžik odmlčela. „V druhém bodě s vámi ale nesouhlasím. Jázid si nedá pokoj, dokud nebudu mrtvá. Je příliš velký fanatik, než aby se vzdal. Nejspíš už teď plánuje další útok proti mé osobě.“

„Možná že má pravdu. Naši zpravodajci nesmí Jázida spustit z očí“ varoval senátor.

„Jaké máte plány po projevu v OSN?“ vyzvídala Schiller.

„Dnes ráno, ještě než jsem odjela z nemocnice, jsem prostřednictvím našeho ataše ve Washingtonu dostala dopis od prezidenta Hasana. Přeje si, abych se s ním setkala.“

„Jakmile ale překročíte naše hranice, nejsme schopni vám poskytnout ochranu,“ varoval ji Nichols.

„To chápu,“ odpověděla. „Tady se však nemusíme ničeho bát. Od časně zavraždění prezidenta Sadata se naše bezpečnostní služby výrazně zlepšily.“

„Můžu se zeptat, kde se to vaše setkání bude konat?“ dožadoval se Schiller. „Nebo mi po tom nic není?“

„Není to žádné tajemství. Vlastně tam budou i zástupci světových médií,“ odpověděla nonšalantně Hala. „Prezident Hasan se se mnou sejde během ekonomického summitu v Punta del Este v Uruguayi.“

Potlučený a kulkami proděravěný cord stál opuštěně uprostřed dílny. Esbenson ho pomalu obcházel a smutně vrtěl hlavou.

„To je poprvé, co musím restaurovat automobilového veterána dva dny poté, co jsem na něm už jednou skončil práci.“

„Měli jsme špatný den,“ vysvětloval Giordino. Na krku se mu skvěl fixační límec, jednu paži měl na šátku a ušní boltec mu zakrýval nápadný obviz.

„Je vůbec zázrak, že tu někdo z vás ještě je.“

Až na šest stehů, skrytých ve vlasech, Pitt vypadal úplně v pořádku. Láskyplně poplálal zprohýbaný chromovaný chladič, jako by to auto bylo nějaký jeho zraněný domácí miláček.

„Měli jsme sakramentské štěstí, že je tehdy stavěli tak poctivě,“ zamumlal tiše.

Lily bolestivě vykulhala z kanceláře. Levou tvář měla odřenou a na pravém oku se jí skvěl monokl.

„Mám na telefonu Hirama Yaegera,“ oznámila.

Pitt přikývl. Položil ruku Esbensonovi na rameno. „Udělejte z něj ještě lepší auto než posledně.“

„Bude mi to trvat takových šest měsíců a bude to stát kupu peněz,“ oznámil Esbenson.

„Čas nehraje žádnou roli, a peníze také ne,“ ujistil ho Pitt a pak se ušklíbl. „Tentokrát bude celý účet platit stát.“ Obrátil se, vešel do kanceláře a zvedl telefon. „Ahoj, Hirame! Máš pro mě něco?“

„Jenom běžné hlášení,“ odpověděl Yaeger z Washingtonu. „Zkontroloval a vyloučil jsem už Baltské moře a pobřeží Norska.“

„Nic se tam neukázalo?“

„Nic, co by stálo za řeč. Co by souhlasilo s nákresem či popisem z palubního deníku *Serápida*. Ti barbari, které zmiňuje Rufinus, se k obrazu starých Vikingy nějak nehodí. Psal přece o národu připomínajícím Skythy, jenom s tmavší pletí.“

„To je mi také záhadou,“ souhlasil Pitt. „Skythové přišli ze střední Asie. Takže zcela jistě to nebyli blondáci se světlou pletí.“

„Myslím, že nemá cenu pokračovat v počítačovém pátrání dále na sever a po pobřeží Ruska.“

„Souhlasím. Co takový Island? Vikingové tam ale v době Rufina, a ještě dalších pět set let, nebyli. Třeba měl na mysli Eskymáky.“

„Ne, ne,“ odporoval Yaeger. „Už jsem se na to díval. Eskymáci nikdy nemigrovali na Island. Rufinus uvádí ještě další záhadu – ‚rozsáhlé plochy zakrsných borovic‘. Na Islandu nic takového najít nemohl. A nezapomeň, že hovoříme o jedenáct set kilometrů dlouhé plavbě nejhoršími vodami světových moří. Historické námořní záznamy jsou docela přesné: římscí kapitáni lodí jen zřídka pluli déle než dva dny mimo dohled břehu. Cesta z nejbližšího místa ev-

ropského kontinentu by na Island trvala minimálně čtyři a půl dne, a to ještě za ideálních podmínek.“

„Co tedy dál?“

„Sjedu znovu západoafrické pobřeží. Třeba jsme něco přehlédli. Snědí Afričané a teplé klima se mi zdají logičtější odpovědi než chladné severské země, zvláště pro lidi ze středomořské oblasti.“

„Stále ale ještě budeš muset vysvětlit, jak se *Serápis* ocitl až v Grónsku.“

„Až si na mapu promítneme převládající větry a mořské proudy, určitě dostaneme nějaké vodítko.“

„Dneska večer letím zpátky do Washingtonu,“ oznámil Pitt. „Zajdu za tebou zítra.“

„Třeba už budu něco mít,“ nadhodil Yaeger, ale moc optimisticky to neznělo.

Pitt zavěsil a vyšel z kanceláře. Lily na něj pohlédla s nadějí v očích. Pak uviděla jeho výraz zklamání.

„Žádné příznivé zprávy?“ zeptala se.

Odmítavě pokrčil rameny. „Vypadá to, že jsme se ještě ani nehnuli ze startovní čáry.“

Lily ho chytila za ruku. „Yaeger s tím pohne, uvidíš,“ prohlásila povzbudivě.

„Ani on nemůže dělat zázraky.“

Giordino pozvedl hodinky na zápěstí své zdravé ruky. „Nemáme moc času, jestli chceme stihnout náš let. Radši bychom měli vyrazit.“

Pitt přistoupil k autu, potřásl Esbensonovi rukou a usmál se. „Spravte ho znova. Zachránil nám život.“

Esbenson na něj pohlédl. „Jenom když mi slíbíte, že se s ním budete držet stranou létajících kulek a lyžařských sjezdovek.“

„Slibuju.“

Když už všichni odjeli na letiště, Esbenson otevřel zadní dvířka cordu. Přitom mu zůstala v ruce klika. „Bože můj,“ pronesl smutně. „To je ale bordel.“

Když Hala odmítla veškerou pomoc a s berlemi se pomalu do-
belhala na pódium, z galerie hostů se rozlehl burácivý potlesk, který
se po chvíli rozšířil i na řady delegátů v přízemí. Hala se postavila za
řečnický pult, vzpřímená a klidná, a začala mluvit silným, přesvědči-
vým hlasem. Její vystupování bylo přesto velice střízlivé a delikátní.
Posluchače však dokázala strhnout svým emocionálním apelem na
zastavení zbytečného zabíjení nevinných obětí ve jménu náboženství.
Pouze ve chvíli, kdy kárala vlády, jež se k různým teroristickým or-
ganizacím staví nevšímavě, si několik delegátů muselo rozpačitě
poposednut a provinile odvrátit své pohledy.

Zpráva o možném brzkém objevu artefaktů z alexandrijské
knihovny vyvolala vlnu šepotu ještě předtím, než si posluchači napl-
no uvědomili obrovský potenciál tohoto historického objevu. Dále se
s šířavým způsobem obrátila k osobě Ahmada Jázida, kterého přímo
nařkla z pokusů o atentát na ni samotnou.

Projev uzavřela rozhodným konstatováním, že ze své funkce ge-
nerální tajemnice neodstoupí pod žádnou hrozbou, ale naopak ji bude
aktivně vykonávat tak dlouho, dokud ji kolegové delegáti neodvolají.

V odpověď se jí dostalo potlesku vstaje, který přešel v bouři
aplausu v momentě, kdy od řečnického pultu odstoupila poněkud
stranou, takže delegáti uviděli sádrový obvaz na její noze.

„To je pravá dáma,“ pronesl prezident obdivně. „Co bych dal za
to, kdyby seděla v mé vládě!“ Stiskl dálkový ovladač a televizní ob-
razovka potemněla.

„Skvělá řeč,“ souhlasil senátor Pitt. „Toho Jázida se jí podařilo
dokonale rozcupovat – a přitom ještě udělala pěknou propagaci pro-
jektu na objevení alexandrijské knihovny.“

Prezident souhlasně přikývl. „Ano, v obou případech to pro nás
vyznělo příznivě.“

Zajisté víte, pane, že odsud odjíždí do Uruguaye na konferenci s
prezidentem Hasanem.“

„Dale Nichols mě informoval o rozhovoru, který jste spolu měli v letadle,“ přiznal prezident. Právě seděl za svým stolem v Oválné pracovně. Jak jsme na tom s tím pátráním?“

„Počítačové středisko NUMA pracuje usilovně na lokalizaci pokladu,“ odpověděl senátor.

„Dostali se už o něco blíž?“

Senátor zavrtěl hlavou. „Zatím stále nejsou o nic blíž, než byli před čtyřmi dny.“

„Nemůžeme to hledání nějak urychlit? Zapojit do toho třeba širší kolektiv odborníků, lidi z univerzit, některé jiné vládní agentury?“

Senátor Pitt se zatvářil pochybovačně. „NUMA má nejúplnější počítačový archiv všech údajů o oceánech, jezerech a řekách na celém světě. Jestli oni nedokáží určit cíl té egyptské flotily, pak to nedokáže nikdo.“

„Co archeologické a historické záznamy?“ navrhoval prezident. „V minulosti už třeba bylo objeveno něco, co by teď mohlo představovat jakési vodítko.“

„To by stálo za pokus. Znáám jednoho vhodného člověka na Pennsylvanské univerzitě, který je prvotřídním výzkumníkem. Ten je schopen do zítřka dát dohromady třeba třicet lidí, kteří pro něj začnou prolézat veškeré archivy tady i v Evropě.“

„Výborně, ať se do toho dá.“

„Teď, když to světová média a Hala rozhlásily,“ pronesl senátor, „se do honby za sbírkou pustí polovina států světa a většina lovců pokladů.“

„Uvažoval jsem, že by k něčemu takovému mohlo dojít,“ připustil prezident. „Avšak podpora vlády prezidenta Hasana je důležitější. Jestli se nám podaří ten poklad najít a pak jakoby ustoupit Hasanovým dramatickým požadavkům na navrácení všech předmětů Egyptu, pak jeho popularita nesmírně vzroste a v očích egyptského národa se z něj stane hrdina.“

„A současně to přinejmenším oddálí hrozbu Jázidova převratu,“ dodal senátor. „Jediným problémem je Jázid sám. Ten člověk je nesmírně nevypočitatelný. Ani naši nejlepší experti na Střední východ si s ním nejsou jistí. Je totiž schopen kdykoliv vytáhnout králíka z

klobouku a ještě si přivlastnit cizí úspěch.“ Prezident se na něj hloubavě zahleděl.

„Nevidím důvod, proč bychom mu nemohli zabránit, aby se hrál na výsluní pozornosti, jakmile předáme celý poklad prezidentu Hasanovi.“

„Plně s vámi souhlasím, pane prezidente, ale jakýmkoliv způsobem Jázida podceňovat by mohlo být pěkně nebezpečné.“

„Není přece zdaleka dokonalý.“

„Pravda, ale třeba na rozdíl od ajatolláha Chomejního je Ahmad Jázid vysoce inteligentní. Představuje přesně to, co reklamní agentury označují jako ‚člověk koncepce‘.“

„Možná v oblasti politiky, sotva ale ve sféře atentátů.“

Senátor pokrčil rameny a zasvěceně se usmál. „Plány si však nezmařil sám, to zvrzali jeho emisari. Jako prezident musíte sám přece dobře vědět, jak takový zástupce nebo poradce může zhudlařit i ten nejjednodušší projekt.“

Prezident se neradostně usmál. Opřel se v křesle a pohrával si s perem před sebou. „O Jázidovi toho víme setsakra málo; nevíme, odkud pochází, jaké má motivy.“

„On o sobě prohlašuje, že prožil třicet let svého života blouděním po poušti a rozmlouváním s Alláhem.“

„Takže to opsal od Ježíše Krista. Co na něj máme ještě?“

„Na to bychom se mohli zeptat Dalea Nicholse,“ odpověděl senátor. „Pokud vím, spolupracuje se CIA na jeho biografickém a psychologickém profilu.“

„Pojďme zjistit, jestli na něco přišli.“ Prezident stiskl tlačítko interkomu. „Dale, mohl byste ke mně na chvíli přijít?“

„Hned jsem tam,“ odpověděl Nicholsův hlas v ampliónu.

Ani jeden z mužů v Oválné pracovně nepromluvil po celých patnáct vteřin, dokud Nichols nedorazil ze své pracovny. Zaťukal na dveře, otevřel je a vstoupil.

„Právě diskutujeme o Ahmadu Jázidovi,“ informoval ho prezident. „Objevíli Broganovi lidé něco z jeho minulosti?“

„Mluvil jsem s ním o tom sotva před hodinou,“ odpověděl Nichols. „On a jeho analytici by měli mít všechny údaje pohromadě nejdéle do jednoho až dvou dnů.“

„Chci ten materiál vidět okamžitě, jak bude kompletní,“ přál si prezident.

„Aniž bych chtěl odvádět hovor někam jinam,“ ozval se senátor Pitt, „neměl by ale někdo informovat prezidenta Hasana, co hodláme s tou knihovnou dělat v případě, že bychom ji během několika nejbližších týdnů objevili?“

Prezident souhlasně přikývl. „To rozhodně.“ Pohlédl přímo na senátora. „Myslíte, že byste se mohl na takových osmačtyřicet hodin utrhnout a ujmout se toho, Georgi?“

„Přejete si tedy, abych se s Hasanem setkal v Uruguayi.“ Bylo to spíše konstatování nežli otázka.

„Vadí vám to?“

„Tohle je ale daleko spíš práce pro Douga Oatese z ministerstva zahraničí. Je už spolu s Joem Arnoldem z financí v Kingstonu, kde se účastní předběžného zasedání s cizími ekonomickými představiteli. Myslíte, že je moudré, abych podnikal něco za jejich zády?“

„Za normálních okolností jistě ne. Vy jste ale o celém pátrání daleko lépe informován. Také jste se už čtyřikrát s prezidentem Hasanem za různých okolností osobně setkal, a navíc jste blízký i Hale Kamilové. Jednoduše řečeno, jste pro ten úkol nejvhodnější člověk.“

Senátor rezignovaně zvedl ruce. „V Senátu se v nejbližších dnech žádné závažné hlasování nechystá. Můj personál mě tedy dokáže zastoupit. Jestliže vydáte pokyn k použití vládního letadla, pak bych odsud mohl odjet v úterý brzo ráno; odpoledne se setkat s Hasanem a hlásit se zpátky u vás následujícího odpoledne.“

„Díky, Georgi, jste správný skaut.“ Prezident se na moment odmlčel a pak vypálil: „Je tu ještě jedna věc.“

!Jako vždycky,“ povzdechl si senátor.

„Rád bych, abyste prezidenta Hasana informoval, soukromě a v nejhlubší tajnosti, samozřejmě, že v případě, kdyby se rozhodl odstranit Jázida, jsem ochoten s ním spolupracovat.“

Senátor byl šokován. „Odkdy se Bílý dům podílí na politických atentátech? Zapřísahám vás, pane prezidente, nesnižujte svůj úřad na úroveň takové verbeže, jako je Jázid a podobní teroristi.“

„Kdyby měl před dvanácti lety někdo tolik prozíravosti a postaral se příslušným způsobem o Chomejního, Střední východ by dnes byl daleko klidnějším místem.“

„Totéž mohl v roce 1776 říct král Jiří o Georgi Washingtonovi a celých tehdejších koloniích.“

„No tak, Georgi, to bychom mohli také strávit celý den samými přirovnáními. Konečné rozhodnutí je přece na prezidentu Hasanovi. On tomu musí dát nakonec zelenou.“

„Je to veskrze špatný nápad,“ pronesl senátor rezolutně. „O takové nabídce mám velice silné pochybnosti. Kdyby se to dostalo na veřejnost, mohlo by to otrást vaším úřadem.“

„Skláním se před vaší radou a mírou vaší cti. Proto jste také jediný, kterému můžu vyřízení takového vzkazu svěřit.“

Senátor kapituloval. „Učiním, co ode mne chcete, a budu Hasana rád informovat o návrzích ohledně knihovny, ale nechtějte ode mne, abych ho přemlouval k Jázidově likvidaci, nakolik by si ji třeba i zasloužil.“

„Postarám se, aby byl Hasanův personál včas informován o vašem příjezdu,“ poznamenal Nichols, který se diplomaticky vmísil do hovoru.

Prezident vstal zpoza stolu a dal tím najevo, že debata skončila. Potřásl si se senátorem rukou.

„Jsem vám vděčný, starý příteli. Těším se na vaši zprávu ve středu odpoledne. Dáme si spolu časnou večeři.“

„Do té doby tedy na shledanou, pane prezidente.“

„Příjemný let.“

Když senátor Pitt vyšel z Oválné pracovny, zmocnil se ho vtíravý pocit, že ve středu večer by prezident mohl také docela dobře večeřet sám.

Lady Flamborough hladce vklouzla do nevelkého přístavu v Punta del Este jen několik minut předtím, než slunce sklouzlo za západní část pevninského vnitrozemí. Z jihu vála mírná bríza, která byla sotva s to rozevlát anglickou vlajku na zádi lodi.

Byla to nádherná výletní loď, elegantní, velice prakticky navržená, aerodynamického tvaru. Barevně se odlišovala od obvyklých britských plavidel s typicky černým trupem a bílou nástavbou. *Lady Flamborough* byla celá natřená břidlicově modrým odstínem. Její komín se nakláněl ostře dozadu a byl ozdoben pruhy v královském purpuru.

Patřila k novému typu menších zábavních lodí, takže vypadala spíše jako luxusní motorová jachta. Její elegantní, 101 metr dlouhý trup nabízel ten nejprepychovější luxus, jaký si bylo možno na lodi představit. Jelikož obsahovala pouze padesát kabin, mohlo se na ní plavit jen sto cestujících, o něž se staral stejný počet členů posádky.

Nicméně na této cestě z přístavu San Juan v Portoriku plula bez cestujících.

„Dva stupně na levobok,“ ohlásil snědý lodivod.

„Dva stupně na levobok,“ opakoval kormidelník.

Lodivod stál na můstku ve volné khaki košili a šortkách a skoro lhostejně pozoroval úzký výběžek země vybíhající do zálivu, dokud ho loď úplně neminula.

„Začněte otáčet na pravobok až na kurs nula osm nula.“

Kormidelník poslušně opakoval rozkaz a loď se pomalu pootočila do nového směru.

Přístav byl přeplněný jachtami a dalšími výletními plavidly, na kterých se třepetaly trojúhelníkovité i obdélníkové praporce různých barev. Některá plavidla byla pronajata jako plovoucí hotely pro účastníky ekonomické konference, jiná byla obsazena obvyklým počtem běžných rekreujících se pasažérů.

Půl kilometru před kotvištěm lodivod nařídil „stop“ strojům. Luxusní loď pak setrvačností klouzala po klidné hladině, zkracujíc postupně vzdálenost, až se nakonec úplně zastavila.

Lodivod spokojeně ohlásil do vysílačky: „Je na pozici. Pomalu vzad a spustit kotvu.“

Jeho rozkaz byl předán na příď, a jakmile se loď poněkud pohnula dozadu, byla kotva vypuštěna. Když se kotevní drápy zabořily do bahna dna, obsluha povytáhnutím zkrátila nadměrnou délku kotevního řetězu a dala znamení k odzvonění „zastavit stroje, konec“.

Kapitán Oliver Collins, štíhlý muž stojící zpřímá, jako by spolkl pravítko, v bezvadně ušité bělostné uniformě, uznale pokývl směrem k lodivodovi a podal mu ruku.

„Skvělá práce. Jako vždycky, pane Camposi.“ Kapitán Collins znal tohoto lodivoda už téměř dvacet let, ale přesto ho ještě nikdy neoslovil, konečně stejně jako nikoho ze svých přátel, křestním jménem.

„Kdyby byla ještě o třicet metrů delší, už bych ji sem nevmáčk-nul.“ Hany Campos se usmál a ukázal tak řadu zubů potřísněných tabákem. Přízvuk měl spíše irský než španělský. „Je mi líto, že jsem ji nemohl zavést k molu, ale dostal jsem rozkaz, abych vás zakotvil v přístavu.“

„Nejspíš to bylo z důvodů bezpečnosti,“ pronesl Collins.

Campos si zapálil zbytek doutníku. „Ta schůzka pohlavářů obrá-tila celé město vzhůru nohama. Podle toho, jak se policie chová, by si člověk skoro myslel, že za každou palmou číhá přinejmenším jeden ostřelovač.“

Collins pohlédl oknem můstku na oblíbené místo radovánek, jež mohla nabídnout Jižní Amerika. „Já si nestěžuju. Tahle loď bude během konference hostit prezidenty Mexika a Egypta.“

„Skutečně?“ zamumlal Campos. „Není tedy divu, že chtějí vaši loď držet dál od břehu.“

„Můžu vám nabídnout v mé kajutě drink? Nebo ještě raději, vzhledem k pokročilé hodině, udělal byste mi tu čest a povečeřel se mnou?“

Campos zavrtěl hlavou. „Moc děkuju za pozvání, pane kapitá-ne.“ Chvilku se odmlčel a pokynul rukou k houfu lodí stojících před přístavem. „Ted’ tu je ale blázonec. Schovám si to pozvání na vaši příští návštěvu.“

Campos vyplnil příslušné potvrzení platby a podal je kapitánu Collinsovi k podepsání. Pak pohlédl zadním oknem můstku na neposkvrněnou palubu lodi.

„Jednou si vezmu dovolenou a vydám se s vámi jako cestující.“

„V tom případě mi dejte rozhodně vědět,“ řekl Collins. „Zařídím, aby se společnost postarala o náklady.“

„To je strašně laskavá nabídka. Kdybych se o ní zmínil své ženě, nedala by mi už pokoj, dokud bych ji opravdu nevyužil.“

„Bude nám potěšením, pane Camposi. Kdykoliv řeknete.“

K boku přirazil lodivodský člun a Campos do něho seskočil z provazového žebříku spuštěného na boku. Naposledy zamával, člun odrazil a zamířil na moře k některé z dalších lodí, kterou doprovodí do přístavu.

„Byla to nejpříjemnější cesta, jakou jsem kdy absolvoval.“ Tato slova vyřkl Collinsův první důstojník Michael Finney. „Kompletní posádka a žádný cestující. Celých šest dní mi připadalo, že jsem umřel a ocitl se v nebi.“

Podle nařízení společnosti museli lodní důstojníci trávit bavením pasažérů téměř tolik času jako obsluhou lodi. Tu první povinnost však Finney z duše nenáviděl. Byl dobrým námořníkem, ale pokud šlo o společenské aktivity, nejraději se zdržoval co nejdále od hlavního salonu. Dával přednost jídlu se svými kolegy, nebo i opakovaným prohlídkám lodi.

Popravdě řečeno, Finney ani jako zábavný společník nevypadal. Byl to obrovitý chlap se sudovitým hrudníkem, který při každém nadechnutí hrozil roztrhnout upjatou uniformu.

„Nemyslím, že byste postrádal to potěšení být mezi pasažéry a tlachat s nimi,“ pronesl Collins sarkasticky.

Finney udělal nesouhlasný obličej. „Ještě by to ušlo, kdyby se všichni stále neptali na stejné pitomosti.“

„Nezapomínejte na zdvořilost a respekt, kdykoliv jednáte s cestujícími, pane Finney,“ napomenul ho Collins. „To také patří k vašim povinnostem. Dejte si pozor na své způsoby zvláště v příštích dnech. Budeme tu mít docela důležité cizí představitele a státníky.“

Finney neodpověděl. Upřeně se zahleděl na moderní výškové budovy, které se zvedaly nad plážovými bungalovy.

„Pokaždé, když znovu vidím to staré město,“ pronesl melancholicky, „objeví se tu vždycky další nový hotel.“

„Ano, vždyť vy přece pocházíte z Uruguaye.“

„Narodil jsem se v jednom místě západně od Montevidea. Můj otec byl obchodním zástupcem jedné strojírenské firmy z Belfastu.“

„Musíte se rád vracet domů,“ prohodil Collins.

„Ani ne. Když mi bylo šestnáct, nechal jsem se zapsat do posádky na jednu panamskou loď převážející rudu. Od té doby máma s tátou zemřeli. Už tu nežije nikdo, s kým jsem vyrůstal.“ Odmlčel se a pak ukázal oknem můstku na blížící se člun. „Tady přijíždějí ztracení celníci a imigrační úředníci.“

„Když nemáme žádného cestujícího na palubě a posádka nebude vystupovat na břeh, mělo by se to odbýt jedním razítkem,“ pronesl Collins.

„Nejhorší jsou zdravotní inspektoři.“

„Uvědomte pokladníka, pane Finney. Pak je přiveďte do mé kabiny.“

„S prominutím, pane, ale není to trochu moc? Myslím vítat obyčejné celníky v kapitánské kajutě?“

„Možná, chci ale, aby všechny byrokratické procedury šly hladce, pokud budeme v přístavu. Nikdy nevíte, kdy budeme potřebovat nějakou laskavost.“

„Rozkaz, pane.“

Již se smrákalo, když člun s celníky a imigračními úředníky přirazil k boku *Lady Flamborough* a skupinka lidí v uniformách se začala šplhat po žebříku na palubu. Náhle se rozsvítila palubní světla a ozářila horní paluby a nástavbu. Loď, obklopená spoustou světél města i dalších výletních lodí, se třpytila jako diamant ve skřínce na klenoty.

Uruguayští úředníci, vedeni Finneym, došli před otevřené dveře kapitánovy kabiny. Collins se zahleděl na pět mužů, kteří napochodovali v zástupu za jeho prvním důstojníkem. Nikdy mu toho moc neuniklo, takže ho okamžitě napadlo, že je na nich něco zvláštního. Jeden z nich měl do čela vražený široký slaměný klobouk a byl oblečený do kombinézy. Zbývající měli na sobě formální uniformy, jaké nosí úředníci na většině karibských ostrovů.

Chlapík, jenž se odlišoval od ostatních, kráčel s hlavou skloněnou a očima upřenýma na nohy důstojníka před sebou. Když dorazili ke dveřím, Finney ustoupil stranou a dal svému doprovodu přednost, aby mohl vstoupit do kajuty jako první.

Collins postoupil kupředu. „Dobrý večer, pánové. Vítejte na palubě *Lady Flamborough*. Jsem kapitán Oliver Collins.“

Příchozí zůstali poněkud podivně tiše stát, takže Collins s Finneym si vyměnili udivené pohledy. Pak muž v kombinéze udělal krok vpřed, pomalu ze sebe stáhl kombinézu, pod níž se objevila bílá uniforma se zlatými prýmkami, přesná kopie té, kterou měl na sobě Collins. Nakonec odložil slamák a nasadil si brigádýrku.

Normálně vždy klidný Collins byl na moment vyvedený z míry. Připadal si, jako by se díval do zrcadla. Cizinec by klidně mohl vystupovat jako jeho dvojče.

„Kdo jste?“ otázal se Collins. „Co se to tady děje?“

„Není potřeba uvádět žádná jména,“ pronesl Sulejman Azíz Ammar s odzbrojujícím úsměvem na tváři. „Přebírám na této lodi velení.“

Rozhodujícím klíčem k úspěchu jakékoliv tajné operace bývá moment překvapení. V případě převzetí *Lady Flamborough* bylo překvapení dokonalé. Vyjma kapitána Collinse, prvního důstojníka Finneyho a ohromeného pokladníka lodi, kteří byli spoutáni, umlčeni roubíkem a umístěni pod stráž ve Finneyho kabině, nikdo z posádky ani ostatních důstojníků neměl sebemenší tušení, že loď byla přepadena a obsazena.

Ammar svoji akci načasoval velice přesně. Skuteční uruguayští celníci dorazili za necelých dvanáct minut. Ve svém přestrojení za Collinse a téměř dokonalém maskování se s nimi Ammar pozdravil, jako by šlo o staré známé. Muži, které si vybral do role Finneyho a lodního pokladníka, se po celou dobu drželi ve stínu. Oba byli nicméně zkušenými lodními důstojníky a svým originálům se navíc fyzicky dost podobali. Ze vzdálenosti větší než tři metry by si jen málo členů posádky povšimlo nějakého rozdílu v jejich fyziognomii.

Uruguayští úředníci loď v krátkosti odbavili a zanedlouho odpluli. Ammar povolal Collinsova druhého a třetího důstojníka do kapitánské kajuty. Měl to být první a nejdůležitější test. Jestli se mu podaří zosobnit kapitána Collinse, aniž by vzbudil jejich podezření, pak se pro něj oba muži stanou nedoceníitelnými, i když nevědomými pomocníky k dosažení jeho cílů v příštích čtyřiašedesáti hodinách.

Dřívější převtělení do postavy Dalea Lemkeho, pilota letu 106 společnosti Nebula Air, nebylo nic složitého. Ammar totiž docela snadno získal sádrový otisk Lemkeho obličeje poté, co jej zavraždil. Namaskovat se však natolik dokonale, aby mohl vystupovat jako kapitán Collins, bylo něco zcela jiného. Muselo mu stačit pouhých osm fotografií velitele *Lady Flamborough*, které narychlo získal jeden jeho agent v Británii. Dále si musel aplikovat jakýsi medikament, po kterém mu stoup hlas do stejné tóniny, jako měl na zvukových záznamech Collins.

Pak najal jednoho zkušeného umělce, aby podle fotografií vytvořil masku Collinsova obličeje. Z jeho výtvoru byly sejmuty pozitivní i negativní otisky. Poté byl mezi obě masky vtlačen přírodní

latex, zbarvený tak, aby odpovídal kůži kapitána Collinse, který po čase zrosolovatěl a posléze byl vypálen. Nakonec si tuto latexovou masku pečlivě upravil a opatrně ji připevnil na obličej. K definitivnímu doladění drobných detailů obličeje použil směsi vosku a pryskyřice.

Posléze si Ammar na masku připevnil pěnové protézy nosu a uší a přidal nalíčení. Finální úprava spočívala v nasazení správně obarvené, ostříhané a učesané paruky, kontaktních čoček v barvě Collinsových očí a zubních korunek. Tím se Ammar stal vskutku věrnou kopií kapitána výletní lodi.

Ammar však neměl dost času, aby si hlouběji prostudoval kapitánův osobní profil nebo se blíže seznámil se způsoby jeho chování. Stěží stačil absolvovat intenzivní kurs ohledně kapitánových povinností na lodi a nabířovat jména a obličeje lodních důstojníků. Neměl na vybranou – musel blufovat a spoléhat na celkem logický předpoklad, že nikdo z posádky nebude mít k nějaké podezřavosti důvod. Jakmile oba povolání důstojníci vstoupili do kajuty, Ammar okamžitě začal naklánět misky vah ve svůj prospěch.

„Odpusťte, pánové, že huhňám a vypadám trochu nesvůj, ale chytil jsem nějakou chřipku.“

„Nemám poslat pro lodního doktora?“ otázal se druhý důstojník Parker, fyzicky nesmírně zdatný mladý muž s opáleným, chlapecky hladkým obličejem, který vypadal, že vídá holicí strojek maximálně jednou týdně v sobotu večer.

To byla málem chyba, pomyslel si Ammar. Doktor, který Collinse určitě dobře znal, by jistě okamžitě jeho podvod odhalil.

„Ten mi dal už dost prášků, aby to udusilo slona. Cítím se natolik fit, že se snad dokážu nějak protlouct svými povinnostmi.“

Třetí důstojník, Skot s neuvěřitelným jménem Isaac Jones, si odhodil kadeř rudých vlasů z čela. „Můžeme pro vás něco udělat, pane?“

„Ano, pane Jonesi, můžete,“ odpověděl Ammar. „Naši velmi důležití hosté dorazí zítra odpoledne. Budete mít na povel uvítací výbor. Nemáme moc často tu čest hostit na palubě dva prezidenty, takže společnost, jak předpokládám, očekává, že předvedeme prvotřídní ceremoniál.“

„Rozkaz, pane,“ odpověděl úsečně Jones. „Můžete se spolehnout.“

„Pane Parkere.“

„Pane kapitáne?“

„Během jedné hodiny dorazí zásobovací člun, který doveze zásoby pro potřeby společnosti. Budete mít na starosti nakládání. Dnes večer na palubu dorazí rovněž skupina bezpečnostních pracovníků. Dohlédněte, prosím, na to, aby se jim dostalo vhodného ubytování.“

„To nakládání je trochu na poslední chvíli, že, pane? A navíc jsem myslel, že egyptští a mexičtí tajní agenti dorazí až časně ráno.“

„Ředitelé naší společnosti uvažují a jednají poněkud záhadným způsobem,“ pronesl filosoficky Ammar. „Pokud jde o naše ozbrojené hosty, pak je to opět na rozkaz společnosti. Kdyby došlo k nějakému problému, chtěli nejspíš na palubě vlastní lidi.“

„Asi to je ten případ, kdy jedna bezpečnostní služba dohlíží na druhou.“

„Něco na ten způsob. Pokud vím, tak Lloyd vyžadoval mimořádná bezpečnostní opatření, jinak by nám zvýšil pojistné až do astronomické výše.“

„Rozumím.“

„Nějaké otázky, pánové?“

Dotazy nebyly žádné, takže oba důstojníci se obrátili k odchodu.

„Herberte, je tu ještě jedna věc,“ dodal Ammar. „Naložte, prosím, ten náklad tak potichu a tak rychle, jak to jen půjde.“

„Provedu, pane.“

Jakmile se oba muži ocitli na palubě z doslechu, Parker se otočil k Jonesovi. „Slyšel jsi to? Řekl mi křestním jménem. Nepřipadá ti to sakra divné?“

Jones netečně pokrčil rameny. „Asi mu je hůř, než jsme si mysleli.“

Když přiřazil zásobovací člun, z paluby lodi byl vykloněn malý výložník. Překládání proběhlo hladce. Na palubu rovněž dorazili čtyři zbývající Ammarovi muži ve společenských oblecích a byli ubytováni ve čtyřech prázdných kajutách.

Kolem půlnoci se nákladní člun odpoutal a zmizel ve tmě. Výložník *Lady Flamborough* zmizel v nákladovém prostoru, jehož velká dvojité vrata se zavřela.

Ammar pětkrát zabouchal na Finneyho dveře a vyčkával. Dveře se lehce pootevřely a strážný za nimi o krok ustoupil. Ammar se rychle rozhlédl na obě strany chodby pokryté kobercem a pak vstoupil dovnitř.

Hlavou kývl směrem ke kapitánovi. Strážný k němu přistoupil a odlepil mu z úst kus náplasti. „Omlouvám se za všechno to nepohodlí, kapitáne. Obávám se však, že by bylo zbytečné plýtvání slovy, kdybych od vás žádal slib, že se nepokusíte uniknout a varovat svou posádku.“

Collins seděl na židli zpříma, s rukama i nohama svázanýma řetězem, a hleděl na Ammara s vražedným výrazem v očích. „Vy jeden prostý, smradlavý darebáku!“

„Vy Britové jste velice zábavní, jak oplýváte literární kvalitou i ve svých nadávkách. Takový Američan by užil jenom jedno slovo o čtyřech písmenech, které má naprosto stejný význam.“

„Ode mne a mých důstojníků se vám žádné spolupráce nedostane.“

„Ani když svým mužům nařídím, aby postupně podřízli hrdla všem členkám posádky a jejich těla pak naházeli žralokům?“

Finney učinil prudký pohyb směrem k Ammarovi, ale strážný ho okamžitě zasáhl pažbou svého automatu do rozkroku. Finney s tlumeným zasténáním dopadl zpět do židle, oči zastřené bolestí.

Collins ani na chvíli nespustil zrak z Ammara. „Přesně tohle bych od bandy zvířecích teroristů očekával.“

„Nejsme žádní nedospělí hlupáci, vraždící nevěřící,“ vysvětloval trpělivě Ammar. „Jsme prvotřídní profesionálové. Tohle rozhodně nebude opakování té nešťastné epizody s *Achille Laorem* před několika lety. Nehodláme nikoho zavraždit. Naším cílem je zadržet prezidenty Hasana a De Lorenza spolu s jejich úředníky a požádat o výkupné. Jestli nám nebudete stát v cestě, tak jen co se dohodneme s příslušnými vládami, zmizíme odsud.“

Collins si pečlivě prohlížel Ammarovu tvář a pátral po sebemenší známce lži. V Arabových očích však viděl jen čestnou upřímnost. Nemohl vědět, že Ammar je mistrem v teatrální přetvářce.

„Jinak byste ale zajisté ani na chvílku nezaváhal a klidně byste mou posádku zmasakroval.“

„Vy konečně také, že?“

„Co ode mne chcete?“

„Od vás vlastně nic. Pánové Parker a Jones mě už akceptovali jako svého kapitána. Potřebuji tedy jen služby prvního důstojníka Finneyho. Naříd'te mu, aby se mnou spolupracoval.“

„Proč zrovna Finneyho?“ otázal se Collins.

„Otevřel jsem zásuvku ve vašem psacím stole a přečetl si osobní záznamy důstojníků. Zjistil jsem, že Finney zná místní vody.“

„Stále nechápu, k čemu míříte.“

„Nemůžeme si dovolit to riziko povolat lodivoda,“ vysvětloval Ammar. „Zítřka po setmění se Finney ujme kormidla a bude řídit loď pěkně kanálem ven na volné moře.“

Collins se chladně nad touto představou zamyslel. „Jakmile přístavní úřady prohlédnou vaše záměry, zablokují vjezd do přístavu, i kdybyste třeba hrozil smrtí všech rukojmí.“

„Zatemněná loď ale může v temné noci proklouznout,“ ujistil ho Ammar.

„Jak daleko očekáváte, že se dostanete? Bude po vás pátrat každý hlídkový člun v okruhu jednoho sta mil a dopadnou vás, jakmile se rozední.“

„Oni nás nenajdou.“

Collins vypadal poněkud zmateně. „To je šílenství. Loď jako *Lady Flamborough* přece nemůžete jen tak schovat!“

„Máte naprostou pravdu,“ přitakal Ammar s chladným, významným úsměvem na rtech. „Dokážu ji ale učinit neviditelnou.“

Jones se právě skláněl nad stolem a dělal si poznámky k rannímu uvítacímu ceremonálu, když na dveře zatřákal Parker a vešel dovnitř. Vypadal unaveně a uniformu měl promočenou potem.

Jones se otočil a pohlédl na něj. „Nakládání skončeno?“

„Ano, díky bohu.“

„Co takhle skleničku na dobrou noc?“

„Té tvé dobré skotské sladové whisky?“

Jones vstal a ze zásuvky prádelníku vytáhl láhev. Nalil do dvou sklenic, z nichž jednu podal Parkerovi.

„Podívej se na to z téhle stránky,“ řekl. „Zbavil ses tím časné ranní kotevní hlídky.“

„Dal bych jí přednost před nakládáním,“ odpověděl unaveně Parker. „A co ty?“

„Právě jsem skončil službu.“

„Nebyl bych tě otravoval, kdybych nade dveřmi neviděl světlo.“

„Ponocuju, abych se ujistil, že zítra bude všechno probíhat naprosto hladce.“

„Finney tu nikde není a já měl pocit, že si potřebuju s někým promluvit.“

Jones poprvé zaznamenal zmatený výraz v Parkerových očích. „Co tě trápí?“

Parker jedním lokem vyprázdnil sklenici a zůstal na ni zírat.

„Právě jsme naložili ten nejprapodivnější náklad, jaký jsem na palubě zábavy lodi viděl.“

„Co jste nakládali?“ otázal se teď už zvědavě Jones.

Parker seděl chvíli beze slova a jen potřásl hlavou. „Lakýrnické náčiní. Vzduchové kompresory, štětce, válečky a padesát sudů něčeho, co je nejspíš barva.“

Jones se neubránil dotazu: „Jaká je to barva?“

Parker zakroutil hlavou. „To nedokážu říct. Sudy byly popsány španělsky.“

„Na tom není nic záhadného. Společnost to nejspíš chce mít po ruce, až se rozhodne pro generálku *Lady Flamborough*.“

„To byla ale jenom polovina nákladu. Druhou půlku tvořily velké role igelitu.“

„Igelitu?“

„A obrovské dřevotřískové desky,“ pokračoval Parker. „Museli jsme naložit celé kilometry těch věcí. Sotva jsme je protáhli nakládacími dveřmi. Motali jsme se kolem toho dobré tři hodiny, než se nám to podařilo nějak srovnat.“

Jones polootevřenýma očima hleděl na svou skleničku. „Co myslíš, že s tím společnost hodlá dělat?“

Parker zmateně vzhlédl k Jonesovi. „To tedy nemám nejmenší tušení.“

Egyptští a mexičtí bezpečnostní agenti dorazili na palubu brzy po východu slunce a okamžitě se vydali na prohlídku lodi. Pátrali zejména po schovaných výbušninách a provedli i zběžnou kontrolu posádky, jestli někdo z nich nemá záznam v souvislosti s nějakými atentátnickými aktivitami. Avšak s výjimkou několika Indů a Pákistánců byli všichni členové posádky Britové a s vládami Egypta ani Mexika žádné rozepře nikdy neměli.

Tým Ammarových teroristů mluvil plyně anglicky a choval se docela vstřícně. Na požádání ukázali zfalšované britské pasy a doklady sociálního pojištění a ochotně nabídli svou pomoc při inspekci lodi.

Prezident De Lorenzo se objevil na palubě později dopoledne. Byl to nevelký muž těsně po šedesátce, poměrně robustní postavy, s rozčuchanými šedivými vlasy, smutnými tmavými očima a celkovým trpitelským vzhledem intelektuála, přinuceného žít v blázinci.

Uvítal ho Ammar coby kapitán Collins, kterého ztělesňoval způsobem zasluhujícím filmového Oscara. Lodní orchestr zahrál mexickou hymnu a pak byl prezident mexického lidu i se svou svitou zaveden do ubytovacích prostor na pravoboku *Lady Flamborough*.

Uprostřed odpoledne přirazila k boku lodi jachta jednoho bohatého egyptského exportéra a z ní se na palubu vyšplhal prezident Hasan. Egyptský vůdce byl pravým opakem svého mexického kolegy. Předně byl mladší, měl těsně po čtyřiapadesátých narozeninách. Dále se vyznačoval řídnoucími vlasy a štíhlou, vysokou postavou. Pohyboval se však poněkud váhavě, jako nemocný člověk. Jeho zachmuřené oči měly poněkud vodnatý pohled, který vypadal, jako by se neustále prodíral jakýmsi filtrem podezírání.

Opakoval se uvítací ceremoniál, po němž byl prezident Hasan s doprovodem ubytován v kajutách lemujících levobok.

Na ekonomický summit do Punta del Este přijelo více než padesát hlav států třetího světa. Někteří z nich se rozhodli ubytovat v luxusních vilách, náležejících jejich státním příslušníkům, nebo v ex-

kluzivním venkovském klubu Cantegril. Jiní dali přednost poklidu bydlení mimo pevninu – na výletních lodích.

Davy diplomatů a novinářů brzy zaplnily všechny ulice a restaurace. Uruguayští představitelé se obávali, zda budou schopni zvládnout tak obrovský zástup důležitých cizinců, doprovázený očekávanou záplavou turistů. Vojenské jednotky i policejní síly se sice maximálně snažily, avšak byly brzy smeteny lidskou příbojovou vlnou valící se ulicemi, takže se zakrátko vzdaly snahy regulovat dopravu a soustředily svou pozornost pouze na ochranu vedoucích delegací na ekonomickém summitu.

Ammar stál na pravém křídle můstku a dalekohledem pozoroval hemžení na břehu. Na okamžik dalekohled oddálil od očí a pohlédl na hodinky.

Jeho blízký přítel Telmuk se na něj pátravě podíval. „Počítáš minuty zbývající do večerní tmy, Sulejmane Azízi?“

„Slunce zapadne za čtyřicet tři minuty,“ odpověděl Ammar, aniž by se otočil.

„Ve vodách přístavu je dost rušno,“ pokračoval Telmuk s poukazem na hejno malých člunů, pročesávajících vody zálivu. Většinu z nich okupovali novináři a kameramani, toužící po exkluzivních interview, zbytek byl plný zvědavých turistů, lačných spatřit mezinárodní celebrity.

„Nepouštěj nikoho na palubu, s výjimkou členů egyptské a mexické delegace, kteří patří k personálu De Lorenza a Hasana.“

„Co když bude někdo chtít jít na břeh, ještě než odplujeme?“

„Klidně mu to dovol,“ poradil mu Ammar. „Všechno musí vypadat naprosto normálně. A ten zmatek ve městě působí jenom v náš prospěch. Alespoň nás nikdo nebude postrádat, dokud nebude příliš pozdě.“

„Přístavní úřady nejsou ale žádní blázni. Když po soumraku neukážeme světla, určitě přijedou zjišťovat příčinu.“

„My je ale předem upozorníme, že opravujeme hlavní generátor.“ Ammar ukázal směrem k další výletní lodi, zakotvené poněkud dále od břehu mezi *Lady Flamborough* a poloostrovem vybíhajícím do zálivu. „Při pohledu ze břehu budou její světla vypadat, jako by byla naše.“

„Pokud se někdo nepodívá pořádně.“

Ammar pokrčil rameny. „Na to, abychom dosáhli volného moře, nám stačí jediná hodina. Uruguayské úřady určitě nezahájí pátrání vně přístavu před rozedněním.“

„Jestli ale máme včas eliminovat egyptské a mexické bezpečnostní agenty, musíme s tím začít už teď.“

„Máte všechny zbraně opatřené tlumičem?“

„Žádný výstřel nebude hlasitější než tlesknutí rukou.“

Ammar se na Telmuka pronikavě požíval. „Nepozorovaně a potichu, příteli můj. Použij jakéhokoliv klamu, nezbytného k jejich izolování a k postupné likvidaci. Žádný rozruch, žádný křik. Jestli někdo unikne přes palubu a podaří se mu varovat pobřežní bezpečnostní jednotky, pak my všichni zemřeme. Postarej se, aby si to všichni tví muži uvědomili.“

„Na tu noční práci budeme potřebovat každou ruku, každého člověka.“

„Pak tedy nastal čas vydělat si svou mzdu a udělat z Jázída vládce Egypta.“

Egyptští strážci byli odstraněni jako první. Jelikož neměli sebelepší důvod nevěřit Ammarovým falešným pojišťovacím agentům, nechali se snadno nalákat do prázdných kajut, které se rychle změnily v krvavé popraviště.

K oklamání mužů od bezpečnostní služby byl použit každý jen trochu pravděpodobný uskok. Jako nejefektivnější lest se ukázalo tvrzení, že jeden z jejich vysokých důstojníků utrpěl otravu jídlem a že kapitán vyžaduje jejich přítomnost.

Jakmile egyptský agent překročil práh kabiny, zavřely se za ním dveře a jeden z únosců ho zblízka chladnokrevně zastřelil ranou do srdce. Zatímco byla rychle odstraněna krev z podlahy, tělo bylo odtaženo do vedlejší místnosti.

Když došlo na Mexičany, dva De Lorenzovi strážníci začali být náhle podezřívaví a odmítli vstoupit do kajuty. Byli proto rychle přemoženi v prázdné chodbě a usmrceni nožem, dřív než mohli spustit poplach.

Celkem dvanáct bezpečnostních agentů tedy jeden po druhém skončilo podobným způsobem. Nakonec zbyli poslední dva Egyptané a tři Mexičané, stojící na stráží přede dveřmi svých prezidentů.

Od východu se pomalu začalo stmívat. Ammar svlékl kapitánskou uniformu a natáhl si černou bavlněnou kombinézu. Pak z obličeje sejmul masku a nahradil ji nevelkou šaškovskou škraboškou.

Právě si utahoval těžký opasek se dvěma automatickými zbraněmi a vysílačkou, když na dveře zaklepal Telmuk.

„Zůstává jich posledních pět,“ hlásil. „Ty můžeme zlikvidovat jenom přímým útokem.“

„Dobrá práce,“ řekl Ammar uznale. Pevně se na Telmuka podíval. „Už nepotřebujeme žádné lsti. Vrhňte se na ně, ale varuj své muže, aby byli opatrní. Nechci, aby Hasan nebo De Lorenzo došli nějaké úhony.“

Telmuk přikývl a vydal rozkaz mužům, čekajícím na chodbě přede dveřmi. Pak se e sebevědomým úsměvem na tváři obrátil zpět k Ammarovi. „Můžeš považovat loď za zabezpečenou.“

Ammar pokynul k velkému mosaznému chronometru na stole kapitána Collinse. „Vyrážíme za třicet sedm minut. Shromážděte všechny cestující i členy posádky, s výjimkou strojníků. Dohlédni na to, aby posádka strojovny byla připravená na můj rozkaz spustit stroje naplno. Zbytek lidí nažeň do jídelny. Je čas se představit a vyhlásit naše požadavky.“

I Telmuk neodpověděl, ale zůstal bez hnutí stát. Ve tváři se mu rozprostíral stále širší úsměv, který odhaloval další a další zuby. „Al-láh nám ve své milosti dopřál obrovské bohatství,“ pronesl nakonec.

Ammar na něho pohlédl. „Teprve za pět dní budeme vědět, jestli nám doopravdy poželal.“

„Už teď nám ale dal dobré znamení. Ona je tady.“

„Ona? O kom to mluvíš?“

„Hala Kamilová.“

Ammar nejprve jako by nerozuměl. Pak tomu zase nemohl uvěřit. „Kamilová, ona je tady na lodi?“

„Vstoupila na palubu ani ne před deseti minutami,“ oznámil Telmuk s rozzářeným obličejem. „Nechal jsem ji zavřít a hlídat v jedné dámské kajutě.“

„Alláh je opravdu velice laskavý,“ pronesl Ammar nedůvěřivě.

„Ano, poslal mouchu pavoukovi,“ pronesl Telmuk temným hlasem, „a tobě tak dal druhou příležitost ji ve jménu Ahmada Jázida zabít.“

Právě když se přiblížil soumrak, ustal lehký tropický déšť a mraky z oblohy odplynuly k severu. Na ulicích Punta del Este i na lodích v přístavu se rozblikala světla, jejichž mihotavé odrazy se rozběhly po hladině.

Senátor Pitt si pomyslel, jak je to divné, že celá *Lady Flamborough* zůstala tmavá a proti rozzářenému plavidlu, kotvícímu za ní, se rýsuje jen svým obrysem. Když se člun přiblížil k její přídi a projel pod ní směrem ke schůdkům, vypadala loď temná a opuštěná.

Senátor nesl pouze malý kufřík, proto na úzkou přistávací plošinku pod schůdky přeskočil docela lehce. Ještě než vystoupal po prvních dvou schodech, člun už opět odrazil, otočil se a zamířil zpět k přístavní hrázi. Když senátor dosáhl paluby, zjistil, že je na ní úplně sám. Něco tu nebylo v pořádku. První myšlenka, která jej napadla, byla, že omylem vstoupil na jinou loď.

Jediné zvuky, které slyšel, byly hlasy odkudsi z nitra palubní nástavby, zesílené místním rozhlasem, a temné hučení generátoru kdesi v útrobách lodi.

Otočil se, aby přivolal člun zpátky, ten však byl tou dobou již příliš daleko, než aby nad hlukem výfuku starého dieselového motoru uslyšeli jeho hlas. Pak ze stínu vystoupila postava v černé kombinéze, s autem namířeným na senátorův žaludek.

„Je tohle *Lady Flamborough*?“ otázal se senátor.

„Kdo jste?“ ozval se mu v odpověď hlas, sotva hlasitější než šepot. „Co tu pohledáváte?“ Zatímco senátor vysvětloval důvody své přítomnosti, strážný před ním stál s hlavou mírně skloněnou a nehybně na něj mířil zbraní.

„Říkáte, že jste senátor George Pitt, Američan. Nikdo vás tu ale nečekal.“

„Prezident Hasan byl o mém příjezdu informován,“ pronesl senátor netrpělivě. „Přestaňte na mě laskavě mířit tou zbraní a odved'te mě do jeho kajuty.“

Oči strážného se podezíravě blýskaly, jak se v nich odráželo světlo ze břehu.

„Přijel s vámi ještě někdo další?“

„Ne, jsem tu úplně sám.“

„Musíte se okamžitě vrátit na břeh.“

Senátor pokynul hlavou směrem k odjíždějícímu člunu. „Můj dopravní prostředek ale právě odjel.“

Strážný si to nechával projít hlavou, a nakonec sklonil hlaveň a potichu postoupil několik kroků po palubě, až se zastavil vedle jedné dveří. Natáhl k senátorovi volnou ruku a kývl směrem k jeho kufříku.

„Tudy,“ pronesl tiše, jako by mu sděloval nějaké tajemství. „Dejte mi svůj kufřík.“

„Jsou tam oficiální dokumenty,“ odpověděl senátor kategoricky. Uchopil kufřík do obou rukou a protlačil se vedle strážného dovnitř.

Nakráčel přímo do černého závěsu, který odstrčil stranou, a zjistil, že se octl v jídelně zvíci dvou tisíc metrů čtverečních. Stěny byly obložené dubovým dřevem ve stylu starého anglického zámečku. Když vešel, celá menší armáda lidí, sedících nebo postávajících, někteří v civilních šatech, jiní v uniformách posádky, k němu sborově obrátila obličej, jako publikum otáčející se za míčkem na tenisovém kurtu.

Kolem stěn stálo dalších devět lidí, tichých a smrtelně vážných, oblečených do černých kombinéz a měkkých sportovních bot. Každý z nich stále pomalu přejížděl sem a tam po davu zajatců ústím automatu, pověšeného na rameni.

„Bud'te vítán,“ ozval se mikrofonom zesílený hlas muže, stojícího na poněkud vyvýšeném jevišti. Mluvčí nebyl téměř k rozeznání od svých kolegů. Jako jediný z nich měl ale na obličej masku šaška. Při pohledu na něj však jakýkoliv náznak humoru rychle mizel. „Představte se, prosím.“

Senátor Pitt se zmateně rozhlížel. „Co se to tady děje?“

„Odpovězte laskavě na mou otázku,“ vyzval ho s ledovou zdvořilostí Ammar.

„Senátor George Pitt, Kongres Spojených států. Jsem tu kvůli rozhovoru s egyptským prezidentem Hasanem. Byl jsem informován, že je ubytován na této lodi.“

„Jak vidíte, prezident Hasan sedí v první řadě před vámi.“

„Proč ale ti muži míří na všechny přítomné zbraněmi?“

Ammar odpověděl, předstíraje unavenou trpělivost. „No, senátore, myslel jsem, že je to zřejmé. Právě jste nevědomky nakráčel přímo doprostřed únosu.“

V senátoru Pittovi postupně narůstal pocit, že ničemu nerozumí, a zmocňovalo se ho ohromení a strach. Tápavě, jako v hypnóze, se vydal kupředu, minul kapitána Collinse a jeho důstojníky, až se konečně zahleděl do pobledlých, ale povědomých obličejů prezidentů Hasana a De Lorenza. Zastavil se těsně před nimi a jeho pohled se zaklesl do vyžděšených očí Haly Kamilové.

Přesně v tom okamžiku si uvědomil, že všichni tito lidé mají zemřít.

Beze slova objal Halu kolem ramen. Zmocnil se ho náhlý vztek. „Proboha živého, víte vůbec, co děláte?“

„Vím velice dobře, co dělám,“ odpověděl mu Ammar. „Celou dobu totiž vede mé kroky Alláh. Mohu-li použít jedno vaše pokerové rčení, pak mi Alláh vlastně celou situaci ještě osladil tím, že mi nečekaně přivedl generální tajemnici OSN a teď dokonce i senátora Kongresu Spojených států.“

Dopouštíte se velmi vážné chyby,“ zavrčel senátor vyzývavě. „Nikdy vám to neprojde, abyste se s něčím takovým mohl pochlu-bit.“

„Ale no tak, to víte, že projde.“

„Nesmysl!“

„Ani v nejmenším to není žádný nesmysl,“ pronesl Ammar s náznakem definitivnosti v hlase. Jak brzy poznáte.“

Když si Nichols oblékl kabát a před odchodem domů začal do kufříku cpát různé papíry, ve dveřích se objevil obličej jeho sekretářky.

„Je tu nějaký pán z Langley s balíčkem.“

„Ať jde dál.“

Vešel agent CIA, kterého Nichols znal, se staromódní advokátskou koženou aktovkou v ruce. „Zastihl jste mě jen taktak, Keitho,“ uvítal ho Nichols. „Už jsem byl na cestě domů.“

Keith Farquar měl mohutný knír, husté hnědé vlasy a nosil brýle s kostěnými obroučkami. Byl to mohutný seriózní muž s přemýšlivým pohledem. Podle Nicholse patřil k těm agentům, kteří z Ústřední zpravodajské služby vytvářeli důvěryhodný podnik.

Farquar se bez vyzvání posadil do křesla, aktovku si položil do klína a navolil na jejím zámku příslušnou číselnou kombinaci, čímž otevřel západky a automaticky vypnul obvod malé nálože zápalné výbušniny. Poté vytáhl zevnitř tenkou složku a položil ji před Nicholse na stůl.

„Pan Brogan mě instruoval, abych vám sdělil, že o osobě Ahmada Jázida jsme moc konkrétních údajů nenašli. V podstatě nikde neexistují žádná data o jeho narození, rodičích a jiných předcích, vzdělání, manželství či dětech, ani jakékoliv soudní záznamy civilní nebo trestní. Většina toho, co naše sekce pro Střední východ byla schopna shromáždit, pochází od lidí, kteří ho znají. Naneštěstí se většina z nich z nějakého důvodu stala Jázidovými nepřáteli. Takže jejich svědectví jsou poněkud zaujatá.“

„Podařilo se vašemu psychologickému oddělení vytvořit jeho profil?“ otázal se Nichols.

„Dali dohromady jen velice hrubý náčrt. Proniknout k Jázidovi je stejně těžké jako překonat písečnou pouštní bouři. Závoj přísných bezpečnostních opatření zahalil celý jeho život do jednoho téměř neproniknutelného tajemství. Novinářská interview s lidmi z jeho okolí jsou plná různých dvojznačností a neurčitého krčení rameny.“

„Což jenom k té fatě morgáně přispívá,“ dodal Nichols.

Farquar se usmál. „To je doslovný popis Jázida panem Broganem. „Prchavá fáta morgána.“

„Díky za tu složku,“ řekl Nichols. „A poděkujte, prosím, také všem, kteří se podíleli na shromáždění tohoto materiálu.“

„Cokoliv si jen klient přeje.“ Farquar s klapnutím aktovku zavřel a vydal se pomalu ke dveřím. „Přeji vám příjemný večer.“

„Vám též.“

Nichols stiskl bzučák ke své sekretářce. Objevila se ve dveřích již v kabátě a s kabelkou v ruce. „Můžu pro vás ještě něco udělat, než odejdu?“ otázala se s obavou, že bude muset pracovat už třetí večer za sebou přesčas.

„Mohla byste cestou domů laskavě zavolat mé ženě a říct jí, aby o mě neměla obavy? Že tu večerní společnost určitě stihnu, jenom přijdu asi o půl hodinky později.“

Sekretářka vděčně vydechla. „Jistě, pane. Povím jí to. Dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Nichols stiskl mezi zuby dýmku, ta ale nebyla nacpaná, takže si ji nezapálil. Odložil svůj kufrík na okraj stolu a stále ještě v kabátě si začal prohlížet Jázidovu složku.

Farquar ani v nejmenším nepřeháněl. Moc toho v papírech nebylo, i když posledních šest let se tam probíralo poměrně intenzivně. Jázidova života předtím, než se tak rychle prakticky odnikud vyšvihl, se týkal sotva jeden odstavec. Jeho debutem v masmédiích se stalo zatčení egyptskou policií během demonstrace vsedě v hale jednoho luxusního hotelu za káhirské hladovějící. Jázid se zviditelnil hlavně tím, že vystupoval a řečnil v oblastech nejhorších brlohů.

Ahmad Jázid sám o sobě udával, že se narodil v odporné chudobě, v chatrči s blátivou podlahou mezi rozpadajícími se stavbami mauzoleí Mrtvého města, jež se časem přeměnilo v obří skladiště odpadků celé Káhiry. Jeho rodina živořila na hraně mezi životem a smrtí. Dvě jeho sestry i otec zemřeli na infekci, která se šířila v prostředí hladu a špíny, v němž žili.

Nedostalo se mu žádného formálního vzdělání, s výjimkou vlivu svatých islámských mužů během jeho dospívání. Později se však nepodařilo nalézt ani jednoho z nich aby tuto skutečnost potvrdil.

Jázid prohlašoval, že skrze něj hovoří Prorok Mohamed, který pravověrným odhaluje boží přání a nabádá je, aby přeměnili Egypt v utopický islámský stát.

Jázid vládl zvučným hlasem. Osvojil si navíc suverénní chování i přednes k uchváceným davům posluchačů, kterých se dokázal zmocnit a vést je pokaždé až k horečnému vyvrcholení na konci svého projevu. Hlásal, že západní filosofie není schopná vyřešit egyptské sociální a ekonomické problémy. Tvrdil, že všichni Egypťané patří ke ztracené generaci, která prostřednictvím jeho morálních vizí teprve musí nalézt sama sebe.

Ačkoliv to vždy vehementně popíral, leccos naznačovalo, že se nezříká ani užití terorismu, jen aby dosáhl svých cílů. Až k Jázidovi bylo vystopováno pět jednotlivých incidentů, včetně vraždy vysokého generála leteckých vojenských sil, dále výbuchu nákladního auta před budovou sovětské ambasády a konečně i atentátu, připomínajícího popravu, na čtyři univerzitní učitele, kteří se vyjadřovali ve prospěch západních způsobů řešení problémů. Nic z toho sice nebylo prokázáno, avšak i z kusých zpráv, získaných od muslimských informátorů, se analytici CIA jednoznačně domnívali, že Jázid plánuje mistrovský tah k odstranění prezidenta Hasana a obsazení jeho místa za pomoci stoupající vlny lidového nadšení.

Nichols odložil složku a konečně si nacpal dýmku. V hlavě se mu začala klubat drobná, ještě neurčitá myšlenka.

Něco, co si přečetl ve zprávě, mu připadalo jaksi povědomé. Odložil stranou lesklou fotografii, na které se Jázid zlým pohledem díval do kamery.

Náhle Nicholse napadla odpověď. Bylo to prosté a zároveň šokující.

Zvedl telefon a vytákal kódované číslo přímé linky. Než se na druhé straně ozval lidský hlas, nervózně bubnoval prsty do stolu.

„Tady je Brogan.“

„Díky bohu, Martine, že pracuješ tak pozdě. Tady je Dale Nichols.“

„Co pro tebe můžu udělat, Dale?“ otázal se ředitel CIA. „Dostal jsi ten balíček o Ahmadu Jázidovi?“

„Ano, díky,“ odpověděl Nichols. „Prošel jsem si to a narazil jsem na něco, s čím bys mi mohl pomoci.“

„Jistě, co to je?“

„Potřeboval bych dvě krevní skupiny a dvě sady otisků prstů.“

„Otisků prstů?“

„Správně.“

„Dneska užíváme k identifikaci genetické kódy a DNA,“ odpověděl shovívavě Brogan. „Máš na mysli nějaký speciální důvod?“

Nichols si v krátké odmlce srovnal myšlenky. „Když ti to povím, jsem přesvědčený, že si o mně budeš myslet, že patřím do svěrací kazajky.“

Yaeger odložil své babičkovské brýle na čtení, zasunul je do kapsy džínové bundy, odstrčil a srovnal kupu záznamů z počítače, pak se opřel v křesle a napil se z plechovky dietní limonády.

„Vůbec nic,“ pronesl téměř smutně. „Skrznaskrz zbytečná námaha. Ta 1 600 let stará stopa je příliš vychladlá, než aby se dala bez znalosti nějakého solidního faktu sledovat. Ani počítač není schopen jít tak daleko zpátky a říct přesně, jak to tehdy vypadalo.“

„Možná že doktor Gronquist bude schopen určit místo přistání *Serápida*, až si prohlédne zachráněné předměty z té lodi,“ poznamenala optimisticky Lily.

V malém kinosále NUMA seděl Pitt dvě řady před ostatními a poněkud stranou.

„Mluvil jsem s ním rádiem před dvěma hodinami. Nepodařilo se mu objevit nic, co by nepocházelo ze Středomoří.“

Na obrazovce nad pódiem se objevila trojrozměrná projekce Atlantického oceánu se všemi zvrásněními země a nepravidelnými geologickými útvary mořského dna. Zdálo se, že ten obraz všechny uchvátil. Jejich oči totiž ono podivně tvarované umělecké dílo neustále sledovaly, a to i když se mezi sebou bavili.

Hromadné okouzlení působilo na všechny, s výjimkou admirála Jamese Sandeckera. Ten právě podezíravě pozoroval Ala Giordina, zástupce programového ředitele, kterému z koutku úst čněl obrovský doutník, jako by mu tam vyrostl.

„Kdy sis začal kupovat doutníky Hoyo de Monterrey Excalibur?“

Giordino pohlédl na admirála s naprosto nevinným výrazem. „To se ptáte mě, admirále?“

„Jelikož ty a já jsme jediní v tomhle sále, kteří kouří excalibury, a já nemám ve zvyku mluvit sám k sobě, pak se tedy asi skutečně ptám tebe.“

„Je skvělý, dokonale voní,“ odpověděl Giordino, pozdvihl tlustý doutník a vyfoukl oblak modrého dýmu. „Chválím váš vybraný vkus.“

„Kde jsi ho sebral?“

„V takovém malém krámku v Baltimoru. Už jsem zapomněl jeho jméno.“

Sandecker se však ani na okamžik nenechal oklamat. Giordino mu kradl jeho drahé doutníky již celé roky. Co admirála opravdu rozčilovalo, byla skutečnost, že doposud nevypátral, jak to dělá. Ať je před Giordinem schoval nebo zamkl sebelépe, pravidelné kontroly vykazovaly dvě chybějící cigára každý týden.

Giordino udržoval své metody v tajnosti i před Pittem, aby jeho přítel, jsa případně tázán, nemusel lhát. Takže pouze Giordino a jeho starý kamarád z vojenského letectva, který pracoval jako profesionální lupič pro jednu zpravodajskou službu, znali technické detaily Operace doutník.

„Tak mě napadá, že bys mi mohl ukázat účtenku,“ zavrčel Sandecker.

„Myslím, že na celou věc nazíráme ze špatného úhlu,“ pronesl Pitt ve snaze vrátit diskusi zpět k původnímu tématu.

„Copak existuje nějaký jiný úhel?“ dotazoval se Yaeger. „Zvolili jsme přece ten jediný logický a pro nás možný přístup.“

„Avšak při absenci jakéhokoliv bližšího vodítka se tato metoda ukázala neplodná,“ podpořila ho Lily.

„Škoda že Rufinus nezaznamenával každodenní polohu a ujetou vzdálenost,“ zavrčel Sandecker.

„Měl přece přísné rozkazy nic si nezapisovat.“

„Mohli tehdy vůbec zjistit, kam dopluli?“ otázal se Giordino.

Lily přikývla. „Řek Hipparchos určoval polohy bodů v krajině za pomoci zeměpisné šířky a délky už sto třicet let před Kristem.“

Sandecker si přešel rukama po svém plochem břiše a přes okraj brýlí pohlédl na Pitta. „Tenhle ztracený výraz ve tvých očích už znám. Máš něco na mysli.“

Pitt se na sedadle poněkud nahrbil. „Zatím jsme posuzovali různá fakta a odvozovali z nich své dohady, aniž bychom se vžili do uvažování muže, který celý plán na propašování a záchranu artefaktů vytvořil.“

„Junia Venatora?“

„Musel to být geniální chlapík,“ pokračoval Pitt, „jeho současníci ho popisovali jako ‚odvážného novátora, který se pustil i do oblastí, jichž se jiní učenci obávali být i jen dotknout‘. Otázka, kterou jsme dosud přehlíželi, zní: být na Venatorově místě, kam bychom asi odvezli schovat ty největší umělecké a literární poklady své doby?“

„Já stále tvrdím, že do Afriky,“ nabídl své mínění Yaeger. „Nejraději někam do okolí mysu Dobré naděje na břeh řeky blízko východního pobřeží.“

„Tvé počítače s tím ale nesouhlasí.“

„Ani trochu,“ přiznal Yaeger. „Avšak Bůh sám ví, jak moc se od dob Venatora pobřeží změnilo.“

„Nemohl Venator s flotilou nakonec zamířit na severovýchod do Černého moře?“ dotazovala se Lily. „Rufinus ale jednoznačně mluví o plavbě trvající padesát osm dní,“ poznamenal Giordino.

Sandecker mezi vypouštěním oblaků dýmu přikývl. „To je pravda, ale kdyby se dostali do špatného počasí a protivětru, pak nemuseli uplout ani tisíc mil.“

„Admirál má pravdu,“ přidal se souhlasně Yaeger. „Starověké lodě byly stavěny zejména na plavbu po vlnách a po větru. Jejich takeláž nebyla moc efektivní k plavbě v protivětru. Nepříznivé počasí mohlo zpomalit jejich plavbu třeba až o osmdesát procent.“

„Až na to,“ trval na svém Pitt, „že Venator nechal na své lodě naložit čtyřnásobné množství zásob jídla a vody.“

„Plánoval tedy již předem dlouhou cestu,“ dodala zaraženě Lily. „Venator nepočítal, že by každých pár dní zastavil a doplnil zásoby.“

„Já si to všechno vysvětluji tak,“ pravil Sandecker, „že Venator hodlal udržet celou plavbu v co možná největší tajnosti, a proto nechtěl přistávat, a nechávat tak za sebou stopu.“

Pitt zavrtěl hlavou. „Jakmile ty lodě projely Gibraltarskou úžinou, tak pominul jakýkoliv důvod nějakého utajování. Venator byl od té chvíle na širém moři úplně volný. Byzantské válečné lodě, popřípadě vyslané za ním, by o směru jeho plavby nevěděly o nic víc, než víme my dnes.“

Yaeger se tázavě podíval na Pitta. „Takže se tedy vcítíme do Venatorových bot, nebo sandálů, nebo co to tenkrát vlastně nosili. Jaký bude náš plán?“

„S odpovědí na tuhle záhadu přišel nevědomky doktor Rothberg,“ vysvětloval Pitt. „Domníval se, že Venator pohřbil své poklady tam, kde by je nikoho ze současníků ani nenapadlo hledat.“

Yaeger na něj bezvýrazně pohlédl. „To ale mohlo být kdekoliv v tehdy známém světě.“

„Nebo také mimo svět, který tehdejší Římané znali.“

„Mapy z oné doby nesahají příliš jižně od severní Afriky a východně od Černého moře a Perského zálivu,“ pronesla Lily. „Za těmito hranicemi toho moc prozkoumaného nebylo.“

„To nevíme,“ odporoval Pitt. „Junius Venator měl přece přístup k souboru lidských vědomostí za celé čtyři tisíce let. Věděl o existenci afrického kontinentu i rozsáhlých ruských stepí. Musel zrovna tak vědět o obchodu s Indií, která si dále vyměňovala zboží s Čínou. Mohl si prostudovat záznamy z cest daleko za obvyklé římské a byzantské obchodní trasy.“

„Můžeme s jistotou předpokládat, že alexandrijská knihovna měla celé jedno oddělení zabývající se zeměpisnými záznamy,“ ozvala se Lily. „Venator mohl tedy vycházet z map z daleko vzdálenějších časů.“

„Co podle vás mohl asi tak objevit, aby ho to ovlivnilo?“ otázal se Sandecker.

„Směr,“ odpověděl Pitt.

Všichni teď soustředili svou pozornost výhradně na Pitta. Ten je nezklamal. Přešel promítací místností k pódiu a vzal do ruky světelné ukazovátko.

„Mám jedinou otázku,“ pronesl Giordino. „Zamířila ta flotila na sever nebo na jih?“

„Ani tam, ani tam.“ Pitt pohnul světelnou šipkou po trojrozměrném obrazu přes Gibraltarskou úžinu a napříč Atlantikem. „Venator vedl svou flotilu na západ – do Ameriky.“

Pittovo konstatování se setkal s ohromením a nedůvěrou.

„Neexistuje přece jediný archeologický důkaz, který by potvrdil předkolumbovský kontakt s oběma americkými kontinenty,“ prohlásila rozhodným hlasem Lily.

„*Serápis* je dostatečně silným důkazem, že takovou cestu tehdy podniknout mohli,“ pronesl Sandecker.

„Je to všechno samozřejmě nesmírně sporné,“ připustil Pitt. „Existuje tu ale příliš mnoho podobností v mayské kultuře a umění, než aby se daly jen tak ignorovat. Starověká Amerika tedy nemusela být až tolik izolovaná od evropských a asijských vlivů, jak jsme se kdysi domnívali.“

„Upřímně řečeno, mně se to líbí,“ ozval se Yaeger s novým nadšením v hlase. „Sázím svou sbírku desek Willieho Nelsona, že Fénicičané, Egypťané, Řekové, Římané a Vikingové přistáli na půdě Severní Ameriky ještě před Kolumbem.“

„Žádný archeolog dbalý svého jména by ale tuto vaši teorii za svou nepřijal,“ řekla Lily.

Giordino se na ni ušklíbl. „Protože by se báli o svou reputaci.“

Sandecker pohlédl na Yaegera. „Zkusme tedy ten projekt ještě jednou.“

Yaeger se obrátil na Pitta. „Které pobřeží chceš, abychom vzali nejdřív?“

Pitt se poškrábal na bradě. Uvědomil si, jak moc potřebuje oholit. „Začni s grónskými fjordy a pak postupuj k jihu až do Panamy.“ Odmlčel se, zamyslel a pak se zvědavě podíval na promítnutou zeměpisnou mapu. „Někde tady to musí být.“

Kapitán Oliver Collins zaťukal kotníkem prstu na sklo barometru na můstku. Pohlédł kradmo na ručičku přístroje, která byla ve světle dopadajícím sem ze břehu jen sotva viditelná, a polohlasně zaklel. Všechno předpovídalo krásné počasí. Kdyby hrozila bouře, napadlo ho, loď by nemohla opustit přístav. Kapitán Collins byl sice prvotřídním námořníkem, ale zato ubohým znalcem lidské povahy.

Sulejman Azíz Ammar by byl totiž nařídil vyplout na moře, i kdyby třeba řádil hurikán o rychlosti sto sedmdesáti kilometrů v hodině. Seděl strnule v kapitánském křesle za oknem můstku a otíral si pot, který mu stékal po krku a odkapával z brady.

V tomto vlhkém klimatu představovala škraboška doslova mučící nástroj, stejně jako rukavice, které nikdy nesundával z rukou. Všechno to nepohodlí však snášel stoicky. Kdyby totiž celý únos nakonec přece jen nedopadl dobře, pak ho žádná mezinárodní zpravodajská služba nebude schopna identifikovat ani pomocí svědků, ani podle otisků prstů.

Jeden z jeho mužů se postavil ke kormidlu a teď se na něj přes celou šířku temného můstku vyčkávavě díval. Dva další strážili vchody na můstek, ale zbraněmi mířili na Collinse a prvního důstojníka Finneyho, kteří stáli po boku Ammarova kormidelníka.

Začal příliv, který otočil celou loď na kotvě tak, že nyní mířila přídíl k vjezdu do přístavu. Ammar naposledy přešel dalekohledem po břehu přístavu a docíchl, rukou pokynul Finneymu a pak promluvil do malé vysílačky.

„Teď,“ rozkázal, „vyrážíme. Přiveďte pracovní četnu.“

Finney, tvář zkřivenou hněvem, pohlédł úpěnlivě na Collinse, pátraje po známce nějakého vzdoru. Kapitán ale jen neurčitě pokrčil rameny, a první důstojník tedy neochotně vydal rozkaz vytáhnout kotvu.

O dvě minuty později kotva vyklouzla z černé vody. Ještě než z ní úplně odkapalo bahno ze dna přístavu, byla už připevněná ke kotevnímu průvzlaku. Kormidelník stál u kormidelního kola, ale zatím se ani nepokusil chopit jeho rukojetí. Na moderních lodích se ruční

řízení používá pouze za bouřlivého počasí a při vedení lodivodem na cestě z přístavu a do přístavu. Loď nyní ovládal Finney. Pomocí panelu, spojeného optickými vlákny s automatickým kontrolním systémem, měnil nejen směr, ale i rychlost. Pozorně rovněž sledoval obrazovku radaru. Jakmile loď vyplula z přístavu, byl zapojen automatický pilot. Znamení hlavnímu inženýrovi do strojovny „Pomalů vpřed“ bylo tedy signalizováno spíše z tradice než z nezbytnosti.

Lady Flamborough se pohybovala večerní temnotou jako přízrak. Její obrysy byly patrné jen ve chvílích, kdy zaclonila světla na pobřeží. Jinak klouzala zaplněným přístavem naprosto nepozorovaně. Diesellové motory jen potichu brumlaly a velký bronzový šroub se tiše zakusoval do vln.

Jako duch, hledající si cestu mezi hrobkami na hřbitově, se loď proplétala mezi ostatními zakotvenými plavidly, aby nakonec zamířila úzkým přístavním kanálem na volné moře.

Ammar zdvihl telefon na můstku a zavolal radiotelegrafickou kabinu. „Děje se něco?“ otázal se stručně.

„Zatím nic,“ odpověděl muž, který monitoroval rádiové frekvence uruguayské námořní stráže.

Jakýkoliv signál ihned propojte na můstek.“

„Rozumím.“

„Přímo před přídíl nám teď křížuje nějaký malý člun,“ ohlásil Finney. „Musíme mu dát přednost.“

Ammar přitiskl Finneymu ke krku ústí automatické pistole. „Udržujte kurs i rychlost.“

„Tímhle kursem se ale s nimi střetneme,“ zaprotestoval Finney. „Loď není osvětlená. Nevidí nás.“

Ammarovou jedinou odpovědí bylo ještě pevnější přitisknutí pistole.

Nyní již blížící se člun viděli docela zřetelně. Byla to luxusní motorová jachta vyrobená bezpochyby na zakázku. Collins odhadoval její rozměry na čtyřicet metrů délky a osm metrů šířky. Byla půvabná, elegantní a celá zářila světly, protože na ní právě probíhal večírek. Na prostorné opalovací palubě byly skupinky lidí, které se buď mezi sebou bavily, nebo tančily. Collins si povšiml, že její radarová anténa se neotáčí.

„Zahoukejte na ně,“ zapřísahal Ammara. „Varujte je, dokud mají ještě čas uhnout.“

Ammar ho však úplně ignoroval.

V obavách plynuly dlouhé vteřiny, až se hrozící kolize stala neodvratitelnou.

Ani bavící se hosté na palubě, ani kormidelník si nebyli v nejmenším vědomi oné příšery, která se na ně ze tmy řítila.

„To je nelidské!“ vyhrkl Collins. „Nelidské!“

Lady Flamborough narazila předí do pravého boku jachty. Nenásledoval žádný velký náraz, neozvalo se ani skřípění kovu o kov. Muži na můstku ucítili pouze velice lehký otřes, jak čtyři patra vysoká před' jejich lodi téměř zatlačila nepoměrně menší trup jachty pod hladinu a pak ho prakticky rozřízla na dvě poloviny.

Výsledek destrukce byl asi tak stejně devastující, jako kdyby do malé dětské hračky udeřil těžký perlík.

Collins křečovitě svíral přední zábradlí můstku a s hrůzou pozoroval celou tragédii. Zřetelně slyšel výkřiky žen, plné paniky, jak se o bok *Lady Flamborough* otírala rozdrčená před' jachty, aby se zhruba padesát metrů za její zádí potopila pod hladinu. Temná kýlová vlna byla posetá troskami a lidskými těly.

Několik nešťastných pasažérů bylo odhozeno do stran. Ti se hořečně snažili plaváním vzdálit co nejdál, zatímco ranění se zachytávali čehokoliv plovoucího, co by je udrželo na hladině. Zanedlouho však všichni zmizeli ve tmě.

Ve Finneym vzkypěla hořkost a hněv. „Ty vrahu, ty parchante!“ vychrlil na Ammara.

„Pouze Alláh zná to, co smrtelníci předvídat nedokážou,“ pronesl Ammar zdrženlivým a naprosto nezúčastněným hlasem. Pomalu odtáhl hlaveň pistole od Finneyho krku. „Jakmile se dostaneme z přístavního kanálu, nasad'te kurs jedna–pět–pět stupňů podle kompasu a zapněte automatické řízení.“

Collins, opálený obličej nyní celý popelavý, se otočil tváří k Ammarovi. „Proboha, kontaktujte rádiem uruguayskou námořní záchrannou službu a dejte jim šanci spasit ty ubohé lidi.“

„Žádné rádiové vysílání nebude.“

„Nemusí přece vůbec vědět, kdo vysílá.“

Ammar zavrtěl hlavou. „Necelou hodinu poté, co budou místní úřady uvědomeny o této nehodě, spustí bezpečnostní složky vyšetřování. Poté bude odhalena naše nepřítomnost a zahájeno pronásledování. Lituji, kapitáne, ale každá námořní míle, o kterou se nám podaří vzdálit od Punta del Este, bude dobrá. Moje odpověď tedy zní – ne.“

Collins zůstal beze slova zírat Ammarovi do očí, zatímco jeho ochromená mysl se snažila zorientovat ve zmatku posledních událostí. Nakonec pronesl: „Jaká cena bude muset být zaplacená, než propustíte moji loď?“

„Jestliže vy a vaše posádka budete dělat, co vám nařídím, pak se nikomu z vás nic nestane.“

„A co naši cestující, prezidenti De Lorenzo a Hasan se svým doprovodem. Co plánujete pro ně?“

„Nakonec budou vyměněni za výkupné. Ale v nejbližších deseti hodinách si pěkně umažou ruce.“ ,

Collins cítil v ústech hořkou chuť bezmoci, přesto se dokázal natolik ovládnout, že promluvil naprosto klidným hlasem. „Vy je ale nehodláte držet jako rukojmí pro peníze, že ne?“

„Copak máte vedle kapitánské funkce i dar jasnozřivosti?“ otázel se Ammar poněkud lhostejně.

„Člověk nemusí být antropolog, aby viděl, že vaši muži se narodili na Středním východě. Podle mého názoru hodláte členy egyptské delegace zavraždit.“

Ammar se bezvýrazně usmál. „O lidském osudu rozhoduje Al-láh. Já jenom plním své pokyny.“

„Od koho pocházejí ty pokyny?“

Než mohl Ammar odpovědět, ozval se hlas v reproduktoru na můstku. „Setkání přibližně v nula dva třicet, veliteli.“

Ammar přenosnou vysílačkou potvrdil příjem. Pak pohlédl na Collinse. „Na další konverzaci už není čas, kapitáne. Před rozedněním toho musíme ještě mnoho udělat.“

„Co plánujete provést s mou lodí?“ dožadoval se Collins. „Dlužíte mi odpověď alespoň na tuto otázku.“

„Jistě, to vám dlužím,“ zamumlal Ammar s myšlenkami již upřenými na další cíl. „Zítra večer touto dobou se v mezinárodním zpravodajství objeví zpráva, že *Lady Flamborough* se ztratila a prav-

děpodobně potopila ve dvou stech sázích vody, a to se všemi členy posádky i cestujícími.“

„Neslyšel jsi nic, Carlosi?“ otázal se starý rybář a pevněji sevřel ohlazená držadla kormidelního kola svého staříckého člunu.

Mladší muž, jeho syn, si přiložil dlaně k uším a zahleděl se do tmy před přídílí. „Ty máš lepší uši než já, otče. Neslyším nic jiného než motor.“

„Zdálo se mi, že jsem něco zaslechl. Jako by nějaká žena volala o pomoc.“

Syn se znovu zaposlouchal, ale pak pokrčil rameny. „Je mi líto, ale pořád nic neslyším.“

„Někdo tam křičel.“ Luiz Chavez si rukávem otřel šedivé vousy na bradě a pak přeřadil motor na neutrál. „Přece se mi to nezdálo.“

Chavez byl příjemně naladěný. Dnešní úlovek byl celkem bohatý. Nákladový prostor byl sice plný jen asi z poloviny, ale v sítích uvázly takové ryby a v takové kvalitě, že od šéfů kuchyní lázeňských restaurantů dozajista vynesou pěkné peníze. Dobrou náladu mu nekazilo ani šest láhví piva, které mu nyní šplouchaly v žaludku.

„Otče, vidím něco ve vodě.“

„Kde?“

Carlos ukázal rukou. „Na levoboku před přídílí. Vypadá to jako kus lodi.“

Oči starého rybáře už neviděly v noci příliš dobře. Namáhavě tedy zaostřil zrak a pohlédl směrem, kam ukazoval jeho syn. Světlo z člunu skutečně po chvíli začalo dopadat na roztroušené trosky na hladině. Na zbytcích trupu rozeznal bílý nátěr a lesklý lak, takže došel k závěru, že trosky pocházejí z nějaké jachty. Možná to by výbuch, nebo třeba srážka, napadlo ho. Nakonec se přiklonil ke srážce. Nejbližší přístavní světlo bylo jen asi dva kilometry daleko a výbuch by lidé na břehu jistě viděli i slyšeli. Žádná navigační světla záchraného člunu ale nikde v přístavu přitom nebyla vidět.

Rybářský člun proplouval mořem trosek, když to Chavez zaslechl znovu. Co mu prve připomínalo sténání, znělo nyní jako vzlykot. A ozývalo se to odněkud zblízka.

„Zavolej z kuchyně Raula, Justina a Manuela. Rychle. Pověz jim, že půjdou do vody pro trosečníky, ať se připraví.“

Chlapec bleskově zmizel a Chavez přesunul rychlostní páku do polohy „Stop“, poté vylezl z kormidelní budky, zapnul reflektor a začal pomalu přejíždět jeho světlem po hladině.

Ani ne dvacet metrů od člunu objevil dvě schoulené postavy napůl ležící na kusu týkové paluby a napůl ve vodě. Jedna z nich, postava muže, byla nehybná. Druhý člověk, evidentně žena, s tváří bílou jako křída, hleděla přímo do světla a freneticky mávala rukou. Najednou začala hystericky křičet a mlátit kolem sebe.

„Vydržte!“ vykřikl Chavez. „Nezmatkujte. Jedeme pro vás.“

Chavez se otočil po zvuku běžících bosých nohou po palubě. Celá jeho posádka se nyní vyrojila z palubního přístřešku a rychle se shlukla kolem něho.

„Rozumíte tomu, co se tady stalo?“ dožadoval se Luiz. „Na kusu nějaké trosky tam plavou dva trosečníci. Připravte se je vytáhnout na palubu. Jeden z vás bude možná muset do vody a pomoci jim.“

„Dnes večer nepůjde do vody nikdo,“ pronesl jeden z členů posádky a zbledl v obličeji.

Chavez se obrátil k trosečníkům ve vodě přesně ve chvíli, kdy žena vydala pronikavý výkřik. Srdce mu sevřela ledová ruka, to když zahlédl vysokou štíhlou ploutev a odpornou hlavu s temným, jakoby inkoustovým okem, bičující okolní vodu s čelistmi pevně stisknutými kolem nohou nebohé ženy.

„Ctihodná Marie, matko Ježíše Krista!“ zamumlal Luiz a začal se křížovat tak rychle, jak jen dokázal.

Chavez se otřásl, ale nebyl schopen odtrhnout oči od té hrůzy. Žralok nyní stahoval nešťastnou ženu do hloubky. Kolem začali kroužit další dravci přilákaní krví a naráželi do trosky s druhým trosečníkem tak dlouho, až se mužská postava rovněž sesmekla do vody. Jeden z rybářů se odvrátil a začal zvracet přes bok lodi. Zoufalé ječení mezitím přešlo v příšerný klokotavý zvuk. Pak se opět rozhostilo noční ticho.

O necelou hodinu později plukovník José Rojas, uruguayský hlavní koordinátor Speciální bezpečnostní služby, stál vzprímeně

před skupinou důstojníků v polních uniformách. Po absolvování místní vojenské školy Rojas prodělal výcvik u Britských grenadýrů a od nich si, mimo jiné, odnesl i zvyk nosit důstojnickou hůlku. Nyní se tyčil nad stolem, na němž byla plastická mapa přístavu a nábřeží Punta del Este. Obrátil se na shromážděné muže. „Sestavíme tři mobilní týmy, které budou v osmihodinových směnách hlídat oblast doků,“ spustil, zatímco si dramatickým gestem poklepával hůlkou do dlaně. „Naším úkolem je vytvořit permanentní pohotovostní jednotku, připravenou k nasazení v případě jakéhokoliv teroristického útoku. Uvědomuji si, že je pro vás dost obtížné, abyste vypadali pokud možno nenápadně, ale alespoň se o to pokuste. V noci se zdržujte ve stínu a ve dne mimo nejživější místa. Nepřejeme si vyděsit turisty, aby si mysleli, že Uruguay je nějaký vojenský stát. Je něco nejasného?“

Poručík Eduardo Vázquez zvedl ruku. „Plukovníku?“

„Vázquezi?“

„Když uvidíme někoho podezřelého, co máme dělat?“

„Neuděláte nic, pouze ho ohlásíte. Nejspíš to totiž bude někdo z mezinárodních bezpečnostních agentur.“

„Co když se bude zdát, že je ozbrojený?“

Rojas si povzdechl. „Pak budete vědět, že to je bezpečnostní agent. Mezinárodní incidenty nechte laskavě diplomatům. Je to jasné?“

Žádná ruka se už nezvedla.

Rojas rozpustil schůzku a zašel do své provizorní kanceláře v budově správce přístavu. Zastavil se u automatu na kávu a nalil si šálek. Vtom se objevil jeho pobočník. „Kapitán Flores z námořních operací vás prosí, abyste se s ním setkal v přízemí.“

„Neříkal proč?“

„Ne, jenom že je to naléhavé.“

Rojas si nechtěl rozlít kávu, takže místo schodiště zvolil výtah. Flores, čekající na něj v dokonalé bílé námořní uniformě, ho pozdravil, avšak nenabídl mu ani slovo vysvětlení. Pouze ho doprovodil přes ulici pod rozlehlý přístřešek, kde kotvily lodě pobřežní záchranné služby. Uvnitř se několik mužů zabývalo prohlížením jakýchsi

těžce deformovaných zbytků, které plukovníkovi připadaly jako kusy lodi.

Kapitán Flores představil Rojas Chavezovi a jeho synovi. „To jsou rybáři, kteří právě přivezli tyto trosky. Objevili je ve vodách přístavního kanálu,“ vysvětloval. „Říkají, že jim to připadalo, jako by nějakou jachtu zničila srážka s větší lodí.“

„Proč by měla nějaká nehoda jachty zajímat speciální bezpečnostní službu?“ otázal se překvapeně Rojas.

Promluvil správce přístavu, muž s krátce ostříhanými vlasy a rozježeným knírem. „Docela snadno by to mohlo být neštěstí, které vrhne temný mrak na celý ekonomický summit.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Záchranný prám je už na místě. Zatím ale nenalezli jediného člověka, který by přežil.“

„Identifikovali jste už tu jachtu?“

„Jeden úlomek, který pan Chavez se svou posádkou vylovil z vody, má na sobě jméno lodi. Ta jachta se jmenovala Lola.“

Rojas zavrtěl hlavou. „Já jsem voják. Žádné zábavní jachty neznám. Mělo by mi to jméno něco říkat?“

„Ta loď byla pojmenovaná po manželce Victora Rivery,“ odpověděl Flores. „Toho znáte?“

Rojas zkameněl. „Samozřejmě znám předsedu naší sněmovny.“

„Ta jachta byla registrovaná na jeho jméno,“ přikývl Flores. „Už jsme se spojili se se sekretářkou u něj doma. Zatím jsme jí žádné informace nedali, samozřejmě. Pouze jsme se jí zeptali na to, kde se pan Rivera nachází. Sdělila nám, že je na palubě své jachty, kde pořádá recepci pro argentinské a brazilské diplomaty.“

„Kolik tam bylo lidí?“ dotazoval se Rojas s pocitem narůstajícího strachu.

„Rivera s manželkou, dvacet tři hostů a pět členů posádky. Dohromady třicet lidí.“

„Máte jejich jména?“

„Sekretářka neměla seznam hostů u sebe. Dovolil jsem si proto poslat svého pobočníka do Riverovy pracovny, aby obstaral kopii toho seznamu.“

„Myslím, že bude nejlepší ujmout se vyšetřování od tohoto bodu,“ pronesl Rojas oficiálním tónem.

„Vojenské námořnictvo je připraveno nabídnout veškerou potřebnou pomoc,“ prohlásil Flores, celý šťastný, že ze sebe může setřást zodpovědnost.

Rojas se obrátil na správce přístavu. „Jaká další loď se zúčastnila oné nehody?“

„To je ta záhada. Žádná loď v posledních deseti hodinách do přístavu ani nevplula, ani ho neopustila.“

„Bylo by možné, aby nějaká loď vplula do přístavu, aniž byste to věděl?“

„Každý kapitán by udělal nesmírnou hloupost, kdyby se o to pokoušel bez lodivoda.“

„Bylo by to možné?“ trval na svém Rojas.

„Ne, nebylo,“ odpověděl správce pevně. „Žádná zaoceánská loď nemůže přistát nebo zakotvit v přístavu, aniž bych o tom věděl.“

Rojas se s touto odpovědí spokojil. „A co možnost odplutí?“ ptal se však dál.

Správce přístavu nad touto otázkou chvíli v duchu přemítal. Nakonec lehce přikývl. „Od doku se žádná loď bez mého vědomí vyvázat nemůže. Kdyby ale taková loď kotvila dál od břehu a její kapitán nebo důstojníci znali dobře přístavní kanál a kdyby jela se zhasnutými světly, mohlo by se jí podařit dostat se nepozorovaně na moře. Stejně si ale myslím, že by to byl skoro zázrak.“

„Mohl byste kapitánu Floresovi předat seznam lodí kotvících v přístavu?“

„Dodám mu ho nejdéle do deseti minut.“

„Kapitáne Floresí.“

„Plukovníku?“

„Jelikož ztracená loď patří samozřejmě mezi námořní operace, byl bych rád, kdybyste se při pátrání ujal velení.“

„Velmi rád, plukovníku. Dám se do toho okamžitě.“

Rojas ještě chvíli zamyšleně hleděl na trosky, ležící nyní na betonové podlaze. „Než se rozedníní, čeká nás tady ještě učiněné peklo,“ zamumlal pro sebe.

Krátce před půlnocí, poté co ukončil pečlivou kontrolu přístavu a oblasti těsně před vjezdem do něho, kapitán Flores uvědomil Rojas, že jediná loď, o které nic neví, se jmenuje *Lady Flamborough*.

Plukovník Rojas byl otřesen, když zkontroloval seznam významných cestujících na palubě této výletní lodi. Okamžitě nařídil následné vyšetřování, v zoufalé naději, že egyptský a mexický prezident se třeba vylodili a ubytovali někde na břehu.

Teprve když bylo definitivně potvrzeno, že oba prezidenti a celá loď doopravdy zmizeli, vyvstaly obrysy onoho strašného teroristického činu v plné hrůze.

Za úsvitu byl zahájen intenzivní letecký průzkum. Všechna letadla, která letecké síly Uruguaye, Argentiny a Brazílie mohly uvolnit, začala prohledávat více než 400 000 čtverečních kilometrů jižního Atlantiku.

Po *Lady Flamborough* však nebyla nikde nalezena sebemenší stopa. Vypadalo to, jako by tu loď snad moře pohltilo.

Pod košili mu vklouzly čísi dvě ruce a vydaly se po jeho zádech vzhůru. Snažil se z tvrdého spánku vzbudit, ale připadal si, jako by plaval v hluboké vodě, stále směrem nahoru, k blyštivé hladině, ale stále neschopen jí dosáhnout. Když si promnul oči, zjistil, že leží na gauči ve své kanceláři. Překulil se a pohled mu padl na pár pěkných nohou.

Pitt se posadil a zahleděl do svůdných očí Lily. Pozvedl zápěstí, jen aby zjistil, že mu z nich sundala hodinky a odložila je na stůl, spolu se svazkem klíčů, hrstí drobných a peněženkou.

„Kolik je hodin?“ zeptal se.

„Pět třicet,“ odpověděla sladkým hlasem, sklouzla rukama po jeho ramenou a začala mu masírovat svaly na krku.

„V noci nebo ve dne?“

„Pozdě odpoledne. Spal jsi jenom tři hodiny.“

„Copak ty nikdy neusneš?“

„Mně stačí pouhé čtyři hodiny spánku denně.“

Pitt zažíval. „Tvůj příští manžel má mou hlubokou soustrast.“

„Tady je trochu kávy.“ Položila šálek na stůl do blízkosti jeho hlavy.

Pitt si nazul boty a zastrkal si cípy košile do kalhot. „Našel Yaeger něco?“

„Ano.“

„Tu řeku?“

„Ne, tu ještě ne. Hiram s tím dělá strašné tajnosti, ale prohlašuje, že jsi měl pravdu. Venator přeplul Atlantik ještě před Vikingy a před Kolumbem.“

Usrkl trochu kávy a otrásl se. „Je to skoro samý cukr.“

Lily vypadala překvapeně. „Al říkal, že si vždycky dáváš čtyři lžičky.“

„Al ti lhal. Kávu mám rád hořkou, černou a s lógrem.“

„Omlouvám se,“ pronesla s výrazem, který měl daleko do kajícnosti. „Asi jsem skočila na kanadský žertík.“

„Nejsi rozhodně první,“ uklidňoval ji Pitt s pohledem upřeným ven ze dveří své kanceláře.

Giordino seděl s nohama na Yaegerově stole, hltavě likvidoval poslední kousek pizzy a přitom si prohlížel podrobnou topografickou mapu nějakého pobřeží.

Yaeger seděl se zarudlýma očima upřenýma na obrazovku monitoru a chvatně si dělal do bloku poznámky. Když Lily s Pittem vešli do místnosti, nemusel se ani otáčet. Viděl jejich odraz na skle obrazovky.

„Podařil se nám průlom,“ pronesl se zadostiučiněním v hlase.

Pitt se zeptal: „Co tu máte?“

„Místo abych se soustředil na každyčický kout a škvíru jižně od grónského *Serápidova* hrobu, přeskočil jsem na jih přímo do Maine a začal jsem tam pátrat po něčem, co by připomínalo Venatorův popis krajiny.“

„Což se vyplatilo,“ předvídal Pitt.

„Ano. Jestli si vzpomínáš, tak Rufinus napsal, že poté, co opustili Venatora, dostali se do bouře, jež přicházela z jihu a trvala jednatřicet dní. Teprve po této době našli chráněný záliv, kde konečně mohli loď opravit. Během další cesty jim následující bouře odnesla plachty a utrhla kormidelní vesla. Loď se poté neznámý počet dní jen pohybovala s větrem, až definitivně skončila v jednom grónském fjordu.“

Yaeger se odmlčel a na monitoru vyvolal mapu amerického pobřeží severního Atlantiku. Pak jeho prsty hbitě vytřukaly sérii zadávacích příkazů. U východního pobřeží Grónska se objevila tenká čára, která začala postupovat směrem na jih, v přerušované klikaté linii kolem Newfoundlandu a podél Nového Skotska a Nové Anglie, aby skončila v bodě kousek nad Atlantic City.

„New Jersey?“ zamumlal poněkud zmateně Pitt.

„Abychom byli přesní, tak Barnegatský záliv,“ odpověděl Giordino. Přinesl topografickou mapu a položil ji na stůl. Pak červeným fixem kolem jedné části pobřeží namaloval kruh.

„Barnegatský záliv, New Jersey?“ opakoval Pitt.

„Tvar pobřeží byl v roce 391 samozřejmě poněkud jiný,“ spustil Yaeger věcně. „Linie pobřeží byla daleko členitější a záliv byl hlubší a chráněnější, než je dnes.“

„Jak jsi došel k tomuhle konkrétnímu místu?“ vyzvídala Pitt.

„Při popisu zálivu se Rufinus zmínil o celém moři zakrslých borovic v místech, kde po každém zabodnutí hole prosakuje z písku sladká voda. New Jersey má les zakrslých borovic, odpovídající uvedenému popisu. Jmenuje se Pine Barrens, rozprostírá se v jižní centrální části státu a dosahuje až k východnímu pobřeží. Hladina spodní vody je tam těsně pod povrchem. Během jara nebo po vydatnějších deštích je možné do písčité půdy jenom zabodnout hůl a z díry začne prýštit sladká voda.“

„To vypadá nadějně,“ připustil Pitt. „Neříkal ale Rufinus, že tam také naložili nějaké kameny jako další zátěž?“

„Přiznávám, že tohle mě dost mátl. Zatelefonoval jsem proto jednomu geologovi z armádního ženijního sboru. Ten nám pověděl o kamenném lomu, díky němuž jsme mohli téměř přesně určit místo, kde posádka *Serápida* tehdy přistála.“

„Skvělá práce,“ pronesl vděčně Pitt. „Konečně se to všechno pohne správným směrem.“

„Co bude teď následovat?“ zeptala se Lily.

„Budeme pokračovat směrem k jihu,“ odpověděl Yaeger. „Současně ale nechám své lidi, aby na počítačích vypracovali odhad Venatorova kursu na západ od Španělska. Teď při zpětném pohledu se zdá, že ostrovy, u kterých flotila po opuštění Středozemního moře poprvé přistála, byly ostrovy Západní Indie. Když protáhneme *Serapidovu* trasu z New Jersey a promítneme kurs Venatorovy plavby až na pobřeží Ameriky, dostaneme přibližné místo ústí řeky, kterou hledáme.“

Lily se zatvářila skepticky. „Nechápu, jak můžete doufat, že vystopujete trasu Venatorových lodí, když tehdy zakázal zaznamenávat jakékoliv údaje o kursech, větrech i vzdálenostech.“

„To není zas až takový kumšt,“ odpověděl suše Yaeger. „Použiju údaje lodních deníků z Kolumbových cest do Nového světa. Vyjdu z jeho vypočítaného kursu, který upravím o rozdíly ve tvaru lodních trupů a tím pádem změněný odpor vody, a vezmu v potaz rozdílný

typ i velikost oplachtění mezi byzantskými loděmi a plavidly o tisíc let mladšími.“

„Takhle to zní docela jednoduše.“

„Můžete mi věřit, že to jednoduché není. Nakonec se k cíli určitě dostaneme, ale může nám to trvat ještě dobré čtyři dny usilovné práce.“

Únava a dlouhé hodiny jednotvárného pátrání se náhle zdály být zapomenuty. Z Yaegerových zarudlých očí vyzařovalo opět odhodlání. Také Lily se zmocnil všudypřítomný příval nové energie. Všichni byli připraveni a čekali jen na startovní výstřel.

„Pusťte se do toho,“ pronesl Pitt. „Najděte tu knihovnu.“

Pitt se původně domníval, že Sandecker pro něj poslal jenom proto, aby mu poreferoval o pokroku v pátrání. Avšak v okamžiku, kdy uviděl vážný výraz v admirálově obličeji, věděl, že tu je nějaký problém. Co Pitta zarazilo nejvíc, byl nezvykle měkký pohled v jinak obvykle jako křemen tvrdých Sandeckerových očích.

Když k němu pak Sandecker přistoupil, vzal ho za rameno, odvedl ho k divanu a posadil se vedle něj, Pitt věděl už najisto, že ten problém je zatraceně velký.

„Právě jsem obdržel znepokojivé zprávy z Bílého domu,“ spustil Sandecker. „Ta zábavní loď, která na ekonomickém summitu v Uruguayi hostila prezidenty De Orenza a Hasana, byla pravděpodobně unesena.“

„To mě moc mrzí,“ odpověděl Pitt, „ale jak to souvisí s NUMA?“

„Na palubě byla i Hala Kamilová.“

„Krucí!“

„Stejně jako senátor.“

„Můj otec?“ zamumlal Pitt překvapeně. „Vždyť jsem s ním mluvil telefonicky jenom předevčírem večer. Jak to, že se octl v Uruguayi?“

„Prezident ho tam vyslal s osobním posláním.“

Pitt se zvedl, několikrát přešel po místnosti a pak se znovu posadil. „Jaká je situace?“

„*Lady Flamborough* – tak se jmenuje ten britský zábavní parník – zmizela včera večer z přístavu Punta del Este.“

„Kde je ta loď nyní?“

„Ani soustředěné letecké pátrání po ní zatím neodhalilo jedinou stopu. Podle shodného názoru všech zainteresovaných v Uruguayi je ta loď na mořském dně.“

„Bez nějakého nezpochybnitelného důkazu tomu neuvěřím.“

„Souhlasím s tebou.“

„Jaké jsou tam meteorologické podmínky?“

„Podle zpráv bylo v dané oblasti hezké počasí a klidné moře.“

„Lodě se ztrácejí v bouřích,“ pronesl Pitt, „ale zřídka na klidném moři.“

Sandecker udělal rukama zamítavé gesto. „Dokud se nedozvíme další podrobnosti, můžeme se pouze dohadovat.“

Pitt nemohl uvěřit, že by jeho otec byl mrtev. Všechno, co slyšel, bylo jen velice neurčité. „Co v tom podniká Bílý dům?“

„Prezident má svázané ruce.“

„To je přece směšné,“ ohradil se Pitt ostře. „Může nařídít všem plavidlům v jižním Atlantiku, aby zahájila pátrání.“

„V tom to právě je,“ odpověděl Sandecker. „S výjimkou příležitostných cvičení, z nichž ale právě žádné neprobíhá, v jižním Atlantiku žádné americké lodě nejsou.“

Pitt znovu vstal a vyhlédl oknem na světla Washingtonu. Pak na Sandeckera upřel pronikavý pohled. „To mi chcete říct, že vláda Spojených států se na pátrání žádným způsobem nepodílí?“

„Vypadá to tak.“

„Co ale brání agentuře NUMA, aby se dala do hledání?“

„Vůbec nic, až na to, že nemáme flotilu člunů Pobřežní hlídky, ani letadlovou loď.“

„Máme ale *Sounder*.“

Sandecker se zatvářil přemýšlivě a pak se mu v obličeji objevil tázavý výraz. „Jednu z našich výzkumných lodí?“

„Právě provádí sonarové mapování kontinentálních mělčin u pobřeží jižní Brazílie.“

Sandecker přikývl. „Dobře. Rozumím, co myslíš, ale Sounder [t] příliš pomalý, než aby při rozsáhlém námořním pátrání mohl nějak významněji pomoci. Co si od jeho použití slibuješ?“ .

„Když loď s mým otcem není k nalezení na hladině, budu po ní pátrat pod vodou.“

„Budeš muset prohledat třeba i tisíce čtverečních kilometrů.“

„Sonar na *Sounderu* může monitorovat pruh o šířce tří kilometrů, a navíc nese na palubě malou ponorku. Jediné, co žádám, je váš rozkaz, kterým mi svěříte velení.“

„Budeš potřebovat ale ještě někoho, aby ti pomohl.“

„Giordina a Rudiho Gunna. Jsme dobrý tým.“

„Rudi je na výpravě u Kanárských ostrovů, kde zkoumá možnosti podmořského dolování.“

„Takže v Uruguayi by mohl být za necelých osmnáct hodin.“

Sandecker sepal ruce za hlavou a zadíval se do stropu. V hloubi duše sice věděl, že Pitt se chystá pronásledovat pouhé stíny, ale ani na okamžik nezaváhal, jak mu odpovědět. „Rozhodni se sám, co budeš potřebovat,“ pronesl vyrovnaným hlasem. „Já tě podpořím.“

„Díky, admirále,“ řekl Pitt procítěně. „Jsem vám velmi vděčný.“

„Jaká je situace ohledně hledání alexandrijské knihovny?“

„Yaeger a doktorka Sharpová jsou blízko rozluštění. Teď už nepotřebují, abychom se jim já nebo Al pletli do cesty.“

Sandecker vstal a položil Pittovi obě ruce na ramena. „Víš, nemusí být přece ještě po smrti.“

„Táta by opravdu radši neměl být mrtvý,“ pronesl Pitt s poněkud křivým úsměvem. „To bych mu totiž nikdy neodpustil.“

„Zatraceně, Martine!“ vyhrkl náhle prezident. „Cožpak ti vaši odborníci na Střední východ o přípravě únosu *Lady Flamborough* nic netušili?“

Martin Brogan, ředitel CIA, unaveně pokrčil rameny. Už z minulosti byl dostatečně obrněn před vinou, která na něho dopadala vždy, když jakýkoliv terorista zabil nějakého amerického občana nebo ho zabil jako rukojmí. Úspěchy CIA bývaly jen zřídka rozhlášovány, zato její chyby se pravidelně stávaly předmětem vyšetřování Kongresu i vděčným soustem pro masmédia.

„Lod', spolu se všemi cestujícími i posádkou, byla unesena před nosem nejlepších světových bezpečnostních agentur,“ odpověděl. „Ať tohle dobrodružství vymyslel a provedl kdokoliv, určitě to byla velice bystrá hlava. Už rozsah celé operace přesahuje měřítko jakékoliv teroristické aktivity, kterou jsme kdy v minulosti zaznamenali. Z tohoto úhlu pohledu se ani nedivím, že naše antiteroristická síť nebyla předem upozorněna.“

Alan Mercier, poradce pro národní bezpečnost, odložil brýle a bezmyšlenkovitě začal leštit jejich skla kapesníkem. „Aktivity v oblasti mé působnosti byly rovněž neúspěšné,“ pronesl trochu na podporu Brogana. „Analýza našich odposlechů nedokázala odhalit ani náznak hrozícího nebezpečí únosu té zábavní lodi a dvou cizích státních představitelů.“

„A já tím, že jsem George Pitta vyslal na setkání s prezidentem Hasanem, vlastně odsoudil starého přítele k smrti,“ pronesl s politováním prezident.

„To přece nebyla vaše vina,“ utěšoval ho Mercier.

Prezident hněvivě udeřil pěstí do stolu. „Senátor, Hala Kamilová, De Lorenz a Hasan. Nemůžu uvěřit, že by všichni byli po smrti.“

„Vždyť to najisto ani nevíme,“ podotkl Mercier.

Prezident na něj pohlédl. „Zábavní loď s lidmi na palubě přece nedokážete je tak schovat, Alane. To je bohužel jasné i tak hloupému politikovi, jako jsem já.“

„Stále tu je naděje...“

„Hovno naděje. Byla to jasná sebevražedná akce. Všechny ty ubohé lidi nejspíš zamkli v kajutách a pak tu loď zaplavili a potopili. Teroristé jistě od samého začátku nepočítali s tím, že by unikli. Určitě šli také pod hladinu.“

„Ještě nemáme všechna fakta,“ nesouhlasil Mercier.

„Co tedy víme?“ dožadoval se prezident.

„Naši experti jsou už touto dobou v Punta del Este a spolupracují s uruguayskými bezpečnostními silami,“ vysvětloval Brogan. „Zatím máme k dispozici pouze předběžné závěry. Za prvé, únos je připisován nějaké arabské skupině. Přihlásili se dva svědkové, kteří jeli na člunu kolem *Lady Flamborough*, právě když z nákladního plavidla nalod'ovala náklad. Slyšeli posádku obou lodí, jak mluví arabsky. Nákladní plavidlo není teď nikde k nalezení, a předpokládá se tedy, že je někde v oblasti přístavu na dně.“

„Máme nějakou představu ohledně povahy toho nákladu?“ otázel se Mercier.

„Jediné, na co si ti svědkové vzpomínají, jsou jakési sudy,“ odpověděl Brogan. „Za druhé, do kanceláře správce přístavu byla doručena falešná zpráva ze zábavní lodi, že má porouchaný hlavní generátor, takže do jeho opravy loď ponese pouze navigační světla. Pak, jakmile se setmělo, neosvětlená loď vytáhla kotvu a vyklouzla z přístavu. Cestou došlo ke kolizi se soukromou jachtou, na jejíž palubě byli známí jihoameričtí obchodníci a diplomaté. To byl také jediný zádrhel jinak dokonale připravené operace. Poté loď zmizela.“

„Určitě to nebyla žádná improvizovaná záležitost,“ pronesl Mercier, „na rozdíl od toho zhudlařeného druhého pokusu o atentát na Halu Kamilovou.“

„Tehdy se rozhodně jednalo o úplně jinou skupinu teroristů,“ dodal Brogan.

Poprvé za celou schůzku promluvil nyní Dale Nichols. „Kterou vy spojujete přímo s Ahmadem Jázidem.“

„Ano, ti atentátníci nebyli příliš opatrní. U mrtvých jsme našli egyptské pasy. Jeden, jejich velitel, byl navíc identifikován jako muláh a fanatický Jázidův přívrženec.“

„Nemyslíte, že i za tenhle únos je zodpovědný Jázid?“

„Motiv určitě má,“ odvětil Brogan. „Po odstranění prezidenta Hasana by se mu otevřela volná cesta k převzetí vlády nad Egyptem.“

„Totéž ale platí i pro prezidenta De Lorenza, Topiltzina a Mexiko,“ dodal rezortně Nichols.

„To je zajímavá souvislost,“ poznamenal Mercier.

„Co můžeme dělat jiného než poslat do Uruguaye pár protiteroristických vyšetřovatelů ze CIA?“ zeptal se prezident. „Jaké máme možnosti pomoci, při pátrání po *Lady Flamboroug*?“

„Na první část vašeho dotazu,“ zareagoval Brogan, „můžu odpovédět – jen velmi málo. Vyšetřování je v dobrých rukou. Uruguayští tajní bezpečnostní agenti a šéfové policejních sil byli vycvičeni tady u nás a v Británii. Znají svou práci a navíc velice ochotně spolupracují s našimi experty.“ Na moment se odmlčel a očima se vyhnul prezidentovu pohledu. „Na druhou vaši otázku odpovídám podobně – zase jen velmi málo. Vojenské námořnictvo nemá totiž u pobřeží Jižní Ameriky žádnou loď. Nejbližší plavidlo je atomová ponorka na cvičné misi v blízkosti Antarktidy. Naši latinskoameričtí přátelé se bez nás docela dobře obejdou. Moře v blízkosti Punta del Este pročešává od svítání více než osmdesát vojenských i civilních letadel a přinejmenším čtrnáct lodí z Argentiny, Brazílie a Uruguaye.“

„A nikdo z nich zatím nenašel po *Lady Flamborough* jedinou stopu, která by nám naznačila její osud,“ povzdechl si prezident. I tu trochu optimismu, kterou ještě před chvílí měl, nyní rychle odplavila malomyslnost.

„Oni něco najdou,“ pronesl Mercier stručně.

„Časem se určitě objeví vrak lodi a mrtvoly,“ poznamenal Brogan otevřeně „Žádná loď této velikosti nemůže zmizet úplně beze stop.“

„Dostala se už ta zpráva do médií?“ otázal se prezident.

„Byl jsem informován, že k jejímu zveřejnění došlo asi před hodinou,“ odpověděl Nichols.

Prezident složil ruce a pevně je stiskl. „V Kongresu se rozpoutá peklo, až se roznese, že jeden jeho člen se stal obětí teroristického

útohu. Nechci ani domyslet, jaká odvetná opatření budou senátoři požadovat.“

„Už samotný důvod senátorovy mise může vyvolat pěkný skandál, jestliže se to prosákne,“ upozorňoval Nichols.

„Je stejně podivné, že teroristi můžou klidně zavraždit mezinárodní politické vůdce a diplomaty, spolu s řadou nevinných obětí, a vyváznout z toho s pouhými několika lety vězení,“ zahloubal se prezident. „Když se ale my začneme chovat jako oni a vyrazíme po nich s kanóny v rukou, pak nás všichni označují jako naprosto nemorální, krvežíznivé mstitelé. Všechny noviny se na nás vrhnou a Kongres bude okamžitě požadovat podrobné vysvětlení.“

„Být správnými hochy někdy trochu bolí,“ přiznal Brogan. Jeho hlas začínal znít unaveně.

Nichols vstal a protáhl se. „Myslím, že nemusíme mít strach. Nic nebylo zapsáno ani zaznamenáno na magnetofonový pásek. A jedině muži v této místnosti vědí, proč jel senátor Pitt do Punta del Este na konferenci s prezidentem Hasanem.“

„Dale má pravdu,“ připustil Mercier. „Můžeme si vymyslet jakoukoliv výmluvu, proč tam jel.“

Prezident rozpojil ruce a unaveně si promnul oči. „George Pitt není ještě po smrti ani celý jeden den a my už přemýšlíme, jak bychom si kryli záda.“

„Ten problém je daleko méně významný ve srovnání s politickou tragédií, která čeká Egypt a Mexiko,“ upozornil Nichols. „S mrtvým Hasanem a De Lorenzem se Egypt vydá cestou Íránu a pro Západ bude definitivně ztracen. Pokud jde o Mexiko...“ Zaváhal. „Budeme mít ve svém těsném sousedství časovanou bombu.“

„Jaká opatření navrhuješ jako můj náčelník štábu a nejbližší poradce?“

V tom okamžiku Nichols cítil, jak mu žaludek svírá náhlá křeč a zrychluje se mu tep. Prezident, spolu s dvojicí zpravodajských poradců, se mu díval pevně do očí. Napadlo ho, jestli ten stres, který cítil ve střevech, pochází z toho, v jaké pozici se sám ocitl, nebo jestli je jeho příčinou pomyšlení na počínající katastrofu.

„Navrhuji, abychom počkali na důkaz, že *Lady Flamborough* a celé její osazenstvo leží opravdu na dně oceánu.“

„A co když se žádný takový důkaz neobjeví?“ zeptal se prezident. „Budeme čekat dál, dokud se Egypta a Mexika, zbavených jejich zákonných reprezentantů, nezmocní Topiltzin a Ahmad Jázid, ten párek šílených megalomanů? Co pak? Jaký způsob nám zbyde, abychom je zastavili v době, když už bude vlastně pozdě?“

„Kromě atentátů už nic jiného.“ Nichols si rukou nervózně masíroval bolavý žaludek. „Můžeme se jen připravit na nejhorší...“

„Což znamená...?“

„Odepíšeme Egypt,“ dopověděl Nichols vážně, „a provedeme invazi do Mexika.“

Uruguayské hlavní město Montevideo právě smáčel prudký déšť, když nevelké tryskové letadlo vyklouzlo z mraků a začalo se snášet na přistávací plochu. Brzy po dosednutí zamířilo na opačnou stranu od civilního terminálu a odrolovalo na pruh vyhrazený pro aerotaxi, směrem ke skupině hangárů, kolem nichž postávaly řady stúhaček. Před letadlem se objevil sedan Ford s vojenským označením a zavedl pilota k parkovacímu prostoru, vyhrazenému pro přilet velmi důležitých osob.

Plukovník Rojas stál v kanceláři jednoho hangáru a oknem bičovaným přívaly vody hleděl ven. Jak letadlo rolovalo blíž, rozeznával nápis NUMA, namalovaný na světle modrém trupu. Hluk motorů se ztišil a vzápětí z letadla vystoupili tři muži. Rychle nasedli do fordu, aby se dostali z té potopy venku. Auto je pak zavezlo do hangáru, kde na ně Rojas čekal.

Plukovník vyšel ze dveří kanceláře a díval se, jak je mladý poručík, jeho pobočník, přivádí přes rozlehlou betonovou plochu směrem k němu.

Nejmenší z trojice, s houštinou černých kudrnatých vlasů na hlavě a s hrudníkem podobným přídi bitevní lodi, si vykračoval se sebevědomým elánem. Jeho ruce a paže mohly stejně tak snadno patřit nějakému medvědovi. Oči se mu sice trochu kabonily, ale mezi rty se mu blýskaly bílé rovné zuby v trochu ironickém úsměvu.

Štíhlý muž s brýlemi v rohovinových obroučkách, s úzkými boky a útlými rameny připomínal spíše účetního, který přijel, aby zkontroloval účetní knihy společnosti. V ruce nesl kufřík a pod jednou paží měl dvě knihy. Na tváři mu rovněž pohrával úsměv, který se však zdál spíš uličnický než prostě veselý. Rojas si zařadil mezi příjemné chlapíky, se kterými je dobrá zábava, ale kteří jsou přitom odborně vysoce zdatní.

Vysoký muž, který celou skupinku uzavíral, měl černé vlnité vlasy a husté obočí. Obličej měl drsný a opálený. Vyzařovala z něho jakási lhostejnost, jako by se dokázal těšit z pobytu ve vězení zhruba stejně jako z dovolené na Tahiti. Rojas se však nenechal oklamat.

Toho muže totiž prozrazoval jeho pronikavý pohled. Zatímco první dva se při chůzi rozhlíželi kolem sebe po hangáru, třetí se mu upřeně díval do očí s intenzitou slunečních paprsků propalujících se přes dvojitou čočku.

Rojas udělal jeden krok kupředu a zasalutoval. „Vítejte v Uruguayi, pánové. Plukovník José Rojas, k vašim službám.“ Pak se obrátil na vysokého návštěvníka perfektní angličtinou, s jen nepatrnou stopou cockneyského přízvuku, který pochytil od Britů. „Těšil jsem se na setkání s vámi už od chvíle, kdy jsme spolu telefonovali, pane Pitte.“

Pitt vykročil z hloučku a potřásl Rojasovi rukou. „Díky, že jste si udělal čas a přišel nás přivítat.“ Obrátil se a představil nejprve muže v brýlích. „To je Rudi Gunn, a tenhle kriminální typ po mé pravici se jmenuje Al Giordino.“

Rojas lehce sklonil hlavu a bezmyšlenkovitě si poklepával důstojnickou hůlkou o perfektně vyžehlené kalhoty. „Budete muset omluvit lehce spartánské podmínky, ale od toho únosu zaplavila Uruguay armáda novinářů z celého světa jako nějaká morová rána. Pokládal jsem za příhodnější pohovořit si o celé události někde trochu stranou.“

„To je rozumný nápad,“ souhlasil Pitt.

„Nechtěli byste si po tom dlouhém letu nejdřív trochu odpočnout a navečeřet se v našem leteckém důstojnickém klubu?“

„Díky za pozvání, plukovníku,“ odpověděl Pitt poněkud strojeně, „ale jestli vám to nebude vadit, rádi bychom se dali hned do práce.“

„V tom případě prosím tudy. Seznámím vás s probíhající pátrací operací.“

V kanceláři Rojas nejprve představil kapitána Ignacia Florese, který měl za úkol koordinovat letecký a námořní průzkum. Pak třem Američanům pokynul, aby přistoupili k velkému stolu, který pokrývaly námořní mapy a družicové fotografie.

Ještě než zahájil instruktáž, Rojas pohlédl vážně na Pitta. „Je mi líto, že se váš otec nacházel jako jeden z cestujících na té lodi. Když jsme spolu hovořili telefonem, o tomhle příbuzenském vztahu jste se nezmínil.“

„Jste ale dobře informován,“ poznamenal Pitt.

„Každou hodinu jsem ve spojení s bezpečnostním poradcem vašeho prezidenta.“

„Jistě vás potěší, když vám povím, že lidé ze zpravodajské služby ve Washingtonu. kteří mě seznamovali se situací, velice vychvalovali vaše schopnosti.“

Rojasovo oficiální chování se náhle zhroutilo. Takový kompliment neočekával, začal proto roztávat. „Je mi líto, že pro vás nemám žádné povzbudivé zprávy. Od chvíle, kdy jste odstartovali ze Spojených států, se nic nového neobjevilo. Můžu vám jediné nabídnout skleničku naší uruguayské brandy.“

„To zní dobře,“ odpověděl bez zaváhání Giordino. „Zvláště za takového deštivého dne.“

Rojas kývl směrem ke svému pobočníkovi. „Poručíku, když budete tak laskav.“

Pak se naklonil nad stůl a seřadil několik černobílých satelitních snímků tak, že nakonec vytvořil mozaikovitý obraz mořské hladiny do vzdálenosti tří set kilometrů od pobřeží. „Předpokládám, že všichni znáte systém satelitního zobrazování?“

Rudi Gunn přikývl. „NUMA v současnosti realizuje tři satelitní oceánografické programy průzkumu mořských proudů, tišin, hladinového vzdušného proudění a ledovců.“

„Avšak žádný z těchto programů není zaměřen na oblast jižního Atlantiku,“ poznamenal Rojas. „Většina geografických pátrání se soustředí na sever.“

„Ano, máte naprosto pravdu.“ Gunn si posunul na nose brýle a zahleděl se na fotografie na stole. „Vidím, že jste použili satelit, který pátrá po pozemních zdrojích.“

„Ano, byl to Landsat.“

„A že jste k zobrazení lodí na moři použili výkonného grafického systému.“

„Měli jsme pořádný kus štěstí,“ pokračoval Rojas. „Polární oběžná dráha Landsatu vede nad mořem u Uruguaye pouze jednou za šestnáct dní. Takže tentokrát se tu družice objevila v pravý čas.“

„Primární použití družice Landsat tkví v provádění geologického průzkumu,“ vysvětloval Gunn. „Když satelit přelétá nad mořem,

bývají kamery obvykle vypnuté, aby se ušetřila energie. Jak se vám podařilo získat ty záběry?“

„Okamžitě poté, co bylo zahájeno pátrání,“ vysvětloval Rojas, „obrátili jsme se na meteorologickou sekci našeho ministerstva obrany kvůli předpovědi počasí pro naše hlídkové čluny a letadla. Jednoho z meteorologů napadlo podívat se na časový rozvrh družice Landsat a zjistil, že bude zakrátko přelétat nad prohledávanou oblastí. Poslal tedy naléhavou žádost vaší vládě, aby povolila zapnutí kamer. To se podařilo dokonce s jednohodinovým předstihem. Záběry byly pak vyslány a zachyceny přijímací stanicí v Buenos Aires.“

„Je možné, aby kamery na Landsatu zachytily cíl velikosti *Lady Flamborough*?“ chtěl vědět Giordino.

„Takové detaily, jaké jsou patrné na fotografiích s vysokým stupněm rozlišení ze satelitů ministerstva obrany, tu samozřejmě neuvidíme,“ odpověděl Pitt, „ale loď by měla být patrná alespoň jako stopa po píchnutí špendlíkem.“

„Popsal jste to dokonale,“ přidal se Rojas. „Podívejte se sami.“

Posunul mohutné zvětšovací sklo s vnitřním osvětlením nad jednu nevelkou oblast zachycenou ve fotografické mozaice. Pak ustoupil od stolu.

První se lupou díval Pitt. „Vidím dvě, ne, tři lodě.“

„Všechny tři jsme identifikovali.“

Rojas se otočil a kývl na kapitána Florese, který začal nahlas předčítat z listu papíru. Měl trochu potíže s angličtinou, takže vypadal jako žák vyvolaný k tabuli. „Největší loď je chilská nákladní loď na dopravu sypkých hmot jménem *Cabo Galegos*. Pluje s nákladem uhlí z Punta Arenas do Dakaru.“

„To je ta loď směřující k severu, zachycená na samém okraji fotografie?“ dotazoval se Pitt.

„Ano,“ odpověděl Flores. „To je *Cabo Gallegos*. Druhé plavidlo, na opačném okraji obrázku, směřuje na jih. Je to loď s mexickou registrací. Jde o kontejnerovou loď jménem *General Bravo*, která veze zásoby a vrtné zařízení do přístavu San Pablo.“

„Kde je San Pablo?“ otázal se Giordino.

„Je to malý přístav na jižním výběžku Argentiny,“ odpověděl Rojas. „Loni tam narazili na ropné ložisko.“

„To plavidlo mezi nimi o kousek blíží k pobřeží je *Lady Flambo-rough*.“ Flores vyslovil jméno zábavní lodi skoro slavnostně.

Objevil se Rojasův pobočník s láhví brandy a pěti skleničkami. Plukovník pozdvihl svůj pohár a pronesl „*Saludos*“.

„Na zdraví,“ odpověděli Američané.

Pitt si pořádně lokl, čímž, jak později přísahal, si spálil krční mandle, a pak se ještě na pár vteřin zahleděl na drobnou tečku na fotografii. Poté podal lupu Gunnovi. „Nedokážu určit, kterým směrem pluje.“

„Poté, co vyklouzla z Punta del Este, zamířila stálým kursem na jih.“

„Navázali jste spojení s těmi ostatními loděmi?“

Flores přikývl. „Ani jedna z nich ji neviděla.“

„V kolik hodin došlo k přeletu toho satelitu?“

„Přesně v 03.10.“

„Použili jste tedy infračervené záběry.“

„Ano.“

„Ten chlápek, kterého napadlo využít satelitu Landsat, by zasloužil medaili,“ pronesl Giordino, zatímco si prohlížel fotografie.

„Povýšení je už na cestě,“ usmál se Rojas.

Pitt pohlédl na plukovníka. „V kolik hodin odstartovala vaše letadla k pátrání ze vzduchu?“

„Stroje vyrazily za svítání. Analýzu záběrů ze satelitu jsme měli k dispozici kolem poledne. Teprve pak jsme mohli vypočítat rychlost a kurs *Lady Flamborough* a příslušně nasměrovat naše lodě a letadla.“

„Jediné, co však našli, bylo prázdné moře.“

„Správně.“

„Žádné trosky?“

Nyní promluvil kapitán Flores. „Jeden z našich hlídkových člunů narazil na nějaké zbytky.“

„Identifikoval je?“

„Několik z nich bylo vyzvednuto na palubu, prohlédnuto, ale pak brzy znovu vyhozeno. Zdálo se, že spíš než z luxusní jachty pocházejí z nějaké nákladní lodi.“

„Jaké to byly trosky?“

Flores otevřel příruční kufrík a vytáhl z něho tenkou složku. „Mám tu krátký seznam, který zapsal kapitán našeho pátracího člunu. Je tu uvedeno jedno polstrované křeslo, dvě obnošené záchranné vesty, přinejmenším patnáct let staré, se čitelným návodem k použití napsaným ve španělštině, několik neoznačených dřevěných beden, matrace z kójí, krabice na potraviny, troje noviny – jedny z Veracruzu v Mexiku a dvojce z Recife v Brazílii...“

„Z kterého dne byly?“ přerušil ho Pitt.

Flores chvíli tázavě hleděl na Pitta a pak odvrátil zrak. „To kapitán neuvádí.“

„Toto přehlédnutí bude napraveno,“ pronesl stroze Rojas, který okamžitě pochopil, kam Pitt svým dotazem míří.

„Jestli není už pozdě,“ dodal stísněně Flores. „Musíte chápat, plukovníku, že ty zbytky vypadaly spíš jako odpad než jako trosky z nějaké lodi.“

„Bylo by možné určit zeměpisnou polohu těch lodí na satelitních fotografiích?“ otázal se Pitt.

Flores přikývl a začal zakreslovat polohu lodí do námořní mapy.

„Ještě brandy, pánové?“ nabídl Rojas.

„Je pěkně silná,“ pronesl Gunn a nastavil svou sklenici poručíkovi. „Zdá se mi že v ní cítím lehkou vůni kávy.“

Rojas se usmál. „Vidím, že jste fajnšmekr, pane Gunne. Máte pravdu. Můj strýc tuhle brandy destiluje na své kávovníkové plantáži.“

„Na mě je trochu moc sladká,“ ozval se Giordino. „Chutí mi trochu připomíná lékořici.“

„Obsahuje také anýz.“ Rojas se obrátil na Pitta. „A co vy, pane Pitte? Jak chutná vám?“

Pitt pozvedl skleničku a prohlédl si její obsah ve světle. „Řekl bych, že je to asi stoprocentní alkohol.“

Severoameričané nikdy nepřestávali Rojase udivovat. Jednu chvíli se dokázali bavit čistě obchodně, aby v příštím momentě byli samá legrace. Často se divil, jak jen dokázali vybudovat takovou supervelmoc.

Pak se Pitt rozesmál svým typickým nakažlivým smíchem. „Dělám si jen legraci. Povězte svému strýci, že jestli začne někdy vyváž-

žet tohle pití do Spojených států, budu první mezi zájemci o jeho distribuci.“

Flores odložil kružítko a zaťukal na tužkou namalovaný čtverec na mapě. „Tady se nacházeli včera ráno v 03.10.“

Všichni se nahrnuli ke stolu a sklonili se nad mapou.

„Je vidět, že všechny tři lodě pluly sbíhajícími se kursy,“ poznamenal Gunn. Vytáhl z kapsy malou kalkulačku a začal mačkat různé knoflíky. „Kdybych měl udělat hrubý odhad rychlostí – *Lady Flamborough* třicet uzlů, *Cabo Gallegos* osmnáct a *General Bravo* asi dvacet dva uzlů...“ Hlas se mu vytratil do ztracena, zatímco si dělal nějaké poznámky na okraj mapy. Za chvíli se narovnal a poklepal tužkou na napsaná čísla. „Není divu, že je ta chilská nákladní loď neviděla. Překřížila kurs *Lady Flamborough* dobrých čtyřiašedesát kilometrů před její přídíl východně.“

Pitt se zamyšleně zadíval na čáry na mapě. „Ta mexická kontejnerová loď vypadá, že se s *Lady Flamborough* minula jen o nějaké tři nebo čtyři kilometry.“

„To není nic divného,“ poznamenal Rojas, „když uvážíte, že zábavní loď plula bez světla.“

Pitt pohlédl na Florese. „Nevíte, kapitáne, jaká fáze měsíce právě je?“

„Jistě, jsme v polovině mezi novým měsícem a jeho první čtvrtí. Svití z něho tedy jen srpek.“

Giordino zavrtěl hlavou. „Sotva dost světla na to, aby hlídka na můstku zahlédla, když se zrovna pozorně nedívala ve správném směru.“

„Předpokládám, že pátrání jste zahájili od tohoto místa,“ řekl Pitt.

Flores přikývl. „Ano, letadla pátrala v pásu dvě stě mil na východ, jih i sever od tohoto bodu.“

„A nenašla jedinou stopu.“

„Jenom kontejnerovou loď a nákladní loď na přepravu sypkých hmot.“

„*Lady Flamborough* se ale mohla třeba obrátit zpátky a pak uhnout buď na sever, nebo na jih,“ navrhoval Gunn.

„Na to jsme také mysleli,“ ujistil ho Flores. „Letadla opakovaně kontrolovala všechny západní přístupy k pobřeží, když létala tankovat a vracela se zase zpátky nad moře.“

„Zvážíme-li všechna fakta,“ pronesl Gunn zlověstně, „pak se musíme obávat, že jediný směr, kudy se *Lady Flamborough* mohla vydat, je dolů pod hladinu.“

„Zakresli její poslední polohu, Rudi, a spočítej, kam mohla doplout do doby, než začalo letecké pátrání.“

Rojas se zájmem pohlédl na Pitta. „Můžu se zeptat, co hodláte podnikat? Jakékoliv další hledání se zdá docela zbytečné. Celou oblast jejího zmizení jsme přece důkladně pročesali.“

Pitt vypadal, že se dívá skrz Rojase, jako by byl průhledný. „Jak bylo právě řečeno: ‚Jediný směr, kudy se mohla ta loď vydat, je dolů.‘ A přesně tam se podíváme.“

„Jak vám můžu pomoci?“

„*Sunder*, loď agentury NUMA na průzkum mořských hlubin, by měl dorazit na místo někdy dnes večer. Byli bychom vám vděční, kdybyste nám mohl poskytnout helikoptéru, která by nás na loď dopravila.“

Rojas kývl. „Zařídím, aby na vás čekala.“ Pak dodal: „Uvědomujete si, doufám, že budete pátrat po jedné speciální rybě v deseti tisících čtverečních kilometrech moře? Mohli byste na tom strávit třeba i celý život.“

„Kdepak,“ ujistil ho Pitt sebevědomě. „Maximálně dvacet hodin.“

Rojas byl pragmatický člověk. Takovéto přání otcem myšlenky mu bylo cizí. Pohlédl na Giordina a Gunna v očekávání, že v jejich očích uvidí stejnou pochybnost, jakou sám pociťoval. Namísto toho však spatřil pouze naprostý souhlas.

„Vy takovému neskutečnému časovému rozvrhu ale určitě nevěříte, že ne?“ pronesl nejistě.

Giordino pozvedl ruku a nenuceně si začal prohlížet nehty. „Jestli můžu soudit podle minulých zkušeností,“ odpověděl klidně, „tak Dirk tu dobu zbytečně nadsazuje.“

Přesně čtrnáct hodin a čtyřicet dvě minuty poté, co je uruguayský vrtulník vysadil na přistávací palubě *Sounderu*, našli v hloubce 1 020 metrů lodní vrak, velikostí odpovídající *Lady Flamborough*.

Na posledním traversu nad plochým dnem kontinentální mělčiny se objevil hledaný cíl jako nevelká tmavá skvrna. Když se k ní *Sounder* přiblížil, obsluha sonaru zmenšila dosah přístroje natolik, že neurčitý stín na sebe vzal ostřejší kontury.

Sounder neměl na palubě zobrazovací zařízení za pět miliónů dolarů, jaké používali Pitt s Giordinem na lodi *Polar Explorer*. Na senzorech, vlečených za plavidlem, nebyly žádné barevné videokamery. Tato průzkumná loď byla totiž určena pouze k jednoduchému mapování rozsáhlých oblastí mořského dna. Její elektronické vybavení bylo proto uzpůsobeno spíše záběru ve velkém měřítku než detailnímu posuzování potopených objektů.

„Má to odpovídající tvar,“ pronesl Gunn. „I když obraz je dost neurčitý. Může to být jenom moje představivost, ale zdá se mi, že na záďové nástavbě stojí dozadu skloněný komín. Boky vypadají dost vysoké a rovné. Sedí skoro zpřímá na kýlu s náklonem menším než deset stupňů.“

Giordino se držel zpátky. „Abychom ji mohli opravdu pozitivně identifikovat, musíme na ni dostat kamery.“

Pitt neříkal nic. Upřeně sledoval obraz na sonaru ještě dlouho potom, co cíl zmizel za záďí *Sounderu*. Právě mizela i poslední naděje, že nalezne svého otce naživu. Připadal si, že se dívá na rakev, na jejíž víko dopadá hlína.

„Dobrá práce, kamaráde,“ oslovil ho Giordino. „Zavedl jsi nás přímo na správné místo.“

„Jak jsi věděl, kde hledat?“ otázal se Frank Stewart, kapitán *Sounderu*.

„Vsadil jsem na to, že *Lady Flamborough* nezměnila kurs poté, co minula loď *General Bravo*“ vysvětloval Pitt. „A jelikož ji pátrající letadlo neobjevilo zevně od trasy *Cabo Gallegose*, rozhodl jsem

se, že nejlepší bude soustředit hledání na linii prodlouženou k východu od poslední Landsatem určené polohy.“

„Krátko řečeno, pátrali jsme v poměrně úzkém koridoru mezi kursy lodí *General Bravo* a *Cabo Gallegos*,“ shrnul Giordino.

„Asi tak,“ souhlasil Pitt.

Gunn na něj pohlédl. „Je mi líto, že to není důvod k oslavě.“

„Chcete poslat dolů dálkově řízenou ponorku?“ otázal se Stewart.

„Můžeme ušetřit čas, když přeskočíme fázi průzkumu dálkově ovládanými kamerami a přejdeme přímo k ponorce s lidskou posádkou. Možnost použití jejího manipulačního ramene se může navíc ukázat jako docela užitečná, kdybychom potřebovali něco z vraku vyzvednout.“

„Posádka připraví *Deep Rover* k ponoření během půl hodiny,“ slíbil Stewart. „Hodláš ji sám řídit?“

Pitt přikývl. „Vezmu ji dolů.“

„V tisíci metrech budeš právě tak na hranici maximální hloubky ponoření.“

„Bez obav,“ ozval se Rudi Gunn. „*Deep Rover* má i v té hloubce stále ještě faktor bezpečnosti čtyři ku jedné.“

„Já bych se spíš vydal do Niagarských vodopádů ve volkswagenu, než abych se pustil do takové hloubky v bublině z plastické hmoty,“ přiznal se kapitán.

Stewart, se štíhlými rameny a dlouhými ulízanými vlasy barvy dohněda připálených toastů, vypadal jako majitel obchodu s potravinami a skautský vedoucí z malého města. Byl zkušeným námořníkem, uměl dobře plavat, ale k hlubinám měl nedůvěru a učit se potápět odmítal. V rámci dobrých vztahů se zákazníkem byl vždy ochoten vyhovět požadavkům i vrtochům vědců, které se týkaly jejich oceánografických projektů. Řízení lodi však bylo pouze jeho doménou a kterýkoliv akademik, jenž se pokusil hrát si před jeho posádkou na kapitána Johna Silvera, byl okamžitě uzemněn.

„Ta bublina z plastu,“ poznamenal Pitt, „je akrylová koule se stěnou dvanáct centimetrů tlustou.“

„No, já stejně radši zůstanu na palubě vyhřívat se spokojeně na sluníčku a klidně zamávám na rozloučenou každému, kdo se v to-

mhle vynálezu pustí do potápění,“ mumlal si pro sebe Stewart, když vycházel ze dveří.

„Mám ho moc rád,“ pronesl Giordino rozladěně. „I když mu úplně schází společenský takt, mám ho pořád rád.“

„Vy dva máte něco společného,“ pronesl Pitt se zašklebením.

Gunn zastavil obrázek vraku na sonarovém videozáznamu a pozorně se na něj zadíval. Posunul si brýle na čelo a znovu zaostřil pohled. „Trup vypadá neporušený. Žádné trhliny. Proč se ksakru potopila?“

„A navíc,“ přemítal Giordino, „proč po ní nezůstaly žádné trosky na hladině?“

Pitt se rovněž zadíval na poněkud rozmazaný obraz. „Pamatujete se na *Kyklopa*? Ten se také ztratil úplně beze stopy.“

„Jak bychom na něj mohli zapomenout?“ zasténal Giordino. „Stále ještě máme po něm jizvy.“

Gunn k němu vzhlédl. „Poctivě řečeno, nemůžeš dost dobře srovnávat uboze naloženou loď ze začátku století s moderní výletní lodí, která má tisíce různých bezpečnostních zařízení.“

„Tahle se ale nepotopila kvůli bouři,“ řekl Pitt.

„Třeba nějaká obrovská vlna?“

„Nebo ji o dno připravilo nějaké tornádo,“ dodal Giordino.

„To se brzo dozvíme,“ pronesl Pitt potichu. „Za dvě hodiny budeme na její palubě.“

Vzhled *Deep Roveru* napovídal, že by se spíše vyjímal na vesmírné oběžné dráze než v hloubi oceánu. Měl tvar, jaký by se mohl líbit možná tak Mart'anům. Koule o průměru 240 centimetrů byla rozdělena velikou obručí tvaru O a spočívala na hranatých pouzdrech, v nichž byly umístěny stodvacetivoltové baterie. Všechna podivná příslušenství byla připevněna na zadní stěně – turbíny, motory, kyslíkové láhve, kanystry s náplní na pohlcování oxidu uhličitého, přístávací zařízení, kamery, pátrací sonarová jednotka. Z přední strany plavidla vystupovalo jedině manipulační zařízení, které však bylo natolik složité, že každý pořádný robot by při pohledu na ně zezelenal závistí. Poněkud zjednodušeně řečeno to byly dvě mechanické paže a ruce schopné udělat vše, co umějí ruce lidské, a dokon-

ce i něco navíc. Senzorická zpětná kontrola umožňovala ovládat pohyby s přesností na tisícinu centimetru, zatímco zpětná kontrola síly dovolovala stejně tak uchopit hrníček s podšálkem jako zvednout těžká litinová kamna.

Pitt s Giordinem trpělivě obcházel Deep Rover, zatímco dva inženýři dokončovali poslední kontrolu ponorky. Ta seděla v jakési kolébce v prostorné komoře, které se všeobecně říkalo „měsíční základna“. Platforma, na které byla kolébka připevněna, byla součástí trupu *Sunderu* a mohla být ponořena až sedm metrů pod hladinu.

Konečně jeden z techniků kývl. „Jakmile budete připraveni, můžete vyrazit.“

Pitt poplácal Giordina po zádech. „Až po tobě.“

„Oukej, postarám se o manipulační ramena a o kamery,“ pronesl lehkým tónem. „Řídit budeš ty. Jenom si dej pozor na dopravní špičku.“

„Pověz mu,“ zavolal na něj Stewart z nevelkého balkonu v horní části komory, „že jestli s ní v pořádku přijedete zpátky, dostane ode mě hodně velikou pusu.“

„Já taky?“ vyzvídal Giordino ve stejně lehkém tónu.

„Ty taky.“

„Budu si před tím moct vyndat falešné zuby?“

„Vyndej si, co chceš.“

„Tomuhle říkáš povzbuzení na cestu?“ otázal se Pitt suše. Ve skutečnosti byl Stewartovi vděčný, že se snaží odpoutat jeho myšlenky od toho, co je tam dole třeba čekat. „To radši vyrazím rovnou k Africe, než abych se vracel zpátky.“

„Na to bys potřeboval extra náklad kyslíku,“ odpověděl Stewart.

V tu chvíli do komory vkrácel Gunn, který o předchozí přátelské konverzaci nevěděl. Na uších měl sluchátka a u nohy se mu houpal kabel.

Pokusil se předat poslední instrukce naprosto neutrálním způsobem, ale do hlasu se mu vtíral soucit. „Budu monitorovat váš rádiový signál. Jakmile uvidíte dno, pomalu se otočte o celých 360 stupňů, dokud váš sonar nezachytí vrak. Pak mi udejte náměr. Očekávám, že mě budete informovat o každém svém kroku.“

Pitt potřásl Gunnovi rukou. „Zůstaneme ve spojení.“

Gunn se na svého starého přítele podíval trochu rozpačitě. „Jseš si jistý, že bys radši nezůstal tady nahoře a dolů nechal jít mě?“

„Musím to vidět na vlastní oči.“

„Hodně štěstí,“ zamumlal Gunn a pak se rychle odvrátil a začal šplhat po žebříku ven z měsíční základny.

Pitt s Giordinem se usadili vedle sebe do křesel podobných sedadlům v letadle. Technici pak přiklopili horní polovinu sférického tělesa a pomocí spon ji vodotěsně připevnili ke kruhové obruči.

Giordino podle seznamu zahájil sérii kontrol před potopením. „Proud?“

„Zapnuto,“ potvrdil Pitt.

„Rádio?“

„Slyšíš nás, Rudi?“

„Hlasitě a jasně,“ odpověděl Gunn.

„Kyslík?“

„Dvacet jedno a půl procenta.“

Když skončili, Giordino pronesl: „My jsme připraveni, *Soundere*.“

„Máte povolení k odplutí, *Deep Rovere*,“ odpověděl Stewart. „Přivezte k večeři nějakého humra.“

Když se základna s ponorkou začala pomalu ponořovat, stáli vedle ní dva technici v potápěčském obleku. Kolem stoupala voda, až po chvíli zaplavila celé okolí koule. Pitt vzhledl k chvějícím se světlům měsíční základny a uviděl, jak se přes zábradlí balkonu naklánějí mávajících postavy. Na ponoření se přišli podívat všichni oceánografové i členové posádky. Nyní se shlukli kolem Gunna a snažili se zaslechnout rádiové zprávy z nitra ponorky. Pitt si připadal jako ryba vystavená v akváriu.

Když se konečně úplně ponořili, přiblížili se k ponorce potápěči a uvolnili ji z kolébky. Jeden z nich pozvedl ruku a dal znamení „Oukej“. Pitt se usmál, odpověděl vztyčeným palcem a ukázal před sebe.

Pomocí držadel na koncích každého opěradla se dalo pohybovat s manipulačními rameny, zatímco samotná opěradla křesel ovládala čtyři turbíny. Pitt řídil *Deep Rover* stejným způsobem, jakým se létá s helikoptérou. Po mírném stisknutí loktů se ponorka vznesla ze své-

ho podstavce. Pak trochu zatlačil paže kupředu a horizontální turbíny začaly stroj pohánět vpřed.

Pitt se vzdálil asi na třicet metrů od ponorné základny a pak zastavil, aby se zorientoval podle kompasu. Poté zapnul vertikální turbíny a zahájil sestup.

Deep Rover se propadal bezednou prázdnotou neustále hloub a hloub a nad ním se uzavírala stále tmavší voda. Zářivá modrozelená barva těsně pod hladinou se brzy změnila na světle šedou. Proti ponorce se náhle objevil lehce se pohybující asi metr dlouhý modrý žralok. Jednou obeplul to cizí neznámé stvoření, ale jelikož na něm nenašel nic lákavého, brzy opět pokračoval dál ve své osamělé pouti tekutým oparem.

Oba muži necítili žádný pohyb. Jediným zvukem bylo tiché praskání rádia a pípání naváděcího zařízení. Okolní voda se změnila v černou záclonu, která začínala okamžitě za dosahem jejich reflektorů.

„Míjíme hloubku čtyři sta metrů,“ ozval se Pitt stejně chladnokrevně jako pilot ohlašující výšku letadla.

„Čtyři sta metrů,“ opakoval Gunn.

Normálně by se touto dobou uvnitř ponorky ozývaly různé vtípky a jedovatosti, kterými by si krátili čas, ale tentokrát byli Pitt s Giordinem nezvykle potichu. Během celého sestupu nebyla jejich konverzace ani jednou delší než pouhých pár slov.

„Tohle je opravdová kráska,“ pronesl Giordino a ukázal před sebe.

Pitt zahlédl to stvoření ve stejnou chvíli. Už na pohled to byl jeden z nejodpornějších obyvatel hlubin. Dlouhé, úhořovité tělo, jehož obrysy jemně fosforeskovaly, jako by byly obtaženy neonovou trubicí. Měl ztuhlé, zející čelisti, které nebyly nikdy úplně dovřené, protože mezi nimi čnely dlouhé ostré zuby, uzpůsobené spíše k zachycení oběti než k přežvykávání. Viditelné jedno oko se zle blýskalo, zatímco z vousů na bradě té přišerce visela světélkující trubička, lákající další živou potravu.

Jak by se ti líbilo strčit té potvoře ruku mezi čelisti?“ otázal se Pitt.

Než mohl Giordino odpovědět, vmísil se do jejich rozhovoru Gunn. „Jeden z vědců tady chce vědět, co vidíte.“

„Dračí rybu,“ odpověděl Pitt.

„Chtěl by určitě její popis,“ poznamenal Giordino.

„Tak mu pověz, že mu ji po návratu namalujeme,“ zabručel Pitt.

„Vyřídím.“

„Jsme právě osm set metrů hluboko,“ hlásil Pitt.

„Dejte si pozor, ať nenarazíte do dna,“ varoval ho Gunn.

„Budeme mít oči na stopkách. Ani jeden z nás by si nepřál cestovat jenom jedním směrem.“

„Nikdy neškodí, když má člověk za zády škarohlídkého št'oura-la. Jak jste na tom s kyslíkem?“

„Bezva.“

„Už byste se měli blížit k cíli.“

Pitt jemným dotekem opěradla zpomalil klesání *Deep Roveru*. Giordino nyní upřeně upíral oči směrem ke dnu a pátral po případném skalisku. Pitt by mohl přísahat, že v průběhu posledních osmi minut, než se skutečně objevilo v dohledu dno, jeho přítel ani jednou nemrkl.

„Jsme dole,“ oznámil Giordino. „Hloubka jeden tisíc patnáct metrů.“

Pitt zapnul vertikální turbíny, takže ponorka se vznášela asi tři metry nad šedivým sedimentem. Díky tlaku vody se během sestupu váha ponorky zvýšila.

Pitt tedy otevřel jeden ventil vyrovnávací nádrže a pečlivě pozoroval ručičku tlakoměru. Vpusťl do tanku právě tolik vzduchu, aby dosáhl neutrálního vztlaku.

„Vydáváme se na průzkum,“ oznámil Gunnovi.

„Ten vrak by měl být od vás přibližně na sto deseti stupních,“ zapraskal v reproduktoru Gunnův hlas.

„Rozumím, slyšíme tě,“ potvrdil Pitt. „Máme na sonaru nějaký kontakt ve vzdálenosti asi dvou set metrů na kursu sto dvanáct stupňů.“

„Slyším, *Deep Rovere*.“

Pitt se obrátil k Giordinovi. „Tak, pojďme se podívat, co uvidíme.“

Přidal plyn horizontálním turbínám a širokým obloukem provedl obrat. Očima pečlivě sledoval holé dno, které se prostíralo před nimi, zatímco Giordino mu hlásil změny kursu podle kompasu.

„Zahni pár čárek doleva. To je moc. Oukej, teď je to správně, drž se rovně.“

V Pittových očích nebyl patrný sebemenší záchvív emocí. Celý obličej měl podivuhodně klidný. Přesto se stále více obával, co je zanedlouho čeká.

Vybavila se mu strašidelná historka o potápěči, jenž prováděl záchranné práce na přívozu, který se potopil po srážce s jiným plavidlem. Potápěč pracoval na vraku v třicetimetrové hloubce, když náhle ucítil poklepání na rameno. Prudce se otočil – a proti němu se vznášelo tělo půvabné dívky, která na něj upírala své nevidomé oči a jednou vztaženou rukou se ho dotýkala, jako by toužila po kontaktu s živým člověkem. Potápěče pak celá léta pronásledovala noční můra.

Pitt už v minulosti viděl mrtvá těla, ať už zmrzlá, jako třeba u posádky lodi *Serápis*, nebo odulá a groteskně změněná, jako v případě posádky prezidentské jachty *Eagel*, či konečně rozložená a částečně rozpadlá, jako v letadle potopeném nedaleko Islandu nebo v jezeře ve Skalistých horách. Všechny si je mohl kdykoliv docela živě vybavit, jakmile zavřel oči.

Upřímně doufal, že svého otce jako plovoucí mrtvolu neuvidí. Na okamžik stíkl oči a málem narazil s Deep Roverem do dna. Pitt si z duše přál zachovat si senátora v paměti jako živého člověka plného energie – a ne jako nějakého ducha plovoucího v moři či jako nepřírozně ztuhlou mrtvolu v rakvi.

„Nějaký objekt v usazenině na dně napravo od nás,“ vyrušil ho z morbidních myšlenek Giordino.

Pitt se naklonil kupředu. „To je dvousetlitrový sud. Tamhle vlevo jsou tři další.“

„Je jich tu všude kolem plno.“

„Nevidíš na nich nějaké označení?“

„Ne, jenom jakési nápisy ve španělštině. Nejspíš údaje o jejich váze a objemu.“

„Přiblížím se trochu k tomu barelu před námi. Zdá se, že z něho pořád ještě něco uniká.“

Pitt přiblížil jejich plovoucí kouli na několik centimetrů k potopenému sudu. Světla ukázala, že z otvoru vytéká tmavá kapalina.

„Není to olej?“ dohadoval se Giordino.

Pitt zavrtěl hlavou. „Je to moc rezaté. Ne, počkej, červené. Bože můj, je to červená olejová barva.“

„Vedle barelu leží nějaký další válec.“

„Co myslíš, že to je?“

„Řekl bych, že je to velký balík igelitu.“

„Myslím, že máš pravdu.“

„Nebylo by špatné, kdybychom to přivezli na *Sunder* a tam to prozkoumali. Zůstaň v téhle poloze. Chytím to manipulačním ramenem.“ Pitt beze slova přikývl a postavil *Deep Rover* v mírném proudu tak, že se proti dnu nepohyboval. Giordino uchopil kontrolní držadla a mechanickými rameny zachytil roli igelitu podobně, jako člověk oběma ohnutými pažemi objímá přítele. Pak pohnul mechanickými rukama na konci paží a podebral jimi spodní konec role.

„Držím,“ oznámil. „Zvedni nás trochu, abychom to odtrhli ode dna.“

Pitt uposlechl a *Deep Rover* se pomalu vznesl, roli igelitu s sebou. Okamžitě se ze dna zvedl i oblak zvířeného sedimentu, takže na chvíli nebylo nic vidět. Pitt tedy popojel kousek kupředu, až se ocitli znovu v čisté vodě.

„Měli bychom pokračovat,“ poznamenal Giordino. „Sonar ukazuje mohutný cíl před námi a trochu doprava.“

„Podle nás jste prakticky v jeho těsné blízkosti,“ ozval se Gunn.

Jako duch z temnělého zrcadla se z přítomí před nimi vynořila loď. Díky vodnímu prostředí se zdála ještě větší, než ve skutečnosti byla, takže představovala ohromující podívanou.

„Máme vizuální kontakt,“ ohlásil Giordino.

Pitt zpomalil *Deep Rover* natolik, že se asi sedm metrů před trupem vraku docela zastavil. Pak s ponorkou manévroval podél přední jeřábové paluby.

„Co to ksakru...“ Pitt se náhle odmlčel. Teprve za chvíli pokračoval: „Rudi, jakou barvu měla *Lady Flamborough*?“

„Počkej moment.“ Ani ne za deset vteřin se Gunn znovu ozval. „Měla světle modrý trup i nástavbu.“

„Tahle loď má červený trup a bílou nástavbu.“

Gunn neodpověděl okamžitě. Když se ozval, hlas měl chladný a unavený. „Je mi moc líto, Dirku. Musí to být vrak nějaké lodi ze druhé světové války, potopené ponorkou.“

„To není možné,“ zamumlal v odpověď Giordino. „Tenhle vrak je nový. Nemá na sobě ani stopu rzi. Vidím dokonce, jak z něj uniká olej a vzduchové bubliny. Tady dole nemůže být déle než takový týden.“

„Vyloučeno,“ ozval se v rádiu Stewart. „Jediné plavidlo, které v této oblasti Atlantiku za posledních šest měsíců zmizelo, je ta vaše zábavní loď.“

„Tohle žádná zábavní loď není,“ odsekl Giordino.

„Počkejte moment,“ ozval se Pitt. „Objedu její zád’ a podíváme se, jestli ji nebudem moct identifikovat.“

Provedl s *Deep Roverem* ostrý obrat a proklouzl kolem lodního boku. Když dorazili k zádi, zatočil s ponorkou a zastavil ji. Zůstali teď bez hnutí viset pouhý metr od jména namalovaného v orámovaném obdélníku.

„Och, můj bože,“ zašeptal Giordino nevěřícně. „Naletěli jsme.“

Pitt však rozhodně ani v nejmenším ohromeně nevypadal. Šklebil se jako blázen. Celá hádanka sice zdaleka nebyla ještě rozluštěná, ale ty nejdůležitější kousky začaly do sebe zapadat. Bílými plastickými písmeny na červených ocelových plátech na zádi nebylo napsáno *Lady Flamborough*. Nápis hlásal úplně jiné jméno – *Generál Bravo*.

Ze vzdálenosti čtyř set metrů by *Lady Flamborough* nepoznali ani její návrháři a konstruktéři. Byl pozměněn tvar jejího komínu a každý čtvereční centimetr jejího povrchu byl přetřen. Pro lepší dojem byl celý trup navíc potřísněn umělou rzí.

Její kdysi krásná nástavba, široká okna luxusních kajut i promenádní paluba byly nyní zakryty velikými dřevotřískovými deskami, jež byly sestaveny tak, aby připomínaly kontejnery.

Tam, kde nebylo možné dostatečně zamaskovat moderně zakřivené tvary lodního můstku, byly připevněny hranaté dřevěné konstrukce potažené plachtovinou s namalovanými falešnými lodními průlezy a okénky.

Ještě než za zádi lodi zmizela světla Punta del Este, byl každý člen posádky i každý cestující začleněn do jedné z pracovních čet. Ammarovi ozbrojení únosci je pak poháněli k práci až do vyčerpání. Lodní důstojníci, profesionální baviči, stevardi, kuchaři, číšníci i obyčejní členové posádky – ti všichni celou noc stloukali dohromady falešné kontejnery.

Ušetřena nebyla žádná z prominentních osob. Takže senátor Pitt, Hala Kamilová, prezidenti Hasan a De Lorenzo, s nimi i členové jejich kabinetu a pomocníci, ti všichni byli přinuceni pracovat jako tesaři a malíři.

Ve chvíli, kdy se výletní loď setkala s *Generalem Bravem*, falešné kontejnery byly již na místě a obě lodě se nyní jak konstrukcí, tak i barvou dosti značně podobaly.

Svou viditelnou částí od vodorysky nahoru připomínala nově maskovaná *Lady Flamborough* opravdu kontejnerovou nákladní loď. Pohled z letadla by sice odhalil určité rozdíly, avšak při prohlídce z moře by bylo k odhalení pravé identity třeba pohledu z opravdu značné blízkosti. Kapitán Juan Machado a osmnáct členů posádky z *Generalu Brava* přestoupili na *Lady Flamborough*. Předtím však otevřeli všechny kohouty ve dně i nakládací otvory a odpálili několik strategicky umístěných náloží v trupu. Po sérii tlumených explozí loď jen s nepatrnými bublavými protesty sklouzla pod hladinu.

V době, kdy ranní slunce začalo rozjasňovat východní oblohu, mířila již masovaná *Lady Flamborough* k jihu kursem, kterým před nedávném plul *General Bravo*. Když však loď dosáhla úrovně města San Pablo, zanechala tento argentinský přístav po pravoboku a pokračovala dále na jih.

Zdálo se, že Ammarův důmyslný plán funguje. Uplynuly již tři dny a celý svět stále věřil, že *Lady Flamborough* leží i se svými významnými pasažéry kdesi na mořském dně.

Ammar nyní seděl u mapového stolku a zaznamenával poslední polohu lodi. Pak narýsoval přímku do cílového bodu, který označil křížkem. S blazeovanou samolibostí odložil tužku a zapálil si dlouhou cigaretu značky Dunhill. Vyfoukl kouř, který se vznášel nad stolem jako závoj mlhy nad mělčinami.

Počítal, že bude potřebovat ještě šestnáct hodin. Posledních šestnáct hodin plavby bez pronásledování a loď bude bezpečně schovaná, bez nejmenší naděje na objevení.

Do mapovny vstoupil z můstku kapitán Machado s malým tácem v ruce. „Nemáte chuť na šálek čaje a rohlík?“ otázal se ho plynou angličtinou.

„Díky, kapitáne. Když na to teď myslím, tak jsem vlastně od našeho odjezdu z Punta del Este ještě nejedl.“

Machado položil táč na stůl a z konvice nalil čaj. „Vím, že jste si od našeho příchodu na palubu neodpočinul.“

„Ještě je toho moc co dělat.“

„Možná bychom měli začít formálním představením.“

„Já vím, kdo jste, nebo přinejmenším jaké jméno používáte,“ pronesl Ammar lhostejně. „A nějaké sáhodlouhé životopisy mě nezajímají.“

„Tak to tedy je?“

„Ano.“

„Nevadilo by vám seznámit mě s vašimi plány?“ zeptal se Machado. „Kromě toho, že máme přestoupit na vaši palubu poté, co potopíme *General Brava*, nic jiného nevím. Moc rád bych slyšel o dalším plánovaném postupu, zejména o tom, jak naše společná posádka hodlá opustit loď a vyhnout se zatčení mezinárodními vojenskými silami.“

„Je mi líto, ale měl jsem toho moc na práci, než abych vás mohl o tom všem informovat.“

„Teď by tedy na to mohla být vhodná doba,“ nevzdával se Machado.

Jak bylo jeho zvykem, Ammar se nenechal vyrušit. Dál chladnokrevně usrkával a pod maskou ukusoval rohlík. Zareagoval, teprve když dojedl. Pohlédl lhostejně přes stůl na Machada.

„Zatím nehodlám tuto loď opustit,“ pronesl vyrovnaným hlasem. „Od svého i vašeho vůdce jsem dostal instrukce získat čas a odložit zničení *Lady Flamborough* do té doby, než budou oba schopni zhodnotit situaci a využít ji maximálně ve svůj prospěch.“

Machado se postupně uklidnil. Hleděl do chladných tmavých očí Egyptřana, částečně skrytých za maskou, a stále více se ujišťoval, že jedná s mužem, který má všechno pevně pod kontrolou. „Potom je to pro mě naprosto v pořádku.“ Pozvedl konvici. Ještě trochu čaje?“

Ammar nastavil šálek. „Co děláte, když zrovna nepotápíte loď?“

„Mojí specializací jsou politické atentáty,“ pronesl Machado konverzačním tónem. „Stejně jako vaší, Sulejmane Azízi Ammare.“

Machado sice nemohl přes masku vidět, jak se Ammarovi v obličejí objevilo nepatrné zamračení, ale věděl najisto, že tam je.

„Poslali vás, abyste mě zabil?“ otázal se Ammar a nenuceně odklepl popel z cigarety, zatímco na Machada namířil nevelkou automatickou pistolí, která se mu jako zázrakem náhle objevila v dlani.

Machado se usmál a zkřížil paže na prsou tak, aby mu bylo stále vidět na ruce. „Uklidněte se. Mám naopak rozkaz, abych s vámi co nejvíce spolupracoval.“

Ammar schoval zbraň do podpažního pouzdra pod pravým rukávem. „Jak to, že mě znáte?“

„Naši vůdci sdílejí mezi sebou pár tajemství.“

Zatracený Jázid, hněvivě si pomyslel Ammar. Jázid ho vlastně prodal, když vyzradil jeho totožnost. Machadovou lži se nenechal obelstít ani na okamžik. Jakmile jednou bude prezident Hasan uklizený z cesty, toto vtělení Mohameda nebude mít pro najatého vraha už další uplatnění. Ammar proto nehodlal tomu mexickému pistolníkovi vykládat o svých plánech na únik. Jasně si uvědomoval, že jeho

protějšek nemá na vybranou, musí se s ním spojit za účelem účinných protiopatření. Ammar si s potěšením uvědomoval, že Machada může zabít kdykoliv, zatímco on bude muset počkat, než si nějakým způsobem zajistí způsob, jak přežít.

Ammar alespoň tedy přesně věděl, na čem je.

Pozvedl šálek s čajem. „Na Ahmada Jázida.“

Machado poněkud křečovitě zdvihl svůj. „Na Topiltzina.“

Hala a senátor Pitt byli zamčeni v kabině spolu s prezidentem Hasanem. Byli celí ušpinění, pocákaní barvou a příliš unavení, než aby dokázali usnout. Ruce měli plné puchýřů a svaly je bolely od námahy, na kterou žádný z nich nebyl zvyklý. A navíc měli hlad.

Po horečném přebudování nástavby celé výletní lodi, které trvalo prakticky od chvíle, kdy opustili uruguayské vody, jim únosci nedopřáli ani trochu jídla. Jediná tekutina, kterou do sebe dostali, byla voda z kohoutku v koupelně. Aby byly jejich životní podmínky ještě horší, teplota v kabinách neustále klesala a ventilačními průduchy žádný teplý vzduch nefoukal.

Prezident Hasan ležel natažený na jednom lůžku a nacházel se ve stavu nejhlubší bídy. Trpěl chronickými bolestmi v zádech a neustálé ohýbání a natahování v posledních deseti hodinách mu bolest vystupňovalo, i když se snažil stoicky všechno překonat.

Senátor a Hala se pohybovali asi tolik, jako by byli oba vyřezaní ze dřeva. Hala seděla u stolu s hlavou opřenou v dlaních. I přes svůj neupravený vzhled vypadala stále vyrovnaně a půvabně.

Senátor Pitt se zaklonil na gauči a upřeně se zadíval na osvětlovací těleso na stropě, pouze občasné mrknutí svědčilo o tom, že je stále ještě naživu.

Konečně Hala pozvedla hlavu a pohlédla na senátora. „Kdybych jen mohla něco dělat,“ pronesla sotva hlasitěji než šepem.

Senátor se trochu namáhavě narovnal. Na svůj věk měl stále dobrou fyzickou kondici. Byl sice celý bolavý, ale srdce mu tlouklo pevně a pravidelně, jako by měl na krku o dvacet let méně.

„Ten d'ábel v masce nevynechá jediný trik,“ pronesl. „Nedá nám najíst, abychom zeslábli, všichni jsme zamčeni odděleně, abychom nemohli komunikovat nebo dokonce spolupracovat na nějaké proti-

akci, a on i jeho spoluteroristé se celé poslední dva dny vyhýbají i nejmenšímu kontaktu s námi. To vše jenom proto, aby nás udržovali na pokraji psychického zhroucení a abychom se cítili opuštěni.“

„Nemohli bychom se alespoň pokusit dostat se odsud?“

„Na konci chodby je určitě někdo na stráži, připravený odstřelit každého, kdo se objeví ve dveřích. A i kdybychom dokázali kolem něho proklouznout, kam bychom šli pak?“

„Třeba bychom se mohli zmocnit záchranného člunu,“ navrhla Hala prudce.

Senátor zavrtěl hlavou a usmál se. „Teď, když se počet únosců zdvojnásobil o posádku té mexické nákladní lodi, je už na jakýkoliv takový pokus příliš pozdě.“

„Co kdybychom rozbili okno a vyhazovali z něho nábytek a povlečení, aby tak za lodí zůstala stopa?“ zkoušela to dál Hala.

„To bychom už mohli rovnou házet do vody láhve se vzkazy. Do rána by je proudy zanesly stovku kilometrů od našeho kursu.“ Na chvíli se odmlčel a pak potřásl hlavou. „Pátrači by je rozhodně nenašli včas.“

„Vy víte stejně dobře jako já, senátore, že nás nikdo nehledá. Celý svět si myslí, že jsme se potopili a všichni jsme mrtví. Touhle dobou už jistě všechny pátrací akce odvolali.“

„Já znám jednoho člověka, který se nikdy nevzdá.“

Hala se na něj tázavě podívala. „Koho?“

„Mého syna Dirka.“

Hala vstala, odbelhala se k oknu a zadívala se na dřevotřískovou desku, která zakrývala výhled. „Musíte být na něj hodně pyšný, že, senátore? Určitě je to velice statečný a vynalézavý muž, ale stále je jenom člověk. Tenhle podvod prohlédnou nemůže...“ Náhle zmlkla a pohlédla dolů tenkou skulinou podél boku lodi, aby bylo vidět hladinu. „Lod' právě něčím proplouvá.“

Senátor k ní přistoupil a na modré hladině zahlédl několik bílých předmětů.

„Led“ pronesl ohromeně. „To vysvětluje tu zimu. Určitě míříme do Antarktidy.“

„Hala se mu složila do náručí a opřela si obličej o jeho hrud'.
„Teď nás už nikdo nezachrání,“ zamumlala bezmocně a rezignovaně.
„Nikoho ani nenapadne, aby po nás tady pátral.“

Nikdo netušil, jak ostře dokáže *Sounder* jet. Motory ve vysokých otáčkách rozechvívaly paluby a celý trup se otřásal nárazy vln.

Lod' byla spuštěna na vodu v bostonských docích v roce 1961 a strávila téměř tři desetiletí permanentní službou při různých oceánografických hlubinných projektech na všech světových mořích. Poté, co ji v roce 1990 koupila NUMA, byla kompletně přestavěna a znovu vybavena. Nyní měla dieselový motor o 4 000 koní, který jí měl poskytovat maximální rychlost čtrnáct uzlů, avšak Stewart se svými inženýry jich z ní nějakým způsobem dokázali vymáčknout sedmáct.

Sounder byl sice jediným plavidlem na stopě *Lady Flamboorough*, ale šanci na to, že zmenší svou ztrátu za sledovanou loď, měl asi stejnou jako jezevčík pronásledující leoparda. Válečné lodě Argentiny nebo britské námořní jednotky kotvící na Falklandách by unikající výletní loď dohonit mohly, avšak nikdo je k tomu nevyzval.

Po Pittově kódované zprávě admirálu Sandeckerovi, ve které ho seznámil s překvapivým nálezem lodi *General Bravo* namísto *Lady Flamboorough*, sbor náčelníků štábů a šéfové zpravodajských služeb Bílého domu velice důrazně naléhali na prezidenta, aby nařídil přísné informační embargo, dokud se jednotka amerických Speciálních zásahových sil nepřesune do operační oblasti a nezačne koordinovat záchranné operace.

Takže se starý *Sounder* prodíral mořem stále sám a bez oficiálního pověření, avšak s posádkou i týmem vědců zachvácenými bláznivou pronásledovací horečkou.

Pitt s Giordinem seděli v lodní jídelně a studovali mapu okrajové části jižního Atlantiku, kterou Gunn položil na stůl a zatížil hrnčičky od kávy.

„Jseš si jistý, že zamířili na jih?“ otázal se Gunn Pitta.

„Obratem k severu by se dostali zpátky do prohledávané oblasti,“ vysvětloval Pitt. „A na západ k pobřeží Argentiny se určitě nevydali.“

„Třeba vyrazili na otevřené moře.“

„A s třídním náskokem by v téhle chvíli mohli být někde na poloviční cestě k Africe,“ dodal Giordino.

„To by bylo příliš riskantní,“ nesouhlasil Pitt. „Ať celou tu akci řídí kdokoliv, určitě mu nechybí šedá kůra mozková. Kdyby zamířil přes oceán k východu, riskoval by objevení lodi leteckým průzkumem nebo setkání s jiným plavidlem. Ne, jeho jedinou možností, jak se vyhnout nežádoucímu podezření, bylo pokračovat původním kursem *Generala Brava* do San Pabla v Ohňové zemi.“

„Jakmile ale ta kontejnerová loď bude mít zpoždění, přístavní úřady spustí povyk,“ namítal Giordino.

„Jen toho našeho chlápka tolik nepodceňuj. O co se vsadíš, že se už stačil spojit se správcem přístavu San Pablo a informoval ho, že *General Bravo* připluje kvůli nějaké poruše motoru později?“

„To je chytrý nápad,“ souhlasil Giordino. „Takhle by mohl klidně získat dalších osmačtyřicet hodin.“

„Oukej,“ přitakal Gunn. „Co nám zbývá? Kam tedy míří? Kolem Magellanova průlivu je tisícovka neobydlených ostrovů, kde se s lodí může ztratit.“

„Nebo...,“ Giordino zdůraznil to slovo ‚nebo‘, „... by se mohl vydat k Antarktidě, kde by ho nikdo nikdy nehledal.“

„Mluvíme o něm stále v přítomném čase a podmiňovacím způsobem,“ poznamenal Pitt. „On ale, co my víme, mohl už dávno nákrásně zakotvit v nějakém zálivu.“

„Ted' si však na jeho triky už dáme pozor,“ řekl Gunn. „Kamery družice Landsat se při jejím příštím přeletu zapnou a loď *Lady Flamborough* alias *General Bravo* se určitě objeví ve vší své kráse.“

Giordino pohlédl na Pitta, co tomu říká, ale jeho starý přítel měl v očích nepřítomný pohled. Al si uvědomil, že to je známka Pittova starého zvyku kompletně vypnout a odpoutat se, a tu znal až příliš dobře.

Pitt v této chvíli nebyl duchem na *Sunderu*, nacházel se na můstku *Lady Flamborough* a pokoušel se proniknout do uvažování nepřítele. Nebyl to snadný úkol. Člověk, který vymyslel tento únos, musel být tím nejprohnanějším protivníkem, s jakým se Pitt dosud setkal.

„Určitě si je toho vědom,“ pronesl nakonec Pitt.

„Vědom čeho?“ otázal se zvědavě Gunn.

„Skutečnosti, že ho může odhalit fotografie ze satelitu.“

„Takže ví, že může sice utíkat, ale nedokáže se schovat.“

„Myslím, že dokáže.“

„Rád bych věděl jak“

Pitt vstal a protáhl se. „Jdu se trochu projít.“

„Neodpověděl jsi mi na otázku.“ Gunna se nyní zmocnila dychtivá zvědavost.

Pitt se zakymácel, jak vyrovnával zakolébání lodi, a s náznakem úsměvu pohlédl na sedícího Gunna. „Kdybych byl na jeho místě,“ pronesl, jako by hovořil o člověku, kterého dobře zná, „nechal bych loď zmizet podruhé.“

Gunnovi spadla čelist a Giordino na něj pohlédl s výrazem „říkal jsem ti to“. Ale ještě než mohl pokračovat ve vyptávání, Pitt vykráčel z jídelny.

Přešel na zád', kde po žebříku sestoupil do prostoru „měsíční základny“. Obešel *Deep Rover*, až se nakonec zastavil před velkou rolí igelitu, kterou našli na dně a přivezli s sebou. Teď tu před ním stála, skoro stejně vysoká jako on, připevněná provazy k jedné vzpěře.

Zíral na ni dobrých pět minut. Pak vstal a poplácal ji rukou. Intuice, pouhá intuice, jež však pomalu přerůstala v pocit jistoty, v jeho očích vyvolala výraz, který by mohl být nejlépe popsán jako machiavellistický.

Pak pronesl dvě slova. Vlastně je pouze zamumlal tak tiše, že inženýr, stojící u pracovního stolu jen pár metrů od něj, je ani neslyšel.

„Mám tě!“

Prostřednictvím faxů a počítačů proudila do vojenského velitelství v Pentagonu, do operačního střediska v sedmém poschodí ministerstva zahraničí i do sálu pro válečné hry ve staré budově hlavního štábu záplava informací, které se týkaly toho, co bylo již označováno jako flamboroughská krize.

Ze jmenovaných strategických míst byla všechna data sbírána a analyzována téměř rychlostí světla. Následná koncentrovaná verze byla pak bleskově předávána ke konečnému posouzení do operačního střediska ve sklepeních Bílého domu.

Prezident, oblečený neformálně ve sportovních kalhotách a vlíněném svetru ke krku, vstoupil do místnosti a posadil se na konec dlouhého konferenčního stolu. Nejprve vyslechl zprávu o vývoji situace v posledních hodinách a pak se obrátil na své poradce o radu ohledně možných řešení. I když konečné rozhodnutí bylo samozřejmě na něm, mohl se opírat o mínění veteránů v řešení krizových situací. Ti se starali o dosažení politického souhlasu a byli i přes případný osobní nesouhlasný názor vždy připraveni předvést konsensus v momentě, kdy prezident zaujal definitivní stanovisko. Zpravodajské novinky z Egypta byly vesměs špatné.

Tamní situace se nedala popsat jinak než jako totální anarchie, a situace se zhoršovala každou hodinou. Policie a vojenské síly zůstaly v kasárnách, zatímco ulice okupovaly tisícovky příznivců Ahmada Jázida, kteří po celé zemi vyvolávali stávky a vlny bojkotů. Jedinou pozitivní zprávou byla skutečnost, že veškeré demonstrace probíhají zatím bez násilností.

Americký ministr zahraničí Douglas Oates krátce pohlédl na zprávu, kterou před něj položil jeho pobočník. „Tak to jsme ještě potřebovali,“ zamumlal tiše.

Prezident na něj beze slov a vyčkávavě pohlédl.

„Muslimští rebelové právě zaútočili a ovládli největší káhirskou televizní stanici.“

„Nějaká zpráva o samotném Jázidovi?“

„Ještě ho nikdo neviděl.“ Šéf CIA Brogan odstoupil od jednoho z počítačových monitorů. „Podle posledních zpráv je pořád zalezlý ve své vile na předměstí Alexandrie a čeká, kdy bude moct vyhlásit jím jmenovanou vládu.“

„To by už teď nemělo trvat dlouho.“ Prezident si unaveně povzdechl. „Jak se na to tváří izraelští ministři?“

Oates pečlivě srovnal stoh papírů před sebou a teprve pak promluvil. „Zaujali přísně vyčkávací stanovisko. Zatím nepovažují Jázida za bezprostřední nebezpečí.“

„Však oni změní svou písničku, jakmile Jázid roztrhá dohodu z Camp Davidu“ Prezident se obrátil a chladně se zahleděl Broganovi do očí. „Nemůžeme ho odstranit?“

„Můžeme.“ Broganova odpověď zazněla jasně a rozhodně.

„Jak?“

„Ve vši úctě, pane prezidente, pro případ, že by se to obrátilo proti vaší administrativě, by bylo lépe, kdybyste o tom nic nevěděl.“

Prezident lehce souhlasně přikývl. „Asi máte pravdu. Stejně se do toho ale nemůžete pustit, dokud nevydám rozkaz.“

„Velice naléhavě vás žádám, abyste se k atentátu neuchyloval,“ pronesl Oates.

„Doug Oates má pravdu,“ přidal se Julius Schiller. „Mohlo by to mít doslova bumerangový efekt. Kdyby z toho něco prosáklo ven, pak byste se v očích blízkovýchodních vůdců stal okamžitě nejvhodnějším terčem.“

„A to už ani nemluvě o reakci Kongresu,“ dodal Dále Nichols, který seděl asi uprostřed konferenčního stolu. „Tisk by vás navíc za tohle popravil.“

Prezident zamyšleně zvážil všechny souvislosti. Nakonec kývl. „Dobře, dokud mě Jázid bude nenávidět stejně, jako nemá rád sovětského prezidenta Antonova, odsuneme prozatím tuhle záležitost stranou. Pamatujte si ale, pánové, že si nehodlám nechat líbit ani polovinu toho, co ten blázen Chomejní servíroval mým předchůdcům.“

Brogan se zamračil, ale Oates se Schillerem si vyměnili ulehčený pohled. Nichols jen spokojeně dál bafal z dýmky.

Herci tohoto dramatu byli silní mužové s jasnými a mnohdy konfliktními stanovisky. Vítězství brali lehce, porážky však mezi nimi vždy ještě chvíli doutnaly.

Nyní prezident změnil téma. „Nějaké nové zprávy z Mexika?“

„Situace je až nepříjemně klidná,“ odpověděl Brogan. „Žádné násilné demonstrace, žádná povstání. Zdá se, že Topiltzin praktikuje stejnou vyčkávací hru jako jeho bratr.“

Prezident překvapeně vzhlédl. „Slyšel jsem správně? Povídal jste ‚bratr‘?“

Brogan pokynul hlavou směrem k Nicholsovi. „Daleovi se podařilo něco vypátrat. Jázid a Topiltzin jsou bratři, kteří nejsou rodem ani Egypťané, ani Mexičany

„Ten rodinný vztah jste prokázali doopravdy?“ skočil mu do řeči Schiller. „Máte nějaký důkaz?“

„Naším operativcům se podařilo získat a porovnat jejich genetické kódy.“

„O tom slyším poprvé,“ přiznal prezident překvapeně. „Měli jste mě informovat dřív.“

„V současné době se stále ještě provádějí poslední testy. Výsledky nám ale pošlou z Langley co nejdříve. Omlouvám se, pane prezidente, když nechci, abych vypadal přespříliš opatrnicky, přece jenom jsme chtěli mít solidní důkazy, než oznámíme tak šokující objev.“

„Jak jste se, kčertu, dostali k jejich genetickým kódům?“ chtěl vědět Schiller.

„Oba ti hoši jsou jednak dost marniví a jednak potřebují sponzory,“ vysvětloval Brogan. „Naše padělatelské oddělení zaslalo Jázidovi výtisk koránu a Topiltzinovi jeho fotografii v kompletním aztéckém královském oděvu. Poprosili jsme je, aby do koránu a na fotografii vepsali krátké modlitby a poslali nám oba předměty zpátky. Ve skutečnosti to bylo ještě poněkud komplikovanější – ty žádosti byly napsány jménem bohatých a vlivných příznivců. Oba oslovení na to skočili. Nejtěžší bylo zachytit jejich odpovědi dříve, než dorazí na správné adresy. Dalším krokem byla identifikace jejich otisků prstů mezi desítkami dalších – od pobočníků, sekretářů a podobně. Jeden otisk na koránu však odpovídal Jázidovým otiskům, které získala

egyptská policie při jeho zatčení před několika lety. Pak jsme ze zbytků potu na tomto otisku stanovili jeho DNA.

V případě Topiltzina to bylo ještě trochu složitější. Nemá v Mexiku žádný záznam, ale laboratoř porovnála genetické kódy z otisků sejmutých z fotografie s již stanoveným kódem jeho bratra. Nakonec jsme docela náhodou narazili na jeho záznam v mezinárodní kriminální kartotéce Interpolu v Paříži, což byla pro nás výhra v loterii. Najednou to všechno začalo pěkně zapadat dohromady. Pátrači narazili na dokonalou rodinnou organizaci, zločineckou dynastii, která vznikla po druhé světové válce. Jde o říši s majetkem několika miliard dolarů, ovládanou matkou a otcem, jejich třemi syny a jednou dcerou, kteří představují vůdčí sílu, a celou síť strýců, tetiček, bratranců, sestřenic a spoustou dalších pokrevních či jiných příbuzných, kteří jsou vlastními provozovateli rodinných aktivit. Těsné spojení všech členů syndikátu představuje téměř neproniknutelnou obranu proti mezinárodnímu vyšetřování.“

Kolem stolu se rozhostilo ohromené ticho, přerušované jen občasným kliknutím faxu nebo tlumeným hovorem pobočníků. Brogan těkal pohledem mezi Nicholsem, Schillerem, Oatesem a prezidentem.

„Jak se ve skutečnosti jmenují?“

„Capesterreové,“ odpověděl Brogan. „Otec a matka jsou Roland a Josephine Capesterreovi. Jejich nejstarší syn se jmenuje Robert, nebo, jak ho známe my, Topiltzin. Další bratr v řadě je Paul.“

„Neboli Jázid?“

„Ano.“

„Jak jsem již řekl,“ začal vysvětlovat Brogan, „zatím ještě nemám po ruce úplně všechna fakta. Neznáme třeba místo, kde se v současnosti nalézají Karl a Marie, nejmladší bratr a sestra, ani jména všech dalších zainteresovaných příbuzných. Jsme teprve na počátku. Vzpomínám si ale, že Capesterreové jsou stará zločinecká rodina, která s nekalými aktivitami začala již téměř před osmdesáti lety, kdy jejich pradědeček emigroval z Francie do Karibiku a začal pašovat. Jeho hlavním artiklem byly kšefty s kradeným zbožím a dovoz kořalky do Spojených států, protože tehdy vládla prohibice. Zpočátku provozoval obchod z Port of Spain na Trinidadu, ale jak se mu začí-

nalo dařit, koupil si jeden nedaleký ostrůvek a usídlil se na něm. Když starý pán zemřel, převzal firmu Roland, který se svou ženou Josephinou – někteří dokonce tvrdí, že ona je mozkiem celého podniku – zakrátko rozšířil své aktivity též o obchod s narkotiky. Nejprve přebudovali svůj ostrov na legitimní banánovníkové plantáže, které jim dokonce začaly docela legálně vydělávat Pak se do toho dali naplno a sklízeli každý rok dvě úrody. Ta druhá plodina, marihuana, ale rostla pod banánovníky, takže byla pěkně schovaná. Pak na ostrově vybudovali dokonce i potřebnou laboratoř. Říkám to dost jasně?“

„Ano...“, pronesl prezident pomalu. „Všichni to chápeme. Díky, Martine.“

„Mají to všechno výborně vymyšlené,“ zamumlal Schiller. „Capesterreové tak dokázali drogu současně pěstovat, vyrábět i pašovat.“

„A ještě k tomu distribuovat,“ dodal Brogan. „Co je však zajímavé, nikdy to neprovozovali uvnitř Spojených států. Vždycky kšeftovali jenom v Evropě a na Dálném východě.“

„Působí stále ještě v drogách?“ otázal se Nichols.

„Už ne.“ Brogan zavrtěl hlavou. „Díky všelijakým svým kontaktům dostali varování, že se na jejich ostrov chystá razie spojených západoindických bezpečnostních sil. Příslušníci rodiny všechnu marihuanu spálili a nechali si jen banánovníky. Místo toho začali majetkově vstupovat do různých finančně pochybných korporací. Byli velice úspěšní a brzy vykazovali obrovský zisk. Samozřejmě s tím může mít něco společného i ten jejich neobvyklý způsob provozování podniku.“

Nichols zabral na návnadu. „Jaký způsob provozování?“

Brogan se ušklíbl. „Capesterreové se spoléhají hlavně na vydírání, lichvu a vraždy. Kdykoliv se setkali s nějakou konkurenční firmou, pak její představitelé vždycky kupodivu dříve nebo později zahájili jednání o fúzi s Capesterrey, čímž pochopitelně pokaždé ztratili vládu nad společností. Konkurenti, kteří dosud brzdili podobné projekty, jejich právníci, doposud nepřátelsky se chovající politici, ti všichni najednou začali Capesterreovu rodinu milovat. Jinak totiž jejich ženy a děti potkávaly nepříjemné nehody, rodinné domy lehly popelem až do základů nebo oni sami prostě jednoho dne zničehonic zmizeli.“

„Trochu to připomíná způsoby, jakými mafie ovládla General Motors nebo Gulf a Western,“ poznamenal sardonicky prezident.

„To přirovnání sedí.“ Brogan zdvořile přikývl a pak pokračoval. „Jejich rodina má teď v držení obrovské nadnárodní konglomeráty finančních a průmyslových podniků v hodnotě zhruba dvanácti miliard dolarů.“

„Mluvíme doopravdy o miliardách?“ ujišťoval se nevěřičně Oates. „Asi přestanu chodit do kostela.“

„Kdo říkal, že se zločin nevyplácí?“ zabručel Schiller.

„Není divu, že jak v Egyptě, tak i v Mexiku tahají za nitky veřejného života,“ poznamenal Oates. „Určitě si koupili, nebo vydíráním či silnou rukou vynutili přístup do každého ministerstva i do armády.“

„Začíná se mi to celé konečně rýsovat,“ řekl prezident. „Něčemu ale nerozumím. Jak se jejich synové mohou vydávat za rozené Egyptany nebo Mexikánce? Nikdo přece nedokáže oklamat celé milióny lidí, aniž by někdo nepojal podezření?“

„Jejich matka pochází z rodu černých otroků, odtud mají tmavší kůži,“ vysvětloval Brogan trpělivě. „Ohledně jejich minulosti však můžeme dál jenom spekulovat. Roland s Josephinou museli položit základy rodinného podniku před nějakými čtyřiceti lety. Jakmile se jim narodily děti, okamžitě zahájili důsledný intenzivní program k jejich převýchově. Paul se bezpochyby naučil arabsky ještě dřív, než uměl chodit, zatímco Robert se učil starodávné aztéčtině. Když hoši vyrostli, nejspíše pod cizími jmény navštěvovali i příslušné školy v Egyptě a v Mexiku.“

„Skvělý plán,“ poznamenal Oates obdivně. „Nic tak primitivního jako nasazení zpravodajského agenta. Tady jde o infiltraci na nejvyšší úrovni, okořeněnou navíc představou národního mesiáše.“

„Podle mě je to dost ďábelské,“ pronesl Nichols.

„Souhlasím s Dougem,“ přidal se prezident a pokývl k Oatesovi. „Je to skvělý plán. Takhle cíleně vychovávat děti od samého narození a nakonec ještě využít pohádkového bohatství k provedení státního převratu. To všechno představuje neuvěřitelnou ukázkou vpravdě neústupné houževnatosti a trpělivosti.“

„To tedy musíme těm parchantům nechat,“ přiznal Schiller. „Dokázali se držet původního plánu tak dlouho, dokud nenastala pro ně příznivá situace. A teď mají doslova na dosah ovládnutí dvou vedoucích zemí třetího světa.“

„To nemůžeme dovolit,“ pronesl prezident odměřeně. „Kdyby se jeden z nich opravdu stal vládcem Mexika a splnil svou hrozbu, že pošle dva milióny svých krajanů přes naše hranice, nevidím jiné řešení než použít ozbrojené složky.“

„Musím důrazně varovat před jakoukoliv agresivní akcí,“ promluvil Oates jako ministr zahraničí. „Nedávná historie nás učí, že vetřelci nikdy nekončí dobře. Jakýkoliv atentát na Jázida a Topiltzina, nebo jak se ti dva vlastně jmenují, ani útok na Mexiko by však tehle dlouhodobý problém rozhodně nevyřešily.“

„Možná že ne,“ zabručel prezident, „ale zatraceně by nám to poskytlo čas ke zmírnění situace.“

„Možná tu je jiné řešení,“ ozval se Nichols. „Obrátit Capesterrey samotné proti sobě navzájem.“

„Jsem asi moc unavený,“ poznamenal prezident, se starostlivými vráskami kolem očí. „Přestaňte mluvit v hádankách, prosím.“

Nichols pohlédl na Brogana, jako by se u něj dožadoval podpory. „Tihle lidé jsou pašeráci drog. Někde na ně přece musí existovat zatykače. Nemám pravdu?“

„Odpovídám ano na první otázku, ne na druhou,“ odpověděl Brogan. „Oni nejsou žádní pouliční dealeri. Úřady sledují celou jejich rodinu už léta. Nikdy ale nedošlo k jedinému zatčení, k jedinému odsouzení. Ti mají k dispozici víc obchodních i trestně právních advokátů, než jich je v největších právnických firmách ve Washingtonu dohromady. Mají přátele a styky, sahající až k vrcholům nejméně deseti vládních úřadů. Chcete tuhle bandu sebrat a postavit před soud? To byste se mohli spíš pustit do rozebírání pyramidy pomocí sekáčku na led.“

„Tak je tedy před celým světem odhalte jako póvl, kterým doopravdy jsou,“ nabádal Nichols.

„To by nebylo dobré,“ nesouhlasil prezident. „Jakýkoliv takový pokus by se okamžitě obrátil proti nám jako lež a propagandistický trik.“

„Nichols nemá špatný nápad,“ poznamenal potichu Schiller. Patřil k lidem, kteří spíš poslouchají, než mluví. „Potřebujeme hlavně nějaký jasný, nezpochybnitelný důvod.“

Prezident přemýšlivě pohlédl na Schillera. „K čemu směřuješ, Julie?“

„K *Lady Flamborough*“ odpověděl Schiller se zamyšleným výrazem v obličeji. „Když dokážeme nad veškerou pochybnost, že za tím únosem lodi stojí Jázid, pak tu zeď kolem rodiny Capesterreových prorazit snad dokážeme.“

Brogan vážně přikývl, „Následující skandál by určitě byl pořádný krok k ozřejmění všech záhad kolem Jázida a Topiltzina a pootevřel by i dveře k objasnění nesčetných kriminálních aktivit celé jejich rodiny.“

„Nezapomínejte na světová média. Jakmile ta se jednou zakousnou do krvavé minulosti Capesterreů, už to sousto nepustí.“ Nichols se usmál vlastní obrazotvorností.

„Přehlížíte jednu důležitou skutečnost,“ pronesl Schiller s hlasitým povzdechem. „Dosud je jakékoliv spojení mezi Capesterrey a zmizením té lodi stále jen zcela nepřímé.“

Nichols se zamračil. „Kdo jiný by měl motiv k tomu, aby se chtěl zbavit prezidenta Hasana, De Lorenza a Haly Kamilové?“

„Nikdo!“ vášnivě vyhrkl Brogan.

„Počkejte moment,“ chlácholil je prezident. „Julius má v tomhle pravdu. Ti únosci se nechovají jako typičtí středovýchodní teroristé. Zatím se ještě ani neohlásili. Stejně tak dosud nevznegli žádnou hrozbu, žádný požadavek. Ani nevyužili jediného člena posádky nebo cestujícího jako rukojmí pro mezinárodní vydírání. Nestydím se přiznat, že to jejich mlčení považuji za dost hrozné.“

„Tentokrát máme co do činění s jinou sortou gaunerů,“ připustil Brogan. „Capesterreové hrají o čas v naději, že De Lorenzova a Hasanova vláda v nepřítomnosti svých šéfu padnou.“

„Máte nějakou zprávu od té doby, co syn George Pitta odhalil onu záměnu lodí?“ otázal se Oates, který se chladnokrevně snažil kormidlovat konverzaci pryč od hrozící konfrontace.

„Jsou kdesi u pobřeží Ohňové země,“ odpověděl Schiller. „Uhá-
nějí k jihu. Sledujeme je satelitem a zítra touhle dobou bychom je
měli zahnat do rohu.“

Prezident moc šťastně nevypadal. „Tou dobou už ale únosci
mohou povraždit všechna rukojmí na palubě.“

„Jestli to už mezitím neudělali,“ poznamenal Brogan.

„Jaké síly máme v příslušné oblasti?“

„V podstatě žádné, pane prezidente,“ odpověděl Nichols. „Ne-
máme žádný důvod udržovat svoji přítomnost takhle daleko na jihu.
Až na pár transportních letadel vojenského letectva, dovážejících
zásoby polárním výzkumným stanicím je jedinou americkou lodí v
blízkosti *Lady Flamborough* plavidlo NUMA pro podmořský prů-
zkum *Sounder*.“

„To je ta, na které pluje Dirk Pitt?“

„Ano, pane.“

„A co naše Speciální zásahová jednotka?“

„Před dvaceti minutami jsem telefonoval s generálem Keithem z
Pentagonu,“ informoval Schiller. „Elitní tým s kompletním vybave-
ním nastoupil zhruba před hodinou do nákladního tryskového letadla
C-140. Doprovází je letka útočných letadel Osprey.“

Prezident se opřel v křesle a sepjál ruce. „Kdepak si zřídí veli-
telské stanoviště?“

Brogan na obrovském monitoru na stěně vyvolal mapu nejzazší-
ho cípu Jižní Ameriky. Na jedno místo namířil světelným ukazovát-
kem. „Pokud nedostaneme nějaké nové informace, jež by pozměnily
prozatímní plán,“ začal vysvětlovat, „skupina přistane na letišti v těs-
né blízkosti malého chilského města Punta Arenas na Brunswickém
poloostrově. Tady si vybudují operační základnu.“

„To je čeká hodně dlouhý let,“ poznamenal potichu prezident.
„Kdy tam dorazí?“

„Během patnácti hodin.“

Prezident pohlédl na Oatese. „Doug, nechám to na vás, abyste s
chilskou a argentinskou vládou dohodl všechny právní aspekty.“

„Postarám se o to.“

„Než speciální jednotka zahájí záchrannou operaci, budeme muset *Lady Flamborough* nejdřív najít,“ pronesl Nichols s nelítnou logikou.

„V tom je trochu malér.“ Broganův hlas zazněl poněkud rezignovaně. „Nejbližší flotila s letadlovou lodí je skoro devět tisíc kilometrů daleko. Neexistuje tedy možnost, že bychom mohli zahájit kompletní leteckou a námořní záchrannou operaci.“

Schiller se přemítavě zahleděl na stůl. „Jakákoliv záchranná akce ale bude trvat přinejmenším řadu týdnů, jestli se únoscům podaří s *Lady Flamborough* vklouznout do nějakého opuštěného zálivu na pobřeží Antarktidy. Moc nám nepomůžou ani místní mlhy a nízká oblačnost.“

„Jediným schůdným způsobem je tedy satelitové pozorování,“ shrnul debatu Nichols. „Problém je, že nemáme žádnou družici, která by tuhle oblast světa sledovala.“

„Dale má pravdu,“ souhlasil Schiller. „Tahle jižní moře nejsou na seznamu strategických cílů moc vysoko. Kdyby šlo o severní polokouli, mohli bychom využít celé řady odposlechových a pozorovacích zařízení, díky jimž bychom se dozvěděli i to, o čem si na palubě povídají nebo jaké noviny zrovna čtou.“

„Co tedy máme k dispozici?“ otázal se prezident.

„Landsat,“ odpověděl Brogan, „pár meteorologických družic ministerstva obrany a Seasat používaný agenturou NUMA k výzkumu atlantického ledu a mořských proudů. Naši nejlepší možnost ale představuje SR-90 Casper.“

„Máme nějaké průzkumné letadlo SR-90 v Jižní Americe?“

„Jeho nejbližší lokalizace je jedno přísně tajné letiště v Texasu.“

„Jak dlouho to bude trvat, než se dostane do prohledávané oblasti a zase zpátky?“

„Casper umí letět rychlostí Mach 5, tedy jen o trochu méně než pět tisíc kilometrů v hodině. Dokáže doletět k nejbližšímu výběžku Antarktidy, nafotit tam několik filmů a vrátit se zpátky maximálně do pěti hodin.“

Prezident pomalu a znechuceně zavrtěl hlavou. „Může mi někdo z vás říct, proč se vláda Spojených států pokaždé nechá chytit se svlečenými kalhotami? Přísahám Bohu, že nikdo nedokáže věci zmr-

vit tak dokonale, jako to umíme my. Vybudujeme ten nejsložitější pátrací systém na světě, a když ho najednou potřebujeme, veškerá potřebná aparatura je na druhém konci světa.“

Nikdo nepromluvil, nikdo se ani nepohnul. Prezidentovi muži se vyhýbali jeho pohledu a trapně se dívali do papírů před sebou, na stůl, stěny, strop, prostě kamkoliv jinam než jemu do očí.

Nakonec promluvil Nichols, klidným a přesvědčivým hlasem. „Tu loď najdeme, pane prezidente. A jestli někdo dokáže ty zajatce odtamtud dostat živé, pak to bude Speciální zásahová jednotka.“

„Jistě,“ protáhl prezident potichu. „K takovým akcím jsou přece cvičení. Jenom se ptám, jestli v době jejich zásahu budou cestující a posádka toho plavidla ještě naživu. Aby Speciální zásahová jednotka nenašla už jenom opuštěnou loď plnou mrtvol.“

Plukovník Morton Hollis nebyl dvakrát nadšen, když musel opustit rodinu uprostřed oslav manželčiných narozenin. Porozumění, které četl v jejích očích, ho dráslalo. Dobře totiž věděl, že ho to bude dost stát. Náhrdelník z rudých korálů bude muset být nejspíš doplněn o takovou pětidenní plavbu po Bahamách, s kterou ho v poslední době neustále otravovala.

Nyní seděl ve speciálně upraveném oddílu letadla C-140, letícího právě nad Venezuelou k jihu. Zhluboka potáhl z velkého kubánského doutníku, který si díky zrušení embarga na kubánské zboží mohl konečně koupit v obchodě na letecké základně. Hollis studoval meteorologické zprávy z oblasti výběžku Antarktidy a probíral se fotografiemi divoce rozeklaného pobřeží pokrytého ledem. Od startu letadla si v duchu již snad podesáté promítl obtíže, které je čekají. Během své krátké historie dosáhla Speciální zásahová jednotka již úctyhodných výsledků, nicméně měla stále ještě před sebou nějakou významnější záchrannou akci takového rozsahu, jakým byl kupříkladu právě únos *Lady Flamborough*. Speciální zásahová jednotka, v podstatě sirotek Pentagonu, byla zformovaná jako samostatný útvar až na podzim roku 1989. V té době se armádní jednotka Delta, jejíž bojovníci pocházeli z elitních Rangerů, od Zelených baretů a z tajné letecké jednotky nazývané Komando 160, spojila s Týmem šest od špičkových jednotek námořnictva SEAL a se Speciální operační letkou vzdušných sil. Sjedené oddíly překonaly hranice rivalit jednotlivých zbraní a staly se samotnou jednotkou, čítající dvanáct tisíc mužů, s přísně utajenou operační základnou v jihovýchodní Virginii. Tito prvotřídní bojovníci byli intenzivně trénováni taktice partyzánské války, měli paradesantní výcvik, byli schopni přežít v divočině, uměli se potápět a byli specialisty na vnikání do budov a osvobozování zajatců z lodí a letadel.

Hollis měl nevelkou postavu – svou výškou sotva splňoval limit Speciální jednotky –, ale zato v ramenou byl skoro stejně široký, jako byl dlouhý. Ve svých čtyřiceti letech byl nesmírně robustní. Při cvičení dokázal přežít v bažinách Floridy tvrdou, tři týdny trvající simu-

lovanou partyzánskou válku a vzápětí nato seskočil padákem, hotov okamžitě se zapojit do dalšího boje. Měl nakrátko ostříhané řídké hnědé vlasy, které mu začínaly předčasně šedivět. Oči měl modrozelené, s lehce zažloutlým bělmem někoho, kdo strávil příliš mnoho času na plném slunci bez ochranných brýlí.

Byl to bystrý muž, který se stále díval před sebe, a podobně též plánoval svoje kroky. Nikdy nespolehal na náhodu. Teď s pocitem euforie vyfoukl kroužek kouře. Věděl totiž s jistotou, že by nemohl vést lepší tým, ani kdyby si snad jeho členy vybíral z vojenských olympijských medailistů. Byli to ti nejlepší z nejlepších pro boj v omezených podmínkách. Jeho osmdesát mužů, kteří si sami dali jméno Dábelští stopaři, bylo vybráno k záchranné operaci na *Lady Flamborough*, protože měli čerstvě za sebou cvičný zimní útok na teroristickou skupinu, která držela rukojmí na lodi nedaleko pobřeží Norska. Čtyřicet z nich byli „střelci“, zatímco příslušníci druhé poloviny fungovali jako týlové zajištění a bojová záloha.

Na dveře kajuty zaklepal zástupce velitele, major John Dillinger, a vstrčil dovnitř hlavu. „Máš práci, Morte?“ zeptal se se zřetelným texaským přízvukem.

Hollis mávl neobřadně rukou. „Moje kancelář je i tvoje kancelář,“ ujistil žoviálně Dillingera. „Jen pojď dál a posad' se na můj nový kožený francouzský gauč.“

Dillinger, štíhlý, šlachovitý muž s vyzáblým obličejem, odolný a tvrdý jako kovádlina, nejprve podezíravě pohlédl na plátěné křesílko připevněné k podlaze, ale pak se přece jen posadil. Celý svůj život byl vystaven vtípkům ohledně svého jména, které bylo totožné se jménem jednoho slavného bankovního lupiče. Stal se však mistrem v taktickém plánování a umění proniknout prakticky absolutně dokonalou obranou.

„Probíráš si to všechno ještě jednou?“ zeptal se Hollis.

„Prohlížím meteorologickou předpověď a kontroluju stav ledu a terénu.“

„Vidíš v té své křišťálové kouli nějakou divočinu?“

„Na to je ještě moc brzo.“

Hollis tázavě pozvedl obočí. „Jaképak plány to zrají v tvé zvrácené mysli?“

„Mohl bych tu odrecitovat a namalovat schémata přinejmenším šesti způsobů, jak se potají dostat na palubu nějaké lodi. Už jsem se seznámil s plánem všech palub *Lady Flamborough*, ale dokud nebudu vědět, jestli se tam přiblížíme na padácích, pod vodou nebo pěšky z nějaké kry nebo z pobřeží, můžu plánovat celou akci jenom v opravdu velmi hrubých obrysech.“

Hollis vážně přikývl. „Na lodi je víc než sto nevinných lidí. Dva prezidenti, a generální tajemnice Spojených národů. Bůh nám buď milostiv, jestli se nám někdo z nich připlete do cesty.“

„Nemůžeme přece fungovat s klapkami na očích,“ pronesl kousavě Dillinger.

„To ne, a zrovna tak na ně nemůžeme seskákat z rachotících vrtulníků se štekajícími samopaly. Musíme se tam dostat, dřív než si ti únosci vůbec uvědomí, že jsme tam. Nejdůležitější je naprosté překvapení.“

„Tak bychom je mohli napadnout v noci pomocí ‚neviditelných padáků‘.“

„To by možná šlo,“ odpověděl stručně Hollis.

Dillinger si poposedl na nepohodlné plátěné sedačce. „Noční seskok padákem je už sám o sobě dost nebezpečný, ale seskok poslepu na zatemněnou loď by mohl znamenat masakr. Ty to víš stejně dobře jako já, Morte. Ze čtyřiceti mužů dobrých patnáct mine cíl a spadne do moře. Dvacet dalších utrpí při dopadu na tvrdé nerovnosti nástavby zranění, takže budu rád, když mi pro boj zbyde pět vojáků.“

„To samozřejmě nemůžeme vyloučit.“

„Počkejme tedy, než dostaneme nějaké další informace,“ navrhl Dillinger. „Všechno závisí na tom, kde tu loď najdou. Buď bude zakotvená, nebo popluje – to ale může znamenat obrovský rozdíl. Jakmile dostaneme zprávu o lodi, připravím detailní plán útoku a dám ti ho ke konečnému posouzení.“

„To je rozumná řeč,“ souhlasil Hollis. „Jak jsou na tom muži?“

„Plní svůj domácí úkol. Než přistaneme v Punta Arenas, budou mít v hlavě plán *Lady Flamborough* natolik jasně, že se budou moct po jejích palubách pohybovat i poslepu.“

„Tentokrát toho od nich chceme hodně.“

„Oni to zvládnou. Jediný problém tkví v tom, jak je dostat na palubu té lodi celé a v pořádku.“

„Ještě jedna věc,“ ozval se Hollis s vážnou obavou ve tváři. „Poslední odhad zpravodajců, pokud jde o počet únosců... právě to přišlo z Pentagonu.“

„O kolika lidech se tu tedy bavíme? Je jich pět, nebo deset, nebo snad celý tucet?“

Hollis zaváhal. „Když budeme předpokládat, že posádka té mexické nákladní lodi, která přestoupila na *Lady Flamborough*, je rovněž ozbrojená... pak jich může být proti nám kolem čtyřiceti.“

Dillinger zalapal po dechu. „Bože můj. To tedy budeme stát proti stejnému počtu teroristů?“

„Vypadá to tak.“ Hollis vážně přikývl.

Dillinger v šokovaném nesouhlasu zavrtěl hlavou a rukou si otřel čelo. Pak zabodl pohled do Hollisových očí.

„Pár lidí,“ pronesl znechuceně, „bude mít pořádně nakopaný zadek, než celá hle skopičina skončí.“

Hluboko v betonovém bunkru, vyhloubeném v jednom kopci na pokraji Washingtonu, D.C., vtrhl poručík Samuel T. Jones do velké kanceláře, oddechuje, jako by právě dokončil dvousetmetrový sprint, což byla koneckonců pravda. Taková totiž byla, bez dvou metrů, skutečná vzdálenost komunikační místnosti od fotoanalytického pracoviště.

Jonesův obličej byl zarudlý vzrušením a ve zdvižených rukou držel obrovskou fotografii.

Často takto běhal po chodbách během cvičných poplachů, ale doposud, stejně jako tři sta dalších mužů a žen pracujících v operačním středisku Speciálních jednotek do toho nikdy nedal srdce. Až teprve dnes. Cvičení nedokázalo zvýšit hladinu adrenalinu v krvi tak, jako tomu bylo nyní. Po čekání, připomínajícím zimní spánek krtka, se všichni náhle probudili k životu. To když sem z Pentagonu dorazila zpráva o únosu *Lady Flamborough*.

Velitelem Speciálních zásahových jednotek byl generálmajor Frank Dodge. On i několik členů jeho týmu už netrpělivě čekali, až

dostanou nejnovější satelitní záběry oblasti moře jižně od Ohňové země, když Jones konečně vtrhl do místnosti.

„Tady je to!“

Dodge se na mladého důstojníka kvůli jeho nezvyklému nadšení přísně podíval „Mělo to tu být už před osmi minutami,“ zavrčel.

„To je moje chyba, pane generále. Dovolil jsem si odstranit zevní okraje a zvětšit prohledávanou oblast ještě dřív, než jsem ji nechal počítačově zvýraznit.“

Dodgeův vážný výraz poněkud změkkl a generál souhlasně přikývl.

„To byl od vás dobrý nápad, poručíku.“

Jones jen krátce vydechl a rychle připevnil nejnovější satelitní snímek na dlouhou nástěnku pod řadu nasměrovaných bodových světél. Nedaleko visel předposlední obrázek s *Lady Flamborough* orámovanou červeným fixem, jejím předchozím kursem vyvedeným v barvě zelené a předpokládaným kursem v oranžové.

Pak Jones ustoupil a generál Dodge a skupinka jeho důstojníků se nahnuli kolem stolu, kde se úzkostně zahleděli na malou tečku, značící výletní loď.

„Podle poslední satelitní fotografie se nacházela asi sto kilometrů jižně od Hornova mysu,“ pronesl major podle kursu z minulé mapy. „Touto dobou by měla být bezpečně v Drakeově průlivu a blížít se ostrovům u Antarktického poloostrova.“

Po necelé minutě přemítání se generál Dodge obrátil k Jonesovi. „Prohlédl jste si tu fotografii, poručíku?“

„Ne, pane. Nechtěl jsem zdržovat. Utíkal jsem s ní okamžitě za vámi.“

„Jste si jistý, že se doopravdy jedná o nejnovější snímek?“

Jones vypadal překvapeně. „Jistě, pane.“

„Nemýlíte se?“

„Rozhodně ne,“ ujistil ho Jones bez zaváhání. „Satelit agentury NUMA Seasat zaznamenává oblast pod sebou pomocí elektronických impulsů, které okamžitě předává dále na pozemní stanoviště. To, co vidíte před sebou, je situace stará asi šest minut.“

„Kdy přijde další fotografie?“

„Landsat by měl přelétat nad naší oblastí za čtyřicet minut.“

„A co Casper?“

Jones pohlédl na hodinky. Jestli se vrací podle plánu, měli by-
chom dostat jeho filmy nejdéle do čtyř hodin.“

„Přineste mi je okamžitě, jakmile sem dorazí.“

„Provedu, pane.“

Dodge se znovu obrátil na své podřízené. „Tak, pánové, tohle se
Bílému domu líbit nebude.“

Přistoupil ke stolu a zvedl telefon. „Spojte mě s Alanem Mercie-
rem.“

Hlas poradce pro národní bezpečnost se ozval ve sluchátku za
necelých dvacet vteřin. „Doufám, že máš pro změnu nějakou dobrou
zprávu, Franku.“

„Je mi líto, ale nemám,“ odpověděl Dodge rozhodně. „Zdá se,
že ta zábavní loď...“

„Potopila se?“ skočil mu do řeči Mercier.

„To s jistotou nedokážeme říct.“

„Co to povídáš?“

Dodge se nadechl. „Prosím, informuj prezidenta, že *Lady Flam-
borough* znovu zmizela.“

Počátkem devadesátých let se zařízení, jimiž se posílaly fotografie či grafy mikrovlnnou cestou prostřednictvím satelitů kolem světa nebo pomocí fiberoptických kabelů v rámci města, stala v obchodních nebo vládních kancelářích stejně běžná jako třeba fax. Každý obrázek bylo možno sejmout laserovým scannerem a vyslat do laserového přijímacího zařízení, které opět dokázalo téměř okamžitě původní předlohu v naprosto věrných barvách a do nejmenšího detailu rekonstruovat.

Přesně to se stalo deset minut od telefonátu generála Dodge. Prezident a Dale Nichols se skláněli nad stolem v Oválné pracovně a pečlivě zkoumali satelitní fotografii mořské hladiny jižně od výběžku jihoamerického kontinentu.

„Tentokrát by už skutečně mohla být na dně,“ pronesl Nichols. Cítil se zmatený a unavený.

„Tomu nevěřím,“ pronesl prezident, ve tváři známky potlačovaného vzteku. „Ti únosci přece měli příležitost loď zničit již před Punta del Este a pak ujet na lodi *General Bravo*. Proč by ji potápěli až teď?“

„Nabízí se tu možnost, že třeba unikli v ponorce.“

Nezdálo se, že by prezident onu poslední poznámku slyšel. „Naše nemohoucnost zvládnout tuto krizi je dost děsivá. Zdá se, že naše reakce znamenala celková neschopnost.“

„Zastihlo nás to nepřipravené a nedostatečně vybavené,“ podotkl nepřesvědčivě Nichols.

„Což je stav, který se tady objevuje až příliš často,“ zamumlal prezident. Pak zvedl hlavu, v očích blesky. „Já prostě odmítám ty lidi jen tak odepsat. Přinejmenším to Georgi Pittovi dlužím. Bez jeho podpory bych tady v Oválné pracovně nikdy neseseděl.“ Významně se odmlčel. „Na žádnou falešnou stopu jim neskočíme.“

Sid Green si rovněž pečlivě prohlížel satelitní fotografie. Byl specialistou v oblasti fotozpravodajství a pracoval na velitelství Národní bezpečnostní agentury ve Fort Meyeru. Nyní si na obrazovku promítl dva poslední snímky z družice. Dokonale fascinován odložil

stranou poslední fotografii, na které nebyla loď vidět, a soustředil se na předposlední záběr z družice. Pomocí počítače maximálně zvětšil tu drobnou tečku, která představovala *Lady Flamborough*.

Obrysy lodi byly poněkud neostře a příliš nejasné, než aby umožňovaly poznat cokoliv jiného než celkový tvar lodi. Green se obrátil o pomoc k počítači u svých nohou na stole a zadal do něj několik instrukcí. Vzápětí se mu před očima objevilo pár detailů, které byly dosud skryté. Teď rozeznával komín, tvar nástavby a poněkud rozmazaný obrázek horní paluby.

Ještě chvíli si hrál s klávesnicí počítače ve snaze trochu víc obrázek zaostřit. Těmito pokusy strávil skoro hodinu, než se nakonec opřel ve svém křesle, složil si ruce za hlavou a nechal odpočinout oči.

Otevřely se dveře a do ztemnělé místnosti vstoupil Greenův kontrolor Vic Patton. Zastavil se na chvíli za jeho křeslem a zahleděl se na záznamy na obrazovce.

„Je to podobné jako pokoušet se ze střechy Světového obchodního centra přechíst noviny ležící na ulici,“ poznamenal.

Aniž by se otočil, Green odpověděl: „Záběr o velikosti 70krát 130 kilometrů moc podrobností nabídnout nemůže, dokonce ani po počítačovém zvětšení.“

„Nějaká známka přítomnosti lodi na tom posledním snímku?“

„Ani ň.“

„Škoda že nemůžeme poslat trochu níž naše satelity KH.“

„Pravda, takový KH-15 by mohl něco ukázat.“

„Jenomže situace na Středním východě se znovu přiosťruje. Nemůžu odtud tedy přemístit ani jeden satelit, alespoň dokud se to tam zase neuklidní.“

„Tak tam pošli Caspera.“

„Jeden je už na cestě,“ odušil Patton. „Kolem poledne budeš mít únosce jako na dlani. Uvidíš i to, jakou mají barvu očí.“

Green pokynul rukou k velké lupě, připevněné k obrazovce počítače. „Podívej se a pověz mi, jestli nevidíš něco mimořádného.“

Patton přitiskl obličej ke gumové objímce a zahleděl se na nevelkou skvrnu, která představovala *Lady Flamborough*. „Je to příliš

neostré, než abych dokázal rozeznat nějaké typické znaky. Co bych měl vidět?“

„Soustřed' se na příd'ovou sekci.“

„Jakpak má ale člověk rozeznat příd' od zádi?“

„Podle záď'ové vlny,“ vysvětloval trpělivě Green.

„Oukej, už to vidím. Palubu na přídi není vidět, skoro jako by byla něčím zakrytá.“

„Vyhráváš první cenu,“ řekl Green.

„Co za tím je?“ přemítal Patton.

„To poznáme, jakmile dostaneme filmy z Caspera.“

Na palubě letadla C-140, křižujícího nyní nad Bolívií, panovala atmosféra hořkého zklamání. Fotografie, která nezachytila hledanou výletní loď, byla pořízena laserem a způsobila v těsné velitelské kabině letounu stejné vzrušení jako v příslušných kruzích ve Washingtonu.

„Kde jenom, krucifix, může být?“ dožadoval se Hollis.

Dillinger se zmohl jen na nezřetelné zamručení. „Přece nemohla zmizet.“

„Ale ona zmizela. Podívej se sám.“

„Už jsem se díval. Nevidím ji o nic líp než ty.“

„To už je potřetí za sebou, co jsme těsně před cílem dostali nějaký kopanec – v podobě špatné informace, mizerného počasí nebo selhání vybavení. Teď si s námi dokonce začne cíl hrát na schovávanou.“

„Určitě se potopila,“ zamumlal Dillinger. „Jiné vysvětlení nevidím.“

„Já si zase nedokážu představit, že by čtyřicet únosců takhle souhlasilo se sebevraždou.“

„Co teď?“

„Kromě toho, že si vyžádáme instrukce od pohotovostního operačního velitelství, nevidím, co jiného bychom mohli dělat.“

„Odvoláme akci?“ otázal se Dillinger.

„Ne, dokud nám nenařídí, abychom se vrátili.“

„Takže jedeme dál.“

Hollis sklíčeně přikývl. „Pokračujeme k jihu, dokud nás nepovolají zpátky.“

Poslední, kdo se o nejnovějším vývoji dozvěděl, byl Pitt. Spal jako nemluvně, když Rudi Gunn vstoupil do jeho kabiny a zatřásl s ním, aby ho vzbudil.

„Vstávej,“ řízně ho vyzval Gunn. „Máme velký problém.“

Pitt otevřel oči a pohlédl na hodinky. „Copak, dostali jsme snad cestou do Punta Arenas pokutu za rychlou jízdu?“

Unavený Gunn na Pitta pohlédl se zoufalstvím v očích. Každý, kdo se dokáže vzbudit z hlubokého spánku do dobré nálady a okamžitě dělá pitomé vtipy, musí pocházet z nějaké úchylné vývojové větve.

„Lod' nedosáhne přístavu ještě minimálně další hodinu.“

„Fajn, takže si můžu ještě chvíli zdřímnout.“

„Přestaň s těmi srandičkami!“ napomenul ho odměřeně Gunn. „Z palubního faxu před chvílkou vylezla poslední satelitní fotografie. *Lady Flamborough* se už podruhé ztratila.“

„Dopravdy zmizela?“

„Ani po počítačovém zesílení není po ní nejmenší stopy. Právě jsem mluvil s admirálem Sandeckerem. Bílý dům i Pentagon chrlí příkazy, jako když padají mince z výherního automatu, který se zbláznil. Speciální zásahová jednotka je na cestě, pěkně nažhavená do akce, ale najednou nemá kam jet. Také posílají jedno špionážní letadlo, aby udělalo několik pořádných leteckých snímků.“

„Zeptej se admirála, jestli mi může zařídit schůzku s velitelem té jednotky, jakmile to jejich letadlo přistane.“

„Proč mu to neřekneš sám?“

„Protože jdu zase spát,“ odpověděl Pitt s hlasitým zívnutím.

Gunn to nechápal. „Na té lodi je přece tvůj otec. Copak ti na něm nezáleží?“

„Ale ano,“ odpověděl Pitt s varovným zábleskem v očích, „zatraceně mi na něm záleží. Ale v téhle chvíli nevím, co bych s tím mohl dělat.“

Gunn vycouval. „Ještě něco, co by měl admirál vědět?“

Pitt si povytáhl deku až pod ramena a překulil se na bok čelem ke stěně. „Vlastně ano. Můžeš mu říct, že vím, jak *Lady Flambo-rough* zmizela. A že zatraceně tuším, kde se schovává.“

Kdyby něco takového řekl kdokoliv jiný, Gunn by ho považoval za lháře. O Pittovi však nezapochyboval ani na okamžik.

„Vadilo by ti, kdybys mi trochu napověděl?“

Pitt se zpola otočil. „Ty jsi přece svého druhu sběratel umění, ne, Rudi?“

„Moje malá sbírka abstraktních děl by sice nesnesla srovnání s newyorským Muzeem moderního umění, ale jinak je docela slušná.“ Hleděl na Pitta s nechápavou zvědavostí. „Co to ale má s tím společného?“

„Jestli se nemýlím, tak zanedlouho budeme mít všichni hodně co dělat s uměním.“

„Bavíme se oba o stejné věci?“

„Vzpomeň si na Christa,“ odpověděl Pitt a obrátil se znovu obličejem ke stěně. „Brzy uvidíme dílo inspirované právě jím.“

Nad nejjižnějším městem světa se lehké sněžení změnilo v ohavný déšť se sněhem, hnaný větrem. Punta Arenas jako cílový přístav rozkvétalo ještě v době před otevřením Panamského průplavu, poté však jeho význam upadl. Město pak dlouhá léta představovalo jen středisko chovu ovcí, a teprve v poslední době zažívalo nový rozvoj díky vydatným ropným vrtům v okolí.

Hollis s Dillingerem stáli na přístavním molu a netrpělivě čekali, až budou moct vstoupit na palubu *Sounderu*. Teplota klesla o několik stupňů pod bod mrazu. Panoval vlhký, pronikavý chlad, který je štípal do obličejů. Připadali si jako dva velbloudi v Antarktidě. Díky spolupráci s chilskými úřady zde byli zatím ve vší tajnosti. Proto též vyměnili polní uniformy za stejnokroje imigračních úředníků.

Jejich letadlo přistálo podle plánu ještě za tmy na nedalekém vojenském letišti. Bouřka, která v místě panovala, znamenala vítaný bonus, protože viditelnost se rázem snížila na pouhých pár set metrů, a jejich příjezd tedy zůstal nezpozorován. Chilské vojenské velitelství bylo ve své pohostinnosti velice štědré a poskytlo jim hangár k nenápadnému zaparkování Hollisova C-140 i doprovodných Ospreyů.

Když byla poutací lana výzkumné lodi přehozena přes přístavní pacholata a na břeh dopadl konec palubní lávky, vystoupili Hollis s Dillingerem ze svého útočiště pod střechou velké budovy skladiště. Oba reflexivně ucukli před nápirem ledového větru, který se do nich opřel.

Na jednom křídle můstku se objevil vysoký muž s přátelským výrazem v drsné obličejí, oblečený do lyžařské bundy. Přiložil si ruce k ústům.

„Señor Lopez?“ zakřičel do plískanice.

„Si!“ zavolal Hollis v odpověď.

„Kdo je váš přítel?“

„*Mi amigo es* señor Jones,“ odpověděl Hollis a ukázal na Dillingeru.

„Lepší španělštinu jsem slyšel dokonce i v čínské restauraci,“ zamumlal Dillinger.

„Pojďte, prosím, na loď. Až se dostanete na hlavní palubu, přistupte k žebříku napravo od vás a vylezte na můstek.“

„*Gracias.*“

Oba velitelé elitních amerických bojových sil přešli po nakloněné palubní lávce a poslušni instrukcí vylezli po žebříku. Hollise stravovala zvědavost. Asi hodinu před příletem do Punta Arenas obdržel od generála Dodge naléhavou kódovanou depeši s příkazem, aby se pokud možno tajně setkal se *Souderem*, jakmile dopluje do přístavu. Žádné vysvětlení, žádný další pokyn. Z krátké instruktáže ve Virginii pouze věděl, že to byla právě tato průzkumná loď, která odhalila záměnu mexické nákladní lodi a *Lady Flamborough*. Nic jiného mu nebylo známo. Teď ho proto nesmírně zajímalo, proč se to plavidlo tak najednou objevilo v Punta Arenas téměř ve stejnou dobu, kdy tam dorazil jeho bojový tým.

Hollis neměl rád pocit, že je ponecháván v nevědomosti, pročez se nyní nacházel ve značně nedůtklivé náladě.

Muž, který jej prve oslovil, byl stále ještě na můstku. Hollis pohlédl do jeho fascinujících zelených očí – měly skutečně výraznou opalizující zelenou barvu. Náležely prostovlasému štíhlému muži se širokými rameny, v jehož černých vlasech se bělaly kousky sněhu. Zůstal na oba důstojníky hledět zhruba pět vteřin, což mu bohatě stačilo k jejich podrobné prohlídce. Pak pomalu vytáhl ruku z kapsy a napřáhl ji před sebe.

„Plukovníku Hollisi, majore Dillingere, já jsem Dirk Pitt.“

„Zdá se, že vy o nás víte daleko víc než my o vás, pane Pitte.“

„To je stav, který můžeme rychle napravit,“ pronesl Pitt vesele. „Prosím, následujte mě do kapitánské kajuty. Už jsme postavili na kafe a navíc si můžeme popovídat někde, kde je trochu víc tepla i soukromí.“

Vděčně ho uposlechli a následovali jej po chodbě směrem ke Stewartově kabině. Jakmile se ocitli uvnitř, Pitt jim představil Gunna, Giordina a kapitána Stewarta. Oba důstojníci si se všemi potřásli rukou a pak vděčně přijali po šálku kávy.

„Posaďte se, prosím,“ vyzval je Stewart a nabídl jim křesla.

Dillinger ho ochotně poslechl, ale Hollis zavrtěl odmítavě hlavou.

„Díky, raději postojím.“ Tázavě pohlédl na čtyři muže z NUMA. „Jestli můžu mluvit otevřeně, nevadilo by vám, kdybyste mi řekli, co se tu ksakru děje?“

„Týká se to samozřejmě *Lady Flamborough*“ začal Pitt.

„O čem si pak ale chcete povídat? Teroristé ji přece zničili.“

„Ba ne, ještě stále docela spokojeně pluje,“ ujistil ho Pitt.

„V tom smyslu jsem informován nebyl,“ řekl Hollis. „Zato vím, že na poslední fotografii ze satelitu po ní není ani stopy.“

„Věřte mně.“

„Ukažte mi tedy svůj důkaz.“

„Vy nejste zvyklý mařit čas, že?“

„Moji muži a já jsme sem přiletěli zachraňovat lidské životy,“ pronesl Hollis dosti neomaleně. „Ale nikdo, ani moji nadřízení, mi zatím nepodali důkaz, že lidi na palubě té lodi je stále ještě možné zachránit.“

„Musíte chápat, plukovníku,“ odpověděl Pitt hlasem, který nyní náhle zněl jak praskání bičem, „že tentokrát nemáme co do činění s žádnými vašimi obvyklým teroristy, které jenom svědí prsty, aby mohli zmáčkнут kohoutek. Jejich velitel je nesmírně vynalézavý. Doposud se mu podařilo přelstít i ty nejlepší mozky všech bezpečnostních sil. A zatím v tom úspěšně pokračuje.“

„Přesto to jeho maskování kdosi prohlédl,“ prohodil Hollis v trochu nešikovném komplimentu.

„Měli jsme štěstí. Kdyby *Souder* nepátral v příslušné oblasti, pak by objevení *General Brava* mohlo trvat třeba měsíc. Jak to teď vypadá, podařilo se nám zkrátit náskok únosců na maximálně jeden nebo dva dny.“

Hollisův pesimismus začal pomalu tát. Nehodlal však ustoupit ani o centimetr. Napadlo ho, že k té záchranné operaci nakonec přece jen dojde. „Kde je ta loď?“ otázal se odměřeně.

„To nevíme,“ odpověděl mu Gunn.

„Nemáte alespoň její přibližnou polohu?“

„Jediné, co můžeme nabídnout, je kvalifikovaný odhad,“ ujistil ho Giordino.

„Vycházející z čeho?“

Gunn s očekáváním pohlédl na Pitta, který se usmál a odpověděl.

„Z intuice.“

Hollisovy naděje se začaly znovu hroutit. „Používáte k tomu karty nebo křišťálovou kouli?“ otázal se sardonicky.

„Vlastně čajové lístky,“ nezůstal o nic pozadu Pitt.

Následovalo mlčení, dlouhé a ledové. Hollis si v té přestávce stačil docela správně uvědomit, že účinnost ho tady nikam nedovede. Dopil kávu a začal si pohrávat s prázdným hrníčkem.

„Tak dobře, pánové. Je mi líto, že jsem spustil tak ostře. Nejsem na jednání s civilisty zvyklý.“

V Pittově obličeji nebyla ani stopa po nějaké zášti, pouze známka pobavení. „Jestli vám to trochu pomůže, tak já mám hodnotu majora letectva.“

Hollis se zamračil. „Můžete mi potom říct, co děláte na palubě této lodi?“

„Říkejte tomu třeba trvalé přidělení – to je ale dlouhá historie a teď na ni nemáme čas.“

Dillinger to pochopil jako první. Hollise to mělo napadnout už v momentě, kdy se vzájemně představovali, jeho mysl však byla tou dobou plná otázek.

„Nejste náhodou nějak spřízněný se senátorem Georgem Pittem?“ otázal s Dillinger.

„Otec a syn.“

Před oběma důstojníky se nadzdvihl cíp opony a oni pod ní zahlédli první zablesknutí světla. Hollis si přitáhl křeslo a usadil se do něj. „Oukej, pane Pitte, povězte mi, prosím, co všechno máte.“

Dillinger jim skočil do řeči. „Podle posledních zpráv *Lady Flamborough* směřovala k Antarktidě. Vy tvrdíte, že je stále na hladině. Nové fotografie ji tedy určitě snadno zachytí, jak pluje mezi ledovými krami.“

„Jestli si chcete vsadit na SR-90 Casper, tak si raději ty peníze ušetřte,“ zchladil ho Pitt.

Dillinger mrazivě pohlédl na Hollise. To bylo zcela jistě nad jejich chápání. Tahle prapodivná skupinka oceánografů měla přinejmenším stejně informací jako oni dva.

„SR-90 ale dokáže ze vzdálenosti jednoho sta kilometrů ukázat tak ostrý trojrozměrný obraz, že můžete na fotbalové míčudě počítat stehy,“ poznamenal Hollis.

„To je bez diskusí. Ale co v případě, kdy je ten míč maskován jako kus skály?“

„Stále ještě nechápu...“

„Bude vám to jasnější, když vám to ukážeme,“ pronesl Pitt. „Posádka pro nás na palubě připravila malou ukázkou.“

Otevřená paluba na zádi byla zakryta velkou plachtou z bílého igelitu, pečlivě vypnutou a po stranách připevněnou, aby se ve větru nevzdouvala. Vedle ní stál kapitán Stewart se dvěma členy posádky, kteří drželi v ruce požární hadici.

„Během pátrání kolem potopené lodi *General Bravo* jsme našli balík tohoto igelitu,“ zahájil přednášku Pitt. „Myslím, že do vody spadl z paluby *Lady Flamborough* v místě, kde se ty dvě lodě setkaly. Ležel na dně mezi prázdnými barely od barvy, kterou únosci použili k přemalování výletní lodi tak, aby se podobala mexické nákladní lodi. Samozřejmě, tento závěr nemám podložený důkazem. Budete se muset spolehnout na moje slovo. Všechno ale ukazuje na další maskovací manévry. Na poslední fotografii ze satelitu se neukázalo nic, protože všichni pátrali po lodi. Avšak *Lady Flamborough* už jako loď nevypadala. Vůdce únosců musí být milovník umění. Použil nápad jednoho kontroverzního sochaře jménem Christo, známého svými venkovními sochařskými výtvary z plastiku. Ten tímto materiálem obaluje budovy, pobřeží i celé ostrovy. Pověsil dokonce monstrózní oponu přes Rifle Gap v Coloradu a kus okresu Marin v Kalifornii obehnal několik kilometrů dlouhým plotem. Vůdce našich darebáků šel ještě dál a zabalil do igelitu celou loď. Zábavní loď není nijak obrovská a její základní konstrukční rysy bylo možné docela snadno zamaskovat pomocí různých podpěr a lešení. S očíslovanými a předem nastříhanými kusy igelitu by celou práci dokázala provést stovka unesených i únosců nejdéle během takových deseti hodin. V

době, když nad nimi přelétala družice Landsat, už na tom pracovali. Její zvětšený snímek však nebyl dostatečně ostrý, aby tuto aktivitu odhalil. Když půl dne nato přelétával Seasat, na jeho snímcích už žádné tvary lodi, jakékoliv lodi, vidět nebylo. Nemluvím na vás moc rychle?“

„Ne..., odpověděl pomalu Hollis. „Nic z toho ale nedává sakra moc smysl.“

„On snad musí být z Missouri,“ poznamenal Giordino sarkasticky. „Neukážeme mu to radši?“

Pitt krátce kývl směrem ke kapitánu Stewartovi.

„Oukej, chlapci,“ prohodil Stewart ke svým námořníkům. „Jednou to lehce pokropte.“

Jeden z mužů otevřel ventil, zatímco druhý namířil hubici. Na plastickou hmotu dopadla vodní tříšť. Nejprve jí vítr dobrou polovinu odvál mimo palubu. Námořník upravil směr stříkání, takže igelit byl brzy pokryt jemným mokrým filmem.

Než uplynula minuta, změnila se voda v led.

Hollis zadumaně pozoroval tuto transformaci. Pak přistoupil k Pittovi a natáhl k němu ruku. „Máte moje uznání, pane. Tohle je pádný důkaz.“

Dillinger na celou ukázkou civěl jako venkovský balík, zatažený proti své vůli do cirkusového představení. „Ledovec,“ zamumlal hněvivě. „Ti zkurvysyni udělali z lodi ledovec.“

Hala se probudila celá ztuhlá a zmrzlá. Uplynula už polovina dopoledne, ale bylo stále ještě šero. Maskování, spolu s igelitem pokrytým ledem zahalujícím celou loď, totiž většinu světla pohlcovalo. To málo, co pronikalo do luxusních kabin prominentních osobností, stačilo sotva osvětlit postavy prezidenta Hasana a De Lorenza, ležící na lůžku vedle ní. Všichni se k sobě tiskli pod jedinou uboze nedostatečnou dekou a nad hlavami se jim vznášel oblak páry, která vzápětí přimrzala na stěnách kajuty.

Samotná zima by se dala vydržet, bez ohledu na to, jak bídně. Co však činilo z mrazu nesnesitelnou okolnost únosu, byla vlhkost. Stav vězňů byl nadále ještě zhoršen tím, že od chvíle vyplutí z Punta del Este nic nejedli. Únosci se dokonce ani nepokusili pro zajatce a posádku nějaké jídlo zajistit. I tato Ammarova nelidská otrlost se promítala do rychlosti, jakou zima podlamovala jejich sílu a strach ochromoval jejich mysl.

V první fázi cesty vězňové přežívali pouze na vodě z kohoutků umyvadel. Nyní však byly trubky již zamrzlé, takže k mučivému hladu přibyla navíc ještě palčivá žízeň.

Lady Flamborough byla vybavená na plavby v tropických mořích, takže měla jen minimální zásobu pokrývek. Všichni, kteří nastupovali v Portoriku a v Punta del Este, měli ve svých zavazadlech výhradně vybavení do mírného podnebí a oblečení na zimu nechali doma v šatnících. Vězni se tedy zachumlávali do všech svých věcí, jak jen to bylo možné, takže na sobě měli i několik lehkých košil, kalhot a ponožek. Hlavy si halili do ručníků, aby i tímto způsobem omezili ztráty tělesného tepla. Nejvíce bolestně postrádali rukavice.

Teple nebylo nikde. Ammar odmítal veškeré prosby, aby do lodi pustil teplý vzduch. Takový luxus si nemohl dovolit. Vnitřní teplo by rozpustilo ledový povlak na igelitu, a zničilo by tak veškeré maskování.

Hala nebyla jediná, kdo byl vzhůru. Pro většinu zajatců bylo totiž zcela nemožné pořádně usnout, takže jen tak leželi, jako v hypnotickém transu, přičemž sice vnímali své okolí, ale nebyli schopni

žádné fyzické aktivity. Jakékoliv pomyšlení na odpor fyzické podmínky zajeht rychle potlačily. Namísto aby bojovali s útočníky, museli se kapitán Collins a jeho posádka v otupujícím mrazu rvát spíše o vlastní život.

Když do místnosti vstoupil senátor Pitt, Hala se nadzdvihla na lokti.

Senátor vypadal trochu zvláštně, jelikož měl na sobě modrý pruhovaný oblek, přes který si navlékl ještě jeden, šedý. Povzbudivě se na Halu usmál, avšak byl to spíše jen takový patetický pokus. Únava z posledních pěti dnů mu vzala hodně z jeho jindy mladistvého vzhledu, takže nyní opravdu vypadal na svůj věk. „Jak se držíte?“ otázal se.

„Dala bych pravou ruku za šálek horkého čaje,“ pronesla s náznakem žertu.

„Pokud jde o mě, tak bych za to dal i víc.“

Prezident De Lorenzo se posadil, takže pokrývka sklouzla na podlahu. „Někdo tady říkal něco o horkém čaji?“

„Jenom tak fantazírujeme, pane prezidente,“ odpověděl senátor.

„Nikdy jsem si nemyslel, že na luxusní zábavní lodi budu někdy mrznout a hladovět až k smrti.“

„Já také ne,“ přidala se Hala.

Prezident Hasan slabě zasténal, trochu se pootočil a zvedl hlavu.

„Moc vás bolí záda?“ otázal se ho účastně prezident De Lorenzo.

„Je mi příliš zima, než abych cítil nějakou bolest,“ odpověděl Hasan s hořkým úsměvem.

„Můžu vám nějak pomoci?“

„Ne, děkuji. Myslím, že zůstanu v posteli, abych ušetřil alespoň ty zbytky energie, které ještě mám.“ Hasan pohlédl na De Lorenza a lehce se usmál. „Přál bych si, abychom se setkali a spřátelili za poněkud pohodlnějších okolností.“

„Slyšel jsem jedno americké rčení –, politici jsou zvláštní partneři do postele. Myslím, že my dva jsme dokonalý důkaz pravdivosti toho tvrzení.“

„Až se tady z toho dostaneme, musíte přijet jako můj host do Egypta.“

De Lorenzo přikývl. „Na oplátku. Vy musíte zase navštívit Mexiko.“

„To pro mě bude ctí. Již teď s potěšením přijímám.“

Oba prezidenti si na to slavnostně potřásli rukama – už ne jako rozmazlované hlavy států, ale jako dva muži sdílející společný osud, který sice nemohou ovlivnit, ale který jsou odhodláni protrpět až do důstojného konce.

„Zastavily se motory,“ ozvala se najednou Hala.

Senátor Pitt souhlasně přikývl. „Právě spustili kotvy. Zakotvili jsme a vypnuli motory.“

„Musíme být nedaleko břehu.“

„O tom se ale kvůli zabeđeným oknům nemůžeme přesvědčit.“

„To je moc špatné, že jsme doslova slepí.“

„Jestli někdo z vás pohlídá dveře, pokusím se otevřít okno,“ nabídl se Pitt. „Jakmile se mi podaří rozbít sklo, aniž by to slyšeli strážníci, vyřizu v té dřevotřískové desce díru. S troškou štěstí bychom pak mohli vidět, kde se nacházíme.“

„Budu poslouchat u dveří,“ přihlásila se Hala.

„Je tu ale dost zimy bez toho, že bychom rozbíjeli ještě okno,“ ozval se deprimovaně De Lorenzo.

„Teplota venku je úplně stejná jako tady uvnitř,“ odpověděl stroze senátor.

Nehodlal už ztrácet čas další diskusí. Přesl k velkému panoramatickému oknu v obývací kabině. Otvor ve stěně měl dva metry na výšku a metr na šířku. Venku před ním nebyla žádná promenáda. Výstupy z luxusních kajut a kabin směřovaly ke středu lodi, ale zevní stěny s okny se zdvihaly vlastně jako pokračování boků trupu.

Jediným otevřeným prostorem, který únosci hlídali, byla bazénová a promenádní paluba a vyhlídkové paluby vpředu i vzadu.

Senátor zatřákl na sklo kotníky prstů. Ozval se tupý zvuk. Sklo bylo značně silné. Muselo být, aby dokázalo odolat nárazům obřích vln a větrů o síle hurikánu.

„Nemá někdo z vás prsten s diamantem?“ otázal se.

Hala vytáhla ruce z kapes pláště do deště, pozvedla je a zatřepala prsty. Ukázala dva malé prstýnky, které byly osazené opály a tyr-

kysy. „Muslimští nápadníci nemají ve zvyku kazit své ženy nějakými příliš štědrými dary.“

„Uvítal bych alespoň jeden karát.“

„Tady jsou tři,“ ozval se prezident Hasan a z jednoho malíčku stáhl mohutný prsten.

Senátor v šeru pohlédl na kámen. „Tenhle bude krásně stačit. Děkuji vám.“

Pustil se do práce rychle, ale opatrně, aby dělal pouze ten nejnужnější hluk. Vyřezával ve skle malý kruh, jen aby tudy mohl prostrčit prst. Každou chvíli práci přerušil a dýchl si na ruce. Když prsty začínaly být zimou zmrztělé, zahříval si ruce v podpaží tak dlouho, než se mu do nich opět vrátil cit.

Ani ho nenapadlo přemýšlet o tom, co by s ním únosci udělali, kdyby ho chytili. Dokázal si ale docela živě představit, jak jeho kulkami prostřílenou mrtvolu unáší mořský proud.

Kolem malého centrálního otvoru udělal větší kruh a potom po této čáře přejížděl diamantem znovu a znovu, hlouběji a hlouběji. Nejsložitější bylo zabránit, aby vyříznutá část skla nevypadla ven a s řinčením se nerozbila.

Strčil tedy do malého středového otvoru prst a zatáhl. Skleněný kruh povolil.

Pomalu ho vtáhl dovnitř a položil na koberec. To nebylo špatné. Nyní měl otvor dostatečně velký, aby jím mohl prostrčit i hlavu. Dřevotřísková deska, použitá k zamaskování a zakrývající celou délku střední nástavby, byla nyní před oknem v pohodlném dosahu rukou. Senátor otvorem opatrně prostrčil hlavu. Musel dávat pozor, aby si o ostré okraje neuřízl uši. Pohlédl na obě strany, ale jedině, co uviděl, byla úzká štěrbina mezi falešným maskovacím pláštěm a ocelovým bokem lodi. Nahoře zahlédl úzký jasnější proužek, což byla zřejmě obloha. Byla však poněkud potemnělá, jako by zastřená mlhou.

Očekával, že pod sebou uvidí alespoň kousek vlnící se hladiny. Namísto toho mu pohled zakrývala obrovitá igelitová plachta, připevněná nosníky k boku lodi nad čarou ponoru. Chvíli na to překvapeně civěl, aniž by ho napadlo jedině vysvětlení nebo důvod.

Avšak nyní se alespoň cítil docela bezpečně. Když nemohl on vidět únosce, pak únosci nemohli vidět jeho. Vtáhl hlavu zpět do kabiny a začal se hrabat v kufru

„Co potřebujete?“ otázala se ho Hala.

Ukázal jí švýcarský armádní nůž. „Vždycky ho nosím s sebou v holení.“ Ušklíbl se. „Vývrtka se hodí při neplánovaných večírcích.“

Senátor Pitt nespěchal. Než se vrátil k práci, pořádně si zahřál ruce v podpaží. Pak uchopil červenou rukojeť kapesního nože, prostrčil ruku otvorem ve skle a začal vrtat. Použil nejprve malou čepel jako vrták a pak velkým nožem odřezával okraje a zvětšoval díru.

Tento postup byl zoufale pomalý. Hlavně proto, že se neodvažoval proniknout špičkou nože o více než milimetr před zevní povrch dřevotřískové desky. Stále tu byla obava, aby se některý strážný náhodou nenaklonil přes zábradlí a nevšiml si pohybu blýskavého kovového předmětu. Senátor tedy pokračoval velice opatrně a pokaždé pečlivě odstranil jednu vrstvu desky, dřív než se pustil do další.

Z rukou mu zmizel všechen cit, ale už se nezdržoval jejich zahříváním. Téměř zmrzlá pěst svírala rudou střenku, takže nůž nyní spíše vypadal jako přirozené pokračování končetiny.

Senátor konečně odstranil dostatečné množství dřevní hmoty, aby vzniklým otvorem mohl přehlédnout alespoň část okolí. Naklonil hlavu kupředu a přitiskl tvář k chladné ploše desky.

Něco mu však stále bránilo ve výhledu. Strčil do otvoru prst a nahmatal vrstvu igelitu. Byl dokonale zmaten, když zjistil, že plášť z umělé hmoty kryje nejen všechny kontejnery, ale i boky lodi.

Potichu zaklel. Pochopil, že nemusel být zdaleka tak opatrný při prořezávání otvoru v dřevotřísce. Pod igelitovou plachtou nikdo jeho nůž zahlédnout nemohl. Odhodil tedy veškerou obezřetnost stranou a onu neprůhlednou záclonu rozřízl. Pak ke šterbině znovu přiložil oko.

Proti očekávání nespatřil ani volné moře, ani linii pobřeží.

Před očima se mu objevila hora ledu, táhnoucí se daleko za hranice jeho výhledu. Blýskavá stěna ledovce byla tak blízko, že by se jí nataženým deštníkem mohl dotknout.

Jak zíral na překážku vedle boku lodi, ozval se jakýsi hluboký, ohlušivý zvuk. Senátorovi to připomínalo dunění nějakého menšího zemětřesení.

Rychle udělal krok zpátky a z toho, co viděl, se mu zatočila hlava.

Hala si všimla, že celý ztuhl. „Co to je?“ otázala se bojácně. „Co jste viděl?“

Pitt se otočil a podíval se na ni prázdným pohledem. Ústa se mu sice pohybovala, ale teprve za chvíli dokázala zformulovat několik slov. „Zakotvili nás těsně vedle obrovského ledovce,“ pronesl konečně. „Kus jeho stěny se může každou chvíli odloupnout a rozdrtit nás jako lodičku z papíru.“

Dvacet tisíc metrů nad Antarktickým poloostrovem klouzalo na svých deltovitých křídlech ve velmi řídkém vzduchu rychlostí 3 200 kilometrů v hodině průzkumné letadlo. Bylo sice sestrojeno tak, že mohlo letět ve dvakrát větší výšce a dvakrát rychleji, ale pilot ho nyní udržoval jen pod asi čtyřicetiprocentním plynem, aby maximálně šetřil pohonnými hmotami, a také proto, aby při nižší rychlosti umožnil kamerám lépe zaostřit.

Na rozdíl od svého předchůdce SR-71, „Vlhovce“, jehož titánová křídla a trup měly temně indigovou barvu, „neviditelnou“ technologii modernějšího SR-90 tvořila neuvěřitelně tvrdá, šedobílá lehká plastická hmota, pokrývající celé letadlo. Jeho přezdívka „Casper“, odvozená od známé postavičky ducha z kreslených seriálů, odpovídala skutečnosti, že bylo obtížné zpozorovat letadlo jak prostým okem, tak na radarové obrazovce. Jeho pět kamer dokázalo pokrýt polovinu Spojených států během jedné hodiny, a to při jediném přeletu. Fotodokumentační vybavení sestávalo z černobílé, barevné a infračervené fotografie, přístrojů k trojrozměrnému zobrazování a ještě několika dalších přísně tajných technik, zatím zcela neznámých pro komerční využití.

Podplukovník James Slade toho neměl moc na práci. Byl to dlouhý, dost nudný průzkumný let, který odstartoval ze základny v kalifornské Mojavské poušti. Jedinou příležitostí, kdy si mohl vzít do ruky příslušný operační manuál, bylo tankování během letu. Motory Caspera byly známé svou téměř neukojitelnou žízní. Musel tedy čerpat benzin z leteckého tankeru dvakrát za každou etapu letu. Slade zkoumavým pohledem přešel ukazatele na panelu před sebou. Casper byl nové letadlo, a musel tedy ještě ukázat své mouchy. Naštěstí všechny instrumenty fungovaly normálně, takže pilot mohl sáhnout do kapsy letecké kombinézy a vytáhnout miniaturní elektronickou hru. Začal střídavě mačkat tlačítka pod nevelkým displejem, na kterém se snažil dostat potápěče kolem velké chobotnice k bedně s pokladem.

Po několika minutách ho přestala hra bavit. Zadíval se tedy před sebe a dolů na zmrzlou prázdnotu, která se nazývá Antarktida. Hluboko pod ním se pod křišťálově čistou oblohou blyštěl zahnutý, jakoby hrozící prst severního poloostrova, který pokračoval do moře řadou ostrovů.

Led, skály a moře vytvářely úžasnou prázdnotu, hrůznou na pohled a děsící duši. Ten pohled z výšky dvaceti kilometrů mohl pro někoho vypadat lákavě, ale Slade věděl svoje. Jednou totiž letěl se zásobami pro vědeckou stanici v Antarktidě a tehdy se rychle poučil, že krása i krutá nevlídnost v této věčné říši chladu jdou ruku v ruce.

Dobře si pamatoval, co je mráz. Do té doby nevěřil, že by člověk mohl plivnout a uvidět slinu, jak padá na zem zmrzlá. Nikdy též nezapomněl na divoké větry, bičující tento nejchladnější kontinent. Nedokázal si představit, že nárazy větru mohou dosahovat rychlosti až 160 kilometrů v hodině, dokud to sám poprvé nezažil.

Slade nikdy nepochopil, proč jsou někteří lidé k tomuto zmrzlému peklu tak přitahováni. Když se tehdy vrátil na základnu, měl sto chutí zavolat cestovní kanceláři a požádat o rezervaci nějakého dobrého hotelu v blízkosti rovníku.

Náhle se z ampliónu v kabině ozval ženský hlas.

„Prosím, pozor. Za okamžik překročíte zevní hranici vašeho plánovaného letu na průsečíku sedmdesáti stupňů západní délky a sedmdesáti stupňů jižní šířky. Odpojte automatické řízení a obraťte letadlo o sto osmdesát stupňů... teď. Nový kurs zpátečního letu je naprogramován v počítači. Použijte, prosím, příslušný kód. Přeji vám šťastný let domů.“

Slade uposlechl pokynů a provedl pomalý obrat. Jakmile počítač zafixoval zpáteční kurs, zapojil znovu automatického pilota a ve své stěsnané sedačce zaujal poněkud pohodlnější polohu.

Jako mnoho dalších mužů, pilotujících průzkumné lety, si začal v duchu představovat, jaká tvář a tělo asi patří k onomu nehmotnému hlasu. Mezi letci kolovaly pověsti, že ta žena váží sto padesát kilo, má šedesát let a je dvanáctinásobnou babičkou. Avšak žádný pilot s alespoň špetkou představitivosti si takovou kacírskou představu nepřipouštěl. Určitě vypadá spíš jako Sigourney Weaverová. Slade se rozhodl, že cestou domů tuto vzrušující eventualitu prozkoumá.

Po vyřešení tak delikátního problému znovu zkontroloval ukazatele palubních přístrojů. Pak se uvolnil a sledoval, jak ledem pokrytá země mizí za ocasem letadla. Jakmile se znovu ocitl nad mořem, vrátil se ke své elektronické hře.

Neviděl nejmenší důvod pokračovat v pozorování světa pod sebou, zvláště když byl od Ohňové země oddělen mraky černými jako uhel. Znal zeměpis natolik dobře, aby věděl, jak je tenhle mizerný kus pevniny neustále sužován větrem, deštěm a sněhem.

Slade byl vlastně skoro vděčný, že onu monotónní krajinu nevidí. Nechal raději palubní infračervenou kameru, aby pronikla mračny a zaznamenala tuto opuštěnou oblast na samém konci jihoamerického kontinentu.

Kapitán Collins zíral do Ammarovy masky. Musel se násilím nutit, aby neodvracel zrak. V očích toho uhlazeného vůdce únosců bylo cosi ďábského, nelidského. Collins doslova fyzicky cítil, že pro toho člověka nemá lidský život nejmenší význam.

„Chci vědět, kdy hodláte propustit mou loď“, pronesl Collins ostrým tónem.

Ammar odložil šálek na talířek, osušil si rty ubrouskem a nezaujatě opětoval Collinsův pohled.

„Můžu vám nabídnout trochu čaje?“

„Ne, pokud ho nenabídnete také mé posádce a všem cestujícím,“ zareagoval chladně Collins. Stál tam vzpřímeně ve své bílé letní uniformě a třásl se zimou.

„Očekával jsem, že tak odpovíte.“ Ammar obrátil prázdný šálek dnem vzhůru a opřel se v křesle. „Budete asi rád, když se dozvíte, že odsud zítra večer se svými muži odejdu. Dáte-li mi slovo, že se do té doby neobjeví žádný bláznivý pokus o ovládnutí lodi nebo o útěk na nedalekou pevninu, pak se nikomu nic špatného nestane a vy se budete moci znovu ujmout velení.“

„Byl bych raději, kdybyste pustil na lodi topení a dal všem najíst. Na to, abychom mohli odolávat chladu, máme absolutní nedostatek teplého oblečení a pokrývek. Navíc nikdo už deset dní nejedl. Všechny trubky zamrzly, takže neteče ani voda. A s tím související sanitární problémy jistě nemusím zmiňovat.“

„Snášet utrpení je dobré pro duši,“ pronesl filosoficky Ammar. Collins na něj zůstal zírat. „Kecy.“

Ammar unaveně pokrčil rameny. „Když myslíte.“

„Dobrý Bože, člověče, vždyť na téhle lodi jsou nemocní a umírající lidé.“

„Vážně pochybuji, že by někdo z vaší posádky nebo cestujících zemřel podchlazením nebo hladu předtím, než odsud odejdeme,“ odsekl úsečně Ammar. „Budou prostě jenom muset přežít ještě trochu nepohodlí po dobu příštích zhruba třiceti hodin. Pak budete moc nastartovat motory a pustit topení.“

„Jestli se odlomí část toho ledovce, mohlo by to být pro nás všechny už pozdě.“

„Ledovec vypadá dost pevně.“

„Vy si to nebezpečí neuvědomujete. Každou chvíli na nás může spadnout kus ledu a jeho váha celou *Lady Flamborough* rozmačká stejně, jako když se na auto sesype desetiposchodový dům. Musíte s lodí odrazit.“

„To je prostě riziko, které musíme podstoupit. Kdyby roztál ledový povlak na igelitových plachtách, prozradili bychom se, protože infračervené kamery na satelitech by zaznamenaly vyzařované teplo.“

Collinsův obličej vyjadřoval bezmocnou zuřivost. „Bud’ jste hloupý, nebo šílenec. Co jste tím dokázal? Co tím vším získáte? To nás držíte jako výkupné za nějaké své kdesi uvězněné teroristické kamarády? Jestli nás hodláte tady opustit a zmizet, pak v tom nevidím jediný smysl.“

– „Máte v sobě docela nepříjemnou porci zvědavosti, kapitáne, ale horlivost vašich záměrů je svým způsobem blízka i mému srdci. Důvody zajetí vaší lodi se brzy dozvíte.“ Ammar vstal a kývl na strážného, který stál za Collinsem. „Odveďte kapitána zpět do jeho kabiny.“

Collins se ale odmítal pohnout. „Proč byste nemohl nařídít vydat horký čaj kávu, polévku, cokoliv, co by ulehčilo utrpení lidí?“

Ammar se ani nenamáhal, aby se cestou z jídelny na kapitána podíval. „Sbohem kapitáne. Už se nevidíme,“ prohodil přes rameno.

Ammar zamířil přímo do komunikační kabiny. V ní stál Telmuk a sledoval, jak nejnovější fax s tlumeným šuměním přináší zprávy. Jeho spojař seděl u radiopřijímače a naslouchal instrukcím, které zvukový záznamník současně zapisoval na papír. Rádio i fax byly napájeny přenosným generátorem.

Telmuk se při příchodu Ammara otočil, krátce ho pozdravil kývnutím, načež z faxu odtrhl potištěný arch papíru.

„Mezinárodní média stále hlásí, že *Lady Flamborough* je ztracená,“ poznamenal. „Z Uruguaye teprve teď vyjíždějí záchranná plavidla, aby zahájila podmořské pátrání. Máš moje uznání, Sulejmane, jak jsi dokázal zmást celý svět. Než se Západ dozví pravdu, budeme bezpečně v Káhiře.“

„Co je nového v Egyptě?“

„Zatím nic slavného, ministři Hasanova kabinetu stále ještě kontrolují vládu nad zemí. Usilovně se drží u moci. Zachovali se chytře, když proti demonstrantům nenasadili bezpečnostní síly. Jediné krveprolití způsobili naši fundamentalističtí bratři, kteří omylem vyhodili do povětří autobus plný alžírských hasičů, kteří byli v Káhiře na konferenci. Naši považovali autobus za součást vládního konvoje. Káhirský rozhlas prohlašuje, že hnutí Ahmada Jázida je předvojem iránských fanatiků. Mnoho přátel proto se svojí podporou váhá. Ze stejného důvodu se také neuskutečnila žádná masová demonstrace za rozpuštění Hasanovy vlády.“

„Za výbuchem autobusu byl ten idiot Chaled Fawzy,“ zavrčel Ammar. „Co armáda? Na které straně stojí?“

„Ministr obrany Abú Hamid se k nám veřejně nepřikloní, dokud na vlastní oči neuvidí mrtvá těla prezidenta Hasana a Haly Kamilové.“

„Takže Jázida triumfální převrat stále ještě jen čeká.“

Telmuk přikývl a zvažněl. „Je tu ještě jedna novinka. Jázid oznámil, že posádka výletní lodi a její cestující jsou stále naživu a že on sám osobně začne s teroristy vyjednávat, aby zajistil jejich osvození. Ve snaze udělat dojem na Američany se dokonce až tak daleko, že nabídl svůj život výměnou za senátora George Pitta.“

V Ammarově nitru vzkypěl strhující vztek, který zbystřil veškeré jeho smysly a spustil celý rej myšlenek v jeho hlavě. Po několika minutách vzhlédl k Telmukovi.

„U Alláha, Jidášovo kúzle nás dovedlo k porážce,“ pronesl nevěřícně. Jázid naši věc zaprodal.“

Telmuk souhlasně přikývl. „Jázid tě využil a zradil.“

„To rovněž vysvětluje, proč se zdráhal mi nařídit, abych zabil Hasana, Kamilovou a ostatní. Chtěl je mít nezraněné, dokud Machado a ta jeho verbež neodstraní tebe a mě a všechny naše lidi.“ .

„Co ale Jázid s Topiltzinem získají, když nechají rukojmí naživu?“ podívoval se Telmuk.

„Dostane se jim pověsti zachránců dvou prezidentů, generální tajemnice Spojených národů a jednoho důležitého amerického senátora a tím se dočkají obdivu světových politiků. Automaticky získají více moci, zatímco jejich protivníci ji ztratí. Budou mít pak daleko snazší možnost převzít vládu ve svých zemích mírovou cestou. Tím se rozšíří jejich mocenská základna a současně vylepší představa o nich v očích světa.“

Telmuk rezignovaně sklonil hlavu. „Takže nás hodili supům.“

Ammar přikývl. „Jázid si od začátku přál, abychom my oba zemřeli, jen aby si zajistil naši mlčenlivost o této i všech minulých akcích, které jsme pro něho kdy provedli.“

„Co kapitán Machado a jeho mexická posádka? Co se stane s nimi, poté co zlikvidují nás?“

„Topiltzin se určitě postará, aby po návratu do Mexika zmizeli.“

„Nejdřív by se ale museli dostat z téhle lodi.“

„Ano,“ odpověděl Ammar zamyšleně. Hněvivě sáhal po kabině radisty. „Zdá se, že jsem žalostně podcenil Jázidovu mazanost. Byl jsem moc domýšlivý, když jsem Machada považoval za neschopného, protože nevěděl nic o našem zamýšleném přesunu na jedno bezpečné letiště v Argentině. Avšak díky Jázidovi si náš mexický přítel připravil svůj vlastní ústupový plán.“

„Proč nás tedy ještě nezabil?“

„Protože mu to Jázid s Topiltzinem zatím nenařídili. Čekají, až budou schopni zahájit své předstírané vyjednávání ohledně propuštění rukojmí.“ Ammar se náhle otočil a stiskl rameno radisty, který

rychle odložil sluchátka. „Nezaznamenal jste nějakou neobvyklou zprávu poslanou na naši loď?“

Egyptský komunikační expert se zatvářil poněkud záhadně. „To je zvláštní, že se zrovna na tohle ptáte. Naši latinskoameričtí přátelé jsou tady každých deset minut a pokaždé mi dávají tutéž otázku. Myslel jsem, že jsou pitomí. Jakékoliv naše potvrzení příjmu by okamžitě zachytily euroamerické bezpečnostní služby a během několika vteřin by podle toho určily naši polohu.“

„Takže zatím jste nic podezřelého neslyšel.“

Arabský radista zavrtěl hlavou. „I kdybych něco zachytil, určité by to bylo v kódu.“

„Vypněte přijímač. Nechte ale Mexičany, ať si myslí, že stále posloucháte. Kdykoliv se přijdou poptat po nějaké zprávě, dělejte hloupého a tvrděte, že jste nic neslyšel.“

Telmuk se tázavě zadíval na Ammara. „Jaké máš instrukce pro mě, Sulejmane?“

„Bedlivě sleduj Machadovu posádku. Pokus se je trochu znejistit tím, že se budeš snažit chovat maximálně přátelsky. Otevři bar a pozvi je na skleničku. Nejhorší strážní službou pověř naše lidi, aby si ti Jihoameričané mohli oddechnout. To všechno oslabí jejich pozornost.“

„Zabijeme je dřív, než oni zabijí nás?“

„Ne,“ odpověděl Ammar odmítavě a v očích se mu objevil záblesk sadistického potěšení. „Tuhle práci ponecháme ledovci.“

„Tam dole není těch ledovců určitě méně než milión,“ pronesl Giordino neradostně. „To by bylo skoro snazší objevit mrňavého vrchního mezi hejnem tučňáků. Tohle může trvat celé dlouhé dny.“

Plukovník Hollis měl podobné pocity. „Musí to být ledovec velikosti a alespoň přibližně tvaru *Lady Flamborough*. Hledejte dál.“

„Pamatujte na to,“ pronesl Giordino, „že antarktické ledovce jsou spíš ploché. Nástavba zakrytá plastovou plachtou bude mít spoustu vertikálních výběžků a věžiček.“

Dillingerovy oči vypadaly za lupou čtyřikrát větší než ve skutečnosti. „Ta rozlišovací schopnost je fantastická,“ zamumlal. „A bude to ještě lepší, až uvidíme, co je na opačné straně těch mraků.“

Všichni byli nahrnuti kolem malého stolku v komunikační kabině *Sunderu* a prohlíželi si obrovskou barevnou fotografii pořízenou Casperem. Film z leteckého průzkumu byl vyvolán a zaslán prostřednictvím laseru na loď během čtyřiceti minut po přistání letadla.

Na ostrém detailním snímku bylo vidět moře plné ledovců, odlomených z Larsenova ledového šelfu na východním pobřeží poloostrova. Stovky dalších byly patrné v blízkosti ledu na pobřeží Grahamovy země na západě.

Pitt však soustředil svoji pozornost jinam. Seděl poněkud stranou ostatních a studoval velkou námořní mapu, kterou měl rozprostřenou v klíně. Jen občas vzhlédl, zaposlouchal se do hovoru svých přátel, ale nikdy se ke konverzaci nepřipojil.

Hollis se otočil na kapitána Stewarta, který stál v blízkosti radiopřijímače, na hlavě sluchátka s mikrofonom. „Kdy můžeme čekat infračervené záběry z Caspera?“

Stewart zvedl varovně ruku, aby ho teď nerušili. Přitiskl si sluchátka pevně k uším a zaposlouchal se do hlasu z ústředí CIA v Langley. Pak kývl směrem k Hollisovi. „Lidi z fotolaboratoře v Langley říkají, že nám za půl minuty začnou posílat obrázky.“

Hollis přecházel po nevelkém prostoru kabiny jako kočka, čekající na zvuk otvíráku na konzervě s jídlem. Na moment se zastavil a

zvědavě se zadíval na Pitta, který si nevšímal okolí, ale pomocí odpi-chovátká si přeměřoval nějaké vzdálenosti na mapě.

V posledních několika hodinách se plukovník o tomto muži do-zvěděl dost věcí. Ani ne tak od Pitta samotného jako od členů lodní posádky. Hovořili o něm, jako by byl nějakou chodící legendou.

„Už je to tady,“ oznámil Stewart. Sejmul z hlavy sluchátka a tr-pělivě čekal, až z přístroje vyjedou fotografie velikosti novin. Jakmi-le obrázek vyklouzl ze štěrbin, vzal ho a přenesl na stůl. Pak se všichni jali pečlivě zkoumat úsek pobřeží horní části poloostrova.

„Technici ve fotolaboratoři CIA použili k vytvoření termogramu vysoce citlivý film,“ objasňoval Stewart. „Rozdíly v infračerveném záření se projevují rozdílnými barvami. Černá představuje nejstude-nější místa. Tmavomodrá, světle modrá, zelená, žlutá a nakonec čer-vená znamenají přechod ke stále teplejšímu terénu, bílá značí nejvyš-ší teplotu.“

„Jakou barvu očekáváme v místě *Lady Flamborough*?“ otázal se Dillinger.

„Někde v horní polovině – mezi žlutou a rudou.“

„Spíš tmavomodrou,“ vmísil se Pitt.

Všichni se otočili a pohlédli na něj asi tak, jako kdyby někdo v průběhu šachové partie začal hlasitě kašlat.

„To tedy nebude moc vidět,“ zaprotestoval Hollis. „Těžko ji bu-deme hledat.“

„Teplu z motorů a generátorů bude tam dole přece stejně nápad-né jako golfový míček na greenu,“ nesouhlasil Gunn.

„Ne, jestli vypnuli motory.“

„To chcete říct, že ta loď může být mrtvá?“ otázal se nevěřicně Dillinger.

Pitt přikývl. Věnoval ostatním nenucený zběžný pohled, který však byl asi tak stejně povzbudivý, jako kdyby na rodící se optimis-mus hodil někdo mokrou deku.

Usmál se a pravil: „Pořád se nemůžeme zbavit zlovyku podce-ňovat trenéra soupeřova mužstva.“

Pět mužů se podívalo nejprve na sebe a pak zpátky na Pitta, v očekávání bližšího vysvětlení.

Pitt odložil námořní mapu a vstal z křesla. Přešel ke stolu, vzal do ruky infračervený snímek a přeložil ho napůl tak, že byl vidět pouze jižní cíp Chile.

„Tak,“ pokračoval Pitt, „nevšimli jste si náhodou, že pokaždé, když ta loď změnila svůj vzhled nebo nasadila nový kurs, stalo se tak jen okamžik poté, co nad ní přeletěl náš satelit?“

„To je pouze další důkaz precizního plánování,“ pronesl Gunn. „Oběžné dráhy družic shromažďujících vědecká data sleduje polovina zemí světa. Tyhle informace jsou stejně dosažitelné jako třeba informace o aktuální fázi měsíce.“

„Oukej, takže velitel únosců zná jízdní řád satelitů a dokáže odhadnout, kdy budou jejich kamery namířeny jeho směrem,“ připustil Hollis. „Ale co z toho?“

„Myslí na všechny eventuality, a proto vypne motory a agregáty, jen aby unikl zachycení na infračervené fotografii. A, což je vůbec nejdůležitější, aby teplem nerozpustil tu tenkou vrstvu ledu, pokrývající igelitový obal lodi.“

Čtyři z pěti posluchačů dali Pittovi za pravdu. Jediný, kdo zatím odolával, byl Gunn. Byl z celé pětice asi nejinteligentnější, proto také jako první rozpoznal v té teorii trhlinu.

„Zapomínáš na to, že kolem toho poloostrova je trvale hluboko pod nulou,“ poznamenal. „Žádná energie současně znamená žádné teplo. A bez něho by během několika hodin všichni na lodi zmrzli. Pak by se dalo říct, že únosci povraždili zajatce a současně spáchali sebevraždu.“

„Rudi má pravdu,“ přidal se Giordino. „Bez trochy tepla a teplého oblečení nemůžou přece přežít.“

Pitt se usmál, jako by právě vyhrál v loterii. „Stoprocentně s Rudim souhlasím.“

„Teď se ale točíte dokolečka,“ poznamenal Hollis mrzutě. „Mluvte rozumně.“

„Na tom není nic komplikovaného: *Lady Flamborough* nikdy do Antarktidy nedojela.“

„Nedojela do Antarktidy,“ opakoval mechanicky Hollis. „Člověče, smířte se konečně s fakty. Poslední satelitní fotografie přece

zachytila loď, jak uhání k jihu, na půl cestě mezi Hornovým mysem a výběžkem Antarktického poloostrova.“

„Nikam jinam jet nemohla,“ přidal se Dillinger.

Pitt poklepal prstem na zmet' ostrovů kolem Magellanova průlivu. „Chcete se vsadit?“

Hollis se zamračil, na okamžik vyvedený z konceptu. Teprve za moment porozuměl. Veškerá zmatenost zmizela a v očích mu zazářilo pochopení. „Obrátila se o sto osmdesát stupňů,“ pronesl klidně.

„Rudi to řekl správně,“ oznámil Pitt. „Únosci přece nespáchají sebevraždu, ani nebudou riskovat odhalení infračervenými paprsky. Ve skutečnosti nikdy neuvažovali o tom, že by doopravdy zamířili do ledového pole. Namísto toho se vydali na severozápad a proklouzli kolem opuštěných ostrovů nad Hornovým mysem.“

Gunn pocítil úlevu. „Teplota v oblasti Ohňové země není ani zdaleka tak hrozná. Pro všechny lidi na palubě to je sice jistě zatraceně nepříjemné, ale dá se to přežít.“

„Proč tedy ta falešná hra na ledovce?“ otázal se Giordino.

„Aby vypadali jako kus ledu odlomený z hlavní ledové masy.“

„Správně se tomu říká telení ledovců,“ objasňoval Gunn.

Giordino se zahleděl na infračervenou fotografii. „Ledovce takhle vysoko na severu?“

„Některé sklouznou po úbočí hor do moře třeba až nějakých osm set kilometru severně od místa, kde se teď nacházíme,“ odpověděl Pitt.

„Kde ta loď podle tebe je?“ v

Pitt zvedl mapu, zobrazující skupinu pustých okrajových ostrovů západně o Ohňové země. „Jsou tu dvě možnosti, kam se mohla *Lady Flamborough* dostat od místa, kde ji naposledy spatřil satelit.“ Odmlčel se, aby namaloval křížky vedle dvou jmen na mapě. „Přímo na jih odsud do moře sklouzávají ledovce z Mount Italia a Mount Sarmiento.“

Hollis poznamenal: Je to dost daleko od pravidelných linek.“

„Ale příliš blízko ropným polím,“ oponoval Pitt. „Nízko letící průzkumné letadlo nějaké naftařské společnosti by si jich mohlo všimnout i přes to jejich ledové zamaskování. Kdyby záleželo na

mně, pak bych odjel ještě dalších sto šedesát kilometrů na severozápad. Čímž by se dostali do blízkosti ledovce na ostrově Santa Inez.“

Dillinger si pozorně prohlížel nerovné pobřeží ostrova. Pak se podíval na barevnou fotografii, na níž však byla jižní oblast Chile zahalena mraky. Odstrčil ji tedy stranou a zahleděl se lupou na horní polovinu infračerveného snímku, který Pitt přehnul, aby vymezil oblast pátrání.

Po několika vteřinách překvapeně, ale radostně vzhlédl. „Pokud matka příroda nevyrobí ledovce se špičatou přídí a kulatou zádí, pak si myslím, že jsem tu naši záhadnou loď objevil.“

Teď se zvětšovacího skla chopil Hollis a zaměřil se na nevelký podlouhlý stín. „Obrisy to má správné. A jak předpověděl Pitt, nevydává to žádné teplo. Podle barvy je to skoro stejně studené jako skutečný ledovec. Není to sice úplně černé, ale hodně tmavě modré.“

Gunn se naklonil nad stůl. „Ano, vidím to. Ledovec tu zasahuje do vody fjordu, který ústí do zátoky, poseté malými ostrůvky. Pak je tu jeden či dva kusy ledu střední velikosti, odlomené z čelní stěny hlavního ledovce. Víc ledu tu není. Vody kolem jsou celkem čisté.“ Odmkl se a v očích za brýlemi se mu objevil poněkud zvláštní výraz. „Zajímalo by mě, proč *Lady Flamborough* kotví přímo pod přední stěnou ledové stěny.“

Pitt přimhouřil oči. „Ukažte?“ Vklínil se mezi Dillingera a Gunna, naklonil se nad termogram a pohlédl na něj silným sklem. Po chvíli se napřímil, v obličeji divoký vztek.

„Co tam vidíte?“ otázal se kapitán Stewart.

„Ti gauneři chtějí, aby všichni zemřeli.“

Stewart se rozpačitě rozhlédl po ostatních. „Jak to může vědět?“

„Až se odlomí přední stěna ledovce a zřítí se na loď,“ odpověděl mu Giordino, „pak ji potopí pod hladinu a rozdrtí o dno. Nikdy se po ní nenajde ani stopa.“

Dillinger se podíval Pittovi tvrdě do očí. „Vy si myslíte, že po všech těch promarněných příležitostech jsou nakonec přece jen rozhodnutí loďní posádku a cestující zavraždit?“

„Ano, to si myslím.“

„Proč to ale neudělali už dřív?“

„Všechny ty spousty podvodů měly jenom získat čas. Ať ten únos nařídil kdokoliv, měl důvod udržet prezidenty Hasana a De Lorenza naživu. Nevím sice přesně proč...“

„Já to vím,“ skočil mu do řeči Hollis. „Ahmad Jázid byl tím hlavním podněcovatelem. Plánoval zmocnit se vlády nad Egyptem, jakmile bude oznámeno, že prezident Hasan a generální tajemnice Spojených národů Hala Kamilová byli skupinou teroristů uneseni na moře a pravděpodobně usmrceni. Poté, co by si spolu se svými nejbližšími spolupracovníky vybudoval solidní mocenskou základnu, prohlásil by, že jeho agenti unesenou loď objevili a jako dobrotivý boží muž by začali vyjednávat o propuštění rukojmí.“

„To je ale mazaný parchant,“ zamumlal Giordino. „Kdyby zachránil život Hasanovi a De Lorenzovi, a nádavkem ještě život senátora Pitta, mohl by se stát i kandidátem na Nobelovu cenu míru.“

„Jázid by se přirozeně postaral, aby Hasana i Kamilovou na cestě do Egypta potkala nějaká nešťastná nehoda.“

„A stále by z toho vyšel úplně nevinný a bílý jako padlý sníh,“ zabručel Giordino.

„To je síla,“ přiznal Pitt. „Avšak podle posledních zpráv zůstala armáda neutrální a Hasanův kabinet odmítl odstoupit a ohlásit demisi současné vlády.“

Hollis přikývl. „Takže celý ten Jázidův pečlivě připravený plán vybuchl.“

„Tím vlastně doběhl sám sebe,“ řekl Pitt. „Je konec vyčkávacích taktik, konec všech maškarád. Někdy touhle dobou bude už muset poslat *Lady Flamborough* na věčnost, nebo čelit velice reálné hrozbě, že zpravodajské agentury vyčenicíhají jeho skutečnou roli v celém případě.“

„Tahle teorie nemá jedinou slabinu,“ pravil souhlasně Hollis.

„Zatímco tu stojíme, vůdce únosců hraje s ledovcem ruskou ruletu,“ tiše poznamenal Gunn. „Třeba už ale společně se svými terorysty na nějakém člunu nebo v helikoptéře loď opustil a na *Lady Flamborough* zůstali zavření jenom bezmocní členové posádky a pasažéři.“

„Ten jejich člun jsme klidně mohli přehlédnout,“ pochmurně přemítal Dillinger.

Hollis to ale tak zle neviděl. Na kousek papíru napsal nějaké číslo a podal ho Stewartovi. „Kapitáne, kontaktujte, prosím, na této frekvenci mého spojovacího důstojníka. Povězte mu, že se tady spolu s majorem vracíme na letiště, ať zatím shromáždí všechny muže k naléhavému brífinku.“

„Rádi bychom vás doprovodili,“ pronesl Pitt tiše, ale rozhodně.

Hollis zavrtěl odmítavě hlavou. „V žádném případě. Jste civilisté. Nemáte ani příslušný výcvik. Vaše žádost nepřípadá v úvahu.“

„Na lodi je můj otec.“

„Je mi líto,“ odpověděl, ale nevypadalo to tak. „Můžete to považovat za smůlu.“

Pitt se ledovým pohledem podíval na Hollise. „Stačí mi jediný telefonát do Washingtonu a máte definitivně po kariéře.“

Hollisovi ztwardla ústa. „To vyhrožováním vždycky dosáhnete svého, pan Pitte?“ Udělal krok kupředu. „Nehrajeme si tady žádné dětské hry. V nejbližších dvanácti hodinách se budou po palubách té lodi válet mrtvolky. Jestliže moji muži a já splníme úkol, ke kterému jsme vycvičeni, pak ani tisíc telefonátů prezidentovi a do Kongresu nic nezmůže.“ Udělal další krok k Pittovi. „Já znám více sprostých triků, než vy se naučíte za celý svůj život. Dokážu vás třeba holýma rukama roztrhat na kusy...“

V podstatě nikdo v místnosti nezaznamenal ani ten pohyb, ani odkud přišel. Jednu chvíli Pitt nedbale stál s rukama svěšenýma a vzápětí tiskl Hollisovi do třísla ústí hlavně automatického koltu ráže čtyřicet pět.

I Dillinger se přikrčil, jako by se chystal ke skoku. Dál se nedostal. Giordino se k němu zezadu přiblížil a medvědími objetím přitiskl majorovy paže k tělu tak pevně, jako by sklapla ocelová past.

„Nebudu vás nudit nějakým podrobným objasňováním situace,“ pronesl Pitt chladně. „Můžete mi ale věřit. Rudi, Al a já máme dost zkušeností, abychom se při přestřelce dokázali o sebe postarat. Slibuju vám, že rozhodně nebudeme překážet, předpokládám, že povedete svou jednotku proti *Lady Flamborough* v kombinovaném útoku z moře a ze vzduchu. Uklidíme se vám z cesty a budeme vás následovat z pevniny.“

Hollis rozhodně neměl strach, cítil se ale jako ve snách. Stále nemohl pochopit, jak Pitt dokázal tasit tak těžkou pistoli takovou rychlostí.

„Dirk toho od vás nechce moc, plukovníku,“ promluvil Gunn trpělivě. „Navrhuji vám, abyste prokázal alespoň kousek rozumu a s jeho návrhem souhlasil.“

„Ani na vteřinu jsem nevěřil, že byste mě dokázal zabít,“ zavrčel Hollis na Pitta.

„To sice ne, ale klidně vám můžu zaručit v budoucnu velice neproduktivní sexuální život.“

„Lidi, co jste zač? Patříte ke Společnosti?“

„K CIA?“ ujišťoval se Giordino. „Ne, nevzali nás. Tak jsme se místo toho nechali nalít do NUMA.“

Hollis nechápavě potřásl hlavou. „Ani trochu tomu nerozumím.“

„To nemusíte,“ odsekl Pitt. „Jsme dohodnutí?“

Hollis váhal jen asi půl vteřiny. Pak se naklonil kupředu, až se jeho nos téměř dotkl Pittova, a promluvil hlasem, jakým instruktor na cvičišti hovoří s úplným nováčkem. „Postarám se, aby osprey dopravil ty vaše cvoky do vzdálenosti deseti kilometrů od lodi. Ani o fous blíž, protože tím bychom ztratili moment překvapení. Odtamtud si můžete, pro mě za mě, třeba chytit autostop. Jestli ale budu mít jenom trochu štěstí, tak se k lodi dostanete, až když bude po všem.“

„To je férová nabídka,“ souhlasil Pitt.

Nato se Hollis stáhl. Sřelil pohledem po Giordinovi a vyštěkl: „Budu vám vděčný, když pustíte mého zástupce.“ Pak se opět obrátil tváří k Pittovi. „Vyrážíme, teď hned. Jestli tedy nepůjdete s majorem Dillingerem a se mnou okamžitě, pak nejedete nikam. Protože do pěti minut po nástupu do velitelského letadla bude celý náš útočný tým ve vzduchu.“

Pitt oddálil automat od Hollisova třísla. „Jdeme hned za vámi.“

„Já se budu držet tady majora,“ prohodil Giordino a poplácal Dillingera přátelským způsobem po zádech. „Geniální mozky většínou fungují podobným způsobem.“

Dillinger se na něj kysele podíval. „Až na to, že ten váš může, na rozdíl od mého, fungovat třeba i ve stoce.“

Během patnácti vteřin byla místnost prázdná. Pitt zaskočil do své kajuty, aby si přinesl příruční zavazadlo. Pak se ještě rychle stavil na můstku promluvit si s kapitánem Stewartem.

„Jak dlouho bude trvat *Sunderovi*, než dosáhne Santa Inez?“

Stewart vešel do mapovny a provedl rychlou kalkulaci. „Když pojedeme maximální rychlostí, pak se k tomu ledovci můžeme dostat zhruba za devět až deset hodin.“

„Tak tedy vyrazte,“ nařídil Pitt. „Budeme vás vyhlížet za úsvitu.“

Stewart si potřásl s Pittem rukou. „Dávejte si pozor, slyšíte?“

„Pokusím se nenamočit si nohy.“

Od ovládacího panelu na můstku se oddělil jeden z vědců. Byl to středně vysoký černoch a jeho obličej, jakoby vyřezaný ze dřeva, měl přísný výraz. Jmenoval se Clayton Findley, a když promluvil, ozval se hluboký, sytý bas.

„Odpusťte, že jsem vás vyslechl, pánové, ale skoro bych přísahal, že jste zmínili ostrov Santa Inez.“

Pitt přikývl. „Ano, to je pravda.“

„Nedaleko ledovce je tam starý důl na zinek. Je zavřený od doby, kdy Chile zastavilo státem dotovanou těžbu.“

„Vy ten ostrov znáte?“ otázal se překvapeně Pitt.

Findley přikývl. „Býval jsem hlavním geologem jedné arizonské důlní společnosti, která se domnívala, že by díky nějakým úsporným opatřením dokázala, aby provoz dolu přestal být prodělečný. Poslali mě tam, ještě se dvěma dalšími inženýry, abychom provedli průzkum na místě. V té díře jsme nakonec strávili tři dlouhé měsíce. Zjistili jsme, že rudná žíla je téměř vyčerpaná. Brzy nato důl definitivně skončil provoz a veškeré zařízení tam zůstalo.“

„Jak umíte zacházet s puškou?“

„Už párkrát jsem s ní lovil.“

Pitt ho uchopil za paži. „Claytone, příteli můj, vy jste přímo dar z nebes.“

Clayton Findley se skutečně ukázal jako dar z nebes.

Zatímco Hollis v opuštěném skladišti vydával svým mužům poslední instrukce, Pitt, Gunn a Giordino pomáhali Findleymu vymodelovat plastickou mapu ostrova Santa Inez. Užívali k tomu bláta, sebraného v blízkosti rozjezdové dráhy, ze kterého pak na starém pingpongovém stole uplácali model. Findley si přitom v některých detailech osvěžoval paměť za pomoci Pittovy námořní mapy.

Nakonec model krajiny vysušil přenosnými kamínky a jednotlivé partie zdůraznil barvami, které někde ve spreji schrástil jeden z Hollisových mužů. Šedivou barvou označil skály, bílou sníh a led. V příslušném měřítku vymodeloval dokonce i *Lady Flamborough* a umístil ji u konce ledovce. Poté ustoupil a obdivně se na své dílo zadíval.

„Tohle,“ pronesl sebejistě, „je Santa Inez.“

Hollis přerušil svou instruktáž a shromáždil muže kolem stolu. Všichni se zamyšleně zahleděli na tu plastickou mapu před sebou.

Ostrov připomínal ústřední díl skládačky, vytvořené nějakým opilým návrhářem. Zubaté pobřeží tvořila spousta různých ostrohů i hřebenů a bylo celé rozeklané fjordy a pokroucenými zátokami. Na východě byl ostrov omýván Magellanovým průlivem, za západním pobřežím začínal Tichý oceán. Ostrov, 65 kilometrů široký a 95 kilometrů dlouhý, tvořila neúrodná, mrtvá země, která se k ničemu nehodila, dokonce ani k pohřbívání. Nejvyšší hora na ostrově se jmenovala Mount Wharton a její vrcholek byl 1320 metrů nad mořem.

Pláže nebo jakákoliv rovná plocha zde prakticky neexistovaly. Nižší hory kolem břehů vypadaly jako ztroskotané lodě, a jejich příkré svahy spadaly v až vzrušující bezútěšnosti do ledového moře.

Letitý ledovec nasedal na ostrov jako sedlo na hřbet koně. Byl výsledkem chladných letních dní, kdy se pokrývka z mračen nestačila rozplynout, a slunce tedy led nedokázalo rozpustit. Boky ledovce lemovala solidní skaliska, tyčící se tu v pochmurném tichu a odměřující neúprosný postup ledové masy směrem k moři, kde se v pravi-

delných intervalech po částech odlupovala, jako by ruka nějakého obřího řezníka odkrajovala kousky salámu.

Jen málo oblastí světa je k člověku nevlídnější. Proto také žádný z celého řetězu ostrovů v okolí Magellanova průlivu není trvale obydlen. V průběhu století sem člověk přicházel a zase odcházel, ponechávaje za sebou stopu v podobě příznačných jmen, jako Poloostrov zlomeného krku, Podvodný ostrov, Záliv bídy, Ostrov osamění a Přístav hladu. Jsou to nehostinná místa. Jedinou vegetaci, která zde přežívá, představují zakrslé, všelijak pokroucené jehličnany, přecházející v ubohý vřesový porost.

Findley mávl rukou nad svým modelem. „Představte si takovouto holou krajinu se sněhem ve vyšších polohách a dostanete docela věrný obrázek skutečného terénu.“

Hollis přikývl. „Děkuji vám, pane Findley. Jsme vám velice vděční.“

„Rád jsem pomohl.“

„Dobře, teď ke konkrétním věcem. Major Dillinger povede paradesantní skupinu, já potápěče.“

Hollis se krátce odmlčel a přehlédł tváře členů komanda před sebou. Všichni to byli štihlí, vytrénovaní muži s rozhodnými obličejí, oblečení výlučně do černého. Tato parta tvrdých bojovníků před zařazením do elitní Speciální zásahové jednotky absolvovala mučivý trénink zaměřený na přežití za mezních podmínek. Zatraceně dobrý tým, pomyslel si Hollis hrdě. Nejlepší na světě.

„Noční přepadení lodi jsme nacvičovali dlouho a tvrdě. Nepřítel však dosud nikdy neměl na své straně tolik výhod. Tady nemáme kupříkladu pořádné zpravodajské informace, počasí je mizerné a před námi bude ledovec, který se může každou chvílí rozpadnout. To všechno jsou komplikující faktory, které nám stojí v cestě za úspěchem. Útok zahájíme už za několik hodin, proto chci, abyste se co nejvíc ptali. Jestli odhalíte nějaký nedostatek v plánování, okamžitě se ozvěte. Začneme.“

„Obyvatelstvo ostrova?“ otázal se okamžitě Findleyho Dillinger.

„Poté, co jsme zavřeli ten důl, tam nikdo nezůstal.“

„Jaké je obvyklé počasí?“

„Téměř bez ustání prší. Je to jedna z nejvlhčích oblastí tohoto světa. Jen zřídka kdy vysvitne slunce. Teploty se v tuto roční dobu pohybují několik stupňů pod nulou. Trvale fouká vítr, někdy dost divoce. Nejhorší je právě ten ledový víchř. A jak jsem říkal, skoro určitě bude pršet.“

Dillinger vážně pohlédl na Hollise. „Na nějaký přesný noční seškok nemám šanci.“

Hollis rozhodně nevypadal radostně. „Budeme tam muset doletět v minihelikoptérách a na loď se slanit.“

„Vy jste si přivezli vrtulníky?“ nevěřícně se ptal Gunn. „Myslel jsem, že nemají ani potřebnou rychlost, ani dosah...“

„... aby doletěly tak daleko tak rychle,“ dopověděl Hollis. „Ty jejich vojenské modifikace mají příliš mnoho písmen a čísel, než aby si je člověk všechny pamatoval. Proto jim říkáme ‚poštovní holubi‘. Jsou malé, solidní a každá z nich nese pilota v uzavřeném kokpitu a dva vojáky uvnitř. Dodávají nám je s krytem proti infračervené detekci a s odhlučnými rotory. Během patnácti minut se dají rozložit nebo zase složit dohromady. Jeden z našich C-140 jich uveze šest.“

„Je tu ale další problém,“ poznamenal Pitt.

„Povídejte.“

Navigační radar *Lady Flamborough* se dá použít též jako protiletadlová obrana. Vaši ‚poštovní holubi‘ mohou být na nebi dost nenápadní, ale na obrazovce budou určitě vidět natolik včas, že vám únosci stačí přichystat velice ošklivé přivítání.“

„Takže tím překvapení ze vzduchu padá,“ poznamenal zasmušilý Dillinger.

Hollis pohlédl na Findleyho. „Nějaké nepříznivé okolnosti v souvislosti s útokem od fjordu, o kterých bychom měli vědět?“

Findley se lehce usmál. „Měli byste to mít snazší než tady major. Budete mít výhodu ‚zmrzlého kouře‘.“

„Zmrzlého kouře?“

„To jsou mraky mlhy, tvořící se na hranici ledového vzduchu a teplejšího moře v blízkosti ledovců. Může dosahovat výšky od dvou do deseti metrů nad hladinou. V kombinaci s téměř jistým deštěm by váš potápěčský tým měl být dostatečně krytý od okamžiku zahájení operace až po moment, kdy začnete šplhat na palubu.“

„Takže nakonec alespoň jeden z nás snad bude mít štěstí,“ prohodil Dillinger.

Hollis si přemýšlivě promnul bradu. „Tady se nejedná o nějakou učebnicovou akci. Když selže útok ze vzduchu, může se to hezky šeredně zvrtnout. Bude ztracen moment překvapení a bez něho pětadvacetičlenný tým potápěčů na čtyřicet ozbrojených banditů nebude sám stačit.“

„Jelikož shození vašich mužů na palubu lodi vypadá jako sebevražda,“ vmísil se do hovoru Pitt, „proč je nechcete vysadit kousek dál na ledovci? Odtamtud by se mohli přesunout na okraj ledu a pak sklouznout po lanech na loď.“

„To by byl docela snadný sestup,“ souhlasil Dillinger. „Ledová stěna se naklání přímo nad lodní nástavbou, takže mezeru mezi ledovcem a lodí bychom snadno překonali.“

Hollis přikývl a pravil: „Také mě to napadlo. Vidí někdo z vás nějakou překážku?“

„Největší nebezpečí, jak já to vidím,“ řekl Gunn, „je samotný ledovec. Může osahovat nekonečný labyrint různých trhlin a zrádných sněhových polí pokrytých krustou, která pod váhou člověka povolí. Budete se muset ve tmě pohybovat sakramentsky pomalu a opatrně.“

„Nějaký další komentář?“ Žádný se již neozval. Hollis se úkosem podíval po Dillingerovi. „Kolik budeš potřebovat času od seskoku do zahájení útoku?“

„Docela by mi pomohlo, kdybych znal rychlost a směr větru.“

„V devíti dnech z deseti fouká z jihovýchodu,“ odpověděl Findley. „Průměrná rychlost může být tak deset kilometrů v hodině, v nárazech ale klidně dosáhne stokilometrové rychlosti.“

Dillinger chvíli zamyšleně pozoroval nevelkou horu, zdvihající se za ledovcem, okusil se představit si celou scénu v noci a vcíťoval se do vanoucího větru. V duchu si odpočítal potřebný čas. Pak vzhledl.

„Čtyřicet až pětáctýřicet minut od seskoku k zahájení útoku.“ „Promiňte, že vám kecám do vašich záležitostí, majore,“ oslovil ho Pitt. „Ale obávám se, že to časově moc šponujete.“

Findley přikývl. „Souhlasím. V minulosti jsem se mockrát musel přesunovat po ledovci. Ledové hřebeny dokáží pohyb zatraceně zpomalit.“

Dillinger hladkým, plynulým pohybem vytáhl z pochvy na zádech dlouhý, zlověstně vypadající Bowieův nůž, zahnutý v místě přechodu mezi rukojetí a čepelí. Ted' použil jeho ostrou špičku jako ukazovátko. „Já to vidím takhle. Seskočíme na vzdálené úbočí té hory napravo od ledovce. To by mělo skrýt naše transportní C –140 před lodním radarem. Za pomoci převládajícího větru, vanoucího, doufejme, jak očekáváme, se budeme snášet na ‚neviditelných padácích‘ téměř sedm kilometrů, až přistaneme asi kilometr od přední stěny ledovce. Čas od výskoku ke znovushromáždění jednotky na ledovci odhaduji na osmnáct minut. Čas na přesun k okraji ledovce – to je dalších dvacet minut. Šest minut na přípravu a samotné slánění. Celkový čas – čtyřicet čtyři minuty.“

„Být vámi, tak bych tu dobu zdvojnásobil,“ pronesl nesouhlasně Giordino. „Budete mít sakra co dělat, abyste to stihli, když vám některý z mužů třeba spadne do trhliny v ledu. Potápěčský tým o takovém zdržení nebude vědět.“

Hollis střelil po Giordinovi pohledem, jaký měl většinou jen pro demonstranty proti válce. „Tohle není žádná první světová válka, pane Giordino. Nemusíme si srovnávat hodinky před zahájením akce. Každý muž je vybaven miniaturním přijímačem se sluchátkem v uchu a v masce má mikrofon. Bez ohledu na to, jestli major Dillinger se svým týmem bude mít zpoždění nebo já budu mít předstih, dokud budeme udržovat spojení, můžeme náš útok koordinovat.“

„Ještě jedna věc,“ přerušil ho Pitt. „Předpokládám, že vaše zbraň má tlumiče.“

„Mají,“ odpověděl Hollis. „Proč se ptáte?“

„Jeden hlasitý výstřel a celá ledová stěna se může zřítit.“

„Nemůžu přirozeně mluvit za únosce.“

„V tom případě byste je radši měli rychle pobít,“ zamumlal Giordino.

„Moji muži nejsou vycvičeni, aby brali teroristy do zajetí,“ pronesl Hollis s chladným, významným úsměvem. „Takže, když se teď

naši návštěvníci laskavé zdrží další kritiky, jsou nějaké další otázky?“

Velitel potápěčského týmu Richard Benning zvedl ruku. „Pane?“

„Benningu?“

„K lodi se přiblížíme pod vodou, nebo na hladině?“

Hollis použil jako ukazovátka kuličkové pero. Zatřáskal jeho špičkou na malý ostrůvek ve fjordu, který byl poněkud schovaný za výběžkem země, a tedy mimo dohled z lodi. „Náš tým dopraví na tenhle ostrůvek ‚poštovní holubi‘. K *Lady Flamborough* je odsud asi tři kilometry daleko. Voda je příliš studená, než abychom takhle daleko plavali, takže raději zůstaneme v suchu a dopravíme se tam v gumových člunech. Jestli má pan Findley pravdu ohledně ‚zmrzlého kouře‘, měli bychom být schopni přiblížit se, aniž by nás někdo upozoroval. Jestliže se ta mlha rozplyne, tak dvě stě metrů před cílem vlezeme do vody a zbytek cesty absolvujeme pod hladinou.“

„Jestli budeme muset nějak dlouho čekat na tým majora Dillingera, tak našemu družstvu umrzne pěkných pár koulí.“

Mezi osmdesáti muži, shromážděnými kolem plastické mapy, proběhla vlna smíchu.

Hollis si povzdechl a široce se usmál. „Ty svoje si nehodlám nechat umrznout. Radši dáme majorovi pořádný náskok.“

Gunn zvedl ruku.

„Ano, pane Gunne,“ pronesl Hollis unaveně. „Copak máte teď na srdci? Zapomněl jsem na něco?“

„Jsem jenom zvědavý, plukovníku. Jak zjistíte, jestli se únosci o vašem útoku nějak nedozvěděli a nepřipravili vám léčku?“

Jedno z našich letadel, plné nejnovějšího elektronického vybavení ke sledování, bude létat v kruzích ve výšce jedenácti kilometrů nad *Lady Flamborough* a kontrolovat všechny rádiové zprávy únosců jejich spolupracovníkům mimo tuto oblast. Kdyby se teroristi dozvěděli, že náš tým kolem nich hodlá zatáhnout síť, určitě by začali ječet jako podebrání. Spojari a jejich radiopřijímače by nás pak včas varovali.“

Pitt mávl neformálně rukou.

„Ano, pane Pitte?“

„Doufám, že jste nezapomněl na skupinu z NUMA.“

Hollis pozvedl obočí. „Nikoliv, nezapomněl jsem.“ Obrátil se ke geologovi. „Pane Findley, kde jste říkal, že je ten starý zinkový důl?“

„Zatím jsem nic takového neříkal,“ suše odpověděl Findley. „Jestli vás to ale zajímá...“ Odmlčel se a položil krabičku od zápalek na úbočí menšího kopce, obrácené směrem k ledovci a k fjordu. „Je tady, zhruba dva a půl kilometru od předního okraje ledovce a od lodi.“

Hollis se otočil na Pitta. „Tady budete vy. Můžete fungovat jako pozorovací stanoviště.“

„To tedy je nějaké pozorovací stanoviště,“ reptal Giordino. „Ve tmě a za deště se sněhem budeme rádi, když si dohlédneme na tkaníčky u bot.“

„Bude tam ale útulno, klidno a daleko od nebezpečí,“ pronesl Pitt svatouškovsky. „Mohli bychom si tam třeba zatopit v kamnech a uspořádat piknik.“

„To udělejte,“ odpověděl Hollis s patrným uspokojením. Pak se rozhlédl po shromážděných mužích. „Tak, pánové, nebudu vás nudit nějakým bojovým popuzováním. Prostě půjdeme udělat svou práci a zachránit pár životů.“

Giordino něco zabrebtal.

„Co jste to povídal?“

„Al říkal, jaká je to čest být součástí tak elitních bojových jednotek,“ vysvětloval.

Hollis pohlédl na Giordina pohledem tak tvrdým, že by se s ním dalo řezat sklo.

„Zvláštní zásahové jednotky neuznávají žádné čestné členství. Vy civilisti se prostě budete držet stranou.“ Hollis se obrátil k Dillingerovi. „Jestli se kdokoliv z těchto lidí od NUMA jenom pokusí vstoupit na loď předtím, než k tomu dám rozkaz, zastřel ho. To je rozkaz.“

„S radostí,“ ušklíbl se Dillinger roztomile.

Giordino pokrčil rameny. „Ti tedy umějí dávat najevo, že se zlobí.“

Pitt Giordinovu šíravou náladu nesdílel. Dokonale chápal Hollisovu pozici. Jeho muži byli profesionálové, sehraný tým. Rozhlédl

se po nich, mohutných klidných chlapech, stojících v kruhu kolem plastického modelu. Žádnému z nich nebylo víc než pětadvacet let.

Když tak hleděl do jejich tváří, nemohl se zbavit vtíravé myšlenky, kolik z nich asi během nejbližších hodin zahyne.

Jak ještě dlouho?“ otázal se Machado Ammara a natáhl se na pohovku kapitána Collinse.

Jelikož loď neprodukovala žádnou energii, byla kapitánská kajuta osvětlena jen čtyřmi baterkami, strategicky zavěšenými pod stropem kabiny. Ammar, který si četl v koránu, lhostejně pokrčil rameny. „Vy trávíte v rádiové kabině daleko víc času než já, takže byste to mohl povědět vy mně.“

Machado naznačil odplivnutí. „Už mi je špatně z toho čekání. Připadám si jako těhotná kachna. Jak jsem povídal – postřílejte je všechny a pak z tohoto nevlídného očiště rychle vypadneme.“

Ammar pohlédl na svého nechtěného kolegu v celé současné vražedné situaci. Machado rozhodně nepůsobil uspořádaně. Vlasy měl celé mastné a za nehty na rukou černou špínu. Jediné nadechnutí ve vzdálenosti dvou kroků stačilo k pochopení, že se příliš často nekoupe. Ammar mohl respektovat Machada pouze jako potenciální nebezpečnou hrozbu, ale mimo to k němu cítil jen odpor.

Machado vstal z divanu, několikrát netrpělivě přešel po kabině a pak se znovu usadil na pohovce. „Měli jsme obdržet instrukce už před čtyřiaadvaceti hodinami,“ Poznamenal. „Topiltzin nepatří k těm, kteří váhají.“

„Stejně jako Ahmad Jázid,“ pronesl Ammar s očima upřenýma do koránu. „Však oni se o to spolu s Alláhem postarají.“

„Postarají o co? O helikoptéry, nějakou loď, ponorku? O cokoliv, ale dřív než nás najdou? Vy tu odpověď znáte, můj egyptský příteli, ale pořád tu jenom sedíte jako sfinga.“

Ammar obrátil stránku, aniž by vzhlédl. „Zítra touhle dobou budete vy i vaši muži bezpečně zpátky v Mexiku.“

„Jakou nám můžete dát záruku, že my všichni nebudeme obětováni pro dobrou věc?“

„Jázid s Topiltzinem si nemůžou dovolit riskovat, že by nás zajalo nějaké mezinárodní komando,“ unaveně ho ujišťoval Ammar, „už z obav, abychom při mučení nepromluvili. Kdyby někdo z nás přiznal svoji roli, jejich budované říše by se rozpadly na kusy. Věřte

mi, že pro náš útěk byly připraveny dokonalé podmínky. Jenom musíte mít trpělivost.“

„Jaké podmínky?“

„Tuto část plánu se dozvíte, jakmile dorazí instrukce ohledně osudu našich zajatců.“

Sít soustavných lží se však začínala postupně trhat. Machado mohl teď už každou chvíli prohlédnout. Avšak dokud lodní rádiovou aparaturu obsluhoval jeden z Ammarových mužů, nemohla být přijata jediná zpráva, jelikož rádio bylo naladěno na špatnou frekvenci. Ammara napadlo, jak se Jázid, a Topiltzin pravděpodobně také, nyní nejspíš pěkně potí při představě, že on, v rozporu s původním plánem, možná povraždil všechny lidi na lodi, namísto aby je nechal z ryze propagandistických důvodů naživu.

„Proč nezačneme jednat na vlastní pěst, nezamkneme je v podpalubí a loď nepotopíme?“ V Machadově hlasu teď už jasně zněl zoufalý tón.

„Pobít celou britskou posádku, amerického senátora a další příslušníky nemexické či neegyptské národnosti by nebylo nic moudrého. Vám se třeba líbí to vzrušení být trvalým objektem zájmu mezinárodního pátrání, kapitáne. Pokud jde ale o mě, já dávám spíše přednost životu v pohodlí.“

„Je zatraceně hloupé nechávat za sebou svědky.“

Ten blázen ani netuší, jakou má pravdu, pomyslel si Ammar. Povzdechl si a odložil korán. „Jediným objektem vašeho zájmu je prezident De Lorenzo. Já mám na starosti prezidenta Hasana a Halu Kamilovou. Tím ale veškeré naše společné vztahy končí.“

Machado se zvedl, přešel na opačnou stranu kajuty a trhnutím otevřel dveře. „Měli bychom už, krucinál, brzo dostat nějakou zprávu,“ zavrčel hrubě. „Už své lidi moc dlouho neudržím. Čím dál tím víc mě nutí, abych převzal velení celé mise.“

Ammar se souhlasně usmál. „V poledne... jestli do dnešního poledne nedostaneme od našich vůdců zprávu, pak vám předám velení.“

Machado překvapením doširoka rozevřel oči. „Vy souhlasíte, že byste se vzdal velení a předal ho mně?“

„Proč ne? Svůj úkol jsem už splnil. S výjimkou likvidace prezidenta Hasana a slečny Kamilové jsem svou práci dokončil. A ty poslední nepříjemnosti vám docela rád přenechám.“

Machado se náhle ďábelsky usmál. „Postarám se, abyste tenhle slib splnil, Egyptane. Pak možná uvidím, jaký obličej schováváte pod maskou.“ S tím vyšel z kabiny.

Sotva za Machadem zaklaply dveře, Ammar vytáhl z kapsy pláště miniaturní vysílačku a stiskl tlačítko vysílání.

„Telmuku?“

„Ano, Sulejmane Azízi?“

„Kde jsi?“

„Na zádi.“

„Kolik lidí je na břehu?“

„Dosud jich bylo převezeno na molo starého dolu šest. Na palubě nás zůstalo patnáct, včetně tebe. Převážení lidí jde dost pomalu, protože máme pouze člun pro tři osoby. Velký nafukovací člun pro osm lidí byl rozřezán.“

„Sabotáž?“

„Za to můžou jediné Machadovi lidé.“

„Dělají ještě nějaké další problémy?“

„Zatím ne. Díky zimě se drží uvnitř. Většinou sedí v salonu a u baru popíjejí tequilu. Zbytek spí. Ta tvoje instrukce, aby se k nim naši chovali přátelsky, byl chytrý nápad. Od té chvíle mají značně uvolněnou disciplínu.“

„Co nálože?“

„Všechny výbušniny byly uloženy do trhliny probíhající rovnoběžně s přední stranou ledovce. Jakmile vybuchnou, měl by se celý ledovec sesunout přímo na loď.“

„Jak dlouho bude trvat, než dokončíme naše stahování?“

„Když používáme proti odlivu jenom pádla, jde to pomalu. Motor ale zapnout nemůžeme, protože bychom tím varovali Machadovy lidi. Odhaduju ještě tak pětáctyřicet minut, než všechny naše evakuujeme z lodi.“

„Musíme být bezpečně pryč ještě před svítáním.“

„Všichni udělají, co budou moct, Sulejmane Azízi.“

„Můžou pokračovat v tom převážení bez tebe?“

„Ano.“

„Tak si tedy vyber jednoho muže a setkáme se všichni před Hasanovou kajutou.“

„Popravíme je?“

„Ne,“ odpověděl Ammar. „Vezmeme je s sebou.“

Ammar vypnul vysílačku a zastrčil korán do kapsy.

Zrada Ahmada Jázida bude pomstěna. Bylo skličující vidět, jak se celý jeho skvělý plán rozpadá na kusy. Ammar nehodlal postupovat podle původních představ, jelikož věděl, že Machado byl najat, aby jej nakonec s celým týmem zlikvidoval. Více než rána nožem do zad ho však rozčílovala ztráta výdělku.

Rozhodl se proto, že Hasana i De Lorenza nechá alespoň dočasně naživu a použije je k vyjednávání. Nakonec by se z toho ještě mohl dostat, jen kdyby se mu podařilo veškerou vinu hodit na Jázida a Topiltzina.

Potřeboval čas na rozmyšlenou a na vytvoření nového plánu. Ale všechno pěkně popořadě.

Nejprve musí propašovat zajatce z lodi. A musí to dokázat dřív, než Machado a jeho pestrá posádka pochopí ten eskamotérský trik.

Když Hala uslyšela, jak se otvírají dveře a do kajuty vstupuje velitel únosců, pokleslo jí srdce. Na okamžik na příchozího pohlédla, ale pod tou podivnou masou uviděla jenom jeho oči. V jedné ruce nedbale držel samopal. Halu přesto s typicky ženskou zvědavostí napadlo, jaký muž by to za jiných okolností mohl asi být. Postoupil do kabiny a promluvil tichým, ale přesto dost hrůzostrašným hlasem. „Vy všichni půjdete teď se mnou.“

Hala se zachvěla a sklopila pohled k zemi. Měla na sebe zlost, že dala najevo strach.

Senátor Pitt se však tím člověkem zastrašit nedal. Vyskočil na nohy, třemi různými kroky přešel přes kabinu a zastavil se, až se špičky jeho bot téměř dotýkaly Ammarových.

„Kam nás berete a proč?“ dožadoval se senátor.

„Upozorňuji vás, že nesedím před žádným z vašich senátních výborů,“ poznamenal ledovým tónem Ammar. „Nepokoušejte se mě vyslýchat.“

„Máme právo to vědět,“ trval na svém senátor.

„Vy nemáte žádné právo!“ odsekl Ammar. Hrubě odstrčil senátora stranou a popošel kupředu. Pohledem přelétl po bledých, vystrašených obličejích.

„Pojedete na malý výlet člunem a pak vlakem. Moji muži vám proti vlhku a zimě dají nějaké příkrývky.“

Všichni se na něj dívali jako na nějakého blázna, ale nikdo se s ním nepřel.

Se strašlivým pocitem beznaděje Hala pomohla prezidentu Hasanovi zvolna vstát. Byla už unavena životem pod neustálými hrozbami smrti. Měla pocit, že jí najednou na tom všem přestalo záležet.

Ale přesto v ní stále doutnala jakási jiskra a vůle se vzepřít.

Postupně se jí zmocňovala neohroženost vojáka, který se chystá do bitvy, v níž ho čeká smrt, odvaha bojovníka, který nemá co ztratit v boji až do samého konce. Začalo v ní vítězit rozhodnutí přežít.

Kapitán Machado vešel do komunikační kabiny a zjistil, že tam nikdo není. Nejprve ho napadlo, že Ammarův operátor si jen na chvíli z přirozených důvodů odběhl, když však nakoukl na záchod, zjistil, že nikdo není ani zde.

Machado se dlouze zadíval na ovládací panel rádia. Oči měl z nevyspání celé rudé a ve tváři se mu usadil rozpačitý výraz. Vyšel na můstek a přistoupil k jednomu ze svých námořníků, který byl zahleděný na obrazovku radaru.

„Kde je radista?“ zeptal se ho.

Muž vzhlédl od radaru a pokrčil rameny. „Neviděl jsem ho, kapitáne. Copak není v komunikační kabině?“

„Ne, není tam nikdo.“

„Chcete, abych se na to došel zeptat toho jejich arabského vůdce?“

Machado zavrtěl hlavou, stále ještě nechápaje náhlé zmizení egyptského radisty. „Najdi Jorgeho Delgada a přiveď ho sem. Ten rozumí vysílače. Bude lepší, když na rádio dohlédne jeden z našich, a ne ten pitomý Arab.“

Zatímco hovořili, ani jeden z nich si nevšiml, že na obrazovce radaru se objeví docela silný signál, způsobený letadlem prolétajícím nízko nad středem ostrova.

I kdyby však dávali pozor, stejně by nezaregistrovali pro radar „neviditelné padáky“ členů Dillingerova zásahového týmu, kteří na nich klouzali směrem k ledovci.

Pitt seděl ve spartánsky stísněném prostoru letadla Osprey s výkyvným rotorem. Letadlo tvaru střely se vzneslo ze země jako helikoptéra, ale pak se rozletělo jako skutečný aeroplán rychlostí převyšující šest set kilometrů v hodině. Pitt byl naprosto vzhůru, protože snad pouze mrtvola by dokázala usnout na těchto hliníkových sedačkách s ultratenkým polstrováním. Navíc letadlo poskakovalo ve vzdušných turbulencích a přes ubohou zvukovou izolaci bylo slyšet řev motorů. Jedině mrtvola – a pak Giordino. Seděl celý zhroucený, jako nějaký poloprázdný nafukovací panák v životní velikosti. Jeho poloha se jinak popsat nedala. Každých několik minut, jako by měl mozek napojený na nějaký automatický časový spínač, změnil polohu těla, aniž by však přitom jedinkrát otevřel oči nebo změnil rytmus dýchání.

„Jak to dělá?“ tázal se Findley udiveně.

„On to má v genech,“ odpověděl Pitt.

Gunn obdivně potřásl hlavou. „Už jsem ho viděl spát v nejroztodivnějších polohách a na nejzpropadenějších místech, a pořád tomu nemůžu uvěřit, když to vidím.“

Mladý druhý pilot se otočil a mrkl za své sedadlo. „Nezdá se, že by zrovna trpěl nějakým stresem, že?“

Pitt i ostatní cestující se zasmáli, ale pak ztichli. Všichni si přáli, aby za chvíli nemuseli opustit ten útulně teplý interiér letadla a vyměnit ho za venkovní ledovou noční můru. Pitt se snažil maximálně uvolnit. Přece jenom cítil určitou míru uspokojení. I když nebyl začleněn do útočného komanda – bylo skutečně lepší nechat to na profesionálech, kteří ovládají umění osvobozovat rukojmí –, nacházel se dostatečně blízko, aby se udržel v patách Hollise a jeho speciálního oddílu. Navíc měl v plánu po zahájení útoku následovat Dillingerovy muže ve slaňování z ledovce.

Pitt netrpěl žádnou neblahou předtuchou, stejně tak nepociťoval znamení smrti, ani na okamžik nepochyboval, že jeho otec je naživu. Nedokázal by to vysvětlit, ani sám sobě ne, avšak přesto přímo cítil

senátorovu přítomnost. Ti dva měli mezi sebou už léta pevné pouto. Jeden druhému mohl téměř číst myšlenky.

„Za šest minut jsme nad vaším cílem,“ oznámil pilot tak vesele, až se Pitt znechuceně otrásl.

Pilotovi v jeho blaženosti zjevně vůbec nevadilo, že právě prolétá nad rozervanými vrcholky pokrytými sněhem, které navíc nevidí. Jediné, co se dalo pilotním okénkem zahlédnout, byly proudy deště se sněhem dopadající na sklo, a dále už jenom temnota.

„Jak víte, kde jsme?“ otázal se Pitt.

Pilot, takový ten typ Burta Reynoldse, líně pokrčil rameny. „Mám to všechno v zápěstích,“ zavtipkoval.

Pitt se naklonil kupředu a nakoukl mu přes rameno. Řídicí páku nikdo nedržel. Pilot seděl s rukama založenýma na prsou a pozoroval malou obrazovku, která vypadala jako nějaká počítačová hra. Ve spodní části grafického znázornění byl vidět nos letadla, zatímco zbytek blikajícího obrazu tvořily hory a údolí, které uháněly vzad pod simulovaným obrazem aeroplánu. Na oddělené části obrazovky v horním rohu se objevovala rudá čísla, značící vzdálenosti a výšku. „To všechno bez doteku lidské ruky,“ poznamenal Pitt. „Počítače nahradí dnes už každého.“

„Máme štěstí, že ještě nevymysleli také nějaký počítačový figl na sex.“ Pilot se zasmál a jedním malým knoflíkem cosi lehce dola-dil. „Infračervené a radarové paprsky čtou terén pod námi a počítač to převádí do trojrozměrného obrazu. Když zapnu autopilota, tak si letadlo klidně samo rejdí sem a tam jako Jezdci z Los Angeles při ligovém zápase, zatímco já se můžu plně věnovat takovým skvost-ným tématům, jakými jsou třeba rozpočet Kongresu nebo zásady politiky ministerstva zahraničí.“

„To je pro mě novinka,“ zamumlal druhý pilot trpce.

„Bez našeho elektronického průvodce tady,“ pokračoval první pilot nerušeně, „bychom teď stále ještě seděli na zemi a čekali na denní světlo a lepší počasí...“ Z přístrojového panelu se ozvalo zazvonění a pilot ztuhl. „Blížíme se k místu naprogramovaného přistá-ní. Radši byste měl říct svým lidem, aby se připravili, brzy přistaneme.“

„Jaké máte od plukovníka Hollise instrukce ohledně našeho vyložení?“

„Abych vás vysadil nad vchodem do dolu, ale za vrcholem kopce, který nás ukryje před lodním radarem. Zbytek cesty si budete muset dojít pěšky.“

Pitt se obrátil na Findleyho. „Bude to nějaký problém?“

Findley se usmál. „Znám tu horu jako prcku své ženy, každý kout i štěrbínu. Vrchol toho kopce je jenom tři kilometry od vstupu do dolu. Navíc půjdeme celou cestu z kopce. Našel bych to i se zavázanýma očima.“

„Pokud můžu soudit podle toho hnusného počasí venku,“ zavrčel Pitt temně, „přesně to také budete muset udělat.“

Když posádka z agentury NUMA kvapně opouštěla nákladovými dveřmi letadlo, vytí turbín ospreyho bylo přehlušováno skučením větru. Nikdo neztrácel čas, vše probíhalo beze slova. Nakonec následovalo jen němé zamávání na rozloučenou pilotovi. Během jedné minuty se již čtyři muži s pouhými dvěma kabelami v předklonu prodírali deštěm a sněhem a plahočili se směrem k vrcholku hory.

Findley se bez řečí ujal vedení. Viditelnost tady na zemi byla skoro stejně mizerná jako prve ve vzduchu. I baterka ve Findleyho ruce byla téměř k ničemu. Dešťová clona světlo odrážela, takže nerovný terén bylo vidět maximálně tak na jeden až dva metry.

Tato malá skupinka ani vzdáleně nepřipomínala útočné komando. Nenesli žádnou viditelnou zbraň. Ani dva z nich neměli stejné oblečení proti zimě. Pitt byl navlečen do šedivé lyžařské kombinézy, Giordino do tmavomodré. Gunn se ztrácel v oranžovém záchranném oblečení, které vypadalo zhruba o dvě čísla větší. Findley byl vystrojen jako kanadský dřevorubec včetně vlněné baskické čepičky stažené přes uši. Všichni měli jedinou stejnou věc – lyžařské brýle se žlutými skly.

Podle Pittova odhadu vál vítr o síle zhruba dvaceti kilometrů v hodině – tedy dost ostrý, ale ještě snesitelný. Kamenitý, nerovný povrch byl kluzký, takže všichni se na něm potáceli, klopýtali, často ztráceli rovnováhu a těžce padali k zemi.

Každých několik minut museli otírat nános sněhu z brýlí. Při pohledu zepředu brzy vypadali jako sněhuláci, zatímco záda měli suchá.

Findley světlem baterky přejížděl terén před sebou, aby se vyhnul největším balvanům a občasnému groteskně vyhlížejícímu křoví. To, že dosáhl vrcholu, si uvědomil, když vstoupil na holou skálu a do tváře se mu opřel vítr plnou silou. „Už to není moc daleko,“ vykřikl přes burácení větru. „Navíc půjdeme teď už pořád z kopce dolů.“

„Škoda že se nemůžeme svézt na toboganu,“ pronesl Giordino smutně.

Pitt si stáhl rukavici a pohlédl na světélkující ručičku svých potápěčských hodinek Doxa. Začátek útoku byl stanoven na 05.00. To znamenalo za dvacet osm minut. Měli zpoždění.

„Přidejme trochu,“ zakřičel. „Nechtěl bych ten večírek zmeškat.“

Dalších patnáct minut postupovali docela rychle. Svah se postupně zmírňoval a posléze Findley našel i úzkou stezku, vinoucí se po úbočí směrem k dolu. Čím více klesali, tím byl porost zakrnělých borovic hustší, kameny na cestě menší a jejich boty stále snadněji nacházely místa, na která se dalo bezpečně stoupnout.

Naštěstí začal polevovat vítr i liják. V mracích se objevily trhliny a na obloze vyšly hvězdy. Teď se mohli rozhlížet dokonce i bez ochranných brýlí.

Když se před nimi objevila vysoká hromada hlušiny, Findley se v terénu orientoval už dokonale. Obešel kupu, až narazil na koleje úzkokolejné dráhy, po kterých se vydal do tmy.

Právě se chystal otočit a vykřiknout „Už jsme tady“, ale vtom byl umlčen. Pitt ho nečekaně popadl za límec a zastavil ho tak prudce, až se mu podsmecky nohy a on dopadl na zadek. Jak padal, Pitt mu vytrhl baterku a zhasl ji. „Co to ksakru...“

„Ticho!“ vyštěkl Pitt chraplavě.

„Slyšíš něco?“ otázal se potichu Gunn.

„Ne, ale cítím nějakou povědomou vůni.“

„Povědomou vůni?“

„Jehněčí. Někdo tu peče jehněčí kýtu.“

Všichni naklonili hlavu na stranu a jali se nasávat nosem vzduch.

„Bože můj, máš pravdu,“ zamumlal Giordino. „Opravdu je tu cítit skopová kýta na grilu.“

Pitt pomohl Findleymu vstát. „Zdá se, že vás někdo s tím dolem předběhl.“

„To ale musí být pitomější než ropucha, jestli si myslí, že je tam dost rudy aby se její těžba vyplatila.“

„Pochybuji, že by tu byli kvůli dolování zinku.“

Giordino popošel pár kroků stranou. „Moment předtím, než jsi zhasnul to světlo, jsem zahlédl tady někde cosi blýskavého.“ Opatrně kolem sebe šátral nohou Najednou zasáhl nějaký předmět, který na kamenech zacinkal. Sehnul se pro něj a zdvihl ho. Otočil se zády ke vchodu do dolu a posvětil si malou tužkovou baterkou. „Láhev Chateau Margaux, ročník 1966. Na obyčejné horníky mají tedy opravdu vybraný vkus.“

„Děje se tu něco podivného,“ prohlásil Findley. „Ať se sem dostal kdokoliv, určitě tu není kvůli nějaké těžké práci.“

„To jehněčí i značkové Bordeaux zaručeně pochází z *Lady Flamborough*,“ argumentoval celkem logicky Gunn.

„Jak daleko jsme od místa, kde ledovec spadá do fjordu?“ obrátil se Pitt na Findleyho.

„Vlastní ledovec je jenom asi pět set metrů severním směrem. Stěna, která ční do fjordu, je odsud sotva dva kilometry na západ.“

„Jak tu rudu dopravovali?“

Findley ukázal rukou směrem k fjordu. „Touhle úzkokolejkou. Koleje vedou přímo od vchodu do dolu až k drtiči rudy a pak dále k přístavišti, kde se materiál nakládal do lodí.“

„Nikdy jste se o žádném přístavišti nezmínil.“

„Nikdo se mě neptal.“ Findley pokrčil rameny. „Je to jenom taková malá přístavní hráz. Vlastně spíš nevelký násep vyčuhující do zátoky, kousek stranou od ledovce.“

„Jak je to asi daleko od lodi?“

„Kvalitní nadhazovač s dobrou rukou by tam dohodil.“

„Toho jsem si měl všimnout,“ poznamenal hořce Pitt. „Přehlédli jsem to. Všichni to přehlédli.“

„O čem to mluvíte?“ otázal se ho Findley.

„O podpurném týmu teroristů,“ odpověděl Pitt. „Únosci lodi potřebují pro svůj plánovaný útěk předsunutou základnu. Nemohou se přece vylodit na volném moři, aniž by nebyli okamžitě zpozorováni a zajati – snad s výjimkou ponorky, kterou ale bez oficiální podpory nějakým státem sotva seženou. Ale kupříkladu takový opuštěný důl představuje perfektní úkryt pro helikoptéru. A navíc mohou pro přesuny do fjordu a zpátky použít úzkokolejnou dráhu.“

„Hollis,“ krátce poznamenal Gunn. „Raději bychom ho měli informovat.“

„To nemůžeme,“ zarazil se Giordino. „Náš přítel plukovník nás odmítl vybavit vysílačkou.“

„Jak to tedy Hollisovi sdělíme?“ naléhal Gunn.

„Nemůžeme mu to sdělit,“ pokrčil rameny Pitt. „Mohli bychom mu ale pomoci tím, že najdeme a poškodíme jejich helikoptéru. Dále bychom mohli zabavit tyhle teroristy v dole a zařídit, aby nemohli Hollise stisknout do kleští.“

„Mohlo by jich ale být třeba i padesát,“ zaprotestoval Findley. „A my jsme jen čtyři.“

„Mají ale hodně nedbalá bezpečnostní opatření,“ podotkl Giordino. „Kdyby dávali pozor, už by nás teď měli. Jsem pro to tyhle parchanty vypráskat.“

„Máme na své straně moment překvapení,“ pokračoval Pitt. „Dokud zůstaneme opatrní a budeme se dobře krýt ve tmě, jsme schopni je zdržet na místě.“

„Když se na nás vrhnou,“ dotazoval se Findley, „to na ně budeme házet kamení?“

„Já se celý život řídím skautským heslem,“ odpověděl Pitt.

Spolu s Giordinem poklekli a začali rozepínat obě kabely. Giordino se pak jal rozdávát neprůstřelné vesty, zatímco Pitt vytahoval zbraně.

Findleymu podal poloautomatickou brokovnici. „Říkal jste, že jste byl párkrát na honech, Claytone. Tady máte trošku předčasný vánoční dárek. Dvanáctimilimetrová Benelli Super devadesát.“

Findleymu zazářily oči. „Ta se mně líbí.“ Přejel rukou po pažbě tak jemně, jako by se dotýkal stehna ženy. „Ano, líbí se mi.“ Pak si

všiml, že Gunn a Giordino drží v ruce samopaly Heckler & Koch s našroubovanými tlumiči. „Tohle ale přece jen tak nekoupíte v železářství na rohu. Kde jste k tomu přišli?“

„To patří k vybavení Speciální zásahové jednotky,“ pronesl nenuceně Giordino. „Půjčili jsme si to, když se Hollis s Dillingerem zrovna nekoukali.“

Findley se divil ještě víc, když Pitt zarážel kulatý zásobník do staříckého automatu Thompson. „Vy určitě máte rád starožitnosti.“

„Na dovednosti těch starých řemeslníků doopravdy něco je,“ připustil Pitt. Znovu pohlédl na hodinky. Do chvíle, kdy Hollis s Dillingerem zaútočí na loď, zbývalo pouhých šest minut. „Žádné střelení, dokud neřeknu. Nechceme přece speciální jednotce pokazit překvapení. Už takhle mají dost malou šanci.“

„Co ledovec?“ otázal se Findley. „Nevyvoláme našimi výstřely tlakovou vlnu, která by způsobila odlomení jeho přední stěny?“

„Z téhle vzdálenosti to nehrozí,“ ujistil ho Gunn. „Třeba i soustředěná palba bude na tu dálku připomínat spíš vzdálený ohňostroj.“

„Pamatujte si,“ vydával poslední instrukce Pitt, „že se budeme snažit oddalovat přestřelku tak dlouho, jak jen to bude možné. Naším hlavním úkolem je najít helikoptéry.“

„Škoda že nemáme nějaké výbušniny,“ reptal Giordino.

„Nic není dokonalé.“

Pitt chvíli počkal, než se Findley dokonale zorientuje. Když geolog kývl, celá skupina se dala do pohybu. Čtveřice proklouzla za několika starými, sešlými budovami a držela se co nejvíc ve stínu. Našlapovali tak tiše, jak to jen dokázali. Skřípání kamínků pod podrážkami jejich bot však přehlušovala čerstvá bríza, která mezi tím změnila směr a nyní foukala po svahu.

Budovy v okolí dolu byly většinou vybudované z dřevěných trámů, pokrytých plechovými plotnami, na nichž se už objevovaly stopy koroze. Některé stavby byly jen nevelké kůlny, jiné se zdvihaly do dvou– až čtyřpodlažní výšky a jejich stěny se ztrácely ve tmě. Až na vůni pečeného jehněčího to tu vypadalo jako ve starém opuštěném městě amerického Západu.

Findley se najednou zastavil za jakousi dlouhou kůlnou, zvedl ruku a počkal, až se zbývající muži shromáždí kolem něj. Jednou dvakrát vykoukl za roh a pak pohlédl na Pitta.

„Obytná budova s jídelnou je pouze pár kroků napravo od nás,“ zašeptal. „Zpod záclon na oknech dokonce prosvítá světlo.“

Giordino zavětril. „Asi mají rádi maso dobře udělané.“

„Nějaká stopa po strážích?“ otázal se Pitt. „Vypadá to tu opuštěné.“

„Kde by asi tak mohli mít schované helikoptéry?“

„Hlavní důl je vlastně jenom vertikální šachta, spadající šest pater pod zem. To jako garáž nepřipadá v úvahu.“

„Kde tedy?“

Findley pokynul rukou do temnoty časného rána. „Největší otevřený prostor má drtička. Je dokonce opatřena i velkými posuvnými vraty, protože některé těžké zařízení se schovávalo uvnitř.“

„Tak tedy k drtičce,“ pronesl tiše Pitt.

Neměli moc času – společný útok Hollise a Dillingera měl být totiž zahájen každým okamžikem. Dostali se zhruba do poloviny délky obytné budovy, když se náhle otevřely dveře a dešťovou clonou se prodral proud světla, který jim osvětlil nohy až ke kolenům. Ztuhli na místě, zbraně připravené k výstřelu.

Světlo z místnosti na několik vteřin ozářilo postavu nějakého muže, který vyšel ven a vyškrabal z mísy několik zbytků na zem. Pak se otočil a dveře za sebou zase zavřel. Za několik okamžiků se již Pitt se svými kolegy tiskl zády ke stěně drtičky. Pitt pootočil hlavu a přitiskl ústa k Findleyho uchu. „Jak se dostaneme nepozorovaně dovnitř?“

„Otvorem ve stěně procházejí pásy transportéru, které dopravovaly rudu v balvanech dovnitř a pak zase v rozdrčené formě ven k vláčku. Jediný problém je ale v tom, že ty pásy vedou ve velké výšce.“

„Co vchodové dveře?“

„Existují tu vrata do skladovacího prostoru,“ odvětil Findley stejně potichu jako prve Pitt, „a hlavní přední vchod. Jestli si dobře vzpomínám, je tam i schodiště vedoucí do postranní kanceláře.“

„Oba vchody budou nepochybně uzamčené,“ poznamenal nevrle Giordino.

„To je chytrý nápad,“ pronesl uznale Pitt. „Oukej, takže to bude přední vchod. Ať je uvnitř kdokoliv, určitě nebude očekávat, že by sem dorazil na návštěvu nějaký cizinec. Vejdeme dovnitř hezky klidně a potichu, jako bychom sem patřili. Žádné překvápko. Prostě čtyři chlápci na cestě z jídelny.“

„Vsadil bych se, že ty dveře vržou,“ zamumlal Giordino.

Beze spěchu obešli roh drtičky a bez nežádoucí pozornosti prošli vysokými, deštěm ošlehanými dveřmi, které při otevírání ani nehlesly.

„Krucifix,“ procedil Giordino mezi zaťatými zuby.

Vnitřek budovy byl obrovský. Musel být. Uprostřed totiž stál gigantický stroj, který svými dopravními pásy, hadicemi na vodu a elektrickými kabely připomínal chobotnici s chapadly. Samotná drtička sestávala z masivních horizontálních válců s ocelovými koulemi různých velikostí, jež drtily rudu na prach.

Podél jedné stěny stály nádrže k plavení, do nichž přicházel prach z drtičky. Ve výšce přetínaly rozlehlou halu kovové lávky, přístupné pomocí ocelových žebříků. Ze zábradlí lávek visela řada světel, napájených z přenosného generátoru, jehož výfuk pokašlával v koutě haly.

Pitt se ve svých odhadech mýlil. Domníval se, že únosci tu budou mít přinejmenším dva, možná dokonce i tři vrtulníky připravené k evakuaci. Byla zde však pouze jedna helikoptéra – velký britský Westland Commando, starší, ale spolehlivý stroj vyrobený původně pro transport pěchoty a k logistické podpoře. Byl schopen uvést na třicet pasažérů, pokud ti byli ochotni trochu se zmačknout. U helikoptéry stáli na vysokém stupínku, používaném mechaniky k obsluze stroje, dva vojáci v pracovních kombinézách a odklopeným krytem nahlíželi do motoru. Byli dokonale zabráněni do práce, takže nezvaným návštěvníkům nevěnovali nejmenší pozornost.

Pitt pomalu a obezřetně postupoval do středu haly, s Findleym po pravém boku, Giordinem nalevo a Gunnem zajišťujícím týl. Dvoučlenná posádka vrtulníku stále nereagovala. Teprve v této chvíli

zahlédli příchozí strážného, který se pohodlně, zády ke dveřím rozvaloval na obrácené bedně, opíraje se o jeden z kovových sloupů.

Pitt pokynul Giordinovi a Findleymu, aby, skryti ve stínu, obešli helikoptéru a podívali se po dalších únoscích. Mezitím se strážný, který ucítil závan chladného vzduchu z otevřených dveří, napůl otočil, aby se přesvědčil, kdo že to přišel.

Pitt se k němu pomalým krokem vydal. Muž před ním byl oblečen do černé uniformy a přes hlavu měl přetaženou lyžařskou masku. Pitt se k němu přiblížil na dva metry, a teprve pak se usmál a v náznaku pozdravu zvedl ruku.

Strážný na něj tázavě pohlédl a cosi arabsky řekl.

Pitt přátelsky pokrčil rameny a pronesl něco nesrozumitelnou hatmatilkou, která vsak v hluku výfuku generátoru dokonale zanikla.

Pak strážný sklouzl pohledem na starý samopal thompson. Ty dvě vteřiny, jež plynuly od momentu údivu ke chvíli, kdy se dostavil pocit ohrožení následovaný fyzickou akcí, mu přišly draho. Ještě než mohl sám pozvednout a zamířit zbraň, Pitt ho zasáhl pažbou automatu do hlavy, jen kousek pod lyžařskou maskou.

Jak se strážný začal hroutit k zemi, Pitt ho zachytil a opatrně ho opřel o sloup, jako by tam dřímal. Pak vklouzl pod trup vrtulníku a přiblížil se k oběma mechanikům, kteří byli stále v plné práci na motoru. Pitt uchopil kovové příčky konstrukce, prudce stojanem zatřásl a strhl ho dozadu.

Mechanici se ocitli ve vzduchu, oba příliš překvapeni, než aby stačili vykřiknout. Jedinou jejich reakcí byly natažené ruce, kterými se marně snažili něčeho zachytit. Bezmocně sletěli na dřevěnou podlahu. Jeden z nich dopadl přímo na hlavu a okamžitě ztratil vědomí. Druhý spadl na bok a s hlasitým prasknutím si zlomil pažní kost. Z úst se mu sice vydral bolestný výkřik, ten byl však okamžitě ztlumen dopadem pažby thompsonu do jeho spánkové oblasti.

„Dobrá práce,“ přerušil ticho Findley.

„Každíčký pohyb je vlastně dokonalý koncert,“ poznamenal pyšně Pitt.

„Doufám, že to jsou všichni.“

„Ne tak docela. Al má další čtyři na druhé straně helikoptéry.“

Findley opatrně proklouzl pod trupem vrtulníku a s překvapením uviděl, jak Giordino pohodlně sedí ve skládacím křesílku a ostrým zrakem přehlíží čtyři kaboníci se zajatce, až po krk zapnuté ve spacích pytlích.

„Tys sis vždycky potrpěl na úhledné balení,“ povzdechl si Pitt.

Giordino ze svých vězňů ani na okamžik nespustil oči. „A tys byl zase vždycky strašně hlučný. Co to bylo prve za randál?“

„To jenom dva mechanici ošklivě sletěli z takového stupínku.“

„Kolik jich máme?“

„Dohromady sedm.“

„Čtyři z nich musí patřit k posádce vrtulníku.“

„Hlavní pilot a druhý pilot, plus dva mechanici. Ti gauneři rozhodně nenechávají nic náhodě.“

Findley ukázal na jednoho mechanika. „Tenhle začíná přicházet k sobě.“

Pitt si přehodil řemen od thompsonu přes rameno. „Myslím, že to zařídíme tak, aby se nám chvilku nemohli nikam rozutíkat. Ujměte se toho, Claytone. Svažte je a dejte jim roubík. Nějaké provazy byste měl najít v helikoptéře. Ale, drž je na očích. Rudi a já se jdeme podívat ven.“

„Postaráme se, aby se ani nehnuli,“ přislíbil Giordino.

„To byste měli. Když se vám to nepovede, tak vás zabijí.“

Pitt pokynul Gunnovi, načež ze dvou teroristů svlékli uniformy. Pitt jednomu muži v bezvědomí stáhl lyžařskou masku a černý propocení svetr. Před jeho zápachem sice pokrčil nos, ale nakonec si ho statečně natáhl přes hlavu.

Pak vyšli ze dveří, aniž by se snažili chovat nějak nenápadně. Rozhodně a sebevědomě si to rázovali prostředkem cesty, vinoucí se mezi budovami. Až těsně u jídelny vklouzli do stínu a pod povyhrnutou záclonou v koutě okna opatrně nahlédli dovnitř.

„Uvnitř jich je asi tucet,“ zašeptal Gunn. „A všichni po zuby ozbrojeni. Vypadá to, jako by byli připraveni k odchodu.“

„Zatracený Hollis,“ potichu zaklel Pitt. „Kdyby nám byl jenom dal nějakou možnost se s ním spojit.“

„Na to je už pozdě.“

„Pozdě?“

„Je právě 05.12,“ odpověděl Gunn. „Jestli útok začal podle plánu, tak se Hollisův podpůrný tým spolu s lékařským zajištěním právě teď vzduchem přibližuje k lodi.“

Gunn měl pravdu. Žádný hluk helikoptér speciálního zásahového týmu však nebylo slyšet.

„Pojďme najít vláček na převážení rudy,“ zavelel Pitt. „Bylo by fajn, kdyby se nám podařilo vyřadit vlak z provozu, a přerušit tak jakékoliv spojení mezi dolem a lodí.“

Gunn přikývl, načež se potichu vydali podél zdi jídelny. Když míjeli okna, pokaždé se přikrčili, a na rozích budovy se vždy opatrně zastavili, aby si prohlédli úsek cesty před sebou. Pak přeběhli přes otevřené prostranství, až se dostali k úzkokolejně trati. Překročili koleje a rychle se vydali po pražcích.

Pitt následoval Gunna, ale po zádech mu běhal mráz. Se stále narůstajícím pocitem úzkosti rukama křečovitě svíral thompson. Vítr i déšť ustaly a na východní obloze začínaly rychle blednout hvězdy.

Něco bylo strašně v nepořádku.

Hollisovi to připadalo jako celé hodiny, než čluny konečně přistály.

„Poštovní holubi“ nejprve přenesli Hollisův tým nízko nad rozeklaným pobřežím, aby ho posléze bez problémů vysadili na malém ostrůvku v ústí fjordu. Přistání proběhlo naprosto hladce, s profesionální zdatností, avšak odlivový proud o síle čtyř uzlů byl daleko mohutnější, než se očekávalo.

Navíc po prvních deseti minutách záhadně zhasl tichý elektrický motor vedoucího plavidla s pěti muži na palubě. Uplynulo několik drahocenných minut, než muži ze speciálního oddílu vytáhli pádla, opřeli se do nich a pustili se do zoufalého závodu s časem, aby dosáhli *Lady Flamborough* ještě před svítáním.

Průběh celé akce se komplikoval ještě totálním výpadkem v komunikaci. Ke své hrůze nebyl Hollis náhle schopen spojit se s Dillingerem ani s kýmkoliv z jeho týmu. Nemohl tedy vůbec vědět, jestli se už Dillinger dostal na loď, nebo jestli naopak ještě nebloudí někde po ledovci.

Hollis pádloval a s každým záběrem v duchu proklínal nefungující motor, prudký protiproud i Dillingera. Celý pečlivě vypočtený časový rozvrh šel k čertu. Útok byl nyní již výrazně opožděn, ale nemohl si dovolit riskovat a odvolat ho definitivně.

Jejich jedinou záchranou byl „zmrzlý kouř“, jež Findley předpověděl. Oblak mlhy obklopil malé čluny i odhodlané muže v nich, jako by je zahalil ochranným závojem.

Vzhledem k mlze a tmě neviděl Hollis dál než na pouhých několik metrů. Navigoval tedy za pomoci infračerveného dalekohledu, kterým též kontroloval celou svou malou flotilu. Snažil se udržet čluny v maximálně třímetrových odstupech a jakmile se některý z nich začal vzdalovat, okamžitě ho prostřednictvím miniaturní vysílačky napomenul.

Po chvíli obrátil dalekohled na *Lady Flamborough*. Její elegantní křivky nyní spíše připomínaly groteskní ledový výtvar, plovoucí

před popraskanou porcelánovou stěnou starodávné vany. Podle Hollisova odhadu byla stále ještě dobrý kilometr daleko.

Poté, co si vyžádal svou daň, začal odliv pomalu slábnout, takže postup člunů se zakrátko zrychlil o jeden uzel. Tato vítaná úleva se dostavila na poslední chvíli. Hollis pozoroval, že z neustálého namáhavého pádlování počínají jeho muži umdlávat, i když byli zoceleni tuhým výcvikem a všichni pravidelně a poctivě posilovali. Stále ještě sice nehlučně zapichovali pádla do vody a prodírali se proti nemilosrdnému proudu, avšak jejich svaly začínaly tuhnout, takže každý záběr byl spojen s větším a větším úsilím.

Také ochranný závoj mlhy postupně řídł. Zmocnila se ho obava, že se za chvíli ocitnou teroristům na dohled, jako kachny sedící na vodě. Hollis vzhledl k obloze a jeho jistota odplývala stejně, jak opadával odlivový proud. Mezerami mezi chuchvalci mlhy byla vidět obloha, jež se pomalu měnila z indigově temné do stále světlejší modré barvy.

Čluny se nacházely asi v půli fjordu a nejbližší pobřeží, které nabízelo alespoň nějaký kryt, bylo ještě o půl kilometru dále než *Lady Flamborough*.

„Opřete se do toho zády, pánové,“ povzbuzoval. „Už jsme v cílové rovině. Přidejte.“

Unavení bojovníci sáhli hluboko do svých fyzických rezerv a zvětšili jak sílu, tak frekvenci záběrů. Hollis teď měl dojem, že nafukovací čluny vyrazily ke spurtu. Odložil infračervený dalekohled, také popadl pádlo a horlivě se přidal ke kolektivnímu úsilí.

Mohli by to stihnout, ale tak akorát, napadlo ho, když se nyní o poznání rychleji začali přibližovat k lodi.

Kde ale je Dillinger? pomyslel si s hořkostí. Co se to jenom ksa-kru stalo s tím jeho útočným komandem na ledovci?

Dillinger v té chvíli rozhodně neprožíval žádný piknik. Jeho situace byla vlastně ještě nejasnější. Bezprostředně po výskoku z transportního letadla C-140 se jeho skupiny zmocnil silný nárazový vítr, který je v okamžení rozmetl po celé obloze.

Dillinger s napjatým očekáváním zvedl hlavu a rozhlédl se po svém týmu. Každý člen komanda měl malé modré světlo, avšak pro-

vazce deště se sněhem mu je dokonale skrývaly. Ztratil je téměř ve stejném momentě, kdy se mu otevřel padák.

Předklonil se a stiskl vypínač na malé černé krabičce, kterou měl připevněnou k noze. Pak promluvil do miniaturní vysílačky.

„Tady je major Dillinger. Právě jsem zapnul vysílání zaměřovacího signálu. Máme před sebou sedmikilometrovou trasu, kterou bychom měli doklouzat na padácích, takže se pokuste držet v mé blízkosti a po dopadu se u mě shromážděte.“

„V těchhle sračkách budeme rádi, jestli se vůbec trefíme na ostrov,“ ozval se nějaký nespokojenec.

, Vyhláшуji rádiové mlčení, s výjimkou stavu ohrožení,“ nařídil Dillinger.

Když pohlédl pod sebe, neviděl vůbec nic vyjma balíku s pohotovostním vybavením a zbraněmi, který visel na konci dvoumetrové šňůry pod jeho padákovým postrojem. Nabral příslušný směr podle světélkujícího kompasu kombinovaného s výškoměrem, který měl připevněný před čelem podobně, jako lékař z ušního a krčního nosí vyšetřovací zrcátko.

Bez pomoci zaměřovací vysílačky, kterou by předem shodili do místa přistání, což by byl příliš velký luxus hrozící předčasným prozrazením skupiny –, musel Dillinger řídit svůj sestup jen podle citu a v duchu neustále zvažovat úhel klouzání i překonanou vzdálenost.

Jeho hlavní starost tkvěla v tom, aby nepřeletěl okraj ledovce a nepřistál ve vodách fjordu. Proto se raději záměrně držel zpátky, takže nakonec přistál o téměř celý kilometr dřív.

Masa ledovce se náhle vynořila ze tmy a Dillinger viděl, že se snáší přímo do nějaké šterbiny. Náhle se do jeho hranatého padáku opřel boční závan větru a on se na konci padákových šňůr divoce rozkýval ze strany na stranu. Horečně začal tahat za šňůry, aby tento pohyb zmírnil a připravil se na dopad. Přistál v okamžiku, kdy se balík obsahující výstroj a výzbroj dotkl vnitřní stěny ledové strže a přehoupl se přes její okraj. Tenká vrstva sněhu jeho doskok ztlumila, takže dopadl předpisově a měkce na obě nohy, pouhé dva metry od okraje praskliny v ledu.

Rychle uvolnil bezpečnostní sponu a padák se snesl k zemi, ještě než ho nafoukl vítr. Ani ho nenapadlo, aby ho skládal a schovával v

nějakém otvoru v ledu pro pozdější vyzvednutí. Nesměl ztratit ani minutu. Ztracený padák tak nakonec budou muset zaplatit daňoví poplatníci.

„Tady je Dillinger. Přistál jsem. Zaměřte se na můj rádiový signál.“ Z kapsy bundy vytáhl píšťalku z umělé hmoty a postupně, po deseti vteřinách, na ni pískal do všech čtyř směrů. Počátečních několik minut nikoho vidět nebylo.

Pak se postupně začali objevovat první muži, kteří se k němu poklusem sbíhali. Byli roztroušeni na značně velké ploše. Přesun po nerovném povrchu ledovce jim trval daleko déle, než Dillinger původně předpokládal.

Brzy docházeli další. Jeden z nich si při doskoku zlomil rameno, další si naštlípl kotník. Jeho seržant si přidržoval zápěstí, o němž se Dillinger domníval, že je zlomené, ale ten člověk se choval, jako by šlo o pouhé podvrtnutí, a upřímně řečeno, Dillinger ho příliš potřeboval, než aby se ho mohl vzdát.

Obrátil se ke dvěma dalším zraněným. „Samozřejmě nám nebudete stačit, ale sledujte naše stopy, jak jenom to dokážete. Dávejte pozor, abyste používali pouze zastíněná světla.“ Pak Dillinger pokynul seržantovi Jacku Fosterovi. „Nechte všechny uvázat na lano a vyrazíme, seržante. Já vás povedu.“

Foster krátce zasalutoval a pustil se do kontroly družstva.

Chůze po nerovném povrchu ledovce byla značně ošidná, přesto se však pohybovali lehkým poklusem. Dillinger se nebál pádu do nějaké otevřené průrvy – lano kolem jeho pasu bylo druhým koncem ukotveno k dostatečné svalové mase, jež dokázala klidně udržet i takový střední nákladák. Jen dvakrát krátce zastavil, aby zkontroloval směr, a vzápětí už zase klusali dál.

Cestou se museli plazit přes nerovné ledové hřebeny a jeden otevřený vodní příkop, který je málem dostal. Ztratili sedm minut, než se jim podařilo házecí kotvou zasáhnout protější ledový okraj a než nejlehčí muž z týmu přeručkoval po laně, aby zajistil jeho řádné upevnění.

V Dillingerovi neustále narůstal nepříjemný pocit naléhavosti. Jeho tým ztratil už dva muže a každou minutou se opožďoval proti časovému plánu. Rozmrzele litoval, že neuposlechl Giordinovy ne-

zištné rady, aby zdvojnásobil předpokládaný čas od přistání k dosažení výchozího postavení k útoku.

Upřímně doufal, že tým potápěčů celou tu dobu nečeká někde v ledové vodě vedle *Lady Flamborough*. Opakovaně se pokoušel s Hollisem spojit a informovat plukovníka o svém zpoždění, ale ani jednou se nedočkal odpovědi. Když se otočil, na obloze za ním se začaly objevovat první náznaky svítání, které osvětlovalo povrch ledovce. Celkový dojem se dal popsat jako ochromující opuštěnost a hrozivá cizota. Ve stejnou chvíli zahlédl slabé probleskování hladiny fjordu, a teprve teď si uvědomil, že došlo k totálnímu zhroucení komunikace.

Hollis už jasně viděl loď i bez pomoci infračerveného dalekohledu. Kdyby se teď nějaký únosce s dobrým zrakem podíval správným směrem, určitě by proti tmavošedé vodě zrovna tak jasně zahlédl obrysy nafukovacích člunů. Jak se komando blížilo k cíli, jejich velitel se sotva odvažoval hlasitě dýchat.

Doufaje v nemožné, Hollis se nepřestával pokoušet navázat s Dillingerem spojení. „Žralok Sokolovi, ozvěte se, prosím.“ Právě se to chystal zkusit už asi počtyřsté, když ve sluchátkách zahřměl Dillingerův hlas.

„Tady je Sokol, přepínám.“

„Máte zpoždění!“ tiše zasykl Hollis. „Proč jste mi neodpovídali?“

„Teprve teď jsme se dostali do dosahu vysílaček. Dosud jsme byli mimo horizontální dohled. Naše signály nebyly schopné proniknout ledovou bariérou.“

„Jste ve výchozí poloze?“

„Nikoliv,“ odpověděl kategoricky Dillinger. „Setkali jsme se s takovou delikátní situací, která nám chvíli zabere, než ji vyřešíme.“

„Čemu říkáš delikátní situace?“

„Řadě náloží, umístěných v trhlíně těsně za přední stěnou ledovce, odjištěných a připravených k odpálení rádiovým impulsem.“

„Jak dlouho vám bude trvat jejich zneškodnění?“

„Jenom než je najdeme, může klidně trvat i celou hodinu.“

„Máš pět minut,“ rychle odpověděl Hollis. „Déle čekat nemůžeme, nebo všichni umřeme.“

„Zrovna tak zaručeně zemřeme, když někdo všechnu tu výbušninu odpálí a čelo ledovce se zřítí na loď.“

„Musíme vsadit na to, že teroristy překvapíme, takže nestačí nálože odpálit. Pospěšte si. Moje čluny mohou být objeveny každým okamžikem.“

„Rozeznávám vaše siluety na hladině.“

„Tvůj tým vyráží jako první,“ rozkázal Hollis. „Ted', když už není úplná tma, která by nás skryla, až budeme šplhat na palubu lodi, potřebujeme nutně nějak odvést pozornost únosců.“

„Sejdeme se tedy na promenádě palubě na koktejl,“ odpověděl Dillinger.

„Účet bude na mě,“ odpověděl Hollis, náhle plný optimistického očekávání.

„Hodně štěstí.“

Náhle je Telmuk uviděl.

Stál na starém nakládacím molu, po jeho boku Ammar, jejich čtyři zajatci a dál dvacet egyptských únosců. Dalekohledem si prohlížel postavy oblečené kompletně v černém, které se pohybovaly po samém okraji ledovce. Pozoroval je, jak sjíždějí po lanech, prořezávají otvory v igelitu zakrývajícím loď a pak mizejí uvnitř.

Přesunul dalekohled poněkud níž a zaostřil na skupinu mužů, zdržujících se pod převisem paluby. Viděl, jak z malých člunů házejí přes zábradlí vrhací háky a pak po připevněných provazech šplhají na hlavní palubu.

„Kdo to jenom je?“ otázal se Ammar, který stál vedle něho a dalekohledem hleděl na stejný cíl.

„To ti nemůžu povědět, Sulejmane Azízi. Zdá se, že jsou to elitní vojáci. Navíc nejsou slyšet žádné výstřely, takže musí používat tlumiče. Jejich útok se zdá velice účinný.“

„Jsou příliš schopní, než aby to byla sebranka, jakou by Jázid nebo Topiltzin dokázali shromáždit na poslední chvíli.“

„Myslím, že by to mohla být americká zásahová jednotka.“

Ammar ve stále jasnějším světle přikývl. „Asi máš pravdu, ale jak nás mohli v tak krátké době objevit?“

„Budeme muset odsud odjet, dřív než sem dorazí jejich zálohy.“

„Už jsi signalizoval o vlak?“

„Za chvíli by tu měl být, aby nás odvezl k dolu.“

„Co to má znamenat?“ otázal se prezident De Lorenzo. „Co se to děje?“

Ammar odstrčil De Lorenza stranou. Poprvé se mu do hlasu vkradl záchvěv neblahého tušení. „Zdá se, že jsme opustili loď v nejvyšší čas. Alláh se na nás usmívá. Ti útočníci o naší přítomnosti tady nevědí.“

„Nejdéle do třiceti minut se bude celý ostrov jenom hemžit příslušníky amerických bojových jednotek,“ přitáhl senátor chladnokrevně šrouby nejistoty. „Nejlepší by pro vás bylo, kdybyste se vzdali.“

Ammar se náhle otočil a sžíravě se na politika podíval. „To nebude nutné, senátore. Netěšte se na tu vaši slavnou kavalerii, že vás přijede v poslední chvíli zachránit. A i kdyby nakrásně přijela, nebude tu nikdo, koho by mohla zachraňovat.“

„Proč jste nás tedy nezabil už na lodi?“ otázala se statečně Hala.

Ammarovy zuby se zablýskaly pod maskou v odporném úšklebku, ale nenamáhal se odpovédět. Pokývl hlavou k Telmukovi. „Odpal ty nálože.“

„Jak si přeješ, Sulejmane Azízi,“ odpověděl Telmuk poslušně.

„Jaké nálože?“ dožadoval se senátor. „O čem to mluvíte?“

„Ále, o výbušninách umístěných za předním čelem ledovce přece,“ pronesl Ammar, jako by šlo o něco všeobecně známého. Pokýnul rukou směrem k *Lady Flamborough*. „Prosím, Telmuku.“

Ten s naprosto bezvýrazným obličejem vytáhl z kapsy pláště malou krabičku vysílačky a namířil ji směrem k ledovci.

„Proboha živého, člověče,“ zapřísahal ho senátor. „Nedělejte to.“

Telmuk zaváhal a nejistě pohlédl na Ammara.

„Na té lodi jsou stovky lidí,“ přidal se prezident Hasan, obličej celý pokřivený šokem. „Nemáte přece jediný důvod k tomu, abyste je povraždil.“

„Své činy nemusím nikomu tady ospravedlňovat.“

„Za tohle vaše zvěrstvo bude Jázid potrestán,“ zamumlala Hala hněvivě.

„Díky, že jste mi to ulehčila,“ pronesl Ammar s úsměvem a pohlédl na Halu, jejíž tvář byla studií zmatené nechápavosti. „Už dost těch ufnukaných odkladů. Rychle, Telmuku. Skonči to.“

Než mohli ohromení zajatci znovu zaprotestovat, Telmuk přepnul vypínač vysílačky na „zapnuto“ a stiskl knoflík, aktivující detonátory.

Ozval se výbuch, podivuhodně podobný tlumenému zadunění vzdáleného hromu. Přední stěna ledovce výhružně zasténala a po její hladké stěně se rozběhlo několik prasklin. Poté však již nic nenásledovalo. Ledová hora zůstala pevně stát na svém místě.

K detonacím mělo dojít na osmi různých místech původní trhliny, ale major Dillinger se svými muži nálože až na jedinou stačili všechny objevit a zneškodnit, dříve než byli odvoláni z akce.

Vzdálené zahřmění se ozvalo přesně ve chvíli, když se Pitt s Gunnem přiblížili ke dvěma teroristům, kteří právě roztápěli starou důlní lokomotivu. Únosci se zarazili, pár vteřin naslouchali a vyměnili si spolu několik arabských slov. Pak se oba zasmáli a vrátili ke své práci.

„Ať tu ránu způsobilo cokoliv,“ zašeptal Gunn, „tyhle chlápky to ani trochu nepřekvapilo. Chovají se, jako by ten randál očekávali.“

„Znělo to jako nějaká exploze,“ odpověděl potichu Pitt.

„Rozhodně ale ne jako odlamující se kus ledovce. To bychom cítili nějaké otřesy.“

Pitt se zadíval na úzkorozchodnou lokomotivu, za níž byl připojen uhelný tendr a pět důlních vozíků. Byl to takový typ stroje, jaký se používá běžně na plantážích, v průmyslových závodech a dolech. Staromódní, solidně stavěná, robustní lokomotiva s dlouhým rourovitým komínem a kabinou s kulatými okénky vypadala jako starý, spolehlivý, dobrý stroj. Stála tam a podél hnacích kol odfukovala oblaka páry.

Železničář by ji popsal podle uspořádání kol jako 0–4–0, což znamenalo, že lokomotiva nemá žádná vedoucí kola, má čtyři kola hnací a za nimi opět žádná zadní kola pod kabinou strojvůdce.

„Pojďme srdečně pozdravit toho mašinfiru a topiče,“ zamumlal ironicky Pitt. „Na důkaz našeho přátelství.“

Gunn podezíravě pohlédl na Pitta a udiveně zavrtěl hlavou. Pak se oba přikrčili a poklusem vyrazili ke konci vlaku. Tam se rozdělili a po obou stranách se vydali k lokomotivě, kryjíce se cestou pod vozíky na rudu. Kabina lokomotivy byla jasně osvětlena plameny šle-

hajícími z otevřených dvířek topeniště. Pitt otočil ruku dlaní nahoru a pokynul tak Gunnovi, aby počkal.

Arab, vystupující v roli strojvůdce, byl právě plně zaměstnán otáčením různými ventily a pozorováním měřidel tlaku páry. Druhý muž neúnavně házel uhlí z tendru do topeniště. Naládoval dovnitř celou černou hromadu uhlí, pak si otřel pot z čela a nakonec lopatou přibouchl dvířka, čímž se kabina ponořila do šera.

Pitt ukázal nejprve na Gunna a pak na strojvedoucího. Gunn dal pohybem ruky najevo, že pochopil, chytil se pevně kovových madel a vrhl se po schůdcích vzhůru do kabiny.

Pitt se tam však dostal ještě rychleji. Chladnokrevně přistoupil tváří v tvář k topičovi a příjemně pronesl: „Přeji vám pěkný den.“

Ještě než se zmatený a totálně překvapený topič zmohl na jakoukoliv odpověď, Pitt Arabovi bleskově vytrhl lopatu z rukou a udeřil ho s ní přes hlavu.

Strojvůdce se právě začínal otáčet, když ho Gunn zasáhl do čelisti těžkým tlumičem, našroubovaným na krátké hlavni jeho Hecklera & Kocha. I druhý Arab se sesypal jako pytel cementu.

Zatímco Gunn dával pozor, aby je nikdo nepřekvapil, Pitt přemístil oba únosce tak, že se zdánlivě napůl vykláněli z postranních okének. Pak si pečlivě začal prohlížet bludiště různých trubek, pák a ventilů.

„To se ti nikdy nepodaří,“ zavrtěl Gunn hlavou.

„Umím přece nastartovat a obsluhovat parní stroj Stanley,“ pronesl rozhořčeně Pitt.

„Co to je?“

„Jeden starobylý automobil,“ poučil ho Pitt. „Otevři dvířka topeniště. Potřebuji trochu světla, abych viděl na ručičky ukazatelů.“

Gunn ho poslechl a natáhl zmrzlé ruce k blikajícím plamenům. „Radši by sis ale měl pospíšit,“ nabádal ho netrpělivě. „Jsme teď osvětlení jako nějaký sbor tanečnic v Las Vegas.“

Pitt stlačil jednu dlouhou páku a lokomotiva o centimetr popojela kupředu. „Oukej, takže tohle je brzda. Počítám, že mi je už jasné, co která páka dělá. Tak tedy, až budeme projíždět kolem drtičky, vyskoč a pak se hned skrč.“

„A co vlak?“

„Expres Dělová koule,“ odpověděl Pitt s širokým úsměvem, „nikde nestaví.“

Pitt uvolnil západku na páce, která se dala posunovat v podélné ose, a odtlačil ji směrem od sebe. Pak stiskl západku na přívodu páry a otevřel ho. Lokomotiva se pomalu pohnula vpřed, doprovázena řinčivými nárazy jednotlivých připojených vozíků. Pitt posunul páku až na doraz. Hnací kola se několikrát protočila a pak na zrezatělých kolejkách zabrala. Vlak se s trhnutím vydal na cestu.

Namáhavé odfukování se postupně zrychlovalo, jak mašinka přidávala na rychlosti a bafala si to podle vchodu do obytné budovy. V tom okamžiku se rozletěly dveře a z nich vykoukl jeden z únosců. V pozdravu zdvihl ruku a zamával. Jakmile však uviděl dvě těla, visící ven z okének kabiny, rychle se stáhl. Zmizel uvnitř budovy, jako by ho tam vtáhla nějaká obrovská ruka, a varovně vykřikl.

Pitt s Gunnem vyslali do oken i dveří budovy dlouhou dávku ze samopalů. Pak stroj barák minul a zamířil si to k drtičce. Pitt se podíval na ubíhající zem a odhadl, že jedou rychlostí někde mezi patnácti a dvaceti kilometry v hodině.

Pitt zatáhl za šňůru píšťaly nad sebou a pomocí zdrhovací šňůry z bundy ji v této pozici zajistil. Proud páry tryskající z bronzové píšťaly roztínal vzduch jako břitva „Připrav se skočit,“ překřikl uši drásající jekot píšťaly Pitt. Gunn neodpověděl. Cívil právě na ubíhající hrubý šterk náspu a měl pocit, jako by seděl v letadle a nějakých tisíc metrů pod ním svištěl dozadu raketovou rychlostí terén.

„Ted’!“ vykřikl Pitt.

Oba vyskočili ven a s klopýtáním a smekáním ještě chvíli utíkali podél vlaku. Nemohli však ani chvíli váhat, nesměli se ani zastavit, aby znovu nabrali dech. Klusali nejprve podle tratě a pak se vydali přímo po kovových schodech drtičky. Nepolevili, i když už začínali únavou klopýtat, dokud nakonec nezakopli o práh a nepřistáli uvnitř haly na zemi.

První věc, kterou Pitt zaregistroval, byl Giordino, stojící nad ním s automatem v ruce, s hlavní mířící vzhůru.

„Už jsem viděl, jak vás vykopli z různých hampejzů,“ pronesl zarputile Giordino, „ale tohle je poprvé, co vás vyhodili z vlaku.“

„Žádná škoda,“ prohlásil Pitt, jak se pomalu sbíral ze země. „Stejně tam neměli můj luxusní vagón.“

„Co ta střelba? To vy nebo oni?“

„My.“

„Měli jste cestou nějakou společnost?“

„Slétli se na nás jako sršni, když jim kopneš do hnízda,“ odpověděl Pitt. „Nemáme moc času k přípravě na obléhání.“

„Stejně by si měli dávat pozor, až budou střílet, aby náhodou netrefili svou helikoptéru.“

„To je výhoda, kterou musíme využít až do mrtě.“

Findley dokončil svazování strážných a obou mechaniků, kteří nyní leželi na zemi uprostřed haly. „Kam je chcete?“

„Tady na podlaze jsou ve stejném bezpečí jako kdekoliv jinde,“ odpověděl Pitt. Rychle se rozhlédl po prostorném vnitřku budovy s drtičkou trůnící uprostřed.

„Ale, ty a Findley seberte všechno zařízení a nábytek, které uzvednete, a přeměňte tuhle drtičku v pevnost. Rudi a já se pokusíme zadržet je tak dlouho, jak to jen půjde.“

„Pevnost v pevnosti,“ poznamenal Findley.

„K ubránění takhle veliké budovy by bylo zapotřebí minimálně dvaceti mužů,“ vysvětloval Pitt. „Jediná naděje těch únosců, jak dostat svou helikoptéru neporušenou, je vyhodit hlavní vrata do vzduchu a vrhnout se na nás. Proto se pokusíme dostat jich co nejvíc střelbou z oken a pak se stáhneme k poslední obraně do vlastní drtičky.“

„Teď docela soucítím s Davym Crockettem v Alamu,“ zaúpěl Giordino.

Findley a Giordino začali neprodleně opevňovat drtičku, zatímco Pitt s Gunnem se usadili u oken v protějších rozích budovy. Slunce začínalo vysílat své paprsky na vzdálené svahy hory. Tma již téměř úplně pominula.

Pitt pocítil, jak se ho zmocňuje vlna obav. Mohli zajistit, aby Arabové, kteří se nyní rychle stahovali kolem budovy drtičky, neutekli z dolu. Jestliže však teroristé z lodi nějak uniknou náporu zásohové jednotky a podaří se jim také proklouznout směrem k dolu, pak budou on i jeho miniaturní bojová jednotka poraženi.

Kradmo vyhlédl z okna a pohled mu padl na malou lokomotivu, která se řítí po kolejích a každým metrem stále nabírala na rychlosti. Z komína se valily jiskry a vítr snášel stranou dlouhý závoj kouře. Nákladní vozy rachotily a kolébaly se na úzkých kolejích. Jak vlak pomalu mizel v dálce, zvuk píšťaly se měnil z pronikavého pískání v žalostné kvílení, připomínající úpění ztracené duše v pekle.

V Ammarových očích bylo jasně vidět zklamání, jakmile si uvědomil, že se přední část ledovce nechystá zřítit. Prudce se otočil k Telmukovi.

„Co se to stalo?“ otázal se ho hněvivým, vzteklým hlasem. „Mělo jít přece o řetězovou explozi!“

Telmukova tvář vypadala jako vytesaná z kamene. „Znáš mě přece, Sulejmane Azízi. Já chyby nedělám. Ty nálože měly opravdu vybuchnout. Většinu jich ale museli najít a zneškodnit členové komanda, které jsme viděli slaňovat z ledovce na palubu lodi.“

Ammar krátce obrátil oči k nebi, vyhodil do vzduchu ruce a nechal je opět klesnout. „Alláh má mnoho cest, jak měnit cesty našeho života,“ pronesl filosoficky. Pak se mu na rtech přece jen objevil lehký úsměv. „Ten ledovec stále ještě může spadnout. Jakmile vzlétáme do vzduchu, zaletíme nad něj helikoptérou a do trhliny v ledu shodíme pár granátů.“

Telmuk se připojil k Ammarovu úsměvu. „Alláh nás ještě neopustil,“ pronesl uctivě. „Nezapomeň, že my jsme tady na břehu v bezpečí, zatímco Mexičani budou muset bojovat s Američany.“

„Ano, máš pravdu, starý příteli. Musíme být Alláhovi vděční za naše skvěle načasované vysvobození.“ Ammar opovržlivě pohlédl na loď. „Brzy zjistíme, jestli Machada dokážou jeho aztéctví bohové ochránit stejně dobře.“

„Byl to bídný červ, ten...“ Telmuk se náhle zarazil, naklonil hlavu na stranu a pohlédl na svah hory. „To je střelba. A přichází to od dolu.“

Ammar se rovněž zaposlouchal, ale na rozdíl od Telmuka uslyšel něco jiného – vzdálený jekot parní píšťaly. Ten zvuk byl trvalý a postupně sílil. Pak zahlédl chochol kouře a s překvapením pozoroval, jak po svahu hory uhání vlak, divoce se naklání na horské dráze, aby nakonec vyrazil na poslední dlouhý rovný úsek trati směrem k molu.

„Co to ti blázni dělají?“ vyrazil ze sebe Ammar, jakmile uviděl pospíchající vlak a uslyšel pískot, který se ječivě zařezával do dosud klidného svítání.

Únoscí ani jejich zajatci nebyli ani v nejmenším připraveni na toto neočekávané divadlo, valící se na ně jako zdivočelá příšera. Všichni zůstali v nevěřicném úžasu stát jako vytesaní z kamene.

„Zachraň nás Alláh!“ vyhrkl jeden muž chraplavým hlasem.

„Zachraňte se sami!“ opravil ho ostře Telmuk. Byl prvním, kdo se vzpamatoval, a okamžitě začal na všechny křičet, aby opustili trať. Nastal zmatek, jak se každý hrnul co nejrychleji pryč z cesty řadě vozíků tažených zblázněnou lokomotivou, která s šílenou rychlostí kmitajícími ojnicemi právě vtrhla na začátek mola.

Dřevěné piloty i prkenný svršek mola se tímto náhlým prudkým nápořem nebezpečně rozechvěly. Poslední vozík s poskakováním vykolejil, ale zůstal připojený ke zbytku vlaku, takže byl vlečen po zadehtovaných fošnách, jako když otec táhne za ucho nějaké neposlušné, ječící dítě. Jak ocelová kola narážela na kolejnice, byl konec vlaku zahalen do oblaků jisker. Pak lokomotiva přejela konec kolejí a z okraje mola pokračovala dál volným letem.

Na malý okamžik se celý vlak jako ve zpomaleném filmu vznnesl do vzduchu. Potom však mašinka definitivně zmizela ve vodách fjordu. Rozpálený kotel po dotyku s ledovou vodou jen zázrakem neexplodoval. Lokomotiva zmizela pod hladinou za mohutného syčení a v oblaku páry. Jak do sebe narážely nákladní vozíky, ozýval se hlasitý skřípot mučeného kovu.

Ammar s Telmukem se vrhli na konec mola, kde zůstali bezmocně stát a civěli do vody, odkud stále ještě stoupaly bubliny vzduchu a pára.

„Z okének kabiny se vykláněla těla našich mužů,“ poznamenal Ammar. „Viděl jsi je?“

„Viděl, Sulejmane Azízi.“

„Co ta střelba, kterou bylo před chvílí slyšet?“ Ammar byl vzteky celý bílý.

„Někdo musel zaútočit na naše lidi v dole. Stále však ještě máme možnost odsud zmizet, když si pospíšíme a pomůžeme našim lidem, dřív než dojde k poškození vrtulníku.“

Ammar se zarazil, jen aby vydal rozkaz, že jeden z jeho lidí půjde se zajatci. Pak poklusem vyrazil podél železniční tratě, zbývající únoscí v řadě za ním. V Ammarovi neustále narůstaly obavy smíšené

s nejistotou. Jestli dojde ke zničení helikoptéry, pak samozřejmě nebude možný žádný útek. A na celém pustém ostrově není jediné místo, kde byste se mohli schovat. Americká speciální jednotka by je pak jednoho po druhém dostala, nebo by je tu nechala zemřít zimou a hladem.

Ammar byl však rozhodnut přežít. Když už pro nic jiného, tak proto, aby zabil Jazida a aby dostal toho prevíta, který ho našel na ostrově Santa Inez a zhatil jeho sofistikované plány.

Jak postupovali, zvuky bitvy se stávaly stále hlasitější a odrážely se od svahů hory. Ammar teď už z namáhavého běhu do kopce lapal po dechu, ale přesto zaťal zuby a ještě přidal.

Kapitán Machado právě stál v kormidelně, když zaslechl, a vlastně i ucítil tlumenou explozi kdesi na ledovci. Na okamžik ztuhl a zaposlouchal se. Jediným slyšitelným zvukem však byl nadále pouze tikot hodin zavěšených nad jedním oknem na můstku.

Pak náhle v obličeji zbledl. Ledovec, napadlo ho, musí být zralý na odlomení Machado spěšně přešel do radiokabiny, kde našel jednoho svého muže, jak tupě čučí na telex. Když Machado vstoupil, zvedl k němu prázdný pohled. „Myslím, že jsem slyšel nějaký výbuch.“

V Machadovi náhle vyklíčilo podezření. „Neviděl jsi egyptského radistu nebo velitele jejich skupiny?“

„Nikoho jsem neviděl.“

„Vůbec žádného Araba?“

„Za poslední hodinu ne.“ Muž obsluhující vysílačku se odmlčel. „Neviděl jsem nikoho z nich od chvíle, co jsem odešel z jídelny a nastoupil službu. Měli by ale hlídat vězně a patrolovat na horní palubě, protože se k tomu sami nabídli.“

Machado se zamyšleně zadíval na prázdné křeslo před rádiovým panelem. „Možná že nebyli zase až tak hloupí.“

Vrátil se do kormidelny, přešel k poličce před kormidelním kolem a vyhlédl malým otvorem vyříznutým v igelitovém obalu přímo před předním oknem můstku. Venku bylo už dost světla, aby dohlédl až na lodní příď.

Jeho oči padly na několik dlouhých trhlin v igelitu. Příliš pozdě se všiml lan, jež visely z okraje ledovce a skrz tyto štěrby až k palubě. Stejně tak se příliš pozdě otočil, aby zapnul lodní rozhlas a vyhlásil okamžitý poplach.

Ještě než ze sebe mohl vydat první zvuk, uprostřed pohybu se zarazil.

Ve dveřích stál nějaký člověk.

Byl oblečený celý do černého. Dokonce i ruce a ta malá část obličej, která mu vykukovala zpod lyžařské masky, byly rovněž začerněné. Kolem krku mu visely brýle pro noční vidění. Hrudník kryla neprůstřelná vesta s různými kapsami a úpony, na nichž visely jak tříštivé, tak omračující granáty, tři vražedně vyhlížející nože a ještě řada dalšího zabíjecího vybavení. Machado leknutím zašilhal. „Kdo jste?“ vyhrkl s vědomím, že se dívá do očí smrti.

Současně s otázkou bleskově sáhl po devítimilimetrové automatické pistoli, kterou měl uloženou v podpažním pouzdře, a jednou vystřelil.

Machado byl opravdu dobrý, takoví Wyatt Earp, Doc Holiday či Bat Masterson by na něj byli pyšní. Příchozímu se trefil přímo doprostřed prsou.

Kdyby šlo o jakoukoliv jinou vestu, už sama síla nárazu kulky by dokázala zlomit žebro nebo otřást srdcem natolik, že by se zastavilo. Nicméně vesty používané muži zvláštního oddílu byly něco speciálního. Dokázaly odolat dokonce i nábojům .308 NATO, a navíc rozložily zásah natolik, že po něm zbyla jen nevelká odřenina.

Dillinger se pod zásahem lehce zapotácel, udělal krok zpátky a stiskl kohoutek svého Hecklera & Kocha, to vše jedním plynulým pohybem.

I Machado měl na sobě rovněž neprůstřelnou vestu, avšak podstatně starší model. Dillingerova kulka ji roztrhla a pronikla do hrudníku. Machadova páteř se prohnula jako luk a on zavrával dozadu, sklouzl do kapitánského křesla a nakonec se svezl k zemi. Mexický strážný zvedl ruce nad hlavu a vykřikl: „Nestřílejte! Jsem neozbrojen...“

Dávka z Dillingerova automatu zasáhla Mexičanův krk a umlčela jeho žadonění. Střely ho srazily na kompasnici, kde zůstal viset

jako bezvládná hadrová panenka. „Ani se nehněte, nebo budu střílet,“ prohlásil Dillinger trochu opožděně.

Seržant Foster majora obešel a pohlédl na ležícího teroristu. „Je mrtvý, pane.“

„Varoval jsem ho,“ pronesl nenucené Dillinger a zasunul do zbraně nový zásobník.

Foster nohou překulil ležící postavu. Z pochvy pod límcem vyklouzl dlouhý bajonetovitý nůž a zarachotil na palubě. „To byla intuice, pane majore?“ otázal se Foster.

„Já jenom nemám rád lidi, kteří o sobě prohlašují, že nejsou ozbrojeni.“

Dillinger se náhle odmlčel a znehybněl. Oba muži to uslyšeli ve stejnou chvíli a překvapeně se po sobě podívali.

„Co tohle ksakru je?“ dohadoval se Foster.

„I když přestaly jezdit už dobrých třicet let před mým narozením, přísahal bych, že je to píšťala staré parní lokomotivy.“

„Zní to, jako by sjížděla směrem od bývalého dolu.“

„Já myslel, že je dávno opuštěný.“

„Ti lidé z NUMA měli počkat, dokud nebude loď zajištěná.“

„Proč by ale měli rozdělovat oheň pod kotlem nějaké staré lokomotivy?“

„To nevím.“ Dillinger se odmlčel a zahleděl se do dálky. Kdesi hluboko v sobě náhle ucítil narůstat podivnou jistotu. „Pokud... se nám nesnaží něco říct.“

Detonace na ledovci zastihla Hollise a jeho tým v jídelně, jen malou chvíli po divoké přestřelce.

Jeho skupina potápěčů si teprve před chvílí prořezala přístup přes igelitové plachty a pak vyhledala cestičku mezi falešnými kontejnery. Opatrně proklouzli dveřmi do prázdného baru a haly před jídelnou, rozestoupili se a skrčili za sloupy nábytkem. Čtyři z nich pak pokryli schodiště, dva výtahy, a totálně tak překvapili Machadův mexický teroristický tým.

Všichni teroristé až na jednoho nyní leželi na zemi. Ten poslední stále ještě stál tam, kde byl zasažen, v umírajících očích směs nenávisti a údivu. Pak se i jeho tělo hroutilo na hustý, vysoký koberec, na

němž se vzápětí objevila temně karmínová skvrna.

Hollis a jeho bojovníci pak postupovali kupředu, opatrně překračující mrtvá těla. Vtom celou lodí otřásl zapraskání ledu, po němž se všem zastavila krev v žilách a které rozechvělo i několik posledních dosud nerozbitých sklenic za bohatě zdobeným barovým pultem.

Muži ze zásahového oddílu rozpačitě hleděli jeden na druhého a na plukovníka, ale byli stále ve střehu.

„Tým majora Dillingera musel nějakou nálož přehlédnout,“ poznamenal chladnokrevně Hollis. „Tady žádný zajatec není, pane,“ hlásil jeden člen komanda. „Vypadá to, že všichni byli jenom teroristé.“

Hollis se zadíval do několika mrtvých obličejů. Ani u jednoho z nich se nezdálo, že by pocházel z Blízkeho východu. Tohle musí být posádka z lodi *General Bravo*, napadlo ho.

Odvrátil se a z kapsy vytáhl plán lodních palub, rychle na něj pohlédl a pak promluvil do kapesní vysílačky.

„Nahlas stav, majore.“

„Zatím jsme zaznamenali jen lehký odpor,“ odpověděl Dillinger. „Narazili jsme jen na čtyři teroristy a vyřídili je. Zajistili jsme můstek a osvobodili asi sto členů posádky, kteří byli zamčeni v nákladním prostoru. Je nám líto, že jsme neobjevili všechny nálože.“

„V pořádku. Odvedli jste kus práce, když jste zneškodnili všechny ostatní, takže se ledovec nerozlomil. Teď jdu do kapitánovy soukromé kajuty, abych osvobodil cestující. Požádal jsem personál z kotelny, aby se vrátil na pracoviště a okamžitě nastartoval motory. Neodvažujeme se tady zdržovat ani o chvíli déle, než je nezbytně nutné. Dávejte si pozor. Zajistili jsme tu šestnáct únosců, z nichž všichni jsou Latinoameričané. Někde na lodi musí být ještě dvacet Arabů.“

„Třeba jsou na břehu, pane.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Před pár minutami jsme slyšeli pískat lokomotivu. Nařídil jsem jednomu z mužů, aby se vyšplhal na radarovou anténu a rozhlédl se. Hlásil, že se po železnici z hory od vchodu do dolu řítí k přístavišti nějaký vlak jako kulečnicková koule. Viděl, jak vykolejil na molu, kde v té chvíli byly asi dva tucty teroristů.“

„Prozatím na to zapomeňte. Budeme se věnovat nejprve záchranně rukojmí a na břeh obrátíme pozornost, teprve až bude loď v bezpečí.“

„Rozumím.“

Hollis zavedl své muže na široké schodiště, odkud se potichoune jako vánek přemístili do haly oddělující jednotlivé kajuty. Náhle všichni znehybněli, to když se rozhučel jeden výtah a začal se k nim přibližovat ze spodní paluby. Otevřely se dveře a z kabiny vystoupil nic netušící terorista. Překvapením otevřel ústa, což byl také jediný pohyb, jehož byl schopen, než ho jeden z Hollisových mužů prudce udeřil přes hlavu hlavní zbraně s tlumičem.

Přede dveřmi do kajut docela nepochopitelně žádný strážný nestál. Členové komanda rozkopli dveře a vstoupili dovnitř. Tam našli pouze egyptského a mexického poradce a prezidentské pobočníky, avšak ani stopu po Hasanovi či De Lorenzovi.

Hollis vyrazil poslední dveře na konci chodby, vtrhl dovnitř a uviděl pět mužů v lodních uniformách. Jeden z nich postoupil kupředu a s opovržením se na Hollise zadíval.

„Také jste mohli vzít za kliku,“ řekl s podezřívavým pohledem upřeným na Hollise.

„Vy jste určitě kapitán Oliver Collins.“

„Ano, jsem Collins, jako byste to nevěděl.“

„Omlouvám se za ty dveře. Jsem plukovník Morton Hollis, Speciální zásahová jednotka Spojených států.“

„Ježíšikriste, Američan!“ vyhrkl první důstojník Finney.

Collinsova tvář se rozzářila. Vykročil vpřed a srdečně začal potřásat Hollisovou pravicí. „Omluvte mě, plukovníku. Já myslel, že jste jedním z nich. Že jsme ale rádi, když vás tu vidíme.“

„Kolik je těch únosců?“ dotazoval se Hollis.

„Poté, co na palubu přišli Mexičané z lodi *General Bravo*, tak asi čtyřicet.“

„My jich napočítali pouze dvacet.“

Collinsova obličej obrazil přestálé utrpení. Byl vyčerpaný, ale stále ještě dokázal stát pěkně zpříma. „Osvobodili jste už oba prezidenty, senátora Pitta a slečnu Kamilovou?“

„Obávám se, že jsme je dosud nenašli.“

Collins se prodral kolem nich ze dveří. „Drželi je v kapitánské kajutě přímo přes chodbu.“

Hollis překvapeně ustoupil stranou. „Tam nikdo není,“ pronesl potichu. „Prohledali jsme celou tuto palubu.“

Kapitán vběhl do prázdné kabiny, ale našel tam jenom pomačkaná prostěradla a obvyklý nepořádek, jaký po sobě zanechávají cestující. Najednou jeho sebeovládání povadlo a celý se sesypal.

„Bože můj, oni je někam odvedli.“

Hollis promluvil do vysílačky. „Majore Dillingere.“

Dillingerovi trvalo pouhých pět vteřin, než se ozval. „Slyším, plukovníku. Můžeš hovořit.“

„Máte nějaký kontakt s nepřítelem?“

„Žádný. Mám dojem, že jsme je dokonale spláchli.“

„Bohužel nám chybí ještě přinejmenším dvacet únosců a skupina velmi důležitých cestujících. Nenašel jsi po nich nějakou stopu?“

„Nenašel jsem nic, ani vlas.“

„Oukej, dokonči zajištění lodi a pověz posádce, aby s ní poodjela doprostřed fjordu.“

„To nikdo nedokáže,“ odpověděl vážným hlasem Dillinger.

„Nějaký problém?“

„Ti vražední parchanti se v kotelně pořádně vyřádili. Zničili všechno, co jenom šlo. Bude to trvat přinejmenším týden, než bude loď zase provozuschopná.“

„To znamená, že nemáme žádnou energii?“

„Lituji, plukovníku. Tady jsme a tady také zůstaneme. Tyhle stroje nás nedopraví nikam. Ti darebáci zničili také generátory, včetně pomocných.“

„Takže budeme muset pasažéry i posádku odsud odvézt v záchranných člunech, které spustíme ručně.“

„Ani to nepůjde, plukovníku. Máme tu co do činění s opravdovými sadisty. Záchranné čluny zničili také. Prorazili jim dna.“

Dillingerova hrozivá informace byla navíc potvrzena hlubokým zahřměním vycházejícím z ledovce a šířícím se celou lodí jako zvuk bubnu. Tentokrát nebyl hluk doprovázen žádným chvěním, bylo to pouze rachocení, které nakonec přešlo v děsivé dunění. Trvalo skoro minutu, než konečně znovu nastal klid.

Hollis i Collins byli stateční mužové – o tom nikdo nemohl pochybovat – a oba v očích toho druhého viděli jasně strach.

„Ledovec se každou chvílí odlomí,“ poznamenal chmurně Collins. „Naší jedinou možností je uříznout kotevní lana a doufat, že nás proud zanese dál do fjordu.“

„Můžete mi ale věřit, že odliv nenastane ještě dobrých osm hodin,“ poznamenal Hollis. „Mluvíte s člověkem, který tyhle věci zná.“

„Vy tedy jenom přetékáte optimistickými novinkami, že, plukovníku?“

„Moc povzbudivě to nevypadá, co?“

„Moc povzbudivě to nevypadá,“ opakoval Collins. „Nic jiného k tomu neřeknete? Na palubě *Lady Flamborough* je skoro dvě stě lidí. Ti všichni musí být okamžitě evakuováni.“

„Já nedokážu jen tak mávnout rukou a ten ledovec odčarovat,“ vysvětloval střízlivě Hollis. „Několik lidí můžeme odvézt v nafukovacích člunech a zbytek odstěhovat přivolanou helikoptérou. To se ale dá stihnout až tak během hodiny.“

V Collinsově hlasu se ozvala netrpělivost. „Potom tedy navrhuji, abyste s tím okamžitě začal, dokud jsme ještě naživu.“ Zarazil se, když jej Hollis pozvednutou rukou umlčel.

Hollisovy oči se nevěřícně stáhly. Ve sluchátku se mu ozval nějaký neznámý hlas.

„Plukovníku Hollisi, jsem na vaší frekvenci? Přepínám.“

„Kdo kčertu jste?“ vyštěkl Hollis.

„Kapitán Frank Stewart ze *Sounderu*, lodi agentury NUMA, k vašim službám. Nechcete, abych vás někam hodil?“

„Stewart!“ vydechl plukovník. „Kde jste?“

„Kdybyste viděli skrz ten igelit, který máte omotaný kolem nástavby, zjistili byste, že křižují vodami fjordu asi půl kilometru po vašem levoboku.“

Hollis si zhluboka vydechl a kývl na Collinse. „Lod' míří naším směrem. Někaké instrukce?“

Collins na něj chvíli zůstal hledět, celý nevěřícně ochromený. Pak vybuchl. „Dobrý Bože, samozřejmě, člověče. Řekněte jim, aby nás vzali do vleku.“

Po horečné námaze se Collinsově posádce konečně podařilo přerušit řetězy příďové i zádové kotvy a připravili se u vlečných lan.

Pak Stewart, s dokonalou námořnickou zručností, jedním plynulým obloukem dostal zád *Sounderu* pod příď *Lady Flamborough*. Na palubu *Sounderu* dopadla dvě silná vlečná lana, která sem spustila posádka výletní lodi, a posádka *Sounderu* okamžitě připevnila k vazákům. I když to nebylo nejlepší vlečné uspořádání, lodě nemusely takto plout žádným rozbouřeným mořem nikam daleko. Dočasné spojení obou plavidel bylo tedy dokončeno během několika minut.

Stewart pak vydal rozkaz „pomalu vpřed“, dokud se vlečná lana nenapnula. Pak pomalu zvyšoval výkon motorů až na „plnou parou vpřed“, zatímco se neustále ohlížel přes rameno, s jedním okem upřeným na výletní loď, druhým na ledovec. *Sounderovy* dva kruhové šrouby, jeden vpředu a druhý vzadu, čeřily mohutně vodu, poháněny velkým dieselovým motorem v plných otáčkách.

Sounder byl proti *Lady Flamborough* asi poloviční tonáže a nikdy s ním nebylo počítáno jako s vlečnou lodí, ale nyní se do toho zakousl a opřel jako tažný kůň při rozjíždění nákladu. Z komína se mu přitom valila černá oblaka sazí.

Nejdříve to vypadalo, že se nic neděje. Teprve po chvíli se pomalu, téměř neznatelně začala kolem příď *Sounderu* objevovat nepatrná vlna s penou. Hnul se z místa a postupně začal odtahovat *Lady Flamborough* z hrozívého stínu ledovce. Nehledě na nebezpečí začali cestující, posádka i členové přepadového komanda strhávat z palubních nástaveb igelitové maskování. Pak zůstali na palubě a s povzbuzováním pozorovali *Sounder*, jak je po kouscích posunuje kupředu. Deset metrů, pak dvacet, sto... Mezera mezi bokem lodi a ledovcem se zvětšovala nekonečně pomalu.

Nakonec se však *Lady Flamborough* přece jen dostala do bezpečné vzdálenosti.

Hrdla všech na palubě obou lodí vydala vítězný pokřik, který se rozlehl fjordem. Později kapitán Collins žertem prohlásil, že jejich řev byl tou poslední kapkou.

Oslavné výkřiky vystřídal hromové zapraskání, které přešlo do dunivého hřmění. Divákům připadalo, jako by ovzduší bylo náhle zelektrizováno. Pak se celá přední část ledovce naklonila kupředu,

načež se zřítila do vod fjordu jako nějaký obří tanker spuštěný bokem na vodu. Voda vzkypěla a zvedla se do třímetrové vlny, která se rozběhla po hladině fjordu, nadzvedla obě lodě jako korkové zátky a nakonec zmizela na volném moři.

Monstrózně veliký nový plovoucí ledovec se usadil v nejhlubším středu fjordu a pod ranními slunečními paprsky se třpytil jako pole oranžových diamantů. Pak se nad fjord vrátila od úbočí hory odražená ozvěna zahřmění, která zaútočila na uši ochromených diváků neschopných uvěřit, že jsou nějakým záhadným způsobem stále naživu.

Zpočátku panoval obrovský zmatek se spoustou divokého křiku a střelení. Egypťané neměli nejmenší potuchy, jak velká síla proti nim zaútočila ve chvíli, kdy vlak míjel obytnou budovu. Bleskově pozhasínali světla a spustili palbu na časně ranní stíny. Teprve po chvíli si uvědomili, že ony stíny střelbu neopětují.

Po blátivých cestách mezi dřevěnými baráky se rozhostilo ticho. Egypťští únosci se po několik minut ani v nejmenším neměli k tomu, aby své útočiště opustili.

Teprve po chvíli půltucet mužů – dva zepředu a čtyři zezadu – vyrazil ze dveří a přikrčeně, překotně klopýtaje, zamířil k předem vybranému krytu. Jakmile se tam všichni dostali, spustili kolem sebe přehradní palbu, díky níž se za nimi přesunul i zbytek mužů. Jejich velitel, vysoký muž v černém turbanu, dirigoval pohyb svých bojovníků pomocí ostrých signálů píšťalkou.

Po poněkud neuspořádaném počátku boje se egyptští teroristé ukázali být vším tím, čeho se Pitt obával – byli vysoce trénovaní, zkušení i tvrdí. V pouličním boji o každý dům byli vlastně nejlepší na světě. Tentokrát měli dokonce i kvalitní vedení. Velitel v černém turbanu byl schopný a ve svém jednání metodický.

Začali prohledávat jeden barák po druhém a postupovali směrem k drtičce, až ji v půlkruhu obklopili. Útok Ammarem vybraných zabijáků neměl v sobě nic náhodného. Pohybovali se lstivě a účelně.

Jejich velitel něco arabsky vykřikl. Když se neozvala žádná odpověď, ozval se z jiného místa další terorista. Pitt se celkem snadno dovtipil, že se pokoušejí zkontaktovat se strážemi a mechaniky, kteří se nacházeli uvnitř budovy drtičky.

Byli již příliš blízko na to, aby Pitt riskoval a ukázal se jim. Svlékl si proto teroristovu lyžařskou masku a oblečení a odhodil všechno na zem. Pak si prohledal kapsy lyžařské větrovky a vytáhl malé zrcátko, připevněné na tenkou teleskopickou rukojeť. Vystrčil zrcátko nad okenní parapet, prodloužil jeho držadlo a začal jím otáčet jako periskopem.

Po chvíli objevil cíl, který hledal. Ze zhruba devadesáti procent byl skrytý, ale to, co bylo vidět, Pittovi stačilo.

Posunul přepínač způsobu střelby z „plně automaticky“ na „jednotlivě“. Pak se bleskově zvedl, zamířil a stiskl kohoutek.

Smrtonosný thompson zakašlal. Černý turban udělal dva nebo tři kroky, v obličejí výraz prázdnoty a nepochopení, pak se celý zhroutil a padl tváří k zemi.

Pitt se rychle skrčil, stáhl svou zbraň a znovu pohlédl do zrcátka. Zjistil, že teroristé zmizeli z dohledu. Do jednoho se buď ukryli za zdmi budov, nebo horečně zalezli pod roztroušené, opuštěné a rezivějící důlní vybavení. Pitt však dobře věděl, že se rozhodně nehodlají vzdát. Stále se tam někde venku schovávali a nebyli o nic méně nebezpeční. Pouze čekali na rozkazy zástupce velitele.

Gunn se rozhodl následovat Pittova příkladu. Vypálil dávku deseti střel do tenkých dřevěných dveří jedné kůlny kousek od drtičky. Nato se dveře velice pomalu otevřely a vypadlo z nich stále ještě se svíjející tělo.

Celou tu dobu se neozval jediný výstřel v odpověď. Nejsou to žádní blázni, pomyslel si Pitt. Ted', když si Arabové museli uvědomit, že proti sobě rozhodně nemají silného protivníka, ale jenom malou skupinku bojovníků, dají si zajisté načas, aby se přeskupili a zvážili své možnosti.

Stejně tak si jistě byli vědomi, že tito neznámí útočníci zajali jejich helikoptéru a poté se zabarikádovali v drtičce.

Pitt se příkrčil a poklusem se opatrně přesunul ke Gunnovi. „Jak to tady na tvé straně vypadá?“

„Zatím tu je klid. Zřejmě se rozhodli hrát to pěkně na jistotu. Určitě se nechtějí trefit do svého vrtulníku.“

„Myslím, že chystají nějakou diverzní akci u předních dveří, aby na nás mohli vtrhnout z boku.“

Gunn souhlasně přikývl. „To zní logicky. Nejvyšší čas, abychom si našli lepší ukryt někde dál od oken. Kde si mě přeješ mít?“

Pitt pohlédl na kovové lávky pod stropem haly. Ukázal k řadě nevelkých světel, zavěšených kolem malého rumpálu. „Vylez tam nahoru a dávej pozor. Jakmile zahájí útok, tak zakřič a pozdrav je soustředěnou palbou do předních dveří. Pak ale kalupem slez sem

dolů. Určitě by jim nedělalo nejmenší potíže pořádně osolit zdi nad helikopterou.“

„Už běžím.“

Pitt se přesunul ke vchodu do kanceláře na jedné straně haly, zastavil se na jejím prahu a obrátil se k Giordinovi a Findleymu.

„Jak to jde?“ otázal se.

Giordino vzhlédl od nahrnování zbytků rozdrcené rudy do ochranné barikády. Pevnost Giordino bude hotová včas.“

Findley na chvíli přestal pracovat a pohlédl na něj. „F je v abecedě před G, takže to je pevnost Findley.“

Giordino chvíli našťavaně Findleyho pozoroval, ale pak se zase vrátil k práci.

„Když prohrajeme, tak to bude pevnost Findley, když vyhraje-me, pevnost Giordino.“

Pitt obdivně potřásl hlavou. Jakého požehnání se mi skrze tak neuvěřitelné přátele dostalo, napadlo ho snad již posté. Chtěl jim naléhavě něco říct, poděkovat jim za to, že dobrovolně riskují svůj život, aby zastavili bandu takového póvlu když by místo toho mohli zmizet v nějakém bohem zapomenutém koutě a v klidu tam počkat, než přijede Hollis se svým týmem profesionálů. Oni to ale sami věděli Muži jako oni nemají zapotřebí slyšet ani slova díků, ani povzbuzování. I bez toho zůstanou na svých místech a budou bojovat. Pitt jenom úpěnlivě doufal, že jejich případná smrt nebude zbytečná.

„O tom se můžete dohadovat později,“ nařídil. „Raději se připravte na jejich přivítání, jestli se dostanou přese mě.“

Otočil se a vstoupil do vlhké a zatuchlé kanceláře. Zkontroloval svůj automat Thompson a odložil ho stranou. Rychle před sebou vztyčil improvizovanou barikádu ze dvou převrácených stolů, kovové kartotéky a těžkých litinových kamen, natáhl se na zem a čekal.

Nemusel čekat dlouho. Zhruba za minutu znehybněl a zpozor-něl, protože se mu zdálo, že zvenčí zaslechl tiché zachřupání šterku. Zvuk ustal, ale pak se ozval znovu, tiše, avšak docela zřetelně. Pozvedl thompson a opřel ho o kartotéční skříň. Gunnův varovný vý-křik přišel příliš pozdě, až když otvorem nade dveřmi proletěl nějaký předmět a začal se kutálet po podlaze. Okamžitě ho následoval ještě

jeden. Pitt se přitiskl k zemi a snažil se splynout s kovovou kartotékou. V duchu se proklínal za nedostatek prozíravosti.

Výbuch obou granátů mu málem roztrhl ušní bubínky. Celá místnost byla náhle plná létajících trosek nábytku, kusů dřeva a zažloutlého papíru. Zevní stěna se hrozivě vyboulila a zřítíla se větší část stropu.

Pitt byl tím otřesem a ohlušivým dvojím výbuchem ochromen. Ještě nikdy nezažil explozi granátu v takové blízkosti, takže nyní byl jako omráčený.

Nejpodstatnější následky výbuchu odnesl sporák, jež zasáhlo nejvíce šrapnelových úlomků. Přesto si udržel svůj tvar, i když nyní zprohýbaný četnými zubatými okraji. Ocelový pořadač byl celý zkroucený a desky stolů značně poničené. Přesto jedinými zraněními, která na sobě Pitt našel, byla krátká, ale dost hluboká rána na levém stehně a pěticentimetrový šrám na tváři.

Zato kancelář doslova zmizela a na jejím místě zůstala jen kupa doutnajících trosek. Na chvíli měl Pitt dokonce děsivý pocit, že je obklopen ohněm. Ale jen na chvíli – deštěm nasáklé staré dřevo budovy na několika místech pouze zapraskalo, ale vzplanout odmítlo.

S namáhavým soustředěním Pitt přepnul thompson na „plně automaticky“ a zamířil jeho hlaveň na roztržštěné zbytky předních dveří. Po tváři mu stékala krev a mizela pod límcem na krku. Když však nad jeho hlavou začaly pleskat dopadající kulky ze zbraní čtyř mužů, kteří se vrhli dovnitř skrz otvory v zevní stěně, ani nemrkl.

Pak vypálil dlouhou dávku a necítil ani soucit, ani strach. Jedinou dávkou smetl všechny útočníky, kteří padli k zemi jako stromy pod úderem tornáda. Upustili zbraně, podivně, jako v pantomimě zamávali rukama a bez hlesu se složili na podlahu pokrytou tisícerm úlomků.

První čtveřici následovali další tři teroristé první vlny. I ty Pitt nemilosrdně skosil – až na jednoho, který zareagoval s neuvěřitelnou rychlostí a vrhl se za stále ještě kouřící potrhané kožené sofa.

Pittovi do uší zabubnovala ozvěna výstřelů, jak Findley za ním seskočil na zem a vypálil tři rány na trosky gauče. Z něho se rozprskly kusy kůže, rezného plátna a dřeva. Následovalo odmlčení, ale

vtom se již za vyřezávanýma nohama pohovky objevila jedna bezvládná teroristova ruka, následovaná celým mrtvým tělem.

V oblacích kouře a střelného prachu se objevil Giordino, popadl Pitta v podpaždí a začal ho táhnout k mohutné drtičce a do úkrytu za jedním kovovým vozíkem.

„To musíš pokaždé dělat takový nepořádek?“ otázal se s úšklebkem. Pak mu tvář roztála obavami. „Jsi moc zraněný?“

Pitt si utřel krev z tváře a pohlédl na karmínovou skvrnu, která se mu stále zvětšovala na látce kalhot. „Zatraceně! Takové skvělé lyžařské kalhoty... a jsou zničené. To mě doopravdy štve.“

Findley vedle něj poklekl, rozřízl mu nohavici a začal ránu obvažovat. „Máte štěstí, že jste ten výbuch přestál jenom se dvěma škrábnutími.“

„Byl jsem hodně pitomý, že jsem na ty granáty ani nepomyslel,“ pronesl Pitt hořce. „Mělo mě to napadnout.“

„Nemá cenu, aby sis dával vinu.“ Giordino pokrčil rameny. „Tohle přece není náš denní chleba.“

„Radši bychom se měli zatraceně rychle přizpůsobit, jestli chceme přežít do chvíle, než se sem dostanou mládenci z přepadového komanda.“

„Teroristé se už určitě nepokusí o další útok z tohoto směru,“ pronesl Findley s jistotou. „Ten výbuch zničil venkovní schodiště. Kdyby se pokusili vyšplhat ty tři metry po troskách trámů, ocitli by se na ráně jako kachny na rybníce.“

„Teď by mohla být ta nejlepší příležitost spálit jim helikoptéru a vyrazit odsud,“ dodal vzápětí nešťastným hlasem Findley.

„Mám pro vás jednu špatnou a jednu dobrou zprávu,“ oznámil jim Gunn, který seskočil z kovového žebříku na zem. „Viděl jsem další houf těch hajzlů, jak se žene po kolejkách jako nějaký préríjný požár. Měli by tu být za nějakých sedm nebo osm minut.“

Giordino se na Gunna podezíravě podíval. „Kolik jich je?“

„Přestal jsem je počítat, když jsem došel k číslu patnáct.“

„Tím spíš bychom se měli co nejdřív postarat o helikoptéru,“ zamumlal Findley.

„Co Hollis s těmi jeho muži?“ otázal se Pitt.

Gunn unaveně potřásl hlavou „Zatím ani stopa.“ Odmlčel se, zhluboka nadechl a obrátil svůj pohled k Pittovi. „Takže teroristi dostanou brzy posilu. Vedou sebou také čtyři zajatce, které hlídají dva strážníci. Poznal jsem je v dalekohledu.“

„Jeden z nich je tvůj táta. Právě on a nějaká žena pomáhali dalším dvěma v chůzi. To je ta dobrá zpráva.“

„Hala Kamilová, zaplat' Pánbůh,“ pronesl Pitt s úlevou. „Díky Bohu, že je táta naživu.“

„Co ti další dva?“ zeptal se Giordino.

„Nejspíš to budou prezidenti Hasan a De Lorenzo.“

„Tím tedy končí jakékoliv úvahy o ústupu,“ pronesl smutným hlasem Findley který právě dokončil obvazování Pittovy nohy.

„Teroristi drží tátu a ostatní zajatce naživu jenom jako záruku svého bezpečného odjezdu,“ potvrdil Pitt.

„A nebudou ani chvíli váhat je zavraždit, jestliže jim odmítneme helikoptéru vydat,“ předpovídal Gunn.

Pitt přikývl. „Bezpochyby. Jestli se jim ale vzdáme, nikde nestojí, že je nepobijí stejně. Halu Kamilovou se už pokusili zavraždit dvakrát a prezidenta Hasana určitě nechtějí živého o nic méně.“

„Jistě nám co nevidět nabídnou příměří a začnou vyjednávat.“

Pitt pohlédl na hodinky. „Nebudou ale smlouvat moc dlouho. Určitě jsou si dobře vědomi toho, že jim ubíhá čas. Přesto bychom je mohli zdržet alespoň pár minut.“

„Takže jaký je plán?“ otázal se Giordino.

„Budeme zdržovat a bránit se tak dlouho, jak jen dokážeme.“ Pitt pohlédl na Gunna. „Byli ti zajatci obstoupeni teroristy?“

„Ne, nacházeli se dobrých dvě stě metrů za hlavní skupinou, postupující po náspu,“ odvětil Gunn. „Hlídali je jenom dva banditi.“ Pohlédl do Pittových zelených očí a pak s pochopením přikývl. „Chceš, abych ty dva strážce sejmul a ochránil senátora a další do doby, než se sem dostane Hollis, vid’?“

„Jsi z nás nejmenší a nejrychlejší, Rudi. Jestli se někdo dokáže nepozorovaně dostat z téhle budovy a obejít útočníky, zatímco my je budeme odsud zaměstnávat, tak jsi to ty.“

Gunn odevzdaně pozvedl ruce a nechal je zase klesnout. „Za tu důvěru jsem ti moc vděčný. Jenom doufám, že to zvládnou.“

„Zvládneš to.“

„To ale zůstanete jenom tři, abyste hájili pevnost.“

„Také to budeme muset zvládnout.“ Pitt se neobratně zvedl a s kulháním se přesunul k hromadě oblečení teroristů na podlaze. Vybíral z kupy pár kusů a podal je Gunnovi. „Obleč si to. Budou si myslet, že jsi jedním z nich.“

Gunn se však stále ještě nehýbal z místa. Nechtělo se mu opustit přátele.

Na pomoc mu přišel Giordino. Položil menšímu muži na rameno svou tlapu a dovedl ho k údržbářské chodbě, která mizela pod úroveň podlahy a obkružovala obrovitý stroj drtičky.

„Tudy se dostaneš ven,“ pronesl s úsměvem. „Počkej, než se tu začnou dít věci a pak zmiz.“

Gunn zjistil, že se nalézá napůl pod zemí, ještě dřív než se zmohl na první protesty. Naposledy pohlédl na Pitta, neuvěřitelně odolného, nezničitelného Dirka Pitta, který mu pochmurně zamával. Sklouzl pohledem na Giordina, starého, nezlomného, spolehlivého přítele, který dokázal své obavy maskovat bezstarostným obličejem. A konečně se podíval na Findleyho, který po něm blýskl jiskřivým úsměvem a zdvihl oba palce. Všichni tři byli jeho nejvlastnější součástí a jemu se dělalo špatně jen z pouhého pomyšlení, že je opouští, aniž by věděl, jestli je ještě někdy uvidí živé.

„Koukejte tu být, až se vrátím,“ oslovil je. „Slyšíte mě?“ Pak se sehnul, sklonil se pod úroveň podlahy a zmizel.

Hollis nervózně přecházel vedle miniaturní přistávací plochy pro vrtulníky, kterou posádka *Lady Flamborough* spěšně vybudovala nad bazénem. „Poštovní holub“ se snesl na tuto improvizovanou plochu. Nevelký tým čekal, až bude moci nastoupit na jeho palubu. Hollis se zastavil, když uslyšel čerstvou kanonádu výstřelů ze směru od dolu, a na obličej se mu objevil starostlivý výraz.

„Nastup a koukej odstartovat,“ zakřičel netrpělivě na Dillingera. „Někdo je tam nahoře stále naživu a bojuje za nás.“

„Únosci se museli stáhnout do dolu,“ poznamenal kapitán Collins, který rovněž přecházel Hollisovi po boku.

„A díky mně jim Dirk Pitt se svými přáteli nakráčel přímo do náruče,“ vyštěkl Hollis.

„Existuje nějaká možnost, jak byste se tam mohli dostat ještě včas, abyste zachránil je i zajatce?“ ptal se Collins.

Hollis v pochmurném zoufalství zavrtěl hlavou. „Ani náhodou.“

Rudi Gunn pocítil upřímný vděk za náhlý liják. Docela účinně ho skryl, když se pod řadou prázdných vozíků plížil směrem od drtičky. Jakmile se ocitl venku z budovy, vydal se nejprve od důlního vchodu několik set metrů dolů po svahu a teprve pak se stočil zpátky.

Cestou narazil na úzkokolejnou trať a potichu se pustil po jejích pražcích. Neviděl moc daleko před sebe, avšak za pár minut po opuštění budovy drtičky náhle znehybněl. Clonou deště totiž před sebou zahlédl nějaké neurčité postavy. Napočítal čtyři sedící a dvě stojící.

Gunn byl na rozpacích. Dalo se sice předpokládat, že zajatci odpočívají, zatímco jejich strážci stojí nad nimi, ale nebyl si stoprocentně jistý. Nemohl tedy nejdřív střílet a pak zjišťovat, jestli se nemýlil. Musel se spolehnout na vypůjčené oblečení teroristů, díky němuž se snad bude moci přiblížit natolik, aby bezpečně rozeznal přítele od nepřítele.

Jeho jedinou nevýhodou, zato však podstatnou, byla skutečnost, že znal pouze dvě nebo tři arabská slova.

Zhluboka se nadechl a vyrazil. Pronesl nahlas „Salaam“, a opakoval to chladným, plně ovládaným hlasem ještě dvakrát.

Jak se Gunn blížil, každým krokem bylo na obou stojících mužích patrné víc a víc detailů. Povšiml si, že jejich skloněné samopaly míří jeho směrem.

Jeden z nich pronesl několik slov, kterým Gunn vůbec nerozuměl. V duchu si stiskl palec pro štěstí a rozhodl se, že ten dotaz nejspíš znamenal něco jako: „Kdo je tam?“

„Mohamed,“ zamumlal. Spoléhal na to, že prorokovo jméno mu získá trochu času. Mezitím odklonil hlaveň svého samopalu Heckler & Koch, který mu visel přes prsa, poněkud stranou.

Gunnovo srdce se zklidnilo, když viděl, že oba teroristé sklonili zbraně a obrátili pozornost zpět k zajatcům. Nenucené k nim přistoupil, až se ocitl vedle nich, takže nehrozilo, že by svými výstřely zasáhl zajatce.

Poté, s očima stále upřenýma na zubožené lidi sedící na trati, aniž by se na strážné třeba jen podíval, stiskl kohoutek.

Když Ammar a jeho tým dorazili k zevnímu okraji dolu, nacházeli se na samém pokraji úplného vyčerpání. Neutuchající prudký déšť pronikal jejich oblečením, které nasáklo vodou a ztěžklo. Muži klopýtali po dlouhém náspu hlušiny, až nakonec vděčně dorazili do kůlny, kde bývaly kdysi uskladněny součástky důlních strojů.

Ammar se složil na dřevěnou lavici, hlava mu klesla na prsa a namáhavě lapal po dechu. Vzhlédl teprve ve chvíli, kdy do přístřešku vstoupil Telmuk s nějakým dalším mužem.

„Tohle je Mustafa Osman,“ představil ho Telmuk. „Říká, že nějaké ozbrojené komando zabilo jejich velitele a pak se zabarikádovalo v budově drtičky, kde také zůstala naše helikoptéra.“

Ammar hněvivě vycenil zuby. „Jak jste to mohli dopustit?“

V Osmanových černých očích se objevila panika. „Nikdo nás... nevaroval,“ vykoktal. „Museli přijít seshora z kopců. Nejdřív zdolali strážu, pak se zmocnili vlaku a začali pálit do domu, kde jsme se ubytovali. Když jsme proti nim podnikli protiútok, spustili na nás střelbu z drtičky.“

„Nějaké ztráty?“ otázal se Ammar chladně.

„Zůstalo nás jen sedm.“

Ta noční můra byla tedy ještě horší, než se Ammar obával. „Kolik jich je v té jejich jednotce?“

„Dvacet, možná třicet.“

„Třicet komandos bude asi tak obléhat sedm lidí,“ zavrčel Ammar tónem plným sarkasmu. „Kolik jich je doopravdy? Tentokrát pověz pravdu, nebo ti tady Telmuk na místě podřízne ten tvůj proľhaný krk.“

Osman uhnul pohledem. Byl celý ztuhlý strachem. „Nejde to říct přesně,“ zamumlal. „Možná čtyři, nebo víc.“

„Tohle všechno že dokázali jenom čtyři muži?“ pronesl užasle Ammar. Všechno v něm vřelo, ale ovládl se, aby se nenechal přemoci hněvem. „Co je s helikoptérou? Není zničená?“

Osman si o poznání oddechl. „Ne, dávali jsme si pozor, abychom nestříleli do té části budovy, kde stojí. Přisáhám na čest svého otce, že se jí nic nestalo.“

„Jenom Alláh ale ví, jestli ji nepoškodili ti komandos,“ poznamenal Telmuk.

„No, všichni se s Alláhem setkáme zatraceně brzy, jestli se nám nepodaří získat ji v provozuschopném stavu,“ poznamenal Ammar potichu. „Jediný způsob, jak je přemoci, je tvrdě udeřit nečekaně ze všech stran a rozdrtit je naší prostou početní převahou.“

„Třeba bychom mohli využít zajatce k vyjednání našeho odletu,“ navrhl nadějně Telmuk.

Ammar souhlasně přikývl. „To je možné. Američané pokaždé dost změknu, když se jedná o hrozbu smrti. Začnu s těmi neznámými barbary vyjednávat, zatímco ty rozmístíš naše lidi a připravíš je k útoku.“

„Bud' opatrný, Sulejmane Azízi.“

„Připrav se zahájit útok v momentě, kdy si sundám masku.“

Telmuk se lehce uklonil a okamžitě začal vydávat svým lidem rozkazy.

Ammar z jednoho okna strhl rozervaný závěs. Látka bývala kdysi bílá, ale nyní změnila barvu na zašlou žlut. Bude to však muset stačit. Přivázal ji ke staré násadě košťete a vykročil z kůlny.

Kráčel podél řady domů, v nichž bydlívali horníci, a držel se mimo dohled z drtičky, dokud nedosáhl druhé strany ulice. Pak zpoza rohu vystrčil svůj prapor a zamával jím.

Bílou vlajku nezasáhla žádná střela, nestalo se ani nic jiného. Ammar tedy anglicky zvolal:

„Chceme s vámi mluvit!“

Za chvíli se ozval nějaký hlas. „No hablo inglés.“

Ammar byl na okamžik zmaten. Copak to byla chilská policie? To tedy jsou daleko schopnější, než jsem si myslel, napadlo ho. Dokázal plynne hovořit anglicky, domluvil se francouzsky, ale ze španělštiny znal jenom pár slov. Žádné váhaní mu teď ale nemohlo pomoci. Musel se přesvědčit, kdo stojí v cestě jeho úniku.

Uchopil provizorní bílou vlajku, druhou ruku zvedl do výše a vystoupil na cestu před drtičkou.

Věděl, že španělsky se mír řekne paz. Takže to několikrát hlasitě vykřikl. Konečně nějaký muž otevřel hlavní dveře a pomalu vykulhal na cestu. Zastavil se ve vzdálenosti několika kroků, tváří k němu.

Cizinec byl vysoký chlap, s výraznými zelenými očima, jež ani jednou nemrkly, přestože z různých oken a dveří na něj mířil dobrý tucet hlavních. Pohled měl upřený výhradně na Ammara. Měl dlouhé vlnité černé vlasy, obličej ošlehaný a díky dlouhému pobytu na slunci bronzový, poněkud bujně obočí a pevné rty, stažené do lehce ironického úsměvu. To vše propůjčovalo jeho mužné, i když nikoliv vyloženě hezké tváři klamný netečný výraz, smíšený s určitou mírou chladné tvrdosti.

Na jedné tváři měl ránu, ze které stále stékala krev, a na stehně byl rozříznutou nohavicí vidět mohutný obvaz.

Pod objemnou, zde poněkud nepatřičnou lyžařskou větrovkou se mohla klidně skrývat dost mohutná postava, avšak nějakého přesnějšího odhadu Ammar nebyl schopen. Jeho protivník měl jednu ruku holou, zatímco ta druhá v rukavici mu volně visela pod rukávem bundy.

Ammarovi stačily pouhé tři vteřiny, aby prohlédl, koho má před sebou – tři vteřiny, aby si uvědomil, že muž proti němu je nebezpečný. Horečně zapátral v paměti alespoň po těch několika španělských

slovech, která znal. „Můžeme mluvit?“ Ano, tím by se dalo začít. „*Podemos hablar?*“ vykřikl.

Náznak úsměvu na cizincově tváři přešel do neformálního úšklebku. „*Porque no?*“

Ammar si to přeložil jako „Proč ne“. „*Hacer capitular usted?*“

„Proč nenecháme těch keců?“ pronesl náhle Pitt anglicky. „Vaše španělština je ještě horší než ta moje. Odpověď na vaši otázku zní: Ne, vzdát se nehodláme.“

Ammar byl příliš dobrým profesionálem, než aby se rychle nevzpamatoval. I když byl poněkud zaskočen tím, že jeho protivník má na sobě namísto bojového oblečení nápadnou lyžařskou kombinézu. První myšlenka, která ho napadla, mu napověděla: CIA.

„Můžu se vás zeptat na jméno?“

„Dirk Pitt.“

„Já jsem Sulejman Azíz Ammar...“

„Nezáleží mi na tom, kdo sakra jste,“ pronesl chladně Pitt.

„Jak si přejete, pane Pitte,“ odpověděl klidně Ammar. Pak mu jedno obočí tázavě povyskočilo vzhůru. „Nejste čirou náhodou nějaký příbuzný senátora George Pitta?“

„Já se v politických kruzích nepohybuji.“

„Ale znáte ho. Vidím na vás určitou podobnost. Nejste snad jeho syn?“

„Nemohli bychom trochu pokročit? Musel jsem totiž přerušit skvělou přesnídávku s šampaňským a vyjít kvůli vám ven na déšť.“

Ammar se zasmál. Ten muž byl něco neuvěřitelného. „Máte něco, co mi patří. Chci to vrátit v neporušeném stavu.“

„Hovoříte samozřejmě o jedné helikoptěře bez označení.“

„Samozřejmě.“

„My ji našli, a tak si ji hodláme nechat. Jestli ji chcete, přijďte si pro ni.“

Ammar netrpělivě sevřel a zase rozevřel pěsti. Rozhodně to neprobíhalo tak, jak si představoval. Přesto hedvábným hlasem pokračoval.

„Jestli mi ji nevydáte, tak zemře několik mých mužů, zemřete vy a určitě zemře i váš otec.“

Pitt ani nemrkl. „Zapomněl jste přidat ještě Halu Kamilovou a prezidenty Hasana a De Lorenza. A nezapomeňte přiřadit i sebe. Ne-ní důvod, abyste také vy nepokojil místní půdu.“

Ammar němě zíral na Pitta a pomalu v něm narůstal hněv. „Já tu vaši paličatou hloupost nechápu. Co můžete získat dalším krveproliti-tím?“

„Srazím tím hřebínek takovému sráči, jako jste vy,“ pronesl drs-ně Pitt. „Když chcete válku, tak to řekněte otevřeně. Nešmejděte ale kolem a nezabíjejte ženy, děti a bezmocné zajatce, kteří se nedoká-žou bránit. Tady ten váš teror končí. Já se nezpovídám žádnému zá-konu, jenom sám sobě. Za každého z nás, koho zavraždíte, vás po-chováme pět.“

„Nepřišel jsem v tomhle dešti, abych se s vámi přel o politiku!“ vyhrkl Ammar s námahou ovládající vztek. „Jenom mi řekněte, jestli je ta helikoptéra v pořádku“

„Nemá na sobě ani škrábnutí. A ještě můžu dodat, že oba vaši piloti jsou stále schopni normálně fungovat. Stačí vám to ke štěstí?“

„Udělal byste dobře, kdybyste složili zbraně a předali mi vrtul-ník i s posádkou.“

Pitt pokrčil rameny. „Polibte si prdel.“

Ammar se celý chvěl vztekem, že se mu nepodařilo Pitta zastra-šit. Hlas měl náhle ledově strohý. „Kolik máte mužů? Čtyři, nebo snad pět? Nás je dobře osmkrát víc.“

Pitt pokynul hlavou k mrtvolám ležícím v blízkosti drtičky. „Budete se ale do toho muset pořádně opřít. Jak já to vidím, vaše skóre je zatím asi devět mrtvých.“ Pak, jakoby mimochodem, dodal: „Abych nezapomněl – můžu vám slíbit, že tu vaši helikoptéru nezni-čím. Bude vaše, v prvotřídním stavu, jen si pro ni musíte přijít. Jestli ale kterémukoliv ze zajatců seabemín ublížíte, tak ji vyhodím do vzduchu, že z ní zbyde jenom železný šrot. To je také jediná dohoda, kterou jsem s vámi ochoten uzavřít.“

„To je vaše poslední slovo?“

„Prozatím ano.“

V Ammarově mozku začala krystalizovat myšlenka. Náhle ho zaplavila vlna poznání. „To jste byl vy!“ pronesl skřípavě. „To vy jste sem přivedl americkou zásahovou jednotku.“

„Na tom mělo větší zásluhu štěstí,“ bránil se skromně Pitt. „Když jsem ale objevil vrak lodi *General Bravo* a vedle něho ztracenou roli igelitu, bylo všechno najednou jasné.“

Ammar tam chvíli zůstal stát v naprostém údivu. Teprve když se vzpamatoval, řekl: „Křivdíte svým dedukčním schopnostem, pane Pitte. Ochotně připouštím, že kojot tentokrát uštval lišku.“

„Lišku?“ podivil se Pitt. „To si lichotíte. Nemyslíte spíš nějakého červa?“

Ammar se na Pitta zahleděl přimhouřenýma očima. „Já osobně vás zabiju, Pitte, a vychutnám si to potěšení, až uvidím vaše tělo rozstřílené na kusy. Co na to řeknete?“

Pittovi se v očích neobjevila ani stopa vzteku, ve tváři ani náznak nenávisti. Dál se díval na Ammara s výrazem poněkud pobaveného opovržení, podobně jako člověk pozoruje kobru za sklem terária.

„Pozdravujte ode mě Broadway,“ pronesl, otočil se zády k Ammarovi a vydal s nenuceným krokem ke dveřím do drtičky.

Ammar, plný vzteku, odhodil vlajku příměří a bleskově ukročil stranou. Ještě se stále pohyboval, když z vnitřní kapsy pláště tasil devítimilimetrový poloautomatický americký Ruger P-85.

Prudce se otočil, z obličeje si strhl masku a zaujal typické střelecké postavení s příkrčenýma nohama a rugerem pevně sevřeným oběma rukama. V okamžiku, kdy muška mířila doprostřed Pittových zad, Ammar šestkrát rychle za sebou stiskl spoušť.

Uviděl, jak kulky trhají záda Pittovy lyžařské bundy a zanechávají po sobě díry s roztřepanými okraji. Šestinásobný náraz střel smýkl jeho nenáviděným protivníkem prudce kupředu, až narazil na zeď drtičky.

Ammar čekal, že se Pitt skácí. Věděl najisto, že tento nepřítel bude mrtvý, dřív než dopadne na zem.

Postupně si však Ammar uvědomil, že Pitt se zdaleka nechová tak, jak by měl.

Nesvalil se totiž mrtev k zemi. Namísto toho se otočil a Ammar na jeho tváři uviděl ďábelský úsměv.

Ohromeně si uvědomil, že se nechal přelstít. Blesklo mu hlavou, že Pitt takovýto zbabělý útok zezadu očekával, a proto si kryl záda neprůstřelným štítem, který schoval pod lyžařskou větrovkou.

Pak, ještě celý strnulý šokem, zaregistroval, že ruka v rukavici, vyčuhující z rukávu, je vlastně falešná. Obyčejný kouzelnický trik. V částečně rozepnutém výstřihu bundy se totiž objevila skutečná ruka, třímající velký automatický revolver Colt 45. Ammar znovu pozvedl zbraň a namířil na Pitta, ten však vystřelil dřív. První kulka zasáhla pravé Ammarovo rameno a na místě ho otočila. Druhá pronikla jeho dolní čelistí a bradou. Třetí mu roztránila zápěstí ruky, kterou reflexivně pozvedl k obličeji. Čtvrtá pronikla ze strany napříč celým jeho obličejem.

Ammar se svezl k zemi a zůstal ležet na zádech. Ani v nejmenším nevnímal střelbu, která se nad jeho tělem rozpoutala, stejně jako si neuvědomoval, že nezraněný Pitt proklouzl dveřmi do haly s drtičkou, dřív než Ammarovi muži poněkud opožděně začali o překot pálit.

Jen vzdáleně si uvědomoval, že ho Telmuk vleče někam do bezpečí, do stínu ocelové nádrže na vodu. Vtom se z budovy drtičky ozvala krátká dávka z automatu a kolem nich se rozprskla země. Ammar pomalu posouval ruku po Telmukově paži, až konečně nahmatal jeho svalnaté rameno. Pak si přitáhl přítele dolů k sobě.

„Já tě nevidím,“ zachrochl.

Telmuk ze zdravotnického balíčku na opasku vytáhl velký obvaz a jemně ho přitiskl na krvavou kaši v místech, kde bývaly kdysi Ammarovy oči. „Alláh i já se budeme dívat místo tebe,“ pronesl nahlas.

Ammar zakašlal a přes rozdrcenou bradu se pokusil vyplivnout krvavou slinu, která mu však stekla dolů na krk. „Přeju si toho satana Pitta i všechny zajatce rozsekat na kousky.“

„Náš útok už začal. Budou žít už jen několik vteřin.“

„Jestli zemřu... zabij Jázida.“

„Ty nezemřeš.“

Ammara přemohla další vlna kašle, teprve pak byl schopen pokračovat v řeči. „Nezáleží už na tom... Američani teď zničí tu helikoptéru. Musíte z ostrova uniknout jiným způsobem. Nech... nech mě tady. To je poslední věc, kterou od tebe chci.“

Telmuk beze slova, bez jediné reakce na právě vyslovené poslední přání vzal Ammara do náručí a začal se s ním vzdalovat z místa bitvy.

Když Telmuk promluvil, bylo to sice drsným, ale tichým hlasem. „Buď statečného ducha, Sulejmane Azízi,“ pravil. „Do Alexandrie se vrátíme spolu.“

Pitt měl sotva čas proklouznout dveřmi, strhnout zpod bundy ze zad dvě neprůstřelné vesty, navléknout si jednu přes hrudník a vrátit druhou Giordinovi, když se do tenkých dřevěných stěn zabořilo mračno kulek.

„Tak, a vesta je zničená,“ povzdechl si Pitt a usilovně tiskl tělo k zemi.

„Kdyby tě býval střelil do prsou, byla by z tebe už mrtvola,“ poznamenal Giordino, když si soukavě navlékal vestu. „Jak jsi věděl, že po tobě střelí v okamžiku, kdy se k němu otočíš zády?“

„Smrdělo mu z pusy a měl pichlavý pohled v očích.“

Findley se nyní přemísťoval od okna k oknu a házel jimi granáty tak rychle, jak jen je stačil odjišťovat. „Už jsou tady!“ vykřikl.

Giordino se překulil po dřevěné podlaze, až se dostal za kolečko plné rudy, zpoza něhož zahájil palbu. Pitt popadl automat Thompson právě včas, aby zastavil dva teroristy, kterým se nějak podařilo vyšplhat do poničené kanceláře na jedné straně haly.

Ammarova malá armáda se štěkajícími automaty v rukou se ze všech stran vrhla na budovu. Takové vlně zuřivého náporu nebylo možno odolat. Bojovníci se rojili všude. Ostré staccato teroristických zbraní AK–84 malého kalibru se mísilo s hlubším kašláním Pittova

automatu Thompson ráže 45 a to vše přehlušovalo mohutné dunění Findleyho brokovnice.

Giordino ustoupil až k vlastní drtičce a zahájil krycí palbu, aby se Pitt s Findleym mohli stáhnout. Zakrátko leželi všichni tři pod dočasnou ochranou této směšné imitace pevnosti. Teroristé byli na okamžik zaskočeni tím, že před sebou nevidí žádného krčícího se nepřítele, který by se s rukama nahoře vzdával. Očekávali, že jakmile budou uvnitř budovy, pouhým svým počtem protivníka doslova převálají. Namísto toho se ocitli nechráněni před zničující palbou přicházející od drtičky která je kosila jako dobytek na porážce.

Pitt, Giordino i Findley první vlnu útočníků naprosto zdecimovali. Avšak Arabové byli až fanaticky stateční a dokázali se rychle poučit. Než zahájili druhý útok, naplnila se prostorná hala rachotem intenzivní střelby i výbuchů granátů.

Nakonec z toho byla obrovská vřava. Na zemi se kupili mrtví, za jejichž těly se schovávali Arabové. Všechno vyústilo v hrůzostrašnou scénu – střílející zbraně, explodující granáty, výkřiky a kletby ve dvou jazycích dvou kultur, lišících se od sebe stejně jako den od noci. Celá budova se otřásala ozvěnou střelby a výbuchů. Šrapnelové střepiny a kulky se prudce odrážely od boků obrovské drtičky, podobně jako srši jiskry z kádlobu roztaveného železa. Vzduch byl plný štiplavého zápachu střelného prachu.

Na mnoha místech v hale vypukl oheň, kterého si však nikdo nevšímal. Jeden granát, který hodil Giordino, amputoval ocas helikoptéry. Ve chvíli, kdy ztratili poslední naději na útěk, začali Arabové bojovat o to urputněji.

Pittův starý thompson dlouho ohlušivě štěkal, až se nakonec přece jen odmlčel. Pitt z něho vyhodil prázdný kulatý zásobník, ve kterém původně bylo padesát nábojů, a zasunul na jeho místo jiný – poslední. Pociťoval nyní jakési neosobní, chladné odhodlání, jaké dosud nikdy nezažil. Avšak ani on, ani Giordino, ani Findley v žádném případě nehodlal vhodit do ringu ručník. Už dávno překonali hranici, odkud není návratu, a s žádným strachem ze smrti se tam nesetkali. Drželi se neochvějně, protože bojovali za samu svou existenci, a houževnatě a vytrvale rozdávali víc ran, než sami dostávali.

Třikrát se jim podařilo odrazit Araby, kteří pokaždé marně zaútočili čelem proti smrtící palebné překradě. Nakonec se závažně prořídlé řady teroristů přece jen znovu přeskupily a vrhly se do posledního sebevražedného útoku, při kterém utahovaly stále těsnější kruh kolem obránců.

Arabští muslimové nedokázali pochopit zuřivost svých nepřátel, důvod, proč tak tvrdohlavě bojují a proč jsou tak plni divokého vzdoru. Američané zoufale bojovali za své životy, kdežto oni sami v boji hledali požehnanou smrt, mučednictví a spásu.

Pitta už z kouře pálily oči a po tvářích mu stékaly slzy. Celé obrovské soustrojí drtičky se chvělo. Kulky se odrážely od jeho ocelových boků s bzučením rozzuřených sršňů. Čtyři z nich zasáhly Pittův rukáv a lehce ho zranily na paži.

Arabové se opět lehkomylně vrhli do útoku proti drtičce. Tentokrát se jim podařilo překonat provizorní barikádu. Když na sebe dvě zdivočelé skupiny lidí narazily, přestřelka se rychle změnila v boj muže proti muži.

Findley šel k zemi, protože ho do nekrytého boku zasáhly dvě kulky, ale přesto stále klečel a chabě se kolem sebe oháněl puškou jako nějakou baseballovou pálkou.

Giordino, zraněn na pěti místech, statečně pravou rukou házel kamením, zatímco levá mu po zásahu do ramene bezmocně visela podle těla.

Když thompson vypálil poslední náboj, Pitt samopal odmrští do obličeje Araba, který se před ním znenadání objevil. Nato vytrhl od pasu kolt a pálil jím do každého obličeje, který skrz závoj kouře uviděl. Když ucítil pálení na krku, věděl, že byl zasažen. Zásobník jeho koltu se rychle vyprázdnil, avšak Pitt bojoval dál. Oháněl se těžkým revolverem jako krátkým klackem. Teprve teď si začínal uvědomovat hořkou příchuť porážky.

Realita pro něj přestávala existovat. Měl pocit, jako by bojoval v nějakém zlém snu. Náhle nedaleko něj třaskavě vybuchl granát. Ta exploze ho svou blízkostí téměř ohlušila. Zavalilo ho jakési tělo, on ztratil rovnováhu a skácel se dozadu.

Hlavou přitom narazil na kovovou trubku a v hlavě mu vybuchla jasná stále narůstající ohnivá koule. Pak ho, jako příbojová vlna, zaplavila mdloba a milostivě zdolala jeho vědomí.

Zásahový oddíl se po přistání shromáždil za haldou hlušiny, která ho chránila před pohledy od důlních budov. Jeho členové se poté rychle rozptýlili do volné bojové formace a čekali na rozkaz k postupu vpřed. Odstřelovači zaujali pozice vleže v okolí dolu a puškohledy pátrali po jakémkoliv pohybu.

Hollis, s Dillingerem po boku, se vyškrábal na vrchol haldy a opatrně přes něj vyhlédl. Scéna pod ním připomínala hřbitov.

Strašidelný důl vytvářel pro místo bitvy dostatečně hrůzostrašnou scénu. Ledový déšť a holé svahy navíc představovaly skvělé pozadí místa smrti. K zemi se stále níž tiskla tmavošedá obloha, jež rozpadajícím se budovám dodávala vzhled dokonale odcizený tomuto světu. Střelba nyní ztichla. Dvě nejbližší budovy byly v plamenech a valila se z nich oblaka dýmu, která se držela při zemi. Hollis napočítal přinejmenším sedm mrtvých těl, ležících na cestě k drtičce.

„Z duše nerad bych byl nějak přízemní, ale nelíbí se mi to,“ promnesl Hollis.

„Není tu ani známka života,“ přidal se Dillinger, který prohlížel terén před sebou nevelkým, ale silným dalekohledem.

Hollis věnoval budovám ještě dalších pět vteřin pečlivé pozornosti a pak promluvil do vysílačky. „V pořádku, dávejte pozor a vyrazte kupředu.“

„Okamžik, plukovníku,“ ozval se nějaký hlas ve sluchátku. „Splňte rozkaz,“ vyštěkl Hollis. „Tady je seržant Baker, pane. Jsem na pravém křídle a mám tu skupinku pěti lidí, která se sem blíží po železniční trati.“

„Jsou ozbrojeni?“

„Ne, pane. Mají ruce nad hlavou.“

„Velmi dobře. Zajměte je. Dejte si ale pozor na nějakou léčku. Major Dillinger a já jdeme k vám.“

Hollis s Dillingerem proklouzli kolem haldy, až narazili na koleje, po kterých se klopýtavě vydali směrem k fjordu. Přibližně po sedmdesáti metrech se před nimi v prudkém dešti zhmotnilo sedm lidských postav.

Přistoupil k nim seržant Baker a zahlásil se. „Máme tu několik zajatců a jednoho teroristu, plukovníku.“

„Vám se podařilo osvobodit zajatce?“ vykřikl hlasitě Hollis. „Všechny čtyři?“

„Ano, pane,“ odpověděl Baker. „Jsou pořádně utahaní, ale jinak jsou v pořádku.“

„Skvělá práce, seržante,“ pronesl spokojeně Hollis a s nepředstíranou rozjařeností mu potřásl rukou.

Oba důstojníci si během letu z Virginie zapamatovali tváře obou prezidentů i generální tajemnice Spojených národů dostatečně jasně. Obličej senátora Pitta jim mimoto byl dobře znám z televize. Jakmile teď kvapně přistoupili k jejich skupince, zalila je obrovská úleva, když poznali tváře všech pohřešovaných osobností. Jejich úlevu však vystřídalo překvapení, když zjistili, že ohlašovaným teroristou není nikdo jiný než Rudi Gunn.

Senátor Pitt vykročil a podal Hollisovi ruku, zatímco Gunn se ujal představování. „Jsme ztraceně rádi, že vás vidíme, plukovníku,“ pronesl senátor s rozzářenou tváří.

„Omlouváme se, že jsme se zdrželi,“ zamumlal Hollis, stále ještě trochu nejistý.

Hala ho objala, a po ní i Hasan a De Lorenzo. Pak přišel na řadu Dillinger, který zrudl jako rajske jablíčko.

„Nevadilo by vám, kdybyste mi pověděl, co se děje?“ otázal se Hollis Gunna.

Gunn mu s chmurným potěšením vyhověl a trochu to rozmázl. „Zdá se, že jste nás vysadili na velice nebezpečném místě, plukovníku. V blízkosti dolu jsme našli téměř dvacet teroristů a dále schovanou helikoptéru, ve které plánovali opustit ostrov. Jelikož jste se rozhodl, že nám neumožníte s vámi komunikovat, Pitt se vás pokusil varovat tím, že poslal dolů po svahu a do fjordu vlak.“

Dillinger chápavě přikývl. „Ta helikoptéra vysvětluje, proč arabští únosci opustili loď a nechali tam Mexičany, aby se bránili sami.“

„A vlak představoval jejich transportní prostředek do dolu,“ dodal Gunn.

Hollis se zeptal: „Kde jsou ostatní?“

„Když jsem je viděl naposledy, ještě než mě Pitt poslal zachránit jeho otce a ostatní zajatce, byli v obležení uvnitř budovy drtičky.“

„Vy čtyři jste bojovali proti téměř čtyřiceti útočníkům?“ otázal se nevěřicně Dillinger.

„Pitt s ostatními bránil Arabům v útěku a navíc upoutal jejich pozornost, abych se mohl odtamtud ztratit a vydat se za zajatci.“

„Takže poměr sil byl ještě o něco horší než deset ku jedné,“ poznamenal suše Hollis.

„Když jsem odtamtud odcházel, docela se činili,“ odpověděl téměř slavnostně Gunn.

Hollis a Dillinger na sebe zůstali koukat. „Radši bychom se měli jít podívat, co tam zbylo,“ ozval se Hollis.

Přistoupil k nim senátor Pitt. „Plukovníku, Rudi mi pověděl, že tam nahoře v dole je můj syn. Rád bych tam šel s vámi.“

„Je mi líto, senátore. Nemůžu vám to dovolit, dokud nebude celá oblast zabezpečená.“

Gunn položil starému pánovi ruku kolem ramen. „Já se o to postarám, senátore. O Dirka se nebojte. Ten nás všechny ještě přežije.“

„Děkuju, Rudi. Vážím si tvé laskavosti.“

Hollis ale tak přesvědčený nebyl. „Určitě je všechny pozabíjeli,“ zašeptal Dillingerovi do ucha.

Ten souhlasně přikývl. „Nemá smysl doufat, že by snad přežili útok takové přesily trénovaných teroristů.“

Hollis pokynul rukou a jeho muži se jako přízraky vydali na prohlídku důlních budov. Jak se blížili k drtičce, nacházeli stále častěji na zemi roztroušené mrtvé svědky nedávných hrůz. Celkem napočítali třináct těl, zhroucených na cestě a před vchodem do budovy.

Stěny budovy drtičky byly proděravěné stovkami děr po kulkách a střepinách granátů. Nikde nezůstala ani jedna celá tabulka skla. Vstupní dveře byly rozmetány na třísky.

Hollis s pěti muži opatrně vstoupil dovnitř otvorem ve zdi, zatímco Dillinger se svým týmem zamířil do místa, kde kdysi bývaly hlavní dveře. Všude kolem nich hořely a doutnaly nevelké ohně, ale zatím se ještě nespojily v nějaký rozsáhlý požár.

Na podlaze ležely dva tucty těl, některá další byla opřena o drtičku. Za tím vším stála helikoptéra, až na rozbitou ocasní část překvapivě nedotčená.

V té krvavé lázni se nacházeli tři živí lidé. Tři muži, tak černí od kouře, tolik zkrvavělí a v tak hrozném stavu, že se Hollis zdráhal uvěřit svým očím. Jeden z nich ležel na zemi, hlavu v klíně druhého, jehož jedna paže spočívala v šátku potřísněném sraženou krví. Poslední stál, mírně se potácel a z ran na noze, krku, temeni a tváři mu vytékala krev.

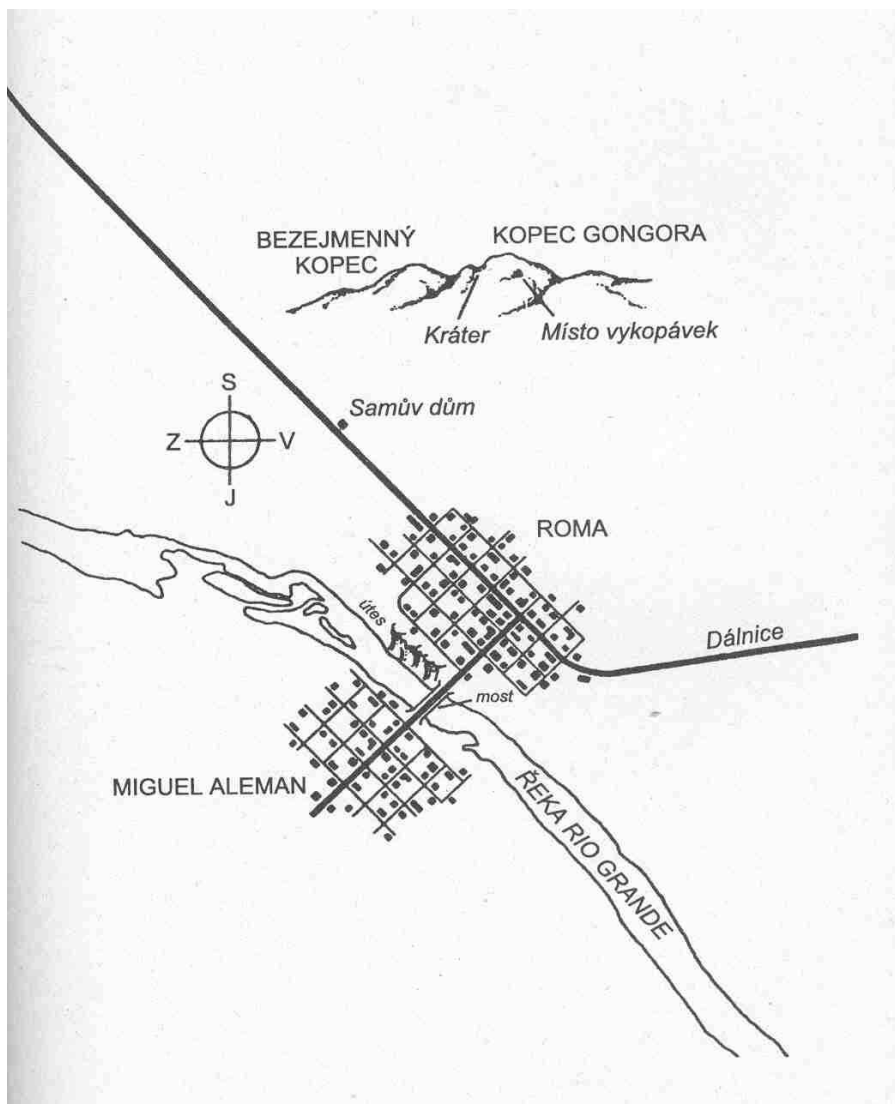
Hollis toho zraněného muže poznal, teprve když se k němu přiblížil na několik málo kroků. To poznání ho dokonale omráčilo. Nepochápal, jak tyhle tři ubohé lidské trosky dokázaly vytrvat, udržet si víru ve vítězství a porazit tak hrozivou přesilu.

Členové zásahové jednotky je obstoupili v tichém obdivu. Rudi Gunn se usmíval od ucha k uchu a Hollis s Dillingerem tam stáli jen tak, beze slova.

Pak se Pitt narovnal v celé své výšce a pronesl: „To je dost, že jste se tu ukázali. Už jsme pomalu neměli co na práci.“

ČÁST IV

Samův římský cirkus

62

Dale Nichols a Martin Brogan čekali na schodech Bílého domu, až prezident vystoupí z helikoptéry a vydá se rychlým krokem přes louku směrem k nim.

„Máte pro mě něco?“ otázal se prezident nedočkavě, už když jim potřásl rukama.

Nichols nedokázal skrýt vzrušení. „Právě jsme obdrželi hlášení od generála Dodge. Jeho speciální jednotka v jižním Chile znovu obsadila nepoškozenou *Lady Flamborough*. Senátor Pitt, Hala Kamilová a prezidenti De Lorenzo i Hasan byli zachráněni a všichni jsou v dobrém stavu.“

Prezident se cítil unaven po nepřetržité sérii rozhovorů s kanadským premiérem v Ottawě, teď se ale rozzářil jako pouliční lampa. „Díky Bohu. To tedy je dobrá zpráva. Nějaké oběti?“

„Dva muži ze zásahové jednotky jsou zraněni, oba však poměrně lehce. Zato tři lidi z NUMA utrpěli docela vážná zranění,“ odpověděl Brogan.

„Copak tam byli lidé z NUMA?“

„Dirk Pitt se zasloužil o vystopování té výletní lodi. Společně se třemi svými přáteli pak zabránil teroristům v útěku s jejich zajatci.“

„Takže nakonec pomohl zachránit svého otce.“

„Rozhodně má na tom největší zásluhu.“

Prezident si spokojeně zamnul ruce. „Je téměř poledne, pánové. Co kdybychom to oslavili lahvičkou dobrého vína k obědu? Můžete mi přitom o všem podrobně poreferovat.“

U oběda se k nim připojili ministr zahraničí Douglas Oates, poradce prezidenta pro národní bezpečnost Alan Mercier a Julius Schiller. Po moučníku Mercier rozdal všem kolem stolu kopie zprávy od generála Dodge.

Prezident si při čtení pohrával s vidličkou. Pak vzhlédl, ve tváři směs překvapení a triumfu.

„Topiltzin!“

„Je v tom namočený až po uši,“ přitakal Brogan. „Byl to on, kdo poskytl posádce mexických teroristů a loď pro záměnu s výletní lodí.“

„Takže on se doopravdy spolčil se svým bratrem, aby provedli únos *Lady Flamborough*,“ pronesl sdílně prezident.

Nichols přikývl. „Všechna fakta pro to svědčí, ale nebude lehké to dokázat.“

„Máte nějakou představu, kdo by mohl být mozkiem celé operace?“

„Identifikovali jsme ho,“ odvětil krátce Brogan. „Tady je složka toho člověka.“ Odmlčel se a podal prezidentovi další svazek. „Nejdříve se mu podařilo dokonale namaskovat tak, že vypadal přesně jako kapitán výletní lodi, a pak si nasadil teroristickou kuklu. Pitt se s ním později, těsně před zahájením boje, setkal tvář v tvář. Tehdy se mu představil jako Sulejman Azíz Ammar.“

„Zdá se mi trochu divné, že by si Ammar přestal dávat pozor a udal své skutečné jméno,“ namítal Schiller. „To muselo být nějaké jeho alias.“

Brogan zavrtěl hlavou. „To jméno je skutečné. Máme na něj kompletní materiál. Totéž má i Interpol. Ammar musel být přesvědčen, že Pitt je prakticky už mrtvý, takže prozrazením svého pravého jména nic neriskuje.“

Prezident přimhouřil oči. „Podle vašich záznamů je v podezření, že je buď přímo, nebo alespoň nepřímo zapleten v minimálně padesáti vraždách různých vládních prominentů. Je to vůbec možné?“

„Sulejman Azíz Ammar je považován za absolutní špičku ve své profesi.“

„Je to prvotřídní terorista.“

„Vrah,“ opravil prezidenta Brogan. „Ammar se specializuje výhradně na politické atentáty. Provádí je naprosto chladnokrevně. Vyniká zejména v přestrojení a v detailním plánování. Jak se zpívá v té písničce – ‚Nikdo to neumí líp‘. Polovina jeho atentátů byla provedena tak dokonale, že byly považovány za pouhé tragické nehody. Je muslim, ale bere zakázky od Francouzů, Němců a dokonce i od Izraelců. Za svou práci dostává špičkové ceny. Jenom zakázky v oblasti Středozemního moře mu musely přinést celé jmění.“

„Podařilo se ho zatknout?“

„Ne, pane,“ přiznal Brogan. „Nebyl ani mezi mrtvými, ani mezi raněnými.“

„To znamená, že ten člověk unikl?“ otázal se ostrým hlasem prezident.

„Jestli je stále ještě naživu, nedostane se daleko,“ ujistil ho Brogan. „Pitt se domnívá, že do něj napumpoval přinejmenším tři kulky. Spustili jsme rozsáhlou pátrací akci. Z ostrova neexistuje žádný únik. Nejdéle do několika málo hodin bychom ho měli najít.“

„Kdyby se nám podařilo přimět ho k výpovědi, znamenalo by to obrovský zpravodajský úspěch,“ poznamenal Nichols.

„Generál Dodge již uvědomil svého polního velitele, plukovníka Mortona Hollise, aby učinil vše potřebné k zajetí živého Ammara. Plukovník se nicméně domnívá, že jestli se jim Ammara podaří dopadnout, tak dá pravděpodobně přednost sebevraždě.“

Nichols odevzdaně pokrčil rameny. „Hollis má asi pravdu.“

„Žádný jiný únosce nepřežil?“ obrátil se prezident na Brogana.

„Celkem jich zůstalo osm, které můžeme vyslechnout. Zdá se však, že všichni byli pouhými Ammarovými žoldáky, a nikoliv Jázidovými stoupenci.“

„Potřebujeme jejich doznání, abychom dokázali, že Ammar pracoval pro Jázida a Topiltzina,“ poznamenal nepříteli optimisticky prezident.

Schiller to však nepovažoval za porážku. „Podívejte se na to z té světlejší stránky, pane prezidente. Podařilo se nám zachránit loď i všechny zajatce, a to beze ztrát. Prezident Hasan ví zatraceně dobře, že Jázid si přeje jeho smrt a že právě on byl za celým tím únosem. Proto teď po něm bez váhání půjde.“

Prezident na něj překvapeně pohlédl a pak očima přešel po jednotlivých obličejích. „Takhle se na to díváte, pánové?“

„Co se týče Hasana, má Julius pravdu,“ připustil Mercier. „Dokáže být pěkně drsný, když si ho někdo zneprátelí.“

Ministr zahraničí Douglas Oates souhlasně přikývl. „Jestli všechno půjde podle očekávání, pak se Julius jistě nemýlí. Hasan třeba nebude ochoten riskovat nějakou vzpouru či revoluci tím, že by Jázida zavřel a postavil před soud pro velezradu. Určitě si ale nebude

ani v nejmenším brát rukavičky a udělá cokoliv, snad kromě vraždy, aby Jázida zbavil i posledního zbytku důvěryhodnosti.“

„Proti Jázidovi se určitě vzedme odpor,“ předpovídal Brogan. „Umírnění egyptští muslimští fundamentalisté teroristické praktiky odsuzují. Obrátí se k Jázidovi zády, zatímco jejich parlament tvrdě podpoří prezidenta Hasana. A podle mého nejoptimističtějšího předpokladu dojde rovněž k tomu, že armáda sleze z té své věže ze slovniny a také ujistí prezidenta Hasana svou loajalitou.“

Prezident polkl poslední doušek vína a postavil sklenku na stůl. „Musím přiznat, že to, co jsem dneska slyšel, se mi líbí.“

„Krise v Egyptě však ještě není zdaleka překonaná,“ pronesl varovně Oates. „Jázid možná na čas přestane být středem pozornosti, ale potíž je, že v době nepřítomnosti prezidenta Hasana se Muslimskému bratrstvu fundamentalistických fanatiků podařilo vybudovat alianci s Liberální stranou a Socialistickou stranou práce. Teď budou společně pracovat na podkopání Hasanova vlivu ve společnosti, na uvržení Egypta pod islámský právní řád, na zrušení vazeb se Spojenými státy a na odstoupení od mírové smlouvy s Izraelem.“

Prezident naklonil hlavu směrem k Schillerovi. „Ty také souhlasíš s tímhle Dougovým obrazem posledního soudu, Julie?“

Schiller neradostně přikývl: „Ano.“

„Martine?“

Broganův chmurný výraz byl za všechny odpovědi. „Nevyhnutelné se bohužel podařilo jenom na čas odložit. Nakonec ale Hasanova vláda stejně padne. Vojenská podpora bude dnes tady, zítra ale může být úplně jinde. Naše nejlepší mozky v Langley předpovídají nejdéle do osmnácti až čtyřiaadvaceti měsíců celkem mírumilovný převrat.“

„Doporučoval bych, abychom zaujali přísně vyčkávací stanovisko bez vměšování, pane prezidente,“ pravil Oates. „A abychom začali zkoumat možnosti svého vztahu k příští muslimské vládě.“

„Navrhujete tedy politiku izolacionismu,“ shrnul to prezident.

„Možná že je čas, abychom zaujali tento přístup,“ opáčil Schiller. „Z toho, oč se za posledních dvacet let pokusili vaši předchůdci, totiž nic podstatného nefungovalo.“

„Rusové v téhle záležitosti rovněž ztratí,“ dodal Nichols. „Máme alespoň velikou útěchu v tom, že Paul Capesterre, známý rovněž pod jménem Ahmad Jázid už nebude moci způsobit další katastrofu podobnou té íránské. Přinejmenším by určitě za každou cenu chtěl poškodit naše zájmy na Středním východě.“

„Tak úplně s vámi nesouhlasím,“ řekl Brogan. „Čas, který máme k dispozici můžeme totiž využít k hledání příštího vládce Egypta.“

Na prezidentově tváři se objevil tázavý výraz. „Koho máte na mysli?“

„Egyptského ministra obrany Abú Hamida.“

„Domníváte se, že ten se zmocní vlády?“

„Ano, jakmile k tomu dozraje čas,“ vysvětloval Brogan trpělivě. „Má za sebou sílu celé armády a navíc se mu velice chytře podařilo získat podporu umírněných muslimských fundamentalistů. Podle mého mínění je Abú Hamid největší favorit.“

„Mohlo by to dopadnout mnohem hůř,“ zamumlal Oates s náznakem úsměvu. „On rozhodně nepatří k těm, kteří odmítali různé laskavosti a nedokázali pro sebe něco vyždímat ze všech těch miliard dolarů, jež jsme do Egypta nalili. Abú Hamid není ten typ, který by darovanému koni koukal na zuby. Och, samozřejmě, bude docela halasně vystupovat proti Izraeli a nadávat Americe, už kvůli těm svým náboženským fanatikům, ale přes veškerou rétoriku bude určitě udržovat vzájemné komunikační kanály přátelsky otevřené.“

„Navíc nám rozhodně neuškodí fakt, že má úzké vztahy s Halou Kamilovou,“ pronesl suše Nichols.

Prezident byl potichu a jenom upřeně zíral do sklenice, jako by to byla křišťálová koule. Pak svůj pohár pozvedl.

„Na další přátelské vztahy s Egyptem.“

„Slyšte, slyšte,“ přidali se Mercier s Broganem jednohlasně.

„Na Egypt,“ zamumlal Oates.

„A na Mexiko,“ dodal Schiller.

Prezident pohlédl na hodinky a vstal, následován svými poradci.

„Je mi líto, že musím naše posezení ukončit, ale mám teď schůzku s lidmi z ministerstva financí. Pogratulujte za mě, prosím, všem,

kdož se té akce na osvobození rukojmí zúčastnili.“ Poté se obrátil na Oatese. „Chtěl bych se setkat se senátorem Pittem, jakmile se vrátí.“

„Chcete si s ním promluvit o tom, o čem diskutoval s prezidentem Hasanem během jejich společného utrpení?“

„Spíš mě zajímá, co se dozvěděl od prezidenta De Lorenza ohledně té krize jižně od našich hranic. Ve srovnání s Mexikem je Egypt v pořadí důležitosti přece jen na druhém místě. Můžeme s jistotou předpokládat, že Ahmad Jázid je pro zbytek sezóny mimo hru, zato Topiltzin představuje daleko větší hrozbu. Soustřed'te se na něj, pánové. Bůh nám pomoz, jestli se nám nepodaří stabilizovat nepokoj v Mexiku.“

Jen pomalu a neochotně se Dirk Pitt vynořil z černých temnot hlubokého spánku do jasného vědomí, kde na něj čekala prudká a palčivá bolest. Okamžitě se pokusil vrátit do daleko milosrdnější prázdnoty, avšak jeho oči se s mžikáním otevřely a pak už bylo na návrat pozdě. První věc, na kterou zaostřil pohled, byla jakási usmívající se tvář.

„Výborně, už je zase zpátky mezi živými,“ pronesl radostně první důstojník Finney. „Půjdu to ohlásit kapitánovi.“

Když Finney vyšel ze dveří, Pitt se rozhlédl po kajutě, aniž by hnul hlavou. V křesle vedle svého lůžka zaznamenal nějakého holohlavého mužika. Pitt si vzpomněl, že je to lodní lékař. Jeho jméno mu ale vypadlo.

„Omlouvám se, pane doktore, ale nemůžu si vzpomenout na vaše...“

„Henry Webster,“ odpověděl lékař na ještě nevyslovený dotaz a vřele se usmál. „A jestli chcete vědět, kde se nalézáte, pak vězte, že jste v nejluxusnější kajutě na palubě *Lady Flamborough*, kterou momentálně vleče *Sunder* do Punta Arenas.“

„Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?“

„Podíval jsem se na vaše rány, zatímco jste podával hlášení plukovníku Hollisovi. Krátce nato jsem vám dal silné sedativum. Byl jste mimo asi dvanáct hodin.“

„Není divu, že mám takový hlad.“

„Postarám se, aby vám náš šéfkuchař osobně poslal jednu ze svých specialit.“

„Jak jsou na tom Giordino a Findley?“

„Je obdivuhodné, že se ptáte po svých přátelích, ještě dřív než něco zvíte o svých zraněních. Giordino je velice odolný chlap. Vytáhl jsem z něho čtyři kulky, z nichž ale žádná nezasáhla nějakou životně důležitou část jeho těla. Na novoroční oslavy by měl být naprosto v pořádku. Findleyho zranění byla daleko vážnější. Dostal dvě kulky do boku, z nichž jedna mu pronikla do plic a druhá do pravé ledviny.“

„Udělal jsem pro něj, co jsem tady na lodi mohl. Společně s Giordinem ho převezli helikoptérou do Punta Arenas a odtud letadlem do Washingtonu jenom krátce poté, co jsem vás uzemnil. Na Findleyho už čeká jeden specialista, který ho bude v nemocnici Waltera Reeda operovat. Jestli nenastanou nějaké nečekané komplikace, měl by se z toho v pořádku dostat. Mimochodem, váš další přítel Rudi Gunn měl pocit, že ti dva ho budou potřebovat víc než vy, takže jel s nimi.“

Jestě než Pitt stačil odpovědět, už měl v ústech digitální teploměr. Doktor Webster mu ho za chvíli zase vyndal, pohlédl na něj a spokojeně přikývl. „Pokud jde o vás, pane Pitte, hojíte se skvěle. Jak se cítíte?“

„Pravda, necítím se, že bych zrovna mohl nastoupit na start triatlonu, ale kromě cukání v hlavě a píchání za krkem to jde vydržet.“

„Jste šťastný člověk. Žádná kulka nezasáhla ani kost, ani žádný vnitřní orgán nebo tepnu. Zašil jsem vám nohu i krk, nebo abych byl přesnější, trapézový sval. Také vaši tvář. Ta jizva v obličeji se dá v budoucnu vylepšit plastickou operací, pokud si ovšem nebudete myslet, že vám to v očích žen přidává na sexuální přitažlivosti. Dostal jste ránu do hlavy, která vám způsobila otřes mozku. Rentgenové vyšetření ale vyloučilo zlomeninu lebky. Podle mé prognózy můžete ode dneška za tři měsíce klidně plavat přes kanál La Manche nebo hrát na housle.“

Pitt se zasmál. Téměř vzápětí se však celý napjal, jak se do něj ze všech stran zahryzla bolest. Webster se okamžitě zatvářil starostlivě.

„Moc se omlouvám. Obávám se, že moje způsoby jednání s pacienty jsou až příliš nevázané.“

Pitt se uvolnil a nápor bolesti brzy ustoupil. Ten anglický způsob vyjadřování a humor prostě miloval. Jak mistrovské představení, napadlo ho. Statečně se usmál a s neskrývaným respektem pohlédl na Webstera. Bylo mu jasné, že doktor ze skromnosti své umění i vynaloženou námahu záměrně znevažuje. „Jestli to bude bolet,“ pravil Pitt, „pak se už těším, až dostanu váš účet.“

Tentokrát se zasmál Webster. „Jenom buďte opatrný. Nerad bych, abyste mi zničil to moje prvotřídní vyšívání.“

Pitt se opatrně posadil a natáhl před sebe pravici. „Jsem vám vděčný za všechno, co jste pro nás tři udělal.“

Webster vstal a chopil se nabízené ruky. „Bylo mi ctí, že jsem vás mohl ošetřovat, pane Pitte. Teď půjdu. Zdá se, že jste se stal hrdinou dne. Obávám se, že přede dveřmi čekají nějakí významní návštěvníci.“

„Sbohem, doktore, a díky.“

Webster na něj spiklenecky mrknul a kývl. Pak přešel ke dveřím, otevřel je a pokynem ruky pozval příchozí dál.

Jako první vstoupil senátor Pitt, následovaný Halou, plukovníkem Hollisem a kapitánem Collinsem. Muži si potřásli rukama, ale Hala se k Pittovi naklonila a lehce ho políbila.

„Doufám, že lodní obsluhu považujete za uspokojivou,“ pronesl žoviálně kapitán Collins.

„Nikdo na světě se dosud neléčil ve fantastičtější nemocnici,“ odpověděl Pitt. „Jenom je mi líto, že se v takovém luxusu nemůžu vyvalovat ještě alespoň měsíc.“

„Naneštěstí je už zítra vaše přítomnost žádaná nahoře na severu,“ informoval jej Hollis.

„Ach ne,“ záúpěl Pitt.

„Ach ano,“ ozval se jako ozvěnou senátor a ukázal mu hodinky. „Do devadesáti minut nás *Sounder* dotáhne do doků Punta Arenas. Tam bude čekat vojenské letadlo, které tebe, slečnu Kamilovou a mě dopraví přímo do Washingtonu.“

Pitt udělal oběma rukama bezmocné gesto. „Tolik tedy k mé rekreační plavbě.“ Následovala řada soucitných otázek, týkajících se jeho stavu. Po několika minutách Hollis zaměřil konverzaci k aktuálním problémům.

„Poznal byste Ammara, kdybyste ho znovu potkal?“ otázal se Pitta.

„Při policejní předváděčce bych ho určitě bezpečně identifikoval. Copak jste ho nedopadli? Dal jsem vám přece jeho dokonalý popis včetně výšky, váhy a vzhledu, ještě než mě doktor Webster uzemnil.“

Hollis mu podal nevelkou složku fotografií. „Tady jsou obrázky, které udělal loďní fotograf. Jsou na nich těla únosců, i těch, které jsme zajali. Nenajdete mezi nimi Azíze Ammara?“

Pitt se pomalu probíral snímky a pečlivě si prohlížel detaily mrtvých obličejů. Jak si vzpomínal, během bitvy mu všichni připadali stejní. S určitou morbidní zvědavostí ho napadlo, kdo z nich asi padl jeho rukou. Konečně zvedl oči a zavrtěl hlavou.

„Není tady, ani mezi živými, ani mezi mrtvými.“

„Jste si jistý?“ ujišťoval se Hollis. „Obličejové rysy zraněných a mrtvých se přece značně mění.“

„Byl jsem mu blíž, než jsem teď od vás. A navíc to bylo za podmínek, na které se jen tak lehce nezapomíná. Takže mi můžete věřit, plukovníku, když vám říkám, že Ammar mezi nimi není.“

Hollis vytáhl z obálky jeden větší obrázek a beze slova ho podal Pittovi.

Po několika vteřinách Pitt tázavě vzhlédl k Hollisovi. „Co chcete, abych vám pověděl?“

„Je to Sulejman Azíz Ammar?“

Pitt mu fotografii vrátil. „Přece dobře víte, že ano. Jinak byste mi tu fotografii, pořízenou úplně jindy a jinde, takhle dramaticky nepodával.“

„Myslím, že plukovník Hollis prostě nechce říct naplno,“ vmísil se Dirkův otec, „že Ammara, nebo jeho pozůstatky, je třeba teprve najít.“

„Pak tedy jeho muži museli jeho tělo někde schovat,“ pronesl rozhodně Pitt. „Neminul jsem ho. Zasáhl jsem ho jednou do ramene a dvakrát do obličeje. Chvilí poté, co padl na zem, jsem zahlédl, jak ho jeden z jeho lidí táhne do úkrytu, považuju za vyloučené, že by se tam někde mohl pohybovat sám.“

„Je docela dobře možné, že ho pochovali,“ připustil Hollis. „Podrobný letecký i pozemní průzkum po něm na ostrově nenalezl jedinou stopu.“

„Takže liška uštvaná nebyla,“ řekl Pitt potichu sám pro sebe.

Senátor po něm šlehl pohledem. „Co to povídáš?“

„To souvisí s tím, co Ammar říkal o kojotu a lišce, když jsme se naposledy setkali,“ odvětil zamyšleně Pitt. Pak se rozhlédl po tvářích

kolem. „Určitě se mu podařilo ze sítě vyklouznout. Nechce se někdo se mnou vsadit?“

Hollis místo odpovědi vrhl na Pitta temný pohled. „Radši byste si měl přát, aby byl mrtvější než barakuda na poušti, protože jestli není, jméno Dirka Pitta se touhle dobou nachází na předním místě jeho seznamu obětí.“

Hala se elegantně přesunula k hlavám Pittovy postele. Na sobě měla zlaté hedvábné šaty zdobené vzorem moderních hieroglyfů. Lehce mu položila ruku na rameno.

„Dirk je velmi slabý,“ pronesla klidným hlasem. „Potřebuje se pořádně najíst a pak odpočívat alespoň do chvíle, než se budeme muset vylodit. Navrhoji, abychom ho příští hodinu nechali v klidu o samotě.“

Hollis zastrčil fotografie zpátky do obálky a vstal. „Já se rozloučím. Čeká na mě vrtulník, aby mě odvezl do Santa Inez, kde budu pokračovat v pátrání po Ammarovi.“

„Pozdravujte ode mě majora Dillingera.“

„Vyřídím.“ Hollis na okamžik vypadal, že se cítí trochu nespokojen. Pak přece jen přistoupil k posteli a potrásl si s Pittem rukou. „Omlouvám se, Dirku, vám i vašim přátelům. Trapně jsem vás podcenil. Kdykoliv budete chtít přejít z NUMA do oddílů Speciálních zásahových jednotek, budu první, kdo vám podepíše doporučení.“

„Moc bych se k vám nehodil,“ ušklíbl se Pitt. „Mám jistou alergii vůči rozkazům.“

„Ano, to jste tedy dokázal,“ potvrdil Hollis s náznakem úsměvu.

Po něm k posteli přistoupil senátor a stiskl Pittovu ruku. „Uvidíme se na palubě.“

„Takže já také půjdu,“ přidal se kapitán Collins.

Jediná Hala nic neříkala, jen vyprovodila ostatní návštěvníky z kajuty. Potichu za nimi zavřela dveře a otočila klíčem v zámku. Pak se vrátila, až se ocitla těsně vedle postele. Šaty jí splývaly v záhybech a objímaly její tělo takovým způsobem, že Pitt došel k přesvědčení, že pod šaty nic nemá.

Když si uvolnila v pase šerpu a setřásla šaty z ramen, dokázala, že se Pitt nemýlil. Jak hedvábí klouzalo po její hladké pleti, bylo slyšet jen tiché šustění. Zůstala tam pak na okamžik stát jako bron-

zová socha, s dmoucími se prsy, s rukama na stehnech a s jednou nohou mírně předkročenou. Pak se sklonila a stáhla z Pitta pokrývku.

„Něco ti dlužím,“ pronesla chraplavě.

Pitt zahlédl svůj obraz v zrcadle na zavřených dveřích šatny. Měl na sobě jen bílé obvazy. Temeno hlavy a tvář měl zabandážované, stejně jako jednu stranu krku a poraněnou nohu. Týden se neholil a bělma očí byla celá zarudlá. Připadal si jako zpustlík, o jakého by žádná opravdová dáma ani nezavadila.

„Jsem dost ubohá imitace Dona Juana,“ zamumlal Pitt.

„Mně připadáš hezký,“ zašeptala Hala, něžně si vedle něj lehla a prsty mu začala jemně projíždět chlupy na prsou. „Musíme si ale pospíšet. Nemáme ani celou hodinu.“

Pitt dlouze vydechl. Jestli si nedá pozor a poničí Websterovy stehy, dostane od doktora pořádně vynadáno. Rozhodl se však bezvýhradně kapitulovat. Proč jenom muži, napadlo ho, vymýšlejí různé plány, komplikovanější než z dílny leckteré špionážní agentury, aby dokázali svést nějakou ženu, když se pak úspěch dostaví v tu nejšílenější chvíli, kdy je nejméně očekáván? Teď byl přesvědčen, víc než kdy jindy, že s Jamesem Bondem to určitě zas tak slavné nebylo.

Když se Ammar vzbudil, viděl kolem sebe pouze tmu. Rameno ho bolelo, jako by mu v něm hořel kus uhlí. Pokusil se pozvednout ruce k obličejí, ale v jedné z nich okamžitě vybuchla vlna bolesti. Teprve pak si vzpomněl na kulky, jež ho zasáhly do zápěstí a do ramene. Zvedl tedy nezraněnou ruku, aby se dotkl očí, avšak prsty nahnataly pouze pevně utažený kus látky, uvázaný kolem hlavy a zakrývající celý obličej od čela až k bradě.

Byl si jistý, že určitě přišel o oči. Život slepce však pro něho nebyl. Šátral kolem sebe rukou, jestli nenalezne nějakou zbraň, cokoliv, čím by se mohl zabít. Jediné, co nahnatal, byla vlhká, rovná, kamenitá zem.

„Nehýbej se a buď potichu, Sulejmane Azízi,“ ozval se Telmukův šepot. „Hledají nás Američané.“

V touze po nějaké jistotě Ammar chytil Telmuka za ruku. Když se pokusil promluvit, zjistil, že ze sebe nedokáže dostat jediné sou-

vislé slovo. Zpod krví prosáklého obvazu, podpírajícího roztříštěnou bradu, vycházely pouze jakési zvířecí hrdelní zvuky.

„Jsme v malé jeskyni uvnitř jednoho důlního tunelu,“ šeptal mu tiše do ucha Telmuk. „Dostali se k nám hodně blízko, ale já měl čas vystavět před námi kamennou zeď, a ta nás skryla.“

Ammar přikývl a horečně se snažil dát najevo své přání.

Telmuk jasnozřivě dokázal proniknout černou temnotou a přečíst jeho myšlenky. „Ty si teď přeješ umřít, vid’, Sulejmane Azízi? Ale ty nezemřeš. Z tohoto světa odejdeme spolu, ale ani o minutu dříve, než si bude Alláh přát.“

Ammar se zoufalstvím zhroutil. Ještě nikdy ve svém životě se necítil tak zmatený, tak totálně bezmocný. Bolest byla nesnesitelná a vidina, že až do konce života bude žít v nějaké přísně střežené cele, slepý a zmrzačený, ho doslova ničila. Nedokázal se smířit s představou, že by měl být každíčkou minutu po zbytek svého života na někom závislý – dokonce ani na Telmukovi ne.

„Uklidni se, bratře,“ oslovil ho jemně Telmuk. „Budeš potřebovat všechnu svou sílu, až přijde čas našeho útěku z ostrova.“

Ammar se odvrátil a překulil na bok. Rameny se přitiskl k nerovné skále pod sebou. Byla mokrá a její vlhkost zakrátko začala pronikat oblečením. Pociťoval však příliš velké bolesti, než aby si tento nepříjemný pocit vůbec uvědomil.

Byl stále zoufalejší. Vlastní neúspěch pro něj znamenal hrůzu a zmar. V duchu viděl Ahmada Jázida, jak nad ním stojí a spokojeně se šklebí. Pak se kdesi hluboko v zákoutí Ammarovy mysli rozhrnula záclona a objevila se slabá záře. Její intenzita pomalu narůstala, až se změnila v oslňující záblesk a Ammar v tomto jediném okamžiku zahlédl svou budoucnost.

Dokáže přežít kvůli pomstě.

Opakoval si to slovo v duchu stále znovu a znovu, dokud se mu nevrátilo jeho staré sebeovládání.

První rozhodnutí, jež musel učinit, byla odpověď na otázku, kdo má zemřít jeho rukou, Jázid, nebo Pitt? Nemohl samozřejmě jednat sám. Sám už nebyl fyzicky schopen oba muže zavraždit, ale v hlavě se mu začal rodit plán. Bude nucen obrátit se s důvěrou na Telmuka, se kterým se musí o tyhle dva atentáty podělit.

Ammara takové rozhodnutí doslova mučilo, avšak nakonec došel k závěru, že jinou možnost prostě nemá.

Telmukovi nechá toho kojota, zatímco jeho úkolem bude zničit zmiji.

Pitt odmítl letět domů na nosítkách. Seděl proto v pohodlném ředitelském křesle, nohy opřené o protějšší sedadlo, a okénkem zíral na sněhem pokryté vrcholky And. V dálce na pravé straně byly vidět zelené pláně, označující začátek brazilské náhorní plošiny. O dvě hodiny později vzdálený šedý opar ohlásil blížící se velkoměsto Caracas. Pak se na obzoru objevila tyrkysová barva Karibského moře, splývající s kobaltovou modří oblohy. Z výšky dvanácti tisíc metrů vypadala větrem zvlněná mořská hladina jako obrovský list krepového papíru.

Proudový stroj vojenského letectva Spojených států určený pro přepravu důležitých osob byl sice prostorově dost malý – Pitt se v něm nemohl vstojе ani úplně narovnat –, zato však docela luxusně zařízený. Připadal si, jako by seděl v nějaké drahé hračce dítěte z hodně bohaté rodiny.

Jeho otci moc do řeči nebylo. Senátor se většinu letu soustředil na svůj kufřík a dělal si poznámky, aby mohl informovat prezidenta.

Veškerá konverzace, která se přesto odehrála, byla vlastně jednosměrná. Když se ho Pitt otázal, jak došlo k tomu, že se v Punta del Este ocitl na palubě *Lady Flamborough*, senátor se při odpovědi ani nenamáhal vzhlednout.

„Byla to prezidentská mise,“ pronesl stručně a jakoukoliv další debatu tím uzavřel.

Rovněž tak Hala se držela zpátky a věnovala se svým záležitostem. Takřka nepřetržitě visela na palubním telefonu a chrlila záplavu instrukcí svým poradcům v budově Spojených národů v New Yorku. Jak rychle dokážou zapomenout, pomyslel si Pitt líně.

Obrátil tedy své myšlenky k pátrání po pokladech alexandrijské knihovny. Jednu chvíli dokonce uvažoval, že poruší monopol Itálie na využívání palubního telefonu a zavolá Yaegerovi, aby se dozvěděl poslední novinky. Nakonec však namísto toho utopil zvědavost ve sklence suchého martini, pozornosti to stewarda, a rozhodl se vyčkat, až se přímo od Lily a Yaegera dozví, co je nového.

Po jaké řece to Venator vlastně plul, než se rozhodl zakopat ty drahocenné poklady? Mohl to být kterýkoliv z tisíce toků, nacházejících se mezi řekou svatého Vavřince v Kanadě až po Rio de la Plata v Argentině. No, ne tak docela. Podle Yaegerovy úvahy *Serápis* nabíral vodu, a musel se proto podrobit opravám zhruba v místě, kde se dnes nachází New Jersey. Ona neznámá řeka musí tedy být jižně odtud, a to podstatně níž než řeky ústící do Chesapeake Bay.

Nemohl Venator zavést svou flotilu do Mexického zálivu a plout pak vzhůru po Mississippi? Její dnešní koryto se od doby před šestnácti stoletími jistě značně liší. Nebo se třeba plavil po Orinoku ve Venezuele, které je tam splavné dobrých dvě stě mil? Nebo snad po Amazonce?

Pittovy myšlenky narazily na paradox, vyplývající z těchto historických událostí. Jestliže se cesta Julia Venatora do Ameriky potvrdí nálezem jím pohřbených starověkých artefaktů z alexandrijské knihovny, historii bude nutno od základu zrevidovat a doplnit o nové kapitoly.

Ubohý Leif Eriksson a Kryštof Kolumbus se pak ze svého exkluzivního postavení propadnou na seznam těch, kteří „také doběhli“.

Pitt stále ještě snil s otevřenýma očima, když ho vyrušil stevard požadavkem, aby si zapnul bezpečnostní pás.

Venku se již začínalo stmívat, když letadlo sklonilo nos a zahájilo dlouhý klouzavý sestup na Andrewsovu vojenskou leteckou základnu. Kolem oken se mihla blikající světla doširoka se rozprostírajícího Washingtonu a krátce nato už Pitt za pomoci provizorní hole z ohnuté hliníkové trubky poskakoval dolů po schůdcích z letadla, pozdravován vděčnou posádkou *Lady Flamborough*. Betonové plochy se dotkl na téměř stejném místě jako přednedávnm po návratu z Grónska.

Z letadla vystoupila Hala a přišla mu dát sbohem. Okamžitě totiž pokračovala stejným letadlem do New Yorku.

„Budete pro mě navždy drahocennou vzpomínkou, Dirku Pitte.“

„Nikdy jsme neuskutečnili tu společnou večeři.“

„Až budete příště v Káhiře, tak vás na ni zvu.“

Senátor zaslechl její slova a ozval se. „V Káhiře, slečno Kamilová? Nikoliv v New Yorku?“

Hala mu věnovala úsměv hodný královny Nefertiti. „Rezignuji na funkci generální tajemnice a vrátím se domů. Egyptu hrozí zánik demokracie. A já pro ni můžu udělat víc, když budu mezi svými lidmi, než kdybych zůstala tady v Americe.“

„Co bude s Jázidem?“

„Prezident Hasan slavnostně přislíbil, že na něj uvalí domácí vězení.“

Senátor Pitt se zamračil. „Buďte opatrná. Jázid je stále nebezpečný.“

„Kdyby nebylo Jázida, určitě by se někde v pozadí objevil další šílenec.“ I přes tato statečná slova prozrazoval měkký pohled jejích hnědých očí strach, který měla v srdci. Hala senátora objala, jako by byla jeho dcerou. „Povězte svému prezidentovi, že z Egypta se národ šílených fanatiků nestane.“

„Vyřídím mu vaše slova.“

Pak se obrátila k Dirku Pittovi. Docela nedávno se do něj málem zamilovala, avšak silou vůle se přiměla překonat své city. Když vzala obě jeho ruce do svých a pohlédla vzhůru do jeho nestárnoucí tváře, pocítila, že se jí podlamují nohy. Na malý okamžik v duchu spatřila samu sebe, těsně propletenou s jeho svalnatým tělem, které bylo tak příjemné hladit. Vzápětí však tyto představy zapudila. Dospěla s ním sice ke krátkému naplnění, jež jí bylo tak dlouho odpíráno, avšak současně stejně dobře věděla, že by nikdy nedokázala dělit lásku mezi jednoho muže a svůj vztah k Egyptu.

Její celá existence náležela těm, kteří žili pouze bídou a chudobou.

Něžně ho políbila.

„Nezapomeňte na mě.“

Dřív než Pitt mohl odpovědět, Hala se obrátila a spěšně se vrátila po schůdcích do letadla. Dirk zůstal dlouho hledět na prázdný vchod.

Senátor rozuměl myšlenkám svého syna, proto je po chvilce přerušil. „Poslali pro tebe sanitku, aby tě odvezla do nemocnice.“

„Do nemocnice?“ pronesl Pitt nechápavě, s pohledem stále upřeným na nyní již zavřené dveře letadla. Jak pilot přidal otáčky, turbíny se hvízdavě rozběhly a letadlo začalo pojíždět směrem k hlavní rozjezdové dráze.

Pitt si jediným pohybem strhl obvazy z hlavy i obličej a odhodil je do proudu vzduchu z turbín. Ten je uchopil a vyvrhl do výšky jako nějaké vzdušené hady.

Teprve když se letadlo odlepilo od země, si sám odpověděl. „Do žádného zatraceného špitálu nejedu.“

„Nepřeháníš to trochu?“ otázal se senátor otcovsky, i když věděl, že jenom plýtvá dechem, když se pokouší napomínat svého tolik nezávislého syna.

„Jak pojedíš do Bílého domu?“ otázal se Pitt.

Senátor kývl hlavou směrem k vrtulníku, čekajícímu asi sto metrů od nich. „Prezident se mi postaral o dopravu.“

„Nevadilo by ti vysadit mě u budovy NUMA?“ Senátor se na něj lišácky podíval.

„To myslíš jenom obrazně, že?“

Pitt se ušklíbl. „Ty mi nikdy nezapomeneš připomenout, ze které strany naší rodiny pochází ten můj sadistický smysl pro humor.“

Senátor chytil Pitta kolem pasu. „Tak pojd', ty blázne, pomůžu ti nastoupit do helikoptéry.“

V Pittovi narůstalo napětí, které ho tlačilo v žaludku jako kámen. Právě teď stál ve výtahu a pozoroval displej, na kterém naskakovala čísla pater, jak se blížil počítačovému komplexu NUMA. Když výtah zastavil a otevřely se dveře, vybelhal se ven a uviděl ve foyer Lily.

Široký úsměv na tváři jí zmrzl v okamžiku, kdy zaznamenala jeho unavený, ucouraný zevnějšek, dlouhou jizvu na tváři, neforemný obvaz pod pleteným rybářským svetrem ke krku, zapůjčeným od otce, kulhající nohu a hůl. Pak se však vzpamatovala a znovu se statečně usmála.

„Vítej doma, námořníku.“

Přistoupila k němu a objala ho kolem krku. Pitt se bolestivě ušklíbl a potichu zasténal. Lily od něj okamžitě odskočila.

„Och, moc se omlouvám.“

Pitt ji pevně uchopil. „Neomlouvej se.“ Pak přitiskl své rty na její. Vousy na bradě poškrábal její hladkou tvářičku. Navíc byl cítit ginem – a rozkošně mužsky.

„Mužům, kteří chodí domů jen jednou za týden, se nějak říká,“ vypravila ze sebe nakonec.

„Stejně jako ženám, které na ně čekají,“ odpověděl a o krok ustoupil. Rozhlédl se kolem sebe. „Copak jste s Hiramem objevili od té doby, co jsem odjel?“

„Nechám Hirama, aby ti to pověděl sám,“ odpověděla Lily lehkomyslně, vzala ho za ruku a vedla k počítačům.

Yaeger vyrazil ze své pracovny. Bez jediného slova pozdravu nebo politování Pitta přešel okamžitě k jádru věci.

„Našli jsme to!“ oznámil vznešeně.

„Našli jste tu řeku?“ otázal se nedočkavě Pitt.

„Nejenom řeku. Myslím, že ti můžu s přesností na dvě míle ukázat místo, kde se nachází ta jeskyně s artefakty.“

„Kde to je?“

„V Texasu. U malého města na mexické hranici jménem Roma.“

Yaeger měl na tváři blazeovaný, samolibý výraz tyranosaura, který právě poobědval brontosaura. „Jmenuje se to tam podle sedmi pahorků, podobně jako ve skutečném Římě v Itálii. I když jsou to dost nízké, nevýrazné kopce, to přiznávám. Navíc se ale v té oblasti prý našly nějaké starořímské vykopávky. Renomovaní archeologové se tomu sice smějí, ale copak oni vědí?“

„Pak jde tedy o řeku...“

„Rio Bravo, jak se jí říká španělsky,“ přikývl Yaeger. „Na téhle straně hranice se nazývá Rio Grande.“

„Rio Grande,“ opakoval pomalu Pitt, naplno vychutnávaje každou slabiku. Po tolika desítkách omylů, divokých odhadů a nikam nevedoucích spekulací tomu nemohl ani uvěřit.

„Je to fakt pořádná směla,“ pronesl najednou zasmušile Yaeger.

Pitt na něj překvapeně pohlédl. „Co tím chceš říct?“

Yaeger významně potřásl hlavou. „Protože teď, když se dozvědí, na čem posledních šestnáct století sedí, nebude s Texasany už vůbec k vydržení.“

Následujícího dne v poledne, poté co přistáli na letišti vzdušných sil námořnictva Corpus Christi, odvezl jeden námořník první třídy Pitta, Lily a admirála Sandeckera do detašovaného střediska NUMA, nacházejícího se na břehu místního zálivu. Sandecker požádal řidiče, aby zastavil vedle helikoptéry, sedící na betonové ploše v sousedství dlouhé přístavní hráze. Na obloze nebyl jediný mráček a slunce zářilo naplno. Teplota byla docela mírná, zato vlhkost se blížila stu procentům, takže po vystoupení z auta se všichni cestující začali ihned potit.

Hlavní geolog NUMA, Herb Garza, je nejprve pozdravil přátelským zamáváním a pak k nim přistoupil. Byl to pomenší, pěkně oplácáný chlapík s hnědou pletí, několika jizvičkami po neštovicích v obličejí a lesklými černými vlasy. Garza měl na hlavě baseballovou čepičku Kalifornských andělů a téměř světélkující oranžovou košili, barevně tak výraznou, že ji Pitt viděl úplně jasně ještě několik okamžiků poté, co na chvíli zavřel oči.

„Doktore Garzo,“ promluvil poněkud odměřeně Sandecker, „rád vás zase vidím.“

„Těšil jsem se na váš příjezd,“ ujistil ho Garza vřele. „Můžeme vyrazit, jakmile nastoupíte na palubu.“ Obrátil se, aby představil pilota Joea Mifflina, který za svými obrovskými slunečními brýlemi připadal Pittovi asi tak stejně čilý a plný života jako klika u dveří.

Pitt s Garzou již v minulosti spolupracoval na jednom projektu, který se týkal pruhu pobřeží podél západního okraje pouště v jihozápadní Africe. „Jak je to dlouho, Herbe?“ zeptal se Pitt. „Tři roky, čtyři?“

„Kdo by to počítal?“ odvětil Garza s širokým úsměvem, když si spolu potrášali rukama. „Jsem rád, že jsme zase spolu v jednom týmu.“

„Můžu ti představit doktorku Lily Sharpovou?“

Garza se graciézně uklonil. „Vy děláte nějakou oceánografickou vědu?“ vyzvídá.

Lily zavrtěla hlavou. „Ne, já dělám pozemní archeologii.“

Garza se zvědavě otočil k Sandeckerovi. „Tohle není námořní projekt, admirále?“

„Ne. Omlouvám se, že jste nebyl řádně informován, Herbe. Obávám se však, že skutečnou podstatu projektu musíme ještě nějaký čas držet v tajnosti.“

Garza lhostejně pokrčil rameny. „Vy jste šéf.“

Jediné, co potřebuju vědět, je směr,“ ozval se Mifflin.

„Na jih,“ prozradil mu Pitt. „Na jih k Rio Grande.“

Letěli podél pobřeží nad vodním kanálem spojujícím oba břehy a nad hotely i nájemními domy ostrova South Padre. Mifflin se zelenou helikoptérou s nápisem NUMA na boku letěl pod vrstvou vatově nadýchaných mraků. Jižně od Port Isabel, kde se vody Rio Grande vlévají do Mexického zálivu, zahnul na západ.

Terén pod nimi tvořila zvláštní směs močálu a pouště, byl plochý jako nějaké obří parkoviště a porostlý jen kaktusy a vysokou trávou. Před nosem vrtulníku se brzy zjevilo město Brownsville. V místě, kde se přes ni klenul most spojující Texas s Matamoros v Mexiku, se koryto řeky zužovalo.

„Můžete mi říct, co máme hledat?“ otázal se Garza.

„Vy jste přece vyrostl v údolí Rio Grande, že ano?“ otázal se Sandecker namísto odpovědi.

„Narodil jsem se a vyrostl v Laredu nahoře na řece. Graduoval jsem na Texas Southernmost College v Brownsville. Právě jsme to město přeletěli.“

„Takže znáte geologii v okolí Romy?“

„Jistě. Párkrát jsem se do té krajiny vypravil.“

Nyní byla řada na Pittovi. „Ve srovnání s dnešním stavem, jakpak tekla ta řeka několik století po Kristu?“

„Ten její tok tehdy nebyl zas až tak moc odlišný,“ odpověděl Garza. „No, jistě, řeka se v minulosti při záplavách určitě vždycky trochu přesunula, ale málokdy to bylo o víc než o pár kilometrů. Během dlouhých staletí se však zase často vracela do původního koryta. Největší rozdíl je asi v tom, že kdysi mělo Rio Grande podstatně vyšší hladinu. Až do války s Mexikem bylo široké od dvou set do čtyř set metrů. Hlavní koryto bývalo mnohem hlubší.“

„Kdy je poprvé spatřil nějaký Evropan?“

„V roce 1519 veplul do jeho ústí Alonzo de Pineda.“

„Jak ta řeka vypadala ve srovnání třeba s tehdejší Mississippi?“

Garza se na chvíli zamyslel. „Rio Grande bylo tehdy spíš podobné takovému Nilu.“

„Nilu?“

„Jeho povodí začíná ve Skalistých horách v Coloradu. Během jarních záplav, když začne tát sníh, stéká do nižších poloh spousta vody. Staří Indiáni, podobné jako Egyptané, kopali různé příkopy, aby dovedli vodu na svá pole. Proto je dnešní řeka ve srovnání se starými časy vlastně pouhým potůčkem. Když se sem přistěhovali španělští a mexičtí osadníci, a po nich pak přišli Američani z Texasu, začaly se budovat další zavlažovací systémy. Po občanské válce do tohoto kraje přivezla železnice ještě další rančery a farmáře, kteří odváděli stále víc vody. Kolem roku 1894 přestala být řeka kvůli nebezpečným mělčinám splavná pro parníky. Nebýt všeho toho zavlažování, mohlo být Rio Grande takovou Mississippi Texasu.“

„Po téhle řece jezdily někdy parníky?“ divila se Lily.

„Určitou dobu tu byl hodně čilý provoz, to když se na obou březích rozvinul obchod. Z Brownsville do Lareda jezdily víc než třicet let celé flotily kolesových parníků. Od té doby, co postavili přehradu Falcon Dam, můžete na jejím dolním toku vidět jediné lodičky s přívěsným motorem nebo nafouknuté duše z kola.“

„Mohly by se v minulosti plachetnice dostat až k městečku Róma?“ chtěl vědět Pitt.

„Bez problémů. Řeka bývala dost široká i pro křižování. Jediné, co plachetnice musely udělat, bylo počkat si na východní brízu. Jedna kýlová loď v roce 1850 dojela dokonce až do Santa Fé.“

Na chvíli se odmlčeli, zatímco Mifflin sledoval vinoucí se koryto řeky. Z rovinatého terénu vyrůstalo několik nízkých, do dálky se táhnoucích kopců. Na mexické straně se objevilo pár městeček, která se tu v prašném ústraní nacházela už od svého založení před třemi sty lety. Některé domy byly postavené z kamene či z vepřovic, s červenými taškami na střeše, zatímco předměstí byla poseta malými primitivními chatrčemi s doškovou střechou.

Zemědělská část údolí plná citroníkových hájů, polí se zeleninou a aloí verou postupně přecházela do suchých plání porostlých mesqu-

itovými stromy a bílým bodlákem. Pitt očekával, že uvidí hnědě blátivou řeku, avšak Rio Grande ho překvapilo svými temně zelenými vodami.

„Už se blížíme k městečku Roma,“ upozornil je Garza. „Sesterské město naproti přes řeku se jmenuje Miguel Alemán. I když to žádné pořádné město není. S výjimkou několika obchodů se suvenýry pro turisty je to vlastně jenom hraniční přechod na cestě do Monterrey.“

Mifflin helikoptéru trochu zvedl, chvíli se vznášel nad mezinárodním mostem a pak se znovu snesl níž nad řeku. Na mexické straně muži i ženy myli auta, opravovali rybářské sítě nebo se koupali. Podél řeky se v blátě válelo několik vepřů. Na americké straně z říčního břehu vystupoval nažloutlý pískovcový útes, který zasahoval až do centra městečka Róma. Místní domy se zdály docela staré, některé zchátralé, avšak všechny vypadaly obyvatelně. Na jednom či dvou byly dokonce patrné známky probíhající rekonstrukce.

„Tyhle budovy vypadají dost legračně,“ poznamenala Lily. „Za těmi jejich zdmi se ale musí skrývat pořádný kus historie.“

„Během éry vojenských a obchodních lodí byla Roma docela rušné středisko,“ začal vysvětlovat Garza. „Stále bohatnoucí obchodníci si tady najímali architekty, aby jim projektovali různé zajímavé soukromé i obchodní domy. A všechny se docela dobře zachovaly.“

„Je některý z nich slavnější než ostatní?“ pokračovala Lily v dotazech.

„Slavnější?“ Garza se zasmál. „Podle mě by to určitě byla rezidence postavená v osmdesátých letech devatenáctého století, ze které se stala ‚Rosita Cantina‘, když ve městě natáčel Marlon Brando film *Viva Zapata*.“

Sandecker pokynul Mifflinovi, aby zakroužil kolem kopců nad městem. Pak se otočil na Garzu. „Tohle městečko bylo pojmenované po Římu kvůli sedmi pahorkům, které je obklopují?“

„Nikdo to neví jistě,“ odpověděl Garza. „Asi by vám dělalo sakramentské potíže, kdybyste měl určit všech sedm kopců. Některé sice mají vlastní vrcholky, ostatní ale většinou plynule přecházejí jeden do druhého.“

„Jaký mají geologický základ?“ zajímal se Pitt, zatímco zíral pod sebe.

„Jsou to většinou zbytky křídové formace. Celá tahle oblast byla kdysi pod hladinou moře. Také se tu všude běžně nacházejí lastury. Některé mají dokonce až půl metru v průměru. Nedaleko odsud je lom, ve kterém jsou všechna geologická období dobře patrná. Jestli řeknete tady Joeovi, aby s námi přistál, můžu pro vás uspořádat rychlou přednášku.“

„Zatím ne,“ odmítl nabídku Pitt. „Jsou v této krajině nějaké přírodní jeskyně?“

„Na povrchu ne. To ovšem neznamená, že nejsou pod zemí. Nikdo neví, kolik jich mohlo působením pradávného moře vzniknout, a kolik jich tedy je pod dnešním povrchem. Když se na správném místě dáte do kopání, určitě narazíte na pořádné vápencové ložisko. Staré indiánské legendy jsou plné duchů, žijících v podzemí.“

„Jakých duchů?“

Garza pokrčil rameny. „Duchů předků, kteří zemřeli v boji se zlými bohy.“

Lily nevědomky stiskla Pittovu paži. „Neobjevily se tu v okolí Romy nějaké historické artefakty?“

„Pár pazourkových hrotů šípů a oštěpů, kamenných nožů a člunových kamenů.“

„Co je to člunový kámen?“ otázal se Pitt.

„To je kámen vymletý do tvaru trupu člunu,“ odpověděla Lily s narůstajícím vzrušením. „Přesný původ ani jejich účel nejsou známy. Všeobecně se soudí, že byly používány jako kouzla. Údajně ochraňovaly před zlem a používaly se zvláště tehdy, když se Indiáni obávali moci čarodějnice nebo šamana. Ke kameni byla připevněna figurka čarodějnice a všechno pak bylo vhozeno do jezera nebo do řeky, čímž se zlo navždy překonalo.“

Pitt se obrátil na Garzu s další otázkou. „Neobjevily se tu žádné vykopávky, které by byly v rozporu s oficiální historiografií?“

„Nějaké ano, ale byly vždycky považovány za podvrhy.“

Lily vykouzčila na tváři co nejlhostejnější výraz. „Jaké to byly předměty?“

„Meče, kříže, části brnění, násady oštěpů, všechno většinou ze železa. Také si vzpomínám, že kdysi na srázu vedle řeky vykopali kamennou kotvu.“

„Nejspíš původně španělskou,“ prohodil opatrně Sandecker. Garza zavrtěl hlavou. „Ne španělskou, ale římskou. Představitelé státního muzea byli ale značně skeptičtí, takže to nakonec označili jako podvrh pocházející z osmnáctého století.“

Ruka Lily se zaryla do Pittova ramene. „Nemohla bych se na ty věci podívat? otázala se dychtivě.

„Nebo se ztratily a upadly v zapomnění někde v prachu muzejních sklepů?“

Garza ukázal z okna na cestu, vinoucí se z Romy na sever. „Po pravdě řečeno, ty vykopávky jsou přímo tamhle dole. Shromáždí je a stará se o ně muž, který je původně našel. Je to starý dobrý Texan jménem Sam Trinity, nebo také Bláznivý Jim, jak mu říkají místní lidé. Šťourá se tady kolem v zemi už padesát let a přísahá, že tu kdysi tábořili Římané. Má malou benzinovou pumpu a krámk. Za krámkem postavil takovou boudu, které hrdě říká muzeum starožitností.“

Pitt se pomalu usmál. „Můžete s námi přistát u té pumpy?“ otázal se Miffлина. „Myslím, že bychom si měli se Samem promluvit.“

Za odbočkou z dálnice se objevil nápis na devět metrů dlouhém ukazateli. Obrovitou ceduli drželo v horizontální poloze několik sluncem vysušených a počasím poznamenaných mesquitových kůlů, které se opile nakláněly dozadu. Na zbytcích stříbrného pozadí hlásala křiklavá rudá písmena

SAMŮV ŘÍMSKÝ CIRKUS.

Benzinové pumpy vpředu byly celé nablýskané a nabízely pohonnou směs s metanolem v ceně osmačtyřiceti centů za litr. Krám byl vystaven z vepřovic jako tradiční arizonské indiánské obydlí, se střešními trámy vyčnívajícími skrz stěny domku. Uvnitř bylo uklizeno a na policích ležely vyrovnané různé rarity, potraviny a plechovky s limonádou.

Obchod byl kopií tisíců podobných osamělých oáz, lemujících dálnice po celé Americe.

Sam byl však rozhodně něco jedinečného.

Předně neměl na hlavě žádnou baseballovou čapku s reklamou na traktory značky Caterpillar. Nenosil ani ošoupané kovbojské boty, ani slaměný pastevecký klobouk či oprané džínsy značky Levi's. Místo toho měl na sobě světle zelené tričko, žluté kalhoty a drahé, ručně šité golfové boty z ještěrcí kůže. Rovnoměrně zastřižené vlasy mu kryla sportovní plochá kostkovaná čepice.

Sam Trinity stál ve dveřích svého obchodu, dokud mírný větřík neodvál stranou prach zvířený rotorem helikoptéry. Pak přešel asfaltovou cestu, v ruce golfovou hůl dvojku železo ve stylu Boba Hopea, a zastavil se asi šest metrů před otevřenými dveřmi.

Garza vyskočil na zem jako první a přistoupil k němu. „Ahoj, ty starý blátošlap!“

Trinityho tmavá tvář připomínající vydělanou kůži se roztáhla do širokého texaského úsměvu. „Herbe, ty stará topinko. Rád tě vídím.“

Posunul si tmavé brýle na čelo, a odhalil tak jasně modré oči, které v paprscích jasného slunce jižního Texasu trochu šilhaly. Pak si brýle zase nasadil, jako by zatáhl oponu. Byl velice vysoký, hubený jako tyčka v plotě, s hubenými pažemi a úzkými rameny, ale zato s rázným a znělým hlasem.

Garza se ujal představování, i když bylo zřejmé, že jména Sama sotva zajímají. Jednoduše jen mávl rukou a pronesl: „Rád vás poznávám. Vítejte v Samově římském cirkusu.“ Pak si povšiml Pittova obličej, jeho kulhání a hole. „To jste spadnul z motocyklu?“

Pitt se zasmál. „Ne, jenom jsem při rvačce v baru byl na té špatné straně.“

„Myslím, že se mi líbíte.“

Sandecker tam stál s poněkud furiantsky rozkročenýma nohama. Hlavou kývl ke dvojce železu a zeptal se: „Kdepak tady hrajete golf?“

„Kousek odsud v Rio Grande City,“ odpověděl žoviálně Trinity. „Mezi tímhle místem a Brownsville je pěkných pár hřišť. Právě jsem se vrátil z jedné rychlé hry, kterou jsme si rozdali s několika starými kamarády z vojny.“

„Rádi bychom se mrkli do toho tvého muzea,“ informoval ho Garza.

„Bude mi ctí. Poslužte si. Nestává se každý den, že by sem přiletěl někdo helikoptérou, aby se podíval na mé starožitnosti.“ (Vyslovil to skutečně s dlouhým í.) „Nechcete si lidičky dát něco k pití? Limonádu, pivo? V lednici mám džbán margarity.“

„Margarita by byla skvělá,“ pronesla Lily a osušila si šátkem krk.

„Proved' naše hosty po muzeu, Herbe. Není zamčeno. Za minutku jsem u vás.“

K pumpě zajel těžký nákladňák a Trinity se chvíli zapovídal s řidičem. Teprve pak vstoupil do obývací části domu vedle krámu.

„Je to docela přátelský chlápek,“ zamumlal Sandecker.

„Sam dokáže být přátelštější nežli pravá texaská rančerova žena,“ ujistil je Garza. „Když mu ale nepadnete do noty, je potom tvrdší než stejk za devadesát centů.“

Garza je zavedl do přilehlého stavení za krámem. Vnitřek nebyl větší než dvojité garáž, byl ale plný prosklených skříněk a panelů a voskových figur v oblečení římských legionářů. Místnost artefaktů byla dokonale čistá, na skleněných panelech nebylo ani smítko prachu. Všechny vykopávky byly dokonale zbavené rzi a vysoce vyleštěné.

Lily měla s sebou příruční kufřík. Položila ho opatrně na skleněnou skříňku, otevřela ho a vytáhla odtud tlustou knihu připomínající katalog s ilustracemi a fotografiemi. Začala srovnávat artefakty před sebou s obrázky v knize.

„Vypadá to dobře,“ pronesla po několika minutách pečlivého prohlížení. „Meče i kopí odpovídají římským zbraním ze čtvrtého století.“

„Nenechávejte se moc unést,“ varoval ji vážně Garza. „Všechno, co tu vidíte, Sam nejspíš vlastnoručně vyrobil a pak tomu pomocí kyseliny a slunce přidal patinu času.“

„On je nevyrobil,“ pronesl prostě Sandecker.

Garza na něj pohlédl se skeptickým zájmem. „Jak to můžete říct, admirále? Neexistuje přece jediný doklad o nějakém předkolumbovském kontaktu s touto oblastí“

„Teď už existuje.“

„To je pro mě novinka.“

„Ta událost se stala v roce 391,“ začal vysvětlovat Pitt. „Po Rio Grande připlula flotila lodí, která se dostala až do míst, kde dnes stojí Roma. Někde, v jednom z pahorků za městem, pak římsí žoldnéři, jejich otroci a egyptští vědci zakopali rozsáhlou sbírku artefaktů pocházejících z alexandrijské knihovny v Egyptě...“

„Já to věděl!“ vykřikl Sam Trinity, který se objevil v otevřených dveřích. Byl natolik vzrušen, že málem upustil tác se skleničkami a džbánem. „Jemine, já to věděl! Římané se opravdu procházeli po půdě Texasu!“

„Měl jste pravdu, Same,“ ujistil ho Sandecker, „a ti, co pochybovali, se mýlili.“

„Celé ty dlouhé roky mi nikdo nevěřil,“ mumlal si Sam pro sebe nevěřicně. „Dokonce i potom, co si přečetli ten nápis na kameni, mě obviňovali, že jsem ho sám vytesal.“

„Nápis? Jaký nápis?“ otázal se ostře Pitt.

„Stojí tamhle v koutě. Nechal jsem to přeložit na Texaské univerzitě, ale všichni mi pořád jenom říkali: ‚Pěkná práce, Same. Tvá latina není až tak špatná.‘ Celá léta si ze mě dělali jenom legraci, že jsem si vymyslel prvotřídní báchorku.“

„Máte tu někde kopii toho překladu?“ zeptala se Lily.

„Tady na zdi. Nechal jsem to napsat a zarámovat.“

Lily se zadívala na napsané řádky a začala je předčítat nahlas, zatímco ostatní se shlukli kolem ní.

„Tento kámen vyznačuje místo, kde jsem nařídil zakopat díla z velké Síně Múz.

Unikl jsem barbarskému masakru mé flotily

a vydal se na jih, kde jsem byl přijat

primitivním lidem pyramid

jako mudrc a prorok. Naučil jsem je všemu, co vím

o hvězdách a vědách, oni však mé znalosti

prakticky využili pramálo. Stále dávají

přednost službě pohanským bohům

a naslouchají volání nevědomých kněží

po lidských obětech.

Uplynulo sedm let.

Můj návrat do těchto míst je plný

lítosti nad kostmi mých bývalých přátel.

Postaral jsem se alespoň o jejich pohřbení.

Má loď je připravena a já vyrazím zpět do Říma.

Jestli je Theodosius stále ještě naživu,

pak budu popraven. Toto riziko však

ochotně přijímám, jen abych mohl ještě jednou

naposledy spatřit svou rodinu.

Těm, kteří toto budou číst, v případě mé smrti sděluji,

že vchod do komory je pochován pod kopcem. Postavte

se na sever a pohleďte přímo na jih k útesu nad řekou.

Junius Venator

10. srpna 398“

„Takže Venator přežil celý masakr jen proto, aby zemřel o sedm let později na své zpáteční cestě do Říma,“ povzdechl si Pitt.

„Nebo se vrátil domů a byl ve vši tichosti popraven,“ dodal Sandecker.

„Ne. Theodosius zemřel v roce 395,“ ozvala se zamyšleně Lily. „Když si člověk pomyslí, že ta zpráva tady celou tu dobu byla a všichni ji považovali za padělek!“

Trinity pozvedl v údivu obočí. „Vy toho chlápka Venatora znáte?“

„Jdeme po jeho stopách,“ přiznal Pitt.

„Pátral jste po té podzemní komoře?“ otázal se Sandecker.

Trinity přikývl. „Kopal jsem ve všech těch kopcích kolem, ale nenašel jsem nic kromě toho, co vidíte.“

„Jak hluboko jste se dostal?“

„Asi před deseti lety jsem vykopal jámu asi šest metrů hlubokou, ale našel jsem tam pouze jeden sandál.“

„Mohl byste nám ukázat místo, kde jste našel ten kámen a ostatní artefakty?“ požádal ho Pitt.

Starý Texasan se tázavě podíval na Garzu. „Myslíš, že je to v pořádku, Herbe?“

„Dej na mě, Same, těmhle lidem můžeš věřit. Nejsou to žádní zloději vykopávek.“

Trinity živě přikývl. „Dobře, pojedeme tam. Můžeme si vzít můj džíp.“

Trinity řídil Jeep Wagoneer po prašné cestě podél několika moderních domů, až nakonec zastavil u plotu z ostnatého drátu. Vystoupil, uvolnil jedno pole plotu a odtáhl ho stranou. Pak se vyšplhal zpátky za volant a pokračoval dále po cestě, která byla místy zarostlá, takže se skoro ztrácela.

Když džíp s náhonem na všechna čtyři kola dosáhl nejvyššího bodu dlouhého stoupání, Sam zastavil a vypnul zapalování. „Tak, tady to je, kopec Góngora. Před dávným časem mi kdosi řekl, že je pojmenovaný po španělském básníkovi ze sedmnáctého století. Proč ale tehle kopec hlíny pojmenovali po nějakém básníkovi, to mi je záhadou.“

Pitt ukázal k nevysokému vrcholu, který se nacházel asi sto metrů od nich na sever. „Jak se jmenuje tamten hřbet?“

„Ten nemá žádné jméno, nebo já o něm alespoň nevím,“ odvedl Trinity.

„Kde jste objevil ten kámen?“ zeptala se Lily.

„Počkejte, to musíme ještě o kus dál.“

Trinity znovu nastartoval auto a popojel kousek po svahu dolů. Cestou se vyhýbal mesquitovým stromům a nízkému křoví. Asi po dvou minutách skákavé jízdy zabrzdil vedle mělkého výmolu. Vystoupil z auta, přešel k prohlubni a podíval se dolů „Přesně tady jsem uviděl, jak tamhle ze břehu kouká jeho jeden roh.“

„Tenhle vyschlý příkop se vine mezi Góngorou a tím vzdáleným kopcem,“ poznamenal Pitt.

Trinity přikývl. „Není ale možné, aby ten kámen sám docestoval odtamtud ke svahu pod Góngorou, pokud ho někdo nepřenesl.“

„Tahle pláň je sotva místo, kde by řádily záplavy,“ poznamenal Sandecker. „Léta trvající erozivní pochody a prudké deště by snad dokázaly ten kámen přesunout o nějakých padesát metrů od vrcholu Góngory, ale ne půl kilometru od vrcholku dalšího kopce.“

„A co ty další nálezy,“ tázala se Lily, „kdepak ty ležely?“

Trinity rukou opsal půlkruh směrem k řece. „Ty byly rozesety po tomhle svahu dolů k řece a zasahovaly až skoro doprostřed města.“

„Zaměřoval jste každé místo teodolitem a zaznamenával je?“

„Je mi líto, slečno, ale vzhledem k tomu, že nejsem archeolog, mě ani nenapadlo, abych ty vykopané díry nějak označil.“

Lily měla v očích zklamání, ale zdržela se odpovědi.

„Určitě jste použil detektor kovu, že?“ tázal se Pitt.

„Sám jsem si ho udělal,“ hrdě odpověděl Trinity. „Je dost citlivý, aby zaznamenal desetacent na vzdálenost půl metrů.“

„Komu ta země patří?“

„Dvanáct set akrů půdy tady kolem patří mé rodině už od té doby, kdy se Texas stal republikou.“

„To nám ušetří spoustu právnických tahanic,“ pronesl spokojeně Sandecker.

Pitt pohlédl na hodinky. Slunce pomalu začínalo zapadat za horizont kopců. Snažil se představit si boj mezi Indiány a římsko-egyptskými bojovníky, přesouvajícími se směrem k řece a k flotile starodávných lodí. Téměř slyšel ty výkřiky a bolestivé stony, stejně jako třesk zbraní. Měl pocit, že onen osudný den před dlouhými lety osobně prožívá. Zpět do přítomnosti se vrátil, teprve když se Lily začala znovu vyptávat.

„Je divné, že jste tady na bojišti nenašel žádné kosti.“

„Staří španělští námořníci, kteří ztroskotali na pobřeží zálivu a jimž se podařilo dostat se do Veracruz a Mexico City,“ odpověděl jí Garza, „vyprávěli o Indiánech, kteří provozovali lidojedství.“

Na tváři Lily se objevil výraz totálního znechucení. „Nemůžete přece s jistotou vědět, že ty mrtvé snědli.“

„Možná spořádali jen několik z nich,“ připustil Garza. „Ty, o které se nepostarali psi a divoká zvířata, později pohřbil Venator. A všichni ostatní se změnili v prach.“

„Herb má pravdu,“ pronesl Pitt. „Všechny kosti, které zůstanou na povrchu země, se časem rozpadnou.“

Lily náhle ztichla. Na nedaleký hřeben Góngory nyní upírala téměř zbožný pohled. „Stále ještě nemohu uvěřit tomu, že stojíme snad jenom pár metrů od všech těch pokladů.“

Celou skupinku na chvíli zahalovalo ledové ticho. To nakonec přerušil Pitt, který vyslovil nahlas to, co si všichni mysleli.

„Před šestnácti stoletími tu zemřelo hezkých pár lidí, jen aby zachránili vědomosti svého věku,“ pronesl tichým hlasem, s pohledem upřeným do minulosti. „Myslím, že nastal čas, abychom je konečně vykopal.“

Příštího rána nechal strážný od tajné služby projet auto admirála Sandeckera branou do uzavřeného prostoru. Admirál pak pokračoval po klikaté cestě směrem k prezidentově polotajné chatě u jezera Ozarků ve státě Missouri. Zaparkoval auto z půjčovny a z jeho kufru vytáhl aktovku. Vzduch byl ledově svěží, což ve srovnání s vlhkým horkem v okolí Rio Grande na něj působilo jako osvěžení. Prezident, který měl na sobě krátký kožíšek, sešel ze schodů před zápražím a pozdravil se s nově příchozím. „Díky, že jste přišel, admirále.“

„Radši jsem tady než ve Washingtonu.“

„Jakou jste měl cestu?“

„Většinu jsem prospal.“

„Je mi líto, že vás sem ženu v takovém spěchu.“

„Jsem si plně vědom naléhavosti celé záležitosti.“

Prezident Sandeckerovi položil ruku na záda a vedl ho po schodech ke dveřím do chaty. „Pojďte dál a dejte si něco k snídani. Dale Nichols, Julius Schiller i senátor Pitt už jsou uvnitř a dávají co zabrat vajíčkům se šunkou.“

„Vidím, že jste si svolal mozkový trust,“ poznamenal Sandecker s rezervovaným úsměvem. „Strávili jsme polovinu minulé noci diskusemi o politických dopadech vašeho objevu.“

„Nemůžu vám toho ale říct o moc víc, než co obsahovala zpráva, kterou jsem vám po kurýrovi poslal.“

„S tou výjimkou, že jste tam neuvedl plán zamýšlených vykopávek.“

„K tomu bych se byl dostal,“ nedal se Sandecker.

Prezident se admirálovou nedůtklivostí nechal odradit. „Můžete to všem vysvětlit při snídani.“

Když prezident prováděl admirála srubovou chatou, přerušili na chvíli konverzaci. Prošli spolu útulným obývacím pokojem, zařízeným spíše jako moderní obytná místnost než jako lovecká chata. Ve velkém krbu tady praskal menší oheň. Pak vstoupili do jídelny. Nichols a Schiller, oblečení do rybářského, povstali, aby si s admirálem

potřásli rukou. Senátor Pitt na něj jenom přátelsky mávl. Ten měl na sobě lehké běžecké oblečení.

Senátor a admirál byli přátelé, už kvůli společnému blízkému vztahu k Dirkovi. Chmurný výraz ve tváři Pitta staršího byl však pro Sandeckera dostatečným varováním.

Přítomen byl ještě jeden muž, o němž se prezident nezmínil. Byl to Harold Wismer, prezidentův starý blízký přítel a poradce, který se těšil nesmírnému vlivu pracoval zcela mimo oficiální byrokratickou strukturu Bílého domu. Sandeckerse v duchu podivil, proč asi je zrovna on přítomen.

Prezident mu nabídl židli. „Posaďte se, admirále. Jak chcete připravit vajíčka?“

Sandecker odmítavě zavrtěl hlavou. „Stačí mi trocha ovoce a sklenice nízkotučného mléka.“

Číšník v bílém saku převzal admirálovu objednávku a zmizel do kuchyně.

„Takhle si tedy držíte štíhlou figuru,“ poznamenal Schiller.

„Jednak tím a jednak cvičením, kterým se udržuju v trvalém poklusu.“

„Všichni bychom rádi vám a vašim lidem poblahopřáli k tomu skvělému závěru,“ začal bez otálení Wismer. Zíral na admirála brýlemi bez obrouček s růžovými skly. Zašmodrchané vousy mu téměř skrývaly úzké rty. Hlavu měl holou jako basketbalový míč a velké hnědé oči mu dodávaly lehce vykulený vzhled. „Kdy očekáváte, že odstraníte svrchní zeminu?“

„Zítra,“ odpověděl Sandecker s podezřením, že se každou chvíli chystají podtrhnout mu židli. Vytáhl z kufříku fotografii geologické mapy, ilustrující topografii oblasti nad městečkem Roma. Pak přiložil nákres příčného řezu, znázorňujícího plánované výkopové šachty. Rozložil papíry po stole. „Hodláme do toho hlavního kopce vykopat dva průzkumné tunely, asi osmdesát metrů pod vrcholem.“

„To je ten kopec uvedený zde jako ‚Góngora‘?“

„Ano, tunely povedou z opačných stran svahu přivráceného k řece a budou mířit proti sobě, i když v různých hloubkách. Jeden z nich, nebo dokonce oba, by měl zasáhnout jeskyni, o níž se zmiňuje

Junius Venator v textu na kameni, který objevil Sam Trinity. Nebo se, s trochou štěstí, třeba trefíme přímo do původní vstupní chodby.“

„Jste si absolutně jistý, že se ta pokladnice artefaktů z alexandrijské knihovny nachází právě na tomhle místě?“ otázal se Wismer záludně. „Nemáte žádné pochybnosti?“

„Žádné,“ ujistil ho Sandecker jadrně. „Mapa z římské lodi nalezené v Grónsku nás dovedla k památkám, jež nedaleko městečka Roma našel Trinity. Tyhle kusy skládanky do sebe dokonale zapadají.“

„Nemohly by to ale...“

„Ne, ty římské vykopávky byly ověřeny,“ usadil Sandecker Wismera. „Tohle není ani švindl nebo pokus o podvod, ani žádný trik nebo hra. Víme určitě, že poklad tam je. Zůstává jen jediná otázka – jak bude ten nález velký.“

„My rozhodně nechceme naznačovat, že by poklady z knihovny neexistovaly,“ pronesl Schiller rychle, snad až příliš rychle. „Musíte ale chápat, admirále, že je těžké předvídat mezinárodní dopady takového nesmírného objevu, natož pak je kontrolovat.“

Sandecker upřeně, bez jediného mrknutí civěl na Schillera. „Nechápu, jak by odhalení starověkých vědomostí mohlo vyvolat nějaký Armageddon. A navíc, není na tyto obavy už trochu pozdě? Svět už o tom pokladu ví. Hala Kamilová dokonce mluvila o našem průzkumu ve Spojených národech.“

„Existují určité zřetele,“ vmísil se vážným hlasem prezident, „se kterými nejste obeznámen. Prezident Hasan by mohl kupříkladu vyhlásit, že celý poklad patří Egyptu. Řecko bude trvat na navrácení Alexandrový zlaté rakve. Kdo ví, s jakým požadavkem může přijít Itálie?“

„Možná že jsem to špatně pochopil, pánové,“ pronesl Sandecker. „Doposud jsem se ale domníval, že jsme slíbili prezidentu Hasanovi, že se s ním o ten objev rozdělíme, čímž podpoříme jeho vládu.“

„To je pravda,“ připustil Schiller. „To bylo ale ještě předtím, než jste stoprocentně určil místo nálezu v blízkosti Rio Grande. Tím jste do toho zaangažoval Mexiko. Ten fanatic Topiltzin se může snažit dokázat, že místo úkrytu patřilo původně Mexiku.“

„To se dá očekávat,“ připustil Sandecker. „Až na to, že devět desetin vlastnického práva představuje akt držení. Legálně tedy ty vykopávky patří člověku, jenž vlastní půdu, ve které jsou pohřbeny.“

„Pan Trinity za svou půdu a právo na vykopávky v ní dostane značně velikou finanční nabídku,“ objasnil Nichols. „Navíc mohu dodat, že platba bude osvobozena od daně.“

Sandecker se na Nicholse podíval trochu skepticky. „Poklad může mít cenu několika stovek miliónů dolarů. To je vláda ochotna jít tak vysoko?“

„Samozřejmě že ne.“

„Co když tedy Trinity na vaši nabídku nepřistoupí?“

„Existují i jiné způsoby, jak se dohodnout,“ pronesl Wismer s chladnou rozhodností.

„Odkdy se stát zajímá o obchod s uměním?“

„Umění, sochy nebo nějaké pozůstatky Alexandra Velikého mají pouze historickou cenu,“ vysvětloval Wismer. „Oblastí našeho skutečného zájmu jsou vědomosti, obsažené ve svitcích.“

„Všechno to záleží na přístupu vlastníka,“ pronesl filosoficky Sandecker.

„Informace obsažené ve vědeckých záznamech, zejména geologické údaje, by mohly mít nedožrýtlý vliv kupříkladu na naše příští jednání na Blízkém východě, pokračoval zarputile Wismer. „A pak je tu ještě náboženský aspekt, který musíme brát v úvahu.“

„Co to má znamenat? Řecký překlad originálního hebrejského textu Starého zákona byl pořízen právě v alexandrijské knihovně. A tento překlad se později stal základem všech dalších vydání bible.“

„Nikoliv však Nový zákon,“ upozornil Sandeckera Wismer. „Tam pod zemí v Texasu se mohou nacházet záznamy o historických faktech, které zpochybní samotné základy křesťanství. Faktech, jež by bylo lepší neodhalovat.“

Sandecker věnoval Wismerovi ledový pohled a poté očima sklouzl na prezidenta. „Zdá se mi, jako bych tu cítil nějaké spiknutí, pane prezidente. Byl bych vám vděčný, kdybyste mi objasnil důvody, proč jsem tady.“

„Nejde o nic nečestného, admirále, o tom vás ujišťuji. Všichni nicméně souhlasíme s tím, že se jedná o rozsáhlou a komplikovanou operaci, jež musí být provedena podle přísných směrnic.“

Sandecker nebyl hloupý, takže okamžitě pochopil. Past právě sklapla. Téměř od samého počátku věděl, o co jde. „Takže poté, co NUMA...,“ odmlčel se a zahleděl se na senátora Pitta „... a zejména váš syn, senátore, udělali všechnu tu špinavou práci, odstrčíte nás stranou.“

„Musíte přiznat, admirále,“ pronesl Wismer oficiálním tónem, „že toto je sotva záležitost pro vládní agenturu, jejíž oficiální aktivity leží vlastně pod vodou.“

Sandecker setřásl Wismerova slova. „Když jsme se v projektu angažovali dosud, nevidím důvod, proč bychom ho neměli dotáhnout do konce.“

„Je mi moc líto, admirále,“ pronesl kategoricky prezident, „ale rozhodl jsem se vám tuhle záležitost odejmout a předat ji Pentagonu.“

Sandecker byl celý omráčený. „Dát to armádě!“ vyhrkl. „Čípak to byl ztřeštěný nápad?“

Prezident se zatvářil rozpačitě. Pak střelil pohledem po Wismerovi. „Na tom nezáleží, kdo s tím novým plánem přišel. Konečné rozhodnutí je moje.“

„Myslím, že nám dost dobře nerozumíš, Jime,“ oslovil ho potichu senátor. „To, o co jsi zakopl, sahá daleko za rámec pouhé archeologie. Vědomosti, uložené pod tím kopcem, by mohly docela dobře na celá příští desetiletí výrazně změnit naši zahraniční politiku vůči Blízkému východu.“

„To je také další důvod, proč bychom měli k celé té záležitosti přistupovat jako k přísně tajné zpravodajské operaci,“ přidal se Wismer. „Musíme považovat ten objev za tajný až do doby, než budou všechny dokumenty pečlivě prostudovány a jejich údaje analyzovány.“

„To by ale mohlo trvat klidně dvacet, nebo možná i sto let, v závislosti na počtu a stavu svitků po šestnácti stoletích skladování v podzemí,“ protestoval Sandecker.

„Jestli to bude vyžadovat tak dlouhou dobu...“ Prezident pokrčil rameny.

V tom okamžiku donesl číšník admirálovi jeho ovocný pohár a sklenici mléka. Sandecker však mezitím dokonale ztratil chuť k jídlu.

„Jinými slovy mi chcete říct, že potřebujete čas k dokonalému ocenění toho daru z nebes,“ poznamenal kysele Sandecker. „Abyste pak mohli kšeftovat se starými mapami, prozrazujícími naleziště minerálů a ropy v okolí Středozemního moře, za politickou podporu. Kdyby se Alexandr již dávno nebyl rozpadl v prach, byli byste schopni vyměnit jeho kosti s řeckou vládou třeba za pronájem námořních základen. A to všechno ještě dřív, než by se americký lid dozvěděl, co všechno ztrácí.“

„Nemůžeme si s tím dovolit jít na veřejnost,“ vysvětloval trpělivě Schiller „Alespoň ne do té doby, než budeme připraveni. Vy si neuvědomujete ty nesmírné výhody pro naši zahraniční politiku, které jste tím naší vládě věnoval. Nesmíme je prostě jen tak odhodit ve jménu obecného zájmu o historické objekty.“

„Já nejsem zase tak naivní, pánové,“ poznamenal Sandecker. „Přiznávám se ale k tomu, že jsem sentimentální starý patriot, který je přesvědčen, že lid si od své vlády zaslouží něco lepšího, než se mu od ní dostává. A poklady z alexandrijské knihovny nepatří jen několika politikům, aby s nimi mohli kupčit. Z titulu vlastnického práva náležejí celé Americe.“

Sandecker nečekal na jejich odpověď. Rychle si lokl mléka, z aktovky vytáhl výtisk novin a nenucené jej hodil doprostřed stolu.

„Protože se všichni zabýváte jenom svými strategickými plány, nejspíš vašim poradcům unikla tahle drobná zpráva od Reuters, která se objevila ve většině médií na celém světě. Tady je výtisk jednéh novín ze St. Louis, který se mi dostal do ruky v půjčovně aut. Ten článek je na třetí straně a já vám ho označil.“

Wismer sebral ze stolu složené noviny, rozložil je a otevřel na třetí straně. Nejdříve nahlas přečetl titul ek a pak pokračoval s celým článkem.

„Přistáli Římani v Texasu?“

Podle zdrojů z nejvyšších vládních míst ve Washingtonu skončilo pátrání po rozsáhlé podzemní skrýši, obsahující starodávné památky ze slavné alexandrijské knihovny v Egyptě, několik set metrů severně od Rio Grande, v městečku Roma v Texasu. Artefakty, v průběhu řady let nacházené v této oblasti panem Samuelem Trinitym, byly renomovanými archeology posouzeny jako pravé. Pátrání po pokladu bylo zahájeno v důsledku nálezů římské obchodní lodi ze čtvrtého století po Kristu, objevené v ledu na pobřeží Grónska...

Wismer se odmlčel. V zarudlém obličejí se mu obrazil vztek. „To je únik informací! Ztracený únik informací!“

„Ale jak... kdo?“ tázal se šokovaný Nichols.

„Podle zdrojů z nejvyšších vládních míst,“ opakoval mírně Sandecker. „To může znamenat jediné Bílý dům.“ Pohlédl nejprve na prezidenta, pak na Nicholse. „Nejspíš to byl nějaký nespokojený poradce některého z vašich ředitelů, jehož buď přeskočili při povyšování, nebo ho vyhodili.“

Schiller mrzutě pohlédl na prezidenta. „Teď se tam budou motat tisíce lidí. Navrhují, abyste tam poslal armádu, která by oblast zabezpečila.“

„Julius má pravdu, pane prezidente,“ přidal se Nichols. „Jestli je nezastavíme, tak hledači pokladů všechny kopce nadobro rozkopou.“

Prezident přikývl. „Dobře, Dale. Spojte mě s generálem Metcalfem ze Sboru náčelníků štábů.“

Nichols rychle vyšel z místnosti a vstoupil do pracovny, kterou hlídal agent tajné služby a ve které se trvale zdržoval spojovací technik.

„Vřele doporučuji, abychom na celou operaci vyhlásili přísné informační embargo,“ pronesl nervózně Wismer. „Současně bychom měli začít šířit pověst, že zpráva o objevu je vlastně fáma.“

„To není dobrý nápad, pane prezidente,“ radil Schiller moudře. „Mnozí vaši předchůdci se docela bolestně přesvědčili, jak se nevyplácí americkému lidu lhát. Média by jakékoliv zastírání okamžitě vyčenichala a v tu ránu by vás roztrhala na kousky.“

„Souhlasím s Juliem,“ přidal se Sandecker. „Uzavřete celou oblast, ale pokračujte ve výkopových pracích, nic neskrývejte a pravdivě informujte veřejnost. Věřte mi, pane prezidente, že celá vaše administrativa jenom vydělá na tom, když v momentě odhalení všech artefaktů knihovny je nebude schovávat, ale naopak je zveřejní.“

Prezident se obrátil na Wismera. „Je mi líto, Harolde. Třeba je to tak nakonec lepší.“

„Doufejme,“ vzdychl si Wismer a vážně se zahleděl na noviny na stole. „Nechci si ani představovat, co se stane, jestli se toho chopí ten šílenec Topiltzin.“

Sam Trinity stál a díval se, jak Pitt připojuje pár elektrických kabelů, vedoucích od dvou kovových beden usazených v otevřených zadních dvířkách jeho džípu. Na jedné z nich se nacházel malý monitor, v boku druhé byla široká štěrbina, ze které se jako nějaký placatý jazyk soukal pruh papíru.

„To je dost zvláštní hračka,“ poznamenal Trinity. Jak tomu říkáte?“

„Takovým srandovním jménem. Je to přístroj pro elektromagnetický odrazový průzkum podzemních profilů,“ odpověděl Pitt a připojil vodiče k jakémusi podivnému dvouhrbému vynálezu na čtyřech kolech s rukojetí. „Lidsky řečeno, je to radarová jednotka k průzkumu terénu, tedy georadar, vyrobený firmou Oyo.“

„Já nevěděl, že radar může proniknout skrz bláto a kámen.“

„Ukáže to profily do hloubky deseti metrů, za ideálních podmínek dokonce až do dvaceti metrů.“

„Jak to funguje?“

„Tahle mobilní část se snímačem se pohybuje po terénu a vysílá do země elektromagnetické pulsy. Odražené signály jsou zachycovány přijímačem a předávány do barevného analyzátoru a graficky zaznamenávány na tomhle zařízení v džípu. To je asi tak celá podstat.“

„Určitě nechcete, abych vám tu kárku s vysílačem vzal do vleku?“

„Mám lepší kontrolu, když s ní popojíždím ručně.“

„Po čem pátráme?“

„Po nějaké dutině.“

„Chcete říct po jeskyni.“

Pitt se ušklíbl a pokrčil rameny. „To je přece totéž.“

Trinity pozvedl pohled nad linii kopců, táhnoucí se k vrcholu Góngory vzdálenému asi čtyři sta metrů. „Proč ale hledáme na špatném kopci a ještě na jeho odvrácené straně?“

„Chtěl bych tuhle naši jednotku nejdřív otestovat, než se vydáme do pravděpodobnějších míst,“ odvětil Pitt neurčitě. „Navíc je tu

jistá možnost, že některé části pokladu Venator zakopal i na jiných místech.“ Odmlčel se a pokynul Lily, která vykukovala z nedalekého zeměměřičského vozidla. „Jsme připraveni,“ zavolal.

Lily zamávala v odpověď a vydala se k nim, v ruce podložku s připevněným grafickým papírem. „Tady máte schéma vašeho pátrání,“ poznamenala a tužkou ukázala několik bodů na papíře. „Všechny hraniční kolíky jsou na místě. Já půjdu za džípem a budu sledovat přístroje. Každých zhruba dvacet metrů zapíchnu do země vlaječku, abychom dokázali udržet přímý směr.“

Pitt kývl na Trinityho. „Připraven, Same?“

Trinity vklouzl za volant a nastartoval motor. „Jenom dejte povel.“

Pitt pohyblivou jednotku zapnul a udělal několik drobných do-ladění. Pak se chopil rukojeti vozíku a vyrazil kupředu.

„Jedeme.“

Trinity zařadil jedničku a začal pomalu popojíždět kupředu, Pitt s přístrojem na kolečkách asi pět metrů za ním.

Lehká oblačnost poněkud tlumila sluneční žár, takže na obloze byl vidět jen matně žlutavý žhnoucí míč. Naštěstí bylo docela mírné a příjemné počasí. Pohybovali se neúnavně sem a tam, jen se vyhýbali křoviskům a stromům. Dopoledne se postupně přehouplo do odpoledne, ale díky jednotvárnosti hledání se čas doslova vlekl.

Oběd úplně vynechali a zastavovali se pouze na pokyn Lily, když si potřebovala podrobněji prohlédnout grafický zápis nebo udělat nějakou poznámku.

„Záznam je v pořádku?“ otázal se Pitt, když se posadil na práh auta, aby si na chvílku oddechl.

„Jsme právě na pokraji čehosi, co vypadá dost zajímavě,“ odvětila Lily, celá pohroužená do svých zápisů. „Nemusí to ale nic znamenat. Po dalších dvou přejezdech budeme vědět víc.“

Trinity milosrdně rozdál láhve s pivem Mexican Bohemia, které vytáhl z chladicího boxu v džípu. Právě během takovýchto krátkých přestávek si Pitt opakovaně všímal stále narůstajícího počtu aut zaparkovaných na úpatí kopce Góngora. Odtud se na všechny strany rozcházeli lidé s detektory kovu.

Sam si toho všiml rovněž. „Ty moje cedule se zákazem vstupu jsou hodně platné,“ zamručel. „Člověk by si skoro myslel, že se tu nabízí pití zdarma.“

„Odkud přijíždějí?“ divila se Lily. „Jak se tak brzo o našem projektu dozvěděli?“

Trinity zašilhal nad okrajem slunečních brýlí. „Jsou to většinou místní lidé. Někdo si musel pustit pusu na špacír. Zítra touhle dobou sem už budou proudit davy ze všech států Unie.“

Vtom se ozval v džípu telefon. Trinity ho zvedl, ale pak ho podal okénkem ven Pittovi.

„Pro vás. Admirál Sandecker.“ Pitt si vzal sluchátko. „Ano, admirále.“

„Dostali jsme nůž do zad, výkopové práce už neprovádíme,“ informoval ho Sandecker. „Poradci prezidenta přemluvili, aby předal celou operaci Pentagonu.“

„To se dalo čekat. I když já bych dal přednost spíš Správě parků. Ti jsou na vykopávky přece jen líp vybaveni.“

„Bílý dům si přeje proniknout do podzemních prostor a co nejrychleji odtud vyzvednout všechny svitky, aby si je mohl prostudovat. Obává se totiž nepřijemného dohadování se zeměmi, které by se mohly pokusit uplatňovat na poklad nároky.“

Pitt vztekle udeřil pěstí do střechy džípu. „Zatraceně! Nemůžou přece do té jeskyně jen tak vtrhnout a naložit všechno na nákladáky, jako by odváželi zboží do secondhandu. Ty svitky by se mohly třeba i rozpadnout, když se s nimi nebude vhodně zacházet.“

„Prezident se rozhodl vzít na sebe to riziko.“

„Historie nemá žádnou přednost před politikou, že?“

„To ještě není všechno,“ pokračoval unaveně Sandecker. „Nějaký pobočník uvnitř Bílého domu všechno vyzradil jedné zahraniční agentuře. Zpráva se teď šíří po celém světě jako morová nákaza.“

„Tady se už začínají objevovat davy lidí.“

„To tedy neztrácěj čas.“

„Jak se hodlá vláda vyrovnat se skutečností, že celý pozemek patří Samovi?“

„Řekněme to tak, že Sam dostane v nejbližší době nabídku, kterou nebude moci odmítnout,“ odpověděl hněvivě Sandecker. „Prezi-

dent a jeho kamarádi mají obrovský plán, jak informace obsažené ve svitcích z knihovny změnit v politickou bonanzu pro sebe.“

„Můj otec je v tom s nimi?“

„Obávám se, že je.“

„Kdo přesně to od nás má převzít?“

„Rota armádních ženistů z Fort Hoodu. Dorazí k vám, společně s potřebným vybavením, v nákladácích. Předtím by se u vás ale každou chvíli měly objevit helikoptéry s bezpečnostními jednotkami, které mají za úkol zajistit hranice pozemku.“

Pitt se na chvíli zamyslel a pak admirála požádal: „Mohl byste využít svůj vliv a zařídit, abychom tu mohli zůstat?“

„Porad' mi ale nějakou výmluvu.“

„Až na Hirama Yaegera jsme Lily a já jediní, kteří vědí o celém pátrání víc než kdokoli jiný. Přesvědčte je, že jsme pro celý projekt nezbytní jako konzultanti. Použijte k podpoře svého tvrzení Lilyinu akademickou odbornost. Řekněte jim třeba, že provádíme archeologické pátrání po artefaktech na povrchu. Povězte jim cokoli, admirále, ale přimějte Bílý dům, aby nám tu dovolil zůstat.“

„Uvidím, co se dá dělat,“ prohlásil Sandecker. I když neměl nejmenší potuchy, co má Pitt za lubem, ta myšlenka se mu začínala zamlouvat. „Jedinou překážkou by mohl být Harold Wismer. Jestli se ale na naši stranu postaví senátor, myslím, že to dokážeme.“

„Řekněte, kdyby to můj táta nějak brzdil. Zatlačil bych na něj.“

„Dám ti vědět.“

Pitt vrátil sluchátko a obrátil se k Lily. „Odvolali nás,“ řekl jí.

„Výkopové práce přebírá armáda. Hodlají všechny nálezy odsud odvézt tak rychle, jak je jenom stačí naložit na nákladáky.“

Oči Lily se překvapeně rozšířily. „Tím ale ty svitky zničí,“ zalapala po dechu. „Po šestnácti stech letech v podzemí se s pergamenem i papyrem musí nakládat velice opatrně. Mohly by se rozpadnout při prvním dotyku už kvůli samotné změně okolní teploty.“

„Slyšela jsi přece, že jsem admirálovi říkal totéž,“ povzdechl si Pitt odevzdaně.

Trinity vypadal rezignovaně. „Dóbro,“ řekl protáhlým hlasem. „Zavřeme pro dnešek krám?“

Pitt pohlédł na kolíky, které označovaly vnější hranice prohledávaného území.

„Ještě ne,“ odpověděl pomalu a rozvážně. „Pojďme to dodělat. Nic nikdy nekončí dřív, než to doopravdy skončí.“

Prodloužená limuzína Mercedes-Benz zastavila u mola jachetního klubu alexandrijského přístavu. Řidič otevřel dvířka a ze zadního sedadla vystoupil Robert Capesterre. Byl oblečen do bílého plátěného obleku s ocelově modrou košilí a odpovídající kravatou. Ani v nejmenším nepřipomínal Topiltzina.

Po kamenných schodech ho zavedli k čekajícímu člunu. Nasedl do něj, opřel se o měkké polštářování a pohroužil se do potěšení z plavby napříč přístavem a vjezdem do něj, kde stával na ostrově Faru jeden ze sedmi divů starého světa tyčící se do výše 135 metrů. Z jeho pozůstatků zbylo dodnes pouze pár kamenů, zabudovaných do zdí arabské pevnosti.

Člun mířil k velké jachtě, zakotvené poblíž přístavu před dlouhou bílou pláží. Capesterre na její palubě už v minulosti několikrát byl. Věděl, že je dlouhá pětáctýřicet metrů, že byla postavená v Holandsku a má hladké, skoro aerodynamické linie. Byla schopná transoceánské plavby a její rychlost dosahovala maximálně třiceti uzlů.

Když se člun přiblížil k lodním schůdkům, kormidelník ubral plyn a zařadil zpátečku. Na palubě na Capesterrea čekal muž v hedvábné košili rozhalené u krku, krátkých kalhotách a sandálech. Srdečně se objali.

„Vítej, bratře,“ oslovil ho Paul Capesterre. „Moc dlouho jsme se neviděli.“

„Vypadáš zdravě, Paule. Řekl bych, že ty i Ahmad Jázid jste každý přibrali dobrá čtyři kila.“

„Šest.“

„Je skoro zvláštní vidět tě bez uniformy,“ pronesl Robert.

Paul pokrčil rameny. „Už mě to arabské oblečení a hlavně ten pitomý turban unavují.“ Trochu ustoupil a podíval se zkoumavě na bratra. „Ty ale máš nejmíň co mluvit. Také na sobě nemáš to obvyklé oblečení aztéckého boha.“

„Topiltzin je dočasně na dovolené.“ Robert se odmlčel a pokynul hlavou k palubě. „Vidím, že sis vypůjčil loď strýčka Theodora.“

„Ted', když se rodina stáhla z obchodu s drogami, nemá pro ni téměř využití.“ Paul Capesterre se obrátil a pozval bratra do jídelny. „Pojď se mnou. Nechal jsem prostřít k obědu. Když jsem se dozvěděl, že sis oblíbil šampaňské, oprášil jsem jednu láhev nejlepší značky ze zásob strýce Theodora.“

Robert přijal nabízený pohár. „Já myslel, že tě prezident Hasan zavřel do domácího vězení.“

„Jediný důvod, proč jsem zakoupil tu vilu, je skutečnost, že z ní vede podzemní chodba, která asi po sto metrech ústí v jedné dílně.“

„Kterou samozřejmě rovněž vlastníš.“

„Samozřejmě.“

Robert pozvedl sklenku. „Na naši matku i otce a na jejich grandiózní plán.“

Paul přikývl. „I když v současné době to na tvém konci v Mexiku vypadá podstatně příznivěji než na mém v Egyptě.“

„Za to fiasko s *Lady Flamborough* přece nemůžeš. Plán odsouhlasila celá rodina. Nikdo nemohl předpokládat, jak moc budou Američané prohnání.“

„Ten idiot Sulejman Azíz Ammar,“ vyhrkl Paul tvrdě, „celou operaci pokazil.“

„Nějaká novinka ohledně přeživších?“

„Agenti rodiny hlásí, že většina našich lidí byla pobita, včetně Ammara i tvého kapitána Machada. Několik jich sice bylo zajato, ti však o našich aktivitách nic nevědí.“

„Takže bychom mohli říct, že jsme měli štěstí. S Machadem a Ammarem po smrti se k nám žádná zpravodajská agentura na světě nedokáže ani přiblížit. Ti dva představovali jediné pojiťko.“

„Prezident Hasan si ale dokázal dát dvě a dvě dohromady, jinak by mi neuložil domácí vězení.“

„To je sice pravda,“ přitakal Robert, „ale Hasan proti tobě nemůže vlastně nic podniknout, protože nemá jediný solidní důkaz. A kdyby se o to i pokusil, tví příznivci by povstali a jakémukoliv soudnímu procesu by zabránili. Podle názoru rodiny by ses teď měl držet hezky při zemi, dokud se ti nepodaří znovu vybudovat širokou základnu. Přinejmenším jeden rok, dokud nebude jasné, odkud začne foukat vítr.“

„Prozatím je situace příznivá pro Hasana, Halu Kamilovou a Abú Hamida,“ pronesl nahněvaně Paul.

„Jenom buď trpělivý. Islámské fundamentalistické hnutí tě už brzo dostane do egyptského parlamentu.“

Paul vypočítavě pohlédl na Roberta. „Objev pokladu z alexandrijské knihovny by to ale všechno mohl trochu urychlit.“

„Četl jsi poslední zprávy?“ otázal se Robert.

„Ano, Američani prohlašují, že objevili jeho lokalizaci někde v podzemí Texasu.“

„Kdyby ses dostal ke starověkým geologickým mapám, mohlo by ti to pomoci. V případě, že ukazují ložiska ropy a naleziště různých minerálů, mohl by sis přičíst k dobru oživení egyptské ekonomiky.“

„Už jsem na to myslel,“ přiznal Paul. „Jestli dobře rozumím zprávám z Bílého domu, pak prezident hodlá historické svitky a artefakty využít k licitování. Zatímco Hasan bude žebrať a smlouvat o ničemné drobtý egyptského dědictví, já můžu předstoupit před národ a veřejně označit celou záležitost jako hrubé násilí proti našim uctívaným předkům.“

Paul zaváhal, zatímco mozek mu uháněl vpřed. Po chvíli s přimhouřenýma očima pokračoval. „Když použiju správnou argumentaci, myslím, že dokážu náležitě překroutit muslimské právo i slova koránu tak, aby vyzněly jako pádná obžaloba Hasanovy vlády.“

Robert se zasmál. „Až o tom budeš hovořit, snaž se tvářit vážně. Křesťané sice v roce 391 nejspíš spálili většinu svazků, ale byli to muslimové, kteří v roce 646 definitivně knihovnu zničili.“

Číšník začal servírovat uzeného skotského lososa a íránský kaviár. Oba muži jedli chvíli beze slova.

Pak se znovu ozval Paul: „Doufám, že si uvědomuješ, že úkol zmocnit se těch artefaktů spočívá na tvých ramenou.“

Robert se na něj podíval přes okraj skleničky se šampaňským. „Ted' mluvíš ke mně, nebo k Topiltzinovi?“

Paul se zasmál. „K Topiltzinovi.“

Robert odložil pohár a pomalu pozvedl ruce, jako by se obracel s úpěnlivou prosbou k mouchám na stropě. V očích se mu objevil takřka hypnotický pohled a začal hovořit naléhavým hlasem.

„Povstaneme po desetitisících, po statisících. Jako jeden muž překročíme řeku a vezmeme si to, co bylo pohřbeno v naší zemi, o kterou nás Američané připravili. Mnohý z nás bude obětován, ale boží si přejí, abychom se zmocnili toho, co právoplatně Mexiku náleží.“ Pak spustil ruce dolů a ušklíbl se. „Potřebuje to, pochopitelně, ještě trochu vyšperkovat.“

„Myslím, že sis vypůjčil můj scénář,“ pronesl Paul a nadšeně zatleskal.

„Záleží na tom, když jsme jedna rodina?“ Robert vidličkou nabral poslední sousto lososa. „Výtečné. Uzeného lososa bych mohl jíst po kilech.“ Spláchl to šampaňským. „Až se dostanu k tomu pokladu a zmocním se ho, co pak?“

„Chci z toho všeho jenom mapy. Cokoliv jiného se podaří propašovat ze země, dostane rodina, která si to buď nechá, nebo to prodá na černém trhu bohatým sběratelům. Souhlas?“

Robert se na chvíli zamyslel a pak přikývl. „Souhlas.“

Číšník přinesl na tácu skleničky, láhev brandy a krabici doutníků.

Paul si zvolna zapálil tenký dlouhý doutník. Přes oblak kouře se tázavě zadíval na bratra. „Jakým způsobem se hodláš zmocnit těch pokladů z knihovny?“

„Plánoval jsem masivní, i když neozbrojenou invazi do amerických pohraničních států poté, co se mi podaří získat moc. Tohle se zdá jako dobrá příležitost ke generální zkoušce.“ Robert nyní civěl na svou skleničku, kterou krouživě pohyboval. „Jakmile jednou tu operaci rozjedu, shromáždí se chudina z měst a vesničani. Nechám je pak všechny převézt na sever k městečku Roma v Texasu. Počítám, že se mi během čtyř dnů podaří na naší straně Rio Grande shromáždit řekněme tři sta, nebo možná až čtyři sta tisíc lidí.“

„Co odpor Američanů?“

„Všichni vojáci, pohraničníci i šerifové v Texasu budou naprosto bezmocní, protože nebudou schopni ten nápor zastavit. Do prvních řad, které překročí most a řeku, hodlám postavit ženy a děti. Američani jsou sentimentální sebranka. Jsou schopni zmasakrovat vesničany ve Vietnamu, ale na civilisty na vlastním prahu určitě nezaútočí. Navíc můžu počítat s obavami Bílého domu z jakéhokoliv meziná-

rodního incidentu. Prezident se neodváží vydat rozkaz ke střelbě. A pasivní odpor bude smeten lidským přílivem, který zaplaví celou Romu a obsadí i podzemní komory s poklady knihovny.“

„A Topiltzin je povede?“

„A já je povedu.“

„Jak dlouho myslíš, že ty podzemní jeskyně udržíš?“ vyzvídal Paul.

„Dost dlouho na to, aby překladatelé dokázali identifikovat všechny svitky pojednávající o dávno ztracených nerostných ložiscích.“

„To by ale mohlo trvat i několik týdnů. Tolik času mít nebudeš. Američani posílí své jednotky a vytlačí tvé lidi zpátky do Mexika nejdéle během několika dní.“

„To neudělají, když jim pohrozím, že všechny svitky spálím a ostatní památky zničím.“ Robert si jemně otřel ubrouskem ústa. „Touhle dobou by mělo být moje osobní tryskové letadlo už připraveno. Radši bych se měl vydat na zpáteční cestu do Mexika, abych spustil celou operaci.“

V Paulových očích se obrážel respekt vůči bratrově vynalézavosti. Jakmile je budeme mít přitlačené ke zdi, americké vládě nezůstane nic jiného než vyjednávat. To se mi líbí.“

„Bude to zaručeně největší horda lidí, která vtrhne do Spojených států od přílivu Britů v době války za nezávislost,“ dodal Robert. „A to se mi líbí ještě víc.“

První den začali přicházet v tisících, následující den už v deseti-tisících. Z celého severního Mexika se pod dojmem Topiltzinova náboženského blouznění přeplněnými auty, autobusy a nákladními automobily sjížděly nebo pěšky scházely davy lidí do zaprášeného města Miguel Alemán na protějším břehu řeky proti městečku Roma. Asfaltové silnice z Monterrey, Tampica a Mexico City byly přecpané souvislými proudy vozidel.

Prezident De Lorenzo se pokusil zastavit tu lidskou lavinu, valící se směrem k hranicím. Povolal mexické ozbrojené síly, které měly zablokovat přístupové cesty. Vojáci se však mohli zrovna tak pokusit postavit se běsnící vodní záplavě. Na okraji města Guadalupe došlo dokonce k tragédii. Když oddíl vojáků hrozilo, že bude náporem smeten, nařídil velitel vypálit do davu. O život přišlo čtyřiapadesát lidí, většina z nich byly ženy a děti.

De Lorenzo tak nechtěně nahrál přímo Topiltzinovi do ruky. Byla to přesně ta reakce, ve kterou Robert Capesterre doufal. V Mexico City vypukly nepokoje a De Lorenzo si brzy uvědomil, že se musí buď stáhnout, nebo čelit narůstajícímu neklidu, který hrozil vzplout v otevřenou revoluci. Zaslal tedy do Bílého domu zprávu, ve které vyjádřil upřímnou lítost nad tím, že nedokáže zarazit ten lidský příliv, a nato odvolal vojáky. Řada z nich nicméně mezitím dezertovala a připojila se k masovému tažení.

Nyní se zástupy již bez jakéhokoliv omezování hrnuly k Rio Grande.

Rodina Capesterreů najala profesionální organizátory a Topiltzinovi příznivci na pěti čtverečních kilometrech vybudovali obří stanový tábor, kde vystavěli dokonce i kuchyně, u nichž se začaly tvořit spořádané fronty. Na místo dorazilo rovněž sanitární zařízení. Nic nebylo opomenuto. Mnozí z těch nejchudších, kteří nyní zaplavili celé okolí, ještě nikdy tak dobře nebydleli ani nejedli. Mimo kontrolu organizátorů zůstával pouze mrak prachu a kouř z dieselových motorů, vznášející se nad krajinou.

Podél mexického břehu řeky se objevily ručně malované transparenty s nápisy typu „Amerika nám ukradla naši zem“, „Chceme zpátky zem našich předků“, „Starožitnosti patří Mexiku“. Davy navíc skandovaly podobné slogany v angličtině, španělštině a jazyku nahuatl. Topiltzin procházel mezi masami a podněcoval je k zuřivosti, jakou lze mimo území Íránu vidět opravdu jen zřídka.

Televizní týmy byly ve svém živlu a ochotně tuto pestrobarevnou demonstraci zaznamenávaly. Kamery, kabely připojené ke dvěma tuctům přenosových vozů, stály jedna vedle druhé na vrcholku kopců nad městečkem Roma, s objektivy upřenými na protější břeh řeky.

Nic netušící novináři, kteří procházeli mezi davy, nevěděli, že rodiny venkovanů, které zpovídají, byly předem vybrány a jejich odpovědi náležitě nacvičeny. Ve většině případů byli za tyto prosté, chudě vypadající vesničany přestrojeni profesionální herci, ovládající sice dokonale angličtinu, avšak odpovídající na otázky reportérů záměrně lopotným způsobem a s výrazným cizím akcentem. Jejich plačtivým prosbám, aby jim bylo dovoleno trvale žít v Kalifornii, Arizoně, Novém Mexiku nebo Texasu, se dostávalo nemalé podpory, zvláště ze strany redaktorů specializovaných na srdceryvné příběhy. Takové záběry a rozhovory se pak objevily ve večerních zprávách a ranních diskusních pořadech po celé zemi.

Jediní, kdo zůstávali neochvějně na svých pozicích a nenechávali se ovlivnit, byli oddaní členové americké pohraniční stráže. Hrozba masivní invaze bývala až dosud jen vzdálenou noční můrou. Nyní se však měli stát svědky naplnění svých nejhorších obav.

Muži z pohraniční stráže jen zřídka museli tasit zbraň. I k ilegálním imigrantům se předtím, než je odeslali zpět do jejich domovů, chovali humánně a s respektem. Na armádní oddíly, rozmístěné na americké straně řeky jako hnízda maskovaných mravenců, se dívali s nedůvěrou. V dlouhých řadách automatických zbraní a dvacetitancích, jejichž smrtonosné hlavně mířily přímo na Mexiko, spatřovali pouze možnou pohromu a masakr.

Vojáci byli mladí a jako bojová jednotka dostatečně výkonní. Byli však vycvičeni pro boj s nepřítelem, který se umí bránit. Čelit

vlnám neozbrojených civilistů bylo tedy pro ně něco zcela nového a nepřijemného.

Jejich velící důstojník, brigádní generál Curtis Chandler, přehradil pomocí tanků a obrněných transportérů most, avšak Topiltzin s touto eventualitou počítal. Celý jeho říční břeh byl poset všemi možnými druhy plavidel, lodiček, dřevěných prámů i nafouklých duší z nákladáků, sehnaných z okruhu dvou set mil. Z lan byly vyrobeny lávky pro pěší, které nyní ležely připravené, až je přenesou a na druhém břehu upevní účastníci první invazní vlny.

Zpravodajci generála Chandlera odhadovali, že v první vlně může řeku překročit zhruba dvacet tisíc lidí. Pak se říční flotila bude muset vrátit a naložit druhou vlnu. Počet plavců však bylo těžko odhadnout. Jedné z Chandlerových agentek se podařilo proniknout do jídelního vozu, používaného Topiltzinovými pobočníky, kde zjistila, že útok se plánuje na některý pozdní večer poté, co Topiltzin jako aztécký mesiáš dokáže vybičovat své následovníky téměř do transu. Nepodařilo se jí však odhalit, který večer to bude.

Chandler měl za sebou tři turnusy ve Vietnamu, takže dobře věděl, jaké to je zabíjet fanatické mladé ženy a děti, které na vás bez varování zaútočí z džungle. Vydal proto rozkaz střilet nad hlavu davů v okamžiku, kdy začnou překračovat řeku.

Jestliže je nezastaví varovná střelba, pak byl Chandler připraven splnit své rozkazy bez zpochybňování a dalšího váhání. Dostane-li příslušný rozkaz, byl hotov užít svých jednotek, aby odrazil třeba i neozbrojenou invazi, a to bez ohledu na případné krveprolití.

Pitt stál na otevřené verandě v patře nad krámem Sama Trinityho a hleděl do teleskopu, který starý Texasan používal k pozorování hvězd. Slunce už zapadlo za západní horizont kopců a denní světlo pomalu mizelo. Podívaná na protějším břehu Rio Grande se však právě chystala vypuknout. Rozsvítila se baterie barevných reflektorů, některé z nich pročešávaly oblohu, zatímco jiné osvětlily vysokou věž, jež byla nedávno vztyčena ve středu města.

Když Pitt zaostřil, objevila se před ním štíhlá postava v bílém dlouhém hábitu a barevném turbanu, stojící na úzkém pódiu na vr-

cholku věže. Podle pozdvížených, rychle se pohybujících paží toho člověka usoudil, že právě přednáší jakýsi ohnivý projev.

„Zajímalo by mě, kdo je ta osoba v tom divokém oblečení, která burcuje domorodce.“

Sandecker seděl vedle Lily a prohlížel si podzemní profily, zaznamenané při dnešním průzkumu. Na Pittovu otázku však zvedl hlavu. „Nejspíš ten podvodník Topiltzin,“ zavrčel.

„Dokáže ovládat dav jako nejlepší kazatel.“

„Je patrná nějaká známka, že by se chystali na přechod řeky už dnes?“ zeptala se Lily.

Pitt odložil teleskop a zavrtěl hlavou. „Pracují sice pilně na té své flotile, ale pochybuji, že by vyrazili dřív než za nějakých osmačtyřicet hodin. Topiltzin určitě nespustí celou šou, dokud si nebude jistý, že zaujme ve zprávách bezpečně první místo.“

„Topiltzin je jeho alias,“ informoval přítomné Sandecker. „Ve skutečnosti se jmenuje Robert Capesterre.“

„Ta jeho reklamní kampaň je ale velice slušná.“

Sandecker zvedl ruku a mezi palcem a ukazovákem vytvořil asi dvoucentimetrovou mezeru. „Capesterre je také asi takhle daleko od převzetí vlády v Mexiku.“

„Jestli může člověk soudit podle toho shromáždění na druhé straně řeky, pak mu nejspíš půjde o celý americký Jihozápad.“

Lily se zvedla a protáhla si tělo. „Tohle neustálé poposedávání mi už začíná jít na nervy. Celou práci uděláme nakonec my a slávu shrábnou armádní ženisté. A přitom nás budou držet stranou výkopových prací a mimo Samův pozemek, což považuji za pěknou surovost.“

Pitt se Sandeckerem se usmáli nad Lilyiným typicky ženským výběrem slov. „Já bych použil trochu silnější slovo než *surovost*,“ pronesl admirál.

Lily nervózně okusovala konec tužky. „Proč jsme dosud neslyšeli nic od senátora? Už bychom od něj měli mít nějakou zprávu.“

„To nevím,“ odpověděl admirál. „Jediné, co mi pověděl poté, co jsem mu přetlumočil Dirkův plán, byl slib, že to nějak zařídí.“

„Moc bych si přála, abychom věděli něco bližšího,“ zamumlala Lily.

Na schodech pod nimi se objevil Trinity v zástěře. „Má někdo chuť na trochu mého slavného chilli á la Trinity?“

Lily se na něho podívala poněkud znepokojeně. „Jak moc je to ostré?“

„Mladá dámo, dokážu to pro vás připravit jemné jako turecký med, nebo ostré jako kyselina do akumulátoru. Jak si račte přát.“

„Já osobně jsem pro ten turecký med,“ rozhodla Lily bez váhání.

Ještě než Pitt se Sandeckerem mohli vyslovit svá přání, Trinity se otočil a narůstajícím šerem se zahleděl na šňůru reflektorů, které se k nim blížily po silnici. „To musí být další vojenský konvoj,“ podotkl. „Od té doby, co generál uzavřel všechny cesty v okolí a přeměroval dopravu na sever, neobjevilo se tu jediné osobní nebo nákladní auto.“

Brzy napočítali pět nákladňáků, před kterými poskakoval hummer, vozidlo v poslední době nahrazující známý nezdolný džíp. Poslední nákladní vůz v řadě táhl za sebou přívěs s nákladem zakrytým plachtou. Konvoj však nesjel z cesty směrem k táboru ženistů, vybudovanému na kopci Góngora, ani nepokračoval do městečka Roma, jak se dalo nejspíš očekávat. Nákladňáky namísto toho následovaly hummer až na příjezdovou cestu k Samovu římskému cirkusu a zastavily mezi krámem a benzinovou pumpou. Z hummeru vystoupilo několik lidí a začalo se rozhlížet kolem.

Pitt okamžitě rozpoznal tři známé obličeje. Dva muži měli na sobě uniformy, třetí byl oblečen do svetru a džínsů. Pitt opatrně přešel zábradlí a pomalu se spouštěl k zemi, až byl jenom pár stop vysoko. Pak se pustil a přistál přímo před nimi. Při dopadu trochu zasténal, jak ho zbolela poraněná noha. Jeho náhlým zjevením byli všichni překvapeni stejně jako před chvílí on z nich.

„Odkud ses tu vzal?“ otázal se Al Giordino se širokým úsměvem na tváři. V umělém světle vypadal bledý, jednu paži měl na šátku, ale choval se stejně netrpělivě jako vždycky.

„Na totéž jsem se právě chtěl zeptat já vás.“

Plukovník Hollis udělal krok vpřed. „Nenapadlo mě, že se uvidíme tak brzy.“

„Ani mě ne,“ dodal major Dillinger.

Když Pitt tiskl jejich natažené ruce, ucítil nesmírnou úlevu. „Kdybych řekl pouze to, že vás rád vidím, znamenalo by to zdrženlivost roku. Jak to, že jste tady?“

„Váš otec využil svých přesvědčovacích schopností a zaměřil je na Sbor náčelníků štábů,“ vysvětloval Hollis. „Sotva jsem stačil dokončit hlášení o akci na *Lady Flamborough*, už jsem dostal rozkaz shromáždit znovu tým a co nejrychleji po vedlejších cestách vyrazit sem. Všechno navíc velice potichu a ve vši tajnosti. Bylo mi řečeno, že velitel armádní jednotky nebude o mém příjezdu vědět, dokud se mu neohlásím.“

„Generál Chandler,“ řekl Pitt.

„Ano, pancéřový Chandler. Před osmi lety jsem pod ním sloužil v NATO. Stále ještě je přesvědčen, že samotný pancíř dokáže vyhrát válku. Takže dostal nepříjemný úkol coby Horatius bránit most.“

„Jaké máte rozkazy?“ vyzvídal Pitt.

„Pomáhat vám a doktorce Sharpové ve všem, co budete dělat. Admirál Sandecker má potom fungovat jako spojka mezi senátorem a Pentagonem. Víc toho nevím.“

„Žádná zmínka o Bílém domě?“

„Nic písemného.“ Obrátil se, právě když se objevila Lily s admirálem, kteří to brali dolů oklikou po schodech. Zatímco Lily objímala Giordina a Dillinger se představoval Sandeckerovi, Hollis odtáhl Pitta stranou.

„Co se to tu kčertu děje?“ zamumlal. „To je nějaký cirkus?“

Pitt se ušklíbl. „Ani nevíte, jak jste blízko pravdě.“

„Jak do toho zapadá moje speciální jednotka?“

„Až to všechno začne,“ odpověděl Pitt, náhle smrtelně vážný, „vaším úkolem bude vyhodit všechno do povětří.“

Buldozer, který speciální jednotka přivezla s sebou z Virginie, byl obrovské monstrum. Masivní těleso se po širokých pásech přesunulo na kopec až do oblasti, kterou Lily vyznačila vlaječkami. Po desetiminutové instruktáži a troše praxe si Pitt vstúpil funkci jednotlivých pák a začal tohoto ocelového netvora sám obsluhovat. Pozvedl dva a půl metru širokou lopatu, a když ji jako nějaký obří dráp spustil dolů, narazila do země s hlasitým zaduněním.

Za necelou hodinu už byl na zadní straně kopce vyrytý příkop hluboký šest a dlouhý dvacet metrů. Výkopové práce pokročily do tohoto stadia, když se náhle objevil velitelský chevrolet s náhonem na všechna čtyři kola, který v oblaku prachu proletěl řídkým porostem následován nákladním autem plným ozbrojených vojáků.

Kola se ještě nestačila ani zastavit a z auta již vyskočil kapitán, který se tvářil, jako by spolkl vytěrák, v očích výraz člověka obdařeného posvátnou úctou k vojenské disciplíně a chování.

„Toto je zakázaná oblast,“ vyštěkl ostře. „Už přede dvěma dny jsem vás osobně varoval, abyste sem nevstupovali. Musíte okamžitě stáhnout veškerou techniku a tento prostor opustit.“

Pitt trochu lhostejně slezl ze svého sedadla a zahleděl se na dno příkopu, jako by ten důstojník ani neexistoval.

Kapitán zrudl ve tváři a vyštěkl na svého seržanta: „Seržante O’Haro, připravte se se svými muži eskortovat odsud tyto civilisty.“

Pitt se pomalu otočil a mile se usmál. „Je mi líto, ale my tu zůstaneme.“

Kapitán gesto opětoval, jeho úsměv byl však zničující. „Máte tři minuty na to, abyste odsud zmizeli i s tím buldozerem.“

„Nechtěl byste se podívat na naše oprávnění tady zůstat?“

„Pokud není podepsáno generálem Chandlerem, pak mlátíte prázdnou slámu.“

„Ty doklady pocházejí od vyšších autorit, než je ten váš generál.“

„Máte tři minuty,“ opakoval kapitán rezolutně. „Pak vás odsud nechám odvést násilím.“

Lily, Giordino a admirál, kteří dosud seděli ve stínu v Trinityho džípu, přišli trochu blíž, aby se také zúčastnili představení. Lily měla na sobě pouze podprsenku a přiléhavé šortky. Takto oblečená elegantně pochodovala sem a tam před řadou vojáků.

Žádná žena, která nikdy nešlapala chodník, nedokáže kráčet a svůdně kroutit zadečkem, aby to vypadalo přirozeně. Většina z nich tento pohyb natolik přehání, že výsledný efekt vyzní jako fraška. Lily nebyla žádnou výjimkou, avšak mužům, kteří ji pozorně sledovali, to ani v nejmenším nevadilo. Doslova to představení hltali očima.

Pitta se začínal zmocňovat hněv. Nafoukané frajírky neměl rád. „Máte jenom dvanáct mužů, kapitáne. Dvanáct ženistů, z nichž každý má sotva sto hodin bojového výcviku. Za mnou je čtyřicet vojáků, z nichž kteříkoliv dva by byli schopni holýma rukama zlikvidovat celou vaši jednotku za necelých třicet vteřin. Já vás nežádám, já vám říkám, abyste se stáhli.“

Kapitán se nenuceně rozhlédl kolem dokola, ale jediné, co kromě Pitta viděl, byla Lily, vystavující se před oddílem vojáků, admirál Sandecker, s ostentativním nezájmem potahující ze svého mohutného doutníku, a nějaký muž, kterého dosud neviděl, s rukou na šátku. Oba dva se lenivě opírali o džíp, jako by vstojе spali.

Kapitán znovu rychle pohlédl na Pitta, v jeho očích však nezaregistroval jediný náznak nějakého citu. Pokynul tedy rukou kupředu. „Seržante, odved'te odsud, sakra, tyhle lidi.“

Ještě než jeho vojáci udělali druhý krok vpřed, objevil se před kapitánem jakoby zázrakem plukovník Hollis. Maskovací barvy jeho uniformy i natřené ruce a obličej obdivuhodně ladily s prostředím. I když stál jen o necelých pět metrů dále, splýval s okolním podrostem natolik, že byl prakticky neviditelný. „Je tady snad nějaký problém?“ otázal se Hollis kapitána zhruba se stejnou vlídností, s jakou chřestýtš upírá své oči na sysla před sebou.

Kapitánovi spadla čelist a jeho muži na místě ztuhli. Velitel přistoupil o několik kroků k Hollisovi a zůstal na něj zblízka civět. Žádné distinkce na něm však neviděl.

„Co jste zač?“ vyhrkl. „Z jaké jste jednotky?“

„Plukovník Morton Hollis, oddíl Speciálních zásahových jednotek.“

„Kapitán Louis Cranston, pane, 486. ženijní prapor.“

Následovaly vojenské pozdravy. Hollis hlavou pokynul k řadě ženistů, kteří drželi samopaly v pohotovosti. „Myslím, že můžete svým mužům velet pohov.“

Cranston si nebyl jistý, co si má o tom neznámém plukovníkovi, který se před ním zničehonic objevil, myslet. „Můžu se vás zeptat, plukovníku, co tady dělá důstojník Speciálních zásahových jednotek?“

„Dohlíží na to, aby tihle lidé mohli bez nějakého omezování provádět archeologický průzkum.“

„Musím vám, pane, připomenout, že do této zakázané zóny nemají žádní civilisté přístup.“

„Co když vás ujistím, že ti lidé tu mají právo být?“

„Je mi líto, plukovníku. Mám jasné rozkazy od generála Chandlera, a ty jsou naprosto jednoznačné. Nikdo, kdo není příslušníkem praporu, a to se týká i vás, pane, nemá do této oblasti povolený vstup.“

„Mám tomu rozumět tak, že odsud chcete vyhodit i mě?“

„Jestliže mi nepředložíte podepsané povolení od generála Chandlera, že tu můžete zůstat,“ odpověděl nervózně Cranston, „zařídím se podle svých instrukcí.“

„Takováto tvrdohlavost vám žádné medaile nevynese, kapitáne. Myslím, že byste měl svůj postoj ještě přehodnotit.“

Cranston zatraceně dobře věděl, že si s ním ten cizí plukovník pohrává, a pranic se mu to nelíbilo. „Prosím, plukovníku, nepřeji si žádné potíže.“

„Nechte své muže nastoupit na nákladák, vraťte se na základnu a ani se neohlížejte.“

Pitt si zatím toto střetnutí naplno vychutnával, ale teď se váhavě odvrátil a slezl do příkopu. Začal zkoumat hlínu na jeho dně. Giordino se Sandeckerem se pokojně přesunuli na okraj díry v zemi a dívali se na něho.

Cranston zaváhal. Protivník měl sice vyšší hodnost, jeho vlastní rozkazy však byly jasné. Rozhodl se, že má tedy dostatečně silnou pozici. Jestli dojde k nějakému vyšetřování, generál Chandler ho určitě podpoří.

Než ale mohl svým mužům nařídit, aby oblast vyčistili, Hollis vytáhl z kapsy uniformy píšťalku a dvakrát krátce, ale pronikavě zapískal.

Jako duchové, vystupující v nějakém hororovém filmu z hrobů, zformovalo se náhle z keřů a z houští čtyřicet postav, jež v kruhu obklopile kapitána Cranstona a jeho muže.

Hollisův pohled zkameněl. „Bác, jste mrtvý.“

„Volal jste nás, šéfe?“ pravil jeden keř, jehož hlas připomínal Dillingera.

Cranstonova arogance náhle zmizela. „Musím to... nahlásit... generálu Chandlerovi,“ vykotal.

„To udělejte,“ pronesl Hollis chladným hlasem. „Můžete ho současně informovat, že já mám rozkazy od generála Clayтона Metcalfa ze Sboru náčelníků štábů. Což si může ověřit přímo v Pentagonu. Tito lidé a moji muži tu nejsou proto, aby zasahovali do vašich výkopových prací na kopci Góngora, nebo aby se pletli do operací vašeho generála v blízkosti řeky. Naším úkolem je nalézt a ochránit římské památky nacházející se na povrchu, a to dříve než budou ukradeny nebo zničeny. Rozumíte mi, kapitáne?“

„Rozumím, pane,“ odpověděl Cranston s nejistým pohledem na cílevědomé obličej mužů, jejichž tváře i pod maskováním vypadaly dostatečně hroživě.

„Našel jsem další!“ vykřikl Pitt, který se nacházel pod úrovní terénu.

Sandecker všechny vzrušenou gestikulací svolával k příkopu. „Něco tu má.“

Konfrontace byla na okamžik zapomenuta a ženisté spolu s vojáky ze speciální jednotky se společně seběhli na okraji výkopu. Na jeho dně klečel Pitt a rukou odhrnoval hlínu z nějakého podlouhlého kovového předmětu.

Za několik minut ho celý uvolnil a podal ho nahoru Lily.

Jakákoliv dřívější uštěpačnost byla nyní tatam. Lily pečlivě zkoumala starobylý nález. „Meč ze čtvrtého století s typickými římskými znaky,“ oznámila po chvíli. „Téměř neporušený a minimálně zkorodovaný.“

„Můžu?“ otázal se Hollis.

Podala mu meč, on ho jemně uchopil za jilec a pozvedl nad hlavu.

„Jen si pomyslete,“ zamumlal s téměř posvátnou úctou, „poslední člověk, který tohle držel v ruce, byl římský legionář.“ Pak zbraň blahosklonně podal Cranstonovi. „Jak by se vám líbilo bojovat s tímhle namísto s automatickými zbraněmi?“

„Já bych dal vždycky přednost kulce,“ pronesl Cranston zamýšleně, „než se nechat něčím takovým rozsekat na kusy.“

Jakmile se prapor ženistů vydal na krátkou cestu zpátky do tábora, Pitt se obrátil k Hollisovi. „Klobouk dolů před vaší kamufláží. Já viděl z celého vašeho týmu jenom tři muže.“

„Bylo to docela strašidelné,“ poznamenala Lily. „Člověk věděl, že jste někde blízko, ale byli jste přitom neviditelní.“

Hollis byl upřímně v rozpacích. „Jsme zvyklí spíš na skrývání v džungli nebo v lese. Tohle bylo dobré cvičení na polosuchý terén.“

„Skvělá práce,“ dodal Sandecker a horlivě pumpoval Hollisovou rukou.

„Doufejme, že generál Chandler uvěří hlášení našeho dobrého kapitána,“ poznamenal Giordino.

„Jestli si ho vůbec vyslechne,“ odpověděl Pitt. „Nejdůležitějším generálovým úkolem bude, aby zastavil půl miliónu cizinců, kteří se budou snažit přejít naše hranice a zmocnit se uměleckých artefaktů a svitků z knihovny. Na to, aby se zaobíral námi, nebude mít čas.“

„Co tenhle římský meč?“ otázal se Hollis a znovu ho pozvedl.

„Ten se vrátí zpátky do Samovy sbírky.“

Hollis pohlédl na Pitta. „Copak jste ho nenašel v tom výkopu?“

„Ne.“

„To jste se dal jen tak na hloubení příkopů?“

Pitt se choval, jako by Hollise neslyšel. Vyšel na nedaleký vrchol kopce a pohlédl ze svahu dolů na mexickou stranu hranice. Stanové městečko stačilo od včerejška vyrůst přinejmenším do dvojnásobné velikosti. Zítra večer, pomyslel si. Topiltzin vytáhne stavidla a spustí tu povodeň zítra večer. Obrátil se doleva a zahleděl se na poněkud vyšší vrcholek kopce Góngora.

Armádní ženisté hloubili přesně v místech, která před čtyřmi dny vyznačila Lily. Prováděli dva samostatné výkopy. První byl obyčejný tunel, kompletní, i s výdřevou stropu. Další výkop vypadal vlastně jako povrchový důl nebo dokonale kulatý kráter na úbočí kopce. Avšak od té doby, co generál převelel většinu ženistů k obraně hranic, pokračovaly průzkumné práce poměrně pomalu.

Pitt se otočil a pomalu scházel dolů. Přiblížil se k Hollisovi. „Kdo je vašim nejlepším expertem na demolice?“

„Major Dillinger je jedním ze špičkových armádních odborníků.“

„Potřebuji zhruba dvě stě kilogramů nitroglycerinového gelu C-6.“

Hollis na něj pohlédl s nelíčeným údivem. „Dvě stě kilo C-6? Vždyť takových deset kilo by stačilo na potopení bitevní lodi. Víte, o co mě žádáte? Nitrogelová směs je citlivá i na relativně nevelký náraz.“

„Také budu potřebovat baterii světlometů,“ pokračoval Pitt. „Můžeme si je vypůjčit od nějaké rockové hudební skupiny. Světlo-mety, blesková světla a ušní bubínky rvoucí zvukovou aparaturu.“ Pak se obrátil k Lily. „Na tobě bude, abys sehnala nějakého tesaře, který stluče dohromady dřevěnou bednu.“

„K čemu to všechno, prokristapána, potřebuješ?“ zeptala se udiveně Lily, oči doširoka rozevřené zvědavostí.

„Radši se neptejte,“ ozval se naříkavě Giordino.

„Vysvětlím vám to později,“ bránil se Pitt.

„Podle mě to zní šíleně,“ stěžovala si nechápavě Lily.

Ta dáma má pravdu jen napůl, pomyslel si Pitt. Jeho plán byl totiž dvakrát bláznivější než cokoliv, co si vůbec mohla představit. Teď je však všechny raději nechával v nevědomosti. Obával se, že není vhodná doba, aby je informoval o tom, jaké vystoupení to vlastně plánuje.

Na příjezdové cestě k Jázidově vile v Alexandrii zastavilo zelené volvo označené jako taxík. Egypťští vojenští strážníci, hlídající vilu na přímý rozkaz prezidenta Hasana, poněkud ztuhli, když se taxi před branou zastavilo, ale nikdo z něho nevystupoval.

Ammar seděl na zadním sedadle a oči i bradu měl zakryté velkými obvazy. Byl oblečen do modrého hedvábného hávu a malého červeného turbanu. Jedinou léčbu, jíž se mu dostalo od okamžiku útěku ze Santa Inez, mu během zhruba dvouhodinové návštěvy poskytl jakýsi chirurg v jedné zastrčené uličce Buenos Aires. Pak ho naložili do soukromého tryskového letadla, které s ním přeletělo oceán a přistálo na nevelkém letišti za městem.

Bolest v prázdných očních jamkách ho už přestala trápit. O to se postaraly léky. Stále se ho však zmocňovala agónie, kdykoliv se navzdory rozdrčené čelisti pokusil promluvit. A ačkoliv se v něm nyní rozhostil zvláštní pocit klidu, jeho mysl i nadále fungovala stejně bezohledně a efektivně jako vždycky.

„Jsme tady,“ oznámil mu Telmuk z místa za volantem,

Ammar si v duchu představil Jázidovu vilu – každíčký její detail, jako by ji skutečně měl před očima. „Já vím,“ odpověděl stručně.

„Nemusíš to dělat, Sulejmane Azízi.“

„Už nemám žádnou naději ani strach.“ Ammar mluvil pomalu, při každé slabice přemáhaje bolest. „Je to vůle Alláhova.“

Telmuk vyklouzl z auta, otevřel zadní dvířka a pomohl Ammarovi vystoupit. Pak ho dovedl po příjezdové cestě až ke střežené bráně, kde ho otočil obličejem k vile.

„Vrata jsou pět metrů před tebou,“ promluvil zájímavě Telmuk, hlasem plným citu. Jemně Ammara objal. „Sbohem, Sulejmane Azízi. Budeš mi chybět.“

„Udělej, co jsi mi slíbil, můj věrný příteli, a setkáme se v zahradách Alláhových.“

Telmuk se rychle otočil a vrátil se k autu. Ammar stál chvíli bez pohnutí, dokud neuslyšel zvuk automobilu mizejícího v dáli. Pak přistoupil k vratům.

„Zůstaňte stát, slepče,“ oslovil ho jeden ze strážných.

„Přišel jsem navštívit svého synovce Ahmada Jázida,“ řekl Ammar.

Strážný kývl hlavou na svého kolegu, který zmizel v malé kanceláři, odkud po chvíli vyšel se seznamem asi dvaceti jmen.

„Strýček, říkáte. Jak se jmenujete?“

Ammarovi se líbilo vystupovat při jeho poslední akci jako podvodník. Od plukovníka z Hamidova ministerstva obrany, který mu byl z minulosti zavázán, získal seznam osob, jež měly povolení ke vstupu do Jázidovy vily. Vybral si z něho člověka, jehož nebylo tak snadné okamžitě kontaktovat.

„Mustafa Mahfúz.“

„Vaše jméno je tady uvedeno. Ukažte mi své doklady.“

Strážný si pečlivě prohlédl Ammarovy padělané papíry a neúspěšně se pokusil porovnat fotografii v nich s těžce ovázanou Ammarovou tvář.

„Co se vám stalo s obličejem?“

„Bomba v autě, co vybuchla na bazaru v El Mansuře. Zasáhly mě její úlomky.“

„Smůla,“ pronesl strážný hlasem, který postrádal jakoukoliv účast. „Z toho ale můžete vinit svého synovce. Tu bombu nastražili jeho příznivci.“ Pak pokynul podřízenému vojákovi. „Až projde detektorem kovu, doprovod ho do domu.“

Ammar zvedl ruce, jako by očekával, že ho budou prohledávat.

„Osobní prohlídka není nutná, Mahfúzi. Jestli máte u sebe zbraň, detektor to odhalí.“

Bezpečnostní rám neodhalil nic, takže jeho signalizace zůstala zticha.

Ammar pociťoval uspokojení, když ho vojenská stráž vedla po schodech k předním dveřím. Tentokrát se nemusel plížit bočním vchodem. Jenom si z duše přál, aby mohl vidět výraz v Jázidově obličeji, až se setkají.

Zavedli ho do prostorné vstupní haly, což odhadl podle ozvěny bot strážného na podlaze pokryté dlaždicemi. Jeho průvodce mu pomohl ke kamenné lavici, kde se posadil.

„Tady počkejte.“

Ammar slyšel, jak se strážný potichu s někým baví a potom se vrací zpět k bráně. Zůstal tak několik minut sedět. Pak zaslechl přibližující se kroky, po nichž se ozval pohrdavý hlas.

„Ty jsi Mustafa Mahfúz?“

Ammar okamžitě ten hlas poznal. „Ano,“ odpověděl nenuceně. „Znám tě?“

„Ještě jsme se nesetkali. Jsem Ghaled Fawzy, vůdce revoluční Ahmadovy rady.“

„Slyšel jsem o tobě dobré věci.“ Arogantní osel, pomyslel si Ammar. Ten mě pod všemi těmi obvazy, ani podle pomalého chraplavého hlasu, nepozná. „Je to pro mě opravdová čest, že se s tebou setkávám.“

„Pojď se mnou,“ řekl Fawzy a vzal Ammara v podpaždí. „Zavedu tě za Ahmadem. Předpokládal, že jsi stále ještě na výpravě do Damašku. Myslím, že o tvých zraněních neví.“

„Je to výsledek pokusu o atentát, ke kterému došlo před třemi dny,“ zalhal umně Ammar. „Nemocnici jsem opustil teprve dnes ráno a okamžitě letěl sem, abych Ahmada informoval z první ruky.“

„Ahmad rád uslyší o tvé loajálnosti. Tvá zranění ho budou určitě mrzet. Naneštěstí je však tvá návštěva špatně načasovaná.“

„Cožpak se s ním nemohu setkat?“

„Je na modlitbách,“ odvětil odměřeně Fawzy.

I přes všechno své utrpení by se Ammar nejraději rozesmál. Pomalu si uvědomoval přítomnost dalšího člověka v místnosti. „Je životně důležité, aby mě přijal.“

„Se mnou můžeš mluvit naprosto otevřeně, Mustafo Mahfúzi.“ Jeho jméno zaznělo v těžce sarkastickém tónu. „Já tvoji zprávu předám.“

„Pověz Ahmadovi, že se to týká jeho spojence.“

„Koho?“ dožadoval se Fawzy. „Kterého spojence?“

„Topiltzina.“

To jméno zůstalo viset ve vzduchu nekonečně dlouhou dobu. Ticho bylo náhle téměř hmatatelné. Pak ho přerušil jakýsi cizí hlas.

„Měl jsi zůstat na ostrově a zemřít tam, Sulejmane,“ pronesl Ahmad Jázid hrozivým hlasem.

Ammara jeho chladnokrevnost neopustila. K tomuto momentu směřoval celého svého génia i poslední zbytky sil. Nehodlal jenom pasivně čekat na smrt. Hodlal jí vykročit vstříc a obejmout ji. Život ve stálé tmě a zmrzačení pro něj nebyl – jeho vysvobozením byla odplata.

„Nemohl jsem zemřít, aniž bych se ještě naposledy nepotěšil tvou odpouštějící přítomností.“

„Ušetři si ty bláboly a sundej ty pitomé obvazy z obličeje. Začínáš ztrácet švih. Na muže tvých kvalit dopadla ta imitace Mahfuze hodně bídne.“

Ammar neodpověděl. Pomalu odmotal obvazy a nechal je spadnout na zem.

Když Jázid uviděl ohavně znetvořený Ammarův obličej, ostře se nadechl. Ve Fawzyho žilách však kolovala sadistická krev – díval se na Ammara s perverzním rozechvěním člověka, který shledává zalíbení v pohledu na lidskou trosku.

„Tohle je odměna za mé služby,“ pronesl Ammar chraptivě.

„Jak je možné, že jsi stále ještě naživu?“ otázal se otřeseně Jázid.

„Můj věrný přítel Telmuk mě nejprve dva dny schovával před pátráním amerických speciálních oddílů. Pak z naplaveného dříví vyrobil vor. Poté, co byl tento vor deset hodin unášen proudem a hnán jeho usilovným pádlováním, objevila nás díky Alláhově milosti chilská rybářská loď, která nás nakonec vysadila na břeh nedaleko malého letiště v Puerto Williams. Tam jsme se zmocnili letadla a odletěli do Buenos Aires, kde se mi podařilo najmout letadlo k cestě do Egypta.“

„Smrt k tobě není příliš milosrdná,“ zamumlal Jázid.

„Uvědomuješ si, že sis podepsal rozsudek smrti, když jsi sem přišel?“ Fawzy téměř vrněl sladkým očekáváním.

„Nic jiného jsem nečekal.“

„Sulejman Azíz Ammar,“ pronesl Jázid s nádechem smutku. „Svého času největší atentátník, obávaný a respektovaný jak CIA, tak KGB, původce těch nejúspěšnějších atentátů v historii. A teď skončí jako nějaký pouliční žebrák.“

„Co to říkáš, Ahmade?“ otázal se překvapeně Fawzy.

„Ten muž je vlastně už mrtev.“ Jázidovo znechucení se postupně měnilo v zadostiučinění. „Naši finanční experti se postarají o to, aby jeho bohatství a veškeré investice byly převedeny na moje jméno. Pak ho vyženeme na ulici, kde na něj bude čtyřiaadvacet hodin denně dohlížet stráž, aby skutečně už natrvalo zůstal jenom mezi nejubožejšími brlohy. K tomu, aby přežil, stráví zbytek svých dnů žebráním. To je daleko horší než rychlá smrt.“

„Až ti povím, co jsem ti přišel říct, budeš mě muset nechat zabít,“ sdělil mu konverzačním tónem Ammar.

„Poslouchám tě,“ pronesl netrpělivě Jázid.

„Nadiktoval jsem kompletní třicetistránkovou zprávu ohledně celé záležitosti s *Lady Flamborough*. Zaznamenal jsem všechna jména, rozhovory, časy a data, prostě všechno, včetně svých poznatků ohledně mexické součásti operace a svého názoru na spojení mezi tebou a Topiltzinem. V této chvíli jsou kopie v rukou zpravodajských služeb celkem šesti států i na stolech novinářů těchto zemí. Ať se mnou naložíš jakkoliv, Ahmade, už jenom to vědomí, že jsi skončil...“

V tom okamžiku se odmlčel a zalapal po dechu. V hlavě mu totiž náhle explodovala mučivá bolest. Fawzy, s brunátným obličejem a vztekem zaťatými zuby, zasáhl Ammara pěstí. Ta rána neměla sílu cíleného úderu. Fawzyho nepromyšlený výbuch vyplynul z na-prosté ztráty sebekontroly. Úder sklouzl po straně Ammarovy poraněné čelisti.

Muž v dobrém fyzickém stavu by se s takovým útokem bez potíží vyrovnal, avšak Ammar po něm balancoval na pokraji bezvědomí. Jemná jizevnatá tkáň kolem očí a na čelisti se tím úderem potrhala.

Zavrávorál dozadu a rukama se slepě snažil ochránit před Fawzovým divoce pokračujícím útokem. S bílým obličejem a krví proudící z ran se snažil vypudit bolest z mozku.

„Dost!“ zastavil Jázid výkřikem Fawzyho. „Copak nevidíš, že ten muž si koleduje o smrt? Třeba lže a doufá, že ho na místě a hned zabijeme.“

Ammarovi se podařilo získat určitou míru duševní sebekontroly. Podle zvuku Jázidova hlasu a ostrého dýchání zdívočelého Fawzyho se zorientoval a zjistil, kde se oba nacházejí.

Pozvedl levou ruku a pokročil mírně kupředu, až si byl jist, že se dotýká pravé Jázidovy paže. Pevně ji uchopil a druhou rukou si bleskově sáhl mezi lopatky.

V mělké prohlubince vpravo od hrudní páteře měl bílou lepicí páskou připevněn nůž z uhlíkové slitiny. Tento nástroj byl pověstný jako užitečná zbraň pro tajné agenty, jelikož bezpečně unikal všem detektorům kovu.

Ammar odtrhl nůž s tenkou trojúhelníkovitou, osmnáct centimetrů dlouhou čepelí, pravým loktem švihl jako pístem vzad a pak vši silou vrazil zbraň těsně pod okrajem žeber Jázidovi do hrudníku.

Prudký náraz představitele revolučního muslimského fundamentalismu doslova nadzdvihl. Paul Capesterre vyvalil v šoku a hrůze oči. Jediný zvuk, který se z něj vydral, bylo chraptivé zabublání.

„Sbohem, ty červe,“ procedil Ammar zkrvavělými rty.

Pak vytrhl nůž z Jázidova těla a ohnal se jím ve směru, kde tušil přítomnost Fawzyho. Tato zbraň nebyla vhodná k útoku seknutím, avšak Ammarovi se podařilo dotknout rukou Fawzyho obličeje a ucítil, jak mu ostřím čepele rozřezává tvář.

Ammar věděl, že Fawzy je pravák a vždycky má u sebe revolver, starý devítimilimetrový luger, který nosí v pouzdru v levém podpaží. Vrhł se tedy na Fawzyho, ve snaze slepě obejmout toho arogantního fanatika, a opět mávl nožem před sebe a vzhůru.

Avšak bez kontroly zrakem bylo jeho načasování příliš pomalé.

Fawzy bleskově vytáhl luger. Jeho hlaveň vrazil Ammarovi do žaludku a vypálil dvě rány ještě dříve, než mu jeho nůž pronikl do srdce. Pak pustil zbraň a přitiskl ruce k hrudníku. Odvrávoral několik kroků stranou a udiveně se podíval na dýku, která ho zasáhla těsně pod hradní kostí a pokračovala šikmo vzhůru. Nakonec obrátil oči v sloup a svalil se na zem pouhý metr od místa, kde ležel Capesterre.

Ammar se velice pomalu sesunul na keramické dlaždice, až skončil vleže na zádech. Teď už žádnou bolest necítil. I přesto, že byl slepý, měl najednou před očima docela jasnou vizi. Cítil, jak z něho vyprchává život, jako by odplýval s proudem vody.

O jeho osudu vlastně nakonec rozhodl člověk, se kterým se setkal jen velmi krátce. Zřetelně ho před sebou viděl – vysokého muže se zelenýma očima a rty zkřivenými do trvalého úsměvu. Dirk Pitt, to jméno bylo jako vyleptané v nejzazším koutě jeho mysli.

Ucítil, jak se ho zmocňuje euforické uspokojení. Jeho poslední myšlenkou byla naděje, že Telmuk se o Pitta postará. Pak bude konečně účet vyrovnan.

Prezident seděl v koženém křesle a sledoval čtyři televizní monitory před sebou. Tři z nich byly naladěny na velké televizní stanice, zatímco na čtvrtém se odehrával přímý přenos z armádního komunikačního centra v nákladním voze, nacházejícím se u městečka Roma. Vypadal unaveně, ale z očí mu blýskala síla. Přejížděl pohledem z jednoho monitoru na druhý a ve tváři měl vepsané soustředění.

„Nemůžu uvěřit tomu, že taková spousta lidí dokáže existovat na tak malém prostoru,“ pronesl udiveně.

„Jeich zásobování potravinami také každou chvíli přestane fungovat,“ pronesl Schiller, který pročítal poslední aktuální zprávu dodanou CIA. „Pitná voda je už teď vzácností a situace s hygienickými zařízeními je maximálně vypjatá.“

„Takže to bude dnes večer, nebo nikdy,“ pronesl unaveně Nichols.

Prezident se zeptal: „Na kolik lidí to vlastně koukáme?“

„Počítačový odhad podle leteckých fotografií hovoří o čtyřech stech třiceti pěti tisících,“ odvětil Schiller.

„A ti všichni se budou tlačit koridorem ne širším než jeden kilometr,“ dodal ponuře Nichols.

„K čertu s tím vraždícím maniakem!“ vyhrkl divoce prezident. „Copak si neuvědomuje, nebo mu je jedno, že tisíce lidí budou buď umačkány, nebo se utopí?“

„A navíc to většinou budou ženy a děti,“ dodal Nichols.

„Capesterreové nejsou pověstní nějakou křesťanskou láskou nebo příliš vřelým vztahem k bližním,“ zamumlal kysele Schiller.

„Stále ještě není pozdě na jeho odstranění.“ To zaznělo od ředitele CIA Martina Brogana. „Zabití Topiltzina by se dalo přirovnat k atentátu na Hitlera v roce 1930.“

„Za předpokladu, že váš najatý atentátník by se k němu dokázal dostat natolik blízko,“ poznamenal Nichols. „A mimoto, po činu by byl jistě davem na místě zlynčován.“

„Spíš jsem myslel na použití pušky s vysokorychlostní municí ze vzdálenosti takových čtyř set metrů.“

Schiller potřásl hlavou. „To není řešení. Čistá rána by mohla přijít pouze z nějakého vyvýšeného místa na naší straně řeky. Mexičané by tedy okamžitě věděli, kdo je za to zodpovědný. Mohlo by se to zatraceně šeredně zvrtnout. Namísto mírumilovného zástupu by oddíly generála Chandlera měly co do činění s rozvášněným davem. Ten by se pak vrhl na Romu s každou zbraní, která by jim padla do ruky – s revolvery, noži, kameny i láhvemi. Pak bychom tu měli opravdovou válku.“

„S tím souhlasím,“ pronesl Nichols. „Generál Chandler by potom neměl na vybranou a musel by vydat rozkaz ke střelbě ze všech zbraní, aby zachránil své vojáky i všechny místní americké občany.“

Prezident zaťatou pěstí zklamaně udeřil do opěradla svého křesla. „Copak není nic, co bychom mohli udělat, abychom zabránili hromadným jatkám?“

„Ať se na to díváme z kterékoliv strany,“ poznamenal Nichols, „jsme v každém případě v nevýhodě.“

„Možná bychom měli říct k čertu s tím vším a celou alexandrijskou knihovnu předat prezidentu De Lorenzovi. Cokoliv, jen když se to nedostane do Topiltzinových špinavých rukou.“

„To by bylo jenom nesmyslné gesto,“ namítl Brogan. „Topiltzin využívá ty vykopávky jenom jako záminku ke konfrontaci. Naši zpravodajci hlásí, že stejně masivní invazi plánuje provést i z Baja do jižní Kalifornie a přes hranici u Nogales do Arizony.“

„Kéž bychom tu šílenost dokázali zastavit,“ zamumlal prezident.

Na stole zazvonil jeden z telefonů. Nichols ho zvedl. „Generál Chandler, pane prezidente. Mluví na bezpečné lince.“

Prezident zhluboka vydechl. „Podívat se do tváře muže, kterému budu muset možná vydat rozkaz k zabití desítek tisíc lidí, je asi to poslední, co dokážu.“

V tom okamžiku monitor na chvílku potemněl, a když se znovu rozzářil, byla na něm hlava a ramena muže, blížícího se věkem k padesátce. Měl vychrtlý obličej a stříbrné vlasy mu nekryla žádná helma ani čepice. Kolem modrých očí byly vidět vrásky, jež mu sem vryla léta velitelských stresů.

„Dobré jitro, generále,“ pozdravil ho prezident. „Je mi líto, že já mohu vidět vás, ale vy nevidíte mě. Na našem konci však žádnou kameru nemáme.“

„Rozumím, pane prezidente.“

„Jaká je situace?“

„Právě začalo hustě pršet, což je pro ty ubohé lidi doslova boží požehnání. Můžou si tak alespoň doplnit zásoby vody a trochu se také usadit prach. Už teď pomalu ustává i zápach z jejich latrín.“

„Objevily se nějaké provokace?“

„Jenom obvyklé posměšky a různé transparenty, násilnosti žádné.“

„Podle toho, co můžete sledovat, nemají už toho alespoň někteří lidé dost a neodcházejí domů?“

„Ne, pane,“ odpověděl Chandler. „Jestli se něco mění, tak jejich nálada, jsou stále nadšenější. Jsou přesvědčeni, že jejich aztécký mesiáš jim přivolal déšť, a on sám se před nimi tluče v prsa a ujišťuje je o tom. Mezi davy se nějaký čas pohybovaly skupinky katolických kněží, kteří se modlili a nabádali lidi, aby se vrátili do kostelů a do svých domovů. Avšak Topiltzinem najatí rváči rychle tyhle dobré otce vyprovodili z města.“

„Martin Brogan se domnívá, že vyrazí dnes večer.“

„Mí zpravodajci s časovým odhadem pana Brogana souhlasí.“ Před další osudnou otázkou generál Chandler poněkud zaváhal. „Uvažujete o nějaké změně v rozkazech, pane prezidente? Nebo je mám stále zastavit za každou cenu?“

„Dokud nevydám jiný rozkaz, tak ano, generále.“

„Musím konstatovat, pane, že jste mě dostal do velice ošemetné situace. Nemohu totiž zaručit, že moji vojáci budou střílet do žen a dětí, i když jim to nařídím.“

„Soucítím s vámi. Jestliže se nám ale nepodaří udržet hranici v Romě, milióny chudých Mexičanů v tom uvidí pozvání, aby se neomezeně hrnuly do Spojených států.“

„V tom se s vámi nemohu samozřejmě přit, pane prezidente. Jestli ale z našich moderních zbraní vypálíme do našlapaného půlmilionového davu, historie nás určitě odsoudí za zločin proti lidskosti.“

Chandlerova slova sice prezidentovi připomněla hrůzu nacistických ohavností a norimberské procesy, ale své rozhodnutí ani v nejmenším nezměnil. „Ať je ta představa sebeodpornější, generále,“ dodal vážně, „důsledky naší nečinnosti by byly nepředstavitelné. Mí experti z Rady národní bezpečnosti předpovídají, že následně by se v celém našem národě zdvihla vlna sebezáchovné hysterie a začaly by vznikat celé malé armády domobrany, připravené odrazit záplavu ilegálních imigrantů. Žádný Američan mexického původu by už nebyl v bezpečí. Počet mrtvých na obou stranách by dosáhl astronomické výše. Konzervativní zákonodárci by povstali jako jeden muž a v Kongresu by odhlasovali vyhlášení války Mexiku. Sám si netroufám ani pomyslet, co by pak následovalo.“

Všichni přítomní v místnosti si dokázali jasně představit tu změť různých protichůdných myšlenek a emocí, která se nyní honí generálovi v hlavě. Když se konečně znovu ozval, mluvil tichým, dokonale ovládaným hlasem.

„Ve vsí úctě vás žádám, abychom zůstali v těsném spojení až do chvíle invaze.“

„Rozumím, generále,“ souhlasil prezident. „Za moment se sejdu se svými bezpečnostními poradci v operačním středisku.“

„Děkuji vám, pane prezidente.“

Obraz generála Chandlera zmizel z obrazovky a na jeho místě se objevil záběr nevelké lodi, kterou téměř sto mužů, zapražených do desítek lan, přesunovalo pomocí válců směrem k vodě.

„Tak,“ pronesl Schiller, který kroutil hlavou, jako by nad tím vším žasnul, „udělali jsme vše, abychom tu bombu zneškodnili, ale zabránit bezprostřednímu nebezpečí exploze se nám nepodařilo. Takže jediné, co můžeme teď dělat, je posadit se a trápit se.“

Přišli hodinu po setmění.

Muži, ženy i děti, někteří sotva schopni chůze, všichni se zapálenými svíčkami. Nízké mraky, které po dešti ještě zakrývaly oblohu, změnily svou barvu do oranžova, v odlesku nekonečného moře blikajících plamínků.

Lidé se v jedné gigantické vlně přiblížili ke břehu řeky. Nad hlavami se jim vznášely monotónní hlasy v jakémsi starobylém hymnu. Temné hučení davu přecházelo až k hlasitému zpěvu, jenž se nesl přes řeku a rozechvíval tabulky v oknech domů v Romě.

Šli tady běženci z vesnic i městská chudina, obyvatelé chatrčí z bláta, přístřešků ze zrezivělého plechu a budek z kartonu ve zbídačecných vesnicích či odporných brlozích měst. Ty všechny povzbudily Topiltzinovy sliby nového úsvitu kdysi mocné aztécké říše na dosavadním území Spojených států. Do jednoho to byli ti nejzoufalejší lidé na nejspodnějším stupni žebříčku chudoby, kteří se chytali jakékoliv naděje na lepší život.

Pohybovali se velice pomalým tempem, jeden nepatrný krok za druhým, směrem k čekající flotile člunů. Valili se cestami plnými bláta a louží po nedávném dešti. Malé děti kňučely strachem, jak je matky nesly nebo vedly na vratké pramy, které se během nalodování kolébaly, nakláněly a opakovaně potápěly pod hladinu.

Stovky poutníků byly neustávajícím pohybem zadních řad tlačeny do řeky. Z hrdel potápějících se lidí se ozývaly výkřiky hrůzy, jak byli odstrkováni stále hloub, až se nad jejich hlavami zavřela voda. Spousta z nich se utopila, někteří plavali s proudem, pokud je někdo nezachránil. To byl však téměř nemožný úkol, jelikož většina mužů se nacházela hluboko uvnitř davu.

Poté se pomalu a v nekoordinovaném zmatku daly do pohybu stovky plavidel a prámů, které zamířily k protějšnému břehu.

Světlomety americké armády, spolu se světly, jež používaly televizní štáby, jasně ozářily kypící vřavu na opačné straně řeky. Vojáci v zaraženém zaujetí fascinovaně civěli na tuto tragédii a na lidskou vlnu, jež se hrnula směrem k nim.

Generál Chandler stál na střeše policejní strážnice Romy, jež se nacházela právě uprostřed útesu nad řekou. V umělém světle byl jeho obličej celý šedý a v očích měl výraz zoufalství. Ta scéna před ním byla daleko děsivější než v jeho nejhorších snech.

Promluvil do malého mikrofonu, který měl připnutý ke klopě uniformy. „Vidíte to, pane prezidente? Pozorujete to šílenství?“

Prezident upřeně hleděl na velký monitor v operačním středisku. „Ano, generále, máme dokonale jasný obraz.“

Seděl na konci dlouhého stolu, se svými nejbližšími poradci po boku, doprovázen několika ministry a dvěma ze čtyř náčelníků štábů. Ti všichni hleděli na ono neuvěřitelné představení, které se jim na televizní obrazovce nabízelo dokonce se stereofonním zvukem a v jasných barvách.

Nejrychlejší lodě dosáhly druhého břehu a jejich pasažéři z nich rychle vystoupili. V okamžiku, kdy byla první vlna bezpečně na opačné straně řeky a flotila se vracela pro další náklad, začal se shromážděný dav tlačit kupředu. Několik mužů, kteří se přepravili v prvním sledu, přecházelo po břehu s megafony v ruce a povzbuzovalo ženy k dalšímu postupu.

Se zapálenými svíčkami v ruce a s dětmi po boku se ženy, klábosící mezi sebou v aztéckém jazyce, rozběhly vzhůru do povlnnějších svahů po obou stranách útesu nad řekou. Jejich zástupy připomínaly armádu mravenců, obcházejících kamen uprostřed cesty, aby se hned za ním opět spojili v jeden proud.

Kamery nyní jasně ukazovaly vystrašené pohledy dětí a odhodlané obličejy jejich matek, hledící do ústí nesčetných zbraní. Topiltzin vyhlásil, že je budou ochraňovat božské síly, a ony mu vroucně věřily.

„Dobrý Bože!“ povzdechl si Douglas Oates. „Celou první vlnu tvoří pouze ženy a malé děti.“

Nikdo toto děsuplné Oatesovo konstatování nekomentoval. Všichni přítomní v operačním středisku s rostoucími obavami sledovali, jak další skupina žen a dětí vyráží přes most, proti tankům a obrněným vozidlům, které jim blokovaly cestu.

„Generále,“ ozval se prezident. „Můžete vypálit salvu nad jejich hlavy?“

„Ano, pane,“ odpověděl Chandler. „Rozkázal jsem jednotkám, aby si vojáci nabili slepé náboje. Při použití ostrých nábojů by hrozilo, že zasáhneme nějaké nevinné lidi za městem.“

„To je rozumné rozhodnutí,“ pronesl generál Metcalf ze sboru náčelníků štábů. „Curtis ví, co dělá.“

Generál Chandler se obrátil na jednoho ze svých pobočníků. „Dejte rozkaz k vypálení salvy slepými náboji.“

Major ve funkci pobočníka vyštěkl do mikrofону. „Salva slepými náboji, pal!“

S hromovým zaburácením prořízla noc stěna ohně. Vzápětí do zástupů jako náhlý poryv větru narazila tlaková vlna, která sfoukla většinu zapálených svíček. Údolím se nesly uši drásající hromové ozvěny výstřelů z kanónů tanků, doprovázené praskáním menších zbraní.

Deset vteřin. Trvalo to pouhých deset vteřin, od povelu k zahájení palby do okamžiku, kdy střelba ustala a dozněla ozvěna, odrážející se od nízkých pahorků za městem Roma.

Zkamenělých zástupů se zmocnilo paralyzující ticho, doprovázené pronikavou vůní spáleného korditu.

Pak vzduch rozřízlo ženské zaječení, ke kterému se rychle připojil vískot vyděšených dětí. Většina padla hrůzou k zemi, stojící zbytek znehybněl v šoku. Z opačného břehu řeky následoval mohutný řev mužů, jimž nebylo dovoleno doprovázet své manželky a děti v první vlně a kteří se domnívali, že padlí na zem jsou mrtvi nebo zranění.

Vypuklo doslova pandemonium a několik příštích minut to vypadalo, že invaze byla zastavena v samém svém počátku.

Pak se však reflektory na mexické straně hranice znovu rozzářily a osvětlily postavu stojící na malém pódiu, které neslo na ramenou několik mužů v bílých tunikách.

Topiltzin stál s rukama rozpaženýma, jako nějaká parodie Krista, a výkřiky do mikrofónu vybízel ženy ležící na zemi, aby se zvedly a pokračovaly vpřed. Šok pomalu odezněl a všichni si začali uvědomovat, že na zemi nezůstalo ani jedno zkrvavené, znetvořené tělo.

Mnozí, když zjistili, že nejsou zraněni, se začali hystericky smát. Z tisíců hrdel vytryskl řev, který stále narůstal. Lidé se mylně domnívali, že je ochránilo Topiltzinovo kouzlo, jež od nich odvrátilo nebezpečí zkázy.

„Nakonec se to obrátilo proti nám,“ poznamenal skoro žalostně Julius Schiller.

Prezident smutně zavrtěl hlavou. „Přesně jak se to stalo již mnohokrát v americké národní historii, i nyní se nám naše snahy o humanitnost nakonec nevyplatily.“

„Teď je to na Chandlerovi,“ řekl Nichols.

Generál Metcalf velice pomalu přikývl. „Ano, všechno to teď spočívá na jeho bedrech.“

Nastal okamžik osudového rozhodnutí. Před řešením této maximálně bolestné záležitosti se nedalo už více uhýbat nebo ji obcházet. Prezident, sedící v bezpečí hlubokého sklepa pod Bílým domem, byl však stále podivně tichý. Zručně předal tu časovanou bombu do klína armádě a tím připravil veškeré podmínky k tomu, aby se obětním beránkem stal generál Chandler.

Sám se nacházel mezi pověstnou Scyllou a Charybdou. Nemohl si dovolit nechat nespočetný dav cizinců jen tak bez odporu vtrhnout přes hranice do Spojených států, ale na druhé straně nemohl ani riskovat pád celé své vlády tím, že by Chandlerovi vydal přímý rozkaz ke střelbě do dětí.

Ještě žádný prezident se necítil tak bezmocný.

Zástupy monotónně prozpěvujících žen se nyní ocitly jen několik metrů před vojenskými zákopy, vyhloubenými v blízkosti břehu. Také ti, kteří se v čele dlouhého hada pohybovali přes úzký hraniční most, se teď nacházeli natolik blízko, že hleděli přímo do hlavní tanků blokujících jim cestu. Generál Curtis Chandler měl za sebou dlouhou a mimořádnou vojenskou kariéru. Když se však nyní zahleděl do budoucnosti, věděl, že tam nenalezne už nic jiného než věčný pocit viny. V loňském roce mu po dlouhé nemoci zemřela manželka, se kterou neměli žádné děti. V krátké době, která mu zbývala do odchodu na odpočinek, nemohl jednohvězdičkový generál rozhodně očekávat žádné povýšení. A nyní stál na vrcholu srázu nad řekou a

pozoroval statisíce ilegálních imigrantů, proudících do jeho rodné země. Napadlo ho, proč jeho život vrcholí právě na tomto místě takto krutě.

Výraz v obličeji jeho pobočníka neměl daleko k šílenství. „Rozkaz k palbě, pane?“

Chandler upřeně hleděl, jak se malé děti nervózně drží matek za ruce a v jejich tmavých očích se odrážejí plamínky svíček.

„Vaše rozkazy, pane generále?“ naléhal pobočník úpěnlivě.

Chandler cosi zamumlal, ale pobočník tomu v okolním hluku nerozuměl. „Omlouvám se, pane generále, říkal jste ‚Pal‘?“

Chandler se k němu obrátil s leskem v očích. „Nechte je projít.“

„Pane?“

„To je můj rozkaz, majore. Ať jsem zatracený, jestli půjdu do hrobu jako vrah dětí. A proboha živého, neříkejte radši ani ‚Nestřílet‘, nebo tomu nějaký připitomělý velitel čtyři ještě porozumí špatně.“ Major přikývl a rychle promluvil do mikrofону. „Všem velitelům. Rozkaz generála Chandlera. Vyvarujte se jakéhokoliv nepřátelského chování a dovolte imigrantům projít našimi liniemi. Opakuji, zůstaňte na místě a nechte je projít.“

S nekonečnou úlevou američtí vojáci sklonili zbraně a na okamžik zůstali bez hnutí a trochu rozpačitě stát. Teprve po chvíli se uvolnili, nejprve začali flirtovat se ženami a pak většinou poklekli, začali si hrát s dětmi a jemně jim utírali z tváří slzy.

„Odpusťte mi, pane prezidente,“ promluvil Chandler do kamery. „Lituji, že svou vojenskou kariéru musím ukončit odmítnutím přímého rozkazu svého nejvyššího velitele, ale cítím, že za stávajících okolností...“

„Neomlouvejte se,“ odpověděl prezident. „Zachoval jste se skvěle.“ Obrátil se na generála Metcalfa. „Je mi jedno, na jakém místě žebříčku povýšení se nalézá, ale postarejte se, prosím, aby Curtis dostal další hvězdu.“

„Velice rád se o to postarám, pane.“

„Skvělá práce, pane prezidente,“ pronesl s uznáním Schiller, který si teprve teď uvědomil, že prezidentovo mlčení byla vlastně finta. „Vy tedy svého muže doopravdy znáte.“

V prezidentových očích se objevil prchavý úsměv. „Sloužil jsem s Curtisem Chandlerem, když jsme oba byli ještě poručíci dělostřelectva v Koreji. Na divoký, rozvášněný, ozbrojený dav by samozřejmě střilet nechal, ale nikdy ne na ženy s dětmi. Nikdy.“

Také generál Metcalf prohlédl tu maškarádu. „Stejně jste ale strašně riskoval.“

Prezident souhlasně přikývl. „A navíc se teď musím americkému lidu zodpovídat z toho, že jsem nezabránil invazi zástupů ilegálních cizinců do naší země.“

„Ano, ale tento důkaz vašeho sebeovládání bude na druhou stranu znamenat dost silnou kartu při budoucím vyjednávání s prezidentem De Lorenzem a vůdci dalších středoamerických států,“ utěšoval ho Oates.

„A mezitím,“ dodal Mercier, „jednotky naší armády a ministerstva vnitra potichu všechny Topiltzinovy přívržence seženou dohromady a vyprovodí je zpátky přes hranice, dřív než vypuknou nějaké otevřené boje.“

„Přeji si, aby celá tato operace probíhala tak humánně, jak jen to bude možné,“ pronesl prezident pevným hlasem.

„Nezapomněli jsme na něco, pane prezidente?“ otázal se ho Metcalf.

„Na copak, generále?“

„Na alexandrijskou knihovnu. Teď už Topiltzinovi nic nebrání v tom, aby celý poklad vyplnil.“

Prezident se obrátil na senátora Pitta, který doposud tiše seděl u druhého konce stolu. „Tak, Georgi, teď, když armáda selhala, je na konec řada na tobě. Mohl bys nás seznámit se svým plánem?“

Senátor sklopil zrak. Nepřál si, aby ostatní v jeho očích viděli stísněné obavy, jež pociťoval. „Je to poslední zoufalý pokus, trik, který vymyslel můj syn Dirk. Nevím, jak jinak bych to měl nazvat. Jestliže ale všechno dopadne dobře, pak se Robert Capesterre, alias Topiltzin, k žádným památkám ani svitkům nedostane. Na druhou stranu, když to dopadne špatně, jak už teď konečně někteří kritici předpovídají, Capesterreové se v Mexiku chopí vlády a celý poklad bude navždy ztracen.“

Výbuch náboženského fanatismu ani Topiltzinova zběsilá snaha po uchopení moci naštěstí krveprolitím neskončily. Dokonce ani nedopatření či nehody neměly za následek žádnou smrt. Jedinou tragédií tak zůstalo několik mladých obětí, které utonuly při prvním pokusu o překročení řeky.

Davy lidí se bez jakéhokoliv omezování ze strany armádních jednotek rozlily po ulicích Romy a dále pokračovaly na kopec Gón-gora. V té době již utichlo monotónní prozpěvování a začalo se ozývat skandování sloganů v jazyce Aztéků, jemuž nerozuměla ani většina mexických posluchačů.

Topiltzin vedl triumfální pouť směrem k vrcholku kopce. Tento představitel aztéckého boha svou úlohu osvoboditele pečlivě naplánoval. Tím, že se zmocní egyptského pokladu, získá dostatečný vliv i finanční prostředky, aby dokázal odstavit na vedlejší kolej Ústavní revoluční stranu prezidenta De Lorenza, a to dokonce bez nepřijemného rizika svobodných voleb. Celé Mexiko se nacházelo na dosah rukou Capesterreovy rodiny, pouhých čtyři sta metrů daleko.

Novinka o smrti jeho bratra v Egyptě se mu ještě nedonesla. Všichni blízcí spolupracovníci a rádci opustili během tolik vzrušující akce komunikační středisko, takže tuto naléhavou zprávu nezachytili. Namísto toho nyní kráčeli za přenosným pódiem s Topiltzinem, lačni co nejdříve spatřit poklad.

Topiltzin stál vzpřímeně ve své bílé róbě, na hlavě měl kápi z kůže jaguára, spadající mu až na ramena, ve zdvižené ruce hůl, na níž se třepetala korouhev s orlem a hadem. Pódium, na němž stál, zaplavovalo světlo z celého lesa reflektorů, takže jeho postavu lemovala barevná záře. Byl všemi těmi světly poněkud oslepen, a proto pokynul, aby se některé ze světlometů obrátily na svah před nimi.

Až na několik kusů těžkého vybavení vypadalo místo výkopových prací naprosto opuštěně. V blízkosti kráteru ani tunelu nebylo vidět jediného ženistu. Ten pohled se Topiltzinovi nezamlouval. Roztáhl doširoka ruce v gestu pro dav, aby se zastavil. Jeho pokyn byl mnohonásobně opakován za použití tlampačů, dokud přední řady

skutečně postupně nezůstaly stát. Všichni poutníci byli nyní obličejem obráceni k Topiltzinovi a uctivě vyčkávali jeho dalších povelů.

Z vrcholu kopce se náhle rozeznělo kvílení připomínající vytí sirény. Zesilovalo se a stoupalo, až dosáhlo takové pronikavosti, že si lidé museli rukama zakrýt uši.

Pak zazářily záblesky světla, jež se odrážely od tváří zástupů. Na noční obloze se roztančila světelná podívaná s magickým třpytem severní záře. Lidé zůstali jako přimrazení a bez dechu sledovali to neuvěřitelné představení.

Světelná show narůstala do maximální intenzity a okolní vzduch celou tu dobu prořezával jekot, ne nepodobný děsivému tónu zvukové kulisy nějakého filmu z oblasti sci-fi.

Záblesky světla, spolu se strašidelnými zvukovými efekty, narůstaly až do úděsného crescendo, po němž světla náhle zhasla a rozhostilo se absolutní ticho.

Přesto ještě celou minutu poté zněl všem v uších jekot a před očima se jim míhaly záblesky. Potom jakýsi záhadný, skrytý zdroj světla postupně ozářil osamělou postavu muže, stojícího na vrcholku kopce. Ten dojem byl ohromující. Paprsky světla se s chvěním blýskaly a odrážely od kovových předmětů, jež měla ta postava na sobě.

Když se muž konečně ocitl v plném světle, bylo vidět, že má na sobě bojovou výzbroj starověkého římského legionáře.

Pod vyleštěným ocelovým kyrysem měl temně rudou tuniku. Hlavu mu kryla helmice a holeně byly chráněny pláty s vysokým leskem. Na boku mu visel gladius – oboustranný meč – připnutý na koženém řemenu, zavěšeném na opačném rameni. Jednou rukou držel oválný štít, zatímco ve druhé třímal vztyčené kopí.

Topiltzin na tu figuru zíral s fascinovanou zvědavostí. Byla to hra, vtip či nějaký podvod? Co tím ti Američané sledují? Celé davy jeho následovníků stály nyní naprosto tiše, nehnutě a zíraly na Římana před sebou, jako by to byl přízrak. Pak se pomalu začaly vyčkávavě obracet k Topiltzinovi v nevyslovené naději, že jejich mesiáš učiní nějaký krok.

Ten po chvíli váhání došel k závěru, že jde nejspíš o poslední zoufalý pokus obránců pokladu. Američané takto zahráli svou zbýva-

jící kartu ve snaze zabránit jeho pověřčivým, ubohým stoupencům, aby se pokladu přiblížili.

„Mohl by to být trik, jak tě unést a zadržet jako rukojmí,“ oslovil ho jeden z blízkých poradců.

V Topiltzinových očích se objevil náznak opovržení. „Trik, to jistě. Ale únos, to ne. Američané dobře vědí, že v případě mého ohrožení by se celý tento dav jistojistě rozzuřil. Jejich taktický manévř je velmi průhledný. S výjimkou toho posla, jehož kůži jsem jim poslal zpátky do Washingtonu, jsem odmítl všechny žádosti o rozhovor s úředníky jejich ministerstva zahraničí. Celé tohle ochotnické představení je pouze jejich nešikovným pokusem dosáhnout přímého vyjednávání. Docela by mě zajímalo, co by se jejich strana odhodlala položit na stůl.“

Bez jediného dalšího slova, a naprosto ignoruje rad svých asistentů, nařídil, aby pódium bylo položeno na zem, a pak z něho sestoupil. Reflektory ho stále naplno osvětlovaly, když sám sebevědomě krácel směrem k vrcholku kopce. Jeho nohy pod okrajem pláště nebyly vidět, takže jeho pohyb připomínal spíše klouzání než chůzi.

Sel stálým, odměřeným tempem a za chůze se dotýkal revolveru Colt Python .357, který měl zastrčený v pouzdře na opasku pod pláštěm. V druhé ruce držel oranžový kouřový granát, připravený k použití pro případ, že by potřeboval nějaký optický efekt k zamaskování svého rychlého zmizení.

Když se přiblížil k vrcholu, zjistil, že postava římského legionáře je vlastně obyčejná loutka z nějaké výkladní skříně. Na obličeji se jí skvěl poněkud mdlý úsměv a její namalované oči slepě civěly do dálky. Ruce i obličej, vyrobené z umělé hmoty, byly celé odřené a otlučené.

Když si Topiltzin pozorně tu figurínu prohlédl, v obličeji se mu rozhostil výraz zvědavosti, ale současně i určité ostražitosti. Tou dobou byl už výrazně zpocený a jeho bílá říza byla celá pomačkaná a zplihlá.

Pak se proti němu objevila postava muže v jezdeckých botách, džínách a bílém svetru ke krku, zezadu nasvětlená reflektorem umístěným za mesquitovým stromem. Ten cizinec si ho prohlížel opálově

zelenýma očima, jež byly stejně studené jako arktický ledovec. Když se dostal na úroveň figuríny, zastavil se.

Topiltzin cítil, že má na své straně určitou výhodu. Neztrácel tedy čas a promluvil v angličtině. „Co jste hodlali získat tímhle panákem a celým tím světelným představením?“

„Vaši pozornost.“

„Máte moje uznání, protože se vám to podařilo. Ted' byste mi už ale mohl předat vzkaz od vaší vlády.“

Cizinec na něj zůstal dlouho hledět. „Už vám někdo pověděl, že celý ten váš postroj vypadá jako prostěradlo po maškarním večírku studentského spolku?“

Výraz v Topiltzinově obličeji ztuhl. „To mě chtěl váš prezident urazit, že poslal místo sebe šaška?“

„Ted' bych měl asi říct, že člověk musí být sám šaškem, aby poznal svého kolegu.“

„Máte jednu minutu, abyste mi řekl, co máte vyřídit...“ na moment se odmlčel a rozmáchl rukou v širokém gestu, „... než nařídím svým lidem, aby pokračovali v pochodu.“

Pitt se obrátil k odvrácené straně kopce a tázavě pohlédl na temnou otevřenou krajinu, táhnoucí se spoustu kilometrů k horizontu. „Pokračovat v pochodu kam?“

Topiltzin tuto jeho poznámku ignoroval. „Mohl byste třeba začít svým jménem, titulem a funkcí v americké byrokracii.“

„Jmenuju se Dirk Pitt. Můj titul zní pan Pitt. Mojí funkcí je daňový poplatník Spojených států a vy můžete jít rovnou k čertu.“

V Topiltzinových očích se temně zablesklo. „V minulosti už zemřelo strašným způsobem několik mužů jenom proto, že se chovali neuctivě k člověku, který rozmlouvá s bohy.“

Pitt se usmál s výrazem znuděného nezájmu d'ábla, jemuž vyhrožuje nějaký televizní misionář. „Máme-li si promluvit, navrhuji, abychom si odpustili ty reklamní triky a nesmysly. Vám se podařilo oklamat ubohé Mexiko pomocí různých teatrálních chytáků a slibů naprosto nedosažitelného nového života, jež ale nemůžete za žádnou cenu splnit. Jste podvodník, obyčejný podvodník od hlavy až k patě.

„Takže se mnou nemluvte tak spatra. Já nepatřím k těm vašim sběračům odpadků. Takový kriminální póvl jako Robert Capesterre na mě žádný dojem neudělá.“

Capesterre otevřel překvapením ústa a pak je prudce zavřel. Po chvíli promluvil drsným šepotem. „Kolik toho víte?“

„Dost,“ odpověděl Pitt lhostejně. „Celý rodinný klan Capesterreů i jeho odporné obchody jsou ve Washingtonu známé jako stará vesta. Když se do Bílého domu donesla poslední zpráva o vašem špinavém bratrovi, o tom, co si o sobě myslel, že je muslimským prorokem, pořádně tam bouchaly zátky od šampaňského. Byla v tom poetická spravedlnost, že zemřel rukou teroristy, kterého si předtím sám najal k únosu *Lady Flamborough* a k povraždění jejích pasažérů.“

„Můj bratr...“ Capesterre slovo „mrtvý“ nedokázal vyslovit. „Nevěřím vám.“

„Vy jste to ještě nevěděl?“ otázal se lehce překvapený Pitt. „Mluvil jsem s ním ani ne před čtyřiaadvaceti hodinami,“ pronesl neústupně Topiltzin. „Paul... Ahmad Jázid je živ a zdrav.“

„Kráčející mrtvola nepatří mezi jeho nejlepší převleky.“

„Co si vy nebo vaše vláda od takových lží slibujete?“

Pitt se chladně na Capesterrea požíval. „Jsem rád, že o tom mluvíte. Rádi bychom zachránili poklady z alexandrijské knihovny, což bychom dost dobře nemohli, kdybyste na ně vpustil ty svoje hordy. Rozkradly by totiž všechno, o čem by se domnívaly, že to můžou vyměnit za jídlo, a všechno ostatní, zejména drahocenné knihy a svitky, by zničily.“

„Nikdo do pokladnice ani nevzkročí,“ pronesl Topiltzin rozhodným hlasem.

„Myslíte, že je dokážete zastavit?“

„Moji přívrženci udělají, co jim nařídím.“

„Knihy a umělecké předměty musí být nejdřív pečlivě katalogizovány a prohlédnuty odborníky na archeologii a historii,“ řekl Pitt. „Jestli chcete od Washingtonu nějaký ústupek, pak se musíte zaručit, že s nalezenou knihovnou se bude zacházet s odpovídajícím vědeckým přístupem.“

Capesterre se na chvíli zahleděl do Pittova obličeje. Postupně se mu opět vracela duševní rovnováha a napřímil se v celé své výšce. Přesto byl o dobrých deset centimetrů menší než Pitt. Stál před ním a trochu se kolébal, jako kobra chystající se udeřit. Pak promluvil, hlubokým, bezbarvým, a přesto hrozivým hlasem. „Já vám žádné záruky dávat nemusím, pane Pitte. Tady nebude žádné handrkování ani žádné ústupky. Vaše armáda tam u řeky nedokázala mé lidi zarazit. Síla je tedy na mé straně. Můj je i celý egyptský poklad. Všechny státy amerického Jihozápadu“ – oči se mu nyní blýskaly jako nějakému šílenci – „budou rovněž moje. Můj bratr Paul bude vládnout v Egyptě. Náš mladší bratr stane jednoho dne v čele Brazílie. Proto jsem tady. A proto jste zde vy, osamělý obránce světové supermocnosti v posledním patetickém pokusu o vyjednávání. Vaše vláda už ale nemá co nabídnout. A jestli se v sebemenším pokusíte zabránit nám v odvezení celého pokladu do Mexika, pak nařídím, aby byl spálen a zničen.“

„Musím vám přiznat, Capesterre,“ zamumlal Pitt znechuceně, „že tedy máte pořádné sebevědomí. Jenom škoda, že vás stále ještě nechávají na svobodě. V takovém slušném blázinci byste mohl klidně vystupovat jako Napoleon Pátý.“

V Capesterreových očích zableskl vztek. „Sbohem, pane Pitte. Má trpělivost je u konce. Skutečně mě bude těšit, až vás budu moci obětovat našim bohům a vaši vydělanou kůži pak poslat do Bílého domu.“

„Odpusťte mi, že na ní nemám žádné ozdobné tetování.“

Capesterrea Pittovo naprosto nenucené chování poněkud znervózňovalo. Ještě nikdy s ním takhle nikdo nemluvil. Obrátil se směrem ke ztichlým davům a pozvedl ruku.

„Copak si nechcete prohlédnout svůj nový poklad, dřív než ho přenecháte svým lidem?“ otázal se ho Pitt. „Jen pomyslete na všechny ty nadávky, které se z celého světa nahrnou na vaši hlavu za to, že jste svým hordám dovolil zničit zlatou rakev Alexandra Velikého.“

Capesterreova ruka pomalu poklesla. Na spáncích se mu objevil nach. „Co to říkáte? Copak Alexandrova rakev doopravdy existuje?“

„Stejně jako jeho ostatky.“ Pitt pokynul směrem k vykopanému tunelu. „Nepřál byste si absolvovat prohlídku s kvalifikovaným prů-

vodcem ještě předtím, než podzemní sály otevřete svému zbožňujícímu publiku?“

Capesterre přikývl. Stojící zády k davům vytáhl zpoza opasku pod róbou kolt, který přidržel ve skrytu volného zřaseného rukávu. V druhé ruce držel kouřový granát. „Jediný podezřelý pohyb váš nebo kohokoliv uvnitř a ustřelím vám páteř.“

„Proč bych vám měl chtít nějak ublížit?“ pronesl Pitt s předstíranou nevinností.

„Kde jsou všichni ti ženisté, kteří tu pracovali?“

„Každého muže, schopného vzít do ruky zbraň, poslali na obranu říčního břehu.“

Zdálo se, že tato lež Capesterrea uspokojila. „Vyhrňte si kosili a spust'te kalhoty až ke kotníkům.“

„Před všemi těmi lidmi?“ otázal se Pitt s úsměvem.

„Chci vidět, jestli nejste ozbrojen nebo jestli na sobě nemáte mikrofon.“

Pitt si vytáhl svetr až k ramenům a spustil kalhoty. Nikde nebyla ani stopa po nějaké zbrani nebo vysílačce, ani na jeho těle, ani v botách. „Spokojen?“

Topiltzin přikývl. Pokynul revolverem ke vchodu do tunelu. „Jděte první, já půjdu za vámi.“

„Nevadilo by vám, kdybych tu loutku zanesl dovnitř? Zbraně, které drží, jsou totiž doopravdy historické.“

„Můžete je nechat hned u vchodu.“ Pak se Capesterre obrátil a zamával svým pobočníkům na znamení, že je v pořádku.

Pitt si upravil oblečení, odebral figuríně zbraně a vstoupil do tunelu.

Jeho strop byl poněkud nižší než dva metry, takže Pitt musel při chůzi pod opěrnými trámy sklánět hlavu. Kopí a meč cestou odložil, ale štít si nechal a přidržel si ho nad hlavou jakoby na ochranu před padajícími kameny.

Topiltzin dobře věděl, že štít je proti kulkám z jeho koltu asi tak stejně účinný jako kus lepenky, takže nic nenamítal.

Podzemní chodba vedla nejprve asi dvanáct metrů ostře dolů a pak se vyrovnala. Prostory osvětlovala šňůra světel, jež visely na trámech výdřevy. Armádní ženisté vykopali tunel s prakticky hlad-

kými stěnami i dnem, takže chůze byla docela pohodlná. Jedinou nepříjemností byl poněkud zatuchlý vzduch a prach, který se zvedal v celých oblacích při každém kroku.

„Máte jasný zvuk i obraz, pane prezident?“ otázal se generál Chandler.

„Ano, generále,“ odpověděl prezident. „Jejich rozhovor slyšíme docela zřetelně, ale od okamžiku, kdy vstoupili do podzemní chodby, se dostali z dosahu kamer.“

„Zachytíme je znovu, jakmile vstoupí do sálu s rakví, kde máme schovanou další kameru.“

„Jak máte Pitta napojeného?“ chtěl vědět Martin Brogan.

„Mikrofon i vysílačku má ukrytou v předním lemu toho starého štitu.“

„Je ozbrojen?“

„Myslím, že ne.“

Všichni v operační místnosti náhle ztichli a stočili pohledy ke druhému monitoru, který ukazoval podzemní komoru pod kopcem Góngora. Kamera byla zaostřena na zlatou rakev, ležící na vyvýšeném podstavci uprostřed.

Na druhý monitor se však upřeně nedívali úplně všichni. Jeden pár očí dosud neopustil první obrazovku.

„Kdo to byl?“ vyhrkl Nichols.

Brogan přimhouřil oči. „Koho myslíte?“

Nichols ukázal na monitor, jehož kamera stále mířila na vchod do podzemí. „Před kamerou se cosi mihlo a vstoupilo do tunelu.“

„Já nic neviděl,“ řekl generál Metcalf.

„Já také ne,“ přidal se prezident. Naklonil se však k mikrofonu na stole před sebou a promluvil do něj. „Generále Chandlere?“

„Pane prezident?“ ozval se vzápětí generál.

„Dale Nichols je přesvědčen, že viděl někoho vcházet po Pittovi a Topiltzinovi do podzemní chodby.“

„Jeden z mých pobočníků se domnívá, že také něco zahlédl.“

„Takže nemám žádné halucinace,“ vydechl si úlevně Nichols.

„Máte nějakou představu, kdo by to mohl být?“

„Ať to byl kdokoliv,“ poznamenal Chandler, v jehož obličeji se zračilo znepokojení, „nebyl to nikdo z našich.“

„Vidím, že kulháte,“ promluvil Capesterre.

„To je jen taková drobná vzpomínka na šílený plán vašeho bratra zavraždit prezidenta Hasana a Halu Kamilovou.“

Capesterre na Pitta tázavě pohlédl, ale dál se nevyptával. Soustředil se spíše na sledování každého Pittova pohybu a pátrání po případné známce nějaké zrady.

Nedaleko vchodu se chodba rozšiřovala do kruhové síně. Pitt zpomalil, až se nakonec zastavil před rakví stojící na čtyřech nohách, vyřezaných do podoby jakýchsi vztyčených čínských draků. To všechno v elektrickém světle zlatě zářilo. Podél jedné stěny byly rozestaveny římské zbraně.

„Alexandr Veliký,“ oznámil Pitt. „Umělecké předměty a svitky jsou uloženy ve vedlejším sále.“

Capesterre s úžasem přistoupil blíž. Váhavě vztáhl ruku a dotkl se víka rakve. Pak náhle ucukl a bleskově se otočil k Pittovi, na obličejí grimasu vzteku.

„To je špinavý trik!“ vykřikl. Ozvěna jeho hlasu se několikrát odrazila od stěn tunelu. „Tohle není dva tisíce let stará rakev. Vždyť ta barva na ní není dokonce ještě ani zaschlá!“

„Řekové byli velice pokročilí...“

„Sklapněte!“ Capesterreův pravý rukáv se poodhrnul a odhalil revolver. „Už dost těch chytráckých řečí, pane Pitte. Kde je poklad?“

„Dejte mi šanci,“ zaprosil Pitt. Ještě jsme nedosáhli hlavní komory.“ Pomalu se začal od rakve vzdalovat, předstíraje strach. Ustupoval dozadu, až se rameny dotkl zdi, na které byly zavěšeny starobylé meče a oštěpy. Pohledem však stále sklouzával směrem k rakvi, jako by očekával, že z ní její obyvatel vstane.

Capesterre zachytil ten kradmý pohled a rty se mu roztáhly do chápavého úsměvu. Zamířil na rakev revolverem a stiskl kohoutek. Na jedné straně se objevily čtyři hladké malé otvory, zatímco na opačné straně zůstaly čtyři velké díry s vytrženými třískami na okrajích. Uvnitř kamenného sálu byly výstřely doslova ohlušivé. Znělo to, jako by někdo střílel pod obřím zvonem.

Capesterre uchopil víko v hlavách rakve. „Byl tam váš pomocník, pane Pitte?“ procedil mezi zuby. „To bylo od vás hodně hloupé.“

„Nikam jinam jsem ho schovat nemohl,“ pronesl lítostivě Pitt. V zelených očích však teď neměl ani stopu strachu a hlas mu zněl na-prosto klidně.

Capesterre odhodil víko a nahlédl dovnitř. V tom okamžiku smrtelně zbledl a hrůzou se zachvěl, načež s hlasitým bouchnutím víko upustil. Ze rtů mu uniklo záupění, jež přešlo v zoufalé a protáhlé „ne“.

Pitt se lehce pootočil, takže pohyb jeho pravé ruky zakryl štít. Odpoutal se od stěny a pokročil tak, že se ocitl čelem k levému boku Capesterrea. Pak znepokojeně pohlédl na ručičky hodin. Stanovená chvíle již téměř uplynula.

Capesterre znovu, tentokrát trochu bojácně, přistoupil k rakvi a nadzvedl její víko. Nyní ho odsunul stranou a nechal sklouznout dolů. Poté se přiměl znovu pohlédnout dovnitř.

„Paul... je to doopravdy Paul,“ vykoktal celý v šoku.

„Podle toho, co mi bylo řečeno,“ ozval se Pitt, „se prezident Hasan rozhodl nepovolit jeho pohřbení, aby se z něho nestal mučedník. Proto byla jeho mrtvola letecky přivezena sem, abyste vy dva mohli ležet vedle sebe.“

Jak Capesterre shlížel na svého bratra, dosavadní šok z překvapení postupně vystřídal smutek. Pak se mu obličej zkřivil zlostí a nenávistným tónem se zeptal: „Jaký podíl jste na tom všem měl vy?“

„Velel jsem týmu, který objevil klíč k úložišti pokladů z knihovny. Byla to skvělá práce. Pak si ale váš bratr najal několik teroristů, kteří se pokusili mě a mé přátele zavraždit. Podařilo se jim však jen zničit mi jedno starobylé auto. To byla velká chyba. Nato jste vy a váš bratr zajali mého otce na palubě *Lady Flamborough*. Víte, o jaké lodi to mluvím. To tedy byla už doopravdy hrubá chyba. Já se rozhodl, že se nebudu rozčilovat, ale že si s vámi v klidu vyrovnám účet. Zemřete, Capesterre. V nejbližší minutě tu budete ležet tuhý a studený jako váš bratr. Přitom to bude jen nepatrná splátka za všechny muže, z jejichž hrudi jste vyřízl srdce, a všechny děti, které jste utopil jenom pro svou šílenou touhu po moci.“

Capesterreovo tělo se napjalo a smutek mu zmizel z očí. „Nejdřív ale zabiju já vás!“ vyrazil ze sebe divoce, prudce se otočil a přikrčil se.

Pitt byl však na tento útok připraven. Meč, který před chvílí vytáhl z hromady u stěny, měl v tu chvíli již nad hlavou. Nyní jím v jednom širokém zdrcujícím oblouku mávl dolů.

Capesterre se freneticky snažil zvednout svůj kolt. Hlaveň byla již jen několik posledních centimetrů od zacílení na Pittovu hlavu, když čepel meče zasvištěla vzduchem a zableskla se ve světle žárovek. Capesterreova ruka, třímající pevně revolver, s prstem přitisknutým ke spoušti, se náhle oddělila od zápěstí a vyletěla směrem ke stropu. Oba předměty, ruka i zbraň, se několikrát ve vzduchu otočily a pak, stále ještě pohromadě, dopadly na vápencovou zem.

Capesterreova ústa se překvapením otevřela a vytrysklo z nich záupění, jehož ozvěna se odrazila od stěn sálu. Pak klesl na kolena a zůstal tupě hledět na pahýl ruky, z něhož tryskaly proudy krve. Krvácení jako by nevnímal, jen stále nemohl uvěřit, že definitivně přišel o část těla.

Klečel tam na zemi, kymácel se ze strany na stranu, příliš otupený šokem, než aby naplno cítil bolest. Pak pomalu, omráčeně vzhlédl na Pitta. „Proč tohle?“ zašeptal. „Proč ne kulka?“

„To je jenom malá splátka za muže jménem Guy Rivas.“

„Vy jste znal Rivase?“

Pitt zavrtěl hlavou. „Jeho přátelé mi ale pověděli, jak jste ho znetvořil. Jak jeho rodina stála nad hrobem, aniž by tušila, že pocho-vávají jen jeho kůži.“

„Přátelé?“ otázal se tupě Capesterre.

„Můj otec a ještě jeden muž bydlící v Bílém domě,“ odpověděl Pitt chladně. Znovu pohlédl na hodinky. Upřeně hleděl na Roberta Capesterrea, ale v jeho očích nebyla ani stopa lítosti. „Mrzí mě, že tu nemůžu zůstat a pomoci trochu poklidit ten nepořádek, ale musím běžet.“ Pak se definitivně odvrátil a zamířil k východu.

Udělal jen dva kroky, když se náhle zarazil. Uprostřed vchodu do sálu stál nevysoký, snědý muž, oblečený do obnošených vojenských maskáčů, a čtyřhrannou krátkou brokovnicí mířil Pittovi přímo na žaludek.

„Není potřeba spěchat, pane Pitte,“ pronesl strohým hlasem s nápadným přízvukem. „Nikdo nikam nepůjde.“

Ačkoliv si byli vědomi, že do podzemí vstoupil někdo třetí, náhlý objev neznámého cizince všechny v operačním středisku zaskočil. Jak bezmocně sledovali scénu, odehrávající se hluboko v nitru kopce Góngora, uvědomovali si hrozící katastrofu. „Generále Chandlere,“ ozval se ostře prezident, „co se to kčertu děje? Kdo je ten vetřelec?“

„Také se na něj na našem monitoru díváme, pane prezidente, ale jenom se dohadujeme, že je to jeden z Topiltzinových lidí. Musel sem proniknout ze severu, kde jsou naše linie velice řídké.“

„Má na sobě nějakou uniformu,“ poznamenal Brogan. „Nemohl by to být někdo z vašich mužů?“

„Pokud náš zásobovací důstojník nezačal vydávat polní uniformy izraelské armády, tak ne.“

„Pošlete tam honem dovnitř Pittovi na pomoc nějaké lidi,“ nařizoval generál Metcalf.

„Pane, jestli vyšlu četú vojáků někam do blízkosti výkopových prací, tak davy okamžitě napadne, že hodláme zajmout Topiltzina. A v tu chvíli začnou šilet.“

„Má pravdu,“ přiznal Schiller. „Už teď začínají být zástupy netrpělivé.“

„Přesto se ten vetřelec dostal do podzemí jim přímo před nosem,“ trval na svém Metcalf. „Proč by pár našich lidí nemohlo dokázat totéž?“

„Bylo to možné ještě před deseti minutami, teď ale už ne,“ odvětil Chandler. „Topiltzinův tým přinesl další světlomety. Nyní úplně celou stráž zalévá jasné světlo. Nepozorovaně by teď neproklouzla ani myš.“

„Výkopové práce jsou obrácené k jihu, směrem k zástupům,“ objasňoval situaci senátor Pitt. „Na druhé straně kopce žádný východ z podzemí není.“

„Zatím jsme měli štěstí,“ pokračoval Chandler. „Rachot střelby se odrážel od stěn podzemního tunelu, takže připomínal vzdálené hřmění, pročež nikdo přesně neví, odkud to ve skutečnosti pocházelo.“

Prezident zamračeně pohlédl na senátora Pitta. „Georgi, jestli se ty davy pohnou kupředu, budeme muset celou naši operaci ukončit ještě předtím, než se tvému synovi podaří utéct.“

Senátor si dlaní protřel oči a vážně přikývl. Pak se znovu zadíval na monitor.

„Dirk to zvládne,“ pronesl s neokázalou jistotou.

Nichols náhle vyskočil z křesla a ukázal na monitor. „Podívejte na ty davy!“ pronesl zoufale, skřípavým hlasem. „Daly se do pohybu!“

Zatímco dva a půl tisíce kilometrů daleko probíhala diskuse o možnostech jeho přežití, Pittovou hlavní bezprostřední starostí bylo černé ústí brokovnice, které na něj mířilo. Ani na okamžik nepochyboval, že zbraň drží muž, který ji v minulosti jistě již mnohokrát použil. V obličeji měl ten zabiják docela znuděný výraz. Bože můj, tak tohle ještě k tomu, pomyslel si Pitt. Jestli se během několika příštích vteřin neocitnou jeho vnitřnosti na stěnách jeskyně, zavalí ho tisíce tun země. Ani jedna možnost ho příliš nelákala.

„Můžete mi prozradit, kdo vlastně jste?“ začal Pitt vyzvídat.

„Jsem Telmuk, blízký přítel a sluha Sulejmana Azíze Ammara.“

Ano, pomyslel si Pitt, jistě. Vzpomněl si na teroristu, stojícího na cestě před drtičkou. „Vy, mládenci, jste schopni udělat cokoli, jen abyste se mohli pomstít, že?“

„Bylo to jeho poslední přání, abych vás zabil.“

Pitt velice pomalu spustil ruku dolů, až meč ukazoval špičkou k zemi. Celým svým chováním vyvolával dojem muže sice statečného, avšak přijímajícího svou porážku. Stál naprosto uvolněně, s pokleslými rameny a mírně pokrčený v kolenou. „Vy jste byl na Santa Inez?“

„Ano, Sulejman Azíz a já jsme spolu odtamtud unikli do Egypta.“

Pitt svažtil své tmavé obočí. A to ho tehdy ani nenapadlo, že by Ammar mohl tu přestřelku přežít. Bože, ten čas tak běží. Telmuk ho mohl teď kdykoliv zastřelit, bez jediného dalšího slova, ale Pitt věděl, že ten Arab si s ním pohrává. Náraz padesáti broků však mohl přijít každou chvíli, třeba uprostřed věty.

Zdržování tedy nemělo cenu. Pitt zíral upřeně na Telmuka, v duchu odhadoval vzdálenost mezi nimi a zvažoval, na kterou stranu by se měl raději vrhnout. Nenápadně před sebe pozdvihl štít.

Capesterre si mezitím zavázal cípem hábitu krvácející pahýl ruky. Nepřestával přitom sténat bolestí. Pak před Telmukem pozvedl krví prosáklou látku. „Zabte ho!“ vykřikl. „Podívejte, co mi udělal. Zastřelte ho!“

„Kdo jste?“ otázal se Telmuk chladným hlasem, aniž by odtrhl pohled z Pitta.

„Jsem Topiltzin.“

„Jeho pravé jméno je Robert Capesterre,“ doplnil Pitt. „Je to obrovský podvodník.“

Capesterre se plazil k Telmukovi, až se nakonec ocitl u jeho nohou. „Neposlouchejte ho,“ žadonil. Je to jen obyčejný zločinec.“

Telmuk se poprvé za celou dobu ušklíbl. „To sotva. Pečlivě jsem si prostudoval záznamy o panu Pittovi. Obyčejný on rozhodně není.“

To už vypadá líp, pomyslel si Pitt. Topiltzin na okamžik odvedl Telmukovu pozornost. Pitt se opatrně, po centimetrech začal posunovat tak, aby se Capesterre ocitl mezi ním a Telmukem.

„Kde je Ammar?“ otázal se Pitt náhle.

„Je mrtev,“ odpověděl Telmuk. Úšklebek na tváři rychle vystřídalo hněvivé stažení rtů. „Zemřel poté, co zabil to zvíře Ahmada Jázida.“

To byla bomba, která Capesterrea omráčila. Zrak mu automaticky sklouzl k tělu jeho bratra v rakvi uprostřed jeskyně.

„Takže on byl ten muž, kterého si můj bratr najal k únosu lodi,“ vypravil ze sebe chraptivě.

Pitt spolkl poznámku „Vždyť jsem vám to říkal“ a raději se posunul o další centimetr.

V Telmukových očích se objevila nerozhodnost. „Ahmad Jázid byl váš bratr?“

„Dva hrášky v jednom lusku,“ pronesl Pitt. „Poznal byste Jázida, kdybyste ho viděl?“

„Samozřejmě. Jeho podoba je stejně známá jako třeba ajatolláha Chomejního nebo Jásira Arafata.“

Pittova mysl horečně probírala novou modifikaci zoufalého plánu, při němž se snažil využít každičké drobek, utroušený jeho směrem. Všechno teď záleželo na tom, nakolik se dokáže vcítit do Telmukova uvažování a jaká bude zabijákova reakce, až uvidí Jázida.

„Tak se dobře podívejte do té rakve.“

„Ať vás ani nenapadne se pohnout, pane Pitte,“ varoval ho Telmuk. Očima ho pozorně sledoval, zatímco sám se pomalu sunul k rakvi. Když se jí pravým bokem dotkl, zastavil se, bleskově nakoukl dovnitř a pak se opět zaměřil na svou kořist.

Pitt se tentokrát nepohnul ani o milimetr.

Všechno teď záleželo na momentu překvapení. Pitt se spoléhal na soupeřovo podvědomé chování. Vsadil na to, že první letmé nahlednutí do rakve vyvolá v Telmukovi poněkud opožděnou reakci, sledovanou vzápětí druhým bezmyšlenkovitým, poněkud delším pohledem. A přesně to Telmuk také udělal.

Ve velitelském voze speciální jednotky, zaparkovaném půl kilometru západně od oblasti výkopů, zírali Hollis, admirál Sandecker, Lily a Giordino na televizní obrazovku. Jejich pozornost poutalo drama, odehrávající se pod kopcem Góngora.

Lily stála bez hnutí, obličej měla bílý jako vaječná skořápka, zatímco Giordino s admirálem nervózně přecházeli jako párek tygrů v zoo kolem kusu čerstvého masa, nalézajícího se těsně mimo jejich dosah.

Hollis se pohyboval po malém prostoru, v jedné ruce nervózně mačkal malý detonátor s vysílačkou impulsů v pásmu velmi krátkých vln, zatímco v druhé ruce tiskl telefonní sluchátko.

Právě křičel na pobočníka generála Chandlera. „Hovno, a ne že to odpálím. Dokud ty davy nepřekročí určenou linii.“

„Ti lidé jsou už moc blízko,“ dohadoval se major.

„Ještě třicet vteřin!“ odsekl Hollis. „Dřív ne.“

„Generál Chandler si přeje vyhodit ten kopec do povětří teď!“ požadoval major zvýšeným hlasem. „Tohle je rozkaz samotného prezidenta!“

„Já slyším v telefonu jenom váš hlas, majore,“ zdržoval záměrně Hollis. „Tenhle rozkaz chci slyšet přímo od prezidenta.“

„Koledujete si o vojenský soud, plukovníku.“

„To nebude poprvé.“

Sandecker s obavami zavrtěl hlavou. „Dirk už to nedokáže. Teď už ne.“

„Copak nemůžete něco udělat?“ ozvala se prosebným hlasem Lily. „Promluvte s ním. Uslyší vás z reproduktoru, spojeného s televizní kamerou.“

„Nesmíme ho rozptylovat,“ odpověděl Hollis. „Vyrusíme ho ze soustředění a ten Arab ho zabije.“

„Tak dost!“ zamumlal vztekle Giordino. Rozrazil dveře velitelského vozu, seskočil na zem a vyrazil k džípu Sama Trinityho. Než ho Hollisovi muži mohli zastavit, již se auto kodrcalo nízkými křovinami směrem ke kopci Góngora.

Jediným rychlým pohybem se Pitt vztyčil jako chřestýš a vrazil svůj štít Telmukovi do obličeje. Meč se mu zablýskl nad hlavou.

Svalnatá paže ho vedla vši silou. Slyšel i cítil, jak ostří zbraně dopadá na cosi kovového a pak se noří do něčeho měkkého. V tom okamžiku mu snad přímo před obličejem explodovala brokovnice. Reflexivně ucukl, ale hlavní síla exploze udeřila do středu štítu a od něj se odrazila ke stropu. V pancéřovaném plastickém povrchu, připevněném na několikavrstevný dřevěný terč, vyrobený jen toho odpoledne majorem Dillingerem, se objevilo několik prohlubenin, ale štít vydržel. Pittův meč mezitím dokončil svou dráhu a s vražednou silou dopadl.

Telmuk byl rychlý, avšak šok z pohledu na Jázida ho přece jen stál několik cenných vteřin. Koutkem oka sice zaregistroval Pittův útok a stačil vypálit, i když ne příliš dobře mířenou ránu, ale vzápětí se už vedle hlavně pušky zableskla čepel meče, zasáhla jeho ruku a oddělila palec s ostatními prsty těsně za kotníky.

Telmuk hrůzně zasténal. Krátká brokovnice zarachotila na zemi téměř ve stejném místě, kde už ležel Colt Python, stále ještě svíraný useknutou Capesterreovou rukou. Telmuk se však brzy vzpamatoval a bystře se vyhnul dalšímu Pittovu útoku mečem. Téměř současně se na Pitta divoce vrhnul.

Pitt byl na útok sice připraven, avšak jak se vyhýbal na jednu stranu, pravá noha se pod ním podlomila. Bleskově si uvědomil, že

jeden či dva broky při Telmukově výstřelu minuly štít a zasáhly ho do stejné končetiny, kterou mu poranili již na ostrově Santa Inez.

Ještě než mohl zareagovat a uhnout stranou, Telmuk na něj skočil jako panter. V umělém světle se mu černé oči ďábelsky leskly a zuby měl vyceněné jako upír. Pittovi při nárazu vyklouzla rukojeť meče z ruky a Telmuk ho odkopl stranou. Druhou ruku měl Pitt zapletenou do držadel štítu. Telmukova zdravá ruka pak začala pomalu, rozvážně tisknout Pittovo hrdlo.

„Zabte ho!“ vykřikoval Robert Capesterre znovu a znovu, jako nějaký šílenec. „Zabte ho“

Pitt se namáhavě vztyčil, zvedl pěst a udeřil jí Telmuka do ohryzku. Rozdrcení této chrupavky vyvolá u většiny lidí okamžitou smrt zadušením, ostatní přinejmenším upadnou do bezvědomí. Telmuk neudělal ani jedno. Prostě se jen chytil rukou za hrdlo, vydal ze sebe úděsný klokotavý zvuk a skácel se dozadu.

Oba pak poněkud nejistě vstali, Pitt s poskakováním na jedné noze, Telmuk s lapáním po dechu a se zmrzačenou jednou rukou, nepoužitelně mu visící podél těla. Stáli tak proti sobě jako dva zranění býci, popadající dech k dalšímu útoku, pozorně sledující, kdo z nich udělá první pohyb.

Pohyb se však nakonec objevil z úplně nečekaného směru. Capesterre se totiž náhle probрал z letargie a vrhl se na svůj kolt ležící na zemi. Jednou rukou se zoufale snažil vymanit ho ze sevření prstů useknuté ruky. Nakonec se mu to podařilo.

V okamžiku, kdy Capesterre uchopil revolver, Pitt i Telmuk bleskově zareagovali. Oba se rychle rozhlédli po nejbližší zbraňi.

Tentokrát však Pitt v tomto souboji prohrál. Brokovnice ležela v Telmukově koutě, stejně jako římský meč. Pitta napadlo přísloví o chytání se posledního stébla. Postřelenou nohou prudce vykopl a zasáhl Capesterrea do hrudníku. Při nárazu ucítil krutou bolest. Současně hodil svůj štít po Telmukovi a trefil ho do břicha tak silně, až mu vyrazil dech.

Capesterre hlasitě zaúpěl. Upustil zbraň, ale ještě než revolver dopadl na zem, už ho Pitt držel v ruce. Byl to dokonalý trik hodný eskamotéra. Ruka mu sklouzla po zakrvácené pažbě a prst se ocitl na

spouští. Telmuk, bolestí zlomený v pase, stále ještě levou rukou zdvihal brokovnici, když Pitt vystřelil.

V očekávání odvetného výstřelu stiskl pevněji pažbu. Arab však zavrával ke stěně za sebou, aby se pak svezl kupředu a jeho hlava s ohavným zaduněním udeřila o zem.

Pitt tam zůstal jen tak stát a mezi stisknutými zuby prudce oddechoval. Teprve nyní uslyšel zoufalé volání z reproduktoru na televizní kameře.

„Okamžitě odtamtud vypadněte!“ křičel na něj Hollis. „Proboha živého, utíkejte!“

Pitt na chvíli ztratil orientaci. Byl natolik zaujatý bojem s Telmukem, že zapomněl, která z chodeb vede k pohodlnějšímu vchodu do tunelu a která k obtížněji přístupnému otevřenému kráteru. Naposledy letmo pohlédl na Roberta Capesterrea.

Ten měl v důsledku ztráty krve popelavý obličej, ve kterém se však, jak Pitt dobře viděl, nezrcadlila ani stopa strachu. V Topiltzinových očích bylo vidět pouze čistou nenávist.

„Šťastnou cestu do pekel,“ popřál mu Pitt.

Capesterreovou odpovědí byl kouřový granát. Jakýmsi záhadným způsobem se mu totiž podařilo odjistit pojistku. Okamžitě se vyřinul oblak kouře, který zaplnil vnitřek jeskyně hustým oranžovým mrakem.

„Co se stalo?“ otázal se prezident, upírající zrak do oranžové mlhy, která kompletně znemožnila televizní kameře pohled do nitra kopce.

„Capesterre měl určitě u sebe nějaké výstražné kouřové zařízení,“ odpověď! Chandler.

„Proč ještě nevybuchly ty nálože?“

„Malý moment, pane prezidente.“ Chandler odtrhl oči od monitoru a hněvivě oslovil pobočníka. Pak se opět otočil k prezidentovi. „Plukovník Hollis ze Speciálních jednotek trvá na přímém rozkazu od vás, pane.“

„On má na starosti odpálení?“ ujišťoval se Metcalf.

„Ano, pane generále.“

„Můžete ho přepojit na tuto linku?“

„Okamžik.“

Trvalo pouhé čtyři vteřiny, než se na jednom z monitorů v operačním středisku objevila Hollisova tvář.

„Jsem si vědom, že mě nemůžete vidět, plukovníku,“ promluvil prezident. „Poznáváte ale snad můj hlas, ne?“

„Poznávám, pane,“ procedil Hollis mezi sevřenými rty.

„Jako váš vrchní velitel vám nařizuji, abyste vyhodil ten kopec do povětří, a to hned teď.“

„Davy se už daly do pohybu,“ ozval se už poněkud zoufale Nichols.

Mezi přítomnými přeskočila jiskra napětí. Otočili jako jeden muž oči k monitoru, jehož kamera snímala úbočí kopce. Bylo patrné, jak se obrovský dav pomalu sune po svahu k vrcholu pahorku a skanduje Topiltzinovo jméno.

„Jestli budete ještě chvíli čekat, tak spousta lidí přijde o život,“ pronesl naléhavě Metcalf. „Proboha, člověče, odpalte to.“

Hollisův palec se zachvěl, ale strnul nad knoflíkem detonátoru. Plukovník promluvil do mikrofону jediné slovo. „Pal!“

Spínač však přitom nestiskl. Použil triku, známého všem podřízeným. Nikdy neodmítat rozkaz, a nevystavovat se tak trestu za porušení subordinace, přijetí rozkazu potvrdit, ale neprovést ho. Neschopnost při plnění rozkazu byla u vojenského soudu odjakživa nejhůře prokazatelným proviněním.

Hollis byl rozhodnut poskytnout Pittovi každíčkou vteřinu, kterou mohl z nastalé situace vyzískat.

Pitt se nadechl, jako by se chystal potopit pod hladinu, pevně stiskl oči před pálivým kouřem a poručil nohám, aby se pohnuly kupředu, aby běžely, klopýtal, aby dělaly cokoli, jen aby ho vynesly z této jeskyně hrůz. Konečně se dostal do jedné chodby, aniž věděl, jestli vede ke vchodu nebo ke kráteru. Oči měl stále zavřené, rukama hmatl po stěnách a napůl poskakoval, napůl se belhal směrem ven.

Uvnitř ho spalovala touha po životě. Nedokázal prostě uvěřit tomu, že by měl teď zemřít, zvláště když se mu podařilo přežít několik posledních hrůzných minut. Konečně mohl otevřít oči. Sice ho pálily, jako by v nich měl písek, ale aspoň viděl. Z nejhoršího kouře byl už venku, teď se kolem něj vznášel jen oranžový opar.

Chodba ve vápencové hornině začala nyní stoupat. Ucítil o něco teplejší vzduch, který se mu opřel do tváře. Po chvíli vyklopýtal ven do noci. Nad hlavou měl hvězdy, jejichž záře se však téměř ztrácela ve světle reflektorů, osvětlujících vrcholek kopce.

Stále však ještě neměl vyhráno. Byl tu jeden zádrhel. S určitým znepokojením si uvědomil, že z podzemí se dostal do kráteru, jehož stěny se tyčily do pětimetrové výše. Byl tak blízko svobodě, a přitom tak mučivě daleko.

Začal se škrábat po svahu vzhůru, zraněnou, teď už naprosto nepoužitelnou nohu táhl pracně za sebou. K opírání i posunování mohl použít jen druhou končetinu.

Hollis zmlkl. Už neměl co říct. Pitt si musel být vědom, že výbuch, který sám tak pečlivě pomáhal naplánovat, ho určitě zasáhne. I když ho teď v mohutných vlnách zaplavovala únava, přece se stále tvrdohlavě plazil výš a výš.

Pak se nad okrajem kráteru objevil nějaký masivní stín a natáhl k němu ruku. Ta ho popadla za svetr na rameni a vytáhla ho z jámy ven.

Zdánlivě bez námahy přehodil Giordino Pitta přes postranici džípu, sám vklouzl na sedadlo řidiče a zmáčkl pedál plynu až k podlaze.

Urazili sotva padesát metrů, když Hollis konečně stiskl knoflík detonátoru. Rádiový signál o vysoké frekvenci se strašidelným zahřměním odpálil dvě stě kilogramů nitroglycerinového gelu C-6, uloženého hluboko v útrokách kopce.

Na malý okamžik to vypadalo, jako by z nitra země vyrazila sopečná erupce. Celý kopec se s hrozivým duněním otřásl. Zástupy Topiltzinových příznivců se skácely k zemi, s ústy otevřenými hrůzou, když jim obrovský výbuch vysál vzduch z plic.

Pak se celý vrcholek Góngory skoro o deset metrů nadzvedl, chvíli se vznášel ve výšce, jakoby přidržován nějakou obří rukou, a pak se zbortil a sesunul dovnitř, zanechávaje po sobě obrovský vzedmutý chochol prachu jako přízračný náhrobek.

O pět dní později, jen několik minut po půlnoci, přistál na nevelkém letišti několik mil od městečka Roma prezidentův vrtulník. Spolu s nejvyšším velitelem v něm přiletěli senátor Pitt a Julius Schiller. Jakmile se listy rotoru zastavily a poklesly, admirál Sandecker přistoupil ke dvířkům stroje a návštěvníky pozdravil.

„Rád vás vidím, admirále,“ vlídně pronesl prezident. „Gratuluji k tak úžasnému úspěchu, i když musím přiznat, že jsem nevěřil, že by to NUMA zvládla.“

„To vám tedy pěkně děkuji, pane prezidente,“ odpověděl Sandecker svým typicky přidrhlým způsobem. „Přesto jsme vám ale vděční, že jste v nás měl alespoň tolik důvěry, abyste nám dovolil dát se do toho.“

„Byla to od vás skvělá bouda, opravdu velice chytrá habad'ůra.“ Prezident se obrátil na senátora Pitta. „Za mou podporu ale můžete poděkovat tady senátorovi. Umí být velice přesvědčivý.“

Po stručném rozhovoru mezi Sandeckerem a Schillerem se všichni vyšplhali po krátkém žebříku a skrytými dveřmi vstoupili do lůna obřího desetikolového výklopného návěsu.

Dva muži z prezidentovy ochranky, oblečení do pracovních šatů, se vyšplhali s řidičem do kabiny. Čtyři další nastoupili do otlučeného dodge, zaparkovaného za nákladňákem.

Zvnějšku bylo nákladní auto celé omlácené, zaprášené, se zašlým lakem. Avšak uvnitř byl prostor čtyři a půl na dva a půl metru přeměněný v pohodlnou místnost, v níž stál malý kuchyňský pult a šest pohodlných křesel. Strop místnosti se nacházel až nad zvýšenými postranicemi a kvůli maskování byl ještě pokryt dvěma centimetry šterku.

Když byly dveře zavřeny, všichni se usadili do křesel připevněných k podlaze a zapjali si bezpečnostní pásy.

„Omlouvám se za ten poněkud neobvyklý dopravní prostředek,“ ozval se Sandecker. „Nemůžeme si ale dovolit riskovat prozrazení tím, že by tu najednou začaly lítat vrtulníky.“

„Alespoň se poprvé v životě svezu nákladákem se šterkem,“ žertoval prezident. „Jeho pérování se ale s prezidentským lincolnem srovnat nedá.“

„Takovýchto maskovaných dopravních prostředků jsme upravili celkem šest,“ vysvětloval Sandecker.

„Dobře jste si vybrali,“ zasmál se senátor a poklepal pěstí na kovovou stěnu. „Má to dokonce už i pancéřování.“

Úsměv na prezidentově obličeji pohasl a on zvažněl. „Podařilo se udržet všechno v tajnosti?“

Sandecker přikývl. „Z mého pohledu se neobjevilo nic, co by svědčilo o opaku.“

„A protentokrát nebude ani žádný únik informací ze strany Bílého domu,“ zaručoval se Schiller, který pochopil generálovu nepřímou narážku. „V tomto případě jsme přitloukli víko dokonale.“

Prezident se na chvílku odmlčel. „Stejně jsme měli zatraceně štěstí, že nám to prošlo,“ poznamenal nakonec. „Ten dav Topiltzinových následovníků mohl klidně rozpoutat orgie pomsty, když si uvědomili, že je mrtev.“

„Jakmile se probrali ze šoku,“ popisoval situaci Sandecker, „začali celý kopec obcházet a civěli do kráteru po výbuchu, jako by to byl nějaký nadpřirozený úkaz. Díky přítomnosti žen a dětí se podařilo omezit krvavé násilí na minimum. Přispěli k tomu také nejbližší rádcové a příznivci Topiltzina, kteří se po jeho smrti okamžitě po anglicku vytratili a stáhli zpět do Mexika. Lidé se pak, zbaveni svých vůdců, unavení a celí hladoví, začali sami vracet zpátky přes hranici do svých vesnic a městeček.“

„Podle Imigračního úřadu,“ připojil se Schiller, „se jich pár tisíc sice odtrhlo a vydalo na sever, ale třetinu z nich se už podařilo zastavit a vrátit domů.“

Prezident si povzdechl. „Přinejmenším je to nejhorší za námi. Jestli Kongres schválí náš plán pomoci Jižní Americe, pak by to mělo našim jižním sousedům pomoci finančně na nohy.“

„Co rodina Capesterreů?“ otázal se Sandecker. „Jak s nimi naložíte?“

„Ministerstvo spravedlnosti pátrá po veškerém majetku, který v této zemi mají.“ Prezidentův obličej byl prost jakéhokoliv výrazu, ale v očích měl ocelově tvrdý pohled. „Jenom mezi námi, pánové, plukovník Hollis z našich Speciálních zásahových jednotek plánuje malé cvičení na jednom ostrově v Karibiku, který samozřejmě zůstane bezejmenný. Jestliže ale tou dobou bude kdokoliv z Capesterreovy rodiny náhodou někde poblíž... no, tak bude mít smůlu.“

Senátor Pitt se sarkasticky zasmál. „Když jsou teď Topiltzin s Jázidem po smrti, naše zahraniční vztahy by mohly být nějaký čas docela klidné.“

Schiller nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Podařilo se nám vlastně ucpat jenom dvě díry v hrázi. Čekají nás ale horší nepříjemnosti.“

„Nenaříkej tolik, Julie,“ povzbuzoval ho prezident, který měl na jednu docela žoviální náladu. „Egypt je kupříkladu momentálně docela stabilní. Jakmile teď prezident Hasan ze zdravotních důvodů odstoupí a předá svůj úřad dosavadnímu ministru obrany Abú Hamidovi, muslimští fundamentalisté budou pod silným tlakem a budou muset výrazně redukovat své volání po islámském státu.“

„Skutečnost, že se Hala Kamilová rozhodla provdat za Hamida, by také měla pomoci,“ přidal se senátor Pitt.

V tom okamžiku byla jejich konverzace přerušena, protože se nákladní auto zastavilo. Tajné dveře se zvenčí otevřely a byl k nim opět přistaven žebřík.

„Po vás, pane prezidente,“ pronesl admirál Sandecker.

Sestoupili na zem a rozhlédli se kolem. Místo bylo ohraničeno obyčejným drátěným plotem a nepříliš jasně osvětleno od sebe dost vzdálenými lampami na stožárech. Vedle vrat u vjezdu visel nápis SPOLEČNOST SAMA TRINITYHO PRO TĚŽBU PÍSKU A ŠTĚRKU. Až na dva nakladače, velký buldozer a několik nákladních aut a návěsů byl celý prostor opuštěný.

Podzemní bezpečnostní zařízení a elektronický zajišťovací systém byly doslova neviditelné pro kohokoliv, kdo se po prostranství procházel.

„Mohl bych mluvit s panem Trinitym?“ otázal se prezident.

Sandecker zavrtěl hlavou. „Obávám se, že ne. Sam je dobrý chlap a správný vlastenec. Poté, co dobrovolně upsal všechny památky, nacházející se pod zemí, státu, vyrazil na turné po stovce nejlepších světových golfových hřišt’.“

„Doufám, že jsme mu vyplatili příslušnou kompenzaci.“

„Dostal deset miliónů dolarů osvobozených od daně z příjmu,“ odpověděl Sandecker. „Skoro jsme ho ale museli přinutit, aby si je vzal.“ Sandecker se otočil a ukázal na hluboký výkop vzdálený asi dvě stě metrů. „Tamhle jsou zbytky kopce Góngora. Je z toho teď lom. Vlastně na tom kopání písku a drcení šterku ještě vyděláváme.“

Prezident se zachmuřil, když pohlédl do otevřené jámy, která se prostírala na místě někdejšího vrcholu kopce. „Nevykopali jste náhodou Topiltzinovo a Jázidovo tělo?“

Sandecker přikývl. „Před dvěma dny. Nechali jsme ale jejich ostatky projít drtičkou. Myslím, že jsou teď oba součástí základů nějaké silnice.“

Prezident vypadal spokojeně. „Přesně to si ti parchanti zasloužili.“

„Kde je vchod do podzemní chodby?“ otázal se Schiller, rozhlížeje se kolem.

„Tady.“ Sandecker ukázal k nástavbě na korbě ojetého nákladního vozu, který byl přeměněn v kancelář. Nápis na jednom okně hlásal „Dispečer“.

Čtyři tajní agenti tou dobou již vystoupili z auta, aby se okamžitě začali věnovat strážní službě, zatímco další dva seskočili z řidičské kabiny a vešli do mobilní kanceláře, aby ji rutinně prohledali.

Když prezidentova společnost vstoupila dvojími dveřmi do kancelářských prostor, Sandecker je vyzval, aby se seskupili ve středu kabiny a přidrželi se zábradlí, které zde bylo přišroubované k podlaze. Pak mávl směrem k televizní kameře, která visela v jednom rohu pod stropem. Na toto znamení se podlaha začala pomalu propadat a nořit do země pod korbou.

„To je chytré,“ pronesl obdivně Schiller.

„To tedy skutečně je,“ zamumlal prezident. „Už mi je jasné, proč tenhle projekt zatím nikdo neodhalil.“

Výtah projel vrstvou vápence a asi třicet metrů pod úrovní terénu se s trhnutím zastavil. Návštěvníci vystoupili do široké podzemní chodby, osvětlené jasnými zářivkami. Kam až dohlédli, stěny tunelu lemovala spousta soch.

V podzemí na ně čekala nějaká žena.

„Pane prezidente,“ ujal se slova Sandecker, „dovoluji si vám představit doktorku Lily Sharpovou, ředitelku katalogizačních prací.“

„Doktorko Sharpová, jsme vám velice zavázáni.“

Lily v obličeji zčervenala. „Obávám se, že jsem byla jenom malým kolečkem v celé té mašinérii,“ odpověděla skromně.

Poté, co byla představena Schillerovi, zahájila Lily prohlídku pokladů alexandrijské knihovny.

„Zatím jsme prohlédli a zaznamenali 427 různých soch,“ pravila úvodem, „jež představují to nejlepší od roku 3 000 před Kristem, počínaje ranou dobou bronzovou a konče vynikajícím obdobím byzantské epochy začátkem čtvrtého století po Kristu. S výjimkou několika nevelkých skvrn, které způsobila voda prosakující vápencem a které bude možno chemicky odstranit, jsou všechny mramorové i bronzové sochy v obdivuhodně zachovalém stavu.“

Prezident beze slova procházel dlouhou chodbou a každou chvíli se zastavoval, aby si s obdivem prohlédl skvělá díla klasického sochařství, z nichž některá byla stará až pět tisíc let. Jen samotný jejich počet byl ohromující. Každé období, každická dynastie a říše tu byly zastoupeny těmi nejlepšími výtvary, které v oné době umělci vytvořili.

„Teď tedy na vlastní oči vidím sbírky alexandrijského muzea a mohu se jich dotýkat,“ pronesl s úctou. „Divím se, že to všechno nebylo zničeno při odpálení náloží.“

„Otřes země zvedl jenom trochu prachu a způsobil, že ze stropu odpadlo pár nevelkých kousků vápence,“ odpověděla Lily. „Památky to ale přestály bez problémů. Takže teď vidíte všechny sochy přesně tak, jak je naposledy v roce 391 viděl Junius Venator.“

Po téměř dvou hodinách prohlídky neuvěřitelných pokladů se Lily zastavila u posledního objektu před vchodem do hlavní galerie. „Zlatá rakev Alexandra Velikého,“ oznámila ztlumeným hlasem.

Prezident měl pocit, jako by se měl setkat s Bohem. Váhavě přistoupil ke zlatému místu posledního odpočinku jednoho z největších vojevůdců, jaké svět kdy poznal, a pohlédl křišťálovým okénkem dovnitř.

Makedonci uložili svého krále v jeho slavnostní zbroji. Kyrys a helmice byly z ryzího zlata. Avšak perské hedvábí, ze kterého byla zhotovena jeho tunika, bylo většinou rozpadlé a po téměř čtyřiařidvaceti stoletích skoro úplně zpuchřelé. Jediné, co z celé romantické legendy zbylo, byly jeho kosti.

„Kleopatra, Julius Caesar, Marcus Antonius, ti všichni s úctou hleděli na jeho ostatky,“ poznamenala Lily.

Postupně se vystřídali u okénka, stále ještě neschopni plně pochopit, co vlastně leží před jejich očima. Pak je Lily zavedla zpět do galerie.

Tam se zatím tvrdě činilo skoro třicet lidí. Někteří kontrolovali obsah dřevěných beden, vyrovnaných uprostřed místnosti. Obrazy, sice pokryté skvrnami a stopami vlhkosti, avšak restaurovatelné, spolu s křehkými předměty ze slonoviny a mramoru či jemnými klenoty ze zlata, stříbra a bronzů, byly zapisovány, baleny a znovu ukládány do nových beden, v nichž budou převezeny k renovacím do bezpečného útočiště v Marylandu.

Většina archeologů, překladatelů i odborných restaurátorů se jemně dotýkala bronzových tubusů, v nichž se ukrývaly tisíce starobylých svitků, překládali nápisy na připojených měděných destičkách a zaznamenávali popisy obsahu. Také bronzové tubusy a svitky byly pečlivě ukládány do obalů k převozu do Marylandu, kde teprve začne jejich podrobná prohlídka a řádný výzkum.

„Tak, tady to je.“ Lily hrdým gestem ukázala kolem sebe. „Zatím jsme objevili kompletní spisy Homérovy, spoustu doposud ztracených prací velkých řeckých filosofů, časně hebrejské záznamy i rukopisy a historické údaje týkající se nových pohledů na křesťanství. Jsou tu mapy s vyznačenými dosud neznámými hrobkami starých králů, místa bývalých obchodních středisek včetně Tarsu a Saby, geologické mapy s dávno zapomenutými doly a ložisky ropy. Díky všem těmto pokladům se nám podaří vyplnit obrovské mezery v chronologii starých událostí. Je tady kompletní a detailní historie

Féničanů, Mykéňanů, Etrusků i civilizací, o jejichž existenci jsme doposud měli jen mlhavé tušení. Podaří-li se restaurátorské práce na obrazech, pak poznáme skutečnou podobu všech nesmrtelných jmen historie.“

Prezident na okamžik zůstal beze slova. Byl celý ohromený. Stále ještě nedokázal strávit význam té neskutečně sbírky. Z uměleckého pohledu byla nedocenitelná. Z pohledu nových poznatků se její cena nedala vyčíslit.

Konečně zastřeným hlasem pronesl: „Jak dlouho vám to tady bude trvat?“

„Nejdřív se budeme věnovat svitkům, teprve pak uměleckým předmětům,“ odpověděla Lily. „Sochy přijdou na řadu až jako poslední. Když budeme pracovat nepřetržitě na směny, doufáme, že tady ty prostory vyprázdníme a sbírky odvezeme do Marylandu někdy do Nového roku.“

„Tedy skoro za šedesát dní,“ poznamenal Sandecker.

„A konzervátorské práce a překlady svitků?“

Lily pokrčila rameny. „Restaurování je hodně pomalá záležitost. V závislosti na omezeních rozpočtu počítáme, že to bude trvat dvacet až padesát let, než to přeložíme a než dokonale pochopíme, co všechno vlastně máme.“

„O financování se obávat nemusíte,“ pronesl prezident vzrušeně. „Tento projekt bude mít nejvyšší prioritu. O to se postarám.“

„Mezinárodní kruhy už ale nebudeme moc příliš dlouho klamat tvrzením, že se celý poklad zničil,“ varoval Schiller. „Budeme muset učinit veřejné prohlášení, a to dost brzy.“

„To je, bohužel, pravda,“ přidal se senátor Pitt. „Povyk jak našich lidí, tak i cizích vlád od okamžiku exploze ještě neutichl.“

„To mi povídejte,“ zamumlal suše prezident. „Podle průzkumu veřejného mínění moje popularita od té doby klesla o celých patnáct procent, Kongres na mně doslova klečí a každý představitel cizího státu se může přetrhnout, jen aby si přibil mou kůži na vrata od stodoly.“

„Jestli, pánové, dovolíte,“ pronesla trochu váhavě Lily, „když se vám podaří oznámení zdržet ještě o nějakých deset dní, tak vám,

myslím, spolu s ostatními svými kolegy nabídnu docela mimořádný film a videoklip o nejvýznamnějších součástech pokladu.“

Senátor Pitt pohlédl na prezidenta. „Myslím, že nám doktorka Sharpová právě dala do ruky bombu. Takové dramatické odhalení ze strany Bílého domu, provázené filmovým dokumentem, to vypadá na zatraceně skvělý nápad.“

Prezident vzal Lily za ruku a pohladil ji. „Děkuju vám, doktorko Sharpová. Právě jste mi trochu ulehčila život.“

„Už jste se zamyslel, jak hodláte celý ten poklad rozdělit?“ otázel se Sandecker, aniž by se snažil zamaskovat svou nervozitu.

Prezident se široce usmál. „Jestli se mi podaří vydyndat z Kongresu příslušný pytel peněz, čímž jsem si téměř jistý, na Washingtonské avenue bude zbudována replika alexandrijské knihovny. Tam bude umístěn každý kus, který Junius Venator převezl z Egypta do Ameriky. Navíc tu vystavíme i další původní nálezy z Ameriky. Jestli si i některé další národy budou přát vystavit své památky, rádi jim příslušnou část výstavy zapůjčíme. Všechno to ale natrvalo zůstane majetkem amerického lidu.“

„Och, díky, pane prezidente!“ vyhrkla překvapeně Lily a v nespoutaném nadšení ho objala.

Admirál Sandecker mu potřásl rukou. „Děkuji vám, pane. Myslím, že jste každému z nás pořádně rozjasnil den.“

Schiller se naklonil a potichu zašeptal Lily do ucha: „Určitě nejdřív přeložte všechny geologické údaje. Umělecká díla si třeba ponecháme pro sebe, ale o tyhle vědomosti bychom se měli podělit s ostatním světem.“

Lily mlčky přikývla.

Poté, co opadlo první rozčilení a bylo zodpovězeno několik dalších otázek, zavedla Lily prezidentovu svitu do kouta galerie, kde u skládacího stolku seděli Pitt a Giordino ve společnosti překladatele z latiny a řečtiny, který právě lupou zkoumal štítek na jednom pouzdře.

Prezident je okamžitě poznal a svižným krokem k nim zamířil. „Jsem rád, že vás vidím zase živého a zdravého, Dirku,“ pozdravil ho s širokým úsměvem. Jménem vděčného národa vám chci za tenhle nádherný dar poděkovat.“

Pitt se postavil, ale vydatně se přitom opíral o hůl. „Jsem moc rád, že to všechno dobře dopadlo. Kdyby ale nebylo tady mého přítele Ala a plukovníka Hollise, pak bych byl touhle dobou stále ještě pod Góngorou.“

„Mohl byste nám tu záhadu objasnit?“ požádal ho Schiller. „Jak jste mohl vědět, že poklady z knihovny jsou v tom menším pahorku, a ne v Góngoře?“

„Rád přiznávám,“ pravil prezident, „že jste mě sakramentsky vystrašil. Všem nám pěkně zatrnulo, jestli jste nevyhodil do povětří ten nepravý kopec.“

„Omlouvám se, že jsem se musel vyjadřovat tak neurčitě,“ odpovídal Pitt. „Na nějaké podrobnější vysvětlování, jež by vás zbavilo obav, nebylo naneštěstí dost času.“ Zmlkl a zeširoka se usmál na otce. „Jsem ale rád, že jste mi přesto věřili. I když nikdy vlastně nebylo nejmenších pochyb. Popis místa úkrytu pokladu, vytesaný Juníem Venatorem do kamene, který našel Sam Trinity, přikazoval, abychom se postavili na sever a hleděli přímo k jihu k útesu nad řekou. Když jsem se postavil severně od Góngory a podíval se přímo k jihu, zjistil jsem, že útes v městečku Róma se nachází zhruba půl kilometru západně po mé pravé ruce. Takže jsem se přemístil o kus dál na západ a lehce k severu, až jsem se dostal na první kopec, odpovídající Venatorovým instrukcím.“

„Jak se jmenuje?“ chtěl vědět senátor.

„Tenhle pahorek?“ Pitt bezradně pozvedl dlaně k nebi. „Pokud vím, tak žádné jméno ani nemá.“

„Teď už ano,“ opáčil se smíchem prezident. „Jakmile mi doktorka Sharpová dovolí, abych na veřejnosti oznámil tento největší objev v historii lidstva, budeme všichni říkat, že pochází z Bezejmenného kopce.“

Z řeky se zvedala ranní mlha a nad Rio Grande se objevily první sluneční paprsky nového dne. Prezidentova společnost vyrazila na zpáteční cestu do Washingtonu. Mysl všech byla stále ještě naplněna posvátnou úctou z toho, co před chvílí viděli.

Pitt seděl s Lily na vrcholku Bezejmenného kopce, oba zhluboka vdechovali vlhkou vůni časného rána a pozorovali, jak jedno po dru-

hém zhasínají světla v Romě. Scéna před nimi skoro připomínala plátno Granta Wooda.

Lily s úsměvem pohlédla Pittovi do očí. Jeho tvář teď nevypadala ani tvrdě, ani divoce, byla spíše měkká a zadumaná. Na obličej mu dopadala nesmělá sluneční záře. On to však neviděl, jen podvědomě vnímal teplo paprsků. Lily věděla, že se právě toulá myšlenkami kdesi v minulosti.

Již se poučila, že Pitt je muž, který nikdy nebude úplně patřit žádné ženě. Jeho největší láskou je a pokaždé bude výzva neznámého dobrodružství kdesi v dáli, jakási záhada s vábením lkající Sirény, kterou slyší pouze on sám. Byl mužem, jakého si ženy mohou toužebně přát pro vášnivý vztah, který se však nikdy neožení. Dobře věděla, že jejich poměr je velice prchavý, byla ale rozhodnuta využít naplno každické společné chvíle, jež jí bude dopřána. Každé minuty, až do chvíle, kdy se jednoho dne probudí a zjistí, že zmizel, aby začal pátrat po nějaké další hádance za nejbližším horizontem.

Lily se o něj vsedě opřela a položila mu hlavu na rameno. „Co bylo na tom štítku napsané?“

„Na štítku?“

„Na měděné destičce u svitku, který tebe i Ala tak zaujal.“

„Je to velice slibné vodítko k dalším památkám,“ pronesl tiše, s pohledem stále upřeným do nekonečna.

„Kde?“

„Pod hladinou moře. Ten svitek byl označený jako ‚Záznamy o lodních vracích s cenným nákladem‘.“ Lily k němu vzhledla. „Mapa podmořských pokladů.“

„Vždycky někde existuje nějaký další poklad,“ odpověděl skoro nepřítomně.

„A ty ho hodláš najít?“

Pitt se k ní otočil a usmál se. „Neuškodí podívat se po něčem takovém. Naneštěstí mi strýček Sam jen sotvakdy dopřeje trochu volného času. Ted' třeba se musím vydat do brazilské džungle, kde mám najít pověstné zlaté město El Dorado.“

Intuitivně opětovala jeho pohled a pak si lehla a zahleděla se na blednoucí hvězdy. „Ráda bych věděla, kde jsou pochovaní.“

Pitt lehce zavrtěl hlavou, aby se zbavil představy potopených pokladů, a sklouzl po ní očima. „Kdo?“

„Ti starodávni dobrodruzi, kteří Venatorovi pomáhali zachránit knihovní sbírky.“

Pitt potřásl hlavou. „Junius Venator byl zatraceně tvrdý chlap, než aby ho člověk jen tak snadno dokázal prohlédnout. Mohl své byzantské kamarády pochovat prakticky kdekoliv mezi těmito místy a řekou...“

Lehce mu položila ruku do týla a přitáhla si jeho hlavu dolů na svoji úroveň. Jejich rty se setkaly a na několik vteřin se k sobě pevně přitiskly. Na oranžovém nebi nad nimi zakroužil veliký jestřáb, ale jelikož nezahlédl nic lákavého, zamířil k jihu, do Mexika. Lily otevřela oči a poněkud ostýchavě se odtáhla.

„Myslíš, že by jim to nevadilo?“

Pitt na ni zvědavě pohlédl. „Nevadilo co?“

„Kdybychom se na jejich hrobě pomilovali. Třeba leží právě pod námi.“

Pitt k sobě Lily přitiskl a převalil se s ní tak, že ležela na zádech a on na ní. Upřeně jí pohlédl do očí a pak se mu rty zvlhly v uličnickém úsměvu.

„Myslím, že by jim to nevadilo. Mně na jejich místě by to určitě nevadilo.“